MELİSA A.

CEVİZ AĞACI MAHALLESİ

Alçın geçmişten üzerine savrulan külleri Fethiye'nin hırçın sularına bırakırken büyük bir dönüm noktasının ortasında olduğunun farkındadır. Kendisi ise uzun yıllar sonrasında ilk kez uçmak için bu kadar isteklidir.

Diğer yandan onu aylar boyunca bekleyen Melih dayanamaz ve soluğu sevdiği kadının yanında alır. Amacı yalnızca her zamanki gibi uzaktan, sabırla onu beklemektir ancak karşısındaki kadın artık ona tam anlamıyla kalbini açmıştır. Melih uzun zamandır sevdalı olduğu kadının kalbinin kendi için attığından emindir... Derken tüm gözler Cihangir Ailesi üzerinde toplanır.

Her şey kusursuz giderken yıllar önce geçmişe gömüldüğünü düşündükleri bir karanlık ne kadar kaçmak isteseler de peşlerindedir. Bu olumsuz durumlar baş gösterirken Alçin sevdiği adamın yanından bir an olsun ayrılmak istemez. Çünkü onsuz nefes almak artık imkansızdır.

"Âşık oldum sana," dedim, dolan gözlerimle. Omuzlarım kalkıp indi. "Bana öğretmelisin Melih Cihangir," dedim. "Bana âşık bir insan sevdiğini görmeden iki dakikayı nasıl devirir öğretmelisin."

"Çünkü aşkın anatomisini en iyi sen bilirsin."

LAPIS YAYINLARINA ULAŞMAK İÇİN

LAPİS

9 786259 369075

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

Ceviz Ağacı Mahallesi - 2
Melisa A.

Yayın Yönetmeni: Sidem Zelal Edin
Yayın Koordinatörü: Gülden Girgin Gültekin
Editör: Gülden Girgin Gültekin

1. Baskı: Mart 2026
ISBN: 978-625-93690-7-5

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
Melisa A., 2026 © Lapis Yayınları Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
EGEM BASIM YAYIN SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Mrk.
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Yayımlayan:
Lapis Yayıncılık
Tevfik Bey Mah. Eravutmuş Sk.
Menekşe Ap. Sitesi No:10B
Küçükçekmece/İstanbul
Sertifika No: 76985

MELİSA A.

CEVİZ AĞACI MAHALLESİ

II

Duzenleme
Ny.ozlem

LAPİS

Ninova

Kız kardeşlerim Elif ve Zeynep Rana'ya.
Bana verilmiş en değerli armağansınız.
Bu kitap size...

"Ah, aşkın gölgeleri bile sevinçle dolu olursa böyle,
Kim bilir ne tatlıdır aşkın kendisine kavuşmak!"

Romeo & Juliet
William Shakespeare

1

Uçsuz Bucaksız Gökyüzünde Asılı Duran Ay Ve Yıldızlar

"Verdiğin her kederin yüreğimde yeri var
Hangi kitabı açtıysam seni okudum yıllardır
Hangi aynaya baktıysam seni gördüm
Gel desen gelemem
Git desen gidemem
Öl desen kanım akmaz
Anladım artık seni sevmek yüce bir şey
Anladım seni sevmek Tanrı'ya yaklaşmak gibi."

-Ümit Yaşar Oğuzcan-

MELİH CİHANGİR

Gideli iki buçuk ay oldu.

Beni bir bahçenin ortasında bırakıp gideli tamı tamına iki buçuk ay... Yüzüme bile belli belirsiz baktı, kırılmıştı bana, emindim. Ona anlatmadığım için belki de bir daha affetmeyecekti beni. Kahrolmanın onsuz geçen günler olduğunu düşünürdüm ama bu daha da ağırdı. Benim olmadığı her an onsuzdum ama onu az da olsa görebiliyor, şen kahkahalarını duyabiliyor ve güzel dudakları arasından dökülen kelimeleri işitebiliyordum. Eğer o gün şanslıysam yaprakları andıran yemyeşil gözleriyle bile buluşuyordu gözlerim. Ama yoktu, iki buçuk aydır yoktu.

Eğer bu ölüm değilse... Ölüm neydi?

Bir deniz fenerinin tepesinde oradan oraya savrulan beyaz bir bayraktım artık. Ne yerim belliydi ne de yönüm. Rüzgâr nereye eserse oraya savrulup duruyordum. Beni orada tutan bir nedenim yoktu artık. Deniz feneri her zaman *Alçin*, demekti ama beni yeri yönü belirsiz rüzgârların ortasında bırakıp, uçup gittiğinde sadece savrulmakla yetindim. Beni sahiplenecek bir deniz fenerine ihtiyacım vardı, *Kızıl Çalıkuşu*'ma ihtiyacım vardı.

Önümde açık duran bilgisayarın ekranına baktım. Aylardır yaptığım tek şey çalışmaktı. Gece gündüz, yemek aralarında bile çalıştım. Zamanın geçmesi gerekiyordu, zaman akıp gitmeli ve bana Çalıkuşu'nu getirmeliydi.

İşler iyiydi, zaten iyi olan tek şey işlerdi artık. Odaklandığım tek konu şirketimken gerçekten dünyadan koptuğumu hissediyordum. Eve döndüğümde Alçin'i bahçedeki çardakta oturmuş, kucağında Belkıs'la oynarken görmeyi beklerdim. Gün boyu zihnimde dönüp duran milyonlarca düş vardı ve hepsinin başrolünde güzeller güzeli ateşten saçları, yapraktan gözleri ve vişnelerden dudakları olan bir kadın vardı. Beni hiçbir zaman göremeyen Kızıl Çalıkuşu'm. Fakat bunun için ona bir kez bile gönül koymadım ben, koyamam da. Benim tüm gönlüm zaten ondayken bunu yapamam.

Fakat o düşlerin hiçbiri gerçekleşmedi. Sanki mahalle cansızdı artık. Adana'dayken buraları düşünüp hep hayal kurardım, buranın benim kurtuluşum olduğunu bilirdim. Öyle de olmuştu, buralarda bir Çalıkuşu vardı çünkü onu bulmuştum. Ama artık ağaçlarının tepesinde hırçın bir kuş olmayınca Ceviz Ağacı'nın da bir anlamı kalmıyordu. Her gün doğsa da güneş, vursa da ağaçların tepelerine, aydınlatsa da günü anlamsızdı. Benim Kızıl Çalıkuşu'm beyaz bir kuş olup, asla sahiplenmediği ellerimden uçup gittikten sonra doğan güneşi bile karşılamak gelmiyordu içimden.

Bakışlarım telefonuma dokundu. Bu iki buçuk ay boyunca bir kez bile ekranda adının görünmediği bu aleti parmaklarımın arasında parçalamamak için çok fazla çaba sarf ettiğim oldu. Telefonuna adımı *Melih* olarak kaydettiğim o anı anımsadığımda dudaklarımda hafif bir tebessüm peyda oldu, zaten sadece onu düşündüğümde bu kaskatı suratımda bir hayat belirtisi oluşuyordu. Belki onun için verdiği bir sözün getirisiydi bu ama benim için büyük bir adımdı. Telefonu parmaklarımın arasından çekip alacağını ve adımı tekrardan eski haline getireceğinin düşüncesi bir korku gibi içime doğsa da bunu yapmadı ve bana izin verdi.

Güzelim, yavrum, bebeğim... Ben hayatım boyunca bu kadar güzel birini görmedim. Ona bakmak bile canımı yakıyordu. Kırılgan bedeniyle taşıdığını düşündüğüm o acılarının hepsini göğüslemeye hazırdım ama beni saf dışında bırakmayı öğreneli çok olmuştu. Oysa küçükken, yere düşünce bile soluğu benim yanımda alırdı. Parçalanmış dizlerini sararken, öylece durup izlerdi beni, ağlasa bile sesini çıkarmazdı. Çabucak incinen bileklerini sardığımda bakışlarını nereye koyacağını bilemezdi. Benden çekindiği için olduğunu düşünürdüm, biraz kırıldığım da olurdu ama aslında içten içe yanımda ağlamadığı için de memnundum, ona kıyamazdım. Hiçbir zaman.

Mail kutuma Bay Velazquez'in maili düştüğünde zihnime Alçin'in davetteki o hali dokundu. Kendime ne kadar sinirlendiğimi kelimelere dökemez-

dim. Konu işim olunca kendimi kaybettiğim çok nokta oluyordu ama o an bunu yaptığım için kendimden daha fazla nefret ettim. Davet başlı başına bir kurtlar sofrasıyken onu gözden kaçırmam... Kendime sağlam bir yumruk atabilseydim bunu bir saniye bile düşünmeden yapardım.

Benden oldukça uzakta, bir başına kalmıştı ve öylece etrafını inceliyordu. Dalıp gittiğine emindim ve belki de sıkılmıştı, neden buraya geldiğini ya da burada ne işi olduğunu düşünüp içten içe bana tavır alıyordu, bilemiyorum. Onu parmaklarımın altında hissetmediğimi anladığım an deli gibi çarpan kalbimle başımı çevirdiğimde gördüm onu ve bir saniye bile düşünmeden onu kendime doğru çektim. Her ne kadar yapılmaması gerektiğine emin olsam da hemen önümde durmasını sağladım. Bay Velazquez'le aramızdaydı ama o kadar ince ve zarifti ki bizi engellemiyordu bile.

Ama benim aklımı başımdan aldığı gerçeği tüm dengemi altüst ediyordu. Bıraksanız her yere dağılmaya hazır gür kızıl saçları sakallarıma değiyor, tarifi zor ve beni mest eden kokusu parmaklarımın altında hareket ettikçe soluk borumda dans ediyordu. Sıcakladığında ondan refleks olarak uzaklaşsam da o da aynı şekilde sırtını bana yaslamak için geriliyordu. Bu hissin bir adı yoktu ama eğer buna bir ad koymak zorunda kalsaydım ona *tapacak kadar ona ait olma isteği*, derdim.

Bana kendi isteğiyle sadece adımla seslendiği o an onu öpmemek için kendimle büyük bir kavgaya tutuşmuştum. Dudaklarının üzerinde dudaklarımı hissetmek... Düşüncesi bile bana kendimi dinç hissettiriyordu. O kadar narindi ki onu öpmekten bile çekineceğimi biliyordum. Kendimi çok fazla dizginlemeye çalıştım ama en sonunda ona tekrardan yenildim.

Dudaklarımı alnına bastırırken bile ağzını açıp olumsuz bir şey söylememesi, hoşnut olmadığını gösteren tek bir tepki bile vermemesi bana yetmişti. Hatta o kadar iyi hissettirmişti ki bağlayacağım o iş görüşmelerinin tümünü unutup gitmiştim. Gözleri gözlerimle buluştuğunda tüm dünya silikleşiyordu. Alçin etrafımdayken odaklanamadığım gerçeğine tamamen hak veriyordum. Bu kusursuz kadın benim devrelerimle o kadar iyi oynuyordu ki ona itaat etmemek imkânsızdı.

Sonra onu *sevgilim* diye tanıttığımda bundan gocunmadığını gördüm, zaten onun gözlerinde bana dair bir ışık görmesem bunların hiçbirini yapmazdım, yapamazdım. O davet gecesinin beni daha ne kadar zirveye taşıyacağını tahmin edemez haldeydim. Herkesin gözü onun üzerindeydi, içimdeki o ilkel noktayı susturamıyordum. Onun bana ait olduğunu haykırmadığıma şükrediyordum bazen. Kendi kendine dert edindiği kıyafetinin fiyatıyla diğerlerini karşılaştırdığına emindim ama bu önemsizdi. Farkında olmasa da o gece onu kollarımın arasında tutmama rağmen ona doğru atılmaya ha-

zırlanan başkalarının, kurtlar sofrasının ortasındaydık. Alçın ciddi anlamda olağanüstüydü ve o gece beni yerle bir etmeye yeminli gibi... Seksiydi.

Siktir, gerçekten seksiydi.

O kırmızıya boyadığı dudakları zihnime doluştu tekrar. Upuzun ve sadece bununla bile yanından geçtiği kadınları kıskandırmaya yetecek bacakları, bir kum saatini andıran bedeni, parmaklarımın altında hissetmek için can attığım inececik beli...

Aklım başımdan gideli epey oluyordu ama o davet gecesi kesinlikle ilk üçte yer alırdı. Kiminle konuşsa sadece adımla seslenip beni sahiplenmesi, benimle gurur duyduğunu içtenlikle, gözlerimin içine bakarak söylemesi, belinin üzerindeki ellerimin üstüne ellerini sabitlemesi... O dakikadan itibaren düşünebildiğim tek şey ondan hakkım olmayarak bir söz daha almaktı. Son zamanlarda bunu yapması için ona yalvaracak haldeydim ama onu zor durumda bırakmamak tek gayemdi. Fakat o an aklım başımdan gitmişti. İstediğim tek şey bana bir söz daha vermesiydi.

Kızıl Çalıkuşu'm, bana bir söz daha verdi.

Ve onu öpmemek için kendimi dizginlediğim ve en çok zorlandığım andı. Herkesin gözlerinin değdiği dolgun kıpkırmızı dudaklarındaki boyayı yok edene kadar öpmek istedim. Hakkım olmadığını bile bile bunu diledim. Sabırlı bir insan olduğumun farkındaydım ama ben ilk defa sabrımın son kırıntılarında yüzdüğümü hissettim.

Ona ait olmak, bana ait olmasını sağlamak için ne istese yapacağıma bir kez daha emin oldum. Bu kadın, benim sonum olacaktı. Her anlamda.

Dışarı çıktığımızda tir tir titreyen bedeni inadından dı ama ona kıyamıyordum. Ufacık bir elbiseydi üzerindeki. *Bana aklımı yitirtecek*, derken ciddiydim. *Sikerler!* Gerçekten iki karıştı elbisesi. Gözümün dönmemesine hayret ediyorum hâlâ. Onu odamın önünde, üzerinde o elbiseyle gördüğüm ilk an... *Ciddi anlamda sabırlı bir adamım.*

Benim ceketimin içinde kayboldu. Bunun bu denli tahrik edici bir şey olduğunu o ana kadar düşünmezdim ama onu kendi ceketimin içinde kaybolmuş görmek beni bitirmişti. Bedeni uzun olmasına rağmen ayaklarındaki onar santimlik topuklarla bile kısa kalıyordu yanımda ve bu nedenle bacakları daha uzun ve elbisesi daha kısa görünüyordu. Ceketim elbisesinden uzundu! Ona uzun gelen kollarını katlarken tek gayem bu ceketi üzerinden çıkarmamasıydı.

Şimdi ise tek gayem geri dönmesiydi. Onu özlüyordum, köpek gibi özlüyordum. Her zaman bir kedi olmak istiyordu ve ben onu benim kedim yapmaya her zaman hazırdım, köpek ben olurdum. Onu köpek gibi özleyen biriydim zaten, bundan gocunmazdım.

Hâlâ elimde olan telefona Sıla'nın mesajı düştüğünde saatin epey geç olduğunu fark ettim. Beni resmen zorla eve sürüklüyorlardı. Şirketin güvenlik görevlileri haftalardır fazla mesai yapmak zorundaydı. Vardiyaları altüst olmuştu ama hepsine hakları olan parayı veriyordum. Ceketimi alıp odadan çıktım. Geçen ay benimle çalışmaya ikna ettiğim ablam ise lobide, elinde soğuk kahvesiyle öylece açık olan televizyonu izliyordu. Kendilerince bana göz kulak olmaya çalışıyorlardı. Oysa onlara göz kulak olması gereken bendim, işleri ciddi anlamda batırıyordum.

"Zeynep," dedim. Gülümseyerek bana döndü ama yorgunluğu bakışlarından belliydi. "Hadi gidelim, abla." Sıfırdan başlamak onu yormuştu, görebiliyordum. Fakat ortada görülmeye değer bir yetenek vardı ve bunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Sadece bir ayda bile gözle görülür bir yol katetmiş hatta küçük de olsa bir iş bile bağlamıştı. "Önce yemek yiyelim istersen."

"Annem eve erken dönmüş, evde yiyelim. Kadın o kadar hazırlık yapmıştır şimdi."

Başımla onayladım. "O avukat..." dedim şirketten çıktığımızdan. "Sezer miydi adı?"

"Kenan." Uzanıp arabamın anahtarını elimden aldı ve sürücü koltuğuna geçti. Karşı çıkmadan yolcu koltuğuna geçtim. "Soyadı Sezer onun, Melih. Adama Sezer deyip duruyorsun haftalardır."

"Neyse ne." Pek umurumda olduğu söylenemezdi. Gözüm asla tutmamıştı. "Görüşmeniz vardı bugün, değil mi?" Sıla'dan duymuştum bunu. Boşanmaya dair iyi birkaç yol aldıklarını söylemişti.

"Ozan'a gönderilen boşanma dilekçeleri aynı şekilde geri gönderilmiş. Kenan Bey onlarla ilgili konuşmak için görüşmek istedi. Beni randevulu bir şekilde arayamıyor çünkü resmen adamın işlerinin ortasına düştüm. Hiç yoktan kabul etmek zorunda kaldı beni. Ne yalan söyleyeyim, biraz mahcup hissediyorum, Melih."

"Neden mahcup hissediyorsun? Sonuçta parasıyla çalışıyor. Randevu alamadığın için bu tüm görüşmeleriniz hava kararıktan sonra oluyor." O herifi gerçekten gözüm hiç tutmamıştı.

"Ablacığım, tekrar başlamayalım istersen. Adam sadece işini yapıyor ve benim de ona hiç olmadığı kadar ihtiyacım var. Ozan çok zor biri ve onun hakkından sadece bu adam gelebilirmiş gibi hissediyorum."

"Onun hakkından ben öyle bir geleceğim ki ama işte..." Dişlerimi ne kadar sıktığım hakkında bir fikrim yoktu. Çenemin kasıldığını hissediyordum. Ozan, ciddi anlamda ölümünün ellerimden olmasını istediğim bir sonraki kişiydi.

"Kanunla, Melih! Kanunla, anladın mı beni? Bir gangster gibi değil. Ne seni durdurabiliyorum ne de Kutay'ı. Lütfen bana biraz güvenin ve bunu kanunlarla çözmeme izin verin." Ona döndüm ama yüzümde her ne gördüyse başını iki yana sallayarak bunu onaylamadığını belirtti. "Belkıs için diyorum, Melih, lütfen."

"Son kez o adama döndüğünde de *Belkıs için*, demiştin, Zeynep!" Sesimin yükseldiğinin farkındaydım fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu. "Belkıs babasız kalmasın diye o adamın yanına geri döndün ve benim elimi kolumu bağladınız. Perişan bir halde döndüğünüzde ise kahroldum, abla. Tüm suçu kendimde aradım ki zaten tek suçlu benim. Seni, sizi göndermemeliydim. Zaten sana, size ne yaptığını sorsam tek kelime etmiyorsun bana ama o evde sizi korkuttuğunu biliyorum o şerefsizin." Elimde olmadan torpidoya geçirdim yumruğumu. Ablam uzandı ve elimle torpido arasına girdi. "Şunu yapmayın!" diye bağırdım. "O şerefsizin ağzını burnunu dağıttığım anda da Alçin'i göndermiştiniz." O anı hatırlayıp iyice çıldırdım. "Anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsunuz siz? Ya size zarar versem?"

"Sen bize zarar vermezsin."

"Alçin'le aynısınız! Harbiden aynısınız, inanamıyorum."

Ablam birden sessizleştiğimi anlamış olacak ki bana döndü. "Alçin..." dedi, sanki çok yanlış bir şeyi fısıldıyormuş gibi. Beni kırmamak, onu bana hatırlatmamak için çırpınıyormuş gibiydi ama nafileydi her şey. Alçin'in benim aklımdan çıkması için benim kendi kafama sıkmam gerekirdi. "Onunla hiç konuştun mu? Lütfen benimle konuş, Melih. Aylardır tek kelime etmeden sadece çalışıyorsun. Sana bir şey olacak diye çok korkuyoruz. Doğru düzgün yemek yediğini bile görmedim."

"Konuşmadım," dedim sadece.

"Onu aramamı ister misin?"

"Hayır. Orada olduğu haliyle mutlu zaten. Sadece zamana ihtiyacı var, abla ve ona bunu sağlamalıyız. Üzerine gitmeyin. Bırakın, ne yapmak istiyorsa yapsın, nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşasın. Yaşadıkları ve ona reva görülen tüm bunlar kolay kaldırılabilecek şeyler değil."

Onu deli gibi özlediğimi haykırmak istiyordum. Bu özlemin, bu aşkın altından nasıl kalkacağımı ablama sormak istedim. Onsuzluğun acısını tarif etmek ve ondan yardım dilenmek istedim. Hiçbirinin işe yaramayacağını bilsem de konuşacak birilerini istedim. Alçin hakkında konuşacağım kimsem yoktu. Sıla, ablam ve Lale'nin, Alçin üzerinde bu konu hakkında baskı yaptıklarını biliyordum, kötü bir niyetlerinin olmadığını da biliyordum fakat bunu Alçin'e yapamazdım. Benim hakkımda rahatsız hissettiğini düşündüğüm her an kendimden nefret ediyordum.

Kutay'la konuşmak isterdim, en çok ona anlatmak isterdim derdimi ama kardeşine deliler gibi âşık olduğumu öğrendiği anda bana kapı duvar olacağını biliyordum. Alçin'in bu karardan zarar görmeyeceğine emin olduğum ilk an Kutay'ın karşısına geçecektim. Onaylamasa da bu böyle olacaktı. Eğer beni onaylaması gereken onayladıysa daha fazlasına laf düşmezdi. Bu en yakın dostum olsa bile.

Kime, ne anlatıyorum ki? Ben sırtıma o bıçağı yediğim an Alçin'i sadece Reyhan'a anlatmıştım. Ve Reyhan ona anlattıklarımı Alçin'i benden koparma pahasına olsa da sevdiğim kadının önüne döktü. Belki kötü bir niyeti yoktu ama sikimde değildi. Alçin gitmişti.

Ceviz Ağacı'na vardığımızda o boğucu hava daha da büyüdü. Eve gitmek istememin nedeni buydu. Alçin burada değilken buraya adım atasım gelmiyordu.

İçeriye girip masaya oturduğum an yapmamam gerektiğine emin olduğum ama artık dayanamadığım noktaya geldiğimin farkındaydım. Arabadayken ablama söylediğim her bir lafın altında kalacaksam da umurumda değildi. Benim onu görmem lazımdı, geçen seferki gibi uzaktan da olsa görsem yeterdi.

Gittiği ilk haftalarda herkes nerede olduğunu bilse de sanki kuş gibi birden kanatlanıp gitmiş gibi davranıldı. Gerçi ben daha en başından nereye gittiğini biliyordum. Sıla perişan halimi görüp bir şekilde çıtlatmıştı ama ben zaten tahmin etmiştim. Fethiye'deydi. Kızıl Çalıkuşu, tam bir ev kuşuydu aynı zamanda. Anca evinde olduğunda rahat ederdi, onu bunca zaman başka bir yerde tutamazdınız. Gittiği o okul kulüplerinde bile en fazla iki üç gün zaman geçirip soluğu evinde alıyordu.

O gün de bugün olacağı gibi yemeğimi yemiş ve soluğu arabada almıştım. Ama bu sefer yanına gece varmam gerekecekti. Sadece birkaç işimi halletmek için ofise uğrayacak ve sonrasında gidecektim. Fethiye'ye gitmem gerekiyordu.

O gün molasız, sadece su ve sigarayla varmıştım yanına. Fethiye'ye gitmeyeli bayağı oluyordu ama yollar hâlâ ezberimdeydi. Altınok ailesinin peşine takılıp buralara geldiğimiz çok olmuştu. Zaten o zamanlar yapabildiğimiz tek tatil de buydu. Koşturduğumuz, maç yaptığımız, denize kadar yarıştığımız sokaklardan geçtim. Hava aydınlanmıştı. Canan'ın kafesini gören bir banka oturup bekledim. Sonra geldi, yanında kuzenleri ve ninesi vardı. Canan'a sanki hayatındaki en önemli şey buymuş gibi bir şeyler anlatıyordu ve sonrasında Canan ona her ne dediyse o kadar içten bir kahkaha attı ki elimde olmadan ben de güldüm.

Ve o an bir kez daha şundan emin oldum: Benim yaşam enerjim Alçin demekti.

Bir süre yaptığımın yanlış olduğunu bile bile izlemiştim onu. Ona müdahale etmeden, verdiği karara saygı duyarak uzaktan seyrettim. İyi ve güvende olduğuna emin olduğumda ise kalkıp İstanbul'a geri döndüm. Ve Kutay'ın onu geri getirmek için çırpındığı her seferde karşısında dikilmekten asla gocunmadım. Her ne kadar onun verdiği kararların dışına çıkıp onu görmeye gitsem de Kutay'ın onu geri getirmesine izin vermedim. Buna ne kadar ihtiyacım olsa da karşı çıktım.

Ama bir kez daha onsuzluktan çıldıracağıma ve kokusunu soluyamadan hayatıma devam edemeyeceğime emin olmuştum. En azından bir kez daha çizdiği sınırları geçmek ve onu görmek için arabama bindim. Benden nefret etmesini göze alarak gaza bastım. Ona birkaç kilometre daha yaklaştıkça bir şeyden de emin oluyor ve kendime deli gibi kızıyordum.

Bu kez sadece uzaktan izleyebileceğime dair inancımın olmadığına emindim. Tek temennim ona bir kez sarılmama izin verdikten sonra benden nefret etmesiydi.

ALÇİN ALTINOK

Melih'in kucağındaydım.

Ninem karşımdaydı. Melih'i kocam sanmıştı.

Bunlar gerçekten yaşanıyordu ve ben tepki veremeyecek kadar şoktaydım.

Melih saniyeler sonra, "Alçin," dedi. Bacaklarım hâlâ beline dolanmış bir haldeydi ve ona resmen bir koala gibi yapışmıştım. "Arkamdaki kadın kim?" Kıkırdamak istediğine emindim ama gözlerimdeki o dehşete kapılmış ifadeyi gördüğünden dolayı kendini dizginlemeye çalışıyordu.

"Ninem," dedim tek nefeste. Ninem sanki ona seslendiğimi duymuş gibi hareketlendi ve bize yaklaşmaya başladı. "Melih." Nefes nefese kalmış bir halde omuzlarına vurmaya başladım. "Melih, indir beni çabuk!"

"Bacaklarınla beni kilitledin, yavrum," dedi altdudağını dişlerken. Resmen gülmemek için can çekişiyordu. "Beni serbest bırakırsan ki şu an bunu istediğim için kendimden nefret ediyorum, seni aşağıya indireceğim."

Ne yaptığımı o an anlamış gibi hızlıca bacaklarımı belinin etrafından ayırdım. Beni yavaşça yere bıraktığında ikimiz de aynı anda bize doğru yaklaşan nineme dönmüştük. Ninemi yıllardır ilk defa bu kadar mutlu ve canlı görüyordum. *Gerçekten pes!*

Ninem yaklaştı ve Melih'in hemen önünde durdu. Yaşlandıkça daha da kısalan boyu ve zar zor yediği yemekler yüzünden incelen bedeniyle bu kocaman adamın yanında ufacık kalmıştı. Gözlerini dikip Melih'i ciddi anlam-

da alıcı gözlerle süzdü. Asla gocunmadı ve asla geri adım atmadı, başka bir kadının bunu yaptığını görseydim adamı gözleriyle yediğini düşünürdüm ama ninemin bunu neden yaptığını biliyordum. Onun benim kocam olup olmayacağına karar veriyor olmalıydı.

Elleriyle Melih'in ona yakın olan kolunu sıvazladı. "Adın ne senin? Karını günlerdir burada bir başına bırakmaya utanmıyor musun sen?"

Utana çekine başımı kaldırıp Melih'e baktım. Onun ise bakışları zaten benim üzerimdeydi. Gülmek istiyor ama gülemiyor, anlamak istiyor ama anlayamıyor, bir cevap istiyor ama alamıyordu. Ama asla sinirli ya da rahatsız görünmüyordu, bu bir nebze içime su sermişti. Sadece meraklanmıştı, buna da hak vermemek elde değildi.

"Melih, efendim," dedi ama içinden, *zaten beni tanımıyor musunuz ki*, diye sorduğundan emindim. Ah, tabii ki tanıyordu ama o Melih, şu an karşısındaki adamdan oldukça farklıydı. Küçücük bir çocuk ya da genç bir liseliydi. Şu an olduğu gibi yirmi yedisinde bir yetişkin değildi.

"Melih," diyerek tekrarladı ninem. "Bana hâlâ cevap vermedin." Onu bir güzel tekrardan süzdü, ardından bakışları benim üzerimde dolandı. "Karını bir başına buralarda bırakmaya utanmıyor musun?"

Melih'in gözlerindeki o parıltıyı şaşkınlıkla karşıladım. Eğleniyor muydu yani şu an? Ben stresten ve endişeden kusmak üzereydim. "Karım?" diye sordu en sonunda. "Karımı bir başına mı bırakmışım ben?" Bana döndüğünde o muzip tavrı hâkimdi suratına.

"Tabii bırakmışsın! Ona seni aramasını ve buraya gelip seni almasını söyledim ama asla dinlemedi beni. Ne o?" Bakışları aramızda dolandı. "Siz münakaşa mı ettiniz?"

Melih'e bir cevap vermesi için bakmayı seçmişti çünkü ben ona cevap vermeyecektim. Benden cevap koparamayacağını anlayınca Melih'in üzerinde baskı kurmayı kafaya o an koymuştu, emindim. Beni ne zaman görse kocamın nerede olduğunu sormasının nedeni de buydu. Ondan ayrı olduğum her an birbirimizin arasındaki -kocamanla benim yani- bağın zayıfladığını ve ikimize zarar vereceğini söylüyordu.

Ona göre ben ve kocam her zaman yan yana olmalıymışız çünkü birbiri için atan kalpler her zaman dip dibe çarpmalı, birbirine hasret kalmamalıymış. Yoksa o kalpler yapayalnız kalır, hasta olurmuş.

"Yok, münakaşa etmedik."

Melih bana döndü ama ben ona bakamadım. Domatese döndüğüme emindim artık. Hayır, bu oyuna dahil olmamalıydı. Ninem onu bitirirdi.

En sonunda çekinerek başımı ona doğru çevirdim. "Yapma!" diye fısıldadım ama hiç oralı olmadı.

"Sadece biraz deniz havası alması gerekiyordu, ben de Fethiye'ye gelmesi için onu ikna ettim."

Resmen oyuna dahil oluyordu!

"Bu ne saçma bir teklif!" Ninem kızmıştı. "Olur mu hiç? O senin karın, evladım. Ondan uzak kalınır mı bu kadar zaman?" Sonra aynı sinirle bana döndü. "Kocan gelmiş ama sen beni aramıyorsun! Ne o, geri mi gönderecektin onu ben görmeden?" Gerçi elimde olsa yapardım çünkü bu noktadan sonra yaşanacakları tahmin dahi edemiyordum. Ve bu sonunu göremediğim belirsizlik beni korkutmaya başlamıştı.

"Nine, ben hâlâ okuyorum," diyebildim en sonunda. "Ne kocası, Allah aşkına?"

Ninemle Melih aynı anda bana döndü, beni ayıplarmış gibi bakıyorlardı. İnanamıyordum, yan yana sadece beş dakika vakit geçirmişlerdi ama tepkilerine bakın, resmen aynıydı.

"Mektebine gidiyorsun diye kocan olamaz mı?" Ninem yine sinirlenmişti, Melih'i yanımda gördüğünde suratına yerleşen o heyecan ve canlılık yavaş yavaş sinirle yer değiştiriyordu. Bu beni korkutuyordu. "Bizim zamanımızda kız mektepli olsa da evlenirdi olmasa da. Sus şimdi, bana yalan söyleme. Kocan değil mi bu delikanlı senin?"

Ninem bana değil de Melih'e bakıyordu ve sorusunun cevabını bizzat ondan istiyormuş gibiydi. Bu iki buçuk ayda ona sürekli bir kocam olmadığını haykırdığımdan olsa gerek artık sabrı tükenmişti kadıncağızın. Ama Melih beni daha çok korkutuyordu çünkü bana öyle bir bakıyordu ki ninemin sorusuna olumlu bir cevap vereceğine emindim.

Tekrardan dudaklarımı oynatarak, "Yapma," dedim. "Başına bela alıyorsun, haberin yok."

Güldü. Adam gülüyordu, halinden oldukça memnun görünüyordu. Şaşırıp kalmıştım. "Bundan gelecek belayı öpüp başıma koyarım, Çalıkuşu," dedi ve nineme döndü. "Ben..." demesine kalmadan, kolundan tutarak onu odama sürükledim. Ninem hayal kırıklığıyla olduğu yerde kalakalınca derin bir nefes verdim.

"Kocasısın onun, biliyorum ben. Çocuklar, beni düğününüze çağırmadığınız için çekiniyorsanız söyleyin. Tamam, çok gönül koydum ama çeyrek altınınız Kevser'de. Takmak için hâlâ geç kalmadım."

"Nine!" dedim dayanamayarak ve onun koluna girerek koltuğa oturttum. "Sen ilaçlarını içiyor musun?"

"Aa! Delinin zoruna bak, sen bana hasta mı diyorsun?"

"Yok, nine. Sadece saati geldi ilaçlarının, ondan dedim ben."

Ninem Melih'in az önce olduğu yere bakıp tekrardan bana döndü. "Sen

boş ver şimdi ilacı falan. Kocan değil mi o senin? Gerçi böyle deli danalar gibi tepinsen de anladım." Bana hınzır bir bakış attığında ellerimle tüm yüzümü kapadım. Kadın resmen bizi nasıl bir pozisyonda bastığını hatırlatıyordu.

Evren tam şu anda ikiye ayrılmalıydı ve ben içine girmeliydim.

"Güzel ninem." Ayaklanıp hâlâ açık olan kapıya doğru gideceğim sırada kapının önünde halamı gördüm. Allah'ım, bu gece buraya yağdırdığın bu insanların sebebi neydi? İki buçuk aydır burada olmama rağmen halamın evime geldiği ikinci an buydu. "Kapıyı kapatmayı her seferinde unutuyorsun," dedim. Halam yanağıma sulu bir öpücük kondurup içeri girdi. "Ya hırsız girse tekrardan?"

"Bırak, Alçin, bırak," dedi halam mutfağa giderken. Kendine su dolduruyor olmalıydı çünkü damacanaya o kadar asılmıştı ki pompası elinde kalmasa iyiydi. "Annemin evi hırsızların tercih etmediği tek ev. Adamlar kapının önüne kadar gelse hatta kapı açık bile olsa kendileri kapatıp geri döner."

Ninem bizi hiç umursamayarak, "Kevser!" diye şakıdı. Geliyordu gelmekte olan. "Alçin'in kocası geldi!" Al işte, ben biliyordum başıma geleceği.

Halam elinde koskocaman bir bardakla öksürük krizlerine girmiş bir halde mutfaktan çıktı. O an Melih'in hâlâ odamda olduğunu anımsayıp koşar adım odaya yürüdüm. Halam arkamdan içeriye girdiğinde Melih öylece yatağımın üzerinde oturuyordu ama suratındaki eğlendiğini belli eden gülüşü ikimiz de görebiliyorduk.

"Ah, demek ki doğru görmüşüm," dedi halam, Melih'e yaklaşırken. Melih hızlıca ayaklanıp halamın selamına karşılık verdi. "Canan'ın kafesinin önünde otururken gördüm seni ama *yok, değildir*, dedim. Sonuçta işi gücü olan bir adamsın artık. Ama işte tutamadım kendimi." Halamın neden soluğu burada aldığı belli oluyordu.

Melih, Kevser halamın favorisiydi. Bu her zaman böyle olmuştu.

Melih oldukça saygılı bir şekilde, "Merhaba, Kevser hala," dedi. Onun bu ağırbaşlı kişiliğine herkes bayılırdı, bizi ona emanet edip gidelerdi. Ufacık dahi olsak Melih yanımızdaysa güvende olduğumuza emin olurlardı. "Nasılsınız?"

"İyiyim, Melih." Halam anaç bir tavırla yanımdaki adamın kolunu sıvazladı. "Sen nasılsın? Hoş geldin. Yıllar oldu resmen seni görmeyeli. En son buraya gelmenizin üzerinden asırlar geçti sanki, oğlum."

"Hoş buldum. Buraya adım atmadan önce iyi olduğum söylenemezdi." Bakışlarının üzerimde toplandığını hissediyordum. Kelimelerinde kırgınlık vardı, saklamaya çalışsa da kırgındı bana, biliyordum. "Ama şu an çok iyiyim."

"Çok sevindim seni gördüğüme," dedi.

Ninem yeniden, "Alçin!" diye bağırdı. "O kocan kılıklıyı alıp buraya gel yeter!"

"Hala," derken yerimde titredim. "Nineme bir şey de, lütfen." Melih'e döndüm. "Kocam olduğumu düşünüyor."

Halam o kadar kevitlendi ki düşüp bayılacaktım. Neden kimse şu anki durumun absürtlüğünden bahsetmiyordu? "Bu kadarını yapmaz diyordum," dedi halam gülerek. "Ondan direkt odaya girdim ve seni burada gördüğümde resmen anladım." Bana dönüp, "Alçin..." dedi. "Annem asla Melih'in peşini bırakmaz."

"Hala, lütfen, sen yapma bari. Ne demek peşini bırakmaz?"

"Şu adama bir bak." İkimizin de bakışları hızlıca onun üzerinde toplandı. "Tam olarak senin kocan olmak için yaratılmış gibi." Melih'in dudaklarından ufak bir kahkaha kaçtı ama buna engel olamadığına emin olmuştum, bu yorumu beklemiyordu. "Annemin gözündeki damat tam olarak Melih. Cuk diye oturtmuş hemencecik. Anacım ya." Bir kahkaha daha attı. "Turnayı gözünden vurmayı hep bilmiştir."

"Hiçbir şey anlamıyorum ama sanırım susacağım," dedi Melih.

"Hayır, konuşacaksın," dedim hızlıca. "İşin gücün var senin. Bak, sen ninemi bilmiyorsun, seni ağına alırsa asla bırakmaz. Ya batarsan?"

"Resmen felaket tellalısın, Alçin." Halam *yok artık*, der gibi baktı yüzüme.

Cihangir ailesindeki oldukça yükselip sonrasında iflas etme hikâyesi beni çocukluğumdan beri üzen bir konuydu. Şirket bu kadar büyümüşken onun burada, Fethiye'de olması bile deli saçmasıydı. Geldiği için mutlu muydum? Tabii ki mutluydum ama gerçekçi olmalıydım. Ben değilsem de o, sorumluluk sahibi bir yetişkindi artık. Bunlarla kafasını bulandırmak istemiyordum.

"Sadece birazcık tatil yapmak istedim, Alçin. Bunu bana çok mu görüyorsun?"

"Yalancı," dedim, bir saniye bile düşünmeden. "Sen o şirketi kurduğundan beri bir kez bile tatil yapmak istemedin. Ondan buraya ayak dahi basmadın. Şimdi kalkıp bana *tatil yapmak istedim de geldim, Alçin*, deme."

"Alçin!" dedi ninem. Ben de *nine*, diye bağırmamak için kendimi dizginlemem gerekmişti. *Beni azat et, ne olur.*

"Hala, bir şey yap lütfen. Hadi ben neyse de Melih..." Dilimi ısırdım. "Abi... Onun üzerinde hüküm sürmesine izin mi vereceksin?"

Halam beni görmezlikten gelerek Melih'e döndü. Kendince eğlence arayan biriydi ve biz ona bu eğlenceyi hakkıyla vereceğiz gibi duruyordu. Halam hayat dolu ve eğlenceli bir kadındı. Kocasıyla ciddi anlamda ruh eşiydiler ve ben onları bir kez bile kavga ederken görmemiştim. Bu nedenle Canan, Eda

ve Ulaş birbirlerine deliler gibi âşık, hayat dolu bir çiftin elinde büyümüştü. Şimdiyse halamın aklından geçenler nelerdi, bilmiyorum ama bu eğlenceye âşık kadının, en az annesi kadar romantik olduğunu biliyordum.

"Alçin," diyen halam bana döndü. Sonra ninem gibi Melih'i alıcı gözüyle süzdü. Tekrardan bana döndü. "Mis gibi koca işte," dedi gülüşü arasından. "Kızum, yorulmadın mı birilerinin karısı olup olmadığının sorulmasından? *Tamam*, deyip geç sen de. Cidden nüfus müdürü gibi evlilik cüzdanını soracak hali yok ya."

"*Birilerinin karısı*, derken?" diye sordu Melih. Bakışlarındaki o eğlenen ifade saniyesinde kaybolmuş, katran karası gözleri daha da koyulaşmıştı.

Onu susturmak için hızlıca, "En az bu konu kadar uzun bir hikâye," dedim. Halama döndüm. "Bak, bu adamın işi gücü var, hala. Öyle benimle evcilik oynayacak biri değil. Ninemi mi mutlu etmek istiyoruz, okey. Gider, birini bulup *al, nine, bu benim kocam*, derim, olup biter. Ama bu adamı bence rahat bırakmalıyız."

"Bir saniye... Kim senin kocan olacak?" Aynı ses tonuyla bana döndü. "Kime diyeceksin bunu?"

"Bir dur sen," dedim ve tekrardan halama döndüm. "Bak, adam CEO yani. Anlatabiliyor muyum? Sen onun şirketini gördün mü? Koskocaman ve o kadar güzel işler başarıyor ki ağzın açık kalır. Geçen gün, geçen gün dediğim iki buçuk ay önce de neyse. İspanyol bir işadamıyla birebir görüştü. Melih... Abi... Artık ciddi bir şekilde işiyle ilgileniyor."

"Kimse senin kocan falan olamaz," dedi Melih.

"Gerçekten mi? Çok sevindim, Melih." Halam gülümseyerek Melih'in kolunu sıvazladı. "Her zaman iyi bir yerlere geleceğinden emindim zaten."

"Ya, hala! Konumuz bu mu? *Ninemi ondan uzaklaştırmak zorundayız*, diyorum sana. Eğer gerçekten kocam olduğuna emin olursa asla bir adım geri atmaz. Bana *çeyrek altın*, diyor ya kadın."

Halam sevinç nidaları atıp, Melih'i tebrik ederken Melih de mütevazı bir şekilde iltifatlarını kabul ediyor fakat hâlâ meraklı ve sabırsız bakışlarla bana bakıyordu.

"Kocası falan... Öyle iş olmaz, Kevser hala," dedi en sonunda dişleri arasından. Resmen içindekini tutamamış ve dökülmüştü.

Hırsla ona dönüp, "Melih!" dedim. Halama onu savunurken, farkında olmadan önünde kalkan olmuştum. Oysa onun kocaman bedeninin ne kadarını sakladığım muammaydı. "Abi! Tatil yapmak için mi geldin? Tamam, yap tatilini ama huzur içinde yap."

Halama döndü ve beni yanına çekti. "Bu mevzu ne?" Sesi ciddileşmişti

artık. "Nine neden Alçin'in bir kocası olduğunu düşünüyor? Bunun nedenini öğrenebilir miyim?"

"Hala," dedim yalvararak. "Lütfen. Ninemi bilmiyormuş gibi davranma." Ama halamın gözlerinden kalpler çıkıyordu. Melih'in kolumu tutuşuna baktı ve ardından bakışları üzerimizde gidip geldi. Annesinden beter biri varsa o da kendisiydi artık.

"Ben sizi her zaman yakıştırmıştım zaten," dedi beni umursamayarak. "Ama siz büyüdükçe bambaşka bir şey olmuşsunuz, anacığım. Bu şekilde daha da güzelsiniz. Vallahi içeriye geçip anneme *bunları nikâh masasına götürmeliyiz*, dememek için kendimi çok zor tutuyorum."

"Ben kime laf anlatıyorum ya!" Ninemin içeriden gelen ikazlarını duymazlıktan gelerek yatağıma çöktüm. Adamı resmen oyuncakları edeceklerdi.

Kapım çaldı. Bir kurtarıcı olmasını dileyerek yerimden fırladım. Nergis halamdı gelen. Şükür, aklı başında biriydi. Ama evimin birden bu kadar çok Altınok'la dolması hayra alamet değildi.

"Ya, anne, ortadan kaybolduğunda söylesene birine." Soluk soluğa portmantoya yaslandı. "Yemin ederim, aklım çıktı ya." Nergis halam aralarında en geç olanıydı. Ve yakın zamanda evlenecekti. Ninem ve rahmetli kocasının hazırlıksız yakalandıkları bir bebekti kısacası.

Onu kolundan tutarak içeriye çektiğimde, "Hala," dedim. Bana anlam veremeyen bakışlarla bakarken onu da odama soktum. Melih'i gördüğü an onun da yüzü aydınlanmıştı. Asıl şeytan tüyü bu adamda vardı. Tüm Altınok kadınları üzerinde öyle bir etkisi vardı ki bunu görmemek için kör olmak şarttı. "Hayır." Hızlıca gidip ayakta olan Melih'i yatağıma oturttum ve önüne siper oldum. Ellerimi iki yanıma doğru açtım, bu şekilde onu görmediklerini düşünmek istiyordum. "Hayır, hala! Onun ağına düşmemelisin."

Nergis halam gülümseyerek beni Melih'in önünden çekti ve tokalaşmak için elini uzattı. "Hoş geldin, Melih. Yıllar geçti resmen. Nasılsın?"

Melih nezaket gereği yerinden kalkmak istese de onu hızlıca geri oturttum. Nergis halamın elini sıktı ama hâlâ arkamdaydı. Onu korumalıydım. "Hoş buldum, Nergis abla." Evet, Nergis halam çoğu için bir hala değil, ablaydı. "İyiyim, siz nasılsınız?"

"İyiyim ben de." Beni kolumdan tutarak Melih'in önünden çekmeye çalışsa da direndim. "Alçin, rahat bırakasana çocuğu, konuşsun."

"Olmaz, hala," dedim hızlıca. Sonrasında onu iki omzundan sıkıca kavrayarak tam karşıma, Kevser halamın yanına aldım. "Şimdi beni dinlemek zorundasın. Onu boş ver."

Melih bir saniye bile düşünmeden, "Kimse senin kocan olmayacak, Alçin," dedi.

Nergis halam zekiydi, elini ağzına kapatarak güldüğünde *gerçekten mi ya*, der gibi Kevser halama bakıyordu. Kevser halam da bu durumdan o kadar mutluydu ki otuz iki diş gülerek başıyla onayladı. "Annem buldu mu sana koca yani? Hem de Melih?" dedi Nergis halam ve bir kahkaha daha attı. Onayladığını görebiliyordum.

Allah'ım, en azından Nergis halamı benim yanımda olması için gönderdin sanmıştım.

"Ben hâlâ konuyu anlamıyorum ama." Halalarıma bakmak için belimi sıkıca kavrayıp beni yanına oturttu. "Alçin kimsenin karısı olamaz. Yani demek istediğim Alçin daha okuyor. Onu evlendiremezsiniz."

"O öyle bir konu değil, Melihciğim," dedi Kevser halam. "Alçin'i gerçekten evlendirdiğimiz falan yok."

"Nergis!" Ninemin sabrını sınıyorduk ama tek sabrı sınanan o değildi. "Geldiğin gibi girdin o odaya. Kevser de orada, Alçin'i de kocasını da aldınız oraya. O damada edecek bir çift lafım var hâlâ, kaçamaz benim elimden."

"Ya, en azından diğer adamları gördüğünde soruyordu ama şimdi direkt *kocan gelmiş*, dedi," derken parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyordum.

"Kadın emin olmuş sonunda demek ki," dedi Kevser halam. Yalvararak Nergis halama baktım. "Sormak yerine direkt hüküm vermiş. Canım anam ya, nokta atışı yapmış, yemin ediyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz şu an."

"Sen de bana hiç yardımcı olmuyorsun, Alçin," dedi Melih. Gerçekten sinirleniyordu. "Sen evlenemezsin!"

Halalarım kendi aralarında fısıldaşıp, gülüşürken, "Melih," dedim. "Beni evlendirmiyorlar, sakin ol."

"Kimse senin kocan olamaz, Alçin!"

"Eğer o damat buraya gelmezse onu kapı dışarı ederim. İşte o zaman görür karısı yanında olmadan nasıl yaşanırmış."

Kevser halam annesini artık susturamayacaklarını anladığında olayları Melih'e anlatmak yerine bana döndü. "Alçin," dedi içtenlikle. "Yaşlı başlı kadın zaten, bu dünyadaki zamanının ne zaman dolacağını hiçbirimiz bilemeyiz ama bırak, son günlerini mutlu geçirsin bari."

Al işte. Böyle yaptıklarında elim kolum bağlanıyordu. Nineme hiçbir zaman kıyamazdım zaten ama şimdi bu ikilem beni öldürecekti sanki. Başımı çevirip yanımda oturan adama baktım, gözlerinden okunan merakın ardına sığınmıştı ve sabırla bekliyordu.

Nergis halam ablasına arka çıkarak, "Sadece sizi yan yana gördüğü anlar-

da karıkoca gibi davransanız yeter zaten," dedi. "Alçin, ablam doğru söylüyor. Annem şu an sinirli gibi görünse de ben gözlerindeki o heyecanı göreceğime eminim. Sen ona kendi ninesinin gençliğini anımsatıyorsun ve senin mutluluğunu gördüğünde o da mutlu oluyor. Annemin, ninesinin aşkına âşık bir çocuk olduğunu hepimiz biliriz," dedi ve onaylamasını beklememiz için Melih'le bana baktı. Melih hâlâ konuyu anlamasa da ninemin kendi ninesiyle ilgili anlattığı hikâyelere aşinaydı. İkimiz de başımızı onaylayarak salladık. "Sadece kısacık bir anlığına onu mutlu etmek size ağır gelmemeli."

Halalarım odadan çıktıklarında beni koca bir ikilemde bıraktıklarından habersizlerdi. Hızlıca yanımdaki adama döndüm. Bir cevap, en azından bir açıklama beklediği kesindi, buraya geleli daha yirmi dakika ya olmuş ya olmamıştı ama içine düştüğü durum buydu.

Kocam olmak zorundaydı.

Ninemin kalan son zamanlarında onu mutlu edecek tek şey buysa bunu ona vermemek, ileride kendimi affetmemem için tek neden dahi olabilirdi.

Onu kolundan tuttuğum gibi ayağa kaldırırken beni kendine çekti ve uzanıp kapıyı kapadı. Beni kapı ve bedeni arasında kıstırdığında kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordum. İçeride oldukça kurnaz Altınok kadınları varken bunu yapmamalıydı. Gerçi şu an onu *kocam* olarak düşündüklerinden bu hareket onların üzerinde romantik bir hareketten daha fazlası olmazdı. Kevser halamın gözlerinden çıkması olası olan kalpleri görebiliyordum.

"Neler oluyor, Çalıkuşu?"

Sıcak nefesi suratıma bu denli yakın çarparken ve ben onu delilercesine özlemişken bana bu kadar yakın olması doğru değildi. Ninemin bizi bastığı anki gibi bir aptallık yapmaktan korkuyordum. Resmen adamın kucağına çıkmıştım! Adamın beline bacaklarımı sarmıştım! Ona koala gibi sarılmış ve öylece kalmıştım! Yer artık yarılmalıydı!

O kadar yakındı ki kekelememek için nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Şimdi sana bunu anlatsam da anlamayacaksın ki."

"En azından bir denesen?"

İçerideki gülüşmeleri duyuyordum ama odaklanmam gereken karşımdaki adamdı ve bir cevap almadan beni bırakmayacak gibiydi. Ona biraz daha sokulup kokusunu içime çekme isteğine direnmek zorundaydım.

"Ninem," dedim derin bir nefesin ardından. "Beni bir nevi ninesinin yerine koydu." Gözlerinden ışık hızında bir şaşkınlık geçti. Al işte, biliyordum. Bu şekilde tepki vermekte çok haklıydı ama aynı zamanda devam etmemi emreden bakışlarını üzerimde toplamaktan da geri durmadı. "Yani onun gençliğine çok benziyormuşum, zaten adaşız onunla. Beni de uzun bir süre

görmeyince, ben de patadak karşısına çıkınca o kafasından neler geçti, bilmiyorum ama benim tıpkı ninesinin aşkı gibi bir aşk yaşadığıma emin oldu. Hatta evli olduğuma bile emin. Çünkü ninesi de benim yaşlarımda onların köyüne ziyarete gelen İstanbullu bir muallimle evlenmiş. Anlayacağın ben şu an ninem için kendi ninesinin reenkarne haliyim. Sevgi dolu bir evliliğe sahip olduğumu görmek ve kocama âşık olduğumu bilmek istiyor. Şu geçen iki buçuk ayda kadının tek gayesi resmen bu oldu."

Bu anlattıklarımı oldukça dikkatli bir şekilde dinlemesine gülsem mi yoksa ağlasam mı bilemedim. Bu adam gerçekten de gerçek olmayacak kadar mükemmeldi. *Boş yaptığım anlar da dahil, her seferinde beni dikkatli bir şekilde dinler*, derken tam olarak bundan bahsediyordum.

"Benden başka birini kocan sandı mı?" Başımla onayladığımda bana yaslı olan bedeninin kaskatı kesildiğini hissettim. Çenesi de aynı şekilde kasılmıştı. "İki buçuk aydır sana koca mı bulmaya çalışıyor?"

"Yani bunu yaparken art bir niyeti yok ama evet, kocamı arıyor. Dediğim gibi evlendiğime emin."

Bana yaklaştığında bedenimde kırmızı alarmlar ötmeye başladı. Burnunu saçlarımın arasında gezdirirken, "Bana, yanına yaklaşan her adama bana yaptığı gibi şeyler yaptığını söyleme, Çalıkuşu." *Bana yaptığı gibi şeyler*, derken sesi genizden yükselmişti ve sinirlendiğine artık emindim. "O adamların senin kocan olmak için can attıkları anlar gözlerimin önüne geliyor ve ben deliriyorum."

Onu kendimden uzaklaştırdım çünkü beni asla iyi etkilemiyordu. Bedenim o kadar ısınmıştı ki ona sokulmak ve yanan yüzümü boynunun girintisine yerleştirmek için delirecek haldeydim. "Hayır," diyebildim en sonunda. Benden ayrılmıştı ama nefesi hâlâ suratımda dolanıyordu. Evdeymiş gibi hissettiriyordu bana, ceviz ağaçlarının kokusunu beraberinde getirmişti. "Hepsi sadece bir sorudan ibaretti ama seni gördüğünde resmen emin oldu. Oysa senin suratını bile görmemişti," dedim o ana giderek. "Sadece sırtını gördü ve işte bizi de o halde..." Utanç artık bendim. Bu kelimenin sözlük anlamı Alçin'di.

Yüzüme yakın duran göğsü gülerken titredi. Gülüyordu! Bakışlarımı hızlıca yüzüne kaldırdığımda yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Beni çok şaşırttın o an," dedi gülerek. Bembeyaz dişleri inci gibiydi. Ve o kadar güzeldi ki bir adamın bu kadar güzel olabileceğini asla düşünmezdim. "Beni bu kadar özlediğin görülmüş iş değil, Kızıl Çalıkuşu."

"Konumuza dönecek olursak..." Başımı ondan öte tarafa çevirmeye çalıştım ama beni durdurarak, çenemi başparmağıyla işaretparmağı arasına alıp

bakışlarımızı birleştirdi. Ama böyle olmazdı, bana bakarak bu şekilde gülümserse ben doğru dürüst iki cümle kuramazdım ki. "Konuşmama izin ver ama sen de!"

"Tamam, sen devam et," dedi ama hâlâ yüzümü inceliyordu. Gözleri yüzümde o kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki bu kadar hızlı bakmasa bir şeyleri kaçıracak ya da bu baktıkları ona yetmeyecek gibiydi. "Ben dinliyorum seni."

"Hiç de bile dinlemiyorsun." Yanaklarımdaki ellerini geri indirmeye çalışsam da izin vermedi ve benim üzerimdeki ağırlığını biraz daha arttırdı. Bir ton kastan ve geniş omuzlardan oluşan bu kocaman adamın ağırlığının rahatsız hissettireceğini düşünseniz de bu... Ciddi anlamda inanılmaz hissettiriyordu. Aklımı başıma toplamalıydım. "Sana, *bu kadın bizi karıkoca sanıyor*, diyorum. *Bu kadın seni benim kocam sanırsa seni bensiz gördüğü her an başına üşüşür*, diyorum. *Benim ninem ciddi anlamda fena biri, bize nefes dahi aldırmaz*, diyorum."

"Alçin," dedi, fısıltıya benzer sesiyle. Bakışları yumuşamıştı. Sesi yumuşamıştı. Siniri uçup gitmişti sanki. Bakışları suratımda dolaşırken sesi bile gülümsermiş gibi çıkıyordu. "Senin kocan olduğumu düşünürse ve bu nedenle bana nefes aldırmazsa..." Biraz daha yaklaştı. Kalbim göğüs kafesimden kaçmak için çırpınıyordu. "Ben sadece bunun için bile ölmeyi göze alırım."

"Onun ne kadar inatçı olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadım. Fısıldadım çünkü o kadar garip hissediyordum ki sesimin yüksek çıkıp çıkmayacağına emin dahi değildim. Beni resmen kendi eksenine dahil etmişti. Melih Cihangir'in eksenindeydim ve artık buradan uzay boşluğuna düşmek istemiyordum.

"Biliyorum," dedi beni işaret ederek. "Kime çektiğin belli o zaman."

"Senin başında olman gereken bir şirketin var, Melih."

"Ablama emanet ettim de geldim buraya. Ablam sen yokken şirkete gidip gelmeye başladı. Sonrasında ise benim ısrarlarımın ardından ona bir oda ayarladım. Ablam her şeyin üstesinden gelebilir ve Alçin..." dedi erkeksi sesiyle. Boynuma doğru eğildiğinde aldığım nefes soluk borumda kalakaldı. Burnunu boynumda gezdirdi ve derin bir nefes çekti ciğerlerine. Gözlerimin istemsizce kapanırken dudaklarımdan çıkmak üzere olan o ufacık nidayı hızlıca yuttum.

Delirmiş olmalıyım! Az önce neredeyse inliyordum!

"Melih." Onu itmeye çalıştım ama asla hareket etmedi. İçten içe benden uzaklaşmasın istiyordum. Ellerim ve dürtülerim büyük bir çatışma halindeydi. Nefes nefese kalacak hale gelmiştim. Dudakları boynuma dokunduğunda

güç almak istercesine parmaklarımla omzuna tutundum. "İçeriye gitmeliyiz ve sen de nazikçe..." Bedenimde kırmızı alarmlar çalıyordu.

"Ben de nazikçe..." Saçlarımı geriye doğru attı ve kendisi için boynumda ulaşılabilecek yerleri arttırdı. Onu durdurmam gerektiğini, kendimi durdurmam gerektiğini biliyordum ama bu sanki imkânsızdı. Boynumu ona sunuyormuşum gibi hafifçe sağa yattı başım. Keyifle güldüğünü duydum. "Onlara senin kocanın artık geldiğini söylerim." Dudaklarını kulağımın hemen altına bastırdı. İçime ince bir sızı saplandı. Dudaklarının değdiği o noktadan itibaren omurgamdan aşağıya kadar titrediğimi hissettim. "Onlara bu adamın karısını köpek gibi özlediğini, onu özlediği için deli olduğunu, onsuz nefes dahi alamadığını söylerim."

"Hiç... Yardımcı... Olmuyorsun," dedim duraksayarak. Islak dudakları asla tek bir noktada sabit kalmıyordu. *Siktir!* Az önce dilini hissetmiştim! "Melih!" Uzaklaşmalıydı. Birbirimizden uzaklaşmalıydık çünkü birazdan hiç iyi şeyler olmayacaktı. "İçeriye dönmeliyiz."

"İçeriye dönersek onlara bunlardan farklı bir şey söylemeyeceğim, Alçin." Peşin peşin söylüyordu bunu. Halalarımdan kalır yanı yoktu gerçekten. "Ben buradayken ninenin sana başka koca adayları bulmasını izleyecek değilim, anladın mı beni?"

O konuştukça dudaklarının dokunduğu noktalara nefesi değiyor ve bu nefes içime akıyordu. Ve içimdeki dürtü o kadar büyümüştü ki dudaklarını tekrardan aynı yerlerde hissetmek için yalvaracak hale gelmekten korkuyordum.

"Sadece suyuna gitmeyi çalış," dedim en sonunda, konuşacak kadar kendime güvendiğimde. "Ama Melih..." İçime bir korku daha düşmüştü. "Ninem kesin anneme söyler bunu. Annem bilirse bir şekilde mahalleye de yayılır. Senin kocam olduğunu duyan mahalleliyi düşünsene." Ellerim hâlâ omuzlarındaydı ve tırnaklarımı omuzlarına batırdığımı henüz fark etmiştim. Hızlıca gömleğini sıyırıp omzuna baktım. Tırnaklarım yarım ay şeklinde izler bırakmıştı. "Melih, ben çok üzgünüm. Çok acıdı mı?"

"Ben bunu acı olarak tanımlamazdım," dediğinde benim aksime oldukça rahattı. Bu rahatlığı beni de rahatlatır sandım ama hayır, bu rahatlık deli saçmasıydı. "Ayrıca kimlerin duyması umurumda bile değil." Benden uzaklaştı ve elimde tutarak odamın kapısını açtı, ardından salondaydık.

Ninemin gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize indiğinde tekrardan parlamıştı. *Ah benim ninem, beni yaktığından nasıl da habersizsin.*

"Geçin, oturun bakalım karşıma." Dediğini yaptık. Ellerimiz otururken bile birbirine kenetli haldeydi. Ellerimizi bacağının üzerine koymuş ve had-

dinden fazla sahiplenmişti. "Sen anlat bakalım şimdi, damat efendi." Melih'e baktı ama ellerimize attığı kaçamak bakışlarını da görebiliyordum. "Karını bunca zaman nasıl tek başına bırakabildin?"

Halalarım kıkırdayarak bir tiyatro salonesini izler gibi bizi izliyordu. Zaten Kevser halamın da nineminden aşağı kalır yanı yoktu. Nergis halam desen onu da kendilerine benzetmişlerdi. Canan'a ihtiyacım vardı. Ya da Sıla'ya. Sıla'yı çok özlemiştim.

Melih'in bakışları bana döndü. Yüzümde oyalandığında yüzünün düştüğünü görmüştüm. Bu soruya sadece kaçamak bir cevap vermesi yeterliydi, bu kadar çabuk role girmesine gerek yoktu. Her zaman mükemmeliyetçi olmasına gerek yoktu. Aynı davet gecesinin akşamı modunun birden değişmesini anımsatmıştı. Kalbimin kırıldığını hissediyordum.

"Ona biraz zaman vermek istedim," dedi en sonunda. Nineme konuşsa da bakışlarımız birdi. "Çok büyük bir ikilemdeydi. Çok kırdılar onu, hak etmediği şeyler yaptılar. Hak etmediği şeyler yaptım. Tek başına altından kalkmak istedi, zaten benden yardım istediği falan da yoktu. Büyümüştü, büyümüştük. Ağaçların tepesinde birbirine sığınan çocuklar değildik. Ona istediği kadar zaman tanımam gerekiyordu. Hepimizin ona bunu yapabilmesi için izin vermemiz gerekiyordu." Dolan gözlerimle ona bakıyordum. *Ağlama, bana bunu yapma*, der gibi baktı gözlerime. "Ben de beklemeyi seçtim. Ben zaten onu beklemek için antrenmanlıyım. Buna rağmen diğerlerine kıyasla daha kolay kalkarım altından sandım ama..." Bacağının üzerindeki elimi sıktı. "Bu öyle bir vedaydı ki beni bin parçaya böldü ama hiçbirini yanına almadı."

"Hak etmişsindir sen," dedi ninem, kendinden emin bir sesle. Halalarım kıkırdadı ama benim yanan gözlerim akmak için çırpındılar. "Benim güzel torunumu üzmüşsün, belli yoksa seni bırakıp bunca yolu gelip de aylar geçirmez burada."

"Nine," dedim ama ona dönemedim. Çatlayan sesimi umursamadan devam ettim. Bakışlarım hâlâ karşımdaki adamdaydı. Kırılmıştı. Onu kırmıştım ve bu o kadar acıtmıştı ki ona sarılıp beni affetmesi için yalvarmak istiyordum. "Beni üzen o değildi. O beni asla üzmez."

"Seni bir kere bile arayıp sormadı be kızım."

"Ona tanıdığım zamanı çiğnemek istemediğimden aramadım, efendim. Aklını karıştırmak istemedim. Her şeye rağmen bir karar verecekti, biliyordum ve bunda ona alan yaratmak istedim." Elimi okşadı. "Bana kırgın dahi olsa arayıp af dileyemedim çünkü buna hakkımın olmadığını biliyordum." Nineme döndü, bense bu sırada hâlâ onu izliyordum. "Bu yüzden onu aramayı hak etmediğimi düşündüm, efendim."

"Karıkocanın birbirinden bu kadar ayrı kaldığı görülmüş iş değil." Ninem yine sinirlendi. "İnsan yavuklusundan ayrı kalınca özlem duymaz mı çocuğum?"

"Delirdim onun için," diyerek bana döndü. Sanki içimi okumuştu. "Ama elimden hiçbir şey gelmiyordu."

"Anne, artık rahat mı bıraksak evli çiftimizi?" Bakışlarımı karşımdaki adamdan koparabildiğimde Nergis halama çevirdim. İkisi de bize başparmaklarını havaya kaldırarak bakıyordu. Bu onların dilinde *vallahi iyi gidiyorsunuz, gerçekten evli olduğunuza inandık, iyi oynadınız*, deme şekliydi. "Hem bak, Melih de yol yorgunudur."

"Adın Melih mi?"

"Evet, efendim. Melih Cihangir."

"Seni gözüm bir yerden ısırıyor ama hadi bakalım."

"Ellerinle salçalı ekmek yapıp veriyordun, anne. Belki ondandır," diye fısıldadı Kevser halam ama annesi onu duymadı bile.

"Onu bir daha üzecek misin?"

"Nine!" dedim ona dönerek. "Melih beni üzmedi ki. Asıl ben onu üzdüm. Kızıp durmasana ona."

"O zaman sen onu bir daha üzme!" diye sinirlendi ninem. Bir an ayağındaki terliği başıma yiyeceğim sandım çünkü ninem birden ayaklandı. Melih hızlıca koluyla beni yanına çekmiş ve üzerime doğru kapanacak halde eğilmişti. Ama ninem hiçbir şey yapmadı, yere dökülen iskambil kâğıtlarının etrafından dolandı ve kapıya doğru ilerledi. Kapının önüne geldiğinde bize döndü. "Sizi bir daha birbirinizden ayrı görürsem ha o zaman gerçekten yersiniz o terliği." Halalarıma döndü. "Hadi! Hem bana diyorsunuz hem de camış gibi yayılıp oturmuşsunuz!"

Evden çıkıp gittiklerinde üzerimden bu büyük yükün kalkacağını düşünmüştüm ama hâlâ o kadar gergindim ki yediğim mantılar resmen yemek borumdan yukarıya tırmanmak için çırpınıyordu. Yanımdan kalktı ve bana bir bardak su getirip elime tutuşturdu. "İç bunu."

Dediğini yaptığımda benden bir adım geriye gitmedi, öylece yanımda dikilip durdu. Pantolonunun cebine asıldım oturması için. "Gerçekten yol yorgunusundur sen şimdi. Otur, ben sana yatak açayım hemen."

Ayaklanacağım sırada o beni durdurdu ve yere, iki bacağımın arasına çöktü. "Tüm yorgunluğum geçti. Sen iyi olup olmadığını söyle bana."

"Ninem seni asla rahat bırakmayacak," dedim. Sanki diğer konuyu açsam içinden çıkamayacak gibiydim.

"Bu hoşuma gider," derken arsız bir şekilde gülümsedi. Omzuna vur-

duygumda ise gülmüştü. "Benden senin kocan olmamı istiyor. Beni sırf bu nedenle rahat bırakmayacaksa bırakmasın. Sen bunu boş ver şimdi. Bana bak.. iyisin sen, değil mi?"

"Sana kırgın değilim," diyebildim en sonunda. "Yani bana olanları anlatmadığından dolayı..." Bu gece bunları onunla konuşacağımı asla düşünmezdim ve bu ansızın gerçekleşen olay karşısında doğru düzgün cümle kurmam bile bir mucizeydi. "Reyhan'a her şeyi anlattırdığım ve seni de hiç hak etmediğin bir noktaya düşürdüğüm için özür dilerim."

"Alçin!" Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Burnundan soludu. "Özür dileyecek en son insan bile değilsin, yavrum."

"Ama sen bana kırgınsın."

"Ben sana kırılamam, Alçin," diyerek, uzanıp alnımı öptü. "Ben sana kızamam. Bu yüzden bu şekilde düşünmeni yasaklıyorum. Şu koskoca evrende bundan daha mantıksız bir cümle dahi yok, anladın mı beni?"

"Ben sandım ki... Sen beni aramayınca..."

"Hayır, yok öyle bir şey. Ben sadece sana istediğin o zamanı tanımak istedim. Aşman gereken duvarların vardı. Kafesinden uçman için sana izin verdim, özgürlüğe doğru uçman için. Ayrıca beni aramadığın için asıl ben bana kırgınsın sandım. Sana anlatmadığım için ama Alçin..." Yanaklarımı sevdi usulca. "Ben, bir zamanlar can dostum olan ama sonrasında sırtımdan bıçaklayan birine bir söz verdim. Düşmanım dahi olsa verdiğim sözün her zaman arasında dururum. Çünkü ne demiştik?"

"Sözler tutulmak içindir," diye fısıldadım akan yaşlarımla.

"Aferin, güzel yüzlüme." Yanaklarımı sildi. Saniyeler önce sevdiği yerlerde akan yaşlara sinirlenmişti ama elinden hiçbir şey gelmeyeceğine de emindi.

"Bak, tekrar söylüyorum," dedim dikte eder gibi. Sesim sinirli çıkmıştı, bu gece ninem tüm ayarlarımla oynamıştı. "Ben sana kırgın falan değilim, tamam mı? Kırgın değilim ya!"

O kadar içten bir şekilde güldü ki ben de güldüm. "Tamam, anladım. Sinirlenme. Balataları iyice yakmışsın sen. Az önce ağlıyordun, şimdi beni topa tutacaksın neredeyse."

"Ama sen beni dinlemiyorsun ki Melih!"

"Bir daha desene."

"Neyi?"

"Adımı."

"Sana *Melih* dememi mi istiyorsun?" Başını hızlıca aşağı yukarı salladı. "E ben sana zaten Melih diyorum ya artık, söz verdim."

"Olsun. Dudaklarından çıktığı her an beni heyecanlandırıyor. Az önce hala-

larının yanında önce *Melih*, deyip ardından *abi*, diye eklemen..." Başını öne eğip güldüğünde o anki halimi düşünüp ben de gülmeye başladım. "En azından bu noktaya gelebildiğime sevindim. Artık ismim ağzından refleksle çıkıyor."

"İç sesim bile sana Melih diyor artık," dedim. "O kadar çabuk öğrendim. Zaten ben hep çabuk öğrenen bir öğrenci olmuşumdur. Ayıptır söylemesi zekiyim de. Büte dahi kalmamışım, biliyor musun? Ortalamam da azıcık düşmüş ama olsun. Gerçi şu an konumuz bu değil fakat dediğim gibi çabuk öğrenirim."

"Sen nasıl bir şeysin, aklım almıyor artık benim. Sadece saatler öncesine kadar yaşayan bir enkazdan farksızdım ama şu an resmen beni onardın, o ufacık uzun ince parmaklarınla buz tutmuş kalbimi bile ellerinle en baştan inşa ettin. Bendeki etkini artık ölçemiyorum."

Ben de tıpkı onun gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve uzanıp dudaklarımı alnına bastırdım. Bunu yapmak için iki saniye fazla bekleseydim gerçekleştiremeyeceğime emindim, bu nedenle sadece içimden geldiği gibi davranmak istedim. Gözleri yavaşça kapandı ve bir süre o şekilde kaldı. O kadar güzeldi ki çıldırmak üzereydim. Ama zayıflamıştı, görebiliyordum. Suratı sanki daha da kemikleşmişti, göz altlarındaki mor halkalar daha da artmıştı. Kendine hiç iyi bakmamıştı. Kendini yaşayan bir enkaz olarak görmesi beni kahrediyordu.

"Sen yemek de yememişsindir şimdi," derken aklıma ağzıma tıkıştırdığım mantılar geliyordu. Midemin bulantısı artık giderek artmıştı ve ben onları içimde ne kadar daha tutabileceğimi ölçemiyordum. "Keşke mantıları sana bıraksaydım."

"Aç değilim, yolda yedim bir şeyler."

"Yalancı."

"Evet, sadece sigara ve kahve," diye itiraf etti bir saniye bile düşünmeden. Kıkırdamamak için yanaklarımı ısırdım. Diğer bir yandan ise sinirliydim.

Sinirle oflayarak, ayağa dikildiğimde ensesini ovalayarak gülüyordu. "Evde de bir şey yok ki." Mutfağa doğru ilerlerken peşime takıldı. Dolapları açıp kapadım. "Makarnaya tav olmak zorundasın."

"*Beceriksizim*, diyemiyorsun da."

"Sen kaşınıyorsun ama..." dediğimde arkamı dönmek istedim ama hemen dibimdeydi ve beni çoktan tezgâhla kendi arasına almıştı bile. Sesim hızlıca içime kaçtı. "Yani diyorum ki beni sinirlendirme."

"Ne oldu, yavru kedicik? Az önce kükrüyordun."

"Sen birden bu kadar yaklaşınca..."

"Heyecanlandırdım mı seni?"

Evet!

"Hayır, ne münasebet! Sadece şaşırdım. İnsanlık hali, kim olsa şaşırırdı."

"Sadece şaşırdın yani, başka bir şey yok?" Üzerime doğru eğildi ve o ağırlığı tekrardan göğüslerimin üzerine yayıldı. Nefesimi kesiyordu ve bundan gram haberi yoktu. Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında yutkunmamın önüne geçememiştim. Keyifli bir ses çıkardı. "Eminim sadece şaşırmışsındır." Benim üzerimdeki etkisinden o kadar haberdardı ki bundan deli gibi memnun olduğu her halinden belliydi.

Ellerimi sert göğsüne bastırdım ve onu ittim. "Dur da sana yemek yapayım." Yemek derken bile kusacakmış gibi hissediyordum. "Onca yol boyunca tek lokma yemediğine inanamıyorum!"

"Besle beni lütfen." Yarım ağız gülerek ayrıldı benden. Ukala, kendini beğenmişin tekiydi. "Ellerinle besle beni, buraya sadece bunun için gelmişim gibi."

"Benimle oyun oynuyorsun! Sinirimi bozma benim."

"Alçin, biz seninle tabii ki oyun oynuyoruz. Karıkocayız artık, unuttun mu?"

"İnanamıyorum, halalarımdan aşağı kalır yanın yok senin de. Ya mahalleye laf giderse?"

"Sikimde bile değil."

"Küfretme."

"Etmememi sağlayabilir misin?" Keyifle güldü. "Yoksa ağzıma kırmızı biber mi sürersin?"

Su ısıtıcısının düğmesine basarken onun ağzına acı biber sürdüğümü hayal ettim, beni de keyiflendirmişti. Gülmemin önüne geçememiştim, bu adam ciddi anlamda dengemi altüst ediyordu.

"Şu an sakın bana dilime kırmızı biber sürdüğünü düşündüğünü söyleme." Gülüşü büyüdü ve Allah'ım... Sırf bu gülüşü duymak için bile ona düşündüğüm her şeyi anlatabilirdim.

"Ona *acı biber*, derler bir kere," diye mırıldandım kendi kendime.

"Öyle sessiz sessiz bana giydirme. Mızıkçılık yaparken de böyleydin, alttan alttan saf dışı bırakırdın herkesi. Sıla'nın sana *kızıl cadı*, demesi hep o zamanların alışkanlığı, farkındasın, değil mi?" Onaylayarak başımı salladım. "En azından kendini bilmen iyi."

Midem ciddi anlamda kötüleşti. Buzdolabını açıp biraz pötürtüsüz şeftalili meyve suyu içtim. Yok, her şey daha da kötüleşiyordu. Her bir mantının boğazıma doğru tırmandığını ilk kez bu kadar yoğun hissetmiştim. Elimi ağzıma kapatarak ocağın başından ayrıldım ve koşarak banyoya ilerledim. En son gördüğüm yanından geçip gittiğimde şok olmuş bir halde peşimden baktığıydı.

Kapıyı kapatıp klozetin başına çöktüğümde kilitlemediğime pişman olmuştum. "Kusacağım sanırım," diye inledim elimde olmadan. Kusmaktan nefret ediyordum. "Dışarı çıksan iyi edersin."

Beni duymazlıktan gelerek yanıma çöktü ve etrafıma dökülen saçlarımı hızlıca tek avcunun içinde topladı. "Ne yedin bugün?"

Midem ağzımdaydı, tekrar öğürdüm. "Lütfen çık!"

"Bana ne yediğini söyle, Alçin." Sırtımı sıvazlamaya başladı. Çok iyi hissettiriyordu ama hayır, onun yanında kusamazdım. Bu çok... İğrençti.

"Mantı." Mantı yerken zihnime üşüşen düşünceler tekrardan kendilerini belli etti. "O Rus kadınla iş yapmıyorsun, değil mi?"

İkinci sorumu resmen duymadı bile. "Hazır mantı mı?"

"Hayır, ninemin mantılarındandı. Dolaptaydı. Buzdolabında yani, gerçi başka hangi dolapta olabilir, değil mi?"

"Haklısın." Yine saçma sapan cümlelerimden birine cevap vermişti. Sabır sanırım böyle bir şeydi. "O mantılar ne zamandır dolaptaydı? Yani buzdolabında?" Adamın da tüm dengesini bozmuştum, dolabı bile buzdolabı olarak belirtmek zorunda hissetmişti kendini.

"Dünden beri. Ya da önceki gün müydü?" Anımsayamadım bir an. "Ama yakın zamandır oradaydı, uzun sürmemiştir."

"Mantıları düzgün bir şekilde çözdürdüğüne emin misin?" Sorusuna cevap dahi veremeden ikinci bir kez öğürdüm. Sırtımdaki sıcak eli beni resmen bu sona hazırlamaya çalışıyordu. "Kendini kasma, Alçin. Kusman, nefes alıp vermen kadar normal benim için."

Tekrardan öğürdüm. "Bana her baktığında kustuğumu düşüneceksin bence. İlkokulda bir kız sınıfa kusmuştu, benim gibi onunla kimse konuşmamıştı. Herkesin aklına kustuğu kusmuk geliyordu." Şimdi de benim aklıma gelmişti. Sanırım kusuyordum. Sırtımı iyice sıvazladı ve o iğrenç seslerin hepsini duymasına rağmen yanımdan bir saniye bile ayrılmadı. "Sanırım çok fazla yedim," dedim konuşabildiğimde. Gözlerimden yaşlar akıyordu. Boğazımın tahriş olduğunu hissedebiliyorum. Bu hisler bok gibiydi. "Sinirlenmiştim ve hepsini birer ikişer ağzıma attım. Isıttığıma eminim hatta bayağı fazla ısıtmış dahi olabilirim."

O sırada sessizleşti. Telefonuyla birini aradığını tuş sesleri çıktığında anlamıştım. "Alo, Canan. İyiyim, hoş buldum. Evet. Mantı, Canan." Canan kesin onu soru yağmuruna tutuyordu. "Evet, ninenin yaptığı, evet. Canan, konuşmama izin verecek misin?" Canan'ın kahkahasını duyduğumda ben de güldüm. Ama bir an evvel telefon konuşmasını bitirmesini diliyordum çünkü sırtımı sıvazlayan sıcak avcunun yokluğu hiç de iyi hissettirmiyordu. "Mantıyı ne zaman yapmıştı mı? Üç dört gün önce? Anladım. Kendine iyi

hak. Görüşürüz." Sinirle bana döndüğüne emindim, Allah'tan ona sırtım dönüktü. "Üç dört gündür buzdolabında olan mantıyı mı yedin, Alçin?"

"Melih şu an bu tartışmayı yapamayacak kadar yorgun hissediyorum," dedim ve uzanıp avcunu sırtıma koydum. "Lütfen devam et yoksa ölecek-mişim gibi geliyor."

Burnundan soluyarak ama yine de içtenlikle yaptığına emin olduğum şekilde sırtımı sıvazlamaya başladığında, içimde kalan ne varsa hepsi dışarı çıkmıştı ve bu adamın benden bu andan sonra iğrenmesine ihtimal dahi vermedim. Tam şu an burayı terk etmediyse daha da benden tiksinmezdi.

"Benden tiksinmediğine inanamıyorum." Uzanıp sifona bastığımda beni kendine çevirmişti. Hızlıca elimin tersiyle ağzımı sildim, o kadar da değildi. Ama o, elindeki peçeteyle ağzımı yine de sildi. "Yanında içimde ne var ne yoksa çıkardım. Güçlü bir miden varmış."

"Senden tiksinmem."

"Benimle uğraşmak seni yormuyor mu?"

Cevap vermedi. Sanki bu soru yasaklı ve sorulmaması gereken bir soruymuş gibi onaylamadığını belirten sesler çıkararak uzandı ve ıslak bir bezle dudaklarımı tekrardan sildi. Ellerimi sildi. Sırtım klozete yaslı, bacaklarım bacaklarının arasında kalmış, saçım başım dağınık bir halde ona bakarken dahi benden tiksinmiyordu. Bu garip his, olağanüstüydü.

Dişlerimi fırçalamamı bekledikten sonra beni kucaklayarak yatağa taşıdı ve ılık bir su getirdi. Büyük ihtimalle makarna için ısıttığım suyu ılıtmıştı. "Sana makarna yapmam gerekiyor," dedim hızlıca doğrulup. Midemin bulantısı o ana göre çok daha iyiydi. "Açsın, biliyorum."

"Kollarını havaya kaldır." Beni asla dinlemiyordu ama adamda öyle bir baskınlık vardı ki emrine karşı gelmeyi bir saniye bile düşünmeden kollarımı yukarıya kaldırdım. Üzerimdeki tişörtü çıkarırken tişörtüme değmiş olma ihtimalini bile düşünmediğimi fark ettim. Sutyenimle kalmıştım. Göğüslerime bakmak için değil de sutyenime bakmak için baktı. "En azından normal görünüyor."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Çünkü zihnime doluşan görüntülerde dimdik olmuş meme uçlarım vardı ve bu anılar, her seferinde boynuma kadar kızarmama neden oluyordu.

Sırt çantasına tıkıştırdığım siyah tişörtü -içine hangi ara soktuğumu bilmiyorum- başımdan geçirdi ve geçip yanıma oturdu. Başımda bekleyecekti, emindim. Uzanıp telefonunu aldığım zaman dünyanın en olağan olayıymış gibi davrandı, bense sanki her Allah'ın günü onun telefonunu kullanıyormuşum gibi rahat bir şekilde rehberine girdim ve son aramalardan Canan'ın adını bulup aradım.

Canan'dan, Ulaş'la buraya yemek gönderip gönderemeyeceğini, eğer gönderemezse de ben gelene kadar hazırlamasını söyledim. Ama Ulaş, Melih'i görmeyi deli gibi istediği için soluğu saniyesinde burada almıştı. Şu an ise yatağımda yemek yiyordu ve beni ayranını tutmam için masa niyetine kullanıyordu.

"Yalancı, aç olduğunu biliyordum. Zaten zayıflamışsın," diyerek omzuna vurdum. Burnumu, elindeki yemeklerden uzaklaştırarak konuşuyordum.

"Hâlâ miden bulanıyorsa ayranı iç."

"Emir verip durma ya!" Ama ayran şişesinin diğer tarafından içtim. İyi gelmişti. Her şeyi de bilmesindi, burada hekim olan bendim ama her seferinde rolümü elimden alıyordu.

Elindekileri bitirdikten sonra ayaklanmış ve her şeyi çöpe attıktan sonra tekrardan yanıma gelmişti. Aklına koymuştu, başımda bekleyecekti. Oysa artık midem bulanmıyordu bile.

"Yatağın yanında mı bekleyeceksin yani tüm gece? Hem de bu kadar saat araba kullandıktan sonra." Cevap vermese de emindim. Yattığım yerde kıvrıldım ve duvara kadar kaydım. Yatağım tek kişilikti ama sanırım sığabilirdik. "Gel. O kadar gaddar değilim."

Gözlerinden akan uykuyu görmemek için kör olmak gerekirdi. Ayaklanıp, odanın ışığını söndürüp şifoniyerin üzerindeki ufak masa lambasını açtıktan sonra yanıma yattı. Üzerinde hâlâ beyaz gömleği ve siyah kumaş pantolonu vardı. İşten çıktığı gibi gelmiş olmalıydı.

"Biraz daha dibe kayarsan duvarla birleşeceksin, Alçin." Beni o kadar rahatlıkla yanına çekmişti ki ona karşı koymak imkânsızdı. Kolları arasına aldığı bedenimi istediği gibi kontrol edebiliyordu, şimdi başım omzuna gömülmüş halde kucağında yatıyordum. "Bu şekilde daha iyi." Burnunu saçlarımın arasına gömdü ve bir süre orada oyalandı. "Kesinlikle daha iyi."

Bir süre sadece sustuk ama iç sesim konuşmaya devam ediyordu. Ona bu kadar yakın olmak belki de ilk defa böyle hissettiriyordu. Bedenine yaslı bedenimin konumu boynuma kadar kızarıp bozarmama neden oluyordu. Çok yakındık, çok çok yakındık ve o sıcak bedeni aklımı başımdan alıyordu. Elimi tutup karnının üzerine koyduğunda ise parmaklarımın altında kaskatı kesilen kaslarının her bir kıvrımını hissediyordum. Sakin olmalıydım ama bu adamın yanında sakin olmak imkânsızdı sanki. Bunca zaman bununla nasıl yaşıyormuşum, anlamlandıramıyordum. Bu adam yakınımdayken nasıl sakin kalabiliyordum?

"Çok yakınsın," diyebildim en sonunda. Nefes alıp verişlerim hızlanmıştı. Bir süre cevap vermeyince uyuduğunu düşünmüştüm ama hayır, ne ol-

duğunu anlamadan ellerimizin altındaki bedenini kaldırdı ve üzerime doğru eğildi. "Melih! Daha fazla yakınsın. Söylemek istediğim bu değildi."

Sıcak nefesi yüzüme değecek kadar yaklaştı. "Kıpırdanıp durursan daha da yaklaşırım," dedi erkeksi sesiyle. Ses tonunun bile beni harekete geçirmesine ne demeliydi? "Uyutmuyorsun ki iki dakika. Rahat dursana kızım."

Yakınlığımızı görmezlikten gelmeye çalışarak, "Sen de beni uyutmuyorsun," diye yükseldim. "Bana bu kadar yaklaşmanı yasaklıyorum." Onu hızlıca ittim ama hâlâ olduğu yerde duruyordu. "Vazgeçtim, gidip içeride yat!"

Güldü ve sıcak nefesi yüzümü okşadı. İstemsizce kapandı gözlerim, kıkırdadı. "Sen böyle yaparsan ben kendimi tutamam ki ama." Haylaz bir çocuk gibi daha da yaklaştı. Havale geçirecektim.

"Çok sıcaksın ya!" İki elimle onu itmeye çalıştım ama hızlıca bileklerimin ikisini de tek eliyle tutup başımın hemen üzerine sabitledi. "Melih, ne yapıyorsun?"

Ağırlığı artık neredeyse üzerimdeydi ve bu o kadar farklı bir histi ki çıldırmak üzereydim. Göğüslerimin üzerindeki bedeni sanki daha da baskı uyguluyordu. Her bir kıvrımımı hissettiğine emindim. Bacaklarımın arasına yerleşmişti ve bunu yaparken bacaklarım ona itaat etmekten asla geri durmamış, ona resmen yol gösterirmiş gibi iki yana açılmıştı.

"Uykumu kaçırdın," diye fısıldadı boynuma doğru. "Beni uyutmak zorundasın." Bedeni kıpırdadıkça bacaklarımın arasındaki hareketleri de artıyor ve içime sıcak bir his yayılıyordu. Bunu yapmayı acilen kesmeliydi!

"Melih," dedim nefes nefese. "Üzerimden kalkar mısın?" Bir yanım bunu dilerken diğer yanım sadece öylece durması için yalvaracak haldeydi. "Çok sıcaksın ve ben... Terledim. Sıcakladım. Çok sıcaksın."

"Ne kadar sıcak olduğuma dair hiçbir fikrin yok, Alçin," derken o da nefes nefeseydi. Sanki maraton koşmuş gibiydik. Bu noktaya nasıl geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bedenim ona resmen muhtaçmış gibi kıvranmak istiyordu. Bacaklarımın arasından çıkması gerekiyordu. HEMEN.

Başını boynumun girintisine gömdü ve kesik bir nefes verdi. Bir şeyler mırıldanıyordu ama hiçbir şeyi anlamlandıracak halde değildim. "Üzerimden kalkman gerekiyor."

"Kalkamam şu an." Altında kıvranmaya başladım. Bedenimin üzerinde hak sahibi değildim artık. "Alçin, biraz daha kıvranırsan hiç iyi şeyler olmayacak, yavrum. Biraz rahat durur musun?"

"Bu şekilde uyuyamazsın, çok ağırsın." *Ayrıca bana ne yaptığını bilmiyorum ama bu his beni öldürecekmiş gibi hissettiriyor.* "Bir de çok sıcaksın, yanıyorum."

Boştaki eli çıplak kolumun üzerinde gezindiğinde her bir hücremin hü-

kümdarı kendisiydi artık, buna emin olmuştum. Sadece tek bir dokunuşuyla bile tüm dengemi altüst edebiliyordu. Kocaman eli bileklerimi kavrayıp daha da sıktı ama bu his acıdan farklıydı, hoşuma gitmesi normal miydi? Utançla gözlerimi sımsıkı kapadım, bu adam beni bitirmeye yeminli gibi bir anda nereden çıkmıştı?

Sanki o bir yerden çıkmasa ben ona gitmeyecektim. Tabii ki gidecektim.

"Siktir!" diye hırladı boynuma doğru. Kolumdaki parmakları sanki ondan bağımsız gibi bedeninin iki yanında olan çıplak bacaklarıma kaydığında çıldıracaktım. Tüm bedenim, bedeninin altında titriyordu. Dudaklarının arasından çıkan küfürden kendini dizginlemeye çalıştığına emindim ama parmakları ona asla itaat etmiyordu. Bir yanım durmaması için ona yalvaracak haldeydi. Bana neler oluyordu böyle? Onun her bir dokunuşuna muhtaçtım sanki.

"Melih." Dudaklarımdan çıkıp yeryüzüne dokunan kelimenin ismi olması, onun bedenini üzerimde daha da fazla hissetmemi sağlamıştı.

"Çalıkuşu..." Boynuma gömdüğü yüzünü, dudaklarının hareketini, sıcak alnını ve aldığı her kesik nefesi bedenimde hissediyordum. "Seni özledim. Ve bu beni öldürüyordu." Islak ve sıcak dudaklarını boynumun girintisine bastırdı. Bileklerim avcunun arasında olmasaydı onu hissetmek adına yüzünün her zerresinde gezdirebileceğime emindim artık. "Sensizlik artık daha fazla acı veriyor." Dudakları kendi ekseni boyunca ilerledi ve içimde tarifi zor hisler peyda oldu. Dudaklarını hissetmek olağanüstüydü ve ben buna bağımlı olmaktan deli gibi korkuyordum. "Seni görmediğim her an kendi ölümüme yaklaştığıma emindim."

"Ölüm falan deme," diye kızdım, elimde olmadan. "Böyle konuşma!"

"Bendeki *seni* hâlâ sana anlatmadım, Alçin ama sensizliğin bendeki yerinin bu olduğunu artık bilmelisin." Bacaklarımın arasındaki bedeni hareket etti ve gözlerim istemsizce kapandı. Onu ben de çok özlemiştim ve bana bu denli yakın olması aklımı başımdan alıyordu. "Sensizlik ölüm gibi hissettiriyor."

"Bana bak," dedim emir verir gibi. Avuçları arasındaki bileklerimi oynattım ve serbest bırakmasını istedim. Usulca avcunu açtığında bana bakan yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Şifoniyerin üzerindeki zayıf sarı ışık yüzünün sadece yarısını aydınlatmasına rağmen nasıl hâlâ kusursuz görünebiliyordu? "Bu şekilde konuşmanı istemiyorum. Ölümden korkarım ben, Melih." Elimde olmadan sızlandım. "Yalnızlık ve ölüm benim en büyük korkularımdan, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Üzerimden hafifçe kalktı ve tek bileğinin üzerine verdi tüm ağırlığını. Ardından boşta kalan eliyle ellerimden birini kavrayıp dudaklarına bastırdı.

"Biliyorum, yavrum," diye fısıldadı dudaklarıma doğru ve sıcak nefesini hissettiğim anda kapanmaya dünden razı gözlerimle savaşmaya başlamıştım. Bu şekilde, buraya geldiği ilk günden ona bu kadar savunmasız olmam akıl kârı değildi. "Biliyorum ama elimde bunu tanımlayacak başka bir kelime yok, anladın mı? Sensizlik, Alçin..." Aynı şekilde fısıldadı ve alınlarımızı birbirine bastırdı. "Sensizlik benim kıyametim. Ölümüm ve yalnızlığım. Bu da benim en büyük korkum, birbirimize benzediğimiz doğru," dediğinde gülmüştü, elimde olmadan ben de güldüm. "Sensizlik benim en büyük korkum. Ve bu yüzden, Kızıl Çalıkuşu, beni bir daha ardında bırakıp gitme, yalvarırım."

"Buna da söz vermem gerekiyor mu?" diye sorduğumda içten bir kahkaha attı. Ben de ona katıldım. Şen kahkahasının bu gece odamı dolduracağını asla düşünmezdim ve hayatın neler getireceğinden habersiz oluşumuza bir kez daha emin oldum.

"Senden alacağım sözleri aldım ve eminim ki tüm şansımı kullanmışımdır artık. Yani demem o ki bu sözü almak gibi bir açgözlülük yapamayacağım. Sadece eğer istersen bana söz verebilirsin."

"Seni ardımda bırakıp gitmeyeceğim," dedim gülümseyerek. Yüzü, bakışları, gözlerinin içi parladı ve bunu sadece tek bir cümlemle yapmam, beni kocaman bir özgüvenle doldurdu. Karşımdaki adamın üzerinde bu gibi bir etkimin olması beni neredeyse şımartacaktı. "Ama eğer sen de beni ardında bırakıp gitmezsen."

"Asla," dedi, bir saniye bile düşünmeden. "Ben sensizken nefes dahi alamıyorum, bebeğim." Saçlarımı okşadı. "Ben sensizken sadece bir enkazım, anladın mı? Beni onaran ve yaşayan biri haline getiren sadece sensin."

Kollarımı boynuna sardım ve onu bedenime bastırdım. Keyifle güldüğünü duyduğumda elimde olmadan kıkırdadım. Başını göğüslerimin üzerine gömdü ve kendine rahat bir yer aradıktan sonra kollarıyla belimi iki taraftan da sardı. Tıpkı aylar önce Belkıs'ın yanında uyuyakaldığım o gece gibi... O zamanki halimle şimdiki halim arasında sanki bir asır vardı ve ben artık o ihaneti hissetmiyordum.

Gülümsedim. Başarmıştım, geçmişin üzerini örtmüş ve hayatıma devam etmek için bir adım dahi olsa atmıştım.

Parmaklarım istemsizce saçlarının arasına dalmıştı ve orada oyalanmaya başlamıştı. Bedenim belimi saran kollarının üzerindeydi, rahatsız bir pozisyon olduğunu düşünürdünüz ama emin olun, bu ciddi anlamda bulutların üzerinde olmak gibiydi.

Ama dayanamayıp, "Melih," diye fısıldadım. Onu uyandırmaktan deli gibi korksam da kolları uyuşmuş olabilirdi.

"Söyle, yavrum," dedi. Uykulu sesi artık tüm kelimelerindeydi. Adamı

uyuması için rahat bırakmalıydım ama bunun için önce bedeni rahat olmalıydı, değil mi?

"Kolların uyuşacak böyle yatarsan."

"Bu ilk değil," dedi arsız sesiyle. Onun da geçen geceyi anımsadığını anladığımda kan yanaklarıma pompalanmıştı. Deli gibi sarhoş olmasına rağmen nasıl? "Ben bu şekilde iyiyim, sen beni kafaya takma." Başını göğüslerimin üzerinde oynatarak rahat olduğunu gösteren bir ses çıkardı. Beni utandırmaktan başka bir şey yapmıyordu bu adam! "Hem de o kadar rahatım ki bilsen aklın hayalin şaşar."

Tek kelime edemedim ama uzanıp belimi saran kollarını gevşettim ve onu biraz daha yukarıya çektim. Kıkırdasa da uykulu bedeni bana itaat ediyordu. Koca bedenini omzuma doğru çektim ve kolumu etrafına doladım. Fakat o yine de biraz aşağıya kaydı ve omzumla göğsüm arasında kendine bir yer buldu, ardından koluyla beni kendine biraz daha yasladı. Her seferinde beni sanki ellerinden kaçabilirmişim gibi sarıp sarmalaması, karnımın kelebeklenmesine neden oluyordu. Evet, bu hissi anca bu şekilde tanımlayabilirdim.

Bu adam, karnımda kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu.

Nefesi düzenli bir hal aldıktan sonra hiç hareket etmedi. Uyumuştu. Yüzümdeki gülümsemeyi silemiyordum. Çok garip ve tarifsiz bir histi bu. Kollarımda uyumasının bana kendimi bu denli iyi hissettirmesi ütopik bir duyguydu. Dünyada eşi benzeri yoktu sanki. Göğsümün üzerinde uyuyakalan adamın nefes alışını dinledim bir süre daha. Kendimi en son ne zaman şanslı bir kadın olarak tanımladım ya da tanımladım mı bilmiyorum ama şu an emindim.

Ben bu dünyadaki en şanslı kadındım.

Ve şu an bu adamın kollarında olmak, yaşamak gibiydi. Gönlünce yaşamak.

Özgürce uçmak.

Çalıkuşu artık kafesinden çıkmıştı ve gökyüzünde özgürce dolanıyordu.

Sabah uyandığımda kucağımda bir ağırlıkla karşılaşacağımdan habersizdim. Hava sıcaktı hatta bir ara kalkıp camı dahi açmış olmalıydı ama hâlâ kolları bedenime sarılı haldeydi. Gerçi benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Onu kollarımda uyuttuğum halinden oldukça uzaktık şu an. Bu sefer onun kollarında ben vardım, başım boyun girintisiyle göğsü arasına düşmüş, kollarım da tıpkı onun beni sardığı gibi bedenine sarılmıştı. Bu birlikte yattığımız, çocukluktan sonraki ikinci seferdi ama bedenlerimiz sanki birbirinin dilini çözmüş ve bir bütün olmak için hiç zorlanmamış gibiydi. Bacaklarım

bacaklarına dolanmış, saçlarım etrafına dağılmış hatta bazı tutamlar yeni yeni çıkan sakallarına karışmıştı. Başımı kaldırıp yüzünü incelemek için hareketlendiğimde ise saçlarım yüzünü gıdıklamış olacak ki parmakları istemsizce sakallarına uzanmıştı. Kıkırdadım. Bu halinin fotoğrafını çekmek için ömrümden ne kadar istenirse verebilirdim.

Ona sormak ve cevabını almak istediğim belki de binlerce soru vardı ama şu an onları düşünmek istemiyordum. Sadece onu izlemek istedim. Kucağında birazcık daha kıpırdandım ve derin uykusuna güvenerek, çenemi avcuma yaslayıp onu izlemeye başladım. Uyurken alnına dökülen saçları, sanki bir gecede iyileşmiş gibi duran göz altları, erkeksi ve davetkâr dudakları, sert çene hattı, ona bakan çoğu insanı kıskandıracak kadar güzel burnu, ne kalın ne ince kaşları ve uzun kirpikleri... Allah bu adamı yaratırken üzerinde ciddi anlamda mesai harcamış gibi duruyordu.

Ve ben bunca zaman bu güzel adamın yanında nasıl bu kadar duygusuz durabilmiştim, akıl sır erdiremiyordum şu an.

Resmen kusursuzdu. Her anlamda. Kişiliği, yüzü, bedeni, bedenimi saran elleri, bana kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissettiren bakışları...

Uzanıp yüzüne dokunmamak için kendi içimde bir savaşa girmiştim. Onu uyandırmak istemiyordum. Ama diğer yandan içimde deli bir istek vardı. Çekinerek ve bu savaşı kaybettiğime emin olarak parmaklarımı yüzüne doğru yaklaştırdım. Saçlarımın döküldüğü alnına dokundum, ardından burnunun ucuna kadar belli belirsiz bir rota izledim. Burnunun ucuna geldiğimde kalbim resmen soluk borumda atıyordu. Gün ışığı güzel yüzünü daha da davetkâr hale getirirken burnunun içinden dudaklarına doğru bir hat çizdim. İşaretparmağım sus çizgisinde durduğunda kanımın kaynadığını ve yanaklarıma pompalandığını hissediyordum. Çekinerek biraz daha aşağıya indim ve tenimde iz bırakan dudaklarına dokundum. Allah'ım! Bu his inanılmaz hissettiriyordu.

Ona şu an incelenmek üzere sedyeye yatırılan bir hasta olarak bakıyor olmam olasıydı. Laboratuvar derslerinde her şeyi dehşet verici bir dikkatle incelerdim. Bir yanım zarar vermekten korksa da diğer yanım daha fazlasını isterdi, tıpkı şu an olduğu gibi. Onu uyandırmaktan deli gibi korkuyordum ama daha fazlasını da istiyordum.

Başparmağımı altdudağında gezdirip gezdirmemekle ilgili çok derin bir ikilemdeydim ama yine kaybettim. Onları tenimde hissettiğim anlar birer ikişer zihnime doluşuyordu ve bu beni daha da çıldırtıyordu. Şu an dudaklarını tenimde hissetmek istemem doğru muydu? Kafayı yemiştim.

Parmağımı ürkek hareketlerle altdudağında gezdirdikten sonra üstdudağına doğru bir hat daha çizerken biraz daha cüretkârdım. Düz bir çizgi halini

alan dudaklarına dokunduğumda dudakları birden açılmıştı ve işaretparmağını sıcak dudakları arasına almıştı.

Siktir! Yakalanmıştım!

Kocaman açılmış gözlerle ona bakarken yüzünde keyifli bir gülümseme peyda olmuş ve uykulu bakışları benimle buluşmuştu. Allah aşkına, bu yer ne zaman yarılacaktı?

"Sen!" diye çıkıştım, sanki tüm suç ondaymış gibi. Bu onu daha da keyiflendirmiş olacak ki parmağımın içinde olduğu dudakları içtenlikle gülümsedi. "Sen uyumuyor muydun?"

Gözlerim utançla kapandı ve genizden yükselen erkeksi kahkahasını işittim. Beni bitirmeye yeminli gibiydi sanki bu adam.

Dudaklarını usulca kaldırıp yanağımla kulağımın hemen yanına bastırdı. Bedenime yayılan ince sızıyı omurgam boyunca hissettim ve bu his bağımlılık gibiydi. Çok... Garipti.

"Melih..." diye koptu ismi dudaklarımdan. Dudaklarından sadece *hımm*, diye bir ses duyuldu. Bakışlarımı aralayıp ona baktığımda onun da gözlerinin kapalı olduğunu gördüm. Bedenim neredeyse üzerindeydi ve başı göğsüme yaslı haldeydi, bu ciddi anlamda bambaşka bir boyuttu. "Kalkmalıyız, sabah oldu," diyebildim en sonunda.

Bakışları benimle buluştuğunda koyulaşmış bakışlarıyla karşılaşmayı beklemiyordum. Yüzündeki hoşnut dolu ifadenin altında tıpkı benimkine benzeyen hislerin olduğunu görebiliyordum. Uzanıp yanağıma ufak bir buse daha kondurdu. Ardından usulca kulağımın hemen altında hissettim bir başka buse...

Yeni bir dünyaya anahtarsız bir şekilde dalmış gibiydim.

Kulaklarım uğulduyordu.

"Kalk-ma-lı-yız." Bir kelimeyi bile doğru dürüst tamamlayamıyordum. "Melih, bu hiç komik değil." Zaten komik değildi, bana kafayı yediriyordu! Kırmızı alarmlar artık çıldıracak haldeydi.

Başını iki yana salladı ve gözleriyle konuşmaya başladı. Ağzını açarsa dudaklarının arasından kaçacağımı biliyordu. *Komik olmadığını görebiliyorum.*

"Alçin abla!"

Kocaman açılmış gözlerimle ona baktığımda parmaklarıyla ağzımı kapamıştı. Oysa kendisi benim aksime oldukça rahat görünüyordu. Ulaş penceremizin önündeydi ve pencere açıktı.

"Melih," dedim, *bir şeyler yap*, der gibi. "Bizi böyle görebilir!"

"Sakin ol, güzelim, bir şey yok."

"Alçin abla," dedi Ulaş, oldukça sakin bir sesle. Cama tekrar vurdu. "Abla, yani nasıl bu kadar derin uyuyabiliyorsun, vallahi anlamıyorum."

Nefes nefese bir halde Melih'e bakıyordum ama o halinden bayağı memnundu. *Pislik.*

"Kapıyı çaldı, baktı kimse açmıyor, buraya geldi." Kapıyı mı çalmıştı? Hiçbir şey duymamıştım. Gerçi dakikalar öncesinde dudaklarını tenimde hissedene kadar gerçek dünyada olduğum bile söylenemezdi.

"Akşin abla!"

"Ne oldu, Ulaş?" dedim, boğazımı temizledikten sonra. Sesim beni yarı yolda bırakmadı, derin bir nefes verdim. Ondan uzaklaşmak istesem de hiç oralı değildi ve hareket etmek yerine çenesini avcunun içine koymuş, yüzünde keyifli bir gülümsemeyle öylece beni izliyordu.

"Kafeye gelmiyor musun? Ablam *biraz daha geç kalırsa maaşından keserim, görür o portaka! kafa*, diyor. Yani ben demiyorum, ablam diyor. Altını çizmek isterim."

"Saat kaç ki?"

"Ona geliyor."

Pencerenin perdesini açıp içeriye bakmadığı için resmen minnettardım. Gerçi baksa da ben biraz kör noktada kalıyordum. Ama bir saniye, saat on muydu? On! Siktir. Gerçekten işe geç kalmıştım.

"Tamam, geliyorum şimdi," dedim hızlıca. "Duş alıp geleceğimi söyle Canan'a. Ayrıca maaşımı falan da kesemez, öğrenciyim ben. Param yok." Bana bakan adam bembeyaz dişleriyle güldü.

"Gülme," dedim dişlerimin arasından. "Benim bir şirketim yok, beyefendi!"

"Bana mı dedin, abla?"

"Yok, Ulaş. Kendi kendime konuşuyordum. Sen git de söyle bunu ablana. Geliyorum ben."

"Tamam," dedi ve adım sesleri uzaklaştı. Fakat sonra tekrar yaklaştı. "Abla," deyip duraksadı. "Sence Merve'ye mesaj atayım mı ya? Bak, senden sonra gidip özür de diledim ama hâlâ cevap vermedi."

"Ulaş, hem geç kalıyorum hem de mantıklı düşünecek bir halde değilim şu an. Ama sen bana birkaç dakika ver, ben geleceğim yanına senin."

İkisi de aynı anda, "Neden mantıklı düşünemiyorsun?" diye sordu. Elimde olmadan gözlerimi devirdiğimde katran karası gözleri parladı. *Pislik. Ayı!*

"Yeni uyandığımdan, Ulaş!" dedim dişlerimin arasından.

"Sen uyanalı epey bir zaman oluyor, Çalıkuşu." Bakışları arsızca yüzümde ve hâlâ dudaklarını hissettiğim kulağımla boynumdaydı.

"Bunu bilmesine gerek yok!" dediğimde başını omzuma gömerek ufak ama güçlü bir kahkaha attı.

"Bana mı dedin, abla?"

"Ulaş!" Resmen sabır dileniyordum. "Ablacığım, sana demedim, kendi kendime konuşuyorum ben. Kafayı yedim de biraz. Gitsene sen kafeye ya. Pinekledin camımın önüne!"

"Tamam, abla ya, nedir benim bu kadınlardan çektiğim! Bıktım."

"Sus yoksa tüm hırsımı senden alırım, Ulaş."

"Ya daha yeni kalktın, Alçin abla!" dedi çocukcağız, büyük bir haklılıkla. "Ne hırsı?"

"Kâbus gördüm." Bana bakan adamın gözlerine diktim gözlerimi. "Onun hırsı."

Dudaklarını oynatarak, *bana kâbustan çok daha fazlasıymış gibi geldi aslında*, dedi.

Sıcakladım. Çok sıcakladım. Onu üzerimden tüm hırsımla iterken Ulaş'ın adım sesleri de uzaklaşıyordu. Bana izin vererek kalkmak için yana çekildi. Altından kaydım ve odanın kapısına doğru yöneldim.

"Nereye?"

"Duş alacağım ve sonra da işime gideceğim," dedim, çatılmış kaşlarla ona dönerek. Oysa o halinden bayağı memnundu ve öylece uzanmış, beni izliyordu.

"Kapını kilitle," dedi.

"Ne?"

"Banyonun diyorum." Bakışlarıyla beni baştan aşağıya süzdüğünde tekrardan kızarmaya başladığımı hissediyordum. "Kapısını kilide."

Bu sıcak havada saçlarımı zorla kurutturmuştu. Dakikalar önce duştan çıkmama rağmen tekrardan terlemeye başlamak beni iyice sinirlendirdi. "Ya, zaten çalışırken kuruyacaktı. Bıraksaydın da kurusaydı kendi kendine. Havanın kaç derece olduğundan haberin var mı senin?"

Ben duştayken dışarıya çıkmış ve kendine birkaç parça kıyafet alıp gelmişti. Ben duşa girmeden önce üzerinde olanlar sandalyemin üstündeydi. Şu an ise kot pantolon ve sanki anlaşmışız gibi benim üzerimde olan gri renkli elbiseyle aynı ton bir tişört vardı. Tişört üst bedenini haddinden fazla iyi gösteriyordu ve ben elimde bu sıcak kurutma makinesini tutarken bile sıcaklamamın tüm yükünü ona atamıyordum.

Alt tarafı gri, normal bir tişörttü. Bu kadar iyi taşımaya gerek yoktu. Bu kadarı ciddi anlamda şovdu.

Kuruttuğum saçlarımı tepeden toplarken tekrar ona döndüm fakat onun bakışları üzerimde olduğundan göz göze gelmiştik. Bakışlarımı kaçırmamaya özen göstererek, "Maalesef geç kaldım ve bu yüzden kahvaltıyı kafede yapmak zorundasın," dedim.

Ben ayaklanıp, çantamı ararken, "Yirmi yedi yaşında, yetişkin bir adamım ben, Alçin," dedi. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Aynı zamanda misafirimsin." Çantamı koluma taktım ve ona yaklaşıp kolundan çekiştirdim. Onu peşimde bırakırsam kahve ve sigarayla kahvaltıyı geçiştirirdi. "Arna ninemi görürsen ona burada kahvaltı etmek istediğini söyle, tamam mı? Sana daha ilk gününden kafe kahvaltısı yedirdiğimi öğrenirse susmaz."

Onu çekiştirmemi yok sayarak kolunu omzuma attı ve beni kendine yasladı. "Biraz sakin mi olsak acaba? Altı tarafı bir kahvaltı. Ayrıca geç kaldığın yer Canan'ın kafesi, Alçin."

"Dedi, mükemmeliyetçi CEO Bey." Kapıdan çıktık ve kilitlememi bekledikten sonra tekrardan beni kolunun altına aldı. "Ben her ne kadar kuzeni olsam da bir çalışanıyım. Her ay düzenli olarak paramı veriyor."

"Tamam, ben hallederim. Bir günden bir şey olmaz."

Evim kafeye yakın olduğundan dakikalar içinde Canan'ın yanındaydım. Beni gördüğünde yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu ve önlüğümü uzattı. Birkaç siparişi hızlıca bana aktarıp, kasaya doğru giderken bakışlarım küçük şeytanla karşılaştı. Ulaş! Bana oyun oynamıştı. Canan geç kaldığım için sinirli bile değildi.

Melih'i masalardan birine oturtup kahvaltı menüsünü sipariş ettikten sonra benden kaçan Ulaş'ı köşeye sıkıştırdım.

"Neden ablan seni göndermiş gibi geldin kapıma? Canan'ın umurunda bile değildi geç kalmam."

"Vallahi, Alçin abla, bu kafede herkes saatinde içeri girmeli ve saatinde çıkmalı. Tek başıma yetişemedim, ben de koşup seni çağırdım."

"Sen var ya, harbiden dayaklıksın, çocuk!" diyerek kolunu çimdirdim. Eliyle çimdirdiğim yeri sıvazlarken, geri geri kaçıp soluğu Melih'in yanında aldı. "Yanlış adres, yakışıklı," dedim gülerek. "O da benim takımımdan."

Melih, Ulaş'ı ensesinden tutup, yanına çekerken, zafer kazanmış bir edayla gülerek yanlarından ayrıldım ve siparişleri almak üzere masalarına oturan müşterilere yaklaştım.

Kafe sakinleşip etraftaki karmaşa ortadan kalktıktan sonra bir kedi gibi Melih'in masasına kıvrıldım. Allah biliyor ya, eğer masaya gelip oturmasaydım beni masaya kendisi oturtacaktı. Ulaş'tan özellikle ayrı bir kahvaltı tabağı istemişti. Yanına oturduğumda tabağı itinayla önüme doğru itti ve başını telefondan kaldırıp, *onların hepsi bitecek* bakışı atıp işine geri döndü.

Sesimi çıkarmayıp, tek kelime dahi etmeden dediğini yaptım ve o saniyeye kadar deli gibi aç olduğumdan habersizdim. Arada bir göz ucuyla beni süzüyor ve yiyip yemediğimi tartıyordu. Neden bilmiyorum ama bu hali bana

nedense çekici gelmişti. Gerçi şu an içimde hâlâ dolup taşan özlemle ona ne gözle baktığıma emin değildim, bana sanki sürekli çekici geliyordu. Çalışırken bile gözlerim farkında olmadan onun masasına ve suratına kayıyordu.

Bu adamı ömrüm boyunca belki de sayısız kez görmüştüm ama hiçbiri bendeki bu açlığı kesemiyordu. Fethiye'ye adım attığım ve hayatımda büyük bir değişiklik yaptığım andan itibaren onun benim hayatımdaki tanımı tamamen değişmişti sanki. Bunun olabileceğine asla ihtimal vermezdim fakat gerçek buydu. Bakışlarım sigarayı kavrayan dudaklarına dokunduğunda bile vücudum dudaklarının sabahki hissini hatırlıyor ve beni tarifi zor hislere sürüklüyordu. Önceden olsa bu düşüncelerden olabildiğince kaçmaya çalışırdım fakat şu an zihnimin içinde bu adama karşı oldukça cesur ve tamamen açıktım.

Sigarasının dumanını üflerken bakışlarımız kesişti. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki sanki üflediği o dumanlar benim soluk borumu tıkamıştı. Bakışları az önce ne düşündüğümü duymuş gibi arsızca suratımda dolanmaya başladığında adım adım yanacağıma emindim. Beni bu durumdan kurtaran, Canan'ın bize yaklaşan sesiydi.

Canan hemen yanımdaki sandalyeyi kavrayıp ikimize daha dikkatli bakacak şekilde aramıza koydu. "Yeni çifte sevgilerimi iletmek için uğrayayım dedim," dedi hin gülüşüyle. Tabii ki öğrenmişti. Kevser halamın ağzında bakla ıslanmazdı.

Bir de bu durum vardı. Evliydik biz. Gerçekten bir de bu eksikti. Adam ayda yılda bir tatil yapmak istemişken ona reva görülen buydu.

Buradaki sırdaşım Canan olmuştu. Bakışları ikimizin arasında gidip, gelirken yüzünde memnun bir ifade vardı. Melih'i özlediğimi kendime itiraf etmemi Canan sağlamıştı. Beni karşısına almış ve kör olduğum tüm gerçekleri birer ikişer önüme dökmüştü. *Özlediğin sadece mahalle ya da başka bir yer değil, Alçin. Senin ağzından Melih düşmüyor haftalardır. Senin özlediğin sadece Melih olmasın?*

Belki de gerçeklerin farkına varmam bu konuşmalardan sonra olmuştu.

Ağzımı açıp Canan'a bir şey söyleyeceğim sırada küçük kuzenim Eda, ninemin koluna girmiş bir halde kafenin kapısında dikiliyordu. Ninem kafenin önünde tanıdığı yaşlı bir kadınla konuşmaya tutuşunca, ben de hızlıca yerimden kalkıp Melih'in önündeki kahvaltıyı toplamaya başladım.

"Bırak çayı, bırak," dedim, elindeki yarısı boşalmış bardağı da alıp. "Bak, eğer ninem sana kahvaltı hazırlayıp hazırlamadığımı sorarsa hazırladığımı söyle, tamam mı?" Melih bir havada boş kalan eline bir de alelacele masayı toplayan bana baktı. "Eğer diline düşürsem bitirir beni, Melih."

Belli belirsiz gülümsemesi suratındaydı. Tek kelime etmeyip masayı top-

lamama bile yardım etti. Kaşla göz arasında masayı toplayıp, koşar adım yanına gidip oturdum. Ninem de konuştuğu yaşlı kadınla vedalaşıp, Eda'nın elinden tutarak içeriye girdi ve radar gibi gözleri direkt bizi buldu. Canan bu süre zarfında keyifli bir şekilde bizi izliyordu. Sanki tiyatro çeviriyorduk hanımefendi için.

Ninem gelip karşımıza oturdu ve bakışları ikimizi süzdü. Ciddi anlamda gergindim. Nedendir bilinmez, kendimi bir suç programında avukatı kandırmaya çalışan azılı bir suçlu gibi hissediyordum. Masada tek bir kahvaltı kırıntısı bırakmadığıma emindim. Beni yakalayamazdı. Ayrıca Melih'in kocam olduğuna da emindi. Yani sanırım.

"Siz..." dedi, bir bana bir Melih'e bakarak. "Neden birbirinizden bu kadar ayrı oturuyorsunuz?" Eda, ninemin yanında tıpkı ablası Canan gibi hin bir gülüşle duruyordu. "İnsan bunca zamandır görmediği yavuklusundan bu kadar ayrı oturur mu?"

"Ya, nine, bırak ya," dedi Eda. O bacak kadar boyuyla bize alttan alttan baktı. "Ne yavuklusu?" deyip bir de üstüne kahkaha attı. Eliyle Melih'i göstererek, "Melih abiyi hatırlamıyor musun ya?" diye sordu.

Kalbim resmen ağzımda atıyordu. Ninem suratında kocaman bir sinirle Eda'ya döndüğünde, Melih sandalyemin alt kısmından tutmuş ve beni kendine doğru çekmişti. Bu hareketini beklemediğimden zaten deli gibi atan kalbim arşa çıkmış, karnımdaki kelebekler tepinmeye başlamıştı. Başımı çevirip yanımdaki adama baktığımda, Eda'yı yok sayarak dudaklarını usulca saçlarımın arasına bastırdı.

"O ne laf öyle?" Ninem Eda'yı keşke haşlasaydı şu an. Benim burada korkmam gereken kişi ne ninemdi ne de başka biri, bizi bitirecek biri varsa o da Eda'ydı. "Alçin'in kocası geldi İstanbullardan." Melih'i gösterdi. "Bizim damat efendi bu işte. Sen ne deyip durun?"

Eda, Melih'i tabii ki tanıyordu. Kevser halam çoğu yaz soluğu İstanbul'da alırdı. Yanında her seferinde Eda ve Ulaş'ı da getirdiğinden, Melih Fethiye'ye uğramasa da hepsi Melih'i tanıyordu. Ve bu da demek oluyordu ki Eda, Melih ve benim aramdaki o *karıkoca* ilişkisinin doğru olmadığına neredeyse emindi.

"Bu adam bunun abisi, abisi," dedi Eda. Düzgün bir Türkçesi olsa da çoğu zaman çevremdeki diğerleri gibi kelimeleri Ege ağzına dolanıyordu fakat ben bu yaşıma kadar tüm o Ege ağzını kafamda otomatikman Türkçeye çevirmekte ustaydım. "Of, nine ya, sen iyice bunadın, he."

Ninem masanın üzerine duran elime baktı ve uzanıp elimi sıkıca tutarak havaya kaldırdı. Susması için Eda'ya yapabildiğim en korkunç şekilde baktım ama yok, bana bakarak omuz silkiyordu. Daha dokuz yaşında ya vardı

ya yoktu. Bu kadar içten pazarlıklı biri olmayı nasıl başarmıştı, gerçekten anlayamıyordum. Ama sonra dönüp ablasına baktım, Canan da tıpkı Eda gibi halinden memnundu. Ben biliyordum böyle olacağını, bu durum onlara resmen tiyatroydu.

"Nerede senin yüzüğün?" diye sordu ninem. Al işte, sıçmıştık. Kafamı çevirip Melih'e bakmama izin vermeden, "Sen ver bakim elini bana," dedi. Melih tek kelime dahi etmeden elini masaya koydu. Onun da boş kalmış parmaklarını gördüğünde, "Daha ilk bozuşmanızda bu parmaklardan yüzükler çıkıyorsa ohoo," dedi hayıflanarak. Kadını dert sahibi yapacaktık neredeyse. "Bu nasıl bir aşktır?"

"Ben sana diyorum, nine. Bunlar evli falan değil işte. Hem evli olsalar yüzükleri olurdu," dedi Eda.

Canan'a *bir şey yap* bakışı attıktan sonra Melih'e döndüm. O ise ninemin tuttuğu ellerimize bakıyordu. Bakışlarımız birleştiğinde yüzünde gördüğüm o ifade kalbimin teklemesine neden olmuştu. Sanki ninemin bu hayıflanmasına hak verir gibiydi. Orada, parmaklarımızda yüzüklerimizin olmaması ona acı veriyormuş gibi bakıyordu.

"Okuyorum ya ben," diyebildim en sonunda. Canan'ın bir şey diyeceği yoktu. "Ondan takamıyordum yüzüğü."

"Okulda yüzük takmak yasak mı? Neyine yasak? Evli barklı insanın okula gittiğinde evli olmaması mı lazım gerekiyormuş?" diye o kadar mantıklı bir soru sordu ki bir kez daha ninemi kandırmanın, onun iyiliği için kandırmanın, ne kadar zor olacağına emin oldum.

Diyecek tek bir kelime dahi bulamadığımdan sessizliğe sığınmıştım ama Melih kurtarıcım olmuştu. "Ben onları İstanbul'daki evimizde unuttum, efendim," dedi. En azından Melih'in, Eda'nın dediği gibi biri olmadığına inanıyordu da Eda'yı saf dışı bırakabilmiştik. "En kısa zamanda yenilerini alacağım," diyerek bana baktı. "Zaten önceki yüzük Alçin'in parmağına büyük geliyordu. Ona her türlü yeni bir tane alacaktım."

Bu kadar iyi oynamasına gerek yoktu. Gerçekten bir an ben bile evli olduğumuza inanacaktım.

"Ya, sana kandırık ediyorlar, nine," dedi Eda. Canan, Eda'yı tutuğu gibi yanına çekti ve eliyle ağzını kapadı. Ninemse o sırada biraz işkillense de ellerimizi birbirinin üzerine koyup masanın üstüne bıraktı.

"Ne kapayıp durun kızın ağzını?" dedi Canan'a. Canan tek kelime dahi etmeden Eda'yı bıraktı. *Ninem korkutucu biri*, derken abartmıyordum. O gözlerini belertti mi sonunuz yakın demekti. Eda onun gözbebeğiydi.

Eda, Canan'ın ellerinden kurtulup ninesinin yamacına yaklaştı. "Bunlar evli değil, nine. Kim dedi sana bunlar evli diye?" Bizim ninemden önce

Eda'yı bu işe inandırmamız gerekiyormuş resmen. Hayır, kimse de çıkıp bu yalana ortak olması için Eda'ya tek kelime etmemiş miydi?

Ninem oldukça büyük bir inançla, "Aha, bu kara oğlan bizim kızın kocası ya, Eda," dedi. Ninemin bu kadar kısa sürede buna bu denli inanç duyması beni üzse mi sevindirse mi bilemedim. "Sen ne saçmalayıp durun?"

"Kocayı bırak, sevgilisi bile değildir bu Alçin'in." Eda'yı burada boğsam ninem de beni boğar mıydı acaba? *Küçük şeytan!*

"Evlilik cüzdanımı gösteririm!" dedim gaza gelip. Neden böyle bir şey söylediğim hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu ama Eda'ya karşı kaybedemezdim. Hemen yanımda oturan adam bu çıkışımı beklemediğini belli eden ufak bir tepki verdi. Keyfi yerinde bir tepkiydi bu, keyifle gülüyordu. *Piç!*

Eda o kadar büyük bir kahkaha attı ki kötü kadın kahkahası bunun yanında halt etmişti. "Aynen. Ben de sana imzalı Harry Styles albümümü gösteririm, kapıştırırız."

"Nine!" dedim nazlanarak. Artık tüm kartlarımı oynama vaktiydi. Eda onun en gözde torunu olabilirdi ama ben de onun en sevdiği ninesine benzeyen Alçin'dim. "Sen bana mı inanacaksın yoksa şu ufaklığa mı? Bu adam..." dedim Melih'e dönerek. Ne düşündüğü belli olmayan derin bakışlarında boğulmamak elde değildi. "Benim kocam." Üstdudağı keyifle yukarı kıvrıldı. "Bak, cidden kocam ya." Gülüşü büyüyünce elimde olmadan ben de güldüm.

"Öpüşün o zaman," dediğinde ikimizin de yüzündeki o gülümseme öylece kalakalmıştı. Eda'nın sesindeki o şeytani tınıyı hissedebiliyordum ama kurduğu cümlesi o kadar büyük bir etki bırakmıştı ki kalbim depar atıyordu. "Evliyseniz öpüşürsünüz. Evliler öpüşür, değil mi nine?"

Evliler öpüşür müydü bilmem ama bu adam bana beni hemen şu an öpebilirmiş gibi bakıyordu ve ben bu konu hakkında ne düşünmem gerektiğine karar dahi veremeyecek kadar şoktaydım.

Küçük şeytan! Hepsi senin yüzünden.

"Eda! Terbiyesiz terbiyesiz konuşup durma," dedi Canan en sonunda. Beni büyük bir yükten kurtaracağını sandım ama ninem sanki Eda'nın tarafındaydı. *Nine ya, koskoca kadınsın sen, gerçekten evli olsak bile karşında öpüşecek halimiz yok.*

"Yoo, ne terbiyesizliği? Evli değil misiniz siz?" dedi Eda, doğrudan bana bakıyordu. Bir saniye bile düşünmeden cevap verdim. Benimle boy ölçmeye kalkışmaması gerektiğini öğrenmeliydi. İnadımla oynuyordu resmen ve ben bunu neden yaptığını çok iyi biliyordum.

"Yoo, evliyiz," dedim onu taklit ederek.

"Ee, öpüşün o zaman."

"Eda!" dedim.

Eda beni umursamayarak nineme döndü. "İnanmıyorum ben, nine. Bunlar sevgili falan değil. Sen kalkmış bir de *Alçin'in kocası bu*, diyorsun."

"Sussana kızım sen iki dakika," diye tısladım dişlerimin arasından.

"Baksana nine, nasıl da diken üstündeler. Bence ne yapsınlar, biliyor musun?" Başka bir şey daha isteyecek sandım ama ne isteyeceğini bilmediğim için de ayrı bir gerginlik vardı.

"Başımı ağrıttın, sabahtan beri car car," dedi ninem en sonunda. "Tamam, söyle, ne yapsınlar?" *Ah be ninem, bu küçük şeytanın tuzağına neden düşüyorsun?*

"Öpüşsünler," dedi tekrardan. Sinirden kafamı yanımdaki adamın omzuna doğru yasladım. Resmen bilerek yapıyordu, resmen zevk alıyordu. "Dizilerde hep böyle olur. Öpüşürlerse inanırım vallahi."

Canan, Eda'yı yanına çekip oturttuğunda Eda hâlâ gözlerini kısmış, sinsi bir şekilde bizi izliyordu. Ninem ise sanki dünden razıydı. Başımı kaldırıp Melih'e baktım ve hayır, beni öpebilirmiş gibi bakıyordu bana.

Ben bu ortama nasıl düşmüştüm?

Bu benim ilk öpücüğümdü. Yirmi iki yaşındaydım ve ilk öpücüğümü bunun için feda edip edemeyeceğimi tartacak kadar zamanım bile yoktu.

Masadaki gözler ikimizin arasında gidip geliyordu. Ninem masaya oturmasının üzerinden beş dakika bile geçmemişti ve evet, tam olarak böyle bir konumdaydık. Ninem bizi evli sanıyordu, Eda bize inanmıyordu, Eda ninemi işkillendiriyordu ki bunda çok becerikliydi, ninem Eda'ya inanmaya dünden razıydı, Eda öpüşmemizi önermişti ve yanımdaki adam bana resmen beni öpecekmiş gibi bakıyordu.

Evet? Atladığım lanet olası bir basamak kalmış mıydı?

Melih bir süre sonra bana doğru yaklaşırken, "Evli olduğumuza emin olmak için..." dedi ve yanağımı usulca kavrayıp yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Karımı öpmemi mi görmek istiyorsun?" Doğrudan Eda'yla konuşuyordu. Az önce car car laf yetiştiren o küçük şeytan şimdi Melih'in karşısında sadece *hı hı*, diyebilmişti. Melih'ten birazcık çekindiği doğruydu, oh olsundu. Ama hayır, şu an Eda'yı köşeye sıkıştırmama sevinemezdim, ilk öpücüğümü düşünmeliydim.

Sadece onun duyabileceği bir tonda, "Melih," diye fısıldadım. Katran karası gözleri uçsuz bucaksız bir okyanusu andırıyordu. Koyulaşmıştı ve ben boğulmak üzereydim. Devam etmem için başparmağıyla yanağımı okşadığında gözlerimi kapamamak için direndim. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Ama o bana biraz daha yaklaştı ve sıcak nefesi suratıma çarptı. Sabahın

bilmem kaçında, bir kafenin ortasında, ninesinin karşısında ilk öpücüğünü veren kaç kişi vardır ki şu dünyada? Benim kaderime bunun yazılmış olması beni artık şaşırtmıyordu.

Biraz daha yaklaştı ve o an gözlerim istek dışı bir şekilde kapandı. Artık olacağı varsa da olsundu. Yaşlı başlı kadın, kocam sandığı bir adamın beni öpmesinden mutlu olacaksa ilk öpücüğümü verirdim.

Ama olmadı. Melih'in dudakları dudaklarımı es geçerek burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurduktan hemen sonra alnıma güçlü bir tane daha bıraktı. Derin bir nefes alacağımı düşünsem de deliler gibi çarpan kalbim aklımı başımdan alıyordu. Resmen nefes nefeseydim ve benden ayrılan adama kim bilir nasıl bakıyordum. Beni öpeceğine beni bile inandırdıysa ninemin inanmamasına ihtimal dahi vermiyordum.

"Bunu size inandırmak zorunda değilim," dedi Eda'ya ve nineme bakarak. Aslında bu kadar ciddi olmasına gerek yoktu ama bu nedense hoşuma gitmişti. Beni çekip öpmesi, Eda'nın başka bir şey istemeyeceği anlamına gelmeyecekti. Nineminse bu durumu daha fazla takdir ettiği belliydi. "Karımı o öpülmek isterse öperim, evli olduğumuzu kanıtlamak için değil," dedi gözlerimin içine bakarak.

Ninemin ne tepki vereceğine bakmak için bakışlarımı karşımdaki adamdan koparmam çok zor olmuştu ama en sonunda ona dönebilmiştim. Suratında şimdi daha büyük bir memnuniyet vardı. Canan'a dönüp, "Kalk, bana bir Türk Kahvesi yap da içeyim," dedi.

Kafenin bulaşıklarını makineye dizerken Canan içeriye daldı. Sabahki o tiyatrodan sonra ağzımı aramak için resmen peşimde dört dönüyordu. En sonunda pes edip sabunlu ellerimle ona döndüm. "Canan!" dedim. "Bak, sakın tek kelime edeyim deme!"

"Sana nasıl baktığını gördün mü?" Resmen eriyordu konuşurken. "Tamam, Melih'i görmeyeli yıllar oldu ama bu kadar farklı birine dönüşeceğini düşünmüyordum."

"Melih her zaman aynıydı, Canan."

"Hayır!" dedi bir saniye bile düşünmeden. "Yani tamam, haklı olabilirsin ama sanki bu sefer hali daha başka. Daha da bir kocaman olmuş sanki. Kaslı, yakışıklı ve... Seksi."

Elimi ağzıma kapamamak için direndim. Sabun yemek istemiyordum. Bu şaşkınlığım karşısında o kadar büyük bir kahkaha kopardı ki kalakaldım. Of. Sanki kafamın içinde dönüp durmadığı gibi bir de üçüncü kişilerce kafama sokuluyordu. Kaslı, yakışıklı ve... Seksi olduğunu ben de biliyordum.

"Melih senden küçük, Canan," dedim ama neden bu savunmayı yaptım, bilmiyorum.

"Sadece üç ay küçük, Alçin," dediğinde şok olmuş bir halde ona döndüm.

"Canan? Sen şu an..." Dememe kalmadan lafımı kesti.

"Yani bilmiyorum, Alçin. Melih..." Sürekli duraksayarak konuşması hayra alamet değildi. "Fazla çekici olmamış mı sence de?" Benimse sinirden titremem hayra alamet değildi. "Üzerinde sadece dümdüz gri bir tişört varken bile etraftaki tüm gözler en az bir kez ona dokunuyor yani."

"Sen Melih'e m-" Yine lafımı kesti.

"Bak, küçükken de Melih'ten hoşlanırdım zaten," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü sanki. "Ama çalıştığı için ne o Fethiye'ye geldi ne de ben kafe yüzünden doğru dürüst İstanbul'a geldim. Onun son halini gördüğümde gerçekten etkilendim sanırım, Alçin."

Şu an tüm vücudumun titremesine nasıl bir anlam vermeliydim, bilemiyordum. Karşımdaki kadın benim Melih'e apayrı bir gözle bakmamı sağlayan kişiyken şimdi kalkmış bana Melih'ten etkilendiğini mi söylüyordu? Bana içtenlikle tavsiye verirken Melih'i uzun zamandır görmemişti bile. Şu an onu gördüğünde tüm düşünceleri değişmiş miydi? Ne demeliydim? Nasıl bir tepki vermeliydim? Oynadığımız sadece bir oyundu ve Melih benim kocam değildi. Belki de Canan benim Melih'i özlememi başka bir şekilde adlandırmaya karar vermişti.

"Melih hâlâ eskisi gibi," diyebildim. "Hiç değişmedi ki."

"Sadece sen kördün, Alçin. Şu adama bir bak lütfen. Genç bir adamdan bir yetişkine dönüşmüş. Bilmiyorum ama bence kelimenin tam anlamıyla tamamen alfa olmuş. Tamam, bu noktada değişmediğini ben de savunurum. Eskiden de alfa bir erkekti ama Alçin... Aldığı yaşlar bu adama başka bir çekicilik de katmış."

Yanaklarıma kadar kızarmam uzun zamandan sonra utançtan değildi.

"Ne demek istediğini anlayamıyorum."

"Sanırım ondan hoşlandım."

"Melih'ten?"

"Evet. Hem nasıl hoşlanmayayım? Bana hak ver. Kusursuz biri değil mi sence de? Bugün seni neredeyse öpecekti ve ben o noktada erimemek için çıldırıyordum."

Canan, diye bağırmamak için dilimi ısırdım. *Öpeceği kişi bendim. Sen neden eriyorsun?*

"Açılacak mısın?" Bu sorunun cevabını duymak isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Gözlerimin içine baktı. "Sen bilirsin, sevgilisi var mı?" *Demek bu yüzden sabahtan beri peşimde dolaşıyordu*, diye düşündüm. *Ben de neler düşünüyorum...*

Dün gece ona sorduğum soruyu anımsadım. Ve verdiği cevabı... Bakışlarımı Canan'ın üzerinden çekip başka kirli bir tabağı kavradım. "Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Bekâr."

İçtenlikle şakıdı. "Gerçekten mi?" Ona bakmadan, onaylayarak başımı salladım. "Onun gibi bir adam nasıl olur da bekâr kalır, aklım almıyor." Evet, benim de almıyordu.

Başka bir tabağa uzanacakken, bakışlarımı kaldırıp Canan'a baktım. Koyu siyah saçları omuzlarından aşağıya dökülmüştü. Genlerimizdeki yeşil göz renginden o da nasibini almıştı ve beyaz teninde çok güzel duruyordu. Dolgun ve pembe dudakları, kalkık burnu ve yüzüne oldukça yakışan kaşları... Canan dehşet verici bir şekilde güzeldi.

Melih hakkında bana cesaret veren hali, Melih'i uzun zamandır görmemiş haliydi. Belki de şu an beni cesaretlendirdiği için pişmandı.

Bir süre sessizlik olduktan sonra, "Senin yerine onunla karıkocalık oynamak isterdim," dedi ve elimde olmadan çatılan kaşlarımla ona döndüm. Fakat o bana bakmıyordu. Bakışları, sanki onu görebilirmiş gibi mutfağın dışındaydı ama göremezdi. Melih kör noktada oturuyordu.

İçimde halledemediğim anlık bir sinirle, "Şansına küs," diyebildim en sonunda. Bu onu güldürdü.

"Sence ne kadar daha burada kalır?"

"Bilmiyorum. Biraz tatil yapmaya hakkı var. Üzerindeki o yorgunluğu attıktan sonra gideriz."

"Sen de dönecek misin onunla birlikte?"

Reflekse, "Beni almadan gitmez," dedim.

Kaşları havalandı. "Öyle mi?" diyerek bana döndü ama ben ona bakmak yerine elimdeki son tabağı makineye yerleştirip kapağını kapadım. "Senin için mi gelmiş?"

Evet, demek istedim. "Bilmiyorum ama burada olduğumu bilerek geldiğini düşünüyorum. Sadece annem biliyordu, ona da kimseye söylememesini söylemiştim. En azından kafamı toplayana kadar birazcık kendimle kalmak istemiştim. Annemin ona söylediğini düşünmüyorum. Sanırım nerede olduğumu doğru tahmin etti. Buraya kadar geldikten sonra beni almadan gitmez diye düşünüyorum."

"Ben de gelsem mi sizinle İstanbul'a acaba? Hem ne zamandır gitmedim."

"Kafen ne olacak?"

"Annem var, teyzelerim var," dedi bir saniye bile düşünmeden. Nergis haladan başka Berrak halamız da vardı ama o buraya birkaç sokak uzakta oturuyordu. Kısacası babamın bir abisi, iki ablası ve bir kız kardeşi vardı. "Onlar bakar kafeye."

Kabullenerek başımı salladım. "Annemler de seni özlemiştir hem. Döndüğümüzde sen de gel."

"Belki Melih beni şirketine de götürür, ne dersin?" Hayal âlemine dalarmış gibi elini çenesinin altına koydu ve başını yukarıya kaldırdı. "Sürekli siyah takım elbiseyle toplantıya falan giriyor, değil mi?"

"Yani pijamayla giremeyeceğine göre?"

Kıs kıs güldü ama ben gülemedim. Uğraşacak bir şey lazımdı. *Tezgâhı sileyim.*

"Yalnız hayal edince gerçekten de bayağı çekici biri. Genç yaşında kendi şirketinin olması falan. Bu arada kesin takım elbiseyi haddinden fazla iyi taşıyordur."

Söylediklerinin doğruluğunu ona söylemek istemedim. Bunu neden yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Sen küçükken Melih'ten hoşlanmıyordun, Canan," dedim dakikalar önceki muhabbeti açarak. Ağzımı açtığımda dudaklarımdan bunların dökülecceğini bilmiyordum. Zihnimin bir noktasını meşgul eden kısım buydu sanırım.

Bana baktı ve bakışlarını kaçırdı. "Küçükken ona açılamayacağımdan kimseye itiraf etmedim, Alçin," dedi. "Bir süre platoniktim ona. Ama görmeye görmeye unuttum sandım, ta ki bu sabaha kadar. Sanırım ona tekrardan çekiliyorum."

Elimdeki bulaşık süngeriyle cif krem döktüğüm ocağı ovmaya başladım. O kadar fazla güç kullanıyordum ki tırnaklarımın inceldiğine emindim. Ne çok kir vardı bu ocakta. Tüm hırsımla o kirleri temizlemeye başladım.

"Acaba açılsam mı?" diye sorduğunda daha da sert temizlemeye başladım.

Benden bir cevap bekledi, bekledi, bekledi.

Ama ona cevap vermedim.

Melih eve gitmişti ve ben de birazdan yanına gitmek için ayrılacaktım. Canan kaşla göz arasında ortadan kaybolunca mutfak bir kez daha bana kalmıştı ve ben orayı temizlerken, zihnim mutfakta olanlarla dolup taşıyordu. Neden, bilmiyorum ama Canan'ı Melih'ten hoşlanırken hayal edemiyordum, sanki onlar her zaman iki arkadaştı ama işte hayat beklenmedikti.

Eve gitme yolunda ilerlerken aklımdaki bir başka konu sabah masadaki o halimizdi. Gerçekten beni öpeceğini düşünmüştüm. Şu an o halimiz zihnime doluşurken bile içim bir garip oluyordu. Buradaki ilk gününde tüm

devrelerim altüst olmuştu. Başımı oldukça yıldızlı olan gökyüzüne çevirdim. Ağustosun sonlarına yaklaşıyorduk ve geceleri bir tık serinlemeye başlamıştı.

Eve yaklaştığımda telefonum titredi. Mesaj Melih'tendi.

Melih: *Sahildeyim, buraya gelsene.*

Sırıtarak direkt cevap yazdım.

Alçin: *Hayret, sen çalışmayı bırakır mıydın?*

Melih: *Burada da çalışılıyor, yavrum.*

Melih: *Üzerine bir şey al, hava serin.*

Alçin: *Eğer burada olduğun süre boyunca kendine biraz olsun zaman tanırsan gelirim.*

Alçin: *Ama yok, ben sürekli çalışacağım, dersen hemen eve dönüyorum.*

Yalan söylüyordum. Mesajını gördüğüm anda evin kapısından hızlıca dönmüş ve sahile doğru ilerlemeye başlamıştım.

Melih: *Şu an ikimiz de bana doğru geldiğini biliyoruz, Alçin.*

Melih: *Kendimizi kandırmayalım.*

Melih: *Ayrıca Zeynep her an şirketimi batırabilir. Çalışmam gerekiyor.*

Kıs kıs güldüm. Ama Zeynep ablayı savunmam gerekiyordu.

Alçin: *Zeynep abla bölümünü dereceyle bitirdi yalnız. Sen dereceye bile giremedin. Sus istersen.*

Alçin: *Ayrıca ablanın arkasından böyle konuştuğunu ona söyleyeyim de gör sen.*

Melih: *Sen yolda yürürken o telefonunu elinden bırak önce de sonra beni tehdit edersin.*

Melih: *Sahilin sağında kalıyorum. Eğer bulamazsan ara beni.*

Melih: *Ya da dur, ben almaya geliyorum seni.*

Melih: *Hava iyice kararda.*

Melih: *Bekle beni, güzelim.*

Alçin: *Sakin olur musun? Geldim zaten.*

Alçin: *Ayrıca hem çağırıp hem de dur, ben seni almaya geliyorum, diyorsun.*

Alçin: *Sizin aklınız başınızda mı acaba, Melih Bey?*

Melih: *Akıl mı bıraktın, Çalıkuşu?*

Melih: *Seni gördüm, sağına dön.*

Melih: *O telefona bakarak yürüme, demedim mi?*

Alçin: *Bana bir şeyi yapma, de ve oturup beni izle.*

Alçin: *Yapma, denilen her işin başrolündeyim.*

Yanımdan gürültüyle geçen bir erkek grubunun sesi geldiğinde başımı kaldırıp onlara baktım. İçlerinden birkaçının da benim tarafıma baktığı ve aralarında bir şeyler konuştuğunu gördüm ve adımlarımı hızlandırarak sa-

hilin içine doğru ilerledim. Gürültüler biraz daha yaklaştığında telefonum çaldı ve açıp kulağıma götürdüm. Melih'ti.

"Korkma," dedi. Bakışlarımı çevirip sağıma baktım. Bana doğru geliyordu ama aramızda bayağı bir mesafe vardı. "Seni bu saatte buraya çağıran kafamı sikeyim." Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. Yan tarafımdaki gürültü o kadar yüksekti ki bu mesafeden onları duymuş olmasına şaşırmamıştım, ayrıca kalabalıklardı. "Korkma, güzelim, geliyorum."

"Saçmalama, Melih," dedim gülerek. Biraz fazla kalabalıklardı ve bana haddinden fazla yaklaşıyorlardı ama bana bir şey yapacaklarını düşünmüyordum. Aptallarda sürü psikolojisi vardı. Kalabalık ve erkek olduklarına güvenerek üzerimde baskı kurmaya çalışıyorlardı. "Bir bok yapacakları yok, sadece eğlence arıyorlar ve ben de onlara istedikleri eğlenceyi vermiyorum. Sıkılıp giderler birazdan."

"Onların eğlencesini sikerim, Alçin," dedi dişlerinin arasından. "Bana doğru gel, güzelim."

"Melih," dedim aynı sakinliğimle. Fakat biri koluma dokunmuştu. "Zaten sana geliyorum." Belli etmemeye çalıştım. Kolumu silktim ve dokunan sarışın çocuğa döndüm. Bir şeyler dedi ama asla dinlemedim, sadece boş bir şekilde süzdüm ve tekrar önüme döndüm. "İki dakikaya yanındayım."

"Neden öyle baktın?" diye sordu sarışın çocuğun arkadaşı. "Yetmez mi bu sana? İstersen ben varım? Sana yeteceğimi düşünüyorum."

"Alçin?" Telefonun ardındaki ses, konuşmaları duymuştu. Telefonu hızlıca diğer kulağıma götürdüm ama artık çok geçti. "Seninle mi konuşuyorlar?"

"Kimsenin benimle konuştuğu falan yok," dememe kalmadan telefonu kapandı ve belki de saniyeler içinde yanı başımdaydı. Ve o sırada etrafımı neredeyse sarmışlardı. Yüzünde o kadar sert bir ifade vardı ki yanıma ulaşmak için etrafımı saran çemberden iki kişiyi resmen savurmuştu. "Gidiyoruz," dedi ve beni kolunun altına alıp geldiği yöne çevirdi.

"Daha başlamamıştık bile," dedi sarışın çocuk. Bunu yapmamasını ona söyleyecek tek bir saniyem dahi yoktu çünkü yanımdaki adamı nasıl dizginleyeceğimi bilmiyordum. "Erken mi terk edeceksin beni?"

Melih omzunun üzerinden arkasına döndüğünde etraftaki iğrenç gülüşmeler anında kesildi. Tam o anda gülmemek için yanaklarımı ısırdım. Canan haklıydı, tamamen alfaydı.

"Onunla şu an itibarıyla tek kelime dahi konuşursan seni buraya gömerim," dedi ama sesi o kadar sakindi ki bu sakinliği korkunçtu. Sesinin tınısındaki o sinir sakinlikle birleşince tüylerim ürpermişti. "Anladın mı beni?"

Ben de omzumun üzerinden benimle konuşan sarışın çocuğa baktım.

Benim yaşlarımda görünüyordu ve etrafındaki arkadaşlarına rezil olmamak için Melih'e dayılanmaya karar vermişti. Bunun kötü bir fikir olduğunu ona söyleyebilirdim ama istemedim.

"Anlamadım," dedi ve Melih'e değil de ona bakan yüzümde gezdirdi gözlerini. Bakışlarımı hızlıca Melih'in yüzüne çevirdim. O ise kasılan yüzüyle öylece karşısındaki çocuğa bakıyordu. "Anlatmak ister misin?"

"Hiç iyi bir öğretmen değildir," dedim elimde olmadan. "Ama uygulamada benden daha iyi, emin olabilirsin."

"Senin uygulamada nasıl olduğunu bilmiyorum ki," dedi sarışın çocuk arsızca. "Öğrenmek isterim, belki sen iyi bir öğretmensindir."

Tam o anda yanımdaki adam kelimenin tam anlamıyla buhar olup uçtu. Sarışın çocuğu yalnızca yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve hiçbir şey yapmadan öylece suratına baktı. Çocuğun ikinci saniyede bakışları hızlıca yeri boyladı. Melih onu yalnızca sarsmıştı ama sarışın çocuk her an bayılacakmış gibi sararmıştı.

Ulaş yanımıza doğru koşarken, Melih de onu silkeleyerek uzağa doğru fırlattı ve tek kelime dahi etmeden yanıma gelip elimi daha sıkı tuttu.

"Suat!" dedi, sarışın çocuğa bakarak. "Oğlum, kafayı mı yedin sen amına koyayım?" Melih'e döndü. Adamın resmen gözü dönmüştü. Onlarla uğraşmayacağını belli eder gibi beni yanına alarak geldiği yere doğru ilerlemeye başladı. O sırada Ulaş'ın sesi bize kadar geliyordu. "O kadar kişi arasından da bu adama çatmazsın. İntihara meylin varsa bize söyleseydin, ben seni döverdim, oğlum. Daha acısız olurdu."

Melih hâlâ sinirden köpürüyordu. Ulaş da az önceki kalabalığı dağıtmakla meşguldü.

"Alçin, ikidir izin vermiyorsun," dedi dişlerinin arasından. Birbirine kenetlenmiş parmaklarımız sımsıkıydı. "Beni nasıl dizginlediğin hakkında hiçbir fikrim yok, yavrum ama bir noktada da bana izin vermelisin." Dudaklarının arasından sessiz ama güçlü bir küfür savruldu fakat duyamadım.

Başımı çevirip, ona bakarak, "Bu senin dizginlenmiş halin mi?" diye sordum. Azarlanan ufacık bir çocuk gibi baktı bana. Bir omuz silkmesi eksikti. Onu azarlamak istememiştim ama sanki azarlanmış gibi duruyordu, gülmemek için yanaklarımı ısırdım ve devam ettim. "Çocuğa resmen yumruk atacaktın. Yakasından tuttuğun gibi havaya kaldırdın, ayakları sallanıyordu resmen. Hulk çıktı içinden, farkında mısın!"

"Hak etti, orospu çocuğu," dedi.

"Yeter ya, küfredip durma." Parmaklarını sıktım. "Sakin olur musun?"

Resmen burnundan soluyordu. "Dokundu sana, değil mi?"

"Sadece eğlence arıyor beyinsizler! Sen sakin ol lütfen."

"Onların eğlence anlayışını sikerim!"

Onu kendime doğru çektim ve elini bırakıp, kolumu beline sarıp başımı omzuna yasladım. Bunu neden yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama sanki bu şekilde daha çabuk sakinleşirmiş gibi geliyordu. Birkaç saniye duraksasa da o da kolunu benim omzuma attı ve beni bedenine yasladı. Melih'le sarıldığınızda ya da o sizi kendine yasladığında hissedeceğiniz en yoğun duygu sahiplenme oluyordu. Bunu daha önce, ailemden başka birinden hissettiğim olmamıştı. Sizi kavradığında, el ele tutuştuğunuzda, sizi sardığında ya da en basiti herhangi bir ortamda gözleriniz buluştuğunda bile sizi sahiplendiğini hissediyordunuz. Ne yalan söyleyeyim, bu bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda o da bana döndü. Dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı ve daha sıkı sardı. "Sanırım şu an sakinim," dedi.

Güldüm. Üzerimdeki o sahiplenici hissi düşündüm. Acaba başka birileri de bu hissi tatmış mıydı? Başka bir kadın? Melih'in benimleyken ve etrafımdayken ki hayatını bildiğimi fark ettim. Ben yokken herhangi bir kadına da bu hisleri hissettirmiş miydi? Reyhan'la arasındaki ilişkinin o tür bir ilişki olmadığını biliyordum ama en azından ona değer verdiğini biliyordum. Acaba ona da bu şekilde sarılmış ve kolları onu bu şekilde sahiplenmiş miydi?

Bu düşünme bana kendimi kötü hissettirdi. Neden ona karşı bu kadar bencil birine dönüşmüştüm ki?

Sonrasında aklıma küçükken Füsun'a aldığı şeftalili meyve sularını bile çekemediğim geldi. Kıkırdadım. Sanırım onu paylaşamamam, çocukluktan gelen bir şeydi.

"Neye güldün?" diye sordu sahile indiğimizde.

Bunu ona tabii ki açıklamayacaktım. Sadece omuz silktim ve sahildeki şezlonglardan birine yayıldım. "Gel, otur hadi. Gökyüzüne bak, ne kadar çok yıldız var." Ona döndüm ve elinden tutarak yanıma oturttum. "Hem sen beni neden çağırdın?"

Karşı çıkmadan hemen önce şezlongları birbirine yaklaştırdı. Etrafta bizden başka kimse yoktu. Denizden bir hava esiyor ve saçlarımı karıştırıyordu ama asla serin değildi. Başımı çevirip ona baktığımda halihazırda bana baktığını gördüm. Gülümsedim ve az önceki soruma cevap vermesi için kolunu dürttüm. Bu onu güldürmüştü.

"Seninle konuşmak istedim sadece," dedi en sonunda. *Online* bir görüşmesi olduğunu söyleyip, beni kafede bırakıp eve döndükten sonra onu görmemiştim. "O geceden sonra..." dediğinde hangi geceden bahsettiğinin farkındaydık. "Hiç konuşmadık."

Bu konuşmayı daha fazla erteleyemeyeceğimin farkına vardım. Ona ne

demem ya da konuşmaya nasıl başlamam gerektiğini bilmiyordum. Bildiğim tek şey onu orada bir başına bırakıp, arkama bile bakmadan, çekip gitmemin büyük bir vicdansızlık olmasıydı.

"Özür dilerim, Melih," diyebildim bir süre sonra. Kaşları çatıldı, neden özür dilediğimi anlamayan bakışları yüzümde dolandı. "Yani seni orada bırakıp gittiğim için."

"Özür falan dilemeyeceksin. Ne benden ne de bir başkasından, anladın mı beni? Sen özür dileyecek tek bir şey dahi yapmadın, Alçin." Sinirlenmişti. "Tamam, sensizlik zordu hatta zor ne kelime, ölüm gibiydi ama hakkındı, Çalıkuşu." Uzanıp saçlarımı okşadı. "Her şeye rağmen çok olgundun, güzelim. Olgunluğu hep benimle tanımlarlar ya hani, haksızlar. Sen benden bile olgundun."

Dolan gözlerimle ona baktım. Bana çok güzel bakıyordu ve bu bakışların altında eziliyordum. Ben de uzanıp onun saçlarına dokundum. O kadar yumuşaktı ki kafayı yerdiniz. Çalışmadığı için saçlarını sabitlememişti ve dağınık tutamları alnına dökülüyordu. Bu hareketim onu eğlendirmiş olacak ki gülümsedi.

"Aldatıldın, Alçin," dedi dişlerinin arasından. Belli ki ikimiz de bu konuşmayı yapmak istemiyorduk ama birbirimize söyleyecek sözlerimiz vardı ve biri bu yükü sırtlanıp konuşmayı başlatmalıydı. Her zamanki gibi en zor olanı kendi sırtlanmıştı. "Asla hak etmedin, yavrum, asla hak etmedin böyle bir şeyi. Sana reva görülenin bu olması beni kahrediyor."

"Melih," dedim bakışlarımı kaçırarak. "Bunları konuşmak istemiyorum."

"Ama bir şeyi öğrenmem gerekiyor, Alçin," dedi. Zorlandığını görebiliyordum. "Hakkım yok belki ama yüzsüzlük bile olsa öğrenmek istiyorum."

"Kime anlattıysam..." O geceyi hem Nergis halama hem de Canan'a anlatmıştım ve ikisi de beni aptallıkla ve fazla yüce gönüllülükle suçlamıştı. "Beni, yaptıklarımdan dolayı sanki aldatılmamı sineye çekmişim gibi değerlendirdi ama sen..." dedim, gülümseyerek. "Buna *olgunluk*, dedin. Ne öğrenmek istiyorsan söyle, bu ne olursa olsun yüzsüzlük olarak adlandırılmaz, Melih."

"Belki hiç kimse senin yaptığını yapmazdı, Alçin. Aldatılmak zordur, hiç tatmadım ama Reyhan'a anlattığımda..." Bu cümlesini nefretle kurmuştu ve o noktada Reyhan'la gerçekten de konuşmadığını anlamıştım. Ona o gece onu sileceğini peşin peşin söylemişti ve sanırım silmişti de. "Çıldırdı ve düşünebildiği tek şey ona tokat atmak ya da hakkından ne gelecekse yapmaktı. Bilemiyorum. Kafasında dönenleri çözemedim ve o öfkesini daha dün gibi hatırlıyorum, Alçin. Fakat sende bunların hiçbiri yoktu sanki. O kadar sakindin ki bu beni korkutmuştu."

"Yorulmuştum, Melih," dedim bir süre sonra. Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Ayrıca her zaman söylüyorum, beni sevmek zorunda değildi."

"O zaman siktir olup gidecekti!" dedi öfkeyle. Onu sakinleştirmek için ellerini kucağıma koydum ve parmaklarımı etrafına sardım. "Sen sevilmeyecek biri değilsin, güzelim. Sen bu hayatta sevilmeyi en çok hak eden kişisin, tamam mı? Bir daha bu cümleyi kurmayacaksın, Alçin!" Bu seferde de bana sinirlenmişti. "Sen sevilmeyi hak ediyorsun."

Gülümsedim. Bir onay bekliyordu ve o onayı vermeden bana tek kelime dahi ettirmeyeceğini haykırıyordu bakışları. "Tamam, Melih, tamam," dedim en sonunda gülümseyerek. "Ben bu hayatta sevilmeyi hak eden tek kadınım."

"Aferin, benim güzel Kızıl Çalıkuşu'm," dedi ve yaklaşıp saçlarımı karıştırdı.

"Bu olgunluk mu yoksa değil mi bilmiyorum ama ona bağırıp çağırmak istemedim. Sadece içimdekileri bir sonuca ulaştırdığım için rahatlamıştım. Tabii ki öfkeliydim ama ona tokat atmak istemedim. Tabii ki sinirliydim ama bunu o şekilde göstermek istemedim. Pasif bir direnişti belki benim yaptığım, bilmiyorum ama ona düşman olmak da istemedim, Melih. Zaten bunca zaman etrafındaki tüm insanları ondan uzaklaştırdım."

"Alçin," dedi beni durdurarak. "Şu an bana onun yaptığını güzelleme lütfen."

"Güzellemiyorum, yaptığının çok adi bir şey olduğunun farkındayım ama ondan nefret etmek de istemedim, Melih. Çünkü nefret güçlü bir duygudur. Ben ona dair artık daha fazla bir şeyler hissetmek ve zihnimi onunla meşgul etmek istemedim. En kolayı affetmekti. *Affetmek ve unutmak iyi insanların intikamıdır*, demiş Schiller. İçimdeki bir nokta sanırım intikamını bu şekilde almak istedi. Onu affettiğimi söylediğim o gece üzerimden koca bir yük kalktı, Melih."

"O affedilmeyi hak etmiyor, Alçin ama senin kalbin o kadar güzel ki ondan aldığın o intikam bile masum."

Bakışlarımı çevirdim ve denizi izledim. "Bunları konuşmak istemiyorum," diyebildim en sonunda. "Ona iyi bir hayat diledim ve affettiğimi söyledim. O adam beni aldatmıştı ama ben bu şekilde tepki vermek istedim. Sonuçta bir zamanlar, bunların hiçbiri yaşanmadan önce birlikte kumdan kaleler yaptığımız, çamurdan pastalara mum diktiğimiz, yakantop oynadığımız, üzerimiz kirden pastan dökülürken mahallede koşturduğumuz biriydi. Her şeyden önce o benim çocukluk arkadaşım, beni aldatmış olabilir ama o hâlâ çocukluğumuzdaki Alaz. Ben mutlu olmayı kafaya koydum, o da bizden uzakta, ne şekilde yaşıyorsa yaşasın."

Yaklaşıp beni kucakladı. "İşte bu, olgunluk, güzelim. Hak etmese de öyle."

Kucağında başımı kaldırıp ona baktım. "Ee, senin sormak istediğin neydi?" diye sordum, konuşmanın başını hatırlayarak.

"Ben cevabımı aldım," dedi gülümseyerek. Nedenini anlamasam da ben de gülümsedim. Onu gülerken, gülümserken görmek nadir olduğundan, her gördüğümde kalbim tekliyordu. Ama sanki artık daha sık gülüyordu. "Alçin?" Beni birazcık doğrulttu ve tam karşısına aldı. Yüzündeki gülümsemenin altında garip bir tedirginlik sezdiğimde içime bir korku doldu. Ne olmuştu birden?

"Ne oldu?"

"Birazdan yapacağım şey için bana kızma hakkın olduğunu bilmeni istiyorum," dediğinde kafam iyice karışmıştı.

"Anlamıyorum seni, Melih," dedim gerginlikle. "Korkmalı mıyım? Çünkü beni korkutuyorsun şu an."

Sanırım o da biraz gergindi. "Yok, korkulacak bir durum sözkonusu değil, yavrum. Sadece senin nasıl bir tepki vereceğini bilmiyorum ve sanırım ilk defa bir konuda ileriyi düşünmeden hareket ettim. Peki, pişman mıyım? Zerre kadar pişman değilim, anasını satayım," dedi aynı gerginlikle. "Bir daha olsa yine yaparım."

İçimdeki o garip hisle savaşıyor olsam da gülmeden edemedim. "Ne oluyor, Allah aşkına, Melih?"

"Tamam, önce bir sakin ol," diyerek bana döndü. Sakindim, sadece gerginlik vardı. "Tamam, benim sakin olmam gerekiyor önce. Anladım." Bir süre başını çevirip denizi seyretti ya da kendi kendine düşündü, bilemiyorum. En sonunda elini cebine attı ve kare, kadife bir kutu çıkardı.

Bir yüzük kutusu.

"Melih..."

"Yanlış anlama, Kızıl Çalıkuşu," dedi gözlerimin içine bakarak. Katran karası gözleri puslanmıştı. Zorlandığını ve belki de heyecanlandığını görebiliyordum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki nasıl anlamam gerektiğini tartamıyordum bile. "Sadece sabah yaşanan o muhabbet için..." dediğinde kalbim resmen göğüs kafesimi deliyordu. Bana o kadar güzel bakıyordu ki parmaklarımla tüm yüzünü kapamak istiyordum. Düzgün düşünmemi etkileyecek kadar kusursuzdu. "Yani ninen mutlu olsun diye bir oyun oynuyorsak bunu layığıyla yapmalıyız diye düşündüm. Ama istemiyorsan..." Lafını bitirmeden, uzanıp parmaklarımla dudaklarını kapadım. Gözleri istemsizce kapanmıştı. Dudaklarına değen parmaklarımı öptüğünde benim de gözlerim kapandı.

Kendime geldiğimde kelimelerimin titremesini umursamadan, "Bunu düşünecek kadar ince biri olduğunu nasıl anlayamadım?" dedim ama bu ikimizi de güldürdü. "Her zaman bana *çok fazla düşünüyorsun*, derdin bir de." Gülüşümüz biraz daha büyüdü. Elimi ona doğru uzattığımda ise kahkahalarımız ıssız geceyi aydınlattı. "Hadi, tak o zaman yüzüğümü parmağıma."

"Sen ciddisin," dedi elimi tutarak. Tek bir saniye bile düşünmeden kafamı hızlıca aşağı yukarı salladım. Çünkü eğer düşünürsem kesin olumsuz tepki falan verirdim. Artık akışına bırakmak istiyordum. Kendime yeterince eziyet etmiştim. "Siktir, Çalıkuşu..." Sanki dili tutulmuştu. Ve dili tutulmuş bir Melih Cihangir mi? İşte bu, görülmeye değerdi. Kıkırdadım. "Beni resmen bambaşka biri haline getiriyorsun, Alçin. Beni bitiriyorsun."

Yüzük kutusunu açtığında resmen nefesim kesildi. İki tane oldukça mütevazı altın rengi halka vardı kutunun içinde ve şu an hissettiğim bu duygu o kadar tarifsizdi ki ağlamak üzereydim. Ama hayır, ağlasam tüm ortamın içine ederdim. Kocaman gülümsedim ve kutunun içindeki diğerinden daha küçük olan halkayı alıp, gözlerimin içine bakarak yüzükparmağıma taktı.

"Sanırım sıra bende," dedim nefes nefese.

"Sanırım," dedi. Biliyordum hatta görebiliyordum, o da en az benim kadar heyecanlıydı. Elleri titriyordu, onu daha önce böyle görmemiştim. Bu hali bana kendimi özel hissettirdi ve özgüvenle doldum.

Kutuda kalan yüzüğü aldım ve uzanıp elini tuttum. "Bir şey söylemem gerekiyor mu şu an?" dedim.

"Bilmiyorum, Alçin. Şu an benim içimde kopan fırtınaları duysan cümle kurabilmeme hayret edersin."

"Beni gafil avladın, Melih Cihangir," dediğimde içtenlikle güldü. "Ben de heyecanlandım. Yani durduk yere, elinde yalancı evliliğimiz için bir çift yüzükle çıkmanı beklemezdim."

"Yüzüğü takacak mısın yoksa ben kafamda kurmaya başlayayım mı?"

"İki dakika ortamı yumuşatmama izin verir misin?"

"Alçin, burada kafayı yiyorum, yavrum. Takacaksan tak yüzüğü, ondan sonra istediğin kadar yumuşat."

"Ayy, ne kadar sabırsızsın. Tamam, takıyorum yüzüğünü."

Sinirli görünsem de gülüyordum. Sıla haklıydı, bizim son zamanlarda ağız dalaşlarımız öyle bir artmıştı ki birbirimizi iyi buçuk aydır görmemiş olmamız bile bunu değiştirememişti.

Yüzüğü uzun parmağından geçirdiğimde bakışlarımız birbirini buldu. Çok yoğundu ve o an erimediğim için kendimi ayakta alkışlamalıydım.

"Melih," dedim.

"Efendim, güzelim," dedi. Bakışları parmaklarımızdaki yüzüklerle gözle-

Ninova

[illegible] mantıklı duruyordu. Şu an yaşananları idrak etmekte zorlanıyor gibiydi.

"Bence [illegible] *gökyüzünde asılı duran ay ve yıldızlar* şahidimiz olabilir," dedim gülümseyerek. Neyden bahsettiğimi anlamadı önce ve ikimiz de bu sırada bakışlarımızı gökyüzüne çevirmiştik. "Yani yaptığımız koca bir yalan ve büyük bir yalan ama hepsi ninemin mutluluğu için. Ve şu an ay ve yıldızlar bizim bu iyi niyetimizin şahidi olsun. Yaptığımız yanlış olsa da niyetimiz çok iyi. Bizim niyetimizin şahitleri olsun," diye fısıldadım.

Yine saçmalıyordum, belki yine mantık dışı konuşuyordum ama her zaman yaptığı gibi tek kelime dahi etmeden beni dinlemişti. Hatta ve hatta o kadar ciddi bakıyordu ki yüzüme, bu kadar özveriyi hak edip etmediğime emin değildim.

"Olsunlar," dedi yüzümü avuçlarının arasına aldığında. Şezlonglarımız birbirine yakın olduğundan dizlerim dizlerinin arasında kalmıştı. "Ay ve yıldızlar bu gece bizim şahidimiz olsun, Kızıl Çalıkuşu."

Parmağımdaki yüzüğe baka baka resmen domates gibi olmuştum. Hava biraz ılımıştı ama ben cayır cayır yanıyordum. Yanımdaki adama bakmaya utanıyordum ve utanmama anlam dahi veremiyordum. Gerçekten kocam değildi ya. Kafayı yemek üzereydim. Kalbim de göğüs kafesimi delmek üzereydi.

Akışına bırakmaya karar vermiştim nasıl olsa. Ayağa fırladım ve ona bir saniye bile bakmadan denize doğru ilerlemeye başladım. İyice kafayı sıyırdığıma ikna olacaktı, olsundu, bana kafayı yediriyordu artık. Buraya geldi geleli, taşikardi yaşamadığım bir an dahi yoktu. Sağlığım için büyük bir tehditti resmen.

"Çalıkuşu?" diye sordu haklı bir isyanla. "Nereye gidiyorsun?"

Ona bakamadım. "Denize gireceğim," dedim.

"Bu saatte?" Deli gibi yanıyordum ama bunu ona söylemedim. "Delirme! Hasta olacaksın, Alçin. Yanıma gel, güzelim, hadi."

"Cık," dedim. "Sen korkaksan ne yapayım, canım! Ayrıca biz sürekli gece vakti denize gireriz. Seni bilmem. Yaşlı yaşlı takılıyorsun bayağıdır. Kemiklerin falan ağrır senin yatarken."

"Ya sabır," dediğini duyduğumda kıkırdadım ama belli etmeden ilerlemeye devam ettim. "Alçin, hava serinledi ve üşüteceksin. Zaten bünyen zayıf. Eğer suya girmek istiyorsan ben seni evde buz gibi suyun altına sokarım, yavrum," dediğinde sanki yanmıyormuşum gibi daha da sıcakladım. *Pislik!* "Antrenmanlısın nasıl olsa."

"Susar mısın? Hem ben şu an girmek istiyorum belki."

Oturduğu yerden kalktığını duyduğumda adımlarımı hızlandırdım ama o hâlâ aynı tempoda yürüyordu. Bu gibi zamanlardaki sakinliğinin çekici gelmesi normal miydi yoksa ben artık geri dönüşü olmayan bir yola mı sapmıştım? Artık konu bu adam olduğunda mantıklı düşünemiyordum.

"O suya girmeyeceksin."

Etrafıma baktım. Sahilin bizim kısmımızda neredeyse kimse yoktu. Saat iyice geç olmalıydı. Suyun buz gibi olduğuna emindim ama geri dönemezdim. Ayağımdakileri yürürken çıkardım ve çıplak ayaklarla ilerledim. Arkamdan durmam için bir ton laf ediyordu.

"Bana emir verdiğinde bu, dediğin o şeyi daha çok yapmama neden oluyor," dedim ve buz gibi su ayaklarıma değdiği an gözlerim kapandı. "İşler bende senin istediğin gibi yürümüyor anlayacağın, Melih Cihangir."

"Öyle mi?" derken sesi daha da yakınlaşmıştı ama geri adım atmamaya yeminliydim.

"Öyle," dedim, kendimden emin bir sesle. Yüzükparmağımdaki halka sanki gittikçe ağırlık yapıyordu ama diğer bir yandan orada olduğu için iyi hissediyordum.

"Alçin, gerçekten hasta olacaksın. Buraya gel!"

"Bana emir verme!" dedim, ona emir vererek. Ve arkamı dahi dönmeden, gri elbiseyi üzerimden bir çırpıda çıkarıp kumlara savurdum. İç çamaşırlarımla kalmıştım ve umuyordum ki girdiğim bu soğuk su beni biraz da olsa ferahlatırdı.

"Alçin..." dedi ama gerisini getiremedi. Kelimelerinin boğazında dizildiğine bizzat şahit olmuştum ama arkamı dönüp ona bakamıyordum. Bakarsam daha çok yanacağımdan emindim.

Soğuk suda ilerledim ve su uyluklarıma varmadan bile soğuktan titrer haldeydim ama ilerledikçe ilerledim. En azından çıplak vücudumun suyun altına girmesini istiyordum ama su o kadar soğuktu ki bu çok fazla zaman aldı ve saniyeler sonra hemen arkamdan ilerleyen adım sesleri duyuldu.

Farkında olmadan arkamı döndüğümde Melih'in de suyun içine doğru ilerlediğini gördüm. Üstü çıplaktı ve altında sadece siyah bir *boxer* vardı. Nefesim kesildi. Bu sefer gerçekten kesilmişti. Mecazi falan değildi. Bayağı nefes alamadım. Bakışlarım vücudunda dolaştı. Ay ışığının arsız ışınları biçimli kaslarına çarpıyor ve onları resmen gözler önüne seriyordu. Benim dalmaya çekindiğim soğuk suları avuçlarına alıp vücuduna süre süre ilerliyordu ve bu görüntüsü... Aklım gerçekten başımdan gitmek üzereydi.

Olduğum yerde tir tir titriyordum ama bana yaklaşan ve bakışlarını bir an bile yüzümden ayırmayan bu adam son derece rahattı. Su, uyluklarını da içine hapsettiğinde artık bana daha fazla yakındı ve ben lanet olsun ki bir

adım dahi atamıyordum. *Bakışlarımı üzerinden çekemiyorum*, desem belki daha doğru olurdu. Yüzündeki o arsız gülümseme omurgamdan aşağıya ince bir sızı gibi saplandıkça saplanıyordu ama bu sızı can yakmaktan çok uzaktı. Beni etkiliyordu, aklımı başımdan alıyordu.

Yaklaştı ve en sonunda artık tam olarak önümdeydi. Buz gibi suya rağmen sıcacık bedeni bedenime belli belirsiz temas etti. O an yok olacağımı sandım ama hayır, bu daha başlangıçtı.

"Neden ufak bir kedicik gibi tir tir titriyorsun? Çırılçıplak suya girerken çok cesurdun," dedi, puslanmış bakışlarla bana bakarken. Dişlerinin arasından konuşuyor ve bakışları yüzümde dolaşıyordu. Fakat *çırılçıplak*, derken bakışları göğüslerime dokunmuş ve o ince sızı içime akmıştı. Bana bu denli aç bir şekilde bakması kasıklarımda sıcak bir sızıya neden olmuştu. Bu yeni bir histi ve sanki az önce bir anahtar kilidini bulmuştu.

Kendime gelebildiğimde, "Çırılçıplak değilim," diyebildim.

Bakışları tekrardan göğüslerime kaydı ve tıpkı banyodaki o gece gibi şimdi de meme uçlarım dimdik olmuştu. "Siktir, Alçin!" diye hırladı. "Senin şu sutyenlerle alıp veremediğin ne? Siktiğimin yerinde doğru düzgün bir iç çamaşırı yok mu?"

"Yok!" dedim. "Ben bu sutyenleri takmayı daha çok seviyorum." Gözlerimi kaldırıp gözleriyle buluşturdum ama daha ilk saniyesinde pişman oldum çünkü resmen cayır cayır yanıyordu.

"Sana en son ne demiştim, yavrum?" Sanki çok yakın değilmişiz gibi biraz daha yaklaştı. "Bir daha giyersen parçalayacağımı söylemiştim, değil mi?" Parmakları tıpkı o geceki gibi sutyenimin demir kısmını tuttu ve sıcak parmağı göğsümün altına temas etti. Gözlerime kapanmaması için resmen hükmediyordum.

"Şu an bunu yapamazsın," dedim meydan okuyarak.

"Öyle mi?" diye sordu ve üzerime gelmeye devam etti. Onun her bir adımında ben de bir adım geri gidiyordum. "Sen beni hiç tanımamışsın ama Alçin," diyerek bir adım daha attı ve bir adım daha. "Sen daha önce benim lafımı yuttuğumu gördün mü hiç?" Kendime engel olsam da yapamadım ve başımı iki yana salladım. "Ne o? Birden itaatkâr bir kedi olmaya mı karar verdin?"

"Melih!" dedim dişlerimin arasından.

"Efendim," dedi arsız arsız. Soğuk sular neredeyse göğüslerimin hemen altındaydı ve vücudum buna rağmen hâlâ buz gibi suya ayak uyduramamıştı. Eli hâlâ göğsümün altındaydı ve oraya değen soğuk suyu dahi defedecek sıcaklıktaydı. Biraz daha yaklaştı ve su göğüslerimde, memelerimin uçlarında durdu. Siktir! Gerçekten garip hissettiriyordu. "Bir şey mi diyordun?"

Aklım başımdan gitmişti. En son ne düşündüğümü bile bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey bana haddinden fazla yakın olduğuydu ve belimden çekip beni kavrayan kollarıydı. Göğüslerim artık onun göğsüne değiyor ve beni kendine bastırdığı için bedenlerimizin arasında öylece duruyordu. Bakışları yüzümde dolansa da göğüslerime değdiğini görüyordum ve o anki yüz ifadesi bana haddinden fazla zevk vermeye başlamıştı.

"Melih," dedim.

"Hı?" dedi dalgın dalgın. Kıkırdadım. Şimdi kedi olan kimdi acaba?

"Üşüyorum."

"Ben sana dedim ama değil mi?"

"Hı hı," dedim gülmemeye çalışarak. Suyun kaldırma kuvvetini kullanarak ve bedenimi ona biraz daha yaslayarak kendimi suyla birlikte kaldırdım ve bacaklarımı beline sardım. Nefesi kesilmişti. Bedeni kaskatıydı. "Şimdi üşümüyorum ama."

"Sayende ben de üşümüyorum, yavrum," dediğinde bakışları daha da koyulaşmıştı. Sesi bile genizden yükseliyordu. Ona biraz daha sokulduğumda kaş yaparken göz çıkardığımdan habersizdim. Güzel kokusu burnuma dolarken ona biraz daha sokulmak için kollarımı boynuna sardım ve üzerinde biraz daha yükseldim. "Alçin!" diye hırladı. "Alçin! Alçin! Alçin!" derin bir nefes aldı ve başını omzuma gömdü. "Beni gerçekten çok zor durumda bırakıyorsun. Sikeyim!"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım ve parmaklarımla üzerine su atmaya başladım. "Nasıl? Alıştın mı suya?" dedim. Havadan sudan konuşmalıydım yoksa dalıp gidecektim ve bu hiç hayra alamet değildi. Daha önce bilmediğim o hislerin kilitleri birer ikişer açılıyordu ve ben bunlarla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyordum.

"Şu an düşündüğüm en son şey bile değil şu su!" dedi ve elleriyle bacaklarımı iki yanından kavradı. İşte o an da benim nefesim kesilmişti. Kaçlarımın hemen altındaydı kocaman avuçları. "Sadece kendimle kavga ediyorum."

"Neden?" diye sordum nefes nefese.

Dudaklarını boynuma bastırdığında nefesim kesildi. "Bundan," dedi. "Ve bunun gibi milyonlarca neden yüzünden. Sen benim üzerimdeki etkinden o kadar habersizsin ki bu, sana karşı kendimi dizginlemem demek oluyor." Dudaklarını tekrardan boynuma bastırdı ve elleri bacaklarımı bir kez sıkıp geri bıraktı. "Siktir, siktir, siktir," diye inledi, bir fısıltıyı andıran sesiyle. Göğsünde yükselmiştim. "Alçin," dedi, başını kaldırıp bana baktığında. Nasıl göründüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Çıldırmak üzereydim, bu iyi hissettiriyordu. "Kucağımdan in lütfen."

"Cık," dedim meydan okuyarak. "Az önce bana emirler yağdırırken iyiydi. Bana ne. İnmeyeceğim. Zaten su çok soğuk. Beni böyle çıkar."

"Hem girmek istiyorsun hem çıkmak istiyorsun. Ben ne yapacağım seninle böyle?"

Omuzlarımı silktim. "O senin sorunun. Ben bu şekilde yüzerek çıkmak istiyorum." *Yüzmek istiyorum çünkü cayır cayır yanıyorum. Aşağıya inemem çünkü yürüyebileceğime dair kendime en ufak bir inancım dahi yok.* "Benimle birlikte yüz."

"Bu şekilde nasıl yüzelim, Alçin?" diye sordu haklı bir isyanla.

"Haklısın," dedim ve üzgün üzgün bacaklarımı aşağıya indireceğim sırada bacaklarımı sıkıp buna izin vermedi. Allah'ım! Bunu yapması bana kafayı yedirtiyordu "Ne oldu?" diye sorabildim nefes nefese. Yüzümüz birbirine o kadar yakındı ki sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu.

"Bacaklarını belime doladığın halinle sırtıma tırman," dedi. "Üzerimde dönebilir misin? Su boyunu geçebilir şu an. Tedirgin olup su yutarsan korkarsın." Bunu söyleyince içime gerçekten o korku yerleşti. Yüzmeyi biliyordum ama ayaklarım yere değmeliydi. Diğer türlü ne havuza ne de denize girebiliyordum. Bunu bilen çok az kişi vardı. Ve bu adam da onlardan biriydi. "İstersen ben çevireyim seni, ha?"

Gerginliğimin arasından kıs kıs güldüm. "Sen beni nasıl çevireceksin, Allah aşkına? Jimnastik mi yapıyoruz?" Üzerinde yükselip, bacaklarımı belinin diğer kısmına dolayarak sırtına tırmandım ve kollarımı sert göğsüne sardım. "Oldu mu? Bana *yapabilir misin acaba*, de ve izle."

"O cümle böyle değildi ama sen bilirsin."

"Hayır, böyleydi, araştırmanı öneririm."

"Sen öyle diyorsan."

Tabii ki böyle değildi ama belli etmedim. Kıkırdadım ve o da güldü. Ardından yüzmeye başladı ve beni de peşinden götürdü. Balinanın sırtından geçinen küçük balıklar gibi hissediyordum kendimi. Eskiden de çok fazla açılamadığımdan hep birilerinin sırtında gezerdim denizlerde. Ya abim olurdu ya babam ya da Melih. Ama bu kez öncekilerden oldukça farklıydı. Sırtına değen göğüs kafesimin altında çarpan kalbimi hissediyor muydu acaba? Resmen dörtnala koşuyordu.

Bir süre daha yüzdük ve en sonunda omzuna vurup onu durdurdum çünkü su giderek daha da soğumuştu. "Gidelim," dedim. "Bu sefer gerçekten hasta olacağız."

"Sen hak ettin," dedi ama kıyamadığını da hissediyordum. "Üşüdün, değil mi?" Başımı görmese de onaylayarak salladım ama anlamıştı. "Ben malımı biliyorum işte."

"Bana *mal*, deme!"

"Sen de benim lafımı ikiletme. Biliyoruz da konuşuyoruz, değil mi?"

"Bu, bana mal deme hakkını sana vermez," dedim ve onunla yüz yüze kavga etmek istediğime karar verdim. "Beni önceki yerime geri getir!"

"Ya sabır," diye iç çekti ama yine de dediğimi yapıp beni kucağına aldı. Bacaklarımı tekrardan beline doladım ve onun da bir eli bacağımı diğeri ise belimi sarmış haldeydi. "*Mal*, derken o anlamda söylemedim, güzelim."

"Biliyorum!"

"E o zaman?"

"Beni sinirlendiriyorsun!"

"Sen de bana kafayı yedirmeye dünden razısın!"

Buz gibi olan parmaklarımı çatılmış kaşlarının arasında gezdirdim. "Sen de bana kafayı yediriyorsun!" dedim sessiz ama güçlü bir sesle. "Ve ben bununla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Şaşkınlık bakışlarına yerleşti. Parmaklarımla yüzünü sevdim. Bakışları hemencecik yumuşadı. "Daha yeni başlıyoruz," dedi yumuşacık sesiyle. Omzuna vurduğumda kıkırdadı.

"Benimle oyun oynama!"

Bacağımdaki elini kaldırıp yüzüğün takılı olduğu elimi kavradı ve ikimizin arasında salladı. "Oyun oynadığımızı sanıyordum," dedi, oyuna getirilmiş gibi. Tekrar omzuna vurdum ve uzanıp ona vurduğum elimi tutup dudaklarına bastırdı. "Tamam, tamam. Uğraşmayacağım seninle."

"Cık," dedim, ona biraz daha yaklaştığımda. Suratlarımızı birbirine biraz daha yaklaştırdım. Bedenime yapışan bedeni kaskatı kesildi. "Uğraş benimle, hoşuma gidiyor."

"Demek hoşuna gidiyor," diye fısıldadı erkeksi sesiyle.

Kulağına doğru yaklaşıp, "Hı hı," dedim. "Hoşuma gidiyor."

"Alçın..." diye fısıldadı, yardım dilenir gibi. Gülmemi kesmek için yanaklarımı ısırdım. Onun üzerindeki bu etkim başımı döndürüyordu. Melih Cihangir gibi bir adamı resmen suspus edebiliyordum. Bunu yaptığım için cezalandırılmam gerekirdi belki ama çok zevkliydi. "Yapma, yavrum."

"Ama ödeşmemiz lazım," dedim ve sabahki gibi dudaklarımı kulağının altına belli belirsiz bastırıp çektim.

"Alçin!" dedi dişlerinin arasından. "Gerçekten beni bitirmeye yeminlisin! Ölüyorum sana, kızım! Bana kafayı yediriyorsun!" Kesik, derinden bir nefes aldı. "Artık durmalıyız yoksa birazdan hiç iyi şeyler olmayacak."

"Dersime iyi çalışmış mıyım?"

"Belamı sikiyorsun."

"Bana bir daha emir vererek konuşma sen de!"

"Yani bunların hepsi sana emir verdiğim için mi? Hadi ama Alçin, emir versem bile bunun, senin iyiliğin için olduğunu ikimiz de biliyoruz. Birbirimizi kandırmayalım. Zaten sen ne olursa olsun, hep kendi bildiğini okuyacaksın."

Gülüşüm suratımın ortasında kalakalmıştı çünkü bana tıpkı sabahki gibi bakıyordu. Beni öpecekmiş gibi. Kafenin ortasında beni öpecekmiş gibi bana yaklaşırken de tıpkı böyle bakıyordu ve benim bedenimde denize girdiğim ilk andan itibaren çalan kırmızı alarmlar şu an delirmiş haldeydi.

Bana, beni öpecekmiş gibi bakıyordu ve ben yine ve yine ne yapacağımı bilmiyordum.

"Melih..." diyebildim. Ve şimdi üstünlük sağlayan taraf oydu. Oyunu her zaman kendi lehine çevirmekte bir ustaydı.

"Hı?" dedi, biraz daha yaklaşarak. Bacaklarımı kavrayıp beline iyice sardıktan sonra düşmeyeceğime emin oldu ve iki eliyle yüzümü kavradı. "Bir şeyi mi itiraf edecektin?" Yüzümü yüzüne yaklaştırdı usul usul. Sıcak nefesi başımı döndürüyordu.

"Melih..." diyebildim tekrardan. Zihnimden dönüp dolaşan çok fazla şey vardı ama dudaklarımdan sadece adı dökülüyordu. "Bana beni öpecekmiş gibi bakıyorsun," diye fısıldadım.

"Seni öpersem kendi kıyametimi yazarım, Kızıl Çalıkuşu," dedi dudaklarıma doğru.

Bana biraz daha yaklaştı ve gözlerim istemsizce kapandı. Kalbim deli gibi atıyordu. "Kıyametini yazmaya mı karar verdin?" diye sordum zar zor.

Güldü ama bu gülüşü çok farklıydı, içime akıyordu. Dudaklarından çıkan nefesini dudaklarımda hissettiğimde artık çok yakındı ve ilk öpücüğümü ellerine bırakmaktan bir saniye bile gocunmadığımı, aksine istediğimi fark ettim ve bu farkındalık bende bir kilidi daha açtı. Bu sefer ona yaklaşan taraf bendim ve dudaklarımız neredeyse birleşecekti fakat sahilden ufak bir kızın sevinç nidası yükselince ikimizin de bakışları donakaldı.

Eda'ydı. "Nine!" diye bağırdı etrafında dönerek. Bize son kez baktı, ondan olabildiğince uzaktık ama bizi tanıyabileceğine o kadar emindim ki olduğum yerde donakalmıştım. "Öpüştüler!" diye şakıdı, sahilden uzaklaşırken. "Vallahi evliler demek ki. Ben ikna oldum açıkçası!"

2

Kilidi Kaybolmuş Hislerin Anahtarları

Yatağımda yatmış, tavanı izlerken dahi suratımdaki aptal sırıtışı silemiyordum. Hayatımda geçip giden şu iki buçuk ayın benim üzerimde bıraktığı izlere baktım. Bu izler en çok zihnimdeydi. Herkesin içeriye en az bir kez girdiği ama son zamanlarda hiçbirinin bu denli etki bırakmadığı zihnimde. Bir yazarın ellerinde tekrar yazılıyormuşum gibi hissettiriyordu. İkinci bir yaşantı gibi. Bilemiyorum. Bana bahşedilen ikinci bir şanstı belki de. Canımı yakmadan ilerleyebilmem için verilen bir şans...

Geçen son günlerde hayatım o kadar hızlı bir şekilde akmıştı ki kendimle baş başa kalamamıştım. Şimdi yanımda uyuyan bu adama baktım. Kendimle baş başa kalsam bile zihnimden gitmeyeceğini haykırıyordu sanki. Gerçi haklıydı da. Şu an bile sadece onu düşünüyordum. Dediğim gibi burada geçen iki buçuk ay demek benim için bir farkındalık ve özgürleşme süreciydi. Ya ters tepecekti ya da ilerleyebilmeme olanak sağlayacaktı. Yan dönerek başımı avcumun içine yasladım ve ona baktım.

İlerleyebilmemi sağlayan adama...

Aslında her şey birden doluştu zihnime. Geçmişin üzerine gerçek bir çarşaf çekip üzerini örttükten sonra hissettiğim o rahatlamayı izleyen günlerde, kafamda dönüp dolaşan sadece bir kişi vardı. Reyhan'ın anlattıkları günün her saniyesinde kafamda dönüp dolaşıyor ve onu yeniden ve yeniden var ediyordu. Reyhan'ın anlattıklarının altında ezildiğimi anımsıyordum. Melih'in yaptığını yapabilir miydim? Onun göze aldığı bu hayatı kendime reva görebilir miydim bilemiyorum açıkçası. Al işte, gözlerim tekrardan dolmaya başlamıştı. Zihnimdeki tonlarca konu arasından geçip, giderken durağında ağladığım tek nokta burasıydı.

Melih Cihangir ciddi anlamda sabırlı bir adamdı. Ya da hayır, bunu *sabır* adı altında adlandırmak bile az gelir gibiydi artık. Bu, sabırdan da fazlasıydı. Benim için, sadece benim iyiliğim ve mutluluğum için katlandığı tüm bu yükün ağırlığı benim de üzerimdeydi artık. Kalbim sıkışıyordu.

Reyhan'ın evinin önüne geldiklerinde ilk cümlelerinin, *Reyhan, eğer onu*

Ninova

her şeyi anlatırsan seni silerim! Anladın mı beni? Senin bir daha yüzüne bakmam. Reyhan, demek bu olması bile canımı yakmaya yeterdi. O anda dahil her şeyi kendinden öne koymuştu. Benim için verdiği sözün önüne. Oysa bunu yapmak zorunda değildi. Bu konuda hiçbir şey yapmak zorunda değildi. Bir şekilde öğrenmemi sağlayabilirdi, bir şekilde kulağıma gelmesini sağlayabilirdi ya da o gece Alaz'ı isteği dışında kapıma kadar getirip her şeyi zorla anlattırabilirdi ama hiçbirini yapmadı. Bunun, onun için ne denli zor olabildiğini tahmin dahi edemiyorum.

Benimle Alaz'ın dışında hiç kimsenin bu ilişkinin içine girmemesi gerektiğini kendine o kadar inandırmış olmalıydı ki öğrendiğimi düşündüğünde dahi kafayı yedi. Bunu bir zamanlar sevdiğim adamdan duymamın benim hakkım olduğuna inanan tek kişi Melih'ti. Ve bunu benden gizlediği için belki de onunla bir daha konuşmayacağım gerçeğinin de son derece farkındaydı ama asla geri adım atmadı. Geçip giden yıllarda kim bilir neler yaşamıştı?

Geçmişi düşündüm. Her şeyin başlamasına sebep olan o geceyi. Alaz'ın bana açıldığı geceyi. Alaz'ın beni sevmediği, bana gelmeden önce Melih'i *bana gelmesi* için cesaretlendirdiği ama sonrasında gelip beni seviyormuş gibi bana açıldığı geceyi. Bunu neden yaptığı hakkında ona soracağım çok fazla sorum vardı. Ama bunun zamanı şu an değildi. Şu an değil. Ben şu an sadece mutlu olmak ve gönlümce yaşamak istiyordum. Akıp giden hayatın teknesine binmek ve esen rüzgârı suratımda hissetmek istiyordum.

Fakat her ne kadar sürekli görmezlikten gelmeye çalışsam da bir olasılık zihnimde dönüp duruyordu. Alaz yerine, o gece yanıma gelen Melih olsaydı, o andan sonra hayatım acaba nasıl olurdu?

Gece saat dörde geliyorken zihnimde yine aynı adam vardı. Şu an yanımda uyuyor olması ise o kadar uç bir histi ki yüzümdeki sırıtışı silemememin en büyük nedeni buydu. Melih, hayatımın her anında vardı ama o anların hiçbirinde şu an ona baktığımda hissettiklerimin onda birini bile hissetmedim. İçimde büyüyen, adlandıramadığım hisler artık o kadar yoğundu ki geçmişi beş dakikadan fazla düşünmeme izin dahi vermiyordu. Benim zihnimin korunan bölgesi gibiydi ve boğulduğumu hissettiğim her an kendimi o bölgede buluyordum.

Hayat gerçekten de beklenmedikti. Bir zamanlar *abi*, dediğim bir insana bu şekilde, elimi ayağımı titretecek kadar yoğun birtakım hisler besleyeceğimi açıkçası hiç düşünmezdim. Bir de Melih gibi birine... Sıla ve Lalezar ablanın hatta bazen Zeynep ablanın bile ima ettiği o anlarda bile onlara inanmamayı seçiyordum. Onun gibi birinin beni sevmesi, daha doğrusu bu kadar zaman boyunca sessiz sedasız sevmesi mantıksız geliyordu.

Karşılıksız bir sevdanın ne demek olduğunu bildiğimi sanırdım ama benimki bunun yanında solda sıfır bile kalmazmış.

Çekine çekine tıpkı o sabahki gibi parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim. Beni sevmesi hâlâ mantıksız geliyordu, kafayı yiyecek gibi hissediyordum bazen. Onun gibi bir adam harbiden elini sallasa ellisini kapıya dizer hatta belki o sırada yoldan geçenleri bile ağına alırdı. Onun ilişki hayatını tabii ki bilmiyordum, acaba biriyle hiç öpüşmüş müydü? Bu düşünce nedense beni sinirlendirdi. Reyhan'la arasındaki ilişkinin hangi taşlar üzerine kurulduğunu az çok biliyordum fakat bilmediğim başka noktalar var mıydı? Al işte, bu da son zamanlarda zihnimin bana oynadığı oyunlardan biriydi. Ancak orada öyle bir nokta vardı ki bunun gerçekleşme ihtimalinin sıfır olduğunu haykırıyordu. Yine de tıpkı bozulmuş mantıları yerken zihnimden geçenler gibi bu düşünceler de beni etkisi altına almakta son derece yetenekliydi.

Parmaklarımı yumuşacık saçlarının arasında gezdirmeye devam ettim. Sürekli davetlere, iş gezilerine, üniversite buluşmalarına ve birçok yere gidiyordu. Oralarda onu arzulayan çok fazla kadın olmuştur. Onu ağına düşürmeye çalışan tanımadığım kadınlara o kadar sinirlendim ki saçlarının arasındaki parmaklarımın titremeye başladığını hissedebiliyordum.

Arzulanabilir bir adamdı. Hepimiz bu noktada zaten hemfikiriz. Gittiğimiz o davetteki kadınların onu gocunmadan baştan aşağıya süzerken zihinlerinde dolaşan o düşüncelerin varlığı beni sinir ediyordu şu an. Zihnimin bir tarafa o kadınlara hak veriyordu ve ben o tarafa da sinirleniyordum. Tamam, sevgilisi olmasam da o an yanındaydım, adama onu yataklarında isteyeceklerini haykıran bakışlar atmak ne kadar etikti?

Etikliği falan siktir et. Adamın yanında sevgilisi var, sevgilisi. Öyle salyalarını akıtarak bakma bir zahmet!

Sadece bu da değil. Spor salonundaki o gün... İçimde dolup taşan sinir boynuma kadar kızarmama ve beni terletmeye neden oluyordu. Neymiş efendim, az önceki gibi ona da barfiks için yardımcı olabilir miymişmiş? *Adamın omzuna çıkmak için çırpınıyorum*, demiyor da.

Çok sinirliyim.

Hayır, anlamadığım nokta, bu adam seni neden omuzlarına alsın ki? Zihnimde gerçekten de Melih'in o kızı omuzlarına alıp, o şekilde barfiks çekiyor oluşu dönüp durdu. Üstsüz bir şekilde, terliyken... Omuzlarında o kızla, elleri kızın iki yanındaki bacaklarının üzerinde ve eğilip kalkarken arada başını kaldırıp ona bakıyor... Yok, ben gerçekten artık düşünmeyi kesmeliydim.

Ama kesemiyordum ki. Saatin kaç olduğunu umursamadan omzunu dürttüm. Bir kez daha dürttüm. Bu onu uyandırmadı, tam tersi yanına doğ-

ru döndü ve kolunu belime sararak beni kendine doğru çekti. Güzel kokusu sanki tüm odayı kaplamıyormuş gibi yüzüme çarptı ve bakışlarım o an istemsizce kapandı. Ama sonradan tekrardan açıldı. Onu tekrardan dürttüm.

"Ne oldu, Alçin?" dedi uykulu sesiyle. "Su mu istiyorsun?"

"Neden su istemek için seni uyandırayım, Melih? Kalkıp kendim alırım."

"Bana mantıklı cümle kurma çünkü ben kuramıyorum. Bir yerin mi acıyor?" Uykulu sesi birden ciddileşti ama elimle omuzlarından tutup kendimden birazcık uzaklaştırdım ve başımı iki yana salladım. "Üşüdün mü?" Başımı yine iki yana salladım. "Tamam," dedi ve başını omzuma yaslayıp tekrardan uyumaya geri döndü.

"Ya, Melih!" dedim, onu omzundan dürterken. "Bir yerim acımıyor ya da üşümedim diye kestirip atıyor musun?"

"Gecenin körüne kadar çalıştım, Alçin," dedi mırıldanarak. "Şu an istediğim tek şey bu şekilde uyumak, yavrum."

"Sana çok önemli bir şey sormam lazım."

Hafifçe doğruldu ve beni sırtüstü yatırarak üzerime doğru eğildi. Bu, onun dilinde *seni dinliyorum*, demekti ama benim dilimde... Mantıklı düşünemiyordum ki böyle olunca da. "Sor," dedi.

Kendimden emin çıkmasını istediğim bir sesle, "O kız..." dedim. Çünkü şu an o kadar yakındı ki doğru dürüst cümle kuracağımdan bile emin değildim. "Hani şu spor salondaki kıvırcık olan." Anlamsızca kaşları çatıldı ve merakla devam etmemi bekledi. Sessizdi. "Eğer biz orada olmasaydık, o kızla birlikte barfiks çeker miydin?"

"Ne?"

"Cevap ver bana," dedim, sanki dünyanın en mantıklı sorusuna cevap bekler gibi. "O kıza yardım eder miydin?"

"Alçin, beni bu saatte uyandırıp *çok önemli*, dediğin soru bu mu?"

"Evet. Hadi, cevap ver!"

Başını göğsüme gömdü ve öylece durdu. Bir süre hareketsiz kalınca, omuzlarından tutup onu kaldırdım. Gülüyordu. Bunu sürekli yapıyordu, sessizce gülmeyi nasıl başardığı hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Gerçekten cevap beklediğini söyleme bana lütfen."

"Sorudan kaçma!"

"Sikeyim sporunu da barfiksini de be Alçin. Sen gecenin köründe bunu mu düşünüyorsun?"

"Hâlâ cevap vermiyorsun, Melih!"

Uykulu sesinden ufak bir kahkaha duymak iyi hissettirmişti. Dudaklarını sağ yanağıma bastırdı ve yüzünü hemen yanına gömüp öylece kaldı. Al işte, şimdi de nefes alamıyordum.

"Hayır. Ya da bir saniye, sen beni kıskanıyor musun?" O kadar keyifli bir şekilde sormuştu ki utancımın ardına sığınmak için resmen depar atmıştım.

"Saçmalama! Seni neden kıskanayım?"

"Ha, yani bu saatte bunları düşünmen, bir de üstüne beni uyandırıp bunları sorman kıskançlıktan değil, öyle mi?"

"Değil," dedim ama sanki sesim içime kaçmıştı.

"İyi, öyle olsun." Saniyeler içinde tekrardan uykuya dalmadan hemen önce, "Böyle saçma sapan sorularla da kafanı bulandırma," dedi. "Tabii ki öyle bir şey yapmazdım."

Pislik!

Kalbim resmen maraton koşmuşum gibi çarpıyordu. Denizden çıkıp, eve doğru yürürken de tıpkı böyleydi. Hiçbir şey olmamış gibi davransak da onun yüzüne bakmak için epey çaba sarf etmem gerekmişti. Eve geldiğimizde sırasıyla duş aldık ve ben tek kelime dahi etmeden yatağa girip yattım. O da az önce dediği gibi az ileride olan çalışma masasına kuruldu ve çalıştı. Uykuya dalmak zordu ama en sonunda başarmıştım. Ta ki çalışması bittikten sonra izin ister gibi yanıma oturup gözlerimin içine bakana kadar. O an uyanmış ve ona izin vermiştim. Bir çocuk gibi kıvrılmış ve başını göğsüme yaslayıp dakikalar içinde uyumuştu. Fakat ben o dakikadan itibaren uyanıktım. Ve hâlâ uyuyamıyordum.

Zihnime üşüşen görüntüler, buz gibi denizin ortasında bedenimde gezen arsız parmaklarının hissettirdikleriydi. Ve benim ona cüretkâr bir şekilde dolanmamın görüntüleri... Gerçekten o, etrafımdayken bana neler olduğunu bilmiyordum. Beni daha fazla cesur bir hale getirmişti, bu su götürmez bir gerçekti. Her şey o kadar ani ve hızlı gerçekleşiyordu ki bu hislerin yoğunluğunda boğulmamak elde değildi.

Bu kadar cesur olmamın tek nedeni kendisiydi aslında. Çünkü her seferinde bana öyle bir bakıyordu ki elimde avcumda ne varsa kollarının arasına bırakmak, kollarının arasında olmak istiyordum. Bende uyandırdığı hisler, bir bilinmezlik kilidiyle kilitli kapıların anahtarlarını avuçlarıma bıraktığında, kadınlığımın bedenimde bir yerlerde hâlâ var olduğunu bana hatırlatıyordu. Kalbimin varlığını hatırlatıyordu bana, sevilmenin, sevme arzusunun...

Bu gece, denizde hissettiğim duyguların ona karşı duyduğum özlemden daha yoğun olduğuna emindim artık. Şu an göğsümde yatan adama duyduğum özlem hâlâ had safhada olsa da deliler gibi atan kalbim bana daha fazlasını haykırıyordu. Bir genç kız gibi değil de ilk defa bir kadın gibi hissediyordum kendimi. Ve bunu bana yapan bu adamdı.

Ben genç bir kızken de yoğun duygular hissetmiştim ama şu an hissettiklerim o kadar farklıydı ki bu kadar hızlı bir şekilde bu denli fazla duyguyu

aynı anda hissetmek, beni altüst ediyordu. Oysa sadece iki gündür yanımdaydı ve ben daha şimdiden taşikardiden ölecek gibiydim.

Sabah uyandığımda kapımın önünde bir karmaşa vardı. Melih çoktan uyanmış olmalıydı çünkü yanımda yoktu. Sadece bir sabah birlikte uyanmıştık ama şu an onu yanımda görmediğimde içimde bir boşluk hissi peyda olmuştu. Onun bendeki varlığına bu kadar hızlı bir şekilde alışmak beni korkutuyordu. Asla böyle biri değildim, bir şeyin benim alışkanlığım olması için onu en az kırk kere denemem gerekirdi benim. Kırk kere görmem ya da kırk kere maruz kalmam ama konu bu adam olunca benliğim bile altüst olmuştu.

"O karın nerede senin?" diyen ninemin sesini duyduğum gibi ayağa dikildim. Ellerimi saçlarımın arasından geçirdiğimde karman çorman olduğunu fark ettim. Üzerimdeki pijamalara baktım, hepsi kırış kırıştı. Şortumda çamaşır suyu lekesi vardı ve tişörtüm bana o kadar büyüktü ki omuzlarımda durmuyordu. "Saat kaç olmuş, haberi var mı?" Duraksadı. "Yoksa siz hâlâ küs müsünüz? De bakayım bana, ayrı mı uyuyonuz siz?"

Yerimden fırladım ve kapıyı sonuna kadar açıp içeriden çıktım. "Yok!" dedim bir saniye bile düşünmeden. Hızlıca üstümü başımı düzeltiyordum. "Hayır! Ne demek ayrı? Biz mi? Yok! Biz hep beraber uyuruz, nine. Zaten Melih ben olmadan asla uyumaz. Değil mi Melih?"

Melih arkasını dönüp bana baktı. Daha doğrusu saklamaya çalıştığı gülümsemesiyle baştan aşağıya süzdükten sonra bana baktı. Bakışları yüzüme tırmandıktan sonra, "Öyle miymiş?" diye ukala ukala sordu. *Pislik! Koca ayı!*

Hızlıca yanına gittim ve sırtımı göğsüne yaslar bir vaziyette önünde dikilip nineme baktım. Tam o sırada da Canan ve halamlar içeriye girdi. Kapı zaten halihazırda açıktı. *Ninemin eve girdiği kapılar asla kapanmaz*, derken şaka yapmıyordum. Tam ağzımı açıp, *öyle tabii*, diyecekken, Eda hemen önüme geçip lafımı kesti.

"Öyle, nine, öyle. Yani öyledir." Arkasına dönüp bizi eliyle gösterdi ve daha sonra o eliyle ağzını kapatıp kıs kıs güldü. "Bunlar var ya, kesin evliler." Tekrar kıs kıs güldü. Bir sonraki cümlesini korkuyla bekliyordum. Yapmamalıydı. Devam etmemeliydi. "Öpüştüler. Ay, nine! Ben hemencecik koşup senin yanına gelecektim vallahi ama sen yaşlı olduğun için uyuyordun. Annem de uyandırmama izin vermedi. Sana söylemek için resmen uyuyamadım." Tekrar bize döndü, artık şok olmuş suratımda ne gördüyse şeytani kahkahası büyüdü. "Utanma, Alçin abla. Gerçi istersen utan, bana ne." Ninemin yanına gitti. "Öyle bakma, vallahi öpüştüler ya."

Boynuma kadar kızarıp bozardığıma emindim artık. Arkamı dönüp yüzümü göğsüne yaslasam ve beni tuttuğu gibi buradan uzaklaştırmasını

istesem yapar mıydı acaba? Ama bunu öğrenemeyecektim çünkü hepsinin şaşkın bakışları üzerimdeydi ve benden bir cevap almadan beni bu salondan çıkarmasına izin vermezlerdi.

Bakışlarım Canan'ın üzerindeydi. Dün Melih hakkında söyledikleri zihnime tekrardan üşüştüğünde, yüzündeki ifadeyi nasıl anlamlandırmam gerektiğini bilemedim. Kaşları havalanmıştı ve bir cevap beklediği kesindi. Gülecek gibiydi de değil gibiydi de. Çözemiyordum. Gerçi herkes bir cevap bekliyordu. Ninem hariç, onun gözleri şimdiden parlıyordu.

"Karıkocalar tabii ki öpüşüp koklaşacaklar," diye azalardı ninem onu. Bu yaptığı savunmayla beni korudu mu yoksa halalarıma karşı açıklamam gerekenleri daha da mı arttırdı, bilemedim. "Mahrem kızım böyle şeyler, ayıp ayıp."

"Ama dün *öpüşün*, dediğimde hiç de *mahrem*, demiyordun, nine," dedi Eda.

"Eda!" Kevser halam Eda'yı kolundan tuttuğu gibi yanına çekti ve eliyle ağzını kapadı. "Sussana kızım, ayıp!" Eda her şeye rağmen omuz silkip bize alttan alttan romantik bakışlar atıyordu. *Ninesi kılıklı.*

Kevser halam ve Nergis halamla göz göze geldiğimizde ikisinin suratında da aynı ifade vardı ama çözemiyordum. Bakışları bir benim bir Melih'in üzerinde dolanıp duruyordu ve bunu kesmelerini söylemek için tam kaş göz yapacağım sırada ninem konuştu.

"Sen kocana kahvaltı hazırlıyor musun bakim?" *Allah aşkına, nine, şimdi tek derdimiz bu mu?*

Melih'in eli sahiplenircesine belimi kavradığında başımı kaldırıp ona baktım ama o doğruca nineme bakıyordu. "Bana kahvaltı hazırlamak zorunda değil, hangimiz önce kalkıyorsak genelde o hazırlar kahvaltıyı," dedi. Gerçekten rolünü bu kadar iyi oynamasına gerek yoktu ya! Bu kadar çekici bir şekilde beni, yani şu anki karısını koruması neden bu kadar çekici geliyordu ki? "Bugün ben hazırlayacaktım çünkü önce ben uyandım ve onu uyandırmaya kıyamadım, efendim."

Ninem tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki bakışları Melih'in belimi saran eline gitti ve gözleri bir kez daha parladı. Neye baktığını görmek için hepimizin bakışları aynı yere doğru indiğinde, "Yüzük!" diye şakıdı. "Takmışsınız yüzüklerinizi."

Halalarım ve Canan'ın bakışları tekrardan suratımda toplandı. Canan, Nergis halamın karnına dirseğiyle vuruyordu. Birbirlerine baktılar, ardından bana döndüler. Bakışlarımı kaçırdım. Ardında Eda yine elini halihazırda annesinin eliyle kapalı ağzına kapadı ve kıs kıs güldü. Sahilin oraya bizim için havlu bıraktığında tek kelime dahi etmez diye düşünmüştüm ama ağzında bakla ıslanmıyordu. Ayrıca ne öpüşmesi? Biz öpüşmedik ki!

Bir saniye, konu öpüşme kısmını geçmişti. Evet, yüzük. Herkes yüzüklerimize bakıyordu. Bu salondaki konu akış sirkülasyonu Ceviz Ağacı Mahallesi'ndeki dedikodu sirkülasyonuyla neredeyse kafa kafayaydı. Pes doğrusu.

Ninem bize doğru yaklaşırken, dudaklarımı oynatıp halalarıma, "İnandırıcı olması için aldık!" dedim ama halalarımın bakışları dakikalar içinde tıpkı Eda ve ninem gibi romantik bir ışıkla parlayınca *kime ne anlatıyorum ki*, diye düşündüm. Bizi evermeye dünden razıydılar.

Biri hariç gerçi. Canan hâlâ aynı şekilde bakıyordu. Ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Ninem yüzük takılı ellerimizi tuttu ve parmaklarımız üst üstte gelecek şekilde avuçlarının içine aldı. Dakikalar önceki sinirli hali uçup gitmişti. Bakışlarını kaldırıp Melih'e baktı. "Almışsın yüzükleri, damat," dedi.

"Evet, efendim."

"Lafının eriymişsin, sevmeye başlıyorum seni. Zaten eğer bu akşama kadar o parmaklarınızda yüzüğü görmeseydim, bizzat ben kulaklarından tutarak aldıracaktım."

"Bu akşam ne var ki?" diye sorduk Melih'le aynı anda.

"Yasemin'in kınası var ya, Alçin. Bir de bana bunak dersiniz," diye hayıflanarak baktı yüzümüze.

Ah, doğruydu. Bugün benim erkenden kalkmam gerekiyordu. Düğün öğle vakti başlayacaktı ve geceye kadar sürecekti. Aklımdan uçup gitmişti resmen. Hemen üzerimi değiştirmem ve kafeye gitmem gerekiyordu. Melih bu sabah da doğru düzgün bir kahvaltı edemeyecekti.

"Ay, doğru!" dedi Kevser halam. "Düğün! Sizi gördük, buraya neden geldiğimizi unuttuk." Nergis halam ve Canan televizyon ünitesinin çekmecelerini karıştırmaya başladı. "Alçin, sizin bodrumun anahtarı buradaydı, değil mi kuşum?" Başımla onaylayıp koşar adım odaya girdim. "Alçin!" diye bağırdı tekrar. "O sandalyelerin hepsi bodrumdaydı, değil mi?"

"Evet!" dedim ve tam kapıyı kapatacağım sırada Melih içeriye daldı. "Geç kaldım." Dolabın önünde dikildim. "Sen kaçta uyandın?"

"Ne düğünü bu?" diye sordu yanıma yaklaştığında. Uzanıp, siyah bir şort alıp elime tutuşturdu. "Bunu giy," dedi. Aceleci olduğumda beynimin durduğunu, benim hakkımda çok fazla şeyi bildiği gibi biliyordu. Uzanıp kısa kollu, turuncu bir tişörtü de aynı şekilde elime tutuşturdu. Sonra eğilip dolabın alt çekmecesinden bir çift beyaz çorap çıkardı. "Saat daha erken, halledilir bir şekilde."

"Yasemin'in kınası," dedim, sanki az önce duymamış gibi. "Yani Canan'ın arkadaşının. Düğünlerini kafede yapmak istediler. Yani aslında bu akşam kınası var, yarın da düğünü. Tamamen aklımdan çıkmış. Kafenin Yasemin'in

istediği temaya göre hazırlanması lazım." Farkında olmadan üzerimdeki tişörtü çıkardığımda kocaman açılmış gözlerimle kalakaldım. "Melih!" dedim. "Çıksana dışarı!"

"Görmemişim gibi mi davranacağız?" diye arsız arsız sordu ama bakışlarını kaçırmıştı çoktan.

Tişörtü tekrar başımdan aşağıya geçirip onu kolundan tuttuğum gibi kapıdan çıkarmaya çalıştım. Benimle uğraşmak adına direndi, direndi ve direndi. En sonunda dişlerimi koluna geçirdiğimde dudaklarından keyifli bir kahkaha çıktı.

"Bunun bana düşündüğün gibi bir acı vermediğine ne zaman ikna olacaksın acaba?" diye sorup dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdıktan sonra kapından kendi isteğiyle çıkıp gitti.

Benim için çıkardıklarını üzerime geçirirken bakışlarım giysi dolabımın kenarına ilişti ve dolaba yaklaşıp ikiye kesilmiş kumaş parçasını parmaklarımın arasına aldım. Pes, gerçekten pes!

Adam resmen sutyenimi paramparça etmişti.

Elimde Yasemin'in bindallısını tutarken sıcaktan buharlaşmak üzereydim. Kafenin her yerinde hengâme vardı ve ben buraya, Yasemin'in evine, sadece hangi renk masa örtüsü istediğini sormak için uğramış fakat sonrasında kollarımdan tutularak yatak odasına sokulmuştum.

Gözlerimin içine yavru bir kedi gibi bakarak, "Saçlarımı da yapar mısın?" diye sordu. İşler o kadar ters gitmişti ki kızın kuaförü bile yoktu ortada. Kuaförünü bırakın, evde ona yardımcı olacak genç bir kız bile kalmamıştı. Hepsi kendi derdine düşmüştü ve beni kapının önünde gördüğünde yüzüme, yüce bir güç tarafından gönderildiğime inanırmış gibi bakarak beni yanına çekmişti. "Biliyorum, kafede sana da ihtiyaç var ama bana baksana Alçin, gelin olan benim ama hâlâ hiçbir şeyim hazır bile değil."

Yasemin'le çok fazla muhabbetimiz olmasa da birbirimizi gördüğümüzde sohbet ederdik. Etrafına baktım, gerçekten de tek başına kalmıştı. "Kuzenlerin falan da mı yok? Ben asla beceremem böyle şeyleri, Yasemin," dedim çekinerek. "Bir de en mutlu günün, saç da en önemli detay," diye geveledim. "Kötü olursa ne yaparım? Vallahi karması beni tutarsa biterim."

Güldü. "Şu halimden daha kötü olmayacağı kesin, Alçin," dedi ve kabarmış saçlarına parmaklarını geçirdi. "Osman birkaç saat içinde burada olur." Osman kocasıydı, yani kocası olacak kişiydi. "O zamana kadar beni hazırlar mısın?" Yüzü düştü. "Kuzenlerim var ama şu an hepsi kendi saçıyla makyajıyla ilgileniyor. Tamam, onlara da hak veriyorum ama hiçbirinin şu an kapımı açmaması kalbimi kırmadı değil açıkçası." Kırıldığını görebili-

[illegible] üzerimdeki kafe önlüğüne bakıp gülümsedi. "Seni saçtan hemen sonra göndereceğime söz veriyorum. Ayrıca Canan'a bunun için özür maili falan atarım."

Kapıyı tamamen kapatıp yanına yaklaştığımda o kadar rahatladı ki onun için kalbim kırıldı. Bu kalabalıkta kimsesiz gibi görünmüyordu ama aslında öyleydi. Annesini çocuk yaşta kaybetmişti. Belki şu an yanında olması gereken tek kişi annesiydi. Nedendir bilinmez, şu an annesinin yapması gereken bir görevi göğüsleniyormuş gibi hissediyordum. Göğsüm kaparsa da birazcık gerginlendim.

Telefonumu cebimden çıkardım ve ona *Pinterest* hesabımı açtım. "Senin beğendiğin bir model elbet vardır. Ya onu göster ya da buradan seçelim bir tane. En azından elimde bir örnek olsun." Kabul etti ve ben saçlarını tararken beğendiği modelleri gösterdi. İçlerinden en yapılabilir olanı seçip ona onaylattıktan sonra yüzünde güller açmaya başladı. "Neden Osman'ı arayıp başka bir kuaför bulmasını istemedin?" diye sordum elimde olmadan. "En azından yanında olurdu. Burada tek başına kalmışsın gibi olmuş, Yasemin." Dilimi ısırmak istesem de yapamadım. Sinirlenmiştim bu kimsesizliğine. Kendi süs püslerine birazcık ara verip geline yardım edebilirlerdi, değil mi?

"Onun da işi başından aşkındır şimdi. Hem tahmin edebiliyorsundur, bu gibi günler hep daha fazla stresli olur. Onu daha fazla strese sokmak istemedim." Aynadan pembeleşen yüzüne baktım. Bu durumda bile kendinden önce sevdiği adamı düşünen bir zihniyetin aşkın esiri olmadığı söylenemezdi. "İkimiz de bir şekilde bu günleri atlatmaya çalışacağız. Hem biz asla bu şekilde bir organizasyon istemiyorduk, biliyor musun? Bir nikâh, ardından iki eğlence yeterdi. Bunların hepsi büyüklerin gönlü olsun diye vallahi. Düğün salonunu değil de Canan'ın kafesini kabul ettirene kadar neler çektik ya."

Uzun ve sağlıklı kumral saçlarını gösterdiği fotoğrafa benzeterek dalgalarım biraz daha belirginleştirmekle işe başladım, daha sonra aynadan ona baktım. Zaten güzel bir kızdı. Önünden birkaç tutam saçı çıkardım ve makyajının tamamlanmasını bekledim. Ardından takma kirpik takmasına yardım ettim. Her şey bittikten sonra giyinmesine yardım ettim. Ve bu noktaya kadar kapı sadece evdeki *o nerede, bu nerede*, soruları sorulmak üzere açılmıştı.

Bindallısının fermuarını çektikten sonra ayakkabılarını giydi ve en sonuna ikimiz de maraton koşmuş gibi derin bir nefes verdik. En azından yetişmiştik. Yani yetişmişti. Bir an kendimi olaya çok kaptırmıştım.

Yatağının üzerinde oturmuş, boy aynasından kendisini izlemesini seyrediyordum. Gerçekten çok güzel olmuştu. Koyu kırmızı bindallısı kendisine o kadar çok yakışmıştı ki görsel bir şölen sunuyordu. Bakışlarımız aynada ke-

sişince kocaman gülümsemesiyle arkasını döndü ve kucağıma düşen ellerimden tutarak beni ayağa kaldırdı. "Ne kadar teşekkür etsem az sana, Alçin," dedi. "Emin ol, bunu yapmak zorunda değildin."

"Elime yapışmadı ki," deyiverdim.

"Olsun," dedi ve dolabına yöneldi. "Farkındaysan kimse odaya benim için adım bile atmadı. Biz biraz aykırı bir çiftiz bizimkilere göre. O nedenle sadece annemle babamın hatırı için buradalar. Bu kalabalığın nedeni ondan yani. Ayrıca kuzenlerim falan..." Alayla güldü. "Hepsini siktir et. Sadece burada boy gösterip salınmak için varlar. Ben umurlarında bile değilim, hiç olmadım. Oldum olası kuzenlerimin arasında dışlanırım." Dolaptan koyu yeşil bir bindallı daha çıkardı. Bu onunki kadar gösterişli değildi tabii ama gelinin etrafındaki genç kızların giyebileceği tarz bir bindallıydı. "Elimde sadece üç tane var bunlardan. Âdettenmiş, gelinin yakınları giyermiş." Büyük bir istekle gözlerime baktı. "Bak, biliyorum, hiç sana göre değil ama bunu kuzenlerime giydirmek istemiyorum." Elindeki bindallıyı elime tutuşturdu. "Lütfen kabul et. Sen kabul edersen diğerini de Canan'a giydirtebilirim. Üçüncüsünü de Nergis ablaya vereceğim. O çoktan kabul etti."

Kalakaldım. Bir elindeki bindallıya bir de kendime baktım. Bu ikisinin aynı resimde görülmesi bile oldukça tersti. O kadar büyük bir ricayla bakıyordu ve ricası o kadar haklıydı ki içimde bir nokta onu kabul etmem için haykırdı. En fazla ne olabilirdi ki? Yasemin'in kız tarafı biz olacaktık. O düşüncesiz kuzenlerindense yanında bizim durmamızı daha mantıklı buldum.

Uzanıp koyu yeşil bindallıyı aldığımda resmen gözlerinin içi parladı ve düşünmeden kollarını vücuduma doladı. "Bindallıları şu dolapta bulamadıklarında yüzlerindeki o ifadeyi göremeyeceğim için çok pişman olacağım ama kınada yanı başımda sizi gördüklerinde çatlayacaklarına eminim," diye kıkırdadı. Elimde olmadan ben de ona katıldım.

Tekrardan bir bindallıya bir de kendime baktım. "Bunun için elbisem bile yok, Yasemin. Aslına bakarsan ne giyeceğimi bile bilemedim şu an."

Önüme dökülen saçlarıma baktı. "Sadece saçlarına baktığımda bile seni bu rengin içinde hayal ettim," dedi. "Turuncu ve koyu yeşil birbirine o kadar yakışıyor ki." Ardından gözlerime baktı. "Ve gözlerin de bunu kanıtlar nitelikte zaten." İltifatlara karşı nasıl bir tepki vermem gerektiğini hâlâ öğrenememiştim. Gülümsedim. "Yani demem o ki ne giyersen giy, her türlü bu bindallı sana çok yakışacak." Beni çekip dolabının önüne götürdü. "Buradan bir elbise de seçebilirsin. Bedenlerimiz birbirine yakın duruyor."

Saate baktım. Dışarıya çıkıp bir elbise almak için asla zamanım yoktu. Zaten bu kınayı elbise giyinip süslenilecek türde bir kınadan çok kafede çalışılacak şekilde not etmiştim. Gündelik bir şort ve gömlekle, üzerime de

ondalık tamamen hazır olurdum. Ama Yasemin'in istediğini kabul etmiştim ve o şekilde giyinemezdim.

Ne yapacağımı bilmediğinden beni tekrardan yatağına oturttu ve kendi dolabının önünde durdu. Kendi kınasında, üzerinde kabarık elbisesiyle bir elini kalçasına koymuş, moda programındaki yarışmacılar gibi dolabına bakıyordu. Çok ciddiydi. "Şort etek? Kumaş ama. Hem rahat hem şık." Başımı sallayıp onayladım. "Üzerine de dar, siyah bir gömlek. Zaten bir bütün olarak görünecekler çünkü renkleri birbirinin tonunda. Ama istersen tek parça siyah elbisem de var. Kırmızı da var? Durdu. "Yok, kırmızı boğar." Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Yüzünü inceledim. Saçları da makyajı da çok güzel olmuştu. Mavi gözleri ışıl ışıldı. "Sen en iyisi siyah giyin, Alçin."

"Şort etek olur," dedim, onu daha fazla oyalamak istemiyordum. Gerçekten de güzel görünüyorlardı. Zaten ya bunları giyecektim ya da gidip Canan'la Nergis halamın dolabını kurcalayacaktım. "Üzerine de o gömleği giyerim."

"Tamamdır. Ricamı kabul ettiğin için tekrardan teşekkür ederim."

Onu kucaklayıp ellerimdekileri koyu renkli bir torbaya koyduktan sonra evden çıktım. Özellikle koyu bir torba seçmişti çünkü yarı yolda kuzenleri bindallıları görürse tüm plan suya düşerdi. Nedendir bilinmez, bu planı benimsedim. Eda'nın hain, şeytani gülüşü suratımdaydı. Kıs kıs güldüm eve gidene kadar. Canan'ın ve halamın da bindallıları bendeydi. İkisine de mesaj atıp eve çağırdım. Kafedeki tüm hengâme Kevser halama ve çocuklara kalmıştı. Melih de evde değildi. Büyük ihtimalle o da yardıma gitmişti.

Kısa bir duşun ardından saçlarımı kurulayıp düzleştirdim. O sırada halamlar gelmişti. Canan kafesini bırakıp süslenmeye geldiği için hayıflanıyor, halamsa bindallılara göz kırpıp duruyordu. "Bu Yasemin var ya, zehir gibi zehir. O kuzenleri zaten adamı kanser eden cinsten. Çok iyi yaptı."

Ona hak verdiğimi haykıran bakışlar attım. Makyajımı yapmak için masaya oturdum. Oldukça doğal bir göz makyajı yaptım. Elim alışkın olduğum gül kurusu ruja uzandığı sırada halam önüme koyu kırmızı rujunu uzattı. Başımı iki yana salladım. En son davetin olduğu gün sürmüştüm ve bir daha elim gitmemişti. Biraz abartı kaçacağını düşünüyordum. Ama inat etti ve parmaklarımın arasına bıraktı. Karşı koymak istemedim. Dikkatli bir şekilde rujumu da sürüp kıyafetleri giymek için ayaklandım.

Torbaya koyarken çok dikkatli bakmamıştım. Şortu bacaklarımdan geçirdim ve düğmesini ilikleyip fermuarını çektim. Belime oturmuştu oturmasına ama boyumun ondan uzun olma ihtimalini göz önüne almamıştık. Şort en azından etek görünümünde olduğu için kalçamı kapatıyordu ama ciddi anlamda kısaydı. Halama göre hiçbir sorun yoktu, tam tersi benim için

dikilmiş gibiydi ama bu kısalık beni diken üstünde bırakacak gibiydi. Dar ve oldukça zengin görünen gömleği kavradım ve torbadan çıkardım. Parmaklarımı kumaşın içinden geçirdiğimde dudaklarımdan kısık bir küfür savruldu. Gömleğin ön kısmı göğsünden aşağıya kadar dar bir dantel şeklindeydi ve bunu şu an fark ediyordum. Bir saniye bile düşünmeden onu torbanın içine geri koydum ama halam aynı hızda yanıma yaklaşıp gömleği geri çıkardı.

"Abartma, Alçin. Gören de çıplaksın sanır," dedi ayıplar gibi. "Dantelin desenleri çok açık da değil. Tenin bile zar zor görünür." Üzerime giydiğimde hiç de öyle durmuyordu. "Çıplak değilsin, bence öyle düşünelim."

Başımdan çıkarıp torbanın içine koyacağım sırada tekrardan bana karşı çıkıp çocukmuşum gibi elime vurdu. Kabullenip ayaklarıma siyah bağcıklı makosenlerimi giyene kadar gözleriyle beni tehdit etti. Bizde inadın irsi olduğundan bahsetmiş miydim?

Çıplak bacaklarım, çıplak kollarım ve gömleğin biraz da olsa açıkta bıraktığını hissettiğim alt kısmı sebebiyle çıplaktım sanki. Oysa üzerimde sadece şort ve gömlek vardı. Uzaktan bakan böyle görecekti. O dantel detayı kafamı karıştırıyordu. Uzun saçlarım sırtımı kaşındırırken Canan üzerinde cıvıl cıvıl bir turuncu elbiseyle içeri girdi. Askılı ve kısaydı, artı olarak giydiği topuklu ayakkabıları bacaklarını olduğundan daha uzun göstermişti. Yanıma sokuldu. "Sence dikkatini çeker mi?"

"Anlamadım. Ne dikkatini çeker mi? Kimin dikkatini?"

"Melih," dedi, bir saniye bile düşünmeden. Ah, doğru, bir de bu konu vardı Bu tamamen aklımdan uçup gitmişti. "Turuncuyu seviyor gibi duruyor. Belki beğenir."

"Canan, sen güzel bir kızsın zaten," dedim, ne diyeceğimi bilemez bir halde. Başımı ondan öte yana çevirme isteğiyle baş ediyordum. Sakin olmalıydım, Canan benim kuzenimdi ve Yasemin'in kuzenlerinin yanında varlığını öpüp başıma koymalıydım. "Oradaki çoğu erkeğin dikkatini çekeceğine eminim."

"Ama sadece onun dikkatini çekmek istiyorum, Alçin." Bakışlarıyla hızlıca beni süzdü ve yüzünde beğendiğini belli eden bir ifade belirdi. "Ama şimdi sana bakınca acaba ben de mi siyah giyseydim diye düşünmedim değil," dedi. "Gerçi saçlarınla siyah çok güzel duruyor. Benimkilerin yanında sıradan durur. Ben buradan devam ya."

"Sıradan falan durmaz. Ayrıca bu renk sana haddinden fazla yakışmış, Canan," demeden edemedim. Çünkü gerçekten de çok güzel olmuştu. Güzelliğini küçümsüyordu ama bu asla küçümsenmemeliydi. "Kesinlikle dikkat çekeceksin. Ayrıca biz resmen gelinin nedimeleri olacağız. Her türlü kabak gibi ortada olacağız zaten," dediğimde kıkırdadı. Bense bu gerçek karşısında titremeye başladım. Bu kadar fazla gözün üzerimde olmasına alışık değildim.

"Melih'le ilgili beni avutmadın bile. Aşk olsun, Alçin," dedi, aynada kendine bakarken. Ardından bakışlarımız aynada buluştu. "Ona onu özlediğini söyledin mi bu arada? Konuşamadık hiç. Geldiğinden beri sürekli yan yana sanız ve her şey o kadar hızlı gelişti ki oturup konuşamadık."

Ne cevap vermem gerektiğini tartamadım. Zihnimde dönüp duran o sahil gecesi, birlikte uyandığımız sabahlar ve parmağımızdaki sahte yüzükler... Bunların hiçbiri bu sorunun cevabı değildi ama zihnim benim için bunları öne sürmüştü. *Hiçbir şey önceki gibi hissettirmiyor artık*, demişti iç sesim. *Onun yanında artık çok farklı hissediyorum. Çok yoğun. Bunlar dudaklarımdan dökülüp ona savrulmadı ama ona karşı artık daha cesurum. Bir özlemden daha fazlası anlayacağın.* "Dediğin gibi," dedim en sonunda. "Her şey çok hızlı gelişti."

"Eda öpüştüğünüzü söyledi. O denli hızlı mı?" Güldü ama gülüşünün arkasında nasıl bir anlam aramam gerektiğini bilemedim. Şu an Canan'dan, en sevdiğim kuzenimden nem kapar olmak canımı sıkıyordu. Kelimelerinin altında ima aramak, bana kendimi kötü hissettiriyordu.

"Öpüşmedik, Canan," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Sadece yüzüyorduk. Perspektif. Eda oradan bakınca öpüştüğümüzü düşündü çünkü sabahtan beri bas bas bağırıyordu öpüşmemiz için." Ben gülmesem de o kıkırdadı.

"Seni bilmem ama Melih'in tavırları biraz daha farklı geldi bana bu sefer," dedi ve bakışları yüzümde gezindi. Sanki her bir ifademi aklına kazımak ister gibi baktı. Orada bir şey arar gibiydi. "Sana sanki bir farklı bakıyor. Tamam, ninemin akıl sağlığı için bir oyuna tutuştuk ama bu kadar iyi bir oyuncu olacağını asla düşünmezdim. Hadi bu kadar iyi oynamasını bırak, bu durumu bir saçmalık olarak adlandırmasına bile olanak vermiştim ben. Melih'i bilirsin, aklına yatmayan her olay onun için üzerine düşünülmesi zaman kaybı olan şeylerdir."

Ağzımı mı arıyordu? "Yani?"

"Yani, Alçinciğim..." Aynadan bakışmalarımız kesildi ve bana döndü. "Adamın bekâr olduğunu söyledin bana." Canan'ı sanırım ilk defa bu kadar ciddi görüyordum. "Emin miyiz bekâr olduğuna?" Bakışları parmağımdaki yüzüğe kaydı. "Ona en son *Melih abi*, diyordun diye hatırlıyorum hatta."

Ağzımdan laf almaya çalışıyordu. Sinirlenmem normal miydi? Elimi havaya kaldırdım. "Sadece ninem için," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Melih, ninem işkillenmesin diye almış. Gerçekten yüzük taktığımızı düşünmüyorsun herhalde?" Beni süzmeye devam ediyordu. "Ayrıca etrafta ona abi dememem gerektiğini düşündüğümden demiyorum," dedim yalana sığınarak.

"Az önce de ona *Melih*, dedin, Alçin," dedi ve sadece ikimizin bulunduğu odada elini salladı. "Burada sen ve ben varız. Yani ninemi işkillendirecek bir durum sözkonusu değil."

Bu kadar kolay bir şekilde yakalanacağımı tahmin etmemiştim. Melih haklıydı, ismi artık zihnimden reflekse çıkıyordu. Bir de tabii Canan çok zekiydi. Eğer burada birkaç günde yakalandıysam mahalleye döndüğümüzde ne olacaktı?

Kalbim çok hızlı çarpıyordu ama belli etmemek adına bakışlarımı gözlerinden ayırmadım. "Amacın ne, Canan?" Bakışları biraz daha ciddi bir tona büründü, benimkilerin ise nasıl bir şekil aldığını tahmin edemiyordum.

Bakışlarını yüzümden çekti ve makyaj sandalyeme çöktü. Ayakkabılarının bandını bağlarken, "Ne amacı, canım," dedi gülerek. Gündelik bir olayı konuşuyormuşuz gibi davranmaya başladı. "Sadece merak ettim. Ona abi demeyi kesmen şaşırttı sadece. Alaz'dan sonra mı abi dememeye başladın?"

Sinirlenmeye başlıyordum. Konunun Alaz'la ne alakası vardı şu an? Sanırım ilk defa en sevdiğim kuzenime aşk hayatımı başlı başına açtığım için kendimi aptal ve salak hissettim. Nedense bu durumu bana karşı kullanıyormuş gibi geliyordu.

Ağzımı açıp, ona karşı bir hamle yapacakken Nergis halamın sesini duyduk. Canan'ı, fermuarını kapatması için yanına çağırıyordu. Canan tek kelime etmeden, ayaklanıp odanın kapısına doğru ilerledi ve çıkmadan önce bana döndü. "Saçlarını seviyorum," dedi. "Ayrıca düzleştirince bayağı çekici görünüyorsun. Bir de o dudakların..." Kıkırdadı. "Bana kalırsa dikkatini çekecek olan tek kişi sensin." Kapıyı ardından kapatıp gitti.

Canan ve halam evden çıkıp direkt kafeye gitti, bense ardımızda bıraktığımız karmaşayı toparlamak için biraz daha kaldım. Her şeyi düzenleyip, evden çıkacakken dış kapı çaldı. Koşar adım kapıya doğru ilerdim ve göz ucuyla evi toparlayabildim mi diye bakarken kapıyı açtım. Hafif serin hava vücuduma çarptığında bakışlarım kapıdaki adama döndü. Onun bakışları ise o saniyede bedenimde dolanıyordu. Aşağıdan yukarıya doğru çıktıktan sonra yüzümde oyalandı. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokurken öylece birbirimize bakıyorduk.

Üzerime doğru ilerledi ve kapıyı ardından kapadı. Sıcak bedeni bedenime çarptığında aramızdaki boy farkı tekrardan gözler önündeydi. Ayağımdaki düz taban ayakkabıyla neredeyse omuzlarındaydım. Bana doğru adımladığı için bedenlerimiz birbirine sürtünmüştü. Puslanmış bakışları üzerimde dolaşıyordu.

"Hem ortadan kayboluyorsun hem de bu şekilde karşıma çıkıyorsun," dedi. Yüzümün iki yanına dökülen saçlarımı omuzlarımdan arkaya attı. İşte yine aynı şekilde bakıyordu. Dudaklarımın arasından çıkmayı bekleyen nefesler ıslak boruma diziliyordu. Nefesimi kesiyordu. "Ayrıca sen ve şu kırmızı rujların..." dedi cümlesini tamamlamayarak. "Yeni bir alışkanlık mı edindin?" Başparmağı altdudağımda gezindi. Bakışlarımı düşürüp parmağına ruj bulaşmış mı diye bakacağım sırada çenemi kavramış ve başımı kendine doğru kaldırmıştı. "Bana cevap ver, yavrum," dedi otoriter sesi. "Eğer yeni alışkanlığınsa buna karşı bir savunma mekanizması geliştirmem gerekiyor. Her seferinde mala çeviriyorsun beni."

Başımı iki yana salladım. *İnanayım mı buna*, der gibi baktı. Başımla onayladım. "Çok sık sürmüyorum ayrıca," dedim. "Hem sürsem ne olacak?"

"Bir şey olacağı yok, sadece *önceden beni haberdar etsen sevinirim*, diyecektim." Yüzünde alayla dolu bir gülüş peyda oldu. Son zamanlarda o kadar çok gülüyordu ki bu beni açıklanması zor hislerle dolduruyordu. "Belamı sikmeğinden falan değil yani. Bu yaştan sonra sana karışacak halim yok sonuçta."

"Hı hı," dedim aynı şekilde gülerek.

"Seni eğlendiriyor mu bu hallerim?" diye sordu erkeksi sesiyle. Biraz daha yaklaştı ve o baharatımsı odunumsu kokusu içime doluştu. Evet, ceviz ağaçlarını özlemiştim. "Yanında aklımı yitiriyor olmam seni tatmin mi ediyor?" Bakışları yüzümde dolaştı ve gülümseyen dudaklarımı birbirine bastırıp kapadı. Oysa bu yaptığı beni daha da güldürmüştü. "Hem son günlerde fazla cesursunuz bakıyorum," dedi ve kaskatı kesildim. "Beni zor durumda bırakmak için elinden geleni ardına koymuyorsun." Dün geceden bahsettiği her halinden belliydi. Vücudumdaki kanın yanaklarıma pompalanmasını hissediyordum. İçten bir şekilde güldüğünde bakışlarımı suratında gezdirdim. Kırmızıya boyanmış parmağının tersiyle yanağımı sevdi. "Siktir, utanınca daha güzel oluyorsun ve bu her seferinde seninle biraz daha arsız konuşmak istememe neden oluyor."

Arsız kelimesini, bakışlarını vücudumda gezdirirken söylemişti. Titredim. Bu tepkim onu aynı şekilde güldürdü. Pis! Resmen zevk alıyordu.

"Pis!" dedim ondan uzaklaşırken. "Ayı! Resmen beni zor durumda bırakmak için uğraşıyorsun."

"Senin beni zor durumda bıraktığın anlara sayarsın, ödeşiriz." Yanağımdan makas alarak, yanımdan uzaklaşıp banyoya girdi. "Evden beraber çıkacağız," dedi peşin peşin. "Beni beklemeden gidersen seni bulduğum yerde öperim, Çalıkuşu."

Son söylediği resmen olduğum yerde kalakalmama neden olmuştu. Kısa

duşu bitip yarı çıplak bir şekilde banyodan çıkana kadar gerçekten de salonda öylece oturup onu beklemiştim. Oysa ben çoğu zaman bana bir emir altında söylenen her şeyin tersini yapmaya programlanmış biriydim fakat şu an mal olmuş bir halde öylece duruyordum. Bir de üstüne şu an karşımda bilerek yarı çıplak bir şekilde dolaşıp duruyordu.

"Giyinecek misin artık?" dedim en sonunda. Bakışlarım her seferinde sert ve düz karnına, oradan da kollarına dokunuyordu. Havlunun başladığı yerdeki ince tüylere değen her bir bakışımda sanki hissedermiş gibi çarpışan gözlerimiz beni bir domatese çeviriyordu. Bir heykeltıraşın ellerinden çıkmış gibi kusursuzdu. Kaslarının biçimi bile o denli düzenliydi ki vücudundan akan her bir su damlası kaslarının kıvrımlarını aynı hızda geçip gidiyor ve beni onları takip etmem için zorluyordu.

"Ne o yoksa seni tahrik mi ediyorum?"

"Anca rüyanda görürüsün," dedim, bakışlarımı kaçırarak. Bu bana içten bir kahkaha kazandırmıştı. "Ne gülüyorsun ya? Gidip giyinsene artık. İşim gücüm var be benim, hadi."

"Artık rüyalar yeterli gelmiyor, Kızıl Çalıkuşu," dedi odama girerken. Yanlışlıkla ikimizin odası haline gelmişti. "Ayrıca çok *güzel* olmuşsun." Dişleri arasından soluduğunu duydum. İçeride çıplaktı. Hayır. Bu şekilde düşünmemeliydim. "Ne giymem gerektiğine karar veremiyorum şu an. Hem neden bunları giymeye karar verdin? Orada çalışacağını sanıyordum."

"Uzun hikâye," dedim. "Anlatırım kafeye giderken."

Dışarıdan eve dolan sesler kınanın başlamasına çok az bir zaman kaldığını gösterir nitelikteydi. Kendimi birazcık işten kaytarıyor gibi hissediyordum. Ama buna rağmen bu adam istediği için buradaydım ve şu an onun hazırlanmasını bekliyordum.

En azından hızlı hazırlanıyordu. İçeriden çıktığında hem oldukça spor hem de oldukça çekiciydi ki onu aynı şekilde süzmemek için kendimle cebelleştim. Altındaki kot pantolonu bedenine o kadar iyi oturmuştu ki sıkı kalçalarına dokunan gözlerimi hızlıca çekmek zorunda kaldım. Gerçekten asıl arsızlaşan bendim. Üzerinde ise ona haddinden fazla yakışan siyah bir gömlek vardı. Kollarını bileklerine kadar kıvırmıştı ve belirgin damarları kollarında kendi yollarını çizerek ellerine varıyordu. Yakalarından birkaç düğme açıktı. Bu hali ona birazcık serseri bir hava katmıştı ama Allah biliyor ya, yakışmıştı. Saçları her zamanki halinden biraz farklıydı. O ciddi ve her zaman oldukça muntazam görünen saçları bu sefer doğaldı ki bu hali yüzüne haddinden fazla yakışıyordu. Alnına dökülen birkaç saçı geriye atarken onu süzen bakışlarımla karşılaşmış ve yüzünde keyifli bir ifade belirmişti.

Al işte, sürekli yakalanıyordum.

Hiç anlaşmamalı değilsin, yavrum," dedi, bana doğru yaklaşırken. Giyecek bir şey ayakkabılarını diğer eline alıp bana doğru yaklaştı. "Beni gördüğün her an bana yakalanıyorsun. Gocunduğumdan değil, aksine bu bana kendimi yeterli hissettiriyor."

"Ne hakkında yeterli?"

"Senin yanında durabilmek için," dedi bir saniye bile düşünmeden. "Beni yanına yakıştırıp yakıştıramayacağına hiçbir zaman emin olamadım."

Kafayı mı yemişti? "Melih!" dedim, şok olmuş bir halde. "Senin kendinle alıp veremediğin ne, Allah aşkına?"

"Senin kendinle alıp veremediğin neyse benim de o," dedi. "Her neyse, bana bakman, bu şekilde bakman hoşuma gidiyor."

"Ne kadar da mütevazısın."

"Kaşınıyor musun sen?"

Bana uzanan kollarının arasından kaçtım ve arkasından odaya girip, bindallıyı dikkatlice katlayıp koyduğum torbayı aldım. Tekrar yanına geldiğimde çoktan dışarıda ayakkabılarını giymiş halde beni beklediğini gördüm. Ne hızlı adamdı yahu!

Yanına gittiğimde elimden tuttu ve kapıyı kilitleyip anahtarı cebine koydu. Evi bu kadar sahiplenmesi nedense bana kendimi daha da güvende ve iyi hissettiriyordu. Bu evde tek başıma kalırken güvenliğimden yana bir korkum olmamıştı ama onunla uyuyup uyandığım son günlerde hissettiğim o güven duygusu her şekilde ağır basıyordu.

El ele kafeye doğru ilerlerken, dönüp bana baktı. "Bu şekilde düz taban giyince ufak tefek kalıyorsun yanımda," dedi ve uzanıp saçlarımı ona yakın olan omzumdan arkaya attı. "Bir de şu beline bak, iki elimle kolayca kavrayabiliyorum seni. Azıcık yemek mi yesen acaba?"

"Birincisi, ben 1.78'im ve ufak tefek olamam. İkincisi ise senin ellerin kocaman ve benim belim oldukça normal. Hatta göbeğim var. Bana zorla yemek yedirmeye de kalkma!"

"Birincisi, 1.78 olman benim yanımda ufak tefek kalmayacağın anlamına gelmez. İkincisi, ellerimin kocaman olması, senin belinin iki karış olduğu gerçeğini değiştirmez. Ayrıca göbeğin falan da yok."

"Ayva göbeğim var, bunu inkâr edemeyiz."

"Ben ayva severim," dedi. Şok olmuş gözlerle ona döndüğümde gülüşü büyüdü ve beni kolunun altına çekip kendine bastırdı, bu noktaya kadar hâlâ gülüyordu. "Hem anlat bakalım, neden böyle giyindin? Ayrıca o torba ne?"

Kendime geldiğimde ağzım çözülmüştü, elimdeki torbanın içinde ne olduğu hariç her şeyi ona anlattım. Bindallılar kısmına geleceğim sırada ka-

fenin önündeydik ve devam edemedim. Yaptığım her hareketi büyük bir içtenlikle onayladı ve gözlerindeki hoşnut gururu gördüğümde iyi bir karar verdiğimi anladım. Ben Yasemin'in kuzenlerine kızarken her seferinde benimle birlikte yükseliyor ve her seferinde haklı olduğumu belirtiyordu. Melih'le sinirli olduğunuz bir konu hakkında konuşmak oldukça iyi hissettiriyordu çünkü her seferinde sizin yanınızdaydı. En azından ben ne dersem onun için doğru olan oymuş gibi içtenlikle bana katılıyordu ve bu arka çıkma işi beni oldukça tatmin ediyordu.

Böyle bir adama sahip olmanın mutluluğu her adımda içimi sarmıştı.

Ninem Melih'i gördüğü gibi yanına çağırmış ve etrafındaki tüm yaşlılara onu bir güzel damadı olarak tanıtmaya başlamıştı. İşler çığırından çıkmak üzereydi ama ipin ucunu nerede unuttuğumu bile bilmiyordum.

Hızlıca kafeye girdim ve eksik gedik ne varsa her şeyi tam olarak yerli yerine koyduğumuza emin olana kadar etrafta dört döndüm. Gelin ve damat giriş yaptığında her şey dört dörtlüktü ve bu kafede ağırladığımız ilk çifti eksiksiz bir şekilde karşılayabildiğimiz için memnunduk. Küçük çaplı aksilikler olsa da tamamdık. Ulaş, her şeyi tek başına sırtladığı için sızlansa da o da bu sonuçtan memnundu. Hatta Eda bile işin ucundan tutup masalara *origami* tekniğiyle gelin ve damat bile yapmıştı. Gerçi buna işin ucundan tutmak denir miydi bilemiyordum açıkçası. En azıdan denemişti, sağ olsun.

Her şeyin sorunsuz bir şekilde ilerlediğine emin olduğumda bakışlarımız birleşmişti. Neden hâlâ burada olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu, eve dönebilirdi ya da dışarıya çıkabilirdi ama o ninemin ve yaşlı arkadaşlarının yanında oturmuş, öylece Kevser halamla muhabbet ediyordu. Bakışları yanına gitmemi ister gibiydi, zaten ben de tam olarak aynı şeyi yapıyordum. Geçip yanına oturduğumda sandalyemi bedenim tamamen kendisine dönecek şekilde konumlandırdı.

Ortalık dehşet derecede gürültülüydü. Kulağına doğru yaklaştım. Tüm mantıklı çalışan hücrelerimi yerle bir eden kokusu yüzüme çarpsa da hiç etkilenmiyormuşum gibi ona biraz daha sokuldum. "Bu kadar saat burada kaldığına inanamıyorum. Nermin teyzeye anlatsam bana inanması için iki rekât namaz kılmamı isterdi."

Ondan uzaklaştığımda sakallarına karışan saçlarımı yüzünden çektim. O ise bu sürede sadece bana bakıyordu. "Buradan çekip gideceğimi sana düşündüren neydi?" Refleks olarak üst üste atılmış bacaklarıma dokundu bakışları. Parmakları uzanıp masanın altında kalan şort eteğimin ucunu çekiştirdi ama etek öylece yerli yerinde kaldı. "Bir de bu şekilde insanların aklım başından alırken seni burada bir başına bırakacağımı mı düşündün?"

Melih bana hayatım boyunca belki de milyonlarca kez dokunmuştu ama

son zamanlarda parmaklarının bedenimin herhangi bir noktasına olan teması içimde havai fişeklerin patlamasına neden oluyordu. Üzerimdeki bu etkisi beni korkutmalı mıydı bilmiyordum. Fakat bildiğim tek şey dün geceki o yakınlaşmamızdan sonra işlerin eskisi gibi olamayacağıydı. Ona çekiliyordum ve bunun geri dönüşü yok gibiydi.

Bakışlarım, bacaklarımın üzerinde duran parmaklarına indi. Az önce sadece tek bir parmağını hissetmiştim fakat şu an masanın altındaki bacağımı kavramıştı. Çıplak bacağımda hissettiğim sıcacık avuçiçi gözlerimin istemsizce kapanmasına neden olsa da kendime direndim. Yüzümde nasıl bir ifade vardı, çözümleyemeyecek haldeydim.

Az önce bana ne sormuştu? Hepsi aklımdan uçup gitti. "Sıkılmadın mı?" En azından bu, konuyu değiştirirdi. Bakışlarımız birleşince bacağımın üzerindeki başparmağı yarım daireler çizmeye başladı. Bunu farkında olmadan yaptığı belliydi fakat o kadar iyi hissettiriyordu ki saatlerce yanında bu şekilde oturabilirdim.

"Etraftaki koşuşturmanı izlerken eğleniyordum." Suratındaki uyuz ifadenin altında doğru söylediğini haykıran bir kısım yok değildi. "Az önce çalışmayan bir ampulü bile değiştirdin, aferin."

Omzuna vurdum. Gerçekten de ampulü değiştirmiştim. Değiştirmek sıkıntı değildi, asıl sıkıntı kimin değiştireceğine karar verme aşamasıydı. En sonunda en az gönüllü olan kişi olmama rağmen öne çıktım ve ampulü değiştirdim. Tüm akım diğer ampullere bağlıyken ne olacağım çözemiyordunuz.

"Madem gördün, gelseydin ya. Asla centilmen değilsin, biliyor musun?"

"Geliyordum," dedi, *gelmediğimi nereden biliyorsun*, der gibi bakarak. "Fakat Kevser hala yapabileceğine o kadar emindi ki kolumdan tutarak geri oturttu beni. Her zor anında yanında olmamalıymışım." Halam haklıydı, az önceki tepkim ise bunu oldukça iyi bir şekilde gösteriyordu. Kendim tabii ki yapabilirdim ama elimde olmadan onu yanımda istemiştim. Melih'in böyle bir yanı vardı gerçekten de. "Ben başımı çevirdiğimde ise çoktan patlayan ampulü yenisiyle değiştirmiştin."

Yaptığım sadece bir ampul değiştirmek olsa da sırtımı sıvazlayacak haldeydi. Ne yalan söyleyeyim, bu hallerini seviyordum. Okuma yazmayı söktüğümde de beni kolumdan tuttuğu gibi çıkmazdaki parka götürüp ağacın tepesine çıkarmış ve orada elime elma şekeri tutuşturmuştu.

Belki hâlâ bilmiyordu ama elma şekeri o günden sonra benim en sevdiğim tatlı olmuştu. Öncesinde tadını sevmezdim bile.

Tam ağzını açıp, bir şey söyleyecekti ki masadaki yaşlı teyzelerden biri ninemi dürterek bizi gösterdi. "Ben bunların düğününü hiç hatırlamıyorum, Saray," dedi. Evet, ninemin adı Saray'dı. "Hangi ara everdin sen bu kızı?"

"Sanki başka her şeyi hatırlıyormuşsun gibi konuşma," dedi ninem. Bu kadının sinirli halleri beni bitiriyordu ama kıkırdamamaya çalıştım. Melih bu sürede bacağımı sıkıp bıraktı, sanırım o da kıkırdamamaya çalışıyordu. "Bize bunak diyorlar ya, haklılar işte."

Aynı masada oturduğumuz yaşlı teyzelerden biri, "Bu yakışıklı delikanlı evli miydi?" diye sorduğunda bakışlarım üzerinde toplandı. Sesinde hayal kırıklığı vardı. Bir Melih'e bir karşısında oturan yirmilerin ortalarındaki genç kadına baktı. Elimde olmayan bir dürtüyle oturduğum yerde dikleştim. Bu hareketim, zaten halihazırda ona dönük olan sandalyem yüzünden bedenlerimizi birbirine yakınlaştırmıştı. "Ben parmağında yüzük falan görmeyince..." dediğinde bakışlarım bacağımdaki eline düştü. Ve elini tutup masanın üzerine koydum. Basbayağı da yüzüğü vardı.

Ninem benden önce davranıp, "İşine gelmeyen eline bakıvermişsindir," dedi. Keyifli bir ses çıkarmamak için dilimi ısırdım. "Karısı da yanında işte," diyerek beni gösterdi. "Benim torun, Alçin." Aslında tanıştırmasına gerek yoktu, beni tanıyorlardı. Gerçi hatırlarlar mıydı işte ondan emin değildim.

Neden içimde kazanma dürtüsü vardı, bilmiyordum ama kollarımı Melih'e dolayıp biraz daha kendi bölgeme çekmemek için deliriyordum. Alttan alttan yaşlı teyzenin karşısında oturan kıza baktım. Aynı hayal kırıklığı kaplı bakışlarla hâlâ Melih'e bakıyordu. *Pes artık, yanında karısı varken bu kadar da içten kesmezsin.*

Sen onun gerçek karısı değilsin, Alçin.

Farkındaydım. Ama şu an gerçek olduğunu düşünüyorlardı. Bu şekilde evli bir adama bakmak doğru muydu?

İçimdeki ilkel dürtüye engel olamayarak yüzük takılı elimle masanın üzerindeki elini tuttum. Ninem ve Kevser halam o kadar içten bir şekilde gülümsemişti ki biraz utanmıştım. Ama yaptığımdan pişman değildim. Başımı çevirip baktığımda onun da suratında keyifli bir gülümseme vardı.

Elinin üzerindeki elimi tam avuçları arasına alacaktı ki Canan yanı başımızda bitip, beni kolumdan tutarak kaldırdı. Saçlarım etrafımda yarım bir tur dönerken ayaklanmıştım. "Ne oldu?" diye sordum. Bir yandan kafe, diğer yandan nedimelik derken bayağı bir hırpalanmış gibiydi.

Bakışları bir bana bir Melih'e dokunduğunda az önceki ilkel dürtü tekrardan gün yüzüne çıktı. Yan tarafıma doğru bir adım attım ve onunla Melih'in arasına girdim. Canan'ın üstdudağı seğirir gibi oldu ama anlam veremedim. Komik bir şey miydi bu?

"Kına yakılacak, bu yüzden Yasemin'in yanında olmamız gerekiyor." Kolumdan kaparak beni yanına çekti ve masaya döndü. "Gelininizi birkaç

dakikalığına alıyorum," dedi ve tekrardan bir bana bir Melih'e baktı. "Karını özlemezsin diye umuyorum, Melih." Gözlerini üzerinde dolaştırdı.

"Ne kadar uzun kaldığına bağlı," dedi ama Canan çoktan beni kafenin içine doğru çekmişti. Arkamı dönüp ona baktığımda göz kırpmış ve telefonunu işaret etmişti. Saniyeler içinde telefonum titredi.

Melih: *Ne kadar uzun kaldığına bağlı, derken şaka yapmıyordum, Alçin.*

Melih: *Seni tekrardan yanımda istiyorum.*

Cevap yazmadım çünkü cevap yazacak tek bir kelime dahi türetemiyordum. Okuma yazmayı söktüğüm o anki halim, belki şu an yazacak daha fazla şey bulabilirdi. Kafenin kapısından içeriye girmeden önce son kez arkamı döndüğümde bakışları bedenimden yüzüme tırmandı ve öylece takılı kaldı. Onu ardımda bırakarak kafenin içine girdim.

Kafenin içi, dışı kadar kalabalık değildi. Hava sıcak olduğundan çoğu misafir dışarıdaki masalarda ya da az ilerideki sahilde kumlara oturuyordu. Hava iyice kararmıştı. Değiştirdiğimiz ve patlamamasını umduğumuz ampuller birer ikişer yanmıştı. Rengârenk ışıklarla aydınlanmış gecede oynanan Kasap Havası bana kalırsa acayip keyif veriyor olmalıydı.

Kınayı kına haline getirme görevi neden Nergis halama verilmişti, hiçbir fikrim yoktu fakat sanki yıllardır kına karıştırmış gibi son derece ciddi bir ifadeye bürünmüştü. O sırada Yasemin'in kuzenleri de başımıza toplandı. Nergis halam kınayı istediği kıvama getirip tanımadığım bir kadının eline tutuşturduktan sonra Yasemin içeriye girmişti. Biz de tam o sırada torbadan çıkardığımız bindallıları üzerimize geçiriyorduk. Yasemin ne kadar mutluysa bizi bu şekilde gören kuzenleri o kadar kin doluydu. Bir bize bir yanımıza yaklaşan Yasemin'e baktılar. Kızlardan biri Yasemin'e doğru adım atacağı sırada fırladım ve gelinin elinden tutarak yanımıza çektim. Gerçekten sinirimi bozuyorlardı artık.

"Ama böyle olmaz," dedi tanımadığım kadın. "Sen gelinsin, gidip bekle bizi orada. Hem senin başına atacağımız o kırmızı örtü nerede?"

"Ben ağlamayacağım, teyze," dedi kadına. "Bu yüzden örtünün altından ağlayıp ağlamadığıma da bakmak zorunda kalmayacaksınız." Bize döndü ve neşelenen yüzüyle üçümüzün arasına girdi. "Orada sizi beklemek değil, hep birlikte oraya gitmek istiyorum," dedi. "*Yüksek Yüksek Tepelere* şarkısını ağlayarak değil, bağıra çağıra söyleyelim." Teyzesinin elindeki kına tepsisini alıp Nergis halamın eline tutuşturdu. "Senin kınanda da kına tepsini ben taşırım," dedi, kabul etmesini umarak. Nergis halam bir saniye bile düşünmeden, tepsiyi alınca, derin bir nefes verip bize biraz daha sırnaştı. "Gidelim mi o zaman?"

Teyzesi ve kuzenleri bekledikleri ilgiyi alamadıklarında arkalarına bile

bakmadan kafeden çıktı. Ulaş'a çalan şarkıyı değiştirmesi için talimat verdik. Şarkı değiştiğinde biz de dışarıya çıkıyorduk. Ne yalan söyleyeyim, Yüksek Yüksek Tepelere şarkısının bu halini ayrı bir sevmiştim.

Dışarıya çıktığımız gibi diğer genç kızlar da etrafımızı sardı ve büyük bir kalabalıkla, alkışlarla birlikte tam ortaya kadar gittik. Yasemin'in etrafında dönmeye başladığımızda Yasemin o kadar içten kahkahalar atıyordu ki hepimiz gülmüştük. *Ağlamayacağım*, derken harbiden ciddiymiş, ortada resmen göbek atıyordu. Canan'ı yanına çektiğinde etraftaki kahkahalar da büyümüştü.

Etraftaki kalabalıktan yükselen alkışlar büyüdükçe büyüdü. Alkış tutmaktan ellerim sızlamaya başlasa da umursamadım. Gelinin etrafındakilerin çoğu tanıdık simalardı, bu da demek oluyordu ki ya lise arkadaşlarıydı ya da bu civardaki insanlardı. Yasemin'in akrabalarını tanımıyordum, o yüzden yabancı yüzlerin hepsi oturuyordu. Bu şekilde bir kınayı beklemedikleri açıktı. Şurada bile onun yanında değillerken ağız yüz eğmeye hakları yoktu bence.

Canan beni de ortaya çektiğinde ne yapacağımı şaşırdım. Üzerimdeki bindallı o kadar ağır geliyordu ki bir de bunun üzerine tüm gözlerin önünde olmak, sosyal anksiyetemi azdırıyordu. Fakat ne Yasemin ne de Canan bunu düşünmeme izin vermeden ellerimi tuttular ve havaya kaldırıp oynamam için beni etrafımda döndürmeye başladılar. Bir zaman sonra benim de kahkahalarım onlara karışmaya başlamıştı.

Etrafıma baktığım bir an bakışlarım kafenin dış kapısına yaslanmış, sigarasını içen bir çift katran karası gözle birleşti. O kadar genç kızın arasında bakışları sadece benim üzerimdeydi ve öylece bana bakıyordu. Yüzünde memnun ve bir o kadar da ciddi bir ifade olsa da bu halimin onu mutlu ettiğini görebiliyordum. Sigarasından bir nefes daha çektikten sonra dumanını gözlerimin içine bakarak üfledi. Bu denli uzaktan bile omurgamdan aşağıya ince bir sızının doğmasına neden oluyordu. Bakışları üzerimdeki bindallıda dolanıyordu ama aklından neler geçtiğini asla tahmin edemiyordum.

Nergis halam elindeki kına tepsisini indirip Yasemin'in avcunun içine kına yakmaya başladığında Osman da Yasemin'in hemen yanında oturuyordu. Etraftaki kalabalık ve patlayan flaşlar daha da artmıştı. Yasemin'in avcuna altın dahi konuldu. Kına yakılması bittiğinde ise DJ Ulaş bir saniye bile es vermeden Ankara Havası'na geçmişti.

Yasemin'in etrafındaki kız nüfusuna bu kez Osman'ın arkadaşları da eklenince etraf iyice kalabalıklaştı. Ben halamların yanından ayrılmıyordum ve Yasemin gönül koymasın diye de geçip oturmuyordum. Kevser halam bu şekilde eğlenmeye bayılırdı. Eda'yı kaptığı gibi yanımıza gelince Yasemin iyice coşmuştu. Bir süre sonra kendimi ortada Eda'yla dönüp, dururken buldum. Enerjileri resmen bulaşıcıydı.

Kevser halamın kocası Ender ve Nergis halamın nişanlısı Gencay enişte de katılınca ki Ender enişteyi durdurana aşk olsun, Osman'ın kankaları da bize katılmıştı. Etrafımda tanımadığım birçok erkek olsa da benim hepsine arkam dönüktü, sadece halamlarla oynuyordum.

Arada bakışlarım Melih'i arasa da bu kalabalıkta onu bulamıyordum. Çağırsam asla gelmezdi, biliyordum, bu yüzden kesin bir yerde oturuyordu ama sıkılıp sıkılmadığını ya da eğlenip eğlenmediğini bilemiyordum. Ayda yılda bir tatil yapmaya gelmişti, umarım eğleniyordu.

Nergis halam cilveli cilveli nişanlısına doğru oynadığında, Canan midesi bulanıyormuş gibi elini ağzına götürdüğünde istemsizce kahkaha attım. O da güldü. Beni yanına çekip kollarını belime doladı ve bana sımsıkı sarıldı. Canan şu son günlerde o kadar dengesiz davranıyordu ki ne yapacağımı bilemez bir haldeydim ama yine de gülmeye devam ettim ve ben de ona sarıldım. Kevser halam da kocasına cilve yapınca Canan kulağıma, "Git, kocanı al da gel," dedi ciddi ciddi. "Bak sonra kaparım ellerinden, görürüsün. Ya da belki kapmışlardır. O masadaki kız resmen içine düştü Melih'in."

Çatılmış kaşlarla ona döndüğümde ki kaşlarımın çatıldığını Canan güldüğünde fark etmiştim, bakışlarım etrafta dolanmaya devam etti. Ne yapmaya çalışıyordu, anlayamıyordum. Etraf çok gürültülüydü, bu yüzden biraz daha yaklaştım. "Melih'i bir düğünde oynarken gördün mü sen hiç? Açıkçası ben görmedim de," dedim. "İmkânsız kısacası."

"Aman, canım, bu kadar da ağırbaşlı olmasın," dedi ve bana baktı. "Gerçi evet." Onun da bakışları etrafta döndü, o da Melih'i arıyor ama bulamıyor gibiydi. "Melih'in bu şekilde oynamasını hayal dahi edemiyorum." Elimizde olmadan kıkırdadık.

Hava sanki birden on derece ısınmıştı. O kadar çok oynamıştık ki nefes nefeseydik. Kevser halam en sonunda ellerini birbirinin etrafında çevirip -bu, şarkıyı değiştir demekti- DJ Ulaş'a döndü. Ulaş annesini ikiletmeden bir sonrakine geçti.

Zeybek.

Herkes soluklanmak için kenara çekildi ve gelinle damat ortada durdu. Normalde bizim buralarda Zeybek düğünde oynanırdı fakat DJ Ulaş böyle uygun görmüştü, kimse de yadırgamadı.

Yasemin ve Osman o kadar güzel oynadı ki herkesin suratında bir tebessüm vardı. Yasemin kan kırmızısı bindallısıyla çok güzel bir şekilde salınıyordu ve Osman'ın gözlerindeki o aşk pırıltıları görülmeyecek gibi değildi.

DJ Ulaş bir tur daha çalmak istiyor olacaktı ki mikrofonu alıp, "Evet, sevgili konuklarımız, çiftimize eşlik etmeyecek misiniz?" dedi. "Bakın kırılırım, gücenirim." Sonradan bakışları biriyle birleşti ve kısa bir es verdi.

"Merve," dedi âşık âşık. *Aptal çocuk.* "Zeybek oynarım ben seninle. Affet beni, Merve!"

Orkestradaki adam mikrofonu DJ Ulaş'ın elinden aldığında, Ulaş hâlâ Merve'ye bakıyordu. Gülüşüm büyümüştü. Halalarım da bir Merve'ye bir Ulaş'a bakıp, bu küçük âşıklara sırıtıp duruyordu. Bu sırada gelin ve damadın etrafını çiftler sarmaya başlamıştı bile. Az önce Osman'ın yanında gördüğüm esmer, uzun boylu bir çocuk yanı başımda durduğunda, halalarımın bakışları küçük âşıklardan kopup esmer çocuğa ve bana dönmüştü.

Etrafımda onca insan olmasına rağmen kulağıma doğru eğildi. "Eşin olabilir miyim?" diye sordu. Kocaman açılmış gözlerimle öylece kalakalmıştım. Ayrıca bu kadar yakın durması gereksizdi. Bir adım geri çekildim. O ise hâlâ yerindeydi. "Birlikte ortaya geçebiliriz diye düşünmüştüm, Yaseminlerin yanına." Bakışlarını üzerimdeki bindallıda gezdirdi.

Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada güçlü bir el belimi kavramış ve beni kendine yaslamıştı. Sadece bedenimi saran ellerinden bile gergin olduğu anlaşılıyordu. Karşımdaki esmer çocuk bir adım geri attı ama asla daha fazlası değil ve bakışlarını Melih'e kaldırdı. Uzun boyluydu ama ona karşı değildi.

"Bir sorun mu var, yavrum?" derken bakışları üzerimdeydi. Hafif bir rakı kokusu alıyordum. Hangi ara içmişti? Başımı iki yana salladım ama karşımdaki çocuk az önce geri attığı adımı tekrardan öne attı ve sadece bana baktı. Bu, Melih'in belimdeki parmaklarının kasılıp gevşemesine neden oldu.

"Eşim olması için teklifte bulundum," dedi esmer çocuk.

"Eşin olması için?" Melih bir saniye bile durmadan tek kaşını kaldırdı ve söylediklerini tekrar etti. "Sana eşi olmadığını düşündüren neydi, koçum?"

Yanı başımızda duran Canan bir saniye bile düşünmeden ikilinin arasına girdi ve esmer çocuğu yanına çekti. "Yanlış kapı, Özkan," dedi fakat Özkan hâlâ bana bakıyordu. "Özkan." Canan çekiştirdi. "Geceyi mahvetme, kız evli."

Kız evli. Bu cümlesini o kadar garipsememiştim ki ninemi inandıralım derken biz bir yalanın koynuna giriyor gibiydik.

Melih, Canan'ın Özkan'la konuşmasını umursamadan belimden çektiği eliyle elimi tuttu ve ben masalara geçeceğiz sanırken bizi çiftlerin tam ortasına doğru ilerletti. Kalbim işte o an infilak etti. Bunu yapacağını asla düşünmüyordum. Elini sıkıp onu masalara çekmeye çalışsam da o aynı şekilde beni merkeze doğru çekiyordu. Zeybek o noktada bitmişti ve çiftler dağılıyordu ama o an Ulaş'la göz göze geldik. Daha doğrusu Ulaş, Melih'le göz göze geldi. Diğerlerinden farklı bir Zeybek müziği benim favorimdi, geceye dolduğunda Melih'in parmakları parmaklarımdan ayrılmış ve kocaman bedeni tam karşımda durmuştu.

Zeybek oynamayı biliyordum ama o an aklım ve zihnim karman çorman değildi. Karşımdaki adam çalan müziğin ezgisine o kadar hızlı adapte olmuştu ki ve bedeni o kadar iyi görünüyordu ki aklımın başımdan gitmesi oldukça normal karşılanabilirdi. Herkesin gözü bizim üzerimizdeydi, bundan eminimdim ama ben sadece karşımdaki adama bakıyordum. Kollarını yukarıya kaldırışına, etrafında ağır ağır dönüşüne ve tek dizinin üzerine eğilirken bir saniye bile kaçırmadığı bakışlarına... Gözlerimiz sanki birbirinden kopmaya tövbeliymiş gibi sadece birbirimizin üzerindeydi. Tek dizinin üzerinde kalkıp bana doğru geldiğinde artık sıra bendeydi.

Kollarım göğsümün hizasında yukarıya kalktı ve ona doğru adımlayarak parmaklarımı oynattım. Onu daha önce Zeybek oynarken görmemiştim, oynayıp oynamadığını bile bilmiyordum. Ama suratındaki o ifadeye kadar hâkimdi. Üzerimdeki bindallıyla etrafımda döndüm ve adımlayarak bir sonraki hamleyi tamamladım. Etrafımda ağır ağır dönerken bindallımın uzun etekleri de benimle birlikte havalanıyordu. Kalabalıktan yükselen hoşnut nidalar o kadar içtendi ki sanırım saçma bir şeyler yapmıyordum. Dediğim gibi aklım başımdan gitmiş haldeydi.

Melih gözlerini üzerimden ayırmadan iki yanına kaldırdığı kollarıyla etrafında geniş bir halka yaparak döndü ve en sonunda hemen karşımda durdu. Şimdi birlikte oynamamız gerekiyordu. Daha önce birlikte bırakın Zeybek oynamayı, doğru düzgün koordineli bir oyun dahi oynamamış olmamıza rağmen müziğin yükseldiği anda bedenlerimiz birbiriyle uyumlu bir şekilde hareket etti. Sonrası ise birbirini asırlardır tanıyan iki bedene kalmıştı. Biz sadece birbirimize bakıyorduk.

Bakışları... O kadar derin ve o kadar hisliydi ki düşüp bayılmak beni şaşırtmazdı. Derin bakışları içinde boğulmamak ve ona daha fazla kapılmamak için kendime sürekli uyarıda bulundum. Kırmızı alarmlar geceyi dolduran bu Zeybek oyunundan bile daha güçlüydü ama sadece karşımdaki adam vardı, dünyaya sağırdım.

Son hareketimizi de tamamladıktan sonra aramızdaki o mesafeyi de kapatıp bana yaklaştı ve yüzümü avuçlarının arasına alıp, dudaklarını sahiplenircesine alnıma bastırdı. Kalabalıktan yükselen ıslıklara bağırışlar ve destekleyici çığlıklar eklenirken bacaklarım beni tutmayacaklarını haykırıyordu. Bu adam beni altüst ediyordu.

Parmak ucumda yükselip, "Melih," dedim, neredeyse fısıltıya yakın sesimle ama bu gürültüde bile beni duyacağına emindim. "Beni tutar mısın? Düşecekmiş gibi hissediyorum."

Bir saniye bile düşünmeden belimi kavradı ve bedenimi kendine yaslayarak bize ayrılmış olan masaya doğru ilerlememizi sağladı. "Ben yanındayken düşmene asla izin vermem, Kızıl Çalıkuşu."

Üzerimde bindallıyla beni sahile doğru kaçırdığında, yanımda ne telefonum vardı ne de başka bir şeyim. Üzerimdekini çıkarmama bile izin vermemişti. Sahile kadar gelen oyun havalarının sesleriyle etrafta koşturan çocukların kahkahaları karışıyor, bir de onlara gençlerin kendi aralarındaki muhabbetleri dahil oluyordu. Neden, bilmiyorum ama şu an kendimi çok iyi hissediyordum. Uzun zaman sonra ciddi anlamda eğlenmiştim ve birlikte Zeybek bile oynamıştık. Kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

Dün geceki yerimize geçip oturduğumuzda ikimiz de soluklanmak için biraz bekledik ve sonrasında birbirimize bakıp güldük. O da mutluydu, oynadıktan sonra yerinden pek kalkmamış olsa da eğlendiğini görebilmiştim.

"Sıkılmadığına sevindim," dedim.

"Seni gülerken izliyordum, Alçin. Bundan asla sıkılmam. Tüm gece boyunca ağzın kulaklarındaydı."

"İlk başta her şey gerçekten de Yasemin kendini yalnız ve kimsesiz hissetmesin diyeydi ama sonrasında gerçekten de eğlendim," dedim ki bu gerçekti. Bağıra çağıra şarkı söylediğim en son gün Deniz'in mekânına gittiğimiz geceydi. Onun üzerinden de asırlar geçmiş gibi geliyordu.

Uzanıp dizlerimi kapatan bindallıyı parmaklarının arasına aldı. "Bana bundan bahsetmedin," dedi. Sesi genizden yükselmişti ve erkeksi notası resmen suratıma çarpmıştı. "Karşıma bir *gelin* gibi çıkacağından bahsetmedin." Aslında üzerimdeki bir geline kıyasla oldukça sıradan bir bindallıydı ama bana öyle bir bakıyordu ki her an gerçek bir gelin olduğuma ikna olabilirdim. "*Benim gelinim* gibi..." diye fısıldadı. Bedenlerimiz birbirine çok yakındı. Dizlerim dizlerinin arasındaydı ve kot pantolonunun tok kumaşı çıplak bacaklarıma değiyor, sadece bu his bile bedenime akıyordu.

İşte yine öyle bakıyordu. Puslu bakışları tüm yüzümde dolanıyor, kucağıma düşen elimi kavrayan parmakları avcumun içine yarım aylar çiziyordu. Kalabalıktan olabildiğince uzaktık. Ayın denizin üzerine vuran ışıkları dalgalarla sevişiyor, esen serin rüzgâr dalgalara arkadaşlık ediyordu. Etrafıma dolanan uzun saçlarım denizden esen rüzgârla karşımdaki adamın sakallarına takıldığında, yüzüğünün takılı olduğu eliyle yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına doğru attı. Bu sırada yüzümde dolanan bakışları bana açmış gibiydi.

Acaba benim ona olan bakışlarım nasıldı?

İçimden bir ses en az onun kadar yoğun olduğunu haykırıyordu. İçimdeki diğer bir ses ise bu adama bambaşka bir gözle bakmanın derin zevki içindeydi.

"Alçin," diye fısıldadı, bana biraz daha yaklaşırken. İstemsizce yüzümü kavrayan avcuna doğru başımı eğdim. Bu, bakışlarının daha da derinleşme-

sine neden oldu. "Sana karşı kendimi daha ne kadar dizginleyebilirim artık tartamıyorum."

Edebilecek tek bir kelimem dahi yoktu çünkü dudaklarımdan çıkabileceklerine inanmıyordum. Elimde olmadan ona çekilir gibi bedenine yaklaştım ve aramızdaki o kısacık mesafe azaldıkça azaldı. Oturduğu masaya hangi ara rakı geldiğini hâlâ bilmiyordum ama içki ve sigaranın kokusu dahi kendi kokusunu bastıramamıştı. Ona daha yakından sokulmak için bedenimde alt edemediğim bir istek baş göstermişti. Sanki ne kadar yakınına gidersem gideyim ona doyamayacağıma emindim.

"Bana olan bakışlarının değiştiğini görebiliyorum ama buna rağmen karşında hâlâ ne yapacağını bilemeyen bir adam var, güzelim." Yüzümü kavrayan parmakları yanağımı sevdiğinde, gözkapaklarım derin bir rahatlama hissiyle kapandı. Sıcak nefesi dudaklarıma değiyor ve oradan da içime akıyordu. "Sadece tek bir kelimenle beni bu durumdan azat edebilirsin."

Erkeksi ve otoriter sesi aynı zamanda bana yalvaran bir tınıyla bezenmişti. Gözkapaklarım usulca açıldı ve parmaklarım tıpkı onun parmakları gibi yüzüne doğru uzandı. Nefes nefeseydim ve kalbim resmen göğüs kafesime ağırlık yapıyordu. İçimde çırpındıkça çırpınıyor, bu adamın avuçları arasına düşmek için resmen beni perişan ediyordu.

Uzanıp parmaklarımın arasını gıdıklayan sakallarını sevdim. Kendime itiraf edemesem de saçlarımın, sakallarına dolandığı her an içimde öyle büyük bir sahiplenme hissi peyda oluyordu ki onu gizlemek çok zordu. Ona dokunmak çok iyi hissettiriyordu. Bana bu denli güzel bakan bir adamı nasıl azat edebilirdim? Neyden azat etmeliydim?

Asıl o beni azat etmeliydi. Şu an yaşadıklarıma, hissettiklerime, zihnimdeki yüzlerce soruya birere cevap bularak, beni bu karmaşadan çekip çıkarmalıydı. Uzun yıllar boyunca bambaşka biriyken şu an ona karşı hissettiklerime bir isim koymalıydı. Ben öyle sarhoş bir haldeydim ki mantıklı düşünemiyordum. Beni bu içine düştüğüm çıkmazdan çekip alması için ona yalvarmak üzereydim.

"Melih..." diyebildim sadece. Artık birbirimize daha da yakındık. Dudaklarından çıkan sıcak nefesleri boynumun girintisinde hissedebiliyordum. Ağır gövdesi göğüslerimin üzerindeydi ama üzerimdeki ağırlığının hissettirdikleri o kadar ayrıydı ki koca bedenini biraz daha üzerimde hissetmek için elimden ne gelirse yapmaya hazırdım.

Şezlongda yatmış bir haldeydim ve üzerime eğilmişti. Parmakları bel oyuntumun etrafında dönerken aldığı seri nefesler cayır cayır yanan tenime çarpıyordu. "Artık dayanamıyorum," dedi bir fısıltıyı andıran sesiyle. Bana yalvarıyordu resmen. "Alçın... Azat et beni."

Sıklaşan nefeslerimiz birbirine karıştığı anda sıcak dudakları boynumdaki ince deriye dokundu ama bu bir öpücükten çok uzak olmasına karşın bir öpücük kadar derin hissettiriyordu. Dudaklarının sadece oraya sürtünmesi bile omurgamdan aşağıya ince bir sızının inmesine ve titrememe neden olmuştu. Bedeninin altında kıvranıp duruyordum fakat belimi saran parmakları durmamı emreder gibi etimi usul usul sıkıp bırakıyordu. Bu asla canımı yakmıyordu, tam tersi o kadar iyi hissettiriyordu ki parmakları belimi terk ettiğinde içime dolan boşluk hissi devasa boyuttaydı.

"Melih..." Üzerimden kalkıyordu. "Gitme." Kucağıma düşen elini aldım ve tekrardan bel oyuntumun üzerine yerleştirdim. "Bedenimdeki hissinin yokluğuyla baş edebileceğimi sanmıyorum."

Fakat beni bırakıp kendi şezlonguna yaslandı. Ben yattığım yerde başımı çevirmiş bir halde, ellerini bedenimde hissedememenin hüznüyle öylece suratına bakıyordum. O an bir kilit daha anahtarını buldu. Ellerini bedenimde hissetmeyi seviyordum. Bana dokunmasını seviyordum. Çünkü öyle bir dokunuyordu ki dokunmadan önce sizden izin istemesi bile o dokunuşun anlamını katbekat arttırıyordu. O izni aldığında ise çok cüretkârdı. Dün geceyi anımsadığımda vücudum ona biraz daha yaklaşmak için çırpınmaya başladı fakat onun bakışları sadece yakamozdaydı.

Bana bakmasını istiyordum. Yine modu düşmüştü. Davet sonrasında olduğu gibi ya da hep birlikte bizim evin salonunda yer yatağına yattığımız zamanki gibi. Bu ani duygu değişimlerine anlam veremiyordum ama kalbime dokunuyordu. Modu düşüktü ama bana nedenini asla söylemiyordu.

Oturduğum yerden kalktım ve ona doğru döndüm. Bakışlarım profilindeydi. Ve profili o kadar kusursuzdu ki saatlerce izleyebilirdim. Ben onu saatlerce izleyebileceğime o an emin olmuştum. Bakışlarımı arsızca gezdirdim her bir noktasında. En sonunda kucağına düşen ellerine baktım ve düşünebildiğim tek şey onların parmaklarımın arasındaki hissiydi.

Bir kilit daha anahtarını buldu. Ellerini en çok ellerimin arasındayken, parmaklarını parmaklarıma kenetliyken seviyordum.

Uzanıp elini tuttum ve birleşen ellerimizi kucağıma yerleştirdim. Bakışları nihayet bana geri dönmüştü. Önce ellerimize, daha sonrasında ise yüzüme baktı. "Ne yapmalıyım, bilmiyorum, Alçin," diye fısıldadı. Aklında ne tür bir ikilem vardı, anlamıyordum ama bir şeyler adım atmasını engelliyordu. "Sen... Sen artık her şeyi daha fazla zorlaştırıyorsun ve ben sana nasıl karşı koyulur, bilmiyorum."

Bana karşı koymaya mı çalışıyordu?

Bana karşı koymamalıydı.

Bana neden karşı koyuyordu?

"Bana karşı koyma," diyebildim ama sesimin nasıl çıktığı hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Belki bu kez cüretkâr olma sırası bendeydi. Boştaki kolum elimde uzanıp kemikli ve kaskatı kesilmiş yüzüne dokundum. Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu, bakışlarını tekrardan kucakladığımda kendi şezlongumdan kalkıp bacaklarının dibine oturdum. "Başlarını neden benden öte yana çeviriyorsun?" Acaba yanlış bir şey mi yapıyordum? Kafam çok karışıktı.

"Eğer sana bakmaya devam edersem yapmamam gereken şeyler yapacağım. Belki her şeyi en başa çevirecek şeyler. Çok yanlış adımlar atmak üzereyim." Ona biraz daha yaklaştım ve en sonunda bakışlarının odağı olmayacağımı anladığımda bacaklarımı iki yana açarak kucağına oturdum. "Siktir! Alçin! Asla yardımcı olmuyorsun, yavrum!"

"Bana bakmadan konuşursan işte böyle sabote ederim seni," dedim peşin peşin. "Neden modun düşüyor sürekli? Bir şey mi yaptım? Benim yüzümden mi?"

Dilini damağına vurarak olumsuz bir ses çıkardı ve yüzümü avuçlarının arasına alıp bana uzun uzun baktı. "Modum düşük değil, sadece başka şeyler düşünmeye çalışıyorum. Seni içermeyen şeyler." Güldü ama neden güldüğünü anlamadım. "Düşündüklerim seni içermeyince bu şekilde suratsız bir adam oluyorum işte."

"Beni düşün," dedi dudaklarım. Sanki beynim tüm işlevini yitirmişti. Bedenimin hâkimiyetini dudaklarıma vermişti. "Beni düşünmeni istiyorum."

"Ben her şeyin başında bir erkeğim, Alçin," dedi hırlayarak. "Ve sen bu şekilde benim kucağımdayken..." Bakışları çıplak bacaklarıma dokundu ve koyulaşan gözleri gözlerimi buldu. "Bir de üstüne o kırmızıya boyadığın dudaklarınla *beni düşün*, derken..." Cümlesinin devamını getiremedi ama bacağımı sıkan parmakları bunu kendi başına yapmıştı.

Onun üzerinden kalkmalıydım ve bunu hemen yapmalıydım ama işlevini yitiren beynim ortalarda yoktu. Ve bedenimin başka bir bedenle ilk yakınlığıydı bu ve ben ne yapacağımı kestiremiyordum. Oysaki içimdeki ilkel dürtü şu anki halinden oldukça memnundu.

"Alçin," derken sesi artık bir fısıltı gibiydi. "Biraz daha kıvranırsan hiç iyi şeyler olmayacak." Resmen yalvarıyordu.

Bu hali o kadar çekiciydi ki parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Bana yalvarır gibi bakması bu adamın üzerindeki hâkimiyetimin ne denli güçlü olduğunu gösteriyordu. Kıkırdadım. "Melih Cihangir, şu an asıl kedicik sensin."

Asla kabul etmediği haykıran bakışlarıyla karşılaşınca gülüşüm büyüdü. "Benim, ha?" Hızlıca başımla onayladım. "Alçin, istersen beni tahrik etme."

Bacağımı biraz daha sıkıp bıraktı. İçimdeki o dürtüye karşı koymak çok zordu. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözkapaklarımı açık tutmak için karşımdaki adamın suratına baktım. Bu asla kolaylık sağlamıyordu. Bana yine beni *öpecek* gibi bakıyordu.

"Alçin?" diye sordu. Bu sefer keyifli bir ses çıkaran taraf oydu. Erkeksi sesi omurgam boyunca uzun bir yol çizerken düşen modu sanki düzelmişti. Dudakları göğüslerim ve omzum arasındaki bir nokta üzerinde gezindiğinde, istemsizce ona doğru kıvrıldım. "Sanırım seni tahrik ediyorum." Pislik bunu o kadar keyifli söylemişti ki dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırmış, gözlerimi kaçırmıştım.

Bana olan bakışları arasında eriyordum. Bedenim macun kıvamındaydı sanki. Az önce bana dokunmayan elleri şu an bedenimde arsızca dolanıyordu. Çünkü ona kendimi açtıkça ve bunu fark ettikçe bana bir adım daha yaklaşmak için kendince söz alıyordu. Üzerimdeki bindallıyı omuzlarımdan indirip yerle buluşturduğunda, "Seni bir gün gerçeğinin içinde görmek istiyorum," diye fısıldadı.

O ana kadar bunu duymak için deliriyor olduğumdan habersizdim. Tıpkı onun gibi eğildim ve dudaklarımı boynuna bastırdım. Dudaklarından varla yok arası derin bir iç çekiş yükseldiğinde titredim. Onun üzerindeki etkim başımı döndürüyordu.

Sıcak bir rüzgâr bedenimizi yalayıp geçtiğinde, ikimiz de sanki birbirimizi ilk kez görüyormuş gibi birbirimize bakıyorduk. O anki hissi açıklamak için kelime dağarcığım zayıftı, buna emin olmuştum. Çok değerli ve bir o kadar da özel bir andı. Konuşan bakışlarımızdı, birbirine çekilen bakışlarımızdı ve birbirine karşı dürüst olan bakışlarımızdı.

Bir gerçeğin kilidi daha anahtarına kavuşmuştu. Bu adamı sadece özlememiştim ya da bu adama sadece çekilmiyordum. Bu bakışların içimde uyandırdığı hisler bunlarla boy ölçüşemezdi. Ben bu adamdan deliler gibi hoşlanıyordum ve bunun ne zaman başladığı hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Ona biraz daha yaklaştım çünkü o an ona aç olanın asıl ben olduğumun farkında varmıştım. Ona olan açlığımın haddi hesabı yoktu ve bunu nasıl ortadan kaldıracağımı bilmiyordum. Bir bilinmezliğin dehlizindeydim, adım atacak yer yoktu. Beni buradan çekip çıkaracak tek kişi karşımda bana *dünyanın en güzel kadınıymışım gibi* bakan adamdı.

"Melih..." diye fısıldadım nefes nefese. Kalbim o kadar güçlü çarpıyor, kan damarlarımdan o kadar hızlı akıyordu ki kulaklarım uğulduyordu.

Sanki aklımı okumuş gibi lafımı kesti. "Alçin..." derken benden farkı yoktu. "Seni öpebilir miyim?"

O an öleceğim sandım. Karnımdaki kelebeklerin hissi resmen acı veriyordu ama bu acı o kadar iyi hissettiriyordu ki delirmek üzereydim.

"Evet." Dudaklarımdan dökülen bu tek kelime bedenlerimizin birbirine biraz daha yaklaşmasına neden oldu. Bizim elimizde değildi sanki, bedenlerimiz birbirine çekilmek için ayrı bir dil kullanıyordu. "Evet, Melih, lütfen." Ben tüm yaşantım boyunca bu kadar fazla duyguyu aynı anda yaşamamıştım. Bu delilikti. "Öp beni."

Ve sonrasında dünya durdu.

Sıcak dudakları dudaklarıma dokunduğunda taşikardiden öleceğimi sandığım diğer tüm anlara alayla güldüm. Asıl şu an taşikardiden ölünürdü. Sahiplenici kollarından biri bedenimi sarmış ve beni kendine birazcık daha bastırmış, diğer kolu ise yüzümü kavrayarak dudaklarımızın birleşmesini sağlamıştı. Bir süre dudaklarımız birbirinin üzerinde öylece durdu. Bedenime yaslı bedenindeki kalp atışlarını hissedebiliyordum ve bu his o kadar uç bir noktadaydı ki ağlama dürtüsüyle doldum. Çünkü vicdanım rahattı. Bu benim ilk öpücüğümdü ve ben ömrüm boyunca bundan dolayı pişman olmayacağıma dudaklarımızın birleştiği ilk anda karar vermiştim.

İlk öpücüğüm...

Siktir, bu benim ilk öpücüğümdü.

Kendimi geri çektim ve güzel yüzüne baktım. Kalbim dudaklarımda atıyordu. "Bu benim ilk öpücüğüm," dedim refleksle. "Nasıl yapmam gerektiğini bilmiyorum."

O kadar güzel güldü ki onu kavrayıp kendime bastırmamak için çırpındım. Gülüşüne olan takıntım apayrı bir noktaya doğru evriliyordu. Bana doğru uzandığında kısa fakat güçlü ve sahiplenici bir şekilde dudaklarını dudaklarıma bastırıp geri çekti. Bayılacağım sandım. "Bundan onur duyarım," dedi ve ardından sıcak nefesi dudaklarıma çarparken işittiğim son kelimeleri kulağıma fısıldadı:

"Kendini sadece bana bırak, bebeğim."

3

Mutluluğun Gizlenen Sessiz Yakarıları

Bu koskoca evrende bir toz zerreciği kadarız, belki onun binde biri bile değiliz hatta. Dertlerimiz var, sorunlarımız var, üstesinden gelemeyeceğimizi düşündüğümüz kırgınlıklarımız var. Asla bitmeyeceğini düşündüğümüz o karanlık günlerin üzerine güneşin doğmayacağına emin olduğumuz günler de var. Ben yıllardır o günlerin içinde yaşayan ufacık bir toz zerresiydim. Güneşe sırtımı dönmüştüm, içimdeki o karamsarlık büyüdükçe büyüyordu ve günün sonunda mutlu olacağıma dair inancım sıfırdı.

Fakat şimdi dudaklarımı kutsal bir yemin eder gibi öpen bu adam içime inanç tomurcukları ekiyordu. İçimi devam edebileceğime, mutlu olabileceğime dair kocaman bir inançla dolduruyordu.

Melih Cihangir... Farkında olmasa da benim yeniden doğmama ve yeniden sevebilmeme olan o *ufacık* inancımın en büyük destekçisiydi.

Yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, kollarının arasında eriyip gideceğime emindim. O güçlü kollarının bedenimi sarıyor olmasına minnettardım. Eriyip gitsem dahi beni tutmak için orada olacağını haykıran kolları her bir zerremde dolanıyordu. Omurgam boyunca bir tüy gibi gezinen parmaklarına mı odaklanmalıydım yoksa saniyeler önce ayrılan dudaklarına mı? Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duymaması imkânsızdı.

Dudakları ayrıldı ve üstdudağım, dudaklarının arasına kaydı. Ne yapmam gerektiğini bilmemek beni artık korkutmuyordu, sadece kendimi ona bırakmalıydım. Kendime sürekli bunu hatırlatıyordum fakat çok zordu, öpüşmeyi bilmiyordum. Öpüşmek, öğrenilen bir şey miydi onu da bilmiyordum gerçi. Ah, şu an o kadar çok şey bilmiyordum ki bunu ona sormak için çırpınıyordum. Ama yapmadım çünkü saniyeler içinde dudaklarım dudaklarıyla o kadar iyi bir ikili olmuştu ki bu şok dalgası bedenime bir dalga gibi yayıldı.

Dudaklarımız birbirinin üzerinde kayıyordu. Belimi saran kocaman ellerinden biri gömleğimin dantel kumaşının altından tenimi okşuyordu ve bu teması bedenimin âdeta ona biraz daha yaklaşmamı emrediyordu. Onun

bana dokunmadığı her anın bedelini almak için her zerremde onu hissetmek istiyordum.

Parmaklarım çıplak boynundaydı, tırnaklarım ise teninin üzerindeydi. Beni kendine bastırdığı her an istemsizce saçlarının arasında kayboluyordum. Kokusu başımı döndürüyordu. Dudakları başımı döndürüyordu. Bana dokunan elleri başımı döndürüyordu. Bacaklarımın üzerinde belli belirsiz dolanan elleri aklımı başımdan alıyordu. Utanmam, üzerinden kalkmam, arkama bile bakmadan ondan uzaklaşmam gerektiğinin o kadar çok farkındaydım ki bu farkındalığa sağır olmak zordu fakat içimdeki bir dürtü tüm bu farkındalıklardan daha güçlüydü. Bedenim onu istiyordu.

Ben hayatım boyunca ilk defa bedenimin konuştuğuna şahit olmuştum. Bu, alfabesi olan bir dilden çok farklıydı. Yoğun duyguların dilleri üzerine kuruluydu. Onun üzerinde olmak, bu yoğun duyguları o kadar iyi besliyordu ki sarhoş gibi hissediyordum. Belimden kalçalarımın hemen üstüne inen elleri üzerinde hareketlenmeme neden olmuştu ve o an dili dudaklarımın arasına kaydı. İkimiz de aynı anda inledik. Asla gürültülü değildik fakat o kadar yoğundu ki bilincim neredeyse kapanacaktı. Dilini dilimle hissettiğim o ilk an öleceğimi sandım. Bu his resmen uç noktaydı, yirmi iki yıllık hayatımda bundan mahrum kaldığım için kahroldum. Islak ve sıcak dili ağzımın içini keşfe çıktığında bacaklarımın üzerindeki elleri beni hareket etmeyeyim diye sımsıkı tutuyordu fakat o kadar sarhoştum ki ona biraz daha temas etmek için çıldırıyordum.

Onu taklit ederek dilimi ağzının içinde keşfe çıkardığımda dudaklarından ismim döküldü. Gerçek sarhoş oydu. İsmim dudaklarından bir yemin gibi döküldü. Yalvarır gibi. Bu ona daha çok sokulmamı emretti sanki. O an daha önce tatmadığım bir hissin daha kilidi açıldı. Ona doğru biraz daha sokulmak, onu daha fazla hissetmek, onu sımsıkı sarmak istiyordum. İlkel bir dürtü ince bir sızı gibi bedenime akarken zihnimle dürtülerim arasında bir savaşa tutuşmuştum. Aslında tutuşmuştuk, bana izin vermeyen elleriydi. Durmamı haykıran, hırıltılı nefes alıp verişleriydi.

Nefessiz kaldığımızda, ikimiz de nefessizliğe lanet ederek birbirimizden ayrıldık. Bu koskoca evrende ufacık bir toz zerresiyken nefes almasak da hayatımıza devam edebilmeliydik. Bakışlarımız birleştiğinde içmeden nasıl sarhoş olunabildiğine emin oldum. Nefes nefeseydik, o katran karası gözleri uçsuz bucaksız gökyüzünde asılı duran ay ve yıldızlar gibi parlıyordu. Konuşmuyorduk ama bunun için de ayrı bir dil geliştirmişiz gibi bakışlarımızla anlaşıyorduk. Bir alfabemiz yoktu ki buna hiç ihtiyaç duymuş gibi de değildik.

"Bir defa daha yapalım," dedi dudaklarım. Mantıklı düşünmemi söyle-

yen hiçbir nöron beynime ulaşmıyordu sanki. O kadar içten bir kahkaha attı ki elimde olmadan ben de güldüm. "Melih," dedim nefes nefese. "Lütfen bir daha yapalım."

"Alçin..." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. Bakışlarının sonsuzluğunda boğulacağımı sandım. O kadar güzeldi ki delirirdiniz. Hızla inip kalkan göğsü göğsüme sürtünüyordu, dudaklarımız ayrılsa da bedenlerimiz birbiri için ölüyordu sanki. "Sen nasıl bir şeysin? Beni ne hale getirdiğine bir bak. Beni mahvediyorsun."

Kollarımı boynuna doladım ve dudaklarımızı birleştirdim. Daha önce tatmadığınız bir şeye bağımlı olmanızın mümkün olmadığını düşünürdünüz fakat bu adamın dudakları bu tezi çürütecek nitelikteydi. Beni öptüğü ilk saniyeden itibaren dudaklarına bağımlıydım.

Dudakları dudaklarımı kendi ekseni üzerine alıp beni yönetmeye başladığında cayır cayır yandığıma emindim. "Alçin!" Hırladı, aslında bu sinir kendineydi. "Yapma!" Sıcak nefesi konuşmak için ayırdığı dudaklarıma çarptı. Âdeta yalvarıyordu, kendini kaybetmemek için bana yalvarıyordu. "Ben konu sen olunca sabırlı bir adam olduğumu düşünürdüm ama şu an..." Dudakları dudaklarımdan çeneme doğru gezindi. Başım ona itaat eder gibi arkaya eğildiğinde sıcak ve ıslak dili kulağımın altında gezindi. "Kendi sonumu yazdığıma eminim." Dudakları boynumda gezindi ve orada öylece durdu. Derin bir nefes çekti içine ve benim tüm oksijenim de onunla birlikte uçup gitti.

Beni öptüğünde kendi *sonunu* yazmıştı. Cümlesinin ağırlığı altında ezilirken başımı göğsüne gömdüm. Kulaklarımın altındaki göğsü hâlâ aynı ritimle inip kalkıyordu fakat beni yerle bir eden benden farksız çarpan kalbiydi. Kollarını, bedenimi sahiplenircesine sardı. Bu hissi seviyordum. Sürekli kaçtığım kollarında olmak bana kendimi özgür bir kuş gibi hissettiriyordu. Olmak istediği yerlerde uçan özgür bir kuş...

Sarhoşluk bedenlerimizi terk edene kadar öylece kucağında kaldım. Bacaklarımı bedenime çekmiştim ve öylece bir çocuk gibi bacaklarının arasında oturuyordum. Hâlâ titreyen bedenimde dolaşan parmakları sakinleşmemi ister gibi her bir noktama usul usul yarım aylar çizdi. O an tekrardan emin oldum, bana dokunmasını seviyordum.

"Eğer bunu yaptığın için pişman olursan kahrolurum, Kızıl Çalıkuşu."

Sanki dudaklarından bir küfür duymuşum gibi başımı kaldırdım. Az önceki puslu bakışlarının yerini hüzün almıştı. Çatılmış kaşlarımla sadece yüzüne baktım ve söylediği şeyin yanlışlığını kelimelere dökmeden anlasın istedim. Keza anladı ve dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. Tekrar ve tekrar derin bir nefes çekti içine. Eriyip atmosfere karışacağım sandım.

"Bana da hak ver," dediğinde başım göğsüne saklıydı, bu nedenle yüzünü göremiyordum ama sesinden düşündüklerini anlayabiliyordum. Beni inciteceğini düşünüyordu. "Bu zamana kadar sana bir zarar gelmesin diye her türlü şeyi göze aldım. Bunun senin için özel olacağını biliyorum. Az önce resmen beynim resetlendi, Alçin, bana izin vermemeliydin."

Bu sefer öfkeyle başımı kaldırdım ve bir çocuğu azarlar gibi işaretparmağımı ona doğru uzattım. "Şu an o kadar çok saçmalıyorsun ki seni tekrar öpüp ilk öpücüğümü geri almak istiyorum!"

Yüzü saçma sapan bir hal aldı. Gülse mi yoksa gülmese mi arada kalmış gibiydi. "Bu, kulağa bir cezadan çok ödül gibi geliyor, yavrum."

"Yavrum falan deme bana," diyerek işaretparmağımla göğsünü ittim. "Yavrun değilim ben senin!"

"Tamam, kızma, dur," diyerek, uzanıp beni kendine çekti ve kollarını bedenime sardı. "Bilmiyorum, Alçin. Her şey o kadar kusursuz ilerliyor ki şu siktiğimin kafası kurup duruyor. Benden sana zarar gelmesinden deli gibi korkuyorum. İleride ilk öpücüğünü düşündüğünde kafandaki adamdan nefret edeceğin düşüncesi bile bana kafayı yediriyor şu an."

"Öyle bir şey olmayacak," dedim, bir saniye bile düşünmeden. Ben ölsem de Melih'ten nefret edemezdim. Böyle düşünmesi asıl benim kalbimi kırıyordu. O, hayatım boyunca her zaman bir adım gerimdeydi, ağladığımda yanımda olmak için çırpınan bir avuç insandan biriydi. Küçükken terapiste gitmemek için o ufacık bedeniyle arabamızın önüne atlayıp, bir saniye bile düşünmeden, kolumdan tutarak beni kaçıran biriydi. Ne kadar saçmalarsam saçmalayayım, sanki dünyadaki en mantıklı makaleyi okuyormuşum gibi davranan biriydi. "Ben senden nefret edemem, Melih. Senden nefret etmek istesem dahi edemem."

"Bana pişman olmadığını söyle," dedi yalvararak. "Seni öptüğüm için pişman olmadığını duymaya ihtiyacım var."

"Melih," dedim, kollarından çıktığımda. Kucağında ona dönmek için kımıldandım ve sonunda yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerimizi kilitledim. "İlk öpücüğümü sana verdiğim için asla pişman olmayacağım."

"Ama..."

"Aması yok. İstedim. Seni öpmek istedim. Seni öpmeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Bana ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok ama kesinlikle emin olduğum tek bir şey var. İleride, ilk öpücüğümü hatırladığımda hissettiğim tek duygu bulutların üzerinde oradan oraya uçtuğum olacak. Kalbimin deli gibi çarpmasını hatırlayacağım, dudaklarının beni nasıl içmeden sarhoş edebildiğini anımsayacağım ve eriyip yok olacağımdan

korkmamı fakat o anda bile bedenimi saran güçlü kollarına olan güvenimi hissedeceğim. Pişman değilim, Melih ve olmayacağım da."

Tek kelime etmedi ama ben dudaklarının bir saniye daha dayanamayarak dudaklarıma kapanmasından binlerce cümle çıkardım. O cümlelerle romanlar yazdım. O romanları günün birinde açıp okumak için rafa kaldırdım.

Kınadan yükselen gürültülü müziklerin yerini daha *slow* şarkılar aldığında, yüzüm boynunun girintisine gömülmüş bir şekilde kucağında yatıyordum. Serin bir meltem esip, vücudumuzu severken bedenimde ritim tutan parmaklarının hissiyle yıkanıyordum. Bu asla konuşulmadan kurulan samimi bir diyalogdu. Beni mayıştırıyordu. Şu dünyada ilk öpücüğünden sonra ilk öpücüğünün sahibi olan adamın kollarında bir sahilin ortasında uyuyakalan kaç kadın vardır, inanın bilmiyorum ama eğer yoksa ilk olmaya dünden razıydım. Uyumadan hemen önce ellerim bir refleks gibi uzanıp yüzüne hizalandı ve yüzü bir saniye bile düşünmeden parmaklarıma doğru kıvrıldı. Uyku bedenimi esir alırken ona biraz daha sokuldum.

Küçükken misafirlikte rastgele bir koltukta kıvrılıp uyuduğunuzda gözlerinizi kendi yatağınızda açmak büyü gibi hissettirirdi. Ve ben şu an o büyünün etkisindeydim. Gün içinde kınanın koşuşturması, Yasemin'in nedimeliği derken kalbimin hâlâ deli gibi çarpmasına neden olan öpücüğün etkisi en fazlaydı, o kadar yorgun düşmüştüm ki Melih'in kucağında uyuyakalmıştım. Ama öyle böyle bir uyku değildi bu. Sahilden eve taşınırken bir anlığına bile uyanmamıştım. Aslında buna uyku denmezdi, bayağı sızmıştım. Kıkırdadım. Bakışlarımız birleştiğinde, kapkaranlık odada yüzünü sadece bilgisayarından yükselen ışık aydınlatıyordu.

"Uyandırdım mı seni?" dediğinde, başımı hızlıca iki yana salladım. "Saat farkları nedeniyle görüşmelerimin çoğunu bu saatlerde yapmam gerekiyor," dedi, açıklama gayreti göstererek.

Saat yine gecenin körüydü. Uykumu almıştım ama ona bakarken içimde hafif bir utangaçlık vardı, bu yüzden ayaklanamadım. Sahilde olanların sarhoşluğundan o an hiçbir aykırı duyguyu hissetmiyordum fakat şu an yüzüne bakmaktan deli gibi utanıyordum. Deli gibi kızardığıma emin olmak için aynaya gerek yoktu. Azıcık ilerimde bilgisayarına bir şeyler yazarken bile zihnimde dolanan tek şey o parmakların bedenimdeki gezintisiydi.

Bir süre bir sapık gibi elimi yüzümün altına koyarak onu izledim. Gerçi yüzünü pek iyi göremiyordum ama yine de izlemek bana kendimi iyi hissettirmişti. Nedendir bilinmez, içimde büyük bir enerji vardı. Utanç duygusu hâlâ çok büyüktü ve yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum ama ayaklandım,

bakışları bedenime değdiğinde onları düşünmemeye çalışarak mutfağa gittim. Daha önce de kahve yaptığının kanıtı olan yıkanmış bulaşıkları yerleştirdim. bu evde bulaşık nadir yıkanırdı. Melih gelmeden önce yıkandığını da nadir görürdünüz, uzanıp ona bir kahve daha yaptım. Sonuçta o da bana kahve yapıp getirmişti. Ödeşmek gerekirdi.

Sert bir Türk kahvesi yaparken regl olduğum o zaman odama girip, beni kucağında ufacık bir bebekmişim gibi sarıp sarmalaması düştü aklıma. Kahveyi sütlü yapmaya kadar her bir ayrıntıya özen göstermesi beni gülümsetti. Melih gerçekten *yedisinde neyse yetmişinde de odur* tezini kanıtlar nitelikte biriydi. Elimde kahveyle yanına gittiğimde kaşları çatılmıştı, sinirliydi ve yüzüne vuran ışıklar her ne kadar belli etmeye yetmese de burnundan soluduğunu görebiliyordum.

İçimde bir korku peyda oldu. Titreyen parmaklarımla kahveyi yanına koydum, gidip sandalyesinin kolçağına oturdum. "Bir şey olmuş," derken korku sesime sinmişti.

Bir saniye bile düşünmeden, bilgisayarının ekranını kapatıp bana döndüğünde geldiğimi şu an fark ettiğini anladım. Melih çok dikkatli bir insandı, dikkatinin dağılmasına neden olan şeyin ne olduğu şu an beni daha da meraklandırdı.

"Bir şey olduğu yok, yavrum," dedi ve uzanıp yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arasına aldı. "Sen bana kahve mi yaptın?" Bakışları üzerinde dumanı tüten kahveye dokunduğunda ben hâlâ ona bakıyordum. Bir şeyler olduğundan artık emindim.

"İflas etmiyorsun, değil mi?"

Güldü ama bu pek eğlendiğini gösteren cinsten değildi. Konunun iflas olmadığını anladım fakat başka bir bilinmezlik üzerime karabasan gibi çöktü. "Sen bunları kafana takma," diyerek kahvesinden bir yudum aldı, bakışları üzerimdeydi fakat karanlık olan odada birbirimizi doğru düzgün göremiyorduk. "Hem ne o? İflas etsem yüzüme bakmayacak mısın?"

Konuyu dağıtmaya çalışıyordu. "Melih, bir şey olmuş, belli."

Cevap vermedi ve bilgisayarının ekranını tamamen kapatıp beni kucağına çekti. Karşı çıkmak istedim ama bunu kabul etmeden kollarıyla beni sarmaladı. Saniyesinde mayışmam şaka mıydı? İki büyük içişte kahveyi bitirdi ve beni kucaklayıp yatağa taşıdı. Ardından o da yatağa, yanıma girdi. Ona kahveyi ayık kalsın diye yapmıştım ama o direkt uyumaya gelmişti. Ağzımı açıp bir şey söyleyeceğim sırada ona dönük olan yüzüme doğru yaklaştı ve nefesim kesildi.

"Eğer beni yoracak muhabbetleri kafanda kuruyorsan seni öpüp sustururum." O anda dudaklarım bir mıh gibi kapandı. "Ben de böyle düşünmüştüm."

"Eğer işle ilgili değilse seni ne bu kadar sinirlendirdi?"

"İşle ilgili olmadığını sana düşündüren ne, Alçin?"

"Sen iflası şakaya vurmazsın," dedim. "Az önce küçümseyerek konuştun."

"Sadece kötü bir haber aldım ve ona canım sıkıldı. Ben neredeyse her gün saçma sapan haberlere maruz kalıyordum bu camiada. Sen bunların birinde biriyle karşılaşsan acaba ne yapardın? Alt tarafı haz almadığım bir mail gördüm ve sinirlendim. Gereksiz yere sıkıyorsun canını şu an."

Başımı bir hışımla iki yana salladım. "Daha fazlası var. Bir şey oldu, ben anlarım, içime kötü bir his düştü." Ona biraz daha sokuldum ve yüzümü boyun girintisine gömdüm. Kolunu yastığım olarak kullanmaya bağımlı olmaktan korkuyordum. "Yüz ifaden, Melih... Bana ne olduğunu söyle lütfen."

"Senin tuzun kuru tabii, hanımefendi, uyuyup tüm o kafenin yükünü bize bıraktın. Maaşından kesmesinler diye kalkıp senin işini de yaptım. Ve sonrasında eşek gibi çalıştım. Şimdi de uyumak istiyorum. Benim uykumu kaçırma, Çalıkuşu."

"Az önce zehir gibi kahveyi üç yudumda içen adam mı söylüyor bunu?"

"*Senin elinden zehir olsa içerim*, derken şaka yapmadığıma emin olmuşsundur."

"Melih!"

"Alçin, sadece uyumak istiyorum, yavrum. Lütfen uyut beni."

Saniyeler önce onun kucağındayken şimdi başımı yastığa yatırmıştı ve başını göğsüme gömmüştü. Alacağım nefesler soluk borumu tıkadı. Belimi saran elleri dantelin altından çıplak tenimi severken asıl beni uyutacağı kişinin kendisi olacağına emin oldum. Melih böyleydi işte, asla değişmezdi. Tıpkı gideceğini öğrendiğimde ona gidip gitmeyeceğini sorduğum akşam gibi şimdi de sorulardan kaçıyordu. Bu bir cevabı olmadığından değildi. Vereceği cevabının beni üzeceğine olan sonsuz inancıydı. O gitmemişti hatta onu eski arkadaşının kapısının önünde terk edip giden ben olmuştum ama hâlâ bir cevap alamamıştım. Ve işin kötü yanı, alamayacağıma da emindim. Tıpkı bu sorulara bir cevap alamayacağıma emin olduğum gibi.

Tenime çarpan sıcak nefesleri ve düzenli nefes alışları beni daha da mayıştırdığında ondan önce uykuya dalacağıma emin olmuştum. İstediğim tek şey şu an benimle uykuya dalmasıydı ama içimden bir ses beni uyuttuktan sonra o bilgisayarın başına geçeceğini haykırıyordu.

Uyanır uyanmaz soluğu nasıl ninemin evinde aldığımıza dair en ufak bir fikrim olmamakla birlikte, bir de Melih'e yapışık bir halde oturuyordum. İşin komik tarafı buraya geleceğimizi anladığımız an ikimizin de kafasındaki görüntü bundan farksız değildi çünkü bugün Yasemin'in düğünü vardı ve

[illegible] evi yaşlı teyzelerle doluydu. Üstelik biz onlara göre *yeni evli çiftler* ve [illegible] o aşk dolu hikâyelerini dinlemeye gönüllü o kadar çok yaşlı romantik vardı ki şaşıp kalırdınız.

Ninemin ninesi Alçin ve müstakbel kocası hakkında anlattığı -bu arada kocasının adı Mücahit- bir hikâyenin ortalarında artık o yaşlı romantiklere biz de karışmıştık. Hikâyenin başını kaçıran Melih saniyeler önce kolumu dürtmüş. "Ben şimdi anlamadım, Alçin," demişti. "Mücahit mi ilk görüşte aşık olmuş yoksa Alçin mi?"

"Mücahit," dedim. Ninemi dinleyen yaşlı teyzeler fısır fısır konuştuğumuz için bize alttan alttan baksa da birbirimize yaklaşıp muhabbetimize devam ettik. "Yani şöyle, Mücahit'i ilk defa gören Alçin ama Alçin'e ilk görüşte aşık olan Mücahit. Sana söyledim, büyük büyük ninem biraz fazla özgüvenli biriymiş. Ninem de az önce bundan bahsediyordu işte. Köydeki diğer delikanlılar yanına yaklaşamazmış bu nedenle. Ama Alçin köyün mektebine atanan İstanbullu muallimi görünce onu bir nevi gözüne kestirmiş. Ninemin dediğine göre köydeki diğer delikanlılardan farklı olacağını sezmiş. Ama aşk falan değil bu, sadece his. İşler Mücahit'in tarafından ise ilk görüşte aşk olarak yazılmaya başlanmış. O çeşmenin başına gitme olayı gerçekten var yani. Alçin çeşmenin başına giderken ilk kez göz göze gelmişler. Alçin o kadar delikanlının arasında sadece Mücahit'e bakmış ve Mücahit o andan sonra sadece Alçin'i düşünüp durmuş."

"İşin o kısmı öyle tabii," dedi ninem, beni duyduğunu belli eden bakışlarının ardından. Sınıfta konuştukları için yakalanan iki haylaz gibi içimize sindik ve bakışlarımızı nineme çevirdik. "Ama Mücahit, Alçin'i her ne kadar canı gibi sevse de bu tasvip etmediğimiz hareketlerde bulunmadığını göstermez."

Neyi anlatacağını anladığımda nedense içim burkuldu. O kadar güzel hikâyenin arasından konu neden Mücahit'in Alçin'i bırakıp İstanbul'a gittiği kısma gelmişti ki?

"Neden herkesin modu düştü?" diye sordu Melih. Onun bu haklı isyanına gülmeden edemedim. Şaşkın gözleri yüzümde geziyordu. O kadar güzeldi ki yüzünü avuçlarımın arasına almamak için çırpındım. Oysa şu an çıkıp gidebilirdi. Plaj resmen iki adımlık yolun ardındaydı ama o hâlâ buradaydı ve bizim evcilik oyunumuzu hakkıyla sürdürmemize yardımcı oluyordu.

"Ninem birazdan Alçin ve Mücahit'in ayrılma hikâyesini anlatacak da ondan," dedim.

Eda hemen yanımdan cırlayarak, "Alçin abla!" dedi. Hatta saçımı bile çekti küçük şeytan. "Neden *spoiler* veriyorsun?" Ona bakmak için döndüğümde diğer gözlerin de aynı Eda gibi baktığını fark ettim.

"Ya, hadi ama. Sanki ilk kez dinliyormuş gibi davranmayın. Hepiniz ezberlediniz resmen tüm hikâyeyi."

Melih bana ilk ihanetini yaparak, "Ben bilmiyordum," dedi. *Pislik.* Kıkırdadım. "Ayrıldıklarını bilmiyordum gerçekten."

"Bilmezsin tabii," diye azarladı onu ninem. Hayır, Melih'i neden azarlıyordu, anlamadım. "Sen de karını buralara bir başına gönderdin. Oysa karın seni ne kadar çok seviyordu. O kadar ay burada kocası yanında olmadan bir başına kaldı yavrucak."

"Nine!" dedim, belki de milyonuncu kez. "Melih'in bu konuda bir suçu olmadığını konuşmuştuk."

"Bana kalırsa Mücahit'in de bir suçu yoktu," dedi, yaşlıların en genci gibi görünen teyze. Bu onu ilk görüşümdü. Aramıza yeni katılmış olmalıydı. Şu an kendimi neden bir kitap kulübündeymiş gibi hissediyordum, hiçbir fikrim yoktu. Sanki yaşlı Alçin'in hayatı bir kitaptı da ninem aracılığıyla dinleyip kritiğini yapıyorduk. "Yani bırakmak zorunda kalmıştı sonuçta."

"Neden gittiğini anlatacak mı biri?" diye sordu Melih, bana sokularak. Bu meraklı hali o kadar içtendi ki hikâyeyi gerçekten merak ettiği belliydi.

"O karın olacak kadın izin verseydi, anlatıyordum," dedi ninem sinirle. Melih'le ikimiz gülmemek için birbirimize döndük ama şimdi de birbirimize dönüp gülmemeye çalışmak bizi güldürecekti.

"Eğer susmazsak bizi kapı dışarı ederler," dedim. Bizi içeriye tıktıkları salon o kadar kalabalıktı ki neredeyse Melih'in kucağındaydım. "Gerçi deli gibi konuşup susmasak mı diye düşünmüyor değilim, gerçekten çok kalabalık burası." Eda Hanım bağdaş kurduğu bacaklarını aşağıya salsa en azından biraz olsun rahatlayabilirdik ama rahatına düşkündü. Melih kolunu omzuma attı ve beni kendine yasladı. Sanırım bu şekilde daha rahattım.

Ninem fısıldaştığımız için bir ayağındaki terliği, bir elindeki televizyon kumandasını bize doğru sallayınca ikimiz de ağzımızı saniyesinde kapadık.

"O kış diğer kışlardan epey sert geçmişti," diye başladı ninem, bir kitaptan satırlar okur gibi. "İstanbullunun İstanbul'a gideceği artık kesindi. O zamana kadar Alçin'le sadece mektuplaşırlardı. Ama artık köyün tüm gençleri bu iki kişinin birbirine ait olduğuna emindi. Ne biri çıkıp Alçin'e mektup gönderirdi ne de genç bir kız mektebin önünde kardeşini almak için beklerdi. Bu durum köylüler tarafından hatta bizim aile tarafından asla hoş görülmedi. *Kızın adı çıktı*, denirdi. Fakat Alçin'in gözü İstanbulludan başkasını görmez, kulağı İstanbulludan başkasını duymazdı. Mektuplarını size okumuştum." Şu an okumamıştı ama elbet bir gün kesin okumuştu.

Ninem belki de en çok mektupları okumayı severdi. "Artık onu istemeye gelmesini istediğini belli eder de bitirirdi mektubunu. Ama işte Mücahit onu asla anlamadı."

"Ya da anlamak istemedi," deyiverdim. "Tek taraflı anlatma hikâyeyi, nine! Biliyorum, Alçin üzülüyor diye sinirlisin ona ama Mücahit'in de kendince sebepleri vardı."

"Sen sus bakayım, kocanı korur gibi bir de onu iki yıl köye tek mektup dahi göndermeden bekleten İstanbulluyu koruma."

Gerçi haklıydı ama bir yanım bu konuda Mücahit'e hak veriyordu. İstanbul'da geçindirmesi gereken bir ailesi vardı ve bu nedenle köydeki mektepten kaçar gibi İstanbul'a dönmek zorunda kalmıştı. Mektepten aldıklarını gönderse de yetmiyordu. İstanbul'a dönüp, o kadar yıl inşaatlarda çalışıp evine ekmek götürme derdine düşmüştü. Ve o sıralarda bile aklında sadece daha fazla para biriktirip köye geri dönmek ve Alçin'le evlenmek vardı.

"En azından bir kez haber göndermesi gerekirdi," diye savundu ninem ninesini. "Orada onu büyük bir yükle bırakıp gitti iki sene. Ne aradı ne sordu. Alçin öylece bekledi ve gözü Mücahit'ten başkasını görmediği için kapısını çalan her görücüye sırt çevirdi. Eğer iki yılın sonunda İstanbullu çıkagelmeseydi Alçin'i az kalsın evlendiriyorlardı."

"Ama itiraf et, nine," dedim, otuz iki diş gülerek. "Hikâyenin bundan sonraki kısmı senin favorin."

Melih meraklı meraklı, "Bundan sonra ne oluyor ki?" diye sordu.

Az önce *spoiler* verdiğim için beni taşa tutan yaşlılardan kaçınarak kulağına yaklaştım. "Alçin, İstanbullunun bunca zaman nerede olduğunun hesabını bir güzel soruyor. Hatta bayağı tokat falan atıyor. Ama sonra kıyamıyor ona. Ve bayağı öpüşüyorlar." Ondan uzaklaştığım sırada saçlarım kısa sakallarına dolandı ve bakışlarımız birleşti. İkimizin de zihninde dönüp duranın ne olduğu o kadar belliydi ki boynuma kadar kızarmaya başlamıştım. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında mekik dokurken aklından geçeni şu an yapmaması için omzumdan aşağıya sarkan ve şu an parmaklarımı kavrayan elini sıktım. Bakışları beni sarhoş ediyordu. Kulağına doğru yaklaştığımda kalbim ağzımda atıyordu. "Beni şu an öpemezsin," dedim nefes nefese. "O yüzden o bakışlarını benden uzak tut."

"Seni öpmemem gerektiğinin bilincinde olacak kadar aklımın başımda olmasından nefret ediyorum."

Eda dikkatini ninemden çektiğinde, "Niye öyle diyorsunuz ya," dedi. Bizi dinlediğini ve yan tarafımdan bir sesin yükseldiğini duyduğumda boş bulunmuş bir şekilde titredim. Ödümü koparmıştı! "Öpüşseniz bayağı iyi

olurdu aslında. Hep dinlemek yetmez, biraz da görmek gerekir. Yaşlıların hayal güçlerini genişletmek istemez misiniz?"

"Nesin sen? Tele-market pazarlamacısı mı?" dedim kolunu çimdiklerken. "Oldu olacak üzerimizden para da kazan."

"Aslına bakarsan sizin üzerinizden para kazanmak pek de kötü bir fikir değil. Ninemi de alırım yanıma, o anlatır, siz canlandırırsınız. Ben de yönetmen olurum. Tiyatro niyetine parayı cebe indiririm." Çimdiklediğim yeri ovarken bir yandan da sırtımı sıvazlıyordu. "Helal olsun kız, kırk yılda bir işe yaradın."

"Eda, senin saçını başını yolarım, sus istersen," dediğimde yanı başımdaki adamın kıkırdamalarını işittim ve bir hışım ona döndüm. "Lütfen şu an Eda'ya güldüğünü söyleme." Başını aşağı yukarı sallayarak onayladığında, Eda büyük bir özgüvenle dolarak kocaman gülümsedi. "Size inanamıyorum."

"Kocan benim tarafımda, Alçin Hanım," dedikten sonra hızlıca beni baştan aşağıya süzdü. "Gerçi hâlâ karıkoca olmanız hakkında ufak tefek soru işaretlerim var. Belki tekrardan öpü-"

"Eda, yemin ederim, seni kolundan tuttuğum gibi Canan'ın önüne atarım ve geçen sene kaybolan kolyesinin senin yüzünden olduğunu söylerim. Bak, en sevdiği ve babaannenizden kalan yadigâr kolyeden bahsediyorum. Canına okur senin, canına!"

Direkt içine sindi. Elimdeki tek kozu bu şekilde kullanmış oldum işte. Umursamıyormuş gibi yaparak omuz silkti ama deli gibi korkuyordu. "Söylersen söyle. Vallahi ben sizin düğününüzü görmeden asla inanmam. Kocam falan diyorsun ama bence boş. Bir defa öpüştünüz, çok heyecanlandım, *bunlar kesin karıkoca*, dedim. Ama hangi devirdeyiz? Her öpüşen karıkoca olacaksa ben de..." Gözleri kocaman açıldı. Benim de gözlerim kocaman açıldı. Bedenimin yaslı olduğu Melih'in göğsü de titredi.

Eda ilk öpücüğünü mü almıştı?

Teşekkürler, evren. Elime başka bir koz daha verdiğin için.

"Oha! Ne zaman?"

İşaretparmağını bana doğru sallayarak, "Alçin abla!" dedi. "Bak, sus, tamam mı? Öyle bir şey yok. Bakma öyle. Ya, Melih abi! Sen de gülüp durma. Öyle demek istemedim. Sadece... Sadece... Of!"

"Küçük şeytancık," dedim ona yaklaşarak. Omuzlarını sıvazladım, tıpkı onun da bana yaptığı gibi. "Eğer nineme evliliğimizin sahte olduğu hakkında tek kelime edersen bu kozumu kullanmaktan asla gocunmam." Bana kısık gözlerle bakınca Melih'le aynı anda güldük. Aslında bunu birine söyleyeceğimizden falan değildi, sadece Eda'nın ağzını sıkı tutmak gerekiyordu ve o da sağ olsun, bunu kendi elleriyle yapmıştı.

"Tekrar öpüşürsünüz diye bekliyorken hayat başıma yıkıldı." Büyümüş de kusulmuştu resmen.

"Ayıp, ayıp ya!" dedim gülmemeye çalışırken. Kafamı kalabalığa çevirdiğimde tüm yaşlıların bize doğru baktığını gördüm. "Ne oldu be?"

Nimem son cümlesini tamamlayıp bize döndü. "İşte sonrasında Alçin, İstanbulluyu öptü. Size deyip durum ben, Alçin biraz aykırı biriydi. Nerede görülmüş ilk öpücüğün bu şekilde olacağı?"

O sırada neden bize baktıklarını anladığımda boynuma kadar kızardım. Melih'le birbirimize bu kadar yakınken ve o da bir soba gibi cayır cayır yanarken nefes almak zordu. Aklımda dönüp duran tek şey Melih'e *öp beni artık*, diye yalvarmamdı.

Gerçekten, nerede görülmüştü ilk öpücüğün bu şekilde olduğu?

Üzerimde kalçalarımın hemen altında biten kırmızı ve sırtında ince ipleri olan bir elbise vardı. Tek başına oldukça gündelik görünse de altına giyeceğim topuklu ayakkabılarımla düğüne yakışır bir kombin olacağına emindim. Bu gece çalışacağımdan saçlarımı ensemde topladım ve küçük, hırçın tutamların yüzümün iki kenarına dökülmesine izin verdim. Hava çok sıcak olduğundan makyajımı olabildiğinde az tuttum. Melih makyaj masamın üzerindeki kırmızı ruju bir saniye bile düşünmeden siyah kumaş pantolonunun cebine attığı için dudaklarım çıplaktı.

Yere eğilip siyah topuklu ayakkabılarımı alacağım sırada benden önce davranmış ve beni durdurarak ayak bileğimi kırılacak bir eşyaymış gibi kavramıştı. Önümde diz çöküp yerdeki ayakkabıyı ayağıma giydirmesini o kadar beklemiyordum ki kalbimdeki bu iki saniyelik çarpıntı nefesimi kesti. Önce sağ ayağımı giydirdi ve yalpaladığımda elimi tutup omuzlarından destek almamı sağladı. Ardından ayak bileğimin etrafındaki ince kordonu bağladı ve aynı işlemi sol ayağım için de yaptı. Ayağa kalktığında bedenlerimiz birbirine sürtünmüştü ve bu yakınlaşmanın vücutlarımızdaki etkisini gözlerimizden anlamak hiç de zor değildi.

Öpüştüğümüz o geceden sonra bakışlarının sürekli dudaklarıma kayması karnımdaki her bir hücreyi harekete geçiriyor ve ona biraz daha yaklaşmam için yanıp tutuşmama neden oluyordu. Bana ne olduğunu bilmiyordum, konu bu adam olunca mantıklı düşünmek diye bir şey yoktu sanki artık. Üzerimdeki her teması daha fazlası için çırpınmama sebebiyet veriyordu.

Melih Cihangir, aklımı başımdan alıyordu.

Benden sadece beş santim uzaklaşıp elinde bir kravatla geri döndüğünde ikimizin de yüzünde sebepsiz bir gülümseme vardı. Tek kelime etmeden elindeki kravatı aldım ve usulca bağlamaya başladım. Bakışları sadece yü-

zümde geziniyordu. Kravatın boyunu ayarladıktan sonra gömleğinin yakalarının altına güzelce yerleştirdiğimde parmakları belimi sardı. Odaklandığım için bu teması, nefesimin soluk borumda kalakalmasına neden olmuştu. Bu heyecanımı görünce yüzüne keyifli bir gülümseme yerleşti.

"Üzerindeki etkim hoşuma gitmeye başladı," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Üzerime doğru ilerledi. Kalbim göğüs kafesimden çıkmak için çırpınırken hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordum ama ayakta durmak için tek dayanağım belimdeki elleriydi. Bana biraz daha yaklaştı, bense kravatını bağlamayı bitirdim. Bu sadece öğrenilmiş bir refleksti, aksi takdirde bana bu kadar yakınken bir kalemi bile doğru düzgün tutacağımdan şüpheliydim.

"Melih..." diyebildim. Gerçekten. Dudaklarımdan sadece adı döküldü.

"Hı?"

"Çok yakınsın."

Biraz daha yaklaştı. Biraz daha ve en sonunda bacaklarım yatağımın ucuna değdi. Artık gidecek başka bir yerim kalmamıştı. Fakat o, üzerime yaklaşmak için birkaç adım daha atacakmış gibi bakıyordu. Gözlerim hemen arkasında kalan saate ilişti, eğer on dakika içinde evden çıkmazsak Ulaş beni kolumdan tutarak kafeye sürüklemeye gelecekti.

Nereye baktığımı anladığında, "Ne kadar zamanımız var?" diye sordu. Kelimeler dudaklarının arasından hırıltı dolu çıkmıştı. Bakışlarının daha da yoğunlaştığını, giderek beni daha da etkisi altına aldığını görebiliyordum.

"On dakika." Üzerime doğru eğildi ve bedenim yatağa düşmeden hemen önce belimi sıkıca kavrayıp beni usulca yatağa yatırdı. Ardından ağır bedeni üzerime doğru biraz daha eğildi ve dudakları bir saniye bile düşünmeden boynuma kapandı. Gözlerim istemdışı bir şekilde kararırken kollarımı boynuna doladım. "Melih... Gitmemiz gerekiyor."

"Daha on dakikamız olduğunu söyledin," dedi, boynumdaki boğuk sesi. Çok yoğundu. Hissettiğim her şey çok yoğundu. Bende hissettirdikleri, bedenimde hissettirdikleri çok yoğundu. Beni öpeli yirmi dört saat bile olmamıştı ama sanki yıllardır birbirimize bu denli yakınmışız gibi hissediyordum. Onun kollarında yüzyıllar geçirmişim gibi alışıldık duyguların arasında dolanıyordum.

Dudakları çeneme doğru ilerledikten sonra elmacıkkemiklerimin üzerinde dolandı. Dudaklarını hissettiğimde bedenim ona doğru biraz daha yaklaşmak için deliriyordu. Dudaklarının yüzümü keşfetmesi içime kor alevlerin akmasına neden oluyordu. Bu alevler her yerimi kavuruyor ve ben tek bir damla su için onun dudaklarından dökülecek tek bir damlaya bakıyordum. Sanki beni yakıp kavuran o değilmiş gibi...

Elmacıkkemiklerimin üzerindeki dudakları kapalı gözkapaklarımın çev-

resimde dolaştı ve her ikisini de öptü. Sanki birini öpmese hatırı kalacağını düşünüyordu. Sağ gözkapağımı öpüyor, ardından bir saniye bile kaybetmeden diğerine geçiyordu. Yanağımı seven dudakları bir sonrakini yalnız bırakmamak için içtenlikle diğerine de kavuşuyordu. Eğer birinde daha az zaman geçirdiğini düşünüyorsa geri dönüyor ve sevdikçe seviyordu. Ah, gerçekten dudaklarının arasında eriyip gideceğimden korkuyordum.

"Bana izin verdiğin için..." Genizden yükselen erkeksi sesi tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. "Sana yaklaşmam için bana izin verdiğin, bize izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi. Ne diyeceğimi bilmediğimden bedenime ona doğru kaldırdım, bu bana ondan gelen bir gülüş kazandırdığında başım döndü. Onca zaman bu gülümsemenin karşısında sapasağlam kalmalarımın cezasını çekiyordum sanki. "Alçin?"

"Hı?" Gerçekten artık bir kelime dahi olsa söylemem, ıkınıp durmamam gerekiyordu fakat elimden gelen hiçbir şey yoktu.

"Bana izin vererek bir iyilik mi yoksa kötülük mü yaptın, bilmiyorum, yavrum."

"Ne izni?" diye sordum, kendimi zorlayarak.

Bakışları gözlerimden uzaklaşıp, dudaklarımda takılı kalınca ne demek istediğini anlamıştım ve vücudumda kırmızı alarmlar ötmeye başlamıştı. O an içimde yanan yangının, içime akan kor ateşlerin sebebini anladım. Onu öpmek istiyordum. Onu gönlümce sevmek istiyordum. Tekrar ve tekrar. Kilitli kalan hislerimden birinin anahtarını bulduğum için iyilik mi yoksa kötülük mü yapmıştım, bilmiyorum ama elimdeki bu anahtarla açacağım kapıyı bir daha hiç kapamamak için önünde bir kalkan gibi duracağıma emindim.

"Sadece öylece konuşurken bile uzanıp dudaklarınla buluşmamanın beni deli divane edeceğine eminim artık." Biraz daha yaklaştı ve sıcak nefesi suratımı okşadı. O kadar yakındı ki konuşurken titreyen her bir kelimeyi dudaklarımın arasında hissediyordum. "Seni öpmediğim her dakika benim cezam artık. Seni gördüğüm her yerde yanı başında bitip, seni öpüp öpmeyeceğimin iznini almak için yanıp tutuşacağım. Bu yaptığın beni resmen derin bir kuyuda bir damla suya muhtaç bırakmak gibi. Ve o suyu anca senden gelirse kabul ederim ben, Kızıl Çalıkuşu."

Bir saniye bile düşünmedim ve onu kendime doğru çekip dudaklarına dudaklarımı bastırdım. Bunu beklemediği o kadar belliydi ki iki yanımdan destek alan dirsekleri boşalmış ve ağır bedeni kucağıma düşmüştü. Ne yalan söyleyeyim, üzerimdeki ağırlığının hissi çok güzeldi. Dudaklarım dudaklarının altındayken istemsizce güldüm. Bedenim, bedeninin altında titriyordu. Tam bir şapşaldı. Kendini toparladığında tekrardan iki yanımdan destek ala-

rak, yükselse de ona sıkıca sarılıp kendime bastırdığımda bedeni tekrardan üzerime düşmüştü.

Dudakları istemeye istemeye dudaklarımdan ayrıldığında, "Alçin!" dedi. "Ezeceğim seni, güzelim. Zaten iki gram bir şeysin, sana zarar vereceğim diye aklım çıkıyor."

Cevap vermek yerine uzanıp tekrardan dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bu sefer dudaklarımın üzerinde gülen oydu. Ve ben tam şu an *dudaklarına bağımlı olmaktan* deli gibi korktum. Asıl onu gördüğüm her an dudaklarına kapanıp kapanmayacağımı öğrenmek için etrafında koşuşturacak kişi bendim. Onu öpmek çok güzeldi. Tadı çok güzeldi. Ben ki sigaradan pek hazzetmezdim fakat nane ve ceviz ağaçlarını andıran kokusuna karışan o sigara bile tadının kötü olmasına sebebiyet vermiyordu. Sanki aynı şeyi düşünmüşüz gibi dillerimiz birbiriyle buluştuğunda az önce düşündüğüm her şey netleşti. Ciddi anlamda tadı çok güzeldi.

Aynı zamanda bu kadar iyi hissettirmesi akıl kârı değildi. Dilinin dilimin üzerindeki dansı, dudaklarının dudaklarıma kapanışı ve ellerinin bedenimi bir mabet yeriymiş gibi usul usul okşaması... Konu o olduğunda bunların hepsinin hissi zirvedeydi. Ona günbegün, hayır, geçen her saatte biraz daha çekiliyordum ve bunun önüne nasıl geçilirdi ya da geçilebilir miydi bilmiyordum.

Bu kadar becerikli bir şekilde bedenimi kontrol etmesi, kırmızı alarmları bir kez daha deli gibi çalıştırdı. Dudaklarımı ondan koparmak çok zor olsa da en sonunda birbirimizden ayrılmıştık ve resmen darmadumandık.

"Melih!" dedim sinirle. Haklı bir şaşkınlıkla kaşları çatıldı ve dirseklerinden destek alarak yükseldi. "Daha önce kaç kişiyle öpüştün?"

"Ne?"

Ellerimle kollarını tuttum ve onu altıma almak için tüm gücümü kullandım fakat nafileydi. Üzerinde hâkimiyet kurmam lazımdı. "Beni üstüne al!" dedim. "Ayrıca zaman kazanmak için anlamamış gibi yapıyorsan sana gününü göstermekten çekinmem." Omzuna vurdum. "Beni üstüne alsana!"

Anlamsız bakışları muzip bir ifadeyle yıkansa da nedenini sormadan, beni kavrayıp üzerine aldı. "Derdin ne senin?"

"Bu kadar iyi bir şekilde öpüşmeni anlamlandıramıyorum," dedim, asla benlik olmayan bir tavırla. Kalkıp *sana ne*, dese edecek tek bir kelimem dahi yoktu ama içimdeki o dürtü beni fişekliyordu. Normalde sorsanız önceki ilişkilerinin beni etkilemediğini, aksine orada ne yaşandıysa hepsine saygı duymam gerektiğini söylerdim fakat şu an resmen sinirden kuduruyordum. "Reyhan'la olan ilişkinizin o boyutta olmadığını biliyorum, başka birileri oldu mu?" Ben iyice saçmalıyordum ama çenemi kapatmak çok zordu.

Bana cevap vermek yerine uzanıp dudaklarımızı birleştirdi. Öpüşmemiz karşı konulmaz bir noktaya gelene kadar ona kapılmamak için kendime şart koysam da işler bir noktadan sonra imkânsızlaşıyordu. Dudaklarımız birbiri üzerinde kayarken avuçiçleri belimi sımsıkı sarmıştı. Omurgam boyunca dolanıp en sonunda orada duruyordu ve bu beni daha fazlasını istemek için ona daha da sokulmamı sağlıyordu.

Birbirimizden ayrıldığımızda bu sadece nefes alma isteğindendi. Bir okyanusu andıran katran karası gözleri yüzümde dolandı. "Hiç kimse," dedi tek nefeste. "Sana olan aşkım üzerine yemin ederim ki tek bir kişi bile olmadı, Kızıl Çalıkuşu. Sen benim değilken bile bu zavallı adamın kalbi her zaman senindi." Dolan gözlerimle ona bakıyordum. Uzanıp gözlerimin kenarını sevdi. "Senin bu kadar iyi öpüşmenin nedeni neyse benim de nedenim o," dedi sadece. Sonra bir saniye bile geçmeden beni altına aldı. "Duygular..." İma dolu sesi zihnimde yankılandı. "Ve dürtüler," diye ekledi. "Bunların yoğunluğunda hareket etmezsen ölecek gibi hissedersin." Haklıydı. Dudaklarımın dudaklarında olmadığı her an ölecek gibi hissetmekten korkuyordum. "Alçin." Ciddileştiğinde bedenim kaskatı kesildi. "Benim için sadece sen varsın. Ne öncesi var ne de sonrası. Sadece sen." Uzanıp dudaklarıma kısa ama güçlü bir öpücük kondurdu. "Bunların sahibi sensin," dedikten sonra elimi alıp deli gibi çarpan kalbinin üstüne koydu. "Ve bunun sahibi de sensin, Alçin. Her zaman sendin ve ilelebet de sen olacaksın. Anlaştık mı?"

Cevabımı dudaklarına uzanırken verdim. Deli gibi gülümseyip, "Anlaştık," dedim.

Düğün sorunsuz devam ediyordu. Tek sorun Melih'in haddinden fazla dikkat çekmesiydi. Hayır, ne zaman ona baksam ya biriyle konuşuyordu ya da birileri onu bakışlarıyla yiyordu. Dünkü masadaki kız, hemen arkasındaki masada oturuyordu ve bakışlarını adamın üzerinden vinçle çekmemiz gerekecekti neredeyse.

"Kadının saçını başını yolacak gibi bakıyorsun," dedi, yanımdan geçen bir ses. O kadar dalmıştım ki elimdeki tepsiyle öylece kalakalmış bir haldeydim. Sesin sahibine bakmak için döndüm. Canan'dı. Etraf çok gürültülüydü. "Adamı tapulu malın gibi damgalamadıktan sonra bu bakışlardan kurtulamazsın. Gerçi..." Duraksadı ve bakışları tepsiyi kavrayan elimdeki yüzüğe dokundu. "Bu şekilde bir tık damgalanmış gibi duruyor. Düşün, buna rağmen hâlâ dikkat çekiyor." Canan'ın bakışları da aynı şekilde Melih'in üzerinde toplandığında içimdeki ilkel bir dürtü Canan'ın tam önünde durmama neden oldu. Melih'i görüş mesafesinden çıkardığımı anladığında

güldü. "Korkma," dedi. "Kocanı elinden istesem de alamam. Adam sana kör kütük vaziyette."

"Canan!" dememe kalmadan lafımı kesti.

"Bunun sadece bir evcilik oyunu olduğunu mu söyleyecektin? Yok, almamayayım. Sen bunu evcilik adı altında sakladıkça benim Melih'e yaklaşmak için deliren tarafımı besliyorsun, haberin olsun."

Sinirlenmiştim ve bu sinirimi nasıl dizginlemem gerektiğini bilmiyordum. Canan'a sinirlenmek asla benlik değildi. Belki de tüm yaşantım boyunca sadece bu birkaç günde ona deli gibi sinirleniyordum. "Melih'e delirdiğin falan yok senin!" dedim en sonunda.

"Neden olmasın?" derken, yanımdan geçip gitmek üzereydi. "Adama baksana Alçin, resmen pırlanta gibi parlıyor." Melih'e baktım ve onun çoktan bana bakıyor olduğunu gördüm. "Ama işte o pırlantanın sahibi çoktan atanmış. Bize de bakıp iç çekmek düşüyor sadece."

"Bunu bilmene rağmen hâlâ bu şekilde konuşmana anlam veremiyorum, Canan," dedim en sonunda patlayarak. Bunu dememem gerekirdi ama kendimi tutamadım. Melih'in benim üzerimdeki hislerini bildiğimi kabul etmem demekti bu ve ben az önce bunu resmen kabullenmiştim. "Şu an onunla senin arandaki engel ben miyim yani?"

"Cık," dedi gülerek. "Sen benimle onun arasındaki bir engel değilsin. Sen direkt seninle onun arasındaki bir engelsin." Omzumu sıvazladı ve beni aklımda bir ton soru işaretiyle bırakıp gitti.

Bir süre kelimenin tam anlamıyla aptal gibiydim. Masalara servis yapıyor ve arada bir gidip Melih'in yanında oturuyordum. Birkaç kere bana yardım etmek için ayaklanmaya çalışsa da kabul etmedim. Bu benim işimdi ve o şu an tatildeydi. Konu geçmişten açılmıştı ve bu benim keyfimi yerine getirebilecek tek şeydi.

Ağacın tepesine çıkmamı ve beni sadece kendisinin o tepeden indirebildiğini anlatıyor ve bundan dehşet haz alıyor gibi görünüyordu. Resmen itfaiye aracının yukarıya kadar uzanan koluna binmiş ve ağacın tepesinde öylece duran benim yanıma kadar çıkmıştı.

"Korkmadın mı hiç o kadar yükseğe çıkarken? Sonuçta sen de küçüktün."

"Hem de nasıl korktum," dedi itiraf ederek. Kıkırdadık. "O zamanlar yüksekten çok korkardım ama sen *Melih gelmezse inmem*, diye tutturmuştun. Ben de bunu duyunca, koşa koşa ağacın yanında bitmiştim. O itfaiyecilerin yanına giderken dahi o kadar yükseğe çıkacağımı bildiğimden resmen yusuf yusuftum." Babam bu *yusuf yusuf* tabirini çok kullanırdı. Babamı da

çok demişti. "Ama konu sen olunca, bir saniye bile düşünmeden yanına kadar çıktım."

Çıkmıştı. Ona minnettardım. Hatta şu an öğrendiğim bir gerçekle neredeyse duygusallıktan ağlamak üzereydim. "E o kadar ağaca tırmandık seninle, o zamanlarda da mı korkuyordun yüksekten?"

"Siktir. Bunca yıl bunu saklayıp şu an resmen boş bulundum," dedi. Gerçekten de ağzından kaçırdığı için hayıflanıyordu ama aslında bu o kadar tatlıydı ki başımı omzuna yasladım. "Evet, doğru, o zamanlar da korkuyordum. Hem ilk sorduğunda nereden bileyim gerçekten ağaca tırmanmak isteyeceğini? Sen kabul edince ben de korka korka olsa da en tepeye kadar çıkmayı öğrettim sana. Aslında diğer yandan ben de en tepeye kadar tırmanmayı öğreniyordum ama bunu gizlemekte ustaydım. Gerçi şu an ağzımdan kaçırdım, yaşlanmışım." Güldüm. "Seninle muhabbet edebildiğim nadir anlardandı. Zamanla bana alıştın ve daha da yakın iki arkadaş olduk. Ve ben de zamanla içimdeki o korkuyu aştım. Anlayacağın, hepsi senin sayende oldu."

"Melih, bu çok... Tatlı ve duygusal. Şu an ağlasam çok mu abartmış olurum?" dedim, gülümsemeye çalışarak. Gözlerim dolmuştu. Regl mi olacaktım?

"Eda olsaydı ilgi çekmeye çalıştığını söyler, seni topa tutardı," dedi ama uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bana kalırsa ağlamanı görmektense ölmeyi yeğlerim. O yüzden sadece gülümse, Çalıkuşu."

Tam ağzımı açıp, bir şey diyecekken, Canan kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı. Neye uğradığımı şaşırdım ve kendimi birden Yasemin ve Canan'ın elinde Damat Halayı oynarken buldum. Arkamı dönüp Melih'e baktığımda kahkaha attığını görmüştüm. Elimi ona doğru uzatıp onu da yanıma çekmek istesem de başını iki yana salladı ve sigara içeceğini belli ederek paketini salladı. Başımla onayladım ve oyuna ayak uydurmaya çalıştım.

Dakikasında halalarım da oyuna dahil olduğunda çember büyüdükçe büyümüştü. Bir an o kadar sıkıştık ki Canan ve Yasemin'le aramıza girenlere bakmak için iki yanıma dönme isteği hissettim. Çünkü sadece onlar var diye oynuyordum. Aramıza girenleri tanımadığım an kaçmak için anı kollamaya başladım ki yanımdakileri gördüm. Elimde olmadan gözlerim kocaman açıldı ve resmen heyecandan yerimde zıplayıp ufak bir çocuk gibi ellerimi çırptım.

Sıla ve Zeynep abla gelmişti. Biri sağımda biri solumdaydı.

O an Canan'ın neden beni bir hışımla oyuna soktuğunu anladım. Zeynep ablanın hemen yanına baktığımda ise abimi gördüm. Bu ikinci heyecan, yüzümdeki gülümsemenin daha da büyümesine neden olmuştu. Onları çok özlemiştim. Çok çok özlemiştim.

O kadar uzun süre olmuştu ki onları görmeyeli, içimde büyüyen özlem kanat çırpıyordu. Kendimi bulmak adına geride bıraktığım insanların benim için ne denli önemli olduklarını anlamama neden oldu bu serüvenim. İnsana her yaşı, yaşadığı en küçük olay bile çok fazla şey öğretebiliyordu. Onlara duyduğum özlemin büyüklüğünün altında ezildiğim gerçeğini asla göz ardı edemezdim ama diğer yandan bu uzaklaşma bana kendim hakkında bir gerçeği kendime itiraf etmeme neden olmuştu, bu nedenle her ne kadar zorlanmış olsam da bir yanım pişman değildi.

Sıla'yı, Zeynep ablayı ve abimi özlemiştim, bu doğruydu ama bunu kendime itiraf etmek zaten zor değildi. Ama Melih'e duyduğum özlemin büyüklüğü bana sürekli kaçtığım bir gerçeği göstermişti. Çünkü şu an yanımdaki insanlara duyduğum özlemle ona duyduğum özlemi çok iyi bir şekilde karşılaştırabiliyordum. Sıla'ya, Zeynep ablaya ve abime duyduğum özlem, Melih'e duyduğum özlemden oldukça farklıydı ve bu, yanıma gelen bu insanları sevmediğimi göstermiyordu. Tam tersi, bir gerçeği daha fark etmemi sağladıkları için onlara minnettardım.

Halay giderek hızlanıyordu ve ben kafamın içindeki derin okyanustan sıyrılmak zorundaydım yoksa birbirine dolanan ayaklarım beni yerle bir edecekti. Sağa döndüğümde Sıla'nın içten gülüşlerini görüp daha da mutlu oluyor, sola döndüğümde Zeynep ablayı ve abimi görüp sevinçten ağlayacak hale geliyordum. Zeynep ablanın uzun saçları etrafında döndükçe abimin suratına çarpıyordu ama bu, abimi asla rahatsız etmiyor gibi duruyordu. Hepsinin suratında kocaman bir gülümseme vardı ve bu benim kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Düğünün temposu o kadar yükselmişti ki bunda kesinlikle bizimkilerin etkisi büyüktü. Zeynep ablayı en son ne zaman bir düğünde bu kadar eğlenirken gördüğümü hatırlamıyordum. Yaşlıların ellerinden tutup, halaya dahil olanların hepsi yerlerini bırakıp bizim yanımıza geliyordu çünkü buradaki eğlence o taraftakinden oldukça fazlaydı. Fakat Zeynep abla ve abimin arasına girecek olan biri olursa abim asla izin vermiyordu ve ben bu inadına her seferinde gülerek tepki veriyordum. Zeynep ablaya dönüp baktığımda abime kızdığını ve bunun ayıp olduğunu belli etmeye çalışsa da abim bir çocuk gibi omuz silkiyordu. Ne yalan söyleyeyim, aralarındaki bu iletişime bayılıyordum.

DJ Ulaş dahi DJ kabinini bırakıp bize katılmış, Eda'nın elinden tutarak halayın başını çekiyordu. Sonrasında Merve'yi -eski sevgilisi miydi yoksa barışmışlar mıydı hâlâ emin değilim- kolundan tutarak halaya dahil etmişti. Eda oflayıp, püfleyerek, halayın üçüncü sırasına gerilerken Ulaş, Merve'nin elinden tuttuğu için halayın başında deli gibi sırıtıyordu. Sonra Ulaş'ın yü-

zündeki bu sıntışın bir yerden tanıdık geldiğine emin oldum. Evet, Ulaş, abimin tıpatıp aynısıydı. Kahkaha atmadan edemedim. Resmen hık demiş, birbirlerinin burnundan düşmüşlerdi. Zaten sima olarak da abimle birbirlerine çok benzerlerdi fakat konu sevdikleri kadın olunca dahi birbirlerine benzemeleri çok tatlıydı.

Artık herkes o kadar yorulmuştu ki halay bitiminde sandalyelerine yayılmışlardı. Hepsini teker teker kucak dolusu sarmaladım. Bir süre soluklanmak için öylece sustuk fakat Melih oldukça sakin olduğundan dolayı bizim soluklanmamızı sabırla bekledi. Arada bize takılıyordu ama kimsenin cevap vermeye gücü yoktu.

"Sana *ben gelene kadar şirketi batırmamaya çalış*, diyorum ama sen kalkıp buraya geliyorsun, Zeynep," dedi Melih. Bunu şakayla karışık söylemişti ama yine de söylememesi gerektiğini belli eden bir göz teması kurduk. Bir çocuk gibi omuz silkip devam etti. "Çıkarken şirketin kapısını üç kere kilitledin mi bari?" diye alayla sordu.

Zeynep abla, alayının farkında olduğunu belli ederek, "Hafta sonundayız, ablacığım," dedi. "Ayrıca gelmeden önce her şeyi en kısa ayrıntısına kadar inceledim, toplantılarına girdim, notlarımı aldım ve inanamayacaksın belki ama derslerime bile en baştan çalışmaya başladım." Bana döndü ve kollarını bedenime sardı. "Bu küçük kızıl cadıyı ben de çok özledim, ne yapabilirim? Bunlar geliyorken, ben de gelip görmek istedim."

"İyi yapmışsın, Zeynep abla. Boş ver, sen ona bakma. Gelmenize çok sevindim gerçekten."

"Buraya geldiğimi gördüğün an şirket iflas edecek diye korkup beni neredeyse kapı dışarı ediyordun, Çalıkuşu," dedi Melih, bana takılarak. Ona dönüp kaşlarımı çattım ama bu onu asla korkutuyormuş gibi görünmüyordu, aksine bayağı da eğlenmişti. "Ben her şeyimi ablama bırakıp geldim, asıl şimdi iflas edip etmeyeceğimden korkmalısın."

"Zaten iflas edeceğiniz kadar çok durmayacağız," dedi abim, beni kucağına çekerken. "Bunu almadan şuradan şuraya gidersem ne babam beni eve alır ne de annem. Hem senin buraya geldiğini öğrenince Pırasa'yı alıp gelirsin sandım. Sen de bir gittin, pir gittin, abi." Güldü ama ben nedense kendimi diken üstünde hissettim. "*Buraya gelen dönmek istemiyor herhalde*, dedik ve test etmeye karar verdik."

Sıla elinde su şişesiyle, "Bir de üstüne düğün varmış," diye lafa daldı. "Bir de buraların düğünleri çok güzel oluyor, iyi ki gelmişiz."

"He, yani düğüne denk geldiğiniz için mutlusun?" dedim ona sataşarak.

Sıla, şişesinin dibinde kalan azıcık suyu bana doğru atarken, "Sus sen, kızıl cadı," dedi fakat abisiyle dip dibe durduğumuzdan tüm su neredeyse

ona gelmişti ve Sıla hızlıca ellerini yukarıya kaldırdı. "Vallahi ona olan sinirimden yaptım, abi, senlik bir durum yok." Sinirli görünmeye çalışarak bana baktı. "O kadar zaman insan hiç mi özleyip dönmez be nankör Çalıkuşu?"

Melih benden önce davranarak, "Alıp getirecektim Alçin'i," dedi. "Sadece buradayken biraz daha kalmak istedim. Fethiye'ye gelmeyeli epey oluyor."

"Sen bir saniye dur, abi, benim sorunum şu yanındakiyle. Gelip hemencecik beni öpmezse onu asla affetmem," dedi Sıla. Elimde olmadan kıkırdadım ve yerimden fırlayıp, kucağına oturarak, kollarımla onu sarıp sarmaladım. "Sol yanağımdan da öp."

"Beni de beni de," dedi Zeynep abla. İçimde büyüyen sevgiden yüzümde gülücükler eksik olmuyordu. Sıla'nın kucağındayken, uzanıp kollarımı ona doladım ve iki yanağından da öptüm. Resmen aileydiler, candılar, abla kardeştiler.

Abim ve Melih aralarında bir şeyler konuşmaya başladığında Zeynep abla ve Sıla'nın ortasında oturuyordum. Bana mahallede olup bitenleri anlatmaya koyuldular.

"Lale ablayla Celal yine ayrıldı," dedi Sıla. "Ama bu seferki bayağı büyük bir sorunmuş, Lale abla hiçbirimize anlatmıyor." Ablasına döndü. "Gerçi ablama anlattı ama yeminini almış, o yüzden ablam da ağzını açıp anlatmıyor."

"Onların aşkının diri kalmasını sağlıyor bence bu ayrılıklar," dedim bir refleksle. Çünkü neredeyse liseden beri birbirilerini seviyorlardı ve sürekli ayrılıp barışırlardı.

Zeynep abla bana bakarak, "Yok," dedi. "Bu seferki biraz daha ağır. Aileleri falan içeriyor. Ben de çok üzülüyorum ve elimden bir şey gelmiyor." Uzanıp elimi tuttu. Kalbim aniden hüzünle kasılmıştı. Bu kadar ciddi miydi gerçekten? "Belki sen konuşursun onunla. Senin söylediklerini ciddiye alacağına eminim."

"Seni dinlememesine rağmen beni dinleyeceğini mi söylüyorsun?" diye sordum. Başını salladı. "Onunla en iyi sen anlaşırsın, seni dinlemediyse beni dinleyeceğini de pek düşünmüyorum."

"Hayır, eminim senin söyleyeceklerinin hükmü benimkilerden daha büyük olacaktır. Lale de bizim kadar sana değer veriyor, Alçin. Birazcık itişip kakışsanız da birbirinize düşkün olduğunuzu biliyorum. Biliyorsun, Lale tek çocuk ve bu yüzden seni ve Sıla'yı kardeşi olarak görüyor. Ondaki öneminiz düşündüğünüzden daha fazla. Biraz mizacı farklı sadece ama kalbi kocaman."

Lalezar ablayı da çok özlemiştim. Birkaç kez görüntülü konuşmuştuk ama bana hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti. Bizim onunla iletişimimiz hep aynı olmuştu ama Zeynep abla haklıydı, mizacı böyleydi. Ceviz Ağacı'na döner dönmez soluğu yanında alacağımdan emindim artık.

"Bir de Hatice teyze, Cengiz abi için bir kız buldu," dedi Sıla. "Cengiz abinin pek ilgili olduğu söylenemez ama kızı gördük, yemin ederim ki bir içim su." Zeynep abla onaylayarak başını salladı. "Fakat işte sorun, Cengiz abi..."

Ona da hak vermek gerekirdi. Cengiz abinin aşktan yana dili yanalı çok oluyordu ama asla iyileşmeyi seçmeyenlerdendi.

"Zorlamakla sorunu çözemeyiz," dedim. "Bence ona biraz daha zaman tanımalıyız."

"O kızın üzerinden çok sular aktı, Çalıkuşu," dedi Zeynep abla. "Cengiz'i de bilirsin, çok içli bir çocuktu her zaman. Değerlere saygılıdır ve konu duygular olunca eğer bir yanlış görmüşse karşısında dikilmekten asla gocunmaz." Zihnime Alaz'ın Cengiz abiye itirafı gelmişti ve Cengiz abi gerçekten de onunla konuşmayı kesmişti. Belki birkaç baş selamı, abim ve Melih kadar sert değildi ama onları asla yan yana sohbet ederken görmemiştim. "Ama o kız resmen çocuğu kandırdı ve şu an ondaki bu güvensizliği yenmek, her baba yiğidin harcı değil."

"Haklısın," diyebildim ama içten içe mutlu olması için dua ediyordum.

"Oha! Oha! Oha!" dedi Sıla, ben dalmışken. Boş bulunduğum için yerimden sıçrayıp ona döndüm. Hatta arka masadaki birkaç kişi de ona döndü fakat Sıla asla oralı değildi. Uzanıp, elimi tutup görüş mesafesine kaldırdı.

Gerçekten koca bir siktir!

"Alçin?" dedi Sıla.

"Alçin?" dedi Zeynep abla, büyük bir şaşkınlıkla. Eli ağzına gitmişti.

"Hayır!" diyebildim.

"Neye hayır? Nişanlandığına mı yoksa bunu bize söylemediğine mi?" diye sordu Sıla. Bakışları suratımda dolaştıktan sonra arkama yöneldi ve ağzı kocaman açıldı. "Siktir! Ne? Oha! Abla! Abi! Abla, abime bak! Yani eline! Ay, yüzüğüne!"

"Sıla!" dedim, elimle ağzını kapatırken. "Biraz daha bağırırsan gerçekten eriyip atmosfere karışacağım. Lütfen, bir sessiz olabilir misin?"

"Yuh! Melih yüzük takıyor, Sıla," dedi Zeynep abla, tıpkı kardeşi gibi. Ben kime, ne anlatıyordum? "Alçin yoksa siz..."

"Ya, bari sen biraz sakin kalabilir misin Zeynep abla?" Başını hızlıca iki yana salladı. "Çok sağ ol, gerçekten."

"Anlat çabuk, ne oluyor, Çalıkuşu?" diye sordu Zeynep abla. "Gerçekten düşündüğümüz gibi değildir heralde, değil mi? Yani bu ellerinizdeki yüzüklerin sahipleri birbiriniz değilseniz bir, Melih elindeki yüzüğün sahibini nereye gömdü? İki, Melih'in elindeki yüzüğün sahibi nerede ve Melih bunu nasıl kabul etti? Üç ve en önemlisi neden ikinizin de parmağında bir alyans

var?" Parmağımı tutup ağzına götürdü ve yüzüğü dişledi. "Bir de bayağı pahalı, Sıla," dedi beni unutarak.

Konuyu Sıla'yla Zeynep ablaya anlatmak kolaydı fakat abim? Şu an kalbim resmen bir yerlerimde atıyordu. Melih'in abimle bu denli hararetli ne konuştuğunu duyamıyordum ama çok önemli olduğunu görebiliyordum çünkü abimin gözleri bir anlığına dahi olsa onun parmaklarına değmemiş gibiydi.

Onlara daha sakin bir yerde anlatmak istediğimi söylesem de o kadar meraklı ve şaşkınlardı ki birisi bir kolumu, diğeri diğer kolumu kucaklarına çekip beni aralarına hapsetmişti. En sonunda pes ederek ve sürekli sağımı solumu kolaçan ederek her şeyi anlatabileceğim en kısa şekilde anlatmaya koyuldum. Kısa sürede çok fazla konuştuğum için arada bir arkama dönüp Melih'in elindeki su şişeme uzanıyordum. Konuşmasının ortasında dahi olsa her seferinde şişenin kapağını açıp elime tutuşturuyor ve sonrasında ona geri vermemi bekliyordu.

Her şeyi anlatmayı bitirdiğimde halaydan daha fazla yorgun hissediyordum ve şu an karşımda Eda gibi kıs kıs gülen iki kişi daha belirmişti. "Hayır, lütfen, siz bari yapmayın. Allah aşkına, biri çıkıp bu durumun mantıksız olmasıyla ilgili konuşabilir mi?" Başımı eğip, söylediklerimle çelişircesine parmağımdaki alyansa baktım. Daha takalı birkaç gün olmasına karşın parmağımdaki ağırlığına bile alışmıştım.

"Yaşlı başlı kadını üzmek yerine onu mutlu etmeye çalışıyorsunuz işte, ne mantıksızlığı?" diye sordu Sıla ama bu cümlesinin altında bayağı bayağı haince düşünceleri vardı. "Hem bence çok eğlencelidir kesin. Vallahi ben evcilik oynamayalı bir asır oluyor, siz ne güzel evcilik oynuyorsunuz işte. Ama hakkını yemeyeceğim, senin büyük büyük ninen Alçin'in kocası Mücahit Bey tam da abim gibi bir adammış. Saray ninenin cuk diye oturtmasına şaşmamalı."

Sıla bana alttan alttan bakarken neden kızarmaya başladığıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Beni kolumdan tutup kendine biraz daha çekse de direndim. Eğer beni biraz daha köşeye sıkıştırırlarsa öpüştüğümüzü ağzımdan kaçırabilirdim. Çok utanıyordum, adam en yakın arkadaşımın abisiydi, en yakın arkadaşıma, abisiyle öpüştüğümü nasıl söyleyebilirdim ki? Bu çok garip olurdu. Ama tam şu an eğer bunu birine anlatmazsam da yoğun duygu patlamasından ölecekmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Ben bu yaşıma kadar başımdan geçen her bir hadiseyi anlatmak için soluğu Sıla'nın yanında almışken bunu nasıl saklayacaktım?

Zeynep abla sırtımı sıvazlarken, "Ne olacak, canım?" dedi. "En fazla birkaç gün daha çabalarsınız. Hem ikinizin de kafası dağılmış olur. Melih'e

baksana ne kadar iyileşmiş görünüyor." Uzanıp yanan yanaklarımı sevdi. "Senin de yüzüne can gelmiş işte, kötü mü? Bana kalırsa Saray nineye iyilik yapacakken kendinize büyük bir iyilik yapmış gibisiniz." Her bir kelimesi ima doluydu ve ben ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Ama çok yorucu," dedim. "Ninem çok fena. Ninemi geçtim, Eda çok daha fena. Onu inandırmak, ninemi inandırmaktan daha zordu."

"Eda'yı neden inandırmaya çalışıyordunuz ki?"

"İşte ben de bilmiyorum, Zeynep abla. Ninesinin dibinden ayrılmadığı için olsa gerek kimse bu karıkoca olayının gerçek olmadığını ona söyleyemedi. O da bir dedektif edasıyla dibimizde bitip duruyordu sürekli."

"*Duruyordu*, derken? Neden geçmiş zaman kullandın?" diye sordu Sıla. Al işte, bir dedektif de buradaydı işte. "*Şimdi emin oldu*, demek oluyor yani bu." Beni hin gülüşüyle süzdü. "Sizi bir şeyler yaparken mi gördü yoksa?"

"Sıla!" Uzanıp koluna vurdum. "Saçma sapan konuşma, ne yaparken görecekmiş bizi? Bu Fethiye'nin havasında mı yoksa suyunda mı bir şey var, anlamıyorum ki. Herkes aşk kuşu kesiliyor saniyesinde."

"Aşk mı?"

"Sıla! Bak, özlemişim hatta çok özlemişim diye ağzımı açmıyorum ama her yerini çimdiklerim senin."

"Ama hâlâ cevap vermedin, Alçin," dedi Zeynep abla. "Eda nasıl ikna oldu?"

"Bari sen yapma, Zeynep abla."

"Ne yapmamayım, Çalıkuşu? Bastı mı sizi?" Artık yanaklarıma kadar kızarmıyordum, tam tersi tüm bedenim domates gibi olmuştu. "Zaten Melih'in bu hallerinin başka açıklaması olamaz. Buraya gelmeden önceki hallerinden eser yok şu an. Halaydayken bir bakayım dedim, resmen gözlerinin içi gülüyordu ve emin olabilirsin, Alçin... Sen yokken dudakları bir santim dahi yerinden oynamıyordu. Belki Belkıs'ı severken gülümserdi, o kadar."

"Bunun, birinin bizi basmasıyla alakası ne? Belki havası iyi gelmiştir buranın," diye belli belirsiz mırıldandım. Aslında farkındaydım, Melih kadar ben de mutluydum o yanımdayken. O farkındalık bedenimi sardıktan sonra ona olan bakışlarımın dahi değiştiğine emindim ve tek tesellim birinin bunu fark etmemesiydi. Ne diyecektim ki? Hadi burada bizi tanıyan çok insan yoktu fakat mahalleye döndüğümüzde ne olacaktı?

Zeynep abla bir saniye bile düşünmeden, "Cık," dedi. "Bir şeyler olduğu kesin."

Tam ağzımı açıp ağzımdan bir şeyler kaçıracağıma emin olduğum anda Yasemin gelinliğini parmaklarının arasına alarak kaldırmış ve Osman'la birlikte dans pistinden kapıya doğru kahkahalar eşliğinde koşmaya başlamıştı.

Ne olduğunu anlamayan bir biz bir de yaşlı kesim kalmıştı. Bize doğru koşan Canan'ı gördüğümüzde hepimiz soru işaretleriyle doluyduk. Yanımıza yaklaştığında, bizi kollarımızdan tutarak ayağa kaldırdı. Bu kızın enerjisi asla bitmiyor gibiydi.

"Ne oluyor şu an?" diye sordu Sıla. "Tamam, buradaki düğünlerin bizim kıçı kırık salonlarda yapılan düğünlerden farklı olduğuna eminim ama şu an ne olduğunu asla anlamadım. Gelin damatla birlikte düğünden mi kaçtı yoksa ben mi yanlış görüyorum?"

"Aslına bakarsan..." derken, susup DJ Ulaş'a doğru bağırdı. "Ulaş, yaşlılar için daha musiki şarkılar açabilirsin. Çünkü birazdan cık cıklamaya başlayabilirler. Rahatlamaya ihtiyaçları var." Bize tekrar döndü. "Aslına bakarsanız her düğünümüzde karşılaştığımız bir durum değil fakat gelin ve damadımız geceyi sahilde denize girerek bitirmek istediler. Ve bu isteklerini roman havası oynarken fark ettiler. Biz de asla sorgulamadık." Etrafına baktı ve gerçekten de bir genç biz kalmıştık burada. "Hadi, biz de gidiyoruz."

Canan, abimle Melih'e yaklaşıp, onlara da aynı şeyi söylerken, biz üçümüz aynı anda başımızı eğip kıyafetlerimize baktık. Zeynep ablayla Sıla'da şort vardı ve denize girmek kolay olabilirdi fakat ben bu elbiseyle denize nasıl gireceğimi kestirememiştim. İçimden bir ses, *başından çıkarıp iç çamaşırlarınla girersin, ne olacak sanki, yapmadığın şey mi canım*, demiş ve beni utandırma kervanına iç sesim de dahil olmuştu.

Ağzımı açıp denize girmeye gitmesem daha iyi olacağını ve kafenin başında birinin beklemesi gerektiğini söyleyeceğim an Sıla elimden tutarak beni kafenin kapısına doğru sürüklüyordu. Ağzımdan çıkan her olumsuz kelimeyi başını iki yana sallayarak kesiyordu ve ben en sonunda susarak arkama döndüm. Zeynep abla tıpkı Sıla gibi abim ve Melih'in arasına girmiş, onları kapıya doğru sürüklüyordu.

Melihlerin yanından bize doğru koşan Canan'a, "Kafe ne olacak?" diye bağırdım.

"Anneme verdim anahtarları. Zaten Eda bu saatte denize girmeye korkuyor, o da anneme yardım eder. Hem hepsi yaşlı zaten, Ulaş bir *playlist* başlattı, dinleyip dururlar. Sorun olacağını düşünmüyorum."

Gülerek başımı iki yana salladım ve kabullenerek peşlerine takıldım. Halihazırda sahilde oturan kalabalık, gelin ve damadın onlara doğru koştuğunu gördüğü an hep bir ağızdan bağırmaya başladı ve tezahüratlar uçuşmaya başladı. Gülümsemeden duramıyordum. Sıla'nın kahkahaları ablasınınkilerle karışıyor, ardından düğün konvoyu gibi ilerleyen insanların kahkahalarıyla buluşuyordu.

Yasemin oldukça mütevazı olan gelinliğiyle bir an bile düşünmeden, to-

pukluların çıkarır çıkarmaz soluğu gecenin soğuk sularında almıştı. Kalabalıktan yükselen nidalar daha da büyümüştü bu şekilde. Sonrasında nasıl olduğunu anlamadım ama bir ses bombası ortama giriş yaptı. Sesin nereden geldiğine bakmak için arkamızı gördüğümüz an Ulaş orta boylarda bir ses bombasını Amerikanvari bir şekilde omzuna koymuş halde sahile giriyordu. Diğer kolunun altında ise Merve vardı ve halinden bayağı memnun bir şekilde gülüyordu. Sanırım eski sevgili değillerdi ve Ulaş kendini affettirmeyi başarmıştı.

Ses bombası sahilin ortasına yerleştirildikten sonra sahile yakın diğer kafelerden led ışıklar getirilmeye başlandı ve bu ciddi anlamda kendiliğinden oldu. Gecenin karanlığına bürünmüş ve sadece ay ışığıyla aydınlanan gece birden herkesin bir ağızdan söylediği 90'lar Türkçe pop şarkılarıyla dolmuş, rengârenk led ışıklarla aydınlanmaya başlamıştı.

Ayaklarımız kumlarla buluştuğu an Melihler de bize yaklaşmıştı. Sıla bir saniye bile beklemeden, Canan'ın elinden tutarak suya doğru ilerlemişti. Ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz ikisi de çıplak ayaklarla soğuk suyu hissetmek için ilerledikçe ilerledi. Bu sırada hemen yanımda ayakkabılarını çıkaran Zeynep ablaya hain bakışlarla bakan abim vardı ve ne yapacağını anladığım an kıkırdamaya başladım.

"Sakın, Kutay!" dedi Zeynep abla. "Bak, sakın!" Abim onu duymuyormuş gibi üzerindeki tişörtünü bir saniye bile düşünmeden, çıkarıp Zeynep ablayı kovalamaya başladı. "Kutay! Bak, ben birden giremem öyle soğuk suya. Alışmam lazım! Hayır, Kutay!"

Abimin kalın sesinden kopan kahkahalar beni de güldürüyor, aynı zamanda kovaladığı Zeynep ablanın koşarken çıkardığı heyecanlı ve korku dolu nidalar hepimizi daha da eğlendiriyordu.

Zeynep abla hep böyleydi, ne zaman plaja gitsek her zaman adım adım suya girer ve alışana kadar ilerlerdi. En sonunda biz sıkılıp, ona sular atarak ıslatmaya çalışırdık ve o da en sonunda pes ederek, kendi işkencesine kendisi son verip suya dalardı.

Abim ayakkabılarını çıkarmak için durakladığında, "Kendine zorluk çıkarmana izin vermiyorum işte, daha ne istiyorsun?" diye sordu. Bu, Zeynep ablaya birkaç saniye kazandırsa da abim ciddi anlamda hızlı koşuyordu. "Daha ne kadar kaçmayı planlıyorsun, Zeynep? En sonunda yorulup kalacaksın. Ayrıca yaşlandın, bunda bir hemfikir olalım."

"Sadece bir yaş büyüğüm be senden!" diye ciyakladı. "Asıl sensin yaşlı. Şurada birini çevirip sorsam hepsi senin benden yaşça büyük olduğunu söyler."

Haklıydı, söylerlerdi. Zeynep abla gerçekten de çok genç gösteriyordu.

Cihangir ailesini tanımayan biri ailenin en büyüğünün her zaman Melih olduğunu düşünürdü. Ve abim onun yanındayken gerçekten de ondan yaşça büyük gösteriyordu.

Tam da abimin dediği gibi Zeynep abla en sonunda yorgun düşüp kendini kumlarda buldu ve abim Zeynep ablayı belinden kavradığı gibi kendine yaslayıp ayaklarını yerden kesti. Zeynep abla kahkahalarının arasından çırpınarak yere inmek için debeleniyordu ama abim onu o kadar sıkı tutuyordu ki bedenleri resmen birmiş gibi görünüyordu. Abimin ayakları suyla buluştuğu an Zeynep abla ayaklarını biraz daha yukarı kaldırıyor ve her adımda biraz daha yükselmeye çalışıyordu. Abim büyük adımlarla ilerlediği için kısa sürede ikisi de tam anlamıyla ıslanmıştı. Abim kucağındaki çırpınan kadını su kalçalarının üzerine geldiği anda yere bırakmış ve hemen ardından Zeynep abla onu kollarından tuttuğu gibi suyun içine atmaya çalışmıştı. İkisi de deli danalar gibi *ilk suya kim sokar* oyunu oynayarak bedenleri üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışıyordu.

En sonunda abim pes ederek suya daldı ama istese Zeynep ablaya asla yenilmezdi. Bilerek onun gönlü olsun diye suya balıklama daldı. Zeynep ablanın zafer çığlıkları kulağımıza geliyordu, ta ki abim sudan çıkıp onu da kendisiyle birlikte suya sokana kadar.

Melih'le aynı anda güldük. Başımı çevirip ona baktığımda, bana aslında ne kadar da yakın olduğunu gördüm. Yüzü yüzüme çok yakındı ve çok değil, birkaç saat önce o güzel yüzü yüzüme daha da yakındı. Esen tatlı rüzgâr, kokusunun yüzüme vurmasına neden olmuştu ve ben ona biraz daha yaklaşmak için delirir hale gelmiştim. Ama durmalıydım, etraf çok kadar kalabalıktı.

Yüzüme dökülen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Bana böyle bakarsan işleri daha da zorlaştırırsın, yavrum," dedi.

"Nasıl bakıyormuşum ki?" diye sordum, nefesim kesilmiş gibi. Sanki evrendeki tüm oksijen onun iki dudağının arasındaydı.

"Beni öpmek istiyormuşsun gibi," dedi arsız bir gülümsemeyle. "Ve şunda hemfikir olalım, Kızıl Çalıkuşu..." Bana biraz daha yaklaştı. "Ben ne düşündüğümü saklama konusunda senden daha becerikliyim."

"Ben mi seni öpmek istiyormuşum? Hiç de bile. Hayal âlemindesin yine."

"Hı hı." Bir adım uzaklaşıp üzerindeki gömleğin düğmelerini teker teker açmaya başladı. Onun bu gece denize gireceğine asla ihtimal vermemiştim fakat şu an bayağı bayağı gömleğini çıkarıyordu. "Seni heyecanlandırdığıma artık eminim," dese de bakışlarım gözlerinden çok gömleğinin açıkta bıraktığı bronz tenindeydi. "Bu nasıl oldu, bilmiyorum ama sorgulamamam gerektiğine karar verdim. Sen bendeysen daha fazlasını bilmeme gerek yok."

Gömleğinin son düğmesini de açıp, üzerinden bir yağ gibi akıp, düşmesine izin vererek çıkardı. Ardından ayakkabılarını çıkarıp sadece pantolonuyla kaldı. Bakışlarımı ondan alamıyordum. Ben de bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ama içimdeki dürtüler bu adamı uzun yıllar boyunca beklediğini haykırır gibiydi. Bakışlarım gözleriyle buluştuğunda ise o dürtülerin ne kadar da haklı olduğuna emin oldum. Bedenim ona yaklaşmak için can çekişiyordu.

"Bana dokunmak mı istiyorsun?" diye sordu erkeksi sesiyle. "Alçin, bu hallerin beni deli ediyor." Gülümsemesini sağlamak için dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama yavrum, sen bana böyle bakarken benim kendime hâkim olmamı zorlaştırıyorsun."

"Neden ortalık yerde soyunuyorsun? Ayıp değil mi?"

"Alçin, etrafına bir bakar mısın? Sence ayıp mı?"

Değildi tabii ama ayıp olmalıydı. Onun için ayıp olmalıydı. "O zaman ben de elbisemi çıkarayım, ha?" dediğim anda gözlerindeki gülümseme dahi yüzündeki tüm mimikleri dondu. Kıkırdadım çünkü bunu beklemediğini biliyordum.

Cevap vermedi ama uzanıp burnumun ucunu sıktı. Bu bir nevi söylemek isteyip ama söylemediklerinin dışavurma şekli gibiydi. Onu savunmasız bırakmanın hazzına o kadar çabuk alışmıştım ki buna bağımlı olmamak elde değildi. Tek kelime etmeyip, elimden tutarak beni denize doğru ilerletti. Hızla çarpan kalbimle gözlerim abimi aradı ve derin bir nefes aldım. Hâlâ Zeynep ablayla bir güç savaşı içindeydiler.

Etrafıma bakarken karşılaştığım birçok göz vardı. Kime baktıklarını biliyordum ama şu an resmen davetkârdı. Onun çekici olduğunun her zaman farkındaydım ama Allah'ım... Bu adam, aklımı bu kadar başımdan alacak kadar çekiciyken ve herkesin gözleri onun üzerindeyken onu bunca zaman nasıl fark edememiştim? Herkesin gözünün onun üzerinde olduğu doğruydu ve o sadece bana bakıyordu. Sadece bana. Suya girdiğimiz an irkildim ve bu onu eğlendirdi. O geceki gibi cesur değildim, tam tersi bedenime değen her su damlasıyla birlikte geri adımlıyordum. Su haddinden fazla soğuktu. En sonunda beni belimden kavrayıp, tıpkı abim gibi büyük adımlar atarak ilerledi. Dudaklarımın arasındaki kahkahalara karışan hoşnut nefes alıp vermesi resmen canıma okuyordu.

Haklıydı, beni heyecanlandırıyordu. Beni haddinden fazla heyecanlandırıyordu.

"Şimdi üç deyince dalacağız, anlaştık mı?" diye sordu kulağıma doğru. Etrafta o kadar çok ses vardı ki onu duymanın zor olacağını düşünürdüm ama değildi, sadece onu duyuyordum.

Halihazırda bacaklarım suyun içindeydi ama üst bedenim için hâlâ hazır olmadığıma o kadar emindim ki başımı iki yana sallayarak reddettim. "Bence geri geri yürüyelim ve ben tekrardan sahile döneyim."

"Cık," dedi, dudaklarını saçlarımın arasına bastırmadan hemen önce. "Şimdi sayıyoruz. Bir..." Beni bekledi. "Hadi, güzelim. Bir..."

"İki..." dedim en sonunda. Sırtıma dayalı çıplak göğsü gülüşüyle titredi. "Bak ya, nasıl da zevk alıyor bana eziyet etmekten."

"Ben ve eziyet etmek? Hem de sana? İnanılır gibi değil." Başını yana çevirip dudaklarını kızaran yanaklarımdan ona yakın olanına bastırdı. "Hem domates gibi de kızarmışsın zaten. Bir soğuk su iyi gelir. Evet, nerede kalmıştık? İki..." demesine kalmadan hızlıca, "Üç," dedi ve birlikte daldık.

Bedenim suyun altındayken hemen üzerimde olan bedenine doğru döndü. Tek eliyle belimi kavramıştı ve diğer elini suyun üzerinde kalmamız için hareket ettiriyordu. Benim ise tek elim sımsıkı kapadığım burnumdaydı, diğeriyse sıkıca tuttuğum üst kolunda. Gözlerim sımsıkı kapanmıştı ve sıcacık bedeni beni bu buz gibi sudan korumak için bir kalkan halini almıştı.

Sonra bir şey oldu. Sıcak dudakları denizin altında dudaklarımın üzerine kapandı. O an gözlerini suyun altında açmayı beceremeyen gözlerim koskocaman açılmıştı ama onun gözleri kapalıydı. Dudaklarıma ne çok uzun ne de çok kısa denecek bir öpücük kondurup geri çekilmiş ve beni sıkıca kavrayıp suyun yüzeyine çıkarmıştı. O ana kadar nefes nefese kaldığımdan bihaberdim. Beni yüzeye çıkarmasaydı, boğuluyor olacağımın bile farkında olmayacaktım.

Nefes nefese bir halde birbirimize bakıyorduk ama bedenlerimiz birbirinden ayrılmıştı. Çok fazla göz vardı etrafta ve bunlardan birinin abim olması olasıydı. Fakat bakışlarımız birbirinden asla kopmuyordu. Konuşan kelimelerimiz değildi. Gözlerimizdi ve ben bu dilsiz konuşmanın yoğunluğu altında can verebilirdim.

En sonunda, "Çok direndim," dedi, bana yaklaşmak istedi ama yapamadığını haykıran bakışlar attı. Sanki bana bir adım daha atsa kaybolup gidecektik. Ki haklıydı. Şu an kaybolup gitmeye dünden razıydım. "Ama yapamadım. Eğer sinirlendiysen..."

"Ne için?" Beynim donmuştu. Söylemek yerine dudaklarıma baktı. "Hayır. Hayır, Melih. Sinirlenmedim. Sadece..."

"Sadece, ne?"

"Sadece çok yoğun ve bununla nasıl başa çıkmam gerektiğini bilmiyorum," diye en sonunda itiraf ettim. "Sen yanımdayken bana ne oluyor, bilmiyorum. Evet, beni heyecanlandırıyorsun. Ve evet, ben bununla nasıl baş edilir, bilmiyorum."

Bana öyle bir baktı ki evrende sadece ikimiz varız sandım. Evren sadece ikimiz için dönüyor sandım. Ay sadece bizim uydumuz, yıldızlar sadece bizim için var sandım. Onun için sadece ben varım sandım, benim için ise sadece o.

"Seni öpmek istiyorum," dedi sarhoş bakışlarıyla. Eridim. "Şu an seni öyle sert bir şekilde öpmek istiyorum ki sana bakan her göze benim olduğunu haykırır gibi."

Gerçekten bunu yapacak sandım. Kalbim göğüs kafesimi deliyordu. Tüm bedenim titriyordu, buz tutmuş ellerimi çıplak bedenine bastırdım ve aramızda bir karış bırakacak şekilde geriye adımladım. Suyun boyumu geçmiyor olmasına minnettardım.

"Aferin, yavrum," dedi aynı yoğun bakışlarla. "Birimizin aklı başında olması gerekiyor." Gözleri sırılsıklam olan elbisemin üzerinde dolandı. Islak elbisem bir başka deri gibi bedenimi sarmıştı. "Şu an aklımın başımda olmadığına eminim, bu nedenle tüm yük senin omuzlarında."

Onu ne kadar öpmek istesem de elimin bedenlerimizin arasındaki bir sınır olmasına memnundum. Çünkü ikimizin arasındaki bu çekim hiç de hayra alamet değildi ve karşıdan nasıl görünüyordu, bilmiyordum.

Tam o anda bize doğru suları şaplatarak koşmaya çalışan ve bir pengueni andıran Sıla'yı gördük. Hızır gibi yetiştiği için ona o kadar minnettardım ki aramızdaki o bağı kesmek adına Sıla'ya doğru ilerledim. Birbirine çarpan dişleriyle bana yaklaştı ve kollarını bedenime sardı.

"Oha, Alçin, neden bu kadar yanıyorsun? Su buz gibi resmen." Bana biraz daha sokuldu. "Ve sen tam da benim aradığım şeysin. Sıcacık."

Kafamı çevirip baktığımda Zeynep abla nereden bulduğu meçhul olan bir deniz topuyla oynayarak yanımıza geliyordu. Yaklaştığında hepimizi bir araya topladı ve Melih tam karşımda duracak şekilde bir çember oluşturduk. Zeynep abla oyunun kurallarını, abim *bu oyunun kuralı olmaz*, dese de anlatırken Sıla hâlâ bir koala gibi bana yapışık haldeydi.

"Sizi az önce gördüm," dedi, sanki kendini tutması gerektiğini biliyormuş ama yapamamış gibi. Kalbim o kadar hızlı çarptı ki nefes alamadım. "Alçin, sizin aranızda bir şeyler var, eminim artık." Kıs kıs güldü. "Abim bayağı ciddiydi ama bu ciddilik ona bile fazlaydı. Adama ne yaptın?"

Asıl o bana ne yaptı?

"Sıla, sessiz olur musun?" Gerçekten de bu soğuk suda terliyordum. Onu bedenimden uzaklaştırmama ramak kalmışken o zaten beni daha iyi görmek adına uzaklaşmıştı. Yüzümüze sahildeki led ışıklar vuruyordu. "Bakma öyle."

"Siktir. Kesin bir şeyler oldu. Alçin, bana her şeyi anlatmak zorundasın. Ben senin en yakın arkadaşın değil miyim?"

"Sıla, susar mısın şu an? Yalvarırım."

Omuz silkti. "Herkes çok önemli bir voleybol müsabakasındaymışçasına ablamı dinliyor zaten, Alçin. Kimse duymuyor bizi." Etrafıma baktım, çember giderek büyümüştü. Gelin ve damat da bize katıldığı için kalabalıklaşıyorduk. Ama Melih hâlâ tam karşımdaydı ve ona baktığımı hissedeer hissetmez bakışlarımız buluştu ama hızlıca bakışlarımı kaçırıp Sıla'ya döndüm. "Yemin ederim, sizin aranızda bir şey var, ben ikna oldum açıkçası."

"Ya, Eda gibi konuşup durma, Allah aşkına. Hem neye, nasıl ikna oluyorsun, Sıla?"

"Benim altıncı hissim kuvvetlidir, Çalıkuşu." Gerçekten de öyleydi. "Oldu, değil mi? Ay, kesin bir şey oldu."

"Bırak Sıla, bırak," dedi Canan. "Bak, kaç gün oldu, şu kızıl cadıya bir şeyi itiraf ettirene kadar göbek çatlattım. Bu ne inat, anacığım? Deli gibi kıskanıyor ama yok yani. Gerçi dur," dediğinde kocaman açılmış ağzımla Canan'a bakıyordum. İstemsizce işaretparmağım ona doğru uzanmıştı. "Bu akşam bayağı belli etti. En azından bana tavrını öyle bir koydu ki görecektin."

"Canan, sana inanamıyorum!" Karşısında şok olmuş bir halde ona bakıyordum. "Sen bilerek mi?"

"Alçin!" dedi Zeynep abla. "Çemberi bozma, yerine geç. Evet, ne diyordum? Eğer top kaçarsa kaçıran almak zorunda."

Canan gülmemeye çalışarak, "Evet, tabii ki bilerek," dedi. "Ee, ne yapayım, Alçin? O kadar inatçısın ki kendine karşı bile inadını kullanıyorsun. Ağzından tek bir kelime dahi almak için böyle bir şeye kalkışayım dedim. Aslında ilk başta direkt açıklayacaktım ama sonrasında eğlendim vallahi, ne yalan söyleyeyim. Senin bu kıskanıp da kıskanmıyorum ayakları yapmaların beni şu birkaç günde deli gibi eğlendiriyordu."

Sıla beşlik çakması için elini kaldırırken, "Canan, seni boşuna sevmiyormuşum ben," dedi. Canan hızlıca beşliğine karşılık verince gülüştüler. "Of, her şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum şu an. Senin de alacağın olsun, Çalıkuşu. Her şeyi öğrendikten sonra seninle bir süre konuşmayacağım, bana hatırlat lütfen."

"Ben sana anlatırım bildiğim kadarını," dedi Canan. Ben hâlâ şok olmuş bir halde Canan'a bakıyordum. "Bu yine mavi ekran verdi."

"Canan, sana ne kadar sinirlendiğimi biliyor musun? Küfrettim mi bilmiyorum ama etmiş bile olabilirim. Hem sen benim en sevdiğim kuzenimdin!"

"Aha, bak, şimdi de itiraf etti. Şahitsin, Sıla. Ben uydurmuyorum, değil mi?"

"O şekilde değil ya," desem de ikisi de artık neye inanmak istediklerine karar vermişti. "Hem sen onu küçükken de sevdiğini söylemiştin."

"Alçin, benim sevgilim var, yani bence öyle, önce şunu bir söyleyeyim," dediğinde ağzım ikinci kez kocaman açılmıştı. "Tamam, sana anlatmadığım için kızma ama o da çok hızlı oldu. Melih geldikten sonra senin aklın bir karış havadaydı ve seninle konuşamadım. Ben de senin gibiydim, kendime bile itiraf etmekte çok zorlandım. Bu yüzden senin üzerindeki yükü bu şekilde hafifletmek istedim."

"Yuh! Sevgilin kim?"

"Arkadaşlar, biraz sessiz olabilir miyiz? Hâlâ anlaşılmayan bir nokta var mı?" diye sordu Zeynep abla, bize ölümcül bakışlar atarak. Oysaki onun yüzündeki ölümcül bakışlar pek de ölümcül değildi, üçümüz bir ağızdan gülünce o da güldü ama çaktırmadı.

"Şu ledleri getiren kafenin sahibi," dedi Canan.

"He, şimdi yerli yerine oturdu her şey. Ben de *koskoca sahilde neden bizim denize girdiğimiz yerde led ışıklar var*, diyorum," dedi Sıla, flörtöz bir şekilde. "Anlaşıldı, aşk koçu."

"O konuya gelecek olursak Alçinciğim, küçükken tüm kızlar zaten Melih'e âşıktı. Ama kimse ona itiraf edemezdi. Biraz popülerdi ve biz de İstanbul'a gelince ona âşık olmuştum ama sadece küçüktük. Ayrıca onun seni sevdiğini biliyordum. Her zaman biliyordum, Alçin. Melih şu an benim kardeşim gibi. O yüzüğün parmağına neden cuk diye oturduğunu hiç sorgulamadın mı?" Gerçekten de sorgulamamıştım. "Melih benden yardım istedi. Takılarının arasından yüzüklerini bulup Melih'e ben verdim. Hatta kuyumcuya bile birlikte gittik. Yani demek istediğim..." dedi hızlı hızlı çünkü voleybol birazdan başlayacaktı. O an bir farkındalık sardı beni. Melih'in bana yüzüğü verdiği gün Canan bir anda ortadan kaybolmuştu. Bunun için gitmişti. "Benden size zarar gelmez. Sen sadece biraz daha cesur ol, anlaştık mı?"

Belli belirsiz başımı salladım ve bakışlarım karşımdaki adamla buluştu. Beni nasıl biri haline getirdiğini bilmiyordum.

"Sana küfretmiş olabilirim."

Sıla eline atılan topu abisine atarken, "Allah aşkına, ne dedin, Alçin?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama etmiş olabilirim, Canan," dedim ona dönerek. Canan bundan büyük bir keyif alıyormuşçasına kahkaha atıyordu. "Affet beni."

"Ben de sana edeyim, ödeşelim."

"Tamam, hadi et."

"Ya, Alçin, seni neden sevdiğimi bir kez daha anladım," deyip yaklaştı ve beni sıkıca sardı. "Konu duygular olunca benim gibi korkak olabiliyorsun ama olsun, sonunda ilerleyebiliyoruz."

Sıla bambaşka bir kafadan, "Canan ya, peki şu ses bombası da mı o ledli abiden?" diye sordu.

"Yok, o direkt Ulaş'tan. Bizimki Merve'ye hava atmak için kırk takla atıyor da. İşte hepimiz konu ilişki olunca korkak olmuyoruz. Ulaş idolüm."

Ne kadar süre voleybol oynadık, Zeynep abla nasıl kurallar koymuştu, asla bilmiyorduk ama oyun sorunsuz akıyordu. Abim ve Melih'in voleybolda, suda olduğumuz halde bu kadar iyi olması biraz şovdu. Çoğu bakış karşımdaki adamın üzerindeydi ve sürekli ona top atılıp duruyordu. Herkesin gözü onun üzerindeydi, o ise sadece bana bakıyordu. Sular kasları arasında bilinçli bir şekilde ilerliyor ve kasıklarının hemen üzerindeki ince erkeksi tüylerinin üzerinde toplanıyordu. Harika bacakları ve kalçaları ise cabasıydı. Bronz teni şu an daha da parlak, daha da davetkârdı sanki. Allah'ım, mantıklı düşünemiyordum. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu ama her hareketi sonrasında istemsiz bir şekilde birleşen gözlerimizin hissettirdikleri hiç de adil değildi. Denizdeki tüm gözler onun üzerindeydi ve o sürekli bana bakarken ben de apaçık ortadaydım. Kalbim titriyordu, bir kalp titrer miydi? Bu adam benim sonum olacaktı, her anlamda.

Bakışlarımı bakışlarından kaçırabildiğimde bana atılan topu ona doğru attım. Dudaklarında keyifli bir gülümseme peyda olunca, ben de elimde olmadan güldüm ama ona bakmadım.

Tam o anda DJ Ulaş'ın ses bombasına mikrofon takmış olduğunu fark ettik. Bu çok zor olmadı çünkü şu *ses 1-2-3* denemesini ciddi anlamda büyük bir gürültüyle yapmıştı. "Evet, ses geliyor. Şimdi, sevgili Saray Kafe sakinleri ve sevgili çiftimiz Yasemin'le Osman için *haydi eller havaya*, diyoruz." Beklediği geri dönüşü alamayınca, "Ama bu ne böyle, cenaze evinde miyiz?" dedi ve eğilip ses bombasından bir şarkı açtığında neyden bahsettiğini anca anlamıştık.

Yonca Evcimik, *Sallayalım Dünyayı* çalmaya başlamıştı.

"Haydi sallayalım dünyayı,
Durmadan dans edelim aşk için.
Şıkır şıkır sallayalım kalçayı, ooo ooo."

Ulaş istediği geri dönüşü alınca memnun olmuş bir şekilde alkışladı. Denizdeki herkes ona doğru dönmüş haldeydi ve şarkıyı hep bir ağızdan söylüyorduk.

Birbirimize dönüp, "*Dans et, içindeki ışığı keşfet, sen de doğru yolu bulursun elbet, unutma, her şey aşk için, gerisi hikâye artık vazgeç*," dedik. Zeynep abla, Ulaş kurduğu oyunu bozduğu için çatılmış kaşlarıyla deniz topunu tutsa da kolundan çekerek onu yanımıza aldık. "*İnan ki çok kısa bu hayat*," dedik üçümüz bir ağızdan. Bize bakıp kahkaha attı. "*Vardır yanında sevgilin elbet, durma ona aşkını itiraf et.*"

Ulaş kulaklarımızın pasını silecek kadar gürültülü bir şekilde, "Seni seviyorum, seni seviyorum, âşığım sana, Merve!" diye mikrofona bağırdı.

Haydi eller havaya kalçaya, kısmında herkes ellerini havaya kaldırıp ardından kalçalarına koyuyor, şarkının sözlerini hareketlere döküyordu. *Önce öne sonra arkaya*, diyerek doğru hareket ediyor ve hemen sonrasında *ayaklar sağa sola, kollar yana*, dendiğinde denizde bir dalgalanma oluyordu. Herkes aynı anda adımlayıp ayaklarını iki yana açıyordu. *Öne yürü sallaya sallaya...*

Melih dans etmese de birkaç adım gerileyip şarkıya ritim tutuyordu. Canan ve Sıla beni sırtımdan iterek ona doğru yaklaştırmaya çalıştığında bakışlarım abimde toplandı. Fakat o etrafta Zeynep abla olunca zaten sarhoş gibiydi. Ayaklarını sağa sola açıp Zeynep ablaya da aynı şeyi yaptırmaya çalışıyordu. Direnmeyip ona doğru ilerledim ve bağıra çağıra şarkı söyleyen kalabalığa karışarak, ona şarkı söyleye söyleye yaklaştım.

Ellerini belime koyup beni kendine çektiğinde, "Nasıl oluyor da buradaki her gece soluğu şu sahilde alabiliyoruz, Alçin?" diye sordu.

"Bilmem," dedim ve belimdeki ellerini çözüp onları yukarıya kaldırmaya çalıştım. Dans etmesi için etrafta sallarken, "*Dans et, içindeki ışığı keşfet, sen de doğru yolu bulursun elbet*," dedim. "*Unutma, her şey aşk için. Gerisi hikâye artık vazgeç.*"

Bana öylece bakıp sadece içtenlikle gülümsüyordu.

O kadar gürültülü bir düğün alayıydık ki polis sahili basmıştı. Gerçi biraz geç basmıştı. Biz halamların getirdiği havlulara sarınmış bir halde şezlonglarda oturuyorduk. Ulaş koşa koşa ses bombasını eve saklamış ve sahile geri dönerken, polislerin yanında durup *Memur Bey, kesinlikle haklısınız, bu kadar yüksek ses çevredeki yaşlı kesimi etkileyebilir, o yüzden bu ihbarı çok yerinde buluyorum*, demiş, ardından koşar adım soluğu yanımızda almıştı.

"Götümden kan alacaklar diye ödüm koptu," dedi.

Abim uzanıp başına vurdu. "Küfretme, ulan, götelek."

"Abi, şimdi götelek küfür değil mi?"

"Ben sana *küfretme*, diyorum," diye saçma bir savunmada bulundu abim. "Ben edebilirim."

"Hayır, efendim, çocukların yanında sen de edemezsin," dedi Zeynep abla.

"Eğer buradaki çocuk bensem teessüf ederim, Zeynep abla," dedi Eda. "Ben artık dokuz buçuk yaşındayım."

"Haklı, artık çocuk değil," dedim.

"Benimle uğraşma yoksa alırım ayağımın altına, portakal kafa," dedi bana. Uzanıp saçını çektim. "Bak, Alçin abla, gerçekten uğraşma benimle, he."

"Çocukla çocuk olma," dedi Sıla. Fakat bu asla söylenmemesi gereken bir şeydi. Eda çatılmış ölümcül bakışlarıyla Sıla'ya bakmaya başlamıştı. "Sana diyorum, Eda," diye çevirdi. "Alçin hâlâ çocuk olduğu için sen çocukla çocuk olma."

"Keşke sıvamasaydın, Sıla."

"Abi, susar mısın? Eda her an canımı alacak gibi bakıyor da."

"Haklısın, Sıla abla, Alçin hâlâ bir çocuk."

"Kesinlikle katılıyorum. Hâlâ ağaçlara tırmanıp duruyor. Eminim sen tırmanmıyorsundur."

"Tabii ki tırmanmıyorum," dediğinde aynı anda birbirimize dil çıkardık.

Kurulandıktan sonra herkes evlerine dağıldı. Canan kafeyi kapatıp, bize geçeceğini söyleyerek yanımızdan ayrıldığında dördümüz eve doğru ilerliyorduk. Zor da olsa anahtarı bulup içeriye girdik. Abim arabadaki çantaları taşıdıktan sonra evde bir banyo sırası oluşmuştu.

"Taş, kâğıt, makas oynamayı teklif ediyorum," dedim. Ve böylece en son banyo yapma sırasını kaptım. Bravo gerçekten, konu şanssızlık olunca her daim başı çekmekten geri durmuyordum.

Zeynep abla birinciydi ve banyodan çıktıktan sonra Melih'in girmesi gerekiyordu. Ben de o sırada havluya sarınmış bir halde, açık olan tüplü televizyondan bir şeyler izliyordum. Sıla mutfakta abimle birlikte kahve yapıyordu. Abim, Sıla'nın kahveleri her seferinde yaktığını savunduğu için başında bekleyeceğini söyleyip peşine takılmıştı. Sıla ise ayaklarını sürte sürte mutfağa giderken abime söyleniyordu.

Sonra birden Melih kocaman bedeniyle -ciddi anlamda kocaman olduğunun altını çizmek isterim çünkü ona *ayı* derken asla abartmıyorum- önümde dikilip kolumdan tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı. Şaşırmıştım çünkü banyo sırası ondaydı ve banyoda olduğunu sanıyordum. "Ne oldu?" diye sordum. Cevap vermeden beni banyoya sürükledi ve suyu ayarladıktan sonra kapıya ilerledi. "Ama senin sıran."

"Benim senin diye bir şey yok. Ayrıca daha fazla o şekilde durmana gönlüm el vermedi, Çalıkuşu. Benim sıramı al, ben en son girerim."

"Ama olmaz öyle, hem bu fikri ben ortaya attım. Sonra *Alçin mızıkçı*, diye söylenip duruyorlar."

"Artık söylenemezler, izin vermem." Üzerimdeki havluyu alıp sepetin üstüne bıraktı. Nemli kumaş üzerimde ağırlık yapıyordu. Bana bakışları, banyo soğuk olmasa da titrememe neden olmuştu. Uzanıp kızaran yanaklarımı avuçlarının içine aldı ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Hadi, duş alıp gel, en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyorum bile."

"Beraber yemiştik."

"Evet, hatırlamıyorum işte," dediğinde aynı anda güldük. "Çıkıyorum ben. Yani pek çıkmak istiyormuş gibi değilim ama çıkmam lazım."

"Aynen öyle," diyerek onu ters çevirdim ve ellerimi sırtına koyarak kapıya doğru ittim. "Çıkman lazım."

"Birazcık kalsam?"

"Mesela nasıl biraz? Bu biraz neyi kapsıyor?"

"Buna nasıl cevap vermem gerektiğini bilemedim," dedi. "Ki bilirsin, benim her şeye verilecek bir cevabım vardır. Aslında buna da verilecek çok iyi bir cevabım var ama..."

"Ama?"

"Ama sana söylersem utanırsın."

Cevap vermediğimde *ben demiştim*, der gibi bakıp kapıya doğru ilerledi. Tam çıkacakken, cesaretimi toplayıp, "Söyleyeceğin şey neydi?" diye sordum.

Yüzünde arsız bir gülümsemeyle bana döndü ve ardından bakışlarıyla tüm bedenimi baştan aşağıya asla gocunmadan süzdü. Ardından dudakları hafifçe aralandı ve içeriye girip kapıyı üzerimize kilitledi.

"Beni delirttiğinin farkında mısın?" diye sorduğunda sesi o kadar yoğundu ki bedenimde dolanan ellerine yığılacağımı sandım. "Cevabımı mı merak ediyorsun?" Başımı salladım. Kalbim dörtnala koşuyordu. "Ne kadar edepsiz olursa olsun, cevabımı bilmek mi istiyorsun?" diye sordu yüzüme yaklaşarak. Sıcak nefesini suratımda hissettiğimde gözkapaklarım istemsizce kapanmıştı. "Şu an bile gözlerime bakamazken aklımdakileri duymaya hazır olduğunu mu söylüyorsun, yavrum?"

"Evet," dedim ama nasıl dedim, Allah bilir. "Bilmek istiyorum."

"O zaman aklımdan geçenleri söylerken bana bakmanı istiyorum."

Bana resmen hükmediyordu. Sesiyle, kelimeleriyle, bedenimde gezen elleriyle... Kısacası her şeyiyle bana hükmediyordu. Ona bakmamak için çırpınsam dahi dudaklarının arasından dökülen *bana bakmanı istiyorum* lafı gözkapaklarımın kendi iradem dışında açılmasını sağlamıştı. Bedenim bana hükmetmesini seviyordu. Kelimelerim ise ona hükmetmek istiyordu.

"Söylediğin her şeyi yaptığımda bu sana zevk mi veriyor?" diye sordum.

"Sana istediğini verince aldığım tek şey zevk değil," dedi. Anlamadım. Ama sorgulamadım da. Sorgulayacak gücü kendimde göremedim. Bedenimi kapıyla arasına sıkıştırdı. Burnunu kulak mememin altından göğüslerimin üzerine kadar sürttü ve ağzımı açıp sesli bir nefes alacağım sırada eliyle dudaklarımı kapadı. "Bu..." dedi kulağıma fısıldarken. "Sana istediğini verince bir kedi gibi mırlaman, aldığım zevklerin yanında hiçbir şey."

Dudaklarım, yüzümü kaplayan avcunun içine değerken, "Söylemedin," dedim. "Ne diyecektin?"

"Gerçekten duymak istiyor musun?"

"Söyle, Melih ve sonrasında çıkıp git. Yoksa..." dediğimde lafımı kesti.

"Yoksa burada hiç iyi şeyler olmayacak, değil mi?" Çaresizce başımı salladım. "Ve ne diyeceğimi duymak istiyorsun?"

"Bilerek yapıyorsun. Bana hükmediyorsun ve beni kıvrandırıyorsun," diye fısıldadım kulağına doğru. "Bunun sana zevk vermediğini söyleyemezsin."

"Söyleyemem," dedi, bir saniye bile düşünmeden. "Ama sana zevk veriyor olmak bunun yanında hiçbir şey, Kızıl Çalıkuşu, benim söylemek istediğim bu."

"Bana zevk verdiğine eminsin yani?" Bu konuşan kimdi? Konu etrafımda dolanan bu adam olunca, kelimelerim neden dudaklarımın arasından arsızca süzülüp yeryüzüne dökülüyordu?

"Sana zevk verdiğime emin değilim," dedi. Dudakları dudaklarıma kapandı ve dili saniyesinde dilimin üzerinde bir kadife gibi kaydı. Hemen ardından parmakları elbisemin iki yanından sıkıca tutup nemli kumaşı başımın üzerinden çıkarana kadar dudaklarımız birbirinin üzerinde hâkimiyet sağlama savaşına tutuşmuştu. Karşısında iç çamaşırlarımla dururken nefes nefeseydi. Bir sır vermek için yaklaşır gibi yaklaştı ve uzanıp kapının kilidini açtı. "Sana zevk veriyorum, yavrum. Bunda emin olup olmayacak bir şey yok. Bu benim sana kör kütük âşık olmam kadar gerçek."

Beni kavrayıp, kapıyı açarak çıkacağı sırada derin bir nefes aldı. "Hâlâ söylemedin," dedim.

Bakışları vücudumda aç bir şekilde gezdi ve ardından bana baktı. "Bu..." dedi. "Söyleyeceğim şey buydu." Sonrasında ise kapıyı kapatıp gitti.

Gecenin körüydü ve biz oturmuş, söylediğimiz hamburgerleri yiyorduk. Bu fikir de benden çıkmıştı. Canımın neden hamburger istediğini bilmiyordum, birden aklıma gelmişti ve eğer evde yemek yiyecek olsaydık, pişirme süresi siparişlerin gelme süresini geçecekti. Canan da bizdeydi. Bana bakarak Melih'e sürekli attığı bakışları atıyordu ve sonrasında gülüyordu. Hanımefendinin eline koz vermiştik, o da kullanmadan durmayacağa benziyordu.

"Ufuklarla konuşuyor musun?" diye sordum Sıla'ya. Ben buradayken hepsi haftada en az bir kez dahi olsa beni aramıştı. "Ömer Faruk hâlâ kafede çalışıyor, arada uğradığını söylüyordu." Aslında Enes ve Sıla ikilisi kafeye uğruyordu ama bu bilgiyi vermek istemedim çünkü ortalık karışabilirdi.

"Ufuk, şu mahalleye gelen lavuk değil mi?" diye sordu abim.

"Ufuk mahallemize gelen arkadaşım, abi," dedim. "Lavuk değil."

Sıla, abimle aramızdaki sıfat kavgasını yok sayarak, "Mesajlaşıyoruz ama

en son senin şu kulübün görevini üstlenirken görüştük," dedi. "Yani *asla dağın başına gidip kamp yapmam*, diyordum ama sağ ol, tüm görev yükünü aldığım için kurucu olarak orada bulunmam gerekti. Gerçi ne yalan söyleyeyim, iyi geldi. Arada gelirim sizinle kamplara falan."

"Sevindim," dediğimde beni izleyen bir çift katran karası gözün işgali altındaydım ama ona bakamıyordum. Banyodaki cesaretim uçup gitmişti. Ona baktığımda kollarının arasında kendimi kaybettiğim anlar gözümün önüne geliyordu ve bu hiç de hayra alamet değildi. Ona bakmaya utanıyordum. "İstanbul'a döndüğümüzde buluşalım. Sonuçta gün sözümüz vardı ama gelemediler. Ben gitmelerini söyledim ama ben döndüğümde denk gelen ilk güne geleceklerini söylediler."

"Bir sonraki gün nerede?" diye sordu Melih.

"Normalde bizdeydi ama değişti. Kahvehanede olacak," dedim. "Eğer yanlış hatırlamıyorsam Pınar teyzeyle değiştirdiler günleri. O da genelde kahvehaneyi kapatıp günü orada yapıyor."

Zeynep ablayla Sıla aynı anda onayladı. "Evet. Tamam o zaman, ben yazıp söylerim. Hem ben kahvehanede olan günleri daha çok seviyorum."

"Ben de geleceğim o Gün'e," dedi Melih, boğazını temizledikten sonra. Masada oturan herkes başını kaldırıp ona bakıyordu ama onun bakışları benim üzerimdeydi.

"Sen ve güne gitmek?" Sıla'nın bu tepkisi hepimizin vereceği tepkiydi. "Abi, sen Gün olunca evde olmamak için çırpınırsın. Şimdi kalkmış *ben de geleceğim*, diyorsun, öyle mi?"

"Evet, Sıla. Geleceğim. Hem kahvehanede değil mi? Hatta söylerim bizim çocuklara, onlar da gelir." Abime döndü. "Gelmez misin sen?"

Abim, "Yani eğer açsam gelirim de gerekliliğini düşünüyorum şu an," dedi.

"Gelirsin," dedi Melih, bir saniye bile düşünmeden. "Cengiz de gelir, Celal zaten gelir çünkü Lale'nin gönlünü almak zorunda. Geliriz yani biz komple."

Gülmemeye çalışarak ona baktım ve kabullenerek onayladım. İkimizin de alyans takılı elleri masanın altındaydı, bu şekilde hamburger yemek çok zordu. Bu durumu çözecek en kısa yol alyansları çıkarmak olabilirdi ama ikimiz de bu yola gitmek yerine abimin yanında alyansları takmaya kararlı gibiydik. Bu inadımızın nedeni neydi, asla bilmiyorduk, gerçi bilmeye ne gerek vardı ki?

Bir süre Canan'la muhabbet ettiler. Ben uzun zamandır burada olduğum için Fethiye'nin dedikodularına dair her şeye aşinaydım fakat bizimkiler için dinlemeye değer hikâyeler vardı. Canan en önemli konu olan bizi atlayarak

anlattığı için minnettardım. O kadar yorgundum ki uyumak istiyordum. Öğrendiğinde abime nasıl bir açıklama yapacağımı düşünmek istedim.

Sonrasında herkes için uyuması gereken yerleri belirledik. Çarşafları geçirip, yastıkları ellerine tutuşturup yatacakları yerlere gönderdim hepsini. En sonunda odama gidip kendimi yatağa bıraktım. O kadar uzun bir gün olmuştu ki yatakla buluşan bedenim zevkten dört köşeydi. Rahatlık hoş bir acı gibi içime akarken yatakta kendime en rahat pozisyonu buldum ve gözlerimi kapadım. Bu şekilde ne kadar kaldım, bilmiyorum. Uyudum mu yoksa uykuyla uyanıklık arasında mıydım emin değildim ama kapının açılma sesini duyduğumu anımsıyordum.

Kapı aynı sessizlikle kapanıp kilitlendiğinde saniyesinde yatağımda bir ağırlık hissettim ve bu ağırlık bir saniye bile düşünmeden beni dürttü. "Alçin?" Melih'ti. Uyanık olduğumu anlaması için boğuk bir ses çıkardım. Yatakta biraz daha ilerledi ve bana yaklaşıp başını göğüslerimin üzerine gömdü. "Burada yatmak için o Kutay'ın uykuya dalmasını ne kadar bekledim ben, biliyor musun?" Gülmemeye çalıştım. "Adam uyumak nedir, bilmiyor, amına koyayım. Sonsuza kadar orada onunla uyuyacağım sandım." Bu sefer güldüm. "Gül tabii, sana hava hoş. *Delirdim*, diyorum sana, kızım. Seninle birlikte uyuyup uyandıktan sonra tek başına uyumaktan nefret ettim."

Ona biraz daha rahatlık sağlamak adına sırtüstü yattım ve kollarımın arasına girmesine izin verdim. Onunla ne zaman uyusam hep aynı şekilde uyuyordu. Başı her seferinde göğsümdeydi ve kolları belimi sahiplenircesine sarıyordu. Bir sarılmanın çok fazla anlama geldiğini bir yerlerde okuduğuma emindim, bu sarılma ise bana okuduğumun ne kadar doğru olduğunu gösterir nitelikteydi. Bana hayatım boyunca kimse bu şekilde sarılmamıştı. Bu koskoca adam resmen kollarımın arasında ufacık kalıyordu. Ve bunu dile getirmese de onun saçlarıyla oynamamı seviyordu.

"Yanında uyuyabilir miyim?" diye sordu.

"Zaten şu an yanımda uyuyorsun, Melih," dedim. "Bu biraz geç kalınmış bir soru gibi."

"Kendimi garantiye almak istedim. Olur da beni kovarsan diye seni biraz daha sıkı sardım, fark etmedin mi?" diye sordu bir çocuk gibi.

"Melih, sen her seferinde beni böyle sarıyorsun zaten."

"Cık," dedi diliyle damağına vurarak. "O zaman normal sarıyordum bedenini, şimdi birazcık daha sarıyorum."

"Melih, şu an uyku sersemi olduğumdan seni asla anlamıyorum."

"Siktir et, yavrum, ben de ne hakkından konuştuğumu bilmiyorum zaten." Burnunu boynuma doğru sürttü. "Sadece uyumak istiyorum."

"Sadece uyuyalım."

"Yani yanında yatmama izin veriyorsun? Hem de hemen yan tarafta abin uyurken?"

"Evet, izin veriyorum," dedim ona sarılarak.

"Sen iyice cesaret dolu biri oldun başıma."

Kollarımı hızlıca ondan çektim. "İstersen kapı dışarı edeyim hemen seni?" dememe kalmadan kollarımı tekrardan eski haline getirdi ve bana tekrardan sarıldı. "Aferin, böyle ol."

Başını kaldırıp bana baktığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sen bana az önce ne dedin?"

"*Aferin*, dedim. Sen deyince oluyor da ben deyince olmuyor mu?"

"Alçin, beni taklit ettiğini çok fazla gözüme sokma çünkü ne yapmanı istiyorsam aynılarını sana yaparım, güzelim."

"Mesela?"

"Mesela..." dedi ve uzanıp çenemi öptü. Ben de eğilip onun çenesini öptüm. "Böyle."

"Hımm, anladım."

"Başka bir örnek vermemi ister misin?"

"Olabilir sanırım."

"Mesela..." dedi ve boynumu öptü. Onun boynunu öpmek için ağır bedeninin altında biraz debelendikten sonra boynunu öptüm. Soluğu kesilmiş gibi soluduğunda bir kez daha öptüm ama beni tutup kendinden uzaklaştırdı. "Tamam, bu kadar yeterli."

"Oynamaya devam etmek istiyorum."

"Bunu oyun olarak mı görüyorsun?" diye sorduğunda hin bir gülüşle hevesle başımı salladım. "İyi. Oynayalım o zaman."

Yanağımı öptü. Ben de onun yanağını öptüm. Burnumun ucunu öptü, ben de onun burnunun ucunu öptüm ki burnu haddinden fazla güzeldi. Gözümün hemen yan tarafını öptü ve bunu yaparken gülümsediğim için gözlerim kısılmıştı. Ben de yüzünü avuçlarımın arasına alarak aynı yere dudaklarımı bastırdım. Alnımı öptü, alnını öptüm. Arada bir kıkırdadığımdan sessiz olmam için uyarıyordu.

"Bu oyunu sevdim," dediğinde ikimiz de gülüyorduk. "Ayrıca bu hallerini de öyle," diye ekledi. "Benim yanımdayken diken üstünde olmayışlarını çok sevdim. Bana karşı mesafeli olmayışlarının benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin, Alçin." Durdu ve iki yanımda dirsekleri üzerinde havalandı. "Seni öpebiliyorum, anasını satayım. Şaka gibi. Seni öpebiliyorum ve buna izin veriyorsun." Uzanıp onu tekrar alnından öptüm. "Beni öpüyorsun ve bunu yaparken gözlerinin içi gülüyor." İnanamıyormuş gibi nefes

verdi. "Alçin, şu an bir aptal gibi görünüyor olabilirim ama bunun benim için değerini tahmin dahi edemezsin."

Başımı iki yana salladım. "Seni asla bir aptal olarak göremem. Benim gözümdeki yerin her zaman ayrıydı, Melih. Sadece bu son olanlardan sonra bambaşka bir yere yerleştin. Tam olarak nasıl adlandırmam gerektiğini bilmiyorum ama bir şeyleri görmek için ekstra çaba sarf ettim ve Canan bu konuda bana yardımcı oldu. Buradayken bir şeyleri görmemi sağladı. Aslında bunu daha öncede yaptılar ama senin için çizdiğim sınırlar ve kendim için çizdiğim sınırlar vardı. Bunların dışına çıkıp hareketlerini onların dediği gibi anlamlandıramadım. Sürekli kör olduğumu söyleyip durdular ama Melih..." dedim ve bunu belki de ona söylememeliydim. "Ben hiçbir zaman onların ima ettikleri şeye tam olarak inanmadım. Senin gibi birinin bana karşı böyle şeyler hissetmesine inanmadım. Başıma kaksalar da bana çok uzak geldi ve bir süre sonra kaçmaya başladım. Yani burada aptal olarak görülmesi gereken biri varsa o da benim."

"Ben kimim, amına koyayım? Sana kendini bu şekilde hissettirecek ne yapmış olabilirim? Ben sana kurban olurum, Alçin. Sakın bir daha böyle düşünme. Sen benim için bu hayatta sevilmeyi hak eden tek insansın. Tek isteğim bunu sana benim verebilmemdi. Ve şu an buna izin verdiğin için bu adam dünyadaki en mutlu insan. Sen benim her şeyimsin, yavrum. Ben sensiz hiçbir şeyim. Sadece senden ibaretim. Seninle geçirdiğim şu birkaç günde yirmi yedi yıllık hayatımın en mutlu günlerini geçirdim. Sen beni yeniden yarattın, Alçin. Bu yüzden o kafandakileri hemen siliyorsun. Anlaştık mı?"

Başımı onaylayarak salladığımda uzanıp dudaklarıma güçlü bir öpücük kondurdu. Gerçi çekildiğinde ben de ona aynısını yaptım.

"Oyuna devam ettiğimizi düşünüyordum," dedim gülümseyerek. "Ondan yani."

"Çabuk öğrendiğin için oldukça memnunum," diyerek takdir eden öğretmen bakışından attı. "Bunu lehime kullanmamak için kendimle çok fazla savaşmam gerekiyor."

"O kafanın içinden neler geçiyor acaba?" diye sorduğumda iç çekerek başını göğsüme yasladı ve her zamanki gibi sarıldı.

"Bilmek istemezsin."

"Böyle dediğinde bilmek için çırpındığımın farkındasın, değil mi? Bilerek yapıyorsun bence."

"Seni kıvrandırmak hoşuma gidiyor, Alçin ama hâlâ bazı şeyler için çok erken. Aklımdakileri kucağına dökmem için birbirimize biraz daha alışmamız gerekiyor."

"O halde alışalım... Birbirimize," dedim, gözlerinin içine bakarak.

Içten bir şekilde gülümsedi ve beni taklit etti. "O halde alışalım... Birbirimize."

Bir süre sonra ikimiz de sessizleştik ve nefes alıp verişlerimiz düzenli bir hal aldıktan sonra kendimizi uykunun kollarına bıraktık.

Yüksek sesli bir telefonun çalma sesine uyandığımızda uykulu bakışlarımız birleşti. Zeynep abla saniyeler içinde telefonu açtı. Saat hâlâ gecenin köründü. Ve ben bu yaşıma kadar gece aramalarından her daim korkmuştum.

Zeynep ablanın sesi bir süre asla çıkmadı. Bu, ikimizi de korkutmuştu. Üzerimden kalktı ve elimden tutarak beni de kaldırdı. Kulağımız adımlarının son bulduğu salondaydı ve saniyeler sonraki yakarışı ikimizin de yerimizden fırlamamıza neden olmuştu.

Melih kapının kilidini açıp salona çıktığında abim da yeni uyanmış bir halde Zeynep ablanın yanına koşuyordu. Zeynep ablanın elindeki telefon yerle buluştuğunda hepimizin korku dolu gözleri onun üzerindeydi ve iki dudağı arasından çıkacak her bir kelimeyi ölüm sessizliğinde bekliyorduk. Kalbim korkudan deli gibi atıyordu. Ağlamaya başlamadan hemen önce söylediği tek bir cümle hepimizi tabanlarından yere çivilemişti.

"Belkıs..." dedi, gözyaşları içinde. "Belkıs'ı kaçırmışlar."

Düzenleme
Ny.ozlem

4

Karanlığın Çağrısı

Ne zaman çok fazla mutlu olsam o hikâyenin sonunda kendimi hep derin bir hüznün kucağında bulurum. İlkokula başlayacağımı öğrendiğimde çok mutluydum fakat hikâyenin sonunda bir terapistin koltuğunda oturuyordum. Sevildiğimi düşündüğüm bir hikâyenin sonunda aldatıldığımı öğrenmiştim. Hayatıma sil baştan başladığım, etrafımdaki insanlarla geçirdiğim bu güzel günlerin sonunda ise hikâye bir arabanın arka koltuğunda hıçkırıklarını gizleyerek ağlamakla son bulmuştu. Mutluluk sanki her zaman sinsice bu sessiz yakarışlarımızın arkasına gizleniyordu.

Zeynep abla o kadar çok ağlamıştı ki İstanbul'a yaklaştığımızda anca sızabilmişti. Başı abimin omzuna düşmüştü. Sıla ön koltukta ağlıyor, bense aralarında soğukkanlı kalanı oynamaya çalışıyordum ama çok zordu. Akan gözlerimi durduramıyordum. Hıçkırıklarımı içimde tutmak zordu. Abim delirmişti, Melih desen kafayı yemiş gibiydi. Onca yolu neredeyse normal saatinin yarısında gelmiştik. Melih asla konuşmuyordu. Fakat buradan direksiyonu sıkan parmaklarının boğumlarının bembeyaz olduğunu görebiliyordum. Onun gazabının karşısında duracak adama gram acımıyordum.

Bir kez bile mola vermemiştik. Herkes en son yediği hamburgerle duruyordu. Evin önünde duran bavullar açılmadan arabaya taşınmıştı. Bense bunca ay yanlarında kaldığım hiç kimseyle doğru düzgün vedalaşamamıştım. Aslında bu, şu an düşünmem gereken en son şey bile değildi. Zihnimde dönüp duran tek şey Belkıs'tı. O badem gözleriyle kocaman gülümsemesini, doğru düzgün kelimeler kuramasa da çabalayışındaki etrafa tükürükler saçışını, tombul sincap yanaklarını... Onu neredeyse iki buçuk aydır görmemiştim. Şimdi ise nerede olduğunu bilmiyorduk. Yaşlar sicim gibi akarken bakışlarımı cama çevirdim. Deli gibi korkuyordum. O kadar çok korkuyordum ki karnımdaki o korku dolu ağrı canımı yakıyordu.

İstanbul'a tam anlamıyla giriş yapmıştık. Trafiğin olmaması iyiydi. Melih çıkan her arabayı solluyordu ve sürekli makas atıyordu. Bunu yaparken

burnundan soluduğunu işitiyordum. Sıla'nın hıçkırıkları kesildiğinde uykuya daldığını anladım. Sadece abim, ben ve Melih uyanıktık. Abim boğazını temizlediğinde uzun zamandır bozmadığı sessizliğini bozacağını anlamıştım.

"Ozan," dedi, bir saniye bile düşünmeden. "Ozan yaptı, Melih. Eminim." Bakışları Zeynep ablanın yüzüne düştü. "Zeynep'e bir şey demedim ama bunu ondan başkası yapmış olamaz."

O ana kadar bunu kimin yaptığı üzerinde düşünmek için kendime zaman dahi tanımadığımı fark etmiştim. Sadece Belkıs'ı düşünüyordum. O ufacık bedeniyle nerede olduğunu, ne yaptığını, aç olup olmadığını, ağlayıp ağlamadığını... Ama bunların hiçbirinde bunu yapanı düşünmemiştim. Abim Ozan'ın adını andığı an içimde öyle büyük bir öfke patlaması yaşandı ki yumruk yaptığım avcuma tırnaklarımın battığını hatta oraya yerleştiğini hissediyordum.

"Biliyorum," dedi Melih. Böylesine normal bir kelime nasıl küfür gibi söylenirdi, bilmiyorum ama dudaklarının arasından küfreder gibi çıkmıştı. "Biliyorum ve artık durmayacağım. O orospu çocuğuna çok şans tanıdım ben. Onu doğduğuna pişman etmedikçe bana rahat uyku yok."

Kelimelerine yansıyan, o bilindik öfkesi değildi. Bu daha farklıydı. Onu mahallede öldürürcesine dövdüğünü düşündüğümüz andaki gibi değildi. Bu farklılık o kadar güçlüydü ki içimdeki korku katlanarak arttı. Belkıs, Melih'in her zaman zayıf noktası olmuştu ve şimdi ortalarda yokken içindeki o öfkenin yönlendirdiği kişi Ozan'dı.

Yumruk yaptığı elini direksiyona geçirmeden hemen önce bakışlarımız dikiz aynasında kesişmişti. Güçbela eski haline getirdiği elini tekrardan direksiyona sardı. Onu en son ne zaman bu kadar sinirli gördüğümü anımsayamıyordum. Bu siniriyle karşılaştıracağım bir hali yoktu sanki. Bambaşka bir haldeydi. Bu halinin yapabilecekleri beni korkutmalıydı ama korkutmadı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi abim. Başımı çevirip ona baktım ama o bana bakmadı. Doğrudan yola bakıyordu. "Eğer gitmiyorsan bir saniye bile düşünmeden onu bulmaya ben gideceğim."

"Eğer gitmiyorsam mı?" Melih güldü ama bu hiç de eğlendiğini göstermiyordu. Dikiz aynasından abime baktı. "Ablamları eve bıraktığım an siktir olup gideceğim. Belkıs'ı almadan o eve adım dahi atmayacağım, Kutay." O an anladım, gerçekten Belkıs'ı almadan gelmeyecek gibiydi.

"Tek gitmeyeceksin," dedim, bir saniye bile düşünmeden. "Abim de seninle gelecek." Dönüp abime baktım. Gerçi onun da Melih'ten aşağı kalır yanı yoktu.

"Kimsenin benimle geleceği falan yok!" dedi. O kadar netti ki bu beni sinirlendirdi.

"Abim de seninle gelecek. Eğer abim gelmiyorsa ben geleceğim. Oraya tek başına gitmeyeceksin."

"Sen hiçbir yere gelmiyorsun!" dediler bir ağızdan. Kocaman açılmış gözlerimle burnumdan soludum.

"Bensiz hiçbir yere gidemezsin," diye ekledi abim. "O adamı bulmadan, Belkıs'ı görmeden rahat etmem, anladın mı beni."

"Birilerinin Zeynep'in yanında durması gerekiyor. En azından aklı başında biri onunla kalmalı."

"Şu an aklımın başında olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu abim, dişlerinin arasından. "O şerefsizi bir kaşık suda boğamıyorum diye kafayı yemek üzereyim. Kalamam, Melih, kimsenin yanında kalamam. En başta da Zeynep'in. Yol boyunca kriz geçirdi kız, amına koyayım. Daha fazla onu bu halde görmeye dayanamam, Melih. Bak, Zeynep bu haldeyken onunla kalırsam işleri içinden çıkılamaz bir hale sokarım. Hiçbir Allah'ın kulu o adamı benim elimden alamaz." Bana döndü. "Alçin aklı başında biri. Alçin kalıyor, yeter."

"Alçin zaten kalıyor," dedi Melih, hiç düşünmeden. "Sen de kalıyorsun."

"Seninle en son ne zaman çok büyük bir kavga ettik, hatırlamıyorum. Düşün o kadar eski. Şu an beni karşına almak istemezsin."

"Bana engel olacağını biliyorum, Kutay. O akşam da aynı şeyi yaptın."

"Sonra da gidip Ozan'ı kendi dövdü ama," dedi Sıla. Uyanık olduğunu o an anladık. "Ayrıca ikinizin de aklının başında olmadığının farkındayım. Kimsenin aklı başında değil. Kutay abiyi başımıza bırakmanı da anlamıyorum, bunu kabul edeceğini düşünmeni de. Ayrıca ablamın başında ben beklerim. Siz ikinizi oraya gönderirsek biri mezara diğerleri de hapse girecek. Bu yüzden Alçin de sizinle gelmek zorunda." Şükürler olsun ki biri benimle aynı düşünüyordu.

"Aynı şeyleri tekrarlamaktan nefret ederim, Sıla," dedi yan tarafına dönerek. Bu da *Alçin gelmeyecek*, demek oluyordu.

Araba Ceviz Ağacı'na park edilene kadar kimseden tek kelime çıkmadı. Önce hepimiz aşağıya indik. Nermin teyzelerin evinin önü resmen ana baba günüydü. Annem beni gördüğü anda ağlaması daha da büyüdü ve koşar adım gelip kollarını bana doladı. Ona olan özlemim o kadar büyüktü ki onu sarmaladım ama gözlerim bir cenaze evini andıran kalabalık bahçedeydi hâlâ. Babama doğru gidip onu da sıkıca kucakladım. Bir sonraki adımım Nermin teyzeyeydi. Böyle bir hatayı nasıl yaptığını söyleyip duruyor, bir

yandan da dizini dövüyordu. Beni gördüğünde bir saniye bile düşünmeden saçlarımı okşadı ve yanaklarımı öptü. Onu bu halde gördükten sonra soğukkanlı kalmak ne kadar kolay olabilirdi ki? Hıçkırıklar soluk borumdan çıkmak için çırpınıyordu.

Mahallenin erkekleri anında Melih'in etrafına toplanmıştı. Hepsi ellerinden ne gelebilirse yapacaklarını söylüyordu. Melih'in dediği tek şey, *Kutay'ı bırakın artık*, demek olmuştu. Abim ise o an Melih'in tam karşısındaydı. Gözünün döndüğünü o an anladım. Melih'e yumruk atmak üzereydi. Bir saniye bile düşünmeden, Nermin teyzenin kollarının arasından ayrılıp ona doğru koştum.

"Eğer bir daha aynı şeyi tekrarlarsan gözüm seni de görmez, anladın mı beni?" dedi abim. Hemen arkasında durup kolunu tuttum. Yanına geldiğimi bile fark etmemişti.

"Bunu yapması gereken biri varsa o da benim!" diye kükredi Melih. Resmen titremiştim. "Seni karıştıramam!" Bana baktı, anneme ve babama baktı. "Birinin bunu üstlenmesi gerekiyor ve o benim, anladın mı beni? Şimdi siktir git, ailenin yanında dur!"

İşte o an abimi tutamadım. Yumruğu Melih'in sağ gözüyle yanağı üzerine geçirmişti. Melih yerinden bir saniye bile oynamadı ama daha da sinirlendiği belliydi. Cengiz abi, abimi kavradığı gibi Melih'ten uzaklaştırdı. "Oraya tek başına gitmeyeceksin, anladın mı beni?" Bu sefer bağıran taraf abimdi. Ne yapacağımı bilmiyordum. Gerçekten de en son ne zaman kavga ettiklerini bile hatırlamıyordum. "Belkıs benim için de önemli!"

"Belkıs buradaki herkes için önemli, ulan! Herkesi peşime takıp götüreyim mi şimdi?" Abimin üzerine doğru yürüyordu. Ozan'a olan öfkesiyle karşılaştırdığında bu hiçbir şeydi ve abime yumruk atacağını falan düşünmüyordum ama sakinleşmesi gerekiyordu. Bir an bile düşünmeden aralarına girdim. Bakışlarımız bir anlığına birleşti ve ellerimin arasındaki göğsü kasıldıkça kasıldı. Attığı adımı durdu fakat dudaklarından çıkan kurşunu andıran kelimeleri yerli yerindeydi. "Şu kıza dua et yoksa seni kimse elimden alamazdı," dedi ama ona inanmıyordum. Abimi kendine küstürmeye çalışıyordu ve bu şekilde peşine takılmayacağını düşünüyordu fakat imkânsızdı. Abim kafaya bir şeyi koydu mu yapmadan durmazdı.

Abim kolumdan tuttuğu gibi beni Melih'in önünden yan tarafa doğru savurdu. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki az kalsın düşüyordum. Celal abi beni kavrayıp tuttuğunda, "Kimseye dua falan etmeyeceğim, kimse yok aramızda, bak," dedi abim. Babamlar araya girmeye çalışıyordu ama resmen burun buruna gelmişlerdi. Babamların arasından girip tekrardan aralarına girdiğimde Melih'in bakışları hızlıca üzerimde dolandı, düşüp düşmediğime

bakıyordu. Abim ikinci defa araya gireceğimi fark ettiğinde Melih bana uzanan kolunu tuttu.

"Onu bir daha itersen bu sefer gerçekten döverim seni, çocuk!"

"Çocuk mu? Lisede değiliz, Melih," dedi abim.

"Bir çocuk gibi davranıyorsun!" diye kükredi.

"Şu an kavga etmenizin sırası mı?" dedim, ağlamakla karışık öfkeyle. "Birbirinizin yanında durmanız gerekirken karşı karşıyasınız!"

Hem abim hem de Melih bu kelimelerimden dolayı bana bakamıyordu.

Babam abimi kolundan tuttuğu gibi yanına çektiğinde Melih arkasını döndü. Gidiyordu. Onunla gitmek istiyordum. Abime bunca lafından sonra beni yanına almayacağına emindim ama onunla gitmeliydim. O an abim de Zeynep ablaya doğru ilerledi.

"Bana o orospu çocuğunun adresini vereceksin, Zeynep!" dedi abim.

Melih kapıdan çıkarken, "Celal, şu Kutay'ı evde tut yoksa benim elimde kalacak," dedi. İki arada bir derede kalmıştım.

"Seninle gelmiyorum, amına koyuyorum. Ölsem bir daha o arabaya binmem artık!" dedi abim.

"Abi!" dedim arkamı dönerek. "Lütfen ortalığı daha fazla karıştırmayın." Abim beni asla dinlemiyordu. Zeynep ablaya baktığımda öylece bir abime bir Melih'e bakıyordu. Bakışlarımız birleştiğinde abime Ozan'ın yerini söyleyeceğinin hissini almıştım ve o an bir saniye bile düşünmeden, hareketlenecek arabaya doğru koşup bindim.

"Siz abili kardeşli benim sınavım mısınız bugün?" dedi burnundan soluyarak. "Alçin, güzelim, hayatımın anlamı, in arabadan. Bak, zaten sinirden burnumun ucunu göremiyor haldeyim. Lütfen." Her bir kelimeyi teker teker, büyük bir sabırla söylüyordu.

Uzanıp kemeri taktım. "Seni oraya tek göndermiyorum."

"Alçin!"

"Melih! Adam öldürmeye gider gibi yanına abimi de almıyorsun. Bunu bilerek yaptığını biliyorum. *Bir bela varsa benim başıma kalsın* kafasındasın ama yok öyle bir dünya, anladın mı beni? Ayrıca abime diklendiğin gibi bana diklenemezsin. Ben seninle geliyorum! Eğer adam da öldüreceksen beraber öldürürüz. Ama tek gitmiyorsun. Belkıs'ı alıp gelmeden de şuradan şuraya inmeyeceğim."

Kelimelerini boğazının ortasına dizmişim gibi baktı bana. Tüm yüzü kaskatıydı. Çenesi bir heykelinki kadar sertleşmişti. "Bana engel olmak için gelmeye çalıştığının farkındayım, Alçin. Seni de abin gibi uzun zamandır

tanıyorum. Aldığımız nefese kadar bunu neden yaptığınızın analizini çıkarırım. Bu yüzden adam öldürsem dahi gıkını çıkarmayacağın kısmını geçelim. Sen de çabuk in arabadan, yavrum, hadi lütfen."

Abimin arabası yanımızdan bir yarış arabası gibi hızlıca geçip gittiğinde Melih'in dudaklarının arasından sessiz ama güçlü bir küfür yükselmişti. O an yaşadığı ikilem o kadar ağırmış gibi baktı ki yüzüme, ne yapacağımı bilemedim. Ama inmeyeceğime sonunda ikna olmuştu. Uzanıp emniyet kemerimin bağlanıp bağlanmadığına baktıktan sonra, "Sıkı tutun ve orada asla benim elimi kolumu tutmaya çalışma!" dedi ve abimin peşinden gitmek için gaza sonuna kadar bastı.

Anayola çıktığımızda abimi sollamıştık. Ozan'ın evine gelene kadar tek kelime etmedik. Yüreğim ağzımda atıyordu. Arabayı evin önüne tek hareketle park edip, kapıyı gürültüyle çarpıp çıktı, ben de peşinden çıktım. Ozan eli kolu her yere uzanan bir iş insanı olduğundan varlıklıydı ve bu nedenle evi güvenlikle korunuyordu. Bizim mahalleler gibi her gelenin kolayca girebildiği yerlerden değildi. Zeynep ablayla yaşadıkları evde oturuyordu hâlâ. Melih bize doğru yaklaşan güvenlik görevlisini tek hareketiyle önünden çektikten sonra eve doğru ilerleyip kapıyı resmen yumrukladı. O kadar hızlıydı ki ben hâlâ bahçeyi yanlayamamıştım.

Güvenlik görevlileri birken iki olmuştu ve peşimizden bağırmakla meşguldü fakat bu o kadar etki etmiyordu ki sıradan insanlardan farksız görünüyorlardı. Saniyeler sonra abim açık olan bahçe kapısından girmiş ve aynı şekilde ona doğru ilerleyen güvenlik görevlisini diğer tarafa itmişti. Onlarla karşı karşıya kalamayacaklarını anlayan güvenlik görevlilerinden biri bana doğru ilerlediği sırada arkama bile bakmadan koştum ve Melih'in yanında bittim.

Demir kapı bunca yumruğa maruz kaldıktan sonra yerle buluşmaya göze alır gibi zangırdayıp duruyordu. En sonunda Ozan kapıyı açtı ve saniyesinde Melih'in yumruğuyla kendini yerde buldu. Onlar yerde debelenirken, abim ikisinin üzerinden geçip eve daldı ve her yeri aramaya başladı. Bense Melih'e söz verdiğim gibi onun elini kolunu tutmamaya çalışıyordum. Bu nedenle abimin peşine takıldım ve evde Belkıs'ı aramaya başladım.

"Üst kata çık," dedi abim. Başımla onaylayarak, bir saniye bile kaybetmeden üst kata çıktım. Bu evde neden bu kadar çok oda vardı, hiçbir fikrim yoktu. Her bir odaya teker teker girip baktım. Ufacık bebeği saklama gereği duymasına mı şaşırayım yoksa onu buralarda annesiz bir başına bırakmasına mı sinirleneyim, bilemez haldeydim. Üst kattaki son odaya vardığımda ağlamak üzereydim, onu bulamıyordum. Abim, "Alçin, burada değil," dediğinde o ağlama isteği daha da büyümüştü. Çünkü burada da yoktu.

Koşar adım aşağı indim. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki nefes nefeseydim. Soluklanmak için en yakınımda duran duvardan destek aldım. Melih hâlâ Ozan'ın üzerindeydi. Abim bir saniye bile kaybetmeden, Melih'i Ozan'ın üzerinden çekip, yerde kanlar içinde yatan adamı hiç zorlanmadan ayağa kaldırdı. Güvenlik görevlilerinin biri kapının önünde olan biteni büyük bir şaşkınlıkla izliyor, arkasındaki ise bir şey yapıp, yapmama arasında gidip geliyor gibi görünüyordu. Abim, Ozan'ı konuşturmak için boğazına sarılınca güvenlik görevlileri hareketlenmişti. Destek aldığım duvardan uzaklaştım ve açık olan kapıyı güvenlik görevlilerinin yüzüne kapadım. Biri bile bana engel olmadı.

"Belkıs yok," dedim Melih'e. Gömleğine kadar her yeri kandı. Onu böyle görmek beni etkilemez sandım ama hiç de kolay değildi. Bitmiş, tükenmiş görünüyordu. Yanına gidip ellerini tuttum ve bana bakmasını sağladım. Titriyordu. Melih'in bir kez bile titrediğine tanık olmamıştım. Korkuyordu. Onu bir şeyden korkarken de hiç görmemiştim. Belkıs'ın kaybolduğunu öğrendiği andan beri doğru düzgün soluklanmamıştı bile. Uzanıp onu kollarıma çektim. "Ama bulacağız," dedim bir kaya gibi sert omuzlarını sıvazlarken. "Eminim, onu bulacağız, Melih."

"Burada olmadığını söylüyor," dedi gözlerimin içine bakmak için benden uzaklaştığında. "Onu neredeyse öldürüyordum ama her seferinde burada olmadığını söyledi." Parmaklarını dağılmış saçlarının arasından geçirirken öfkeyle soluyordu. "Onu uzun zamandır görmediğini söylüyor, Alçin." Ne yapacağını bilemez bir halde etrafında yarım tur attı. "Onu özlediğini söyledi. Bebeğini ondan kopardığımız için *keşke kaçıran ben olsaydım*, diyor. Sikeyim!" Yumruğunu duvara geçireceği sırada kolundan tutarak onu kendime çektim. Kollarımın arasında ufacık kalmıştı. "Ne yapacağım? Onu nereden bulacağım? Belkıs daha çok küçük, Alçin. Zeynep olmadan yapamaz."

"Sana inanmıyorum!" diye kükredi abim. Kafamı hızlıca onlara çevirdim. Melih kollarımın arasından çıkıp abimi Ozan'ın üzerinden aldı. Fakat abim direniyordu. "Bak, eğer o bebeğe bir şey olursa ölümün sadece benim elimden olur. Anladın mı beni? Sana kendi mezarını kazdırıp içine gömerim! Söyle, Belkıs nerede?"

"Benimle değil dedim!" Ozan'ın yumruğu abimin suratının ortasına indiğinde onlara doğru adımlayacak oldum fakat Melih elini bana doğru uzatarak yaklaşmamamı işaret etti. Olduğum yerde kalakaldım. "Bunca adamsınız, bir bebeğe sahip çıkamadınız siz! Şimdi kalkmış, hırsınızı benden mi çıkarıyorsunuz?"

"Sana günahım kadar inancım yok benim," dedi abim. "O boşanma evraklarını kabul etmediğin, her seferinde bir bokluk çıkarıp Zeynep'in başını ağrıttığın gibi Belkıs'ı da ondan koparmaya çalışmadığını nereden bileyim?"

"Belkıs onda değil," dedi Melih. Ozan'a neden bu kadar çabuk inanmıştı, anlamıyordum ama ciddi anlamda burada. Ozan'la olmadığına emin gibiydi. "Dinlemeniz gerekiyor."

Abim ona uzanan Melih'in elini tekrar itti. O sırada Ozan, "Zeynep'i hâlâ sevdiğim, kızımı hâlâ sevdiğim için boşanmayı kabul etmiyorum," dedi. "Ayrıca neden bebeğimi kaçırayım, amına koyayım? Bebek zaten benim!"

"Senin olduğu falan yok! Sen o bebeğin üzerindeki en büyük lekesin, amına koduğumun çocuğu!" diye gürledi abim.

"Zeynep'in hiçbir zaman senin olmayışı delirtiyor seni," dedi Ozan. Koskocaman açılmış gözlerle bir onlara bir Melih'e bakıyordum. Melih'in yüzünde mimik dahi oynamıyordu. Abim ise boğazından tutarak onu duvara çarptığında ev sanki resmen sarsılmıştı. "O bebeğin sana değil de bana ait oluşu bitiyor seni, değil mi?"

"Senin onları şu kadar hak ettiğin yok, lan! Zeynep, bebeğinin kaybıyla ölüp ölüp dirilirken ettiğin laflara bak. Şu an tek sorun bu mu? Şu an tek sorun ben miyim lan? Bebeğin kayıp, amına koyayım! Belkıs yok! Senin derdini sikeyim."

"Sana ne!" dedi Ozan. Abim yüzüne bir yumruk daha indirdi. Hâlâ sıktığı soluk borusunu bırakıp yere düşmesini izledi. "Onları benden aldınız ama sahip dahi çıkamadınız. Belkıs'ı ben bulacağım. Onu bulacağım ve Zeynep'i geri kazanacağım."

Abimin, "Eğer bu, oynadığın bir oyunsa..." demesine kalmadan, Ozan lafını kesip Melih'e baktı.

"En yakın arkadaşın oyun olmadığının pekâlâ farkında," dediği anda abimle bakışlarımız Melih'in üzerinde toplanmıştı. "Tek düşmanı ben değilim." Yerden kalkıp deli gibi kanayan burnunu elinin tersiyle sildi ve doğruca Melih'e baktı. "Gerçi ben düşmanın olmamalıyım, değil mi kayınço?"

"Bu adam neyden bahsediyor?" diye sordu abim.

Melih yerine Ozan konuşup, "Belkıs'a zarar vermeyi isteyen ben değilim, bunu ona bizzat hatırlattım," dedi. "Melih farkında olmasa da düşmanları her geçen gün çoğalıyor. İş dünyası böyledir, Melih. Kirlidir, karanlıktır, leştir. Ben kendimi bildim bileli bu leşin içindeyim. Seni en başında da uyarmıştım," dedi, doğrudan ona bakarak. "Kimse sıfırdan yükselip en tepeye tırmanamı kutlamaz burada. Çünkü bu, tehlike demektir. Burası bir aslan istemez, bir fare ister. Bir kukla. Bir piyon. Ellerinde kolayca oynatabilmek için."

"Kimin olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Melih. Salondaki rastgele bir koltuğa oturdu ve başını dizlerine dayadığı ellerinin arasına aldı. Ona inanması, kabullenmesi beni daha da korkuttu. Burada tam olarak neler dönüyordu, anlayamıyordum.

"Herkesin düşmanı farklıdır. Ben bunca zaman hem Zeynep'i hem Belkıs'ı bu leşten korudum, ta ki onlar beni bırakıp size gelene kadar."

"Lan, kızı aldatmışsın, amına koyayım!" diye bağırdı abim. O sırada Melih'le aynı anda abime döndük ve ardından Ozan'a. Zeynep abla abime her şeyi anlatmış mıydı yani? "Bana kalkıp mazlum rolü oynama burada!"

"Sen Zeynep'i aldattın mı?" Melih'in az önceki sakinliği bir bıçak gibi kesilmişti. Her şey o kadar ani gelişiyordu ki zihnim allak bullaktı. Soluğu Ozan'ın karşısında aldığında, Ozan olabildiğince geri kaçmaya çalışıyordu. "Bu kız o yüzden mi bıraktı seni?"

"İlk başta," dedi Ozan, kaçacak yeri kalmayınca. İlk başta olması aldatmayı haklı mı çıkarıyordu? Ne çok duyar olmuştum bunu. Midemi bulandırıyordu. "Bir daha yapmadım. Zaten sonra Belkıs oldu, onu asla aldatmadım."

"Yalan söylüyor," diye araya daldım. Onu altı yedi ay boyunca aldattığını biliyordum. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Aylar boyunca aldattı Zeynep ablayı," dedim, Ozan'a dik dik bakarak.

"He, ilk baştaysa sorun yok o zaman!" diye kükredi Melih. O an Ozan'ı onun elinden almanın imkânsız olduğuna ikna olmuştum. "Ulan, sizi bana sırayla mı veriyorlar? Ulan, bir kadını sevmek bu kadar mı zor? İlk başta diye hafifliyor mu aldatılmış olması? O sikine sahip çıkamıyor musun? Seni oradan sallandırırım! Seni öyle bir yanımla tanıştırırım ki bir daha bırak Zeynep'i ağlatmayı, onun saçının bir teline rüzgâr değse kendini sorumlu tutacak hale gelirsin."

Bundan sonra bir süre Ozan'ın kendine gelmesini bekledik. Abim koltukların birinde, Melih ise karşısında oturuyordu. Bense öylece yere yığılmış haldeydim. Olanları düşünüyordum fakat anlamlandıracak halde değildim. *Belkıs Ozan'ın yanındadır*, diye düşünüp az da olsa rahatlamıştım ama şu an elde var sıfırdı. Belkıs'ı bir daha göremeyecek olma düşüncesi etimden et koparıyordu.

"Bu tipini siktiğim neyden bahsediyordu?" diye sordu abim. "Düşman falan? Senin düşmanın mı var? Bundan benim neden haberim yok, Melih?"

"Çünkü ben istemedim," dedi Melih. "Çünkü ciddiye almadım. Çünkü böyle bir şeyin varlığına inanmadım." Yumruk olan ellerini iki yanında tutuyordu. Kendine sinirlendiği o kadar belliydi ki ayaklanıp onu telkin etmek istedim.

"Yani düşmanın var?"

"Eğer kim olduğunu soruyorsan bir cevap alamayacaksın," dedi. Kaşlarını çatılmıştı. "Çünkü ben de hangisi olduğunu bilmiyorum."

"Bu nereden biliyor?" diye sordu abim, hâlâ baygın olan Ozan'ı göstererek. "Belkıs'ı onların kaçırdığına bu denli emin olması beni kıllandırdı. Ama hâlâ işin içinde bunun olduğunu düşünüyorum."

"Hayır," dedi. "Belkıs onda değil. En başta çok aceleci davrandım. Aklıma gelen Ozan'dı ama sonra buraya geldiğimde Ozan'ın dediklerini düşündüm." Bakışları üzerimde toplanınca kalbim tekledi. "Bir mail almıştım ama ciddiye almadım," dediğinde öyle bir üşüdüm ki bedenim zangır zangır titremeye başladı. "O maile cevap dahi vermedim. Ki cevap vermediğim takdirde olabilecek birtakım kötü şeyden bahsetmişti mailin sonunda. Uzun zamandır böyle mailler alıyorum, Kutay," dediğinde daha da korkmaya başladım. "Bir zaman sonra ciddiye alma sürem giderek azaldı. O mailden sonra sinirlensem de gün içinde aklıma dahi gelmedi. Fakat şu an her şey rayına oturmuş gibi geliyor."

"Bunu yapanın Ozan olmadığı ne belli?" diye sordum.

Ozan yerden kalkmaya çalışırken, "Ben değilim, amına koyayım!" diye bağırdı. "Ben niye kendi kızımı kaçırayım? Sürekli aynı şeyi tekrar etmekten bıktım."

"Bak, bu kıza karşı ağzını topla yoksa seni tekrar mavi ekrana bağlarım!" Melih'in ölümcül bakışları üzerinde toplandığında Ozan olduğu yere sindi. Zaten o andan sonra gözlerimin içine dahi bakamamıştı.

Ozan'ın, konu Belkıs olunca bu denli soğukkanlı oluşu beni o kadar delirtiyordu ki ortalıkla *benim kızım, benim kızım*, diye gezinmeleri gram etkilemiyordu beni. Ayaklanıp, kanla kaplı yüzünü yıkayıp geri gelene kadar hiçbirimizden çıt çıkmamıştı.

"Bakın, belli ki böyle şeylerle ilk karşılaşmanız," dedi, aynı soğukkanlılıkla.

"Kusura bakma, göt herif," dedi abim, dişlerinin arasından. "Her daim aramızdan biri kaçırılmıyor."

Ozan bakışlarını sadece Melih'in üzerinde tuttu. "Belkıs'ı sağ salim getireceklerdir. Sadece göz korkutmaya çalışıyorlar," dedi.

"Ozan, kapa çeneni," dedi Melih. Bu sakinliği biraz korkutucuydu. "Bana oradan bilmişlik taslamaya devam edersen konuşmana izin verdiğim için pişman olacağım."

"Göz korkutmaya çalışacak birine dair bir tahminin var mı?" diye sordu abim.

"Hayır," dedi.

"Bay Velazquez'in iş teklif ettiği tek Türk işadamı sensin," dedi Ozan. Konuşmaması gerektiği halde konuştuğu için sesi biraz içine kaçmıştı ama yine de lafını bitirdi. "O adam bizim camiada hükümdardır bir nevi."

"O kim?"

"İspanyol bir işadamı. Türkiye'deki arsaları için teklif gönderen çok fazla mimarlık şirketi vardı ama adam resmen kendi ayaklarıyla Melih'in yanma gitti."

"Sana sormadım, ulan!" Abim kafasını çevirip Ozan'a baktığı anda Ozan bakışlarını hızlıca abimden uzaklaştırdı. Tek gözü neredeyse kapanmak üzereydi.

Ozan haklıydı. Davetin olduğu o geceyi düşündüm. O kalabalığı, adamı çepeçevre saran insan topluluğunu ve adamın sadece Melih'le ilgilenmesini. Zaten o geceden sonra işin olumlu sonuçlandığını da öğrenmiştik.

"Bunun Belkıs'la ne gibi bir bağlantısı olabilir?" diye sordu abim.

"İşi Melih'ten almak istiyorlar," dedi Ozan.

"Ulan, sussana sen!" Abim neredeyse yerinden kalkıp Ozan'a doğru gidecekti ama onu durdurdum.

"İşi devretmemi istiyorlar. Mailin, daha doğrusu maillerin alt metni kısaca bu."

"Başka bir iş devralırsın," dedi abim, bir saniye bile düşünmeden.

Melih bakışlarını ilk defa diktiği o noktadan kaldırıp abime baktı. "Geçen iki buçuk ayda şirkette ne var ne yoksa hepsini bu projelere yatırıyorken mi?" diye sordu. "Bu her kimse öyle ufak hayalleri olan biri değil, bu sadece ufak bir iş devri değil. Bu işi devredersem iflas kaçınılmaz olacaktır. Başka bir şey var, atladığımız başka bir şey var." Elini saçlarının arasından geçirdiğinde delirecek gibiydi. "Belkıs, Belkıs, Belkıs..." Dudaklarından sadece onun adı döküldü. Sonra bir saniye dahi düşünmeden telefonuna sarıldı ve bir numarayı tuşlayıp kulağına götüreceği sırada Ozan atladı.

"Sakın bana işi devredeceğini söyleme," dedi.

"Sikerim iflasını da işini de devrini de," dedi abim ve oturduğu yerden kalkıp salonda volta atmaya başladı. "Ara da devret işi. Bebek yok, ulan ortada, bebek."

"Belkıs'ı bulmak sorun değil. Bu sadece göz korkutmak için diyorum size. Ben ve ablam o kadar kaçırıldık ki işlerin nasıl işlediğini biliyorum." Neden bu kadar sakin olduğunu anladığımda gözlerimi devirmeden edemedim. Bu adam benim sinirlerimi bozuyordu.

"O adam işi senden başkasına vermez," dedim yerimden kalkarken. Melih'in yanına geçip oturdum. Elinde telefonla öylece duruyordu. Sonra yeşil tuşa bastı ve aramayı başlattı.

Ayağa kalkıp, birden uzak bir odaya girip kapıyı kapadı. İçeriden gelen sesler Türkçeden çok İspanyolcayı andırınca kendimi Melih'in yerine koydum. Şu anki ikilemi o kadar ağırdı ki ağlamamak için çırpındım. Şirketin tüm mal varlığını bu projeyi yatırmış olduğunu bilmiyorduk, kimse bilmiyordu. Bu projeyi onun elinden almak için onun en zayıf noktasını bulmuşlardı ve sonrasında biricik Belkıs'ımızı bizden almışlardı. Bir yanda şirketi, diğer yanda yeğeni varken Melih asla işini düşünmezdi. Şimdi o odada elindeki projeyi bitirmek için anlaştıklarına emindim. Karnımdaki korkuya yüreğimin acısı da eklenmişti. Nefes almak zordu.

Melih odadan çıkınca üçümüzün de bakışları onun üzerinde toplandı. Yüzü o kadar düzdü ki ne düşündüğünü, neye karar verdiğini anlamak zordu. Geçip koltuğa, hemen yanıma oturdu. O an bedeninin bir ateş gibi yandığını ve öfkeyle soluduğunu anladım. İçeride bir şeyler olmuştu.

"Ne oldu? Sonuç?" diye sordum korka korka.

Derin bir nefes çekti içine fakat verirken çok zorlandı. "Adam işi devretmemi kabul etmiyor," dedi.

"Ne demek devretmeni kabul etmiyor?" Abim yerinden kalkmış, Melih'e doğru geliyordu. "Anlattın mı olanları?"

"Abi, şuraya oturur musun? Önce bir dinlesek?" desem de abim asla oralı değildi. Devam etmesini ister gibi Melih'in dizine dokundum. Yorgunlukla yıkanmış katran karası, gözlerimle birleştiğinde elimin altındaki dizini anaç bir tavırla sıktım. Burada sadece biz varmışız gibi, "Peki, yapacağımız başka bir şey yok mu?" diye sordum. Çünkü abimle ve Ozan'la konuşurken çıldıracak gibi oluyordu. Sadece ikimiz varmışız gibi bana anlatmasını istedim.

"Bana bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu da ne demekti? "İş, büyük bir iş, Alçin. Bu tür pürüzlerin çıkabileceğini söyledi."

"Pürüz dediği de bebek, anasını satayım." Abimi durdurana aşk olsundu, salonda volta atıyordu.

Melih, abimi görmezlikten gelerek bana anlatmaya devam etti. "Bana bebeği bulmak için yardım edebileceğini söyledi. Düşmanlarımı sordu, tahminlerimi istedi fakat benim elimde ona verecek çok fazla isim yoktu. Şu ana kadar kimse bu kadar ileriye gitmedi. İş hayatım boyunca birçok çatışma yaşadım, birçok hareketli işler hallettim ama hiçbirinde bu denli büyük bir yıkımla karşılaşmadım. Beynim durdu, ilk defa doğru dürüst düşünemiyorum."

"Gerçekten bulabilir mi?" diye sorarak Ozan'a döndüm. Gözü giderek daha çok şiştiği için kapanmak üzereydi. "Yani bu işin arkasında kimin olduğunu bulabileceğine emin misin?"

"İlk uçakla Türkiye'ye adamlarını yollayacağını söyledi. Tüm bilgisayar ve IP adreslerine girebilecek kadar iyi adamları olduğunu söyledi. Eğer düşmanımın kim olduğunu bilseydim, bu adımı beklemek zorunda kalmazmışız." O kadar içli bir şekilde içini çekti ki yüreğim dağlandı. Başını ellerinin arasına aldı. "Ama bilmiyorum. Kim olduğunu bilmiyorum!"

"Ya senin değil de o adamın düşmanıysa?" diye sordu abim.

"Değil, Kutay. Konu benim. Kahretsin ki bizzat benim. O mailler bana atıldı aylarca. Hiçbirini umursamadım. Sikime dahi takmadım. Diğerleri gibi sandım ama değil işte." Şakaklarını ovdu sinirle. "Değil!"

Ozan'ın evinden çıkıp mahalleye gittik. Elimizin boş oluşu mahallede öyle büyük bir gümbürtü kopardı ki tüm dünya başıma yıkılmış gibi hissettim. Melih'i düşünemiyordum. Zeynep abla bizi gördüğünde kollarımıza baktı, boştu. Sessizdi ama çığlığını duyabiliyordum. Hepimiz duyabiliyorduk. Başı annesinin kucağına düştüğünde Sıla'nın acı dolu hıçkırıkları mahalleyi dolduruyordu. Nermin teyze baygın düşen Zeynep ablayı kendine getirmek için uğraşıyordu ama hiçbir faydası yoktu. Koşar adım kalabalığı aşıp soluğu onun yanında aldım. Nabzını kontrol ettim, çok yavaştı. Soğuk soğuk terliyordu. Abim yanımıza yaklaşıp Zeynep ablayı kucakladığı gibi eve taşıdı ve yatağına yatırmak için merdivenlere yöneldi.

Zeynep abla arada kendine gelip, Belkıs olmadan yatmayacağını abime anlatmaya, onu oraya götürmemesi için yalvarmaya başlamıştı. Abimin gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Dudaklarını Zeynep ablanın saçlarının arasına bastırıp, onu odasına götürmeyeceğini söyleyerek telkin ediyordu. Sıla'nın odasının kapısını açtım ve abim Zeynep ablayı yatağa yatırdı.

Koridorda öylece kalakaldım. Bir koltuğa dahi oturamadan ufak salon masasının üzerine çöktüm. Zihnimde Belkıs'ın hemen karşımdaki koltukta oturduğu, benim ise Melih'in gömleğini ütülediğim o an canlandı. Beni yüzünde kocaman kocaman gülüşlerle izlediği, dayısı onu kucakladığında şakıdığı anları ağlaya ağlaya anımsadım. O kadar çok korkuyordum ki bu korku bir insan bedenine girip orada, Belkıs'ın oturduğu yerde oturmuş, beni izliyordu sanki. Dibimdeydi. Soluklarıma karışıyordu. Bu korkuyu çaresizlik izledi. Bense aralarında bir başıma kalmıştım.

Merdivenlerde bir hareketlilik fark edince, gözlerimi elimin tersiyle silip ayaklandım. Aşağıya inmeli ve saatlerdir aç olan insanlar için birkaç şey hazırlamalıydım. Bu gibi zamanlarda birinin bunları düşünmesi gerekirdi ve ben elimden hiçbir şey gelmediği için anca bunu yapabilirdim zaten. Belkıs için anca annesinin tok olmasını sağlayabilirdim. Acaba Belkıs tok muydu? Gözlerim tekrardan dolunca, Melih merdivenin başında durup doğruca bana baktı. Bir saniye bile düşünmeden, adımlarımı hızlandırıp kollarımı

boynuna doladım ve onu kendime çektim. O kadar zor durumda görünüyordu ki bu, canımı daha da yakıyordu.

Kolları bir saniye bile beklemeden bedenimi sardı ve yüzü boynuma gömüldü. Bir süre orada öylece kaldık. Ağlayıp onu daha da üzmek istemediğimden parmaklarımın arasına sıkıştırdığım gömleğini daha da sıktım ve alnımı omzuna bastırdım. Bir süre sonra beni belimden kavrayarak kucakladı ve odasının kapısını açıp bizi içeriye soktu. Kapıyı kapadıktan sonra yatağına geçip otururduk. Hâlâ kucağındaydım ama o bana bakmak yerine yüzünü boynuma saklıyordu.

Yanan gözlerimi tutmak artık imkânsızdı çünkü Melih ağlıyordu.

Onu böyle görmek beni daha da kahretti. Uzanıp yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve bana bakmasını sağladım. Başını sürekli diğer yana çeviriyor, onu görmemi engelliyordu. En sonunda bana karşı koymadı ve bakışlarımız birleşti. Parmaklarını gözlerine bastırıp ıslaklığını sildi ama kızarmış gözleri her şeyi belli ediyordu. Dudaklarımı alnına bastırdım ve onu sıkıca kucakladım.

"Ağlayabilirsin, Melih," dedim sırtını sıvazlarken. "Ağlamak zayıflık değildir. Hatırla, küçükken abim düşüp, dizini parçaladığında ağlamamak için direnirken ona bunu sen söylemiştin." Başını tekrardan boynuma sakladı. "Ağlamak istersen ağla, yanında sadece ben varım. Bu senin zayıflığını göstermez, aksine insan olduğunu gösterir. O senin yeğenin, her şeyin, Melih. Onun için ağlayabilirsin. Onu geri aldığımızda ise ona sıkıca sarılacak ve kocaman gülümseyeceksin."

Bir süre öylece durduk. Dudaklarım her ne kadar onu telkin etse de Melih'i ağlarken görmek beni bitirdi. Kahroldum. Etimden et koparıldı sanki. Onu daha önce -çocukken belki birkaç kez- ağlarken görmemiştim. Sanki Melih hiç ağlamaz gibi gelirdi. Bu, günlerin oluşması için dünyanın kendi ekseni etrafında dönmesiyle aynı anlamı ifade ederdi sanki. Kanıtlanmış bir kuram gibi. Ama değildi işte, Melih ağlıyordu ve ben kahroluyordum.

Belimi sımsıkı saran kolları gevşedi ve bakışlarımızı birleştirdi. Yüzünü tekrardan avuçlarımn arasına aldım, ardından başparmaklarımla ıslanmış gözlerini sildim. Bir çocuk gibi görünüyordu. Savunmasız, bir başına, ne yapacağını bilemeyen ufacık bir erkek çocuğu gibi. Dudaklarımı dudaklarına o kadar güçlü bastırdım ki bu, hıçkırarak ağlamama neden olmuştu. Onu böyle görmek çok zordu. Melih her zaman bir dağ gibi ardımızda olurdu, her zaman ne yapacağını bilirdi. Bir sonraki hareketini her zaman iki, üç adım ilerisini düşünerek atardı ve asla güçsüz görünmezdi. Ona çok fazla sıfat yüklemiştik ama onun da bir insan olduğunu unutmuştuk.

"Karnın aç," dedim, dağılmış saçlarını yüzünün gerisine atarken. Kuca-

ğından kalkmaya çalıştım ama bana izin vermedi. "En azından sana bir çorba yapayım da iç."

"Gitme," dedi, saçlarımı okşayarak. O da şimdi, aynı şekilde akan gözlerimi siliyordu. "Biraz kal, ardından ben de gideceğim zaten."

"Nereye?" diye sordum.

"Şirkete gitmem lazım. Bilgisayarlara bakmak için gelecek Türk hackerlar var, İspanyadakileri bekleyene kadar onlarla işi bir sonraki adıma atabilir miyiz bir bakacağız."

"Hackerlara nasıl ulaştın?"

"Cengiz bilgisayar mühendisi, Alçin," dedi hatırlatır gibi. Akıl mı kalmıştı? "Onunla ve tanıdığı birkaç arkadaşıyla iletişime geçtik. Üzerimi değiştirmek için çıkmıştım yukarıya," dediğinde kanla kaplı gömleğine baktım. Ardından bakışlarım abimin yumruk attığı yere tırmandı, morarmıştı ve gözü kanlanmıştı. İçim yana yana parmağımı morluğun üzerinde gezdirdim. "Sorun değil, üzerine çok gittim. Hak ettim."

"Abim sana çok fazla değer veriyor, Melih. Sana gerçekten zarar vermek istemedi, eminim."

"Biliyorum, yavrum," dedi ve yanağındaki elimi tutup dudağına bastırdı. "Onun da nevri döndü."

"Sana küsemez zaten o, sen küssün diye üzerine gitsen de küsemez."

Anlayışla başını salladı. Tuttuğu elimdeki alyanslarımıza baktı. O ana kadar bunları takıyor olduğumuzu bile unutmuştum. Aklımdan uçup gitmişti resmen. Bu karmaşada kimsenin bunlara dikkat ettiği yoktu gerçi. Parmağımdaki alyansı çıkarmak için uzandığında nedense içim acımıştı. Onun oradaki ağırlığına bile alışmıştım.

"Şu an seni bunun yüzünden bir yükün altında bırakamam, Alçin," dedi gözlerime bakarak. Parmağımdaki yüzüğü usulca çıkarıp avcuna bastırdı. Ardından kendi alyansını da çıkarmak için uzandı ama parmakları alyansın üzerinde öylece kaldı. Bana baktığında çıkarmak istemediğini anladım ama dediği gibi bu karmaşada bir de bununla uğraşmamalıydı, insanların ağzı torba değildi ve bu nedenle büzülemiyordu. Uzanıp alyansını çıkardım ve kendi avcuma bastırdım. O an kelimeler olmadan birbirimize bu alyansları saklayacağımıza dair bir söz vermiştik.

Uzanıp dudaklarıma kısa ama güçlü bir öpücük bıraktı ve geri çekilip alnımdan öptü. Kolundaki saatine baktığında içim tekrardan korkuyla doldu. Gitmesi gerekiyordu. Gözlerim tekrardan yanmaya başlamıştı. Gömleğinin düğmelerine uzanıp onları açtım ve üzerinden çıkarmaya başladım. Bunun

ışın bana izin verdi. Son düğmeye geldiğimde titreyen ellerimi tutup gözlerimin içine baktı. Bana *sorun yok*, der gibi baktı ama bu, içimdeki korkuyu asla azaltamıyordu.

Kucağından kalktım ve giyinmesi için ona biraz alan tanımak adına sırtımı döndüm. Pantolonundan kurtuluşunu, yeni bir pantolon giymesini, kemerinin tokasını takmasını ve ardından üzerine yeni bir gömlek giymesini işittim. En sonunda gelip önümde diz çöktüğünde yüzümü kaplayan saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ona bakmamı sağladı.

"Gideceğim ve Belkıs'la birlikte geleceğim," dedi. "Sen ablamın yanına kal ve endişe etme. Korkma, Alçin, ben her şeyi halledeceğim. Anlaştık mı?"

Yanaklarımı ıslatan sıcak yaşlara aldırmadan başımı aşağı yukarı salladım. "Anlaştık." Sonrasında kollarımı ona doladım ve bana sarıldıktan sonra sıcak bedenini benden koparak uzaklaştı, ardından kapıdan çıkıp merdivenlerden aşağıya inişini dinledim.

Belkıs'ın kaçırılmasının üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Perişan haldeydik. Melih'e ulaşılamıyordu. Abim Melih'e ulaşmak adına çıkıp gitmişti. Mahallede tek bir erkek dahi yoktu, hepsi bir şeyler yapmak adına koşuşturup duruyordu. Eve sürekli yemekler taşınıyordu ve ben de Zeynep ablanın bir şeyler yemesinden emin olmaya çalışıyordum. O kadar bitik haldeydi ki Sıla'nın odasından çıkmıyordu. Ona sürekli çorba, sandviç, en azından yiyecek bir şeyler götürüyordum ama içtiği tek şey ayık kalmak için kahveydi. Elimde bir kupa kahveyle kapısını çalıp içeriye girdim. Yanına geçip oturana dek geldiğimi bile fark etmemişti.

O bana baktı. Bense onun morarmış göz altlarına, kupkuru olan dudaklarına, yorgun düşen bedenine baktım. Elimdekileri eline bırakıp, dökülmemesine dikkat ederek kollarımı yanımdaki kadına sardım. Belli belirsiz gülümsedi. Onun yerine kendimi koymak zordu, bir annenin ellerinden evladının alınması, bu dünyadaki hangi duyguyla eşdeğerdi ki zaten?

"En azından birkaç lokma bir şey yemelisin, Zeynep abla," dedim sırtını sıvazlarken. "Bak, nefes alacak kadar bile kendinde değilsin." Başını iki yana salladı. "Bak, böyle olmaz, tamam mı? En azından bir kâse çorba getireyim, olmaz mı?" Aynı şekilde gözlerini kaçırarak karşı çıktı. "Hepimiz biliyoruz, Belkıs gelecek. Melih getirecek onu."

"Melih telefonlarımı açmıyor, Alçin," dedi, önceki dediklerimi duymazlıktan gelerek. "Gittiğinden beri bir kez bile açmadı. Sen ona ulaşabiliyor musun? Senin telefonlarını açar."

Başımı iki yana salladım. Gerçekten de açmıyordu. "Hayır. Ben de ona

ulaşamıyorum. Abim gitti, ona da ulaşamıyorum ama eminim. Birliktelerdir. O ikisi yan yana geldiğinde yapamayacakları şey yoktur, biliyorsun sen de."

"Keşke Belkıs'ı burada bırakıp Fethiye'ye gelmeseydim. Bir anne bunu nasıl yapar ki Alçin? El kadar bebeği, sağdığım dört, beş biberon sütle bırakıp geldim."

"Bilemezdin," diyerek, uzanıp akan yaşlarını sildim. "Hiçbirimiz bilemezdik, Zeynep abla. Çok değil, bir iki günlüğüne geldiniz. Hem onu güvendiğin insanlara emanet ederek geldin. Senin hiçbir suçun yok."

"Annem de babam da yaşlandı artık, onlara da yük haline gelmiştim. Bir de başlarına böyle bir şey geldi, kendilerinden biliyorlar. Babam şu iki günde daha da çöktü sanki, annem desen saçlarındaki beyazlar daha da arttı, biliyorum. Bu sorumluluğu onlara yıktığım için de nefret ediyorum kendimden. Bu hayatta hiçbir işi beceremeyen birinin anne olabileceğine inanması kadar acınası bir durum daha yokmuş, Alçin. Evliliği beceremedim, kendi ayaklarımın üzerinde durmayı beceremedim ama kalkıp bir de ufacık bir bebeğin annesi olmak istedim. Onu da beceremedim. Etrafına bak. Sıla ve Melih'e bak. Kutay'a ve sana bak. Hepiniz benden olgunsunuz. Oysa en büyükleriniz benim. Ama bunca sene hiç de öyle davranamadım. Her şeyi Melih üstleniyor. Bunun farkındayım, en başından beri farkındaydım ama elimden hiçbir şey gelmedi. Şu an bile en baştan başlamak yerine Melih'in şirketinde bir pozisyon alabilir miyim diye düşünüyorum. Bitik bir haldeyim."

Asıl psikolojisi bitik haldeydi. Hayatındaki tüm hatalarını, hata olarak düşündüğü her şeyi zihninde var edip kendini bir de bunlarla suçluyordu. Haksız olduğu çok nokta vardı. Zeynep abla, hepimizin ablası olabilirdi ama o kadar tatlı bir kız çocuğuydu ki onu bir abladan çok, yakın arkadaş gibi benimsemiştik. Olgun davranmadığını düşünmesinin nedeni buysa ona katılmıyordum. Yaş olgunluk getirmezdi ki herkesin kendi karakteri vardı. Zeynep ablanın karakteri ortalıkta dolaşan küçük, tatlı bir kız çocuğuydu her zaman. Herkesin moralini yerine getiren, gülüşüyle tüm dikkatleri kendine çeken, çocukken deli gibi sinirli olan abimin bile sinirini alabilen biriydi. İnsanları iyileştirirdi. Onu bu güzel ve sıcacık kalbiyle yapardı.

"Beceriksiz değilsin. Ya da olgunluğunu yaşınla eş tutmamalısın, Zeynep abla. Sen bizim iyilik perimizdin her zaman. Olgunluk senin kafanda çok disiplinli ve sert kavramlarla eş anlamlıysa Melih gibi..." dedim gülerek. Dudakları içtenlikle kıvrıldığında gözleri akıyordu ama onu gülümsetebildiğime sevinmiştim. "Sen öyle biri değilsin ama olgunluk bu demek de değil. Hatırlasana abim nasıl da sinirli ve hırçın bir çocuktu. Kimse laf geçiremezdi

ona. Sadece sen yapabilirdin. Sen bizim iyileştirenimizsin. Bebeğini tek başına yetiştirebilen, çok güçlü bir annesin aynı zamanda. Eminim, Belkıs sana sahip olduğu için her zaman minnettar olacaktır."

"Ama ona sahip çıkamadım, Alçin." Yanaklarından gözyaşları birer ikişer akmaya başlayınca, uzanıp hızlıca sildim hepsini. "Şimdi ise onu arayamıyorum bile, her şeyi yine ve yeniden tıpkı eski zamanlardaki gibi Melih'in boynuna bırakıyorum. Peki, ne yapıyorum? Burada sadece oturup onun bana gelebilmesini, Melih'in onu bana getirmesini bekliyorum."

Melih, ablasına hiçbir şey anlatmamıştı. Bunu yapanın, ona olanları anlatması gerekenin ben olmadığıma emindim ve bu nedenle susmayı seçtim. Melih, sorunun kaynağı şirketiyle ilgili olmasa dahi yine en başta yürürdü ve Belkıs'ı bulmak için çırpınırdı. Ama bunu yanımdaki kadına söylemedim çünkü içten içe bunun doğru olduğunu kendisi de biliyordu.

"Ben eskiden de böyleydim, Alçin," dedi. "Sürekli kaçardım. Bizim geçmişimiz hep bir sorundan ibaretti. Sürekli aileler arasında kavgalar çıkardı. Adana'dan buraya taşınmamızın sebebi bu kavgaların artık çekilemez dereceye gelmesiydi. O zamanlar Sıla'yla beni kolunun altına alıp oralardan uzaklaştıran Melih'ti, Alçin. Ben değildim. Bunlar onu olgunlaştırdı çünkü olgunlaştırmak zorundaydı. Çünkü ben ona sığınmayı seçen korkak bir ablaydım. Sıla'yı ve onu kollarının arasına alması gereken kişi bendim. Ama yapmadım, Alçin. Tıpkı şu an Melih'in sırtına bir yük daha koymam, annemle babamı lanet bir acıyla baş başa bırakmam gibi."

Adana... Belki uzun yılların ardından ilk defa bu ailenin ağzından göç ettikleri o şehrin adını duyuyordum. Hatta o kadar eskiydi ki nereli oldukları sorulsa bunun için epey düşünmem gerekirdi.

"Hayatında var olduğum kimseyi hak etmiyorum, Alçin. Doğurduğum bebeğimi de öyle. Anne olamazmışım ki zaten. Baksana bana, bir anne görüyor musun karşında? Şahsen ben aynaya baktığımda hâlâ korkak bir kız çocuğu görüyorum. Adana'da o kanlı bıçaklı insanların arasında kalan çocukları çekip almak yerine bez bebeğimle konakların bahçelerinde oynardım. Gidip Melih'e sığınırdım. Sıla'ya sığınırdım. Sıla daha küçücüktü, Alçin. Melih daha çocuktu."

"Korkusunu bez bebeklerinin ardına saklayan birine *korkak*, diyemezsin," dedim. "Herkesin korkuyla başa çıkma yöntemi farklıdır."

Başını iki yana salladı ve uzanıp titreyen parmaklarıyla sadece kahveyi aldı. Halihazırda dumanı tüten kahveden bir yudum alırken ağlıyordu. "Aklım neden silmeye çalıştığım o geçmiş zamanlara gitti, bilmiyorum. Belki de biliyorum da bilmezlikten geliyorum. Ozan'la tanıştığımda düşündüğüm ilk

şey neydi, biliyor musun? Sorunsuz bir hayatı çocuklarımıza verebilir mi? Ailesi nasıldır acaba? Kavgasız gürültüsüz mü geçiyordur günleri? Ozan beni bulduğunda da bana beni sevdiğini söylediğinde de parmağıma yüzüğü takarken de düşündüğüm buydu. Ozan zaten benim tek sevgilimdi. Baktım, ailesine bir göz gezdirdim. Kendi hallerinde, işlerinde güçlerinde insanlar gibi geldi hepsi. Zeki ve çalışkan insanlardı. Ama işte hiçbir şey aileye girilmeden bilinmiyormuş. Yine kavga vardı, yine gürültü vardı. Bambaşka halleriyle, korkutucu yanlarıyla karşılaştım. Her olayda dehşete kapılıyordum. Bunlarla karşılaştığımda hamileydim. O anki hayal kırıklığımı tahmin bile edemezsin. Hem aldatılmış hem de kâbusumun içine düşmüş gibiydim. Peki, ben ne yaptım? Koşa koşa ailemin kucağına geri döndüm. Korkak biriyim."

Onun hakkında aslında hiçbir şey bilmediğimi anladığım ilk an buydu belki de. Sürekli güler yüzlü olan bu kadının kafasının içinden geçenlerin bunlar olması beni çok yaralamıştı. Onların geçmişleri hakkında o kadar az şey bildiğimi de şu an çok iyi bir şekilde fark ediyordum. Sürekli bir şanssızlıkla baş etmek zorunda kalan bir aile hissi veriyorlardı her zaman. Sıla bir kez bile geçmişinden konuşmazdı, Zeynep abla desen bu akşam hariç ağzından böyle bir şey duymamıştım. Acaba Nermin teyze anneme bir şeyler anlatmış mıdır? Babam yıllardır kapı komşusu olduğu ve canından çok güvendiği ailenin geçmişi hakkında bir şeyler biliyor mudur?

"Değilsin," dedim. "Şu anki acınla başa çıkmak için kendini korkak hissettiğin anların himayesi altına girme lütfen. Biz senin nasıl biri olduğunu biliyoruz, Zeynep abla. Çok güçlü bir kadınsın sen."

Elinde bardakla o kadar çok ağladı ki artık kendimi tutmam imkânsızdı. Onlara bunu yapanlara, onları suçsuz yere üzenlere olan nefretim gittikçe harlanıyordu. Kucağımdaki tepsiyi yan tarafıma koyup onu kendime biraz daha çektim. Tıpkı Melih gibi başını göğsüme yasladı ve onun gibi sessiz sessiz ağladı. Saçlarını okşadım, iyi hissetmesi için elimden gelen, dudaklarımdan dökülen ne varsa hepsini kucağına bıraktım. Benim de elimden gelen sadece buydu.

Dakikalar sonra kapı açıldı ve Sıla içeriye girdi. O da birkaç lokma bir şey getirmişti ama yatağın üzerinde bir tepsi daha görünce, elindeki tepsiyi masanın üzerinde bırakıp, tek kelime etmeden ablasının diğer yanına oturdu ve ona sarıldı. Uzanıp kollarımın arasına onu da almaya çalıştım, yetişemediğimi anladığında elimi tutmak için o bana uzandı. Bu şekilde ne kadar durduk, bilmiyorum ama bildiğim tek şey az da olsa iyi hissettiğimizdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bahçedeydik. Zeynep abla ve Lalezar abla yanlarda oturuyordu. Mahallenin babaları bahçe masasında oturmuş, gelen polislerle konuşuyordu. Annemler ise Melih'e ve abime ya da en azından diğerlerine ulaşmaya çalışıyordu ama ben ulaşamayacaklarını biliyordum. Melih'e saat başı mesaj atıyordum ama hiçbirine cevap yoktu. Umudumu yitirmemeye çalışıyordum, çok zor olsa da. Geçen her dakika karnımdaki o yumru göğüs kafesime doğru büyüyor ve baskısını katbekat arttırıyordu.

Kapının önüne yaklaşan siyah arabaya baktığımda ilk başta Melih geldi sanıp heyecandan yerimden fırlamıştım ama sonradan arabaların birbiriyle alakası bile olmadığını fark ettim. Arabanın içinden Ömer Faruk, Ahsen, Enes, Burak ve Ufuk inmişti. Sıla'yla birlikte kapıya kadar gidip onları karşıladık. Evin bahçesinde birden fazla polis, polislerin yanında İsmail abi ve birçok komşu olduğundan bizim bahçeye doğru geçirdim hepsini. Sıla, Enes'in yanına gidip başını omzuna yasladığında Enes bir saniye bile düşünmeden kollarıyla zayıf düşmüş bedenini sardı ve geçip yan yana oturdular.

"Sıla'ya ulaşamadık olanlardan sonra," dedi Ömer Faruk. Sarılmak için uzandığında ben de ona sarılmak için adımladım. "Endişelendik. Biliyorum, çok kalabalık ve biz büyük ihtimalle ayakaltında olmuş olacağız ama yine de sizi görmek istedik." Kollarından ayrıldım ve gülümseyerek omzunu sıvazladım.

"Çok teşekkür ederiz, desteğiniz yeter."

Ahsen, Ömer Faruk'un ardından bir saniye bile düşünmeden kollarını bedenime sardı ve beni sıkıca kucakladı. Bir şey söylemedi ama dolan gözlerinden ne söylemek istediğini anlamıştım. Benim ardımdan gidip Enes'in kollarının arasında olan Sıla'yı saçlarının arasından öptü ve onu da kucakladı.

Burak sarıldığımızda, "Elimizden ne gelirse yapmaya hazırız, Merida," dedi. Arkasına dönüp Sıla'ya baktı. "Sıla, eğer bir şey lazımsa söyle, hemen hallederim ben."

"Halledilecek ne var, bilmiyoruz ki biz de," dedi Sıla. O kadar çok ağlamıştı ki sesi bile güçsüz düşmüştü. "Kimse hiçbir şey demiyor. Polisler desen sadece konuşup gidiyorlar."

Ufuk'la sarıldıktan sonra omuzlarımı sıvazlayıp masaya oturana kadar benimle yürüdü. Ardından Sıla'ya dönüp, "Kamera falan? Çevrede hiç kamera yok mu?" diye sordu.

"Bakkalın kamerası var sadece ama ona da görüntü düşmemiş. Bizim mahallede daha önce böyle bir şey hiç olmadı. Kimse evlerine kamera falan taktırmayı bile düşünmedi bu yüzden."

"Araçların kamerası?" diye sordu Ömer Faruk. "Onlara baktılar mı?"

"Kör nokta," dedi Sıla. "Zaten sadece Alaz'ın arabası görüş açısındaymış, o da gelip yardımcı oldu ama hâlâ elde var sıfır."

Hepsinin gözlerinden uyku akıyordu ama yine de buradaydılar. Fethiye'deyken her hafta en az bir kez arıyorlardı. Endişeli suratlarından, bir şey yapmak için çırpınan ses tonlarından ve sarıp sarmalayan kollarından hepsinin sadece iyi gün dostu olmadıklarını anlayabilirdiniz. Kalkıp, hepsine birer bardak kahve yapıp getirdim. Elimden sadece bu geliyordu.

Polisler gittiğinde hâlâ aynı yerdeydik. Melih'e kaçıncı mesajım, kaçıncı aramamdı, bilmiyordum. Son mesajımın iletildiğini gördüğüm an telefonuna ulaşabileceğimi anlamış ve kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Yerimden kalktım ve mutfağa gidecekken onu tekrardan arıyordum ama tam o an kapının önüne peş peşe iki araba yanaştı.

Adımlarımı hızlandırıp kapıya doğru adımladım. Arabanın Melih'in arabası, içinden çıkanın da Melih olduğunu gördüğümde karnımdaki o yumru sanki küçülmüştü. Ona doğru koştuğumda yan evden Zeynep ablanın da aynı şekilde ona doğru koştuğunu gördüm. Kapının önünde karşı karşıya geldiğimizde diğer arabadan Celal abi indi. Abim ve Cengiz abi yoktu.

Zeynep abla, Melih'in karşısında durdu ama ayakta duracak hali dahi yoktu. Melih uzanıp ablasını kavradı. "Buldunuz mu?" diye sorabildi sadece. O iki saniyelik sessizlikte boğulacak gibiydim. Başımı Melih'e çevirmeye, dudaklarının arasından çıkanları duymaya korkuyordum.

"Bulduk," dedi. "Belkıs'ımızı bulduk, Zeynep."

Zeynep abla geçip giden saatlerde sadece bu an içten bir şekilde gülmüştü. Melih ona dünyaları vermiş gibi sardı kollarını boynuna. Onu o kadar sıkı sardı ki ben sarılmış kadar oldum. Melih gülümseyerek saçlarını okşuyor ve ona bir şeyler fısıldıyordu. Mahalle resmen şenlik yeriydi, bu nedenle ne dediğini duymadım ama Zeynep abla onu biraz daha sarınca söylediklerinin onu mutlu ettiğine emindim.

Melih'in gözleri, dolan gözlerimle birleştiğinde dudaklarını oynatarak sadece *ağlama*, dedi. Başımı aşağı yukarı sallasam da imkânsızdı. Tutmaya çalıştığım, içime attığım ne varsa şu an mutluluktan akıp gidiyordu. *Ağlama, yavrum*, dedi başını iki yana sallayarak. Bana kızıyordu şu an, biliyordum. Sıla yanımdan geçerek soluğu Zeynep abla ve Melih'in yanında aldığında Melih kocaman açtığı kollarıyla Sıla'yı da sardı ve dudaklarını saçlarının arasına bastırdı. Şu an ağlamamı durdurmamın imkânı yoktu.

O şekilde ne kadar kaldılar, bilmiyorum ama onları böyle gördükçe ben kendimi tutamaz bir haldeydim. Melih kolunu bana doğru uzatıp *sen de gel*, dediğinde yanaklarım daha da ıslandı. Onların, üç kardeşin arasına girmenin yanlış olduğunu, bu anın üçü için çok özel olduğunu haykıran bir yanım

vardı ama Sıla ve Zeynep abla da bana dönüp Melih'in bana baktığı gibi baktığında onlara doğru ilerledim ve başımı Melih'in omzuna gömdüm.

Melih, üçümüzü sıkıca sardığında duyulan tek şey hıçkırıklarımızdı. "Ama siz de ne ağlak çıktınız," diye hayıflandı. "Biri susunca diğeri de başlamıyor, anasını satayım. Bunların üçü de aynı anda ağlıyor."

Zeynep abla bir adım geri gidip, "Beni ona götür," dedi. "Lütfen, Melih, beni bebeğime götür." Arabaya doğru ilerleyeceği anda Melih onu durdurdu. "Onu görmek istiyorum."

"O iyi, Zeynep. Sadece biraz dur, içeriye girelim, sen önce bir kendine gel. Tamam mı?"

Zeynep abla onu onaylamak istemese de arkasını dönüp eve doğru gitti. Melih bir kolunun altında Sıla, diğerinde ben eve doğru ilerledi. Herkes bahçede oturmuş, Melih'in ağzından çıkacak bir sonraki kelimeyi bekliyordu. "Belkıs'ı bulduk," dediğinde herkes içten bir nefes verdi. Bakışlarım Ufuklara kaydığında beşi de çardağa yaslanmış, aynı şekilde rahatlamış ve mutlu görünüyordu. "Desteğiniz için çok sağ olun. Ben yokken onları bir an bile yalnız bırakmadınız."

"Ayol, olur mu yalnız bırakmak falan. Senin de dediğin laf mı?" dedi Cevher teyze, gözlerini tülbendinin ucuyla silerken. "Belkıs bizim de canımız. Öldük öldük dirildik."

Fatma ve Hatice teyze, Cevher teyzeye hak verir gibi başlarıyla onayladı. Handan teyze yerinden kalkıp Nermin teyzeye sarıldı. Annem yüzünü babamın omzuna gömmüş, içtenlikle Melih'e bakıyordu. Lalezar abla kollarını Zeynep ablaya dolayıp sırtını sıvazladığında Celal abi de üçünü birden kucakladı. Küs olduklarını biliyordum ama Lalezar abla alttan alttan bakıp, bir şey demeden kafasını çevirdi. Bu, Zeynep ablayı güldürmüştü.

Melih saygılı bir şekilde baş selamı verip, eve girmeden hemen önce annesi ve babasıyla konuştu. Rıfat amca babacan bir tavırla Melih'in omzunu sıktı, Nermin teyze onun için dualar sıralıyordu. En sonunda eve girdiğinde peşinden girdim. Doğruca odasına çıkıyordu. Arkasından geldiğimi bildiğinden emindim, zaten odaya girdikten sonra kapıyı açık bırakmıştı. Yanına girip kapıyı kapadım.

Ona en son baktığımdan beri sanki daha da çökmüştü. Asırlar gibi geçen bu yirmi dört saati aşkın sürede göz altları daha da belirginleşmiş, elmacık kemikleri sanki içine çökmüştü. Aşağıda herkese karşı gösterdiği o gülümseyen yüz ifadesi artık yoktu. Benim yanımdayken gerçek hislerini gizlemediği için minnettardım. Savunmasız anlarında yanında olmama izin verdiği için minnettardım.

"Bir şey olmuş," dedim yanına oturduğumda. Üzerindeki ceketi çıkarıp

yan tarafına koydu. Belkıs'ın kurtarıldığını biliyordum, bunun için asla yalan söylemezdi ama bir şey vardı, hissediyordum. "Belkıs'ı buldun ama hâlâ bir sorun var."

"Var," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. "Bunu ilk önce sana söylemek istedim çünkü ablama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Melih, korkutma beni. Söyle, ne oldu?"

"Belkıs," dedi. O an etimden et kopardılar. Belkıs'a bir şey olmuştu. Bir sonraki cümlesini duymamak için ellerimle kulaklarımı kapatacak kadar korkuyordum. "Belkıs hastanede, Alçin."

"Ne? Ne demek hastanede?" Bu tepkimi belki de dakikalar sonra vermiştim. Bir süre öylece durup yüzüne baktım. Bu yorgun düşen bedeni o dakikalar içinde daha da çökmüştü ve bunu yaparken yanında beni de götürüyordu sanki.

"O orospu çocukları Belkıs'ı kaçırırken..." Devam edemeyeceğini anladığında cebine uzanıp dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi ve saniyeler içinde yakıp neredeyse yarısına kadar içine çekti. Duman bir balerin gibi dans ede ede tavana ulaşırken içimdeki korkuyla onu seyrediyordum. "Onu doğru düzgün tutamamışlar. Ufacık zaten, korkudan yerinde duramamıştır o şimdi. Yanında ablam da yok." Lafı uzatmaya çalışmıyordu aslında, nasıl ifade edebileceğini bilmiyordu. Bunu sesli söylemenin ağırlığı altında kaldığının farkındaydım.

Uzanıp elini tuttum ve kucağıma yerleştirdim. "Melih, Belkıs'a ne oldu?"

"Belkıs'ı düşürmüşler," dedi.

Ve sonrası upuzun bir sessizlik.

Ağladım mı yoksa sustum mu? Kabullendim mi yoksa inkâr mı ettim? Hiçbir şey bilmiyorum. Gelip geçen dakikalar akışkandı sanki. Öylece akıp gitti fakat gerisinde beni de götürdü. Öyle güçlüydü ki beni peşine takıp, götürürken ona engel olamadım. Gerçek olmadığını haykıramadım. Belkıs, ufacık bir bebek... Hastaneye yatacak kadar hangi yükseklikten düşmüştü? Bu sorunun cevabı beni dehşete düşürüyordu.

"Durumu nasıl?"

"Onu zaten hastanede bulduk, Alçin," dedi. "Önce o mail atan kansızı bulduk. İspanyol hackerlarla birlikte yardım için gönderilen onlarca adamla onu aradık. Ulaşmaya çalıştık ki öyle bir ulaştım ki ona, ölümünün elimden olacağını anladığında bir saniye bile geçmeden öttü her şeyi." Başımı çevirip ona baktım. Yan tarafına koyduğu ceketine baktım. Onu uğurladığımda üzerinde bunlar yoktu. O kıyafetlerin kanla kaplı hali gözlerimin önünde

canlandığında bakışlarım ellerine gitti. Parçalanmıştı. Başımı kaldırıp yüzüne daha dikkatli baktım, abimin yumruğu hariç yüzünde bir şey yoktu. Az da olsa rahatlamıştım ama uzun sürmedi.

"Nasıl düşmüş?" diye sordum, önceki sorumdan kaçıyordu.

"Yakalanacaklarını anladıklarında kaçarken onu da götüreceklermiş." Kucağımdaki yumruğu resmen büyüdükçe büyüyordu. "Ama Belkıs karşı çıkmış. Bir sik bilmeyen, çocuk nasıl tutulur anlamayan sikik beyinliler." Yumruk yaptığı elini başına vurdu ama elini tutup tekrardan kucağıma yerleştirdim ve iki elimde kavradım. "Onu tutan kansızın elinden düşmüş. Beton zemine düşmüş, Alçin!"

"Bana durumunun iyi olduğunu söyle, Melih. Yalvarırım, iyi olduğunu söyle."

Zaman sürekli akıp gidiyordu ama iyileştirmiyordu. Tam tersi, açtığı yarayı kanata kanata ilerliyordu.

"Korkudan en yakın hastaneye götürüp ortadan kaybolmuşlar. Cengiz kimin kaçırdığını öğrenmeden önce şehirdeki tüm hastanelerin sistemine girip Belkıs'ı tanımlayan özellikleri girdi. Belkıs'ı almak için gittiğimiz sırada Belkıs'la uyuşan bir bebeğin sisteme giriş yaptığına dair bir ileti aldık. Her şeyi bırakıp soluğu orada aldım. Doğruydu, Alçin, o bebek Belkıs'tı."

Düşünme yetimi kaybetmiştim. Anlattıkları başka birinin başına gelen bir hikâyeymiş gibi geliyordu bir zaman sonra. Onu dinlemek, daha fazla soru sormak, kalkıp Belkıs'ın yanına gitmek istiyordum ama öylece kalakalmıştım. Hıçkırıklarım hızlanıyordu. Belkıs'ı bulmuştuk ama yaşayıp yaşayamayacağı belli bile değildi. Daha minicikti. Tüm bedeni, kafatası, organları minicikti. Bir hekim gibi düşünemiyordum, bu hayatta en sevdiği insanı kaybeden normal bir insan gibi akıyordu zihnim ve bu da bana karşı konulmaz korkularla geri dönüyordu.

"Abim?" diye sordum. "Abim Belkıs'ın yanında mı?"

Başıyla onayladı. Yüzüm bedenine gömülmüş haldeydi, soluklanmak için kafamı kaldırıp ona baktım. "Şu an yoğun bakımda, Kutay bunu Zeynep'e söyleyemeyeceğini söyleyerek orada kalanın kendi olması için resmen yalvardı. Ben yapacaktım, zaten ben yapmalıydım."

"Doktorlar ne dedi?"

"Ne iyi ne kötü." Dudaklarından dökülenler sadece bunlardı.

"İyi olacağına inanıyorum. Belkıs çok güçlü bir bebek, tüm mahalleyi ayağa kaldıracak kadar gürültülü ağlayan bir bebek daha gördün mü sen?" Gülmeye çalışsam da gülemedim. O ise dalgın dalgın öylece gözlerime baktı. "Ameliyata girecek mi?" diye sordum bir süre sonra.

"İç kanaması olup olmadığına bakıyorlar. Kutay'dan bir çağrı almadım, iç kanaması olursa beni aramasını söylemiştim. Ama kafatasına dikiş atmışlar, Alçin." Son söylediği cümle dudaklarından o kadar zor çıkmıştı ki en sonunda derin bir nefes alması gerekmişti. Sigarasından derin bir nefes çekti içine. "Hayatı boyunca kafatasında o izle yaşayacak. Neden? Beceriksiz bir dayısı olduğu için."

"Senin bir suçun yok, Melih. Bilemezdik."

"Bilmeliydim. Ciddiye almalıydım. Tehditlere kulak asmalıydım, Alçin. Kafamı sikeyim, her şey benim yüzümden."

"Zeynep abla da her şeyin kendisi yüzünden olduğunu söylüyor," dedim anlık bir sinirle. Kızaran gözleri gözlerimle buluştuğunda yanından kalkıp kucağına oturdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Bana bak, bu kimsenin suçu değil, tamam mı? Şimdi kalkıp sana *Fethiye'ye gitmeseydim, Zeynep ablalar da Fethiye'ye gelmezdi ve Belkıs da annesinin yanında olduğu için kaçırılmazdı*, desem hatta *ben Fethiye'ye gitmeseydim sen de oraya gelmezdin ve burada ailenin yanında olurdun*, desem ve bu yüzden her şeyin benim yüzümden olduğunu söylesem kabul eder miydin Melih?" diye sordum. Bu söylediklerim Belkıs'ın kaçırıldığını öğrendiğim andan itibaren kafamın bir yanında dönüp duran düşüncelerdi. Sağır olmayı denesem de olamıyordum. Bu olanları biri üstlenmeliyse bu ben olmalıydım.

Fakat Melih tahmin ettiğim gibi büyük bir sinirle başını iki yana salladı ve inkâr etti. "Bu sadece saçmalık, Alçin. İki buçuk aydır onların yanındayd-" Hızla lafını kestim.

"Ama benim yanıma geldiğinde oldu."

"Konuyu çarpıtıyorsun."

"İşte, anlatmaya çalıştığım şey bu. Eğer suçu üstlenmek istersek konu bir noktada bize zaten bağlanır. Ama emin olduğum bir şey varsa o da ne senin ne de Zeynep ablanın bir suçu olduğu. Konunun ne olduğunu, bu adamların kim olduğunu ya da ne istediklerini tam olarak bilmiyorum ama bu yaptıklarının sebebi, senin zekânla gücünün karşısında anca bu şekilde göz korkutarak duracak kadar vizyonsuz ve beyinsiz olmaları."

"İşte burada da tüm suç benim oluyor." Kafasını benden öte yana çevirmeye çalışsa da izin vermedim ve hızlıca bakışlarımızı birleştirdim.

"Sen o kadar zeki bir adamsın ki onlar birkaç yıl sonra nereye kadar yükseleceğini çok iyi biliyorlar. Önünü kesmeye çalışıyorlar. İlerlememen için yaptıkları şeyin iğrençliğine bak, bu denli rezil insanlar olmalılar. Bu, Ozan'ın dediği gibi bir güç savaşı değil, Melih. Bu, korkaklık. Senden korkuyorlar. Ve sen daha yolun başındasın."

Söylediklerimin doğru olduğunu biliyordu. İnkâr etmek için ağzını dahi

aşmadı çünkü bir yanı bana hak veriyordu. Sokaktan geçen ufak bir çocuğu çevirip bu olanları anlatsak alacağımız cevap benimkinden farksız olmayacaktı çünkü.

Cevap vermediğinde, "İşi feshettin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi ama işi feshedemediği için kendine kızdığı belli oluyordu. "Ama etmeliydim."

"Hayır, etmeyeceksin. Onlara istediğini bu şekilde vermeyeceksin."

"İşe daha tam anlamıyla başlamadan olana bak, Alçin. Devam ettiğim takdirde nereden darbe alacağımı kestiremem." Yüzünü avuçlarımın içine aldığımda ellerimi tutup dudaklarına bastırdı. "Etrafımda değer verdiğim çok insan var, Alçin. Onlara bir şey olmaması için işimde iyi bir konum elde etmekten vazgeçmemi isterlerse vazgeçerim. Hatta vazgeçtim bile. Bir saniye bile düşünmem. Şu an bırakmalıyım. İlerledikçe, işler karmaşık bir hal aldıkça bırakmak daha zor olacak."

"Onlara istediğini vermek mi istiyorsun? Adamlar senin iflasını istiyorlar. Ve bunu seni en zayıf noktandan vurarak yapıyorlar. Onlara boyun eğemeyiz."

"Ya günün birinde seni de..." dedi ama devam edemeyeceğini anladığında başını omzuma dayayıp bir süre öylece sustu. "Dayanamam, anladın mı? Hayatıma devam edemem. Kafama sıkarım, neredeysen oraya gelirim."

Çaresizliğin Melih Cihangir tonuyla daha önce hiç bu kadar sert karşılaşmamıştım ve bunun bu kadar acı vereceğinden habersizdim.

Bunları düşünmesi gözlerimin daha da yanmasına neden oldu. Onu kavrayıp gözlerimizi birleştirdim. "Böyle bir şey olmayacak, tamam mı? Ben her zaman senin yanında olacağım, tıpkı bundan sonra senin de her zaman benim yanımda olacağın gibi. Hem bana baksana sen." Kolumu kaslarım varmış gibi sıktım ve başımla, olmayan kaslarımı işaret ettim. "Bu kadar güçlüyken, onları doğduklarına pişman edip, sana koşa koşa gelirim ben."

Bu söylediklerimin onu pek eğlendirdiği söylenemezdi ama üstdudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Seni almalarına asla izin vermem!" dedi kendinden daha emin bir sesle.

Merdivenlerden adım sesleri geldiğinde kucağından indim. Kimin geldiğini ikimiz de biliyorduk. Zeynep abla kapıyı çalıp içeriye girdiğinde ona bunu söyleyecek kişinin Melih olmasına izin vermek istemedim. Onun boynuna daha fazla yük bindirmek istemiyordum. Zeynep abla kızına gitmek istediğini belirttiğinde Melih çaresizce bana baktı. O, yatakta oturuyor, bense hemen yanında ayakta dikiliyordum. Zeynep abla ters giden bir şeyler olduğunu anladığında elimle yanımdaki adamın omzunu sıktım ve onun yerine gönüllü olup en soğukkanlı halimi takınmaya çalıştım. Allah'ım... O kadar zordu ki bunu bir anneye söylemek...

Ama yapmalıydım. Kelimeler en sonunda benim dudaklarımdan döküldüğünde Melih yerinden fırlayıp, ablasını yere düşmeden tutmuştu.

Neredeyse otuz altı saattir uykusuzduk. Abimin kızarmış gözlerini gördüğümde kendimi tutamayıp sessizce tuvaletin bir köşesinde ağladım. Sonra Belkıs'ın ufacık bedenini kablolarla bağlı gördüğümde de gidip aynı yerde dakikalarca öylece durdum. Zihnimin sürekli olumsuz düşüncelerine gebe olan kısmı susmak bilmiyordu. Ben kafamda kurdukça etimden et koparılıyordu ama bu acıyı ifadesiz bir yüzle çekmek, hepsinden daha zordu.

Belkıs'ı yatırıldığı ilk hastaneden ekipman yetersizliği nedeniyle Alaz'ın çalıştığı hastaneye nakli istendi. Bu isteğin bizzat Alaz tarafından yapıldığını hastanedeyken öğrenmiştik. Sürekli Belkıs'ın etrafındaydı ve her anında hocalarıyla birlikte gelip gitmeye çalışıyordu. Profesörlerinden biri Belkıs'ı ameliyata almayı asla doğru bulmadığını sert bir dille belirttiğinde içimize biraz da olsa su serpilmişti fakat diğer profesörü iç kanama riskinin hâlâ devam ettiğinin altını ısrarla çizdiğinde ameliyatın kaçınılmaz olduğunu söylüyordu. Herkes iki arada bir deredeydi.

Zeynep abla hastane kıyafetiyle bebeğinin yanı başındayken Alaz yanımıza yaklaştı. Melih yanımdaydı ve camekândan ablasıyla yeğenini izliyordu. "Hasan Hoca'ya da hak vermek gerekiyor," dedi. Bu adam ameliyatın gerekliliğinden bahseden doktordu. "Belkıs daha çok küçük, her ihtimalin üzerinde durmalıyız."

"Sence?" diye sordum. "Şu anki durumuna bakarak ne söyleyebilirsin?" O an onunla eski birer arkadaştan çok doktor refakatçi ilişkisiyle konuşuyordum. O da aynı şekilde oldukça profesyoneldi. Alaz'ı onca olaydan sonra ilk görüşümün bu şekilde olması çok tuhaftı. Ama o an olanlar bir şeyi daha fark etmemi sağlamıştı. Alaz'ı gerçekten de sadece bir doktor olarak görüyordum, daha fazlası hiç olmamış gibi.

"Şu anki durumu stabil," dedi. "Ama hâlâ müşahede altında tutulması gerekiyor."

"Peki, başındaki iz?" diye sordu Melih. Eli istemsizce kendi başına gitmişti. Bu soruyu onunla ilgilenen her doktora sormuştu. Bu onun canını yakan bir diğer konuydu. Onun Alaz'la konuşmasını o kadar beklemiyordum ki gözlerim şaşkınlıkla yanımdaki adama döndü. Alaz'a bakmak yerine hâlâ camekândan içeriyi izliyordu. "O çok mu geç iyileşir? Uyandığında canını çok yakar mı?"

"Kafatasındaki dikiş izi büyüdükçe silikleşse de her zaman orada kalacaktır. Orada saç çıkmaması muhtemel. Ama çok ciddi bir büyüklük değil, saçlarıyla kapanır o iz. İlerideki rutin hayatını etkilemeyecektir. İyileşme sü-

[illegible] çoğunu baygın geçireceğinden canının acısını sadece dikişleri alındığı zaman hissedecektir."

"Uyanacak, değil mi?" diye sordu.

"Ben bir doktorum, bu nedenle sert ve kesin cevaplar veremem ama Belkıs çok güçlü bir bebek. Baygınlığının üzerinden nerdeyse otuz saat geçti ve iç kanama izlenmedi. Değerleri giderek daha iyiye doğru yükseliyor. Ben doktorluk yanımı bir kenara bırakarak kısa zaman içinde uyanacağına inandığımı söyleyebilirim."

"Eğer uyanmazsa gelir seni bulurum, Alaz," dedi abim. Bize hangi an yaklaşmış, hangi an konuya dahil olmuştu, anlamadım. "Ve onu uyandırana kadar seni bu bebeğin başında tutarım."

Abim ciddiydi ama Alaz sanırım abimle uzun zamandır muhabbet etmediğinden bunu gülümseyerek karşılamıştı. Abimin sinirli tarafını daha önce gördüğüne emindim, bence onu ciddiye almalıydı. "Seve seve ona yardımcı olmak isterim, Kutay," dedi.

"Gülmeye devam edersen doktoru dövdüğüm için polisleri başıma toplamaktan çekinmem. Zaten sana hâlâ yükseğim."

Alaz yüzündeki gülümsemeyi hızlıca silip ciddileşti ve başıyla onayladı. "Dediğim gibi en kısa zamanda uyanacaktır, Kutay."

"Söylediklerimde ciddiydim."

"Farkındayım," dedi. Ve bana döndü. "Belkıs'ın yanına girmek ister misin?"

İsterdim, çok isterdim hem de ama Melih'in içeriye girmesini tercih ederdim. Onun en büyük hakkıydı. "Melih girsin benim yerime."

"Daha önce ona sordum, girmeyeceğini söyledi," dedi Alaz. Benden önce de konuşmuşlar mıydı yani?

Yoğun bakımın ortasında volta atan abime bakarak, "Abi, sen?" diye sordum.

"Ne?" Duymadığını belli eder gibi baktı. Başımla yoğun bakımı işaret ettim. "Yok, giremem ben içeriye. Zaten bu şekilde görmeye dayanamıyorum. Sen gir."

Son kez Melih'e baktığımda başıyla onayladı ve yerini bana vermekten mutlu olduğunu belli eder gibi gülümsedi. Yoğun bakım kıyafetini giymek için Alaz'ın peşine takıldım. Uzun adımlarını kısaltıp yanına gelmemi bekledi ve sonrasında bana döndü.

"Şu an hiç sırası olmadığını biliyorum ama geri döndüğün için sevindiğimi söylemek istiyorum, Alçin," dedi.

Ona döndüm ve tekrar ona karşı içimde eskisi gibi bir şeyin kalmadığına bir kez daha emin oldum. Arkamı dönüp Melih'e bakma isteği hissettim.

Yorgun bedeni camekâna dayalı halde duran bu adamla bakışlarımız birleşmese dahi içime akan ve beni tamamladığını hissettiğim duygular vardı. Gülümseyerek bana bakmakta olan Alaz'a döndüm. "Ben de geri döndüğüm için memnunum," dedim. "Belkıs kendine geldiğinde daha da iyi hissedeceğime eminim."

"İyileşecek," diyerek telkin etti.

"Tek duam bu."

Bir kapıdan geçip içeriye girdiğimizde bana mavi bir önlük, eldiven, bone ve maske uzattı. Onları üzerime giyerken odada bulunan bilgisayara birkaç veri giriyor gibi görünüyordu. Hazır olduğumu fark ettiğinde beni yoğun bakım hastalarının olduğu camekânın diğer kısmına geçirdi. Kapıları, boynuna asılı kartla açıyordu. İçeride yoğun bir koku vardı ve bu kokunun bana hayatım boyunca Belkıs'ı anımsatacağına emindim.

Belkıs'ın yanına girdiğimde, Zeynep abla başıyla yanına gelmemi işaret etti. Dediğini yapıp yanı başına oturdum ve uzanıp ufacık ellerinde parmaklarımı gezdirdim. O kendine özgü kokusu yoğun bakımın bu can sıkıcı ve boğucu kokusunun üzerine doğmuştu resmen. Kafası sargılıydı, bedenine kablolar bağlıydı ve üzerinde uyuduğu yatak için o kadar küçüktü ki yüreğim sızladı.

Bir süre sadece onu izledik. Bakışlarımı camekânın diğer tarafına çevirip yüzünde hafif bir tebessümle bizi izleyen iki adama baktım. Maskenin altında gülümsediğimi görmeseler de gülümsedim. Kalp atışlarının sesi odayı dolduruyordu, başımı çevirip değerlerini gösteren ekrana baktım. Ekstrem hiçbir şey görmediğimde derin bir nefes verip, başımla ekranı işaret ederek bizi izleyen iki adama gösterdim. Ardından başparmağımı yukarıya doğru kaldırıp diğerlerini avuçiçlerime doğru kapadım. Gülümsemeleri biraz daha büyüdü ama bu ifadenin altında hâlâ acı çektikleri gerçeği günbegün ortadaydı. Onların yaptığı gibi ben de görmezlikten geldim. Maskemi aşağıya indirip, gülümseyerek elimi daha da yukarıya kaldırdım.

"Değerleri iyi, değil mi? Yanılmıyorum?" derken, maskemi kapatarak Alaz'a dönüyordum.

Başıyla onayladı. "Şu anlık korkulacak bir şey yok."

Maskemi tekrardan aşağıya indirdim ve dudaklarımı oynatarak *korkulacak bir şey yok, ben de hekimim, gerçi veteriner hekimim ama anlayabiliyorum*, dedim.

Abim dudaklarını oynatarak *sadece ilk dediğini anladık*, dedi. *Çok konuşma*, diye ekledikten sonra maske işareti yaptı. *Onu da kapat, bebek var.*

Melih de gülerek *o da kuzu sayılır*, dedi. Maskemi kapatırken ona katıldığımı belli eder gibi başparmağımı havaya kaldırdım.

Ben Belkıs'ın yanında otururken Zeynep abla da Alaz'a soru sormaya başlamıştı. Ne kadar bu şekilde kaldım, onu ne kadar bu şekilde izledim, bilmiyorum. Bebeğini bir daha görmeyecek olma düşüncesi o kadar ağırdı ki şu an karşında oluşu cennette gibi hissettiriyordu. Onun yanından bir an dahi ayrılmıyordu. Asırlar gibi geçen otuz altı saat boyunca acıdan akan gözlerim şu an az da olsa rahatlamışlıkla bezeli mutluluktan akıyordu.

Abim, bir süre sonra Zeynep ablaya bir şeyler yedirmek için onu dışarıya çıkarmak istedi. Zeynep abla çok fazla direndi ama en sonunda ikna oldu. Alaz, Belkıs'ın yanında durabileceğimi söylediğinde yaşadığım mutluluk tarifsizdi. Ben burada, Melih diğer tarafta saatlerce bekledik. Arada bir aç olup olmadığımı, susayıp susamadığımı sorup duruyordu ama şu an onları düşünecek durumda değildim.

Başım Belkıs'ın ona katbekat büyük gelen yatağına düşmüş bir şekilde uyandığımda, camekânın diğer tarafından doğruca bize bakan kişi sayısı epey artmıştı. Zeynep abla da yemeğin ardından gelip yine kızının yanı başında yerini almıştı. Nermin teyze ve Rıfat amcayla birlikte Sıla da gelmişti. Cengiz abinin yanında Lalezar ablanın yanaklarını silen Celal abi vardı. Arkalarda annemle babamı da görüyor gibiydim. Elimde olmadan gülünce hepsi bir ağızdan güldü.

Bu kadar kalabalık olmalarına rağmen onları buraya nasıl almışlar diye düşünmeye kalmadan camekânın diğer kısmında profesörüyle ciddi bir şekilde konuşan Alaz'ı gördüm. Profesörü Hasan Bey, bir kalabalığa bir de Alaz'a bakıp bir şeyler söylüyordu ama Alaz'ın pek umurundaymış gibi görünmüyordu açıkçası.

Sonra birden parmaklarımda bir baskı hissettim. Başımı o kadar yavaş hareket ettirdim ki hissettiğim temasın bir hayal mi yoksa gerçekten gerçekleşiyor mu olduğunu seçmek zorlaşmıştı. Aynı şekilde onun diğer elini tutan Zeynep ablayla göz göze geldik. Yatağa tam olarak döndüğümde puslu gözlerim bir çift badem gözle karşılaştı. Bu şaşkın sincap öylece durmuş, bizi izliyordu. Hem de kim bilir kaç dakikadır!

Onu korkutmamak için sessizce ayağa fırladım ve maskemi indirerek sanki beni duyabilirlermiş gibi heyecanlı bir şekilde şakıdım. "Melih! Uyandı! Belkıs uyandı!" Hayal görüp görmediğime emin olmak adına arkamı döndüğümde gülen yüzüme bakan ufacık suratı küçük bir gülümsemeyle aydınlandı. Ağlamıyordu bile. Gerçi Belkıs'ın ağladığı çok sık görülmezdi. Zeynep abla ağlayarak kızına sarılıyordu. "Melih! Gülümsüyor bile!" *Sanırım şu an abi demeniz gerekiyor, Alçin, herkes bize bakıyor.* "Hay başlayacağım

şimdi abine!" dedim kendi kendime. "Sanki duyuyorlar da!" Camekâna doğru koştuğumda olayı artık ellerimle anlatmaya başladım. "Uyandı!" Dışarıda resmen bayram havası vardı.

Alaz ve profesörleri hızlıca içeriye girip Belkıs'ın başında dikildiklerinde bizi dışarıya çıkarmışlardı. Zeynep ablayla o kadar sıkı sarıldık ki kemiklerimiz resmen birbirine dolanacaktı. Gülüşlerimiz birbirine karıştı. Sıla bize dahil oldu, sonrasında Lalezar abla kocaman açılmış kollarıyla bizi kucaklayıp yaşlar akıtan suratını omzumuza gömdü.

"Otuz iki saatin ardından uyandı," dedi abim. "Kurban olurum, minigim."

Birbirine dolanan kollar ayrıldığında tekrar bir başkasıyla birleşiyordu. Herkes birbirinin sırtını sıvazlayıp, içtenlikle iyi dileklerini dilerken Melih'le bakışlarımız birleşti. Bizim dışımızdaki herkes o an silindi sanki. Bedenlerimiz istemsizce birbirine doğru ilerliyordu. Ona daha evvel ulaşmak adına kollarımı ona doğru uzatmış ve o da bir saniye bile düşünmeden, kollarımı kavrayıp, beni kendine çekerek güçlü bedenine bastırmıştı.

"Ben sana Belkıs'ın diğer bebeklere benzemediğini söylemiştim. Bizim bebek diğerlerine taş çıkarır," dediğimde uzun zaman sonra ilk defa içten bir şekilde güldüğünü duydum ve kollarım istemsizce ona daha fazla sarındı.

"Uyandı, Alçin," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Şükürler olsun, uyandı."

"Benim kadar kasları olmasa da Belkıs da ortalığın anasını ağlatır, eminim," dedim gülerek.

"Aslında ortalığın anasını şu anda ağlatıyor," dediğinde birbirimizden ayrılmıştık. Çünkü Belkıs gerçekten de ortalığın anasını ağlatıyordu.

Sesi camekânın diğer tarafına kadar nasıl geliyordu, gerçekten hiçbir fikrimiz yoktu. Yanımdan geçen hemşireler bile şaşkınlıkla dönüp ağlayan bebeğin nerede olduğunu seçmeye çalışıyor, en sonunda onun camekânın diğer kısmında olduğunu gördüklerinde garipseyip yollarına devam ediyorlardı.

Zeynep abla çabucak içeriye gitti ama Belkıs'ın sesi bir süreliğine kesilse de etrafında bir sürü tanımadığı simayı gördükçe, kalabalıktan korkarak daha da şiddetli ağlamaya başladı. Sıla'yla aynı anda aynı şeyi düşünürmüş gibi abime doğru baktık. Aynı anda başımızı salladık ve abime doğru ilerledik.

"Niye bana öyle bakıyorsunuz?" diye sordu abim, biz ona doğru ilerlerken o da gerisin geri adımlıyordu.

"Belkıs ağlıyor," dedik bir ağızdan.

"Sağır Sultan'ı dahi işitmeye davet ettiğine eminim. Bu nedenle ağladığını duyabiliyorum," dedi.

"Zeynep abla ağlamasını kesemiyor," dedim.

Sıla peşimden, "İçeriye girmelisin," diye ekledi.

"Belkıs'la aranızda nasıl bir bağ var, hâlâ çözebilmiş değilim ama daha yeni uyandı ve boğazını yırtarcasına ağlıyor." Abimin bir koluna ben, diğer koluna Sıla girdi. "Bu yüzden sen de içeriye giriyorsun."

"Ben oraya giremem, kızım. Bak, zaten oldum olası hastane de sevmem ben. Bu yüzden doktor olmadım, gidip hukuk okudum. Girmem içeriye, hem Belkıs'ı o şekilde görmeye dayanamam ben."

Abim bu şekilde cümleleri dizdikçe dizdi ama onu bırakmaya pek gönlümüz yoktu. Yoğun bakım kıyafetinin giyildiği yeri öğrendiğimden onları direkt olarak oraya yönlendiriyordum. Kapının önünde Alaz'ı gördük.

"Nereye böyle cümbür cemaat?" diye sordu. Abimi çekiştirdiğimizi görünce gülmek istese de bakışları abimin üzerinde toplanınca, vazgeçip bize döndü.

"Abimi içeriye sokmamız lazım," dedim.

"İçerisi zaten kalabalık. Bir kişiyi daha içeriye sokmam çok zor."

Sıla bir saniye bile düşünmeden, "Ablamı çıkar," dedi. "Orada bir işe yaramıyor. Onun yerine Kutay abiyi alın içeriye."

"Bak, ben giremem oraya, Sıla. Neden anlamıyorsunuz?"

Alaz'ı kapının önünden deyim yerindeyse neredeyse ittim ve içeriye girip abimi giydirmeye başladım. "Abimi içeriye sokmalıyız, Alaz. Belkıs başka türlü susmaz."

"Bu ne demek?"

"Vallahi biz de anlamadık. Bir çeşit büyü galiba. Ya Kutay abi Belkıs'ı büyüledi ya da Belkıs Kutay abiyi," dedi Sıla gülmemeye çalışarak.

Alaz'ın kaşları hiçbir şey anlamadığını gösterircesine çatıldı ama yine de ikna olmuş gibi başıyla onayladı. "Zeynep abla dışarıya çıkar mı ki?" diye sordu.

"Abimin içeriye gireceğini söylersen çıkar," dedim.

"Ya, bir de maske takıyor bana. Sıla, yapmayın, kızım. Giremem ben oraya. Çocuğa bağlamışlar kabloları." Gözlerini içi gider gibi sımsıkı yumdu. "Delik deşik de etmişlerdir şimdi her yerini." Maskesini taktım. "Hay sikeyim ya!"

"Onu bu kadar düşünüyorsan ağlamaması için de çaba sarf etmen gerekiyor," dedim. "Hadi Alaz, abimi içeriye götür."

Dakikalar sonra Zeynep abla dışarıya çıktığında kendi kendine, "Bu benim neden aklıma gelmedi ki ya," diyordu. Zaten birkaç saniye sonra Belkıs'ın sesi de desibel desibel düştü. "Benim bebeğimin üzerinde hak iddia etse vallahi kazanır adam."

Neredeyse dört saatin ardından Belkıs yoğun bakımdan çıkarılıp pediyatri bölümüne yatırıldı. Başının oynamaması gerektiği için Zeynep abla sütünü sağmaya çalışıyordu ama stresten olsa gerek bir damla sütü dahi gelmiyordu. Sıla'yla ben içerideydik. Ne yapacağımızı bilmiyorduk ve Belkıs'ın beslenmesi gerekiyordu. Ek gıdaya başlayacaktı yakın zamanda ama şu an katı gıdalardansa anne sütüyle beslenmesi daha tercih edilesiydi.

"Abla, biraz da ben mi denesem?" diye oldukça ciddi bir sesle sordu.

"Neyi sen mi denesen? Memenden süt mü akacak sanki, Allah Allah!"

"Onu demiyorum, diğer memeni de ben sıkayım mı? İki iş yapman gerekirken tek iş yapmış oluruz. Sen sağı sağarsın ben solu. Olmaz mı?"

Sıla'nın bu oldukça ciddi isteği karşısında gülmemek neredeyse imkânsızdı. "Sıla, bir an ben de kendi memeni sağmaya başlayacaksın sandım," dedim.

"Of, elimden gelse oturup sağarım inek sağar gibi. Ama yok, annelik hormonu falan salgılamam lazım ama onu da şu an hiç yapamam. Anaç değilim. Deli sinirliyim, dişil enerji değil de eril enerji yayıyorum. Bırakın benden süt akmasını, regl bile olamam bir süre."

"Konuları birbirine bağlama şekline gerçekten hayret ettim, Sıla." Zeynep abla başını memesinden kaldırıp bize baktı. "Yok, olmuyor, gelmiyor hiçbir şey."

Kapı çaldığında Lalezar abla içeri girdi. Elinde bir sürü poşet vardı. Kapıyı peşinden kapatıp tüm poşetleri Zeynep ablanın kucağına koydu. "Kutay yolladı," dedi. "Süt yaparmış belki diye."

Lalezar abla gülmemeye çalışırken o kadar komikti ki üçümüz kendimizi tutamayıp, gülünce o da patlamıştı. "Hayır, anlamıyorum," dedim gülüşümün arasından. "Abim süt yapan besinleri nereden biliyor ki?"

"Ne bileyim? Beni kolumdan tutarak markete soktu. Elindeki telefona baka baka, bir sürü şey alıp market arabasına doldurdu. En son kavun falan alıyordu. *Kutay, sence kavunu doğrayabilir miyiz şimdi*, dedim. Bir düşündü, daha sonra bana bakıp *acaba bıçak da mı alsam*, dedi."

Resmen karnımız ağrımıştı gülmekten. Belkıs mışıl mışıl uyuduğundan bir yandan ses çıkarmamaya çalışıyor, diğer yandan da gülüşümüzün desibelini düşürmeye çalışıyorduk ama abimin aldıklarını gördükçe kendimizi tutmak zorlaşıyordu.

Zeynep abla bir yandan ceviz, fındık, badem yiyip diğer yandan rezene çayını içiyordu. Aslında bakılırsa işe yaramadığı söylenemezdi. Abimin aldıklarını yedikten sonra benim dahi sütüm gelebilirdi gerçi ama konumuz bu değildi. Zeynep abla sütünü sağıp Belkıs'a hemşireler yardımıyla içirdikten sonra kapı tekrardan çaldı ve içeriye Ozan girdi.

Zeynep abla hariç hepimiz istemeye istemeye, dışarıya çıkarken abimin bir heykeli andıran sert çenesinin kasıldığını görebiliyordum. Resmen burnundan soluyordu. Hâlâ her şeye rağmen Ozan'a günahım kadar güvenmiyordum ama Zeynep abla Belkıs'ı görmesine izin verdiğinde tabii ki ağzımızı açıp tek laf edemedik.

Kimse Ozan'a bakıp darmadağın olan suratına ne olduğunu sormadı çünkü bu kimse tarafından sesli söylenmeyen ama herkes tarafından oldukça iyi bilenen bir gerçekti. Abim çoğu kez içeriye girmek istese de izin vermedim. Onun içeriye girmesi demek, karmaşa demekti ve Belkıs'ı korkutmaya hakları yoktu. Zaten çok geçmeden, Ozan da odadan çıkıp gitmişti.

Odaya yerleştiğimizde yemek saati geçtiğinden, Nermin teyze ve Rıfat amca ellerinde yemeklerle hastaneye geldiler. Odanın önü haddinden fazla kalabalıklaşınca bizi eve göndermeye karar vermişlerdi. Herkes perişan haldeydi ve uykusuzluktan gözlerimiz kapanıyordu. Diğer yandan hafif bir rahatlık da olduğundan mayışmak kaçınılmazdı.

Melih'i hastaneden uzaklaştırmak çok zor oldu. Bu korkusuna ve ileride de devam edecek olan güvensizliğine hak veriyordum ama az da olsa uyuması gerekiyordu. En son ne zaman ağzına bir lokma bir şey girdiğini kendisinin bile bildiğinden şüpheliydim.

Abim ve Cengiz abi burada duracaklarını söylediklerinde anca ikna olup bizimle eve dönmeye karar vermişti. Yorgun olduğundan dolayı anahtarı Celal abiye vermiş ve arka tarafa, benim hemen yanıma oturmuştu. Araba çalışmadan hemen önce hastanenin önüne park edilen arabadan genç bir adam çıktı ve Melih'in o dakikada telefonunu çıkarıp abime mesaj attığını gördüm.

Avukat geldi. Onu Zeynep'le tek başına bırakma. Bu adama asla güvenmiyorum.

Kafamı çevirip yazdıklarını okuduğumu ona belli etsem de cevap vermek yerine başını omzuma koydu ve yol boyunca kımıldamadı bile.

Mahalleye indiğimiz anda her evden en az bir göz aydını alıyorduk. Melihlerin ev boş olduğundan annem hepimizi bizim eve aldı. Mutfağa sığmayacağımızı anladığımızda her şeyi el birliğiyle bahçeye taşıdık. Başımızdan geçen bu olayın büyüklüğünün her an farkında oluyorduk ama şu an her şeyin bittiğini düşündüğümüz an geriye dönüp baktığımızda yaşadıklarımız korkutucuydu.

Herkesin sormak istediği ama nasıl kelimelere dökeceğini bilmediği tonlarca soru işareti vardı. Zamanı geldiğinde hepsine bir cevap alabilme umuduyla yemeklerimizi yiyorduk. Annem sağ olsun, Zeynep ablanın sütü gelsin diye sütlaç dahi yapmıştı ve şu an bu tatlı resmen cennetteymiş gibi hissettiriyordu.

"Kutay, *Zeynep'in sütü gelmiyor*, deyince benim aklıma sütlaç yapmak geldi. Nerminler giderken ellerine tutuşturdum birkaç kâse, belki olur da Belkıs'a da yedirir diye." Sıla ve Lalezar ablayla birbirimize bakıp güldük. "Bakın, yalan söylemeyin. Olmuş, değil mi?"

"Ellerine sağlık, Nalan teyze," dedi Melih. "Ablamın da beğeneceğinden eminim."

"Sen beğendiysen olmuştur," dedi annem gülümseyerek çünkü Melih pek sütlaç sevmezdi. "Afiyet olsun, oğlum."

Yemekten sonra en azından birazcık olsun dinlenmek için herkes evlerine dağıldı. Yan eve gitmeyi çok istesem de buraya döndüğümden beri annemle ve babamla doğru dürüst hasret gideremediğimiştim. Bahçedeki masayı toplayıp bulaşık makinesine dizdikten sonra salonda annemle babamın arasına sıvışıp babamın göbeğine yattım.

"Sanki ben yokken biraz daha büyümüş bu göbeğin."

"Annen sen yoksun diye bir süre yemek yapmayı bıraktı," dedi babam. "Şaka yapmıyorum, tam bir hafta Kutay'la dışarıdan yedik. Arada Nermin teyzen bize acıyordu da Sıla'yla ev yemeği gönderiyordu."

"Eline gözüne dursun yaptıklarım, Talat."

"Hayatım, yaptıklarından bahsetmiyoruz zaten şu an. Olay, yapmadıkların."

"Kızım, bizi bırakıp gittiğinden ötürü depresyona girdim."

"Anne, ne depresyonu ya?" dedim gülerek. "Ben sizi aramıyor muydum? Sürekli konuşuyorduk ya biz. Sen şuna *yemek yapmaktan bıktım, seni de bahane ettim*, desene." Annem uzanıp etimi çimdirdi.

"Bak şuna, Allah aşkına. Bir geldi, pir geldi. Topa tutuyor annesini."

"Annem nasıl sahi, Alçin? Sağlığı sıhhati yerinde mi?" diye sordu babam.

Aklı fikri beni baş göz etmekteydi, üstüne bir de Melih'le baş göz etti. Yetmedi, öpüşmemizi görmeden inanmayacağı tuttu. Sonra üstüne bize alyans taktırdı. Bir de tüm Fethiye'ye evli olduğumuzu haykırmadığı kaldı, demek istedim ama diyemedim tabii.

"İyi iyi, hâlâ çok romantik kendileri."

"Nergis arada demansının ilerlediğini söylüyor," dedi babam.

"Doğru, çoğu zaman büyük büyük ninem Alçin ve Mücahit'e gidiyor kafası ama bu kadar. Daha fazlasına tanık olmadım."

Annem güldü. "Ya, ben ondan bu hikâyeleri dinlemeyi çok seviyorum." Uzanıp babamın kolunu sıvazladı. "Biz nişanlıyken de ne çok anlatırdı, hatırlasana. *Birbirinizi bu kadar sevmiyorsanız evlenmeyin*, derdi sürekli."

En azından size bunu öğüt adı altında söylüyormuş, beni bayağı Alçin ninenin yerine koymuş, demek istedim ama bunu da diyemedim tabii.

Babamların yanında biraz daha kaldıktan sonra odama çıktım. Diğer her şey gibi odamı da çok özlemiştim. Yatakta biraz uzandıktan sonra kalkıp duş aldım. Pijamamı giyinirken aklım sürekli yan evdeydi. Mesaj falan da atmamıştı. Acaba uyumuş muydu? Yatağın üzerine oturup bağdaş kurdum ve telefonumu eline aldım. Sıla'ya mesaj attım ama haklı olarak uyuyor olmalıydı. Saat gecenin körüne geliyordu. Sonra Melih'e mesaj atmaya karar verdim. Uyuyup uyumadığını bu şekilde öğrenebilirdim.

Uyumuyordu ve mesajıma neredeyse aynı saniye içinde dönmüştü. Kapıyı açıp açamayacağını sormuştum çünkü yanına gitmek istiyordum. Geri dönüp kendime baktığımda iki buçuk ay önceki halimden ne kadar da farklı olduğumu gördüm. Tüm yörüngem resmen bu adam olmuştu.

Melih: *Bir an hiç gelmeyeceksin sandım.*

Melih: *Uyuyamıyorum, anasını satayım.*

Melih: *Gel, yavrum. Açacağım ben sana kapıyı.*

Melih: *Zaten sen gelmesen birazdan ben geliyordum balkonuna tırmanıp.*

Alçin: *Romeo musun sen?*

Alçin: *Balkona tırmanmak ne?*

Melih: *Juliet olmaya gönüllüysen Romeo'n olurum, yavrum, ayıpsın.*

Alçin: *Bu isteğin bu kadar kıroca söylenebileceğini hiç düşünmemiştim.*

Alçin: *Yardımcı olduğun için sağ ol.*

Melih: *Şımarma da gel yanıma. Ölüyorum.*

Alçin: *Biraz kibar olabilirsen sevinirim.*

Mesajı yazarken merdivenlerden yavaş yavaş iniyordum. Annemler uyumuştu. Portmantonun oradan anahtarlarımı alıp kapıyı arkamdan sessizce kapadım. Etrafımı kolaçan ettikten sonra parmak ucumda dışarı çıktım.

Melih: *Gizli bir operasyonda değilsin, Çalıkuşu, rahatla.*

Yan eve gireceğim sırada okumuştum mesajını. Yüzümü buruşturup gözlerinin içine baktıktan sonra mesaj yazdım.

Alçin: *Benimle uğraşma yoksa aynı şekilde geri giderim evime.*

Bana *bak sen*, der gibi bir bakış atıp başını telefonuna indirdi. Ardından telefonumun ekranı aydınlandı.

Melih: *Seni kaptığım gibi yanıma almamam için son beş saniyen var, Alçin.*

İçimden beşe kadar sayamaya başladım, inat değil mi? Hatta ellerimi kaldırıp, parmaklarımı indirerek sayıyordum. Tam ikideyken kapıdan bana doğru ilerlemeye başladı. Kahkaha atmak istesem de yapmadım çünkü çok fazla ses çıkaracağıma emindim. Bana yaklaşıp, ciddi anlamda *beni kapmadan* hemen önce ellerinden kaçıp eve doğru koştum. Gerçi attığım üçüncü adımda beni tek eliyle belimden kavrayarak kendine bastırmış ve ayaklarımı yerden keserek eve sokmuştu.

"Sen harbiden ayı olabilir misin?" diye sordum, o şekilde merdivenlerden çıkarken. "Beni bu şekilde nasıl kaldırabiliyorsun, Allah aşkına?"

Kulağıma doğru yaklaşıp, "Seni istediğin her şekilde kaldırabilirim, yavrum," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Arsız. Bilerek yapıyordu.

"Pis pis konuşma," dedim dudaklarına vurarak.

Aa, saçmalama istersen Alçin, der gibi, "Ben ve pis konuşmak?" diye sordu. "Hiç yapar mıyım öyle şeyler?"

Odasına girdiğimizde beni yatağın üzerine bırakıp kapıyı kapamak için arkasını döndü. Gerçi ben kapıyı kapatacak sandım ama o direkt kapıdan çıkıp gitti. Ne yapacağımı bilmez bir halde öylece oturdum. Kilidi açık kalmış telefonu benden birkaç santim ilerideydi. Normalde yapacağım bir şey değildi. Direkt mesajlaşma uygulaması açıktı. Benim ekranım olsa da uzanıp, uygulamadan çıkıp ana ekrana döndüm.

Adama Füsun'dan gelen mesajı bayağı da okuyordun ama. O durum farklıydı. *Hiç de farklı değildi.* Gözümün önüne düştü mesaj, refleksle okudum, Allah Allah. *Kesin öyledir.* Bir sus sen de ya, çıkıp çıkıp duruyorsun bir yerlerden. Bir saniye, o ben miyim? *Bayağı ana ekran fotoğrafında biz varız.* Sen değil, ben varım. *Ben, senim ya, geri zekâlı.* Çok konuşuyorsun. *Vallahi biz varız ana ekranında.*

Gerçekten de öyleydi. Sıla'yla Melih'in şirketine gittiğimiz zaman çekilmiş olan fotoğraftı. Melih dizlerimde uyuyordu. O gün o fotoğrafı gerçekten de Sıla'dan almış olmalıydı. Dudaklarıma istemdışı bir gülümseme yerleşmiş, içime tatlı bir sızı akmıştı. Bu, çok tatlıydı. Elinde iki kupa kahveyle içeriye girdiğini görünce, yerimden kalkıp, parmak ucumda yükselerek kollarımı boynuna doladım.

"Kızım, şöyle ani hareketler yapmasana!" Elindeki kahvelerle ellerini hızlıca iki yana açtı. "Ya dökülse üstüne?"

"Sen izin vermezsin," dedim gülümserken. "Şu an vermediğin gibi."

"Aynen, Alçin, robotum ya ben zaten, güzelim."

Kollarımı boynundan çektim ve yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına küçük ama güçlü bir öpücük kondurdum. Kaşları şaşkınlıkla kalkıp indi ve öpücüğü derinleştirmek istercesine üzerimde hâkimiyet kuracağı zaman kendimi çektim. Küçük, sinirli çocuklar gibi kaşlarını çatıp bana baktı.

"Sadece öpücük," dedim, parmağımı ona sallayarak. "Hemen abartıyorsun."

"Bu haksızlık. O kadar kahve yaptım. Daha uzun olmalıydı." Onu kahve yaptığı için öptüğümü düşünüyordu. Kıkırdadım ama bozmadım. "Kahve yapmak meşakkatli bir iştir, Kızıl Çalıkuşu."

Kahveleri yatağın yanındaki komodinin üzerine koyduktan sonra kapıyı

kapatıp yanıma oturdu. Sırtım duvara yaslı bir halde yatak başlığına yakın oturuyordum. Kahvelerden birini alıp içine doğru bir süre üfledikten sonra kendi kahveme uzanacağım sırada kolumu tutup elindeki kahveyi bana verdi. "Hâlâ sıcak," diye uyardı. "Dikkatli ol."

Bu adam biraz fazla mükemmel değil miydi? Bir ilişki içinde olmak için fazla mükemmeldi. Bir saniye, biz bir ilişki içinde miydik ki? Yanaklarım kızarmaya başladı.

Odayı aydınlatan tek ışık, komodinin üzerindeki zayıf sarı ışıktı. "Yine neye utandın da yanakların kızardı bakayım senin?"

Tabii ki söylemeyecektim. Yan tarafında olan telefonu gösterdim onun yerine. "O fotoğrafı Sıla'dan almak için ne kadar ödedin?"

İlk başta neyden bahsettiğimi anlamadı ama daha sonra bakışlarımız telefonun ana ekranındaki fotoğrafla buluşunca, hızla ekranı kapatıp telefonu cebine sıkıştırdı. *Yok, daha neler! Melih Cihangir utanmıştı.*

"Bana aklının hayalinin almayacağı şeyler yaptırdı," dedi. Üstdudağı yukarı doğru kıvrılmıştı. Belkıs'ın durumu iyi olmalıydı çünkü keyfi yerindeydi. "Önce bir çanta aldırdı ama bu fiyata çanta da alınmaz, Alçin. Sonra bir de kolye aldı kendisine. O fiyata kolye de alınmaz, Alçin." Elimde olmadan güldüm. "Gül tabii. Bu kadar da değil. Doğru düzgün tek fotoğrafımız için servet ödedim o kan emiciye."

"Beraber fotoğrafımız vardır illaki," dedim.

"Hiçbirinde yalnız değiliz. Çocukluk fotoğraflarımız hariç gerçi. Bundan önce o vardı." Kocaman açılmış gözlerimle ona döndüm. Ana ekranında çocukluk fotoğrafımız mı vardı?

"Ana ekranında çocukluk fotoğrafımız mı vardı?" diye sordum. Bu kadar şaşırmama anlam verememiş gibi sakince başını sallayıp kahvesini yudumladı.

"Kilit ekranında da Belkıs var. Bu hep böyleydi, Alçin." Onu biliyordum ama daha önce telefonunu elime alıp içine bakmışlığım hiç yoktu. "Belkıs'ı görenlerin çoğu onu çocuğum sanıyor bu arada."

"O zaman o Rus kadınla karşılaştığında telefonu gözüne gözüne sok, Melih." Anlamadı ama benim yüzümde Eda'nınkini andıran hin bir gülüş vardı.

Sonra telefonunu aldım ve elimizdeki kupaları komodinin üzerine koyduktan sonra ona biraz daha sokulup, ışığı önümüze alarak telefonu yukarıya kaldırdım. Ne yaptığımı anladığında o görmeyi en çok sevdiğim gülümsemesi yerleşti yüzüne. Ben de kocaman gülümseyerek başımı omzuna yasladım. Ekran aydınlanıp fotoğraf çekildikten sonra bir sonraki için saçımı düzeltmek adına hafifçe başımı kaldırdım. Telefonu aynı şekilde tutuyordum. Ama o çenemi kavrayıp yüzümü yüzüne yaklaştırdı ve dudaklarımız birleşince, kıkırdayıp bir fotoğraf daha çektim.

Sonra bir fotoğraf daha. O gece telefonunda bizim bir sürü fotoğrafımız oldu. Bir ara telefonu elimden alıp sadece beni çekti. Elimdeki kahveyle saçma sapan pozlar vermeyi de ihmal etmedim tabii. Bu her seferinde onu güldürdü. O gülünce ben de gülümsüyordum. O kadar mutluydu ki...

Bu eve gelip Sıla'nın odasından çok burada vakit geçireceğimi söyleseler büyük ihtimalle güler, geçerdim. Hayat garipti. Melih her zamanki Melih'ti aslında ama benim ona bakış açım tamamen değişmişti. Artık ona baktığımda hissettiklerimden kaçmamayı öğrenmiştim. O kaybolmayan ve beni ihanetle suçlayan küçük tohuma surat çevirmeyi öğrenmiştim. Nedendir bilinmez, Melih'le olduğumda önceki hayatımın üzerinden çok fazla zaman geçmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Sanki hayatımda uzun zamandır sadece Melih vardı. Melih abi olarak değil, Melih olarak...

Kahvelerimizi içerken uzun uzun konuştuk. Onunla sohbet etmeyi seviyordum. Ama konu hiçbir zaman son birkaç gündür olanlara gelmedi, izin vermedim. Şu an az da olsa morali yerindeydi, bozmak istemedim.

"Alçin, sana bir soru soracağım," dedi gözlerimin içine bakarak. "Aslında sorup sormamak arasında çok gidip geldim. Alacağım cevabın ne olacağını tartamıyorum."

"Sor," dedim ama ne soracağını bilmediğimden birazcık gerilmiştim.

Bir süre elindeki kahveye bakıp durdu. En sonunda, "Beni neden kabul ettin?" diye sordu. "Yani bundan gocunduğumdan ya da istemediğimden değil çünkü sen yanımdayken nasıl bir insan olduğumu az çok anladığını varsayıyorum," dediğinde belli belirsiz gülümsedim. "Sadece nedenini merak ettim. Ama cevap vermek istemezsen anlarım."

"Sana bakmayı öğrendim," dedim. "Sana karşı biraz cesur davranmam gerektiğine emin oldum. Geride bıraktığım çok insan vardı, Melih. Fethiye'ye gelince neredeyse herkesi arkamda bıraktım. Geçmişin acısını çekmek için kendime izin verdim ama bir süre sonra zihnimde dönüp duran kişinin sen olduğunu itiraf ettim kendime. Seni özlüyordum, seni düşünüyordum. Senin gibi azıcık gülen bir adamın bana olan gülüşlerini düşünüp duruyordum. O gülüşlerini görmeyi sevdiğimi kendime itiraf ettiğimde birazcık şaşırdım açıkçası." Beni o kadar güzel bir şekilde izliyordu ki sanki onun için sadece ben vardım. İçim garip bir hoşnutlukla doldu. Bu hissi seviyordum. "Sonra seni çok fazla özlediğime emin oldum. Bir tanıdığa duyulan özlemden farklıydı bu. Bu farklılığı nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama farklıydı işte." Yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına attı. Bakışları yüzümü ezberlemek istercesine her bir zerremde geziniyordu. "Sonra sen çıkageldin, sanki hissetmişsin gibi." Yanaklarım yine kızarmaya başladı. Bakışlarımı kaçırdığımda çenemden tutarak gözlerimizi birleştirdi. Derin bir

neden alıp devam etmeye karar verdim. Açıklayabilirdim. "Seni gördüğümde hissettiklerim çok farklıydı, Melih. Sana *abi*, diye seslendiğim o anlardan çok farklıydı. Seni sadece Melih olarak gördüm. Bana ettiğin tüm o lafların ne anlama geldiğini o an anladım. Kollarımı boynuna dolamam, bacaklarımı beline sarmam... Hepsi istemsiz gerçekleşen şeylerdi. Ben o an sana geliyordum. Ama sen bana geldin. Beni öpüp kokladın. O an anladım, Melih, *tamamlanmak* buymuş. Ben seninle tam anlamıyla tamamlandığımı anladım. Gelip geçen her şeyin üzerine bir çizgi çekip sadece senin olduğun bir sayfaya geçmek için kendime izin verdim."

Bir saniye bile düşünmeden elimizdeki kahveleri komodinin üzerine bırakıp beni üzerine çekti. Sırtı duvara yaslı bir haldeydi, bacaklarımı iki yanına ayırıp kucağına oturttu beni. Çenemi kavrayıp dudaklarımı dudaklarının arasına çekti. Aynı anda nasıl hem usul usul hem de sert öpüşülürdü, bilemez haldeydim ama şu an yaptığımız tam anlamıyla buydu.

Kolları bedenimde dolanırken beni kendine biraz daha bastırdı. Dudakları dudaklarımın üzerinden bir kadife gibi kayıp gidiyordu. Sıcak ve ıslak dili dudaklarımı ayırmam için dudak çizgimin etrafında dolandıktan sonra ona izin vererek dudaklarımı ayırdım ve içeriye kayıp dilimle buluştu. Bu his... Her hücremde onu hissetmek gibiydi. Yirmi iki yıllık hayatım boyunca bu denli yakınlaştığım tek insandı ama daha fazlasına da gerek yoktu. Bedenim sadece onun olmak istiyordu. Onu öpmek, ona dokunmak, ona sarılmak, onun olmak...

Konu ikili ilişkiler olunca her zaman çekimser davranırdım. Ne yapacağımı, o an nasıl davranacağımı asla bilmem sanırdım ama bu adamla birlikteyken her şey o kadar kusursuzdu ki her seferinde bedenlerin kendi dilleri olduğuna, tensel çekimin gerçekliğine emin oluyordum. Özellikle bir şey yapmama gerek yoktu, bedenim onu istiyordu. Bana dokunması ve beni arzulaması olağanüstü bir histi. Şu an dudaklarının arasından yükselen kısık inlemeleri içimdeki ilkel yanı besliyordu. Ona daha fazlasını vermek, ondan daha fazlasını almak için deliriyordum. Bunları hissederken içimde büyüyün o güven ise beni ona daha sıkı duygularla bağlıyordu. Bana ne olduğunu bilmiyordum ama bu hallerim bazen beni korkutuyordu.

İki buçuk ay önceki Alçin ve şimdiki Alçin arasında çok büyük bir fark vardı ama bunu yalnızca ben görebiliyordum. Ben Melih'le birlikte kendimi gerçekten tanımaya başlamıştım aslında. Gerçekten sevilmenin ne demek olduğunu görmüştüm. Bir kadın olduğumun farkına varmıştım. Arzulanan biri olmanın o güven veren hissinin tadını almıştım. Bir erkeği arzulamayı öğrenmiştim. Onu her şeyiyle istemenin ne demek olduğunu anlamıştım.

Melih Cihangir, benim için bir devrin başlangıcı demekti.

Nefes nefeseydik. Benden uzaklaştığında altdudağımı dişleri arasına alıp çekiştirdi. Dudaklarımdan yükselen iniltileri saniyeler önce dişlerinin olduğu yerde dilini gezdirerek daha da yükseltti. Kendini kaybettiğini görebiliyordum. Dişleri canımı yakmıyordu, tam tersi o kadar farklı bir hissiyatı vardı ki bağımlılık yapardı ama buna rağmen her seferinde dilini oralarda gezdirip acısını almaya çalışıyordu.

Birbirimizden ayrıldığımızda puslu gözlerle baktı bana. Daha fazlasını istediğini haykıran katran karası gözlerinde boğulmamak imkânsızdı artık. Ben de daha fazlasını istiyordum, o da bunu görebiliyor muydu?

Tırnaklarımın omuzlarının üzerinde olduğunu fark ettiğimde dizlerimin üzerinde yükselip üzerindeki gri tişörtü yan tarafa doğru çektim. "Şunu sürekli yapıp duruyorum," diye ofladım. "Beni neden durdurmuyorsun?" Resmen omuzlarında yarım ay şeklinde tırnaklarımın izleri vardı. Hatta bazıları daha da kızarmıştı.

Beni belimden kavrayıp tekrar kucağına oturttu. "Hoşuma gidiyor," diye güldü arsız arsız. Kızarıp şiştiklerine emin olduğum dudaklarıma bakıp bana döndü. "Sen de beni durdurmalısın." Dudaklarını hâlâ dudaklarımın üzerinde hissederken bana bu şekilde bakıp böyle konuşması beni utandırıyordu. Bakışlarımı kaçırıp omzunun üzerinde bir yere sabitledim.

"Hayır, bana bakmanı istiyorum," dedi haylaz bir çocuk gibi. Uzanıp ona daha yakın olan yanağımı öpüp geri çekildi. Kolları hâlâ belime sarılmış haldeydi. "Utanırken daha da güzelleşiyor şu çillerin."

Boynuma kadar kızarıp bozardığıma emindim artık. Omzuna vurup ona döndüm. "Daha fazla utandırmana gerek yok!"

"Seni sinirlendirmeyi de seviyorum," dediğinde belimdeki kollarıyla beni kendine biraz daha çekti. Sonra dudaklarımı öpüp geri bıraktı. "Seni öpmeyi daha çok seviyorum, o ayrı," diye ekledi kendine kızar gibi. "Bunca yaşıma kadar bundan nasıl mahrum bıraktın beni?" Daha sert öptü. "Bunun için seni cezalandırmam lazım."

"Sen bana kıyamazsın bir kere," dedim, meydan okuyarak.

"Öyle bir kıyarım ki," dedi ve dudakları tekrardan dudaklarıma kapandı. Ah... Onu öpmeyi seviyordum. Geri çekildiğinde daha fazlasını beklediğimden dudaklarım boş bir havayla çarpışınca hayal kırıklığıyla inledim. "Ama baksana şuna," dedi, bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakarak. "Onu öpmediğim için nasıl da sinirli. Evet, itiraf etmem gerekiyor artık, buna nasıl kıyacağımı bilmiyorum."

İçten bir kahkaha attım ama ortalarında dudaklarımızı birleştirerek beni durdurdu. "Sıla'yı uyandırmak istemezsin bence," dedi. Ona hak verir gibi

başımı salladığımda o da aynı şekilde güldü. Ben de onu taklit ederek aynı şeyi yaptım. "Ya da uyansın, en azından biri öğrenmiş olur."

"Zaten biliyor," dedim.

Beni biraz uzaklaştırdı ve şok olmuş bir şekilde suratıma baktı. Hoşnut olduğunu görebiliyordum ama şaşkınlığı daha büyüktü. "Gerçekten biliyor mu?"

"Yani öpüşecek kadar ilerlediğimizi bilmiyor ama..." dediğimde yine kızarmaya başladım. "Bizi biliyor, Melih. Sıla benim en yakın arkadaşım. Ona söylemeseydim beni öldürürdü. Gerçi nasıl olduğunu ya da nasıl başladığını bilmiyor ama bunları konuşacak kadar zamanımız yoktu."

"Beni gerçekten birine anlattın yani?"

"Tabii ki anlattım. Hatta Zeynep abla ve Canan da biliyor." Gülen yüzünü izlemek insanı gençleştirirdi. "Sadece diğerlerine açılmak için biraz daha bekleyelim istiyorum. Annemler, senin annenler, mahalleli... Bunu nasıl karşılayacaklar hiç bilmiyorum ve şu an bunu düşünmek de istemiyorum. Sadece biz bilelim istiyorum. Sonrası bir şekilde hallolur."

İşte o noktada Melih'i tutmak çok zordu. Beni öpüşü o kadar açtı ki tüm hayatı buna bağlıymış gibiydi. Dillerimiz birbiriyle buluştu, bedenlerimiz birbirine biraz daha dolandı. Kocaman elleri ince askılı tişörtümün eteklerinden içeriye girip, çıplak tenimle buluşmadan hemen önce gözleriyle izin istedi. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Onu tenimde hissetmek istiyordum. Başımla onayladığımda üstdudağı keyifle kıvrıldı ve ardından dudaklarımız tekrardan birleşti.

Nasırlı ve parçalanmış avuçiçleri tenimin üzerinde gezinirken tişörtüm göğsümün altına kadar toplanmıştı. Bedenimi usulca okşarken bir yay gibi geriniyor, başım geriye düşüyordu. Dudakları dudaklarımdan kopup, çenemden boynuma doğru bir yol izleyerek göğüslerimin üzerinde, köprücükkemiğimin altında durduğunda parmaklarım saçlarını kavradı. Onları çekiştirmek istemiyordum ama içgüdülerimin tek isteği buymuş gibi saçlarını avuçiçlerime bastırdım. Islak dili göğsümün üzerinde durduğunda dudaklarını tenime bastırdı.

Kadınlığımın altındaki erkekliğinin sertleştiğini hissettiğimde nefesim kesildi. Parmakları sutyen kopçamın etrafında dolandı ama sonrasında parmaklarını hızlıca geri çekti. Sessiz inilitilerimiz birbirine karışıyordu. Yumuşak dudaklarını bedenimin üzerinde hissetmek garip bir deneyimdi. İçimdeki ilkel dürtüler daha fazlası için çırpınırken kendimi nasıl durduracağımı bilemez bir haldeydim.

Beni kendine bastırdığında onu daha fazla hissettim. Kumaşlar bir hiçti sanki. Sıcaklığını, kadınlığımda hissediyordum. Kasıklarım aynı sıcaklıkla

yanıyor ve karıncalanıyordu. Elimde olmadan üzerinde hareketlendim ve birbirine temas eden her bir yerimiz zevkle çınladı. Kulaklarım uğulduyordu. Daha fazlası için delirecek haldeydim. Tekrar hareket ettim ve ona biraz daha sürtündüm. Bu sefer diğerleri gibi beni durdurmadı. Tenimde dolanan elleri kaskatı kesilmişti. Tutunduğum omuzları da o kadar sertti ki tırnaklarımı istesem de batıramazdım.

Parmakları sutyenimin kopçasını açmadan altına girdi. Ön kısmı parmaklarının kalınlığından geriye doğru çekilmiş göğüslerim, sutyenimden taşacak hale gelmişti. Dudaklarının, göğüslerimin üst hatlarına girdiğini hissettiğimde bedenimde çalan kırmızı alarmlar patlama noktasına doğru ilerliyordu. Kendimi dudaklarına doğru ittiğimde ağzından arsız bir gülüş yükseldi.

"Aferin kızıma."

Ah... Bu adam... Benim... Sonum olacaktı.

"Melih," diyebildim sadece. O kadar sıcaktı ki cayır cayır yanıyordum.

"Söyle, yavrum," diye inledi dudaklarıma doğru. "Sana istediğin her şeyi veririm."

Saçlarını çekiştirdim ve üzerinde biraz daha hareket ettim. Kadınlığıma temas eden sertliğinin beni bu kadar tahrik etmesi akıllara zarardı. Her sürtünüşümün ardından içime akan o sıcaklık hissi bir sonraki için daha da cesur davranmamı haykırıyordu.

Kulaklarıma kadar ateş almıştım. Dişleri çenemde gezinip kulağımın altına, oradan da kulak mememe geldiğinde bedenimle yıldırımlar çağırıyordu. Sıcak ağzının içine aldığı kulak mememin üzerini öpüp hemen altındaki ince deriye bastırıyordu dudaklarını ve beni resmen perişan bir hale getiriyordu.

"Sadece sen varsın, Alçin," diye fısıldadı kulağıma doğru. Genizden yükselen bu erkeksi sesi bile bedenimi harekete geçiriyordu. "Her zaman sen vardın. Bu adam sadece senin. Her şeyiyle senin, yavrum."

"Melih..." Konuştukça öldürüyordu beni. "Konuşma," dedim ama bu onu güldürdü.

"Neden?" diye sordu keyifli gülüşü arasından.

"Bilmiyorum, bir şeyler oluyor bende sen konuşunca," dedim.

"Öyle mi?" Kulağıma daha da yaklaştı. Sıcak nefesi tenime vurdukça kalbim organlarımın arasından çıkmak için tepiniyordu. "Ama bunun bir nedeni olmalı, Kızıl Çalıkuşu."

"Sesin..."

"Sesim seni tahrik mi ediyor, yavrum?" Hızlıca bakışlarımı kaçırdım. Keyifli gülüşü onu kollarımla sarıp sarmalamama neden oldu. "Bitiyorum sana, kızım. Ölüyorum senin için."

"Benim için de..." dedim nefes nefese. Soluklarımız birbirine karışıyordu. Nasıl bir halde olduğumdan habersizdim. "Sadece sen varsın," diye fısıldadım. Gülüşü kesilmiş, bedeni altımda daha da sertleşmişti. "Her şeyimle seninim."

"Alçin..." O arsız sesi, gülüşü, hepsi gitmişti. O kadar ciddileşmişti ki yanlış bir söylediğimi düşünüp deli gibi korktum. Kollarımı boynundan çekip ona baktım. Bu bakışını nasıl açıklayabilirdim, bilmiyordum ama diğerlerine asla benzemiyordu. "Sen ne dedin az önce?"

"Ben yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordum nefes nefese. Kadınlığımın altında sertliği giderek büyümese gerçekten çok yanlış şeyler söylediğimi düşünecektim. "Melih, neden öyle bakıyorsun?"

Üstünden kalkmamın daha iyi olacağını düşündüm ama başını iki yana sallayıp kollarıyla bedenimi sahiplendi. "Sen az önce bana ne dedin?" diye sordu, aynı soruyu sorarak.

"Benim için de sadece senin olduğunu söyledim," dedim. Kalbim resmen dudaklarımın arasında atıyordu. "Her şeyimle senin olduğumu söyledim."

"Siktir!" Yüzü tekrardan gülünce o inci gibi dişleri gözlerimin önünde parladı. "Alçin... Bu çok..." Başını omzuma gömdü. "Sikeyim! Konuşamıyorum resmen." Gülüşü büyüdü. Başını kaldırıp yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bu çok tarifsiz bir hismiş, Alçin," dedi. "Hayal etmenin de ötesinde. Hayallerimden daha güzel. Bunu senin ağzından, senin kelimelerinle duymak bambaşka bir hismiş."

Dudakları dudaklarımla buluştu ve o an taşikardiden öleceğime emin oldum. Beni belimden kavrayıp başımı yastığa koydu. Bedenimi altına aldığında bu yoğun duygular arasında delirip gideceğim sandım. Bacaklarımın arasındaydı, bacaklarım bedeninin iki yanına ayrılmış haldeydi. Dudakları dudaklarımdan çeneme, boynuma, oradan da göğüslerimin üzerine doğru indiğinde bedenini bana doğru bastırdı. Sertliğini bu pozisyondayken daha iyi hissettim ve o an gözlerim usulca kapandı. Bedenim ona doğru yükseldiğinde tek eliyle belimi kavrayıp diğer eliyle yatağın üzerinde dengesini sağlamaya çalışıyordu.

"Beni gerçekten çok zorluyorsun, Alçin," dedi ve iniltilerimin yükseldiği dudaklarımı dudaklarıyla kapatıp geri çekti. "Seni bu şekilde, altımda inlerken, beni arzularken görmek..." Giderek kalınlaşan ses tonu canıma okuyordu. "Ve bu kadar güzelken... Sana istediğini, sana istediğimi vermemek gerçekten çok zor. Ben bir erkeğim, yavrum. Tüm irademi ellerimden alıyorsun."

Tam ağzımı açıp, bir şey söyleyecekken telefonumun melodisi odayı doldurdu. Kocaman açılmış gözlerle ona baktım ama o bana hâlâ aynı şekilde

bakıyordu. Beni usulca yatağa yatırdı ama hâlâ üzerimdeydi. Ellerimle yatağın üzerinde telefonumu arıyordum ama bana asla yardımcı olmuyordu.

"Melih, telefonumu bulur musun?" dedim nefes nefese. Omuz silkti. Melodi yükseldikçe yükseldi. Bedeninin altında ayaklarımı hareket ettirip, en sonunda çalan telefonumu yatağın ucunda hissedince onu ayağımla kendime çektim. "Sağ ol, gerçekten, çok yardımcı oldun." Tekrar omzunu silkti. Gülmemek imkânsızdı. Adam resmen çalan telefona trip atıyordu.

Gecenin bu vakti kim arayabilir diye baktım. Annemdi. Uyanmış mıydı? *Yok, Alçin, uyanmadı, bu şekilde arıyor seni.* Nefesimi düzene soktuğumdan emin olduktan sonra telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Alo, anne?"

"Anneciğim, neredesin sen? Aradım, bulamadım. Bir de telefon neden bu kadar geç açılıyor? Yüreğime mi indirmek istiyorsun sen benim?"

"Anne, bir sakin ol. Sıla'nın yanındayım," dedim kısık sesle. Melih, yalan söylediğimi duyunca, uzanıp dudaklarıma yavaşça vurdu. *Rahat dur*, dedim dudaklarımı oynatarak ama pek umurundaymış gibi değildi.

"E haber verseydin ya kızım giderken."

"Uyuyordunuz, ben de uyandırmak istemedim. Zaten hemen yan ev, anahtarı aldım yanıma, birazdan gelirim," dediğimde Melih başını iki yana salladı. *Gitme*, diye fısıldadı.

Önceki sorusunun cevabını alınca, "Sen neden bu kadar sessiz konuşuyorsun?" diye sordu.

"Şey... Yan odada Melih uyu-" Bu sefer kendi ağzıma ben vurdum. Ama o hızlıca elimi çekip tam dudaklarını vurduğum dudaklarıma değdireceği sırada, "Yan odada Melih abi uyuyor, anne, ondan sessiz konuşuyorum," dedim. "Uyanmasın, günah. Çok yoruldu günlerdir."

Abini sikeyim, Alçin, dedi dudaklarını oynatarak. İstemsizce güldüm.

"Kız, bu komik mi? Hem sessiz olmak için fısır fısır konuşuyorsun hem de deli danalar gibi gülüyorsun." Melih, annemi duyacak kadar yakınımda olduğundan annemin söylediklerine güldü.

"Yok, sana değil, Sıla'ya güldüm, anne," dedim. Bu da halihazırda bir yalan olduğundan yüzümü hızlıca diğer tarafa çevirdim.

"İyi, tamam, çok geç kalma. Sabah kahvaltı ettikten sonra hastaneye gidelim diyorum. Erken kalkman gerekiyor bu yüzden."

"Tamam, hadi uyu sen. Gelirim ben." Vedalaşıp telefonları kapattık.

"Gitme," dedi. "Ya da ben uyuyayım, daha sonra git."

"Seninle uyuduğumda hep senden önce uyuyorum. Olmaz."

"Bir de kahve içtim, anasını satayım. Zor uyurum ben bu gidişle."

"Biraz daha vaktim var." Onu kucağıma çektim ve her zamanki gibi başı-

ni göğsüme yasladım. "O zamana kadar uyursan tamamdır. Kahveyi içtiğim falan unut, ben kendimi kafeine boğduktan sonra öyle yapıyorum."

"İşe yarıyor mu?"

"Yok." dediğimde başını kaldırıp, bana bakarak güldü. "Ama gülme, belki sende işe yarar." Onu tekrar uyuttum. "Ayrıca gülerek vakit harcamamalıyız. Uyutmam gereken koca bir adam var."

"Koca adam ne be?"

"Ayı mı diyeyim? Olur. Koca ayıyı uyutmam lazım."

"Bu durumda sen de Maşa mı oluyorsun?"

"Ne?" diye güldüm. "Melih Cihangir boş zamanlarında *Koca Ayı ve Maşa*'yı mı izliyor? Ay, kendi kulaklarımla duysam dahi inanamıyorum."

"Ne izleyeceğim, kızım? Ablam, Belkıs oyalansın diye telefondan açıp açıp duruyordu. Şimdi sen bana *Koca Ayı*, deyince aklım ona gitti."

"He, yani hiç gözün kaydı da izlemedin, öyle mi?"

"Tamam, bazen gözüm kayıyordu," dedi. Bu adamı pamuklara sarıp saklamak lazımdı. Onu sıkıca kucakladım. Çok tatlıydı.

Ağzımı açıp, bir şey diyecekken şimdi de onun telefonu çalmaya başladı. Tabii o telefonunu benden daha hızlı buldu. "Sırayla mı geliyorsunuz gece gece, oğlum!" dedi ve telefonu açtı. Kim aradıysa sesi ciddileşmişti. "Alo, Cengiz? Bir şey mi oldu?"

Bir süre karşı tarafı dinledi. Üzerimden kalkıp sırtını duvara yasladı. Bu yüzden Cengiz abinin ne dediğini duyamıyordum. "Tamam, evdeyim ben. Gelin, bekliyorum sizi." Ardından telefonu kapattı.

"Adamları bulmuşlar," dedi, sorgulayan bakışlarıma bakarak. "Şimdi geliyorlar. İçlerinden biri ötmüş her şeyi. Cengiz bunu yüz yüze konuşmamız gerektiğini söyledi." Başımla onayladım.

Yatağın üzerinde oturmuş, öylece çalacak olan kapıyı bekliyorduk. İkimizin de yüzü düşmüştü. Tek kelime konuşmuyorduk ama uzanıp, kucağına düşen elini alıp kendi kucağıma koydum ve parmaklarımızı kenetledim. Kendini yalnız hissetmesini istemiyordum.

Neredeyse on dakika sonra kapı çaldı ve Melih önden, ben arkadan odadan çıktık. Ben salona geçip oturdum. İçeriye Cengiz abi, İsmail abi ve Celal abi girdi. Tanımadığım birkaç kişi daha vardı ama onlar içeriye girmek yerine kapının dışında kaldı.

Sıla kapının sesine uyanmış olacak ki merdivenlerin başından uykulu gözlerle inip geldi ve yanıma oturup başını omzuma yasladı.

Cengiz abi doğrudan Melih'e bakarak, "Çok uzatmayacağım, abi," dedi. Melih oturmak yerine duvara yaslanmış bir halde durup doğrudan Cengiz abiye bakıyordu. "O İspanyol adamın getirttiği adamlarda harbiden sağlam

bir istihbarat var. Resmen bizim ülkenin hatta direkt teknoloji dünyasının da ötesindeler. Belkıs'ı kaçıran adamları bulduk, ardından içlerinden biri her şeyi anlattı. Ona bu işi yaptıranın kim olduğuna kadar bildiği ne varsa döküldü."

"Biz de kalkıp o adamı bulduk," diyerek lafı devraldı İsmail abi. İsmail abi mahallenin eski polisiydi. Necla ablayla evlendiğinde polisliği bırakmıştı. "O da hiç lafı uzatmadan bayağı bayağı bize başındaki emir aldığı adamın ismini verdi. Demek ki az para vermişler bu orospu çocuklarına." Sonra birden sessizleşti. Celal abiye baktığında lafı devralmasını istediği kişinin o olduğunu anlamıştık.

"Abi, nasıl söylenir, bilmiyoruz ama iyice soruşturduktan sonra geldik yanına. Kutay da bayağı araştırdı. Zeynep de onayladı zaten." Bir süre sessiz kaldı. Ne olduğunu anlayamıyorduk. Sıla'yla birbirimize baktık, ardından Celal abiye döndük. O ise doğrudan Melih'e bakıyordu. "Adam Yaşar Cihangir, Melih."

Yanımda oturan Sıla'nın omzumun üzerindeki başı, bir vinçle dahi bu kadar sert kaldırılamazdı. Resmen şok olmuşlukla dimdik oldu tüm bedeni. O da doğrudan abisine bakıyordu. Başımı kaldırıp Melih'e baktığımda yüzünde bir şaşkınlık bekledim. En azından bir başka şok ifadesi ama hiçbir şey yoktu. O kadar sakin görünüyordu ki bu beni daha da korkuttu.

"Cihangir mi?" diye sordum kimseden bir çıt çıkmayacağına emin olduğumda. "Sadece bir soyadı benzerliği olmalı, değil mi?"

"Biz de ilk başta aynı şeyi düşündük," dedi Celal abi. "Ama Zeynep bunun sadece bir benzerlik olmadığını söyledi."

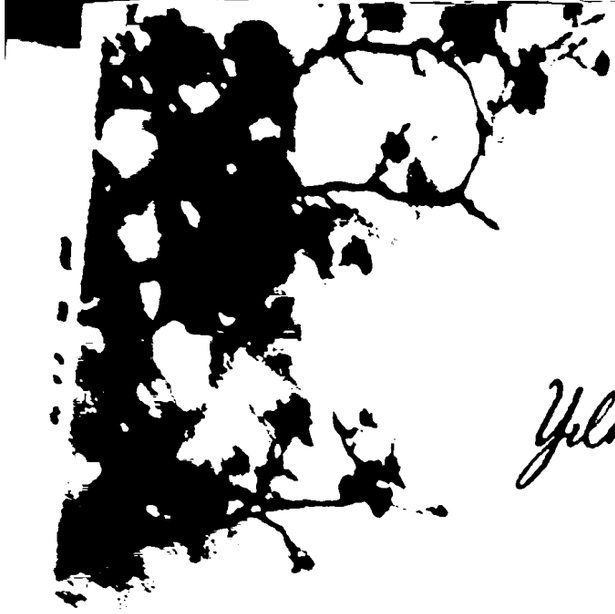
"Melih?" Ne diyeceğimi bilemiyordum. "Yaşar Cihangir kim?"

Yaslandığı duvardan bedenini çekti ve mutfağa yöneldi. Sorgulayan bakışlarım sırtında gezindi. Mutfağa birkaç adım kala arkasını döndü. "Amcam," dedi. "Kendisi benim amcam oluyor." Nasıl bu kadar sakindi? Kafayı yiyecektim.

Sonra tekrardan salonda gezdirdi gözlerini. "Kahve isteyen var mı?" dedi. Bakışları tekrardan üzerimde durdu. "Senin uyuman gerekiyor, bu yüzden kahve getirmiyorum."

Dehşete düşmüş bir halde Sıla'ya döndüm. "Adam gerçekten amcan mı?" diye sordum.

"Ben amca demeyi tercih etmiyorum," dedi, iğrendiğini hiç de saklamayan bir ses tonuyla. "Kendisi tam anlamıyla bir orospu çocuğu ve bunda babaannemin payı da oldukça büyük."

5

Yıldızları Seyrederken

2003

Bir karmaşanın ortasına doğan çocuklardan normal bir şekilde büyümesini bekleyemezsiniz. Hepsi kendini nasıl daha *sağlıklı* bir zihne sahip olunurun kıstasını yaparak büyümek zorunda hisseder. Zihinleri sürekli bir gürültünün esiridir. Bunun müsebbibi her zaman kendileri değildir. Yetişkinler her zaman çocuklara iyi bir örnek teşkil etmez. Çocuklar her zaman yetişkinleri örnek almak istemez. Fakat bazen öyle bir noktaya gelinir ki o minik zihinler ileride ne olacaklarından çok ne olmayacaklarına karar verdikleri bir hayatın ortasında yetişmek zorunda kalırlar.

Adana'nın kavurucu sıcağının yerini gecenin hafif rüzgârları aldığında Cihangir Konağı'nın kapıları bir kez daha karmaşanın başrolündeydi. İçerisi o kadar gürültülüydü ki etrafta ne yapacağını bilmeyen çocukların koşuşturmaları bile duyulmuyordu. Konağın insanlardan uzakta olması bu gibi zamanlarda hem iyi hem de kötüydü aslında. Bir yardım çağırılacağı zaman işler daha da karmaşıklaşırdı. Tıpkı bu gece olacağı gibi...

Melih boynuna astığı boya sandığıyla eve adım attığında yorgunluktan gözleri kapanacak bir haldeydi. Yaptığı hesaplara göre birkaç gün daha çalışması gerekiyordu. Boya sandığını boynundan çıkarıp konağın girişindeki büyük bahçenin ucuna bıraktı. Konak her ne kadar Cihangirlere ait gibi görünse de buraya ait hissetmeyeli bir hayli oluyordu. Aklının bir şeylere erdiği o zamandan beri burası onun için sadece bir barınaktan farksızdı.

Bahçede birbirinden olabildiğince ayrı yapılmış evlere baktı. O anki aklında dönüp duran düşünceler canını sıkmıştı yine. Durup, düşününce bu iki ev aslında birbirinin tıpatıp aynısıydı fakat içindeki yaşantıların zorluklarını karşılaştırdığında yaşadığı evin ne kadar da dışlanmış olduğunu hissediyor ve her seferinde bu düşüncesinin ağırlığı altında eziliyordu.

Melih her zaman içli bir çocuk olmuştu fakat bu duygusallığının üzerini kalın çarşaflarla örtmeyeceği anlamına gelmiyordu. Çok nadiren ağlardı ki en son ne zaman ağladığını kimse bilemezdi. Lakin bu gibi zamanlarda içine

çöken bu duygunun ağırlığı onda içten içe bir köşeye çekilip ağlama isteği uyandırıyordu. Bunlara maruz kalarak büyümek zorunda olan iki kardeşi için elinden gelen sadece ayakkabı boyamaktı ve bu bile ona yetmiyordu.

Boya sandığını iyice sakladığından emin olup kendi evine doğru ilerledi. Aslında babasının bunu yaptığından haberi vardı ama hâlâ devam ettirdiğini bilmiyordu. Bir gece Melih'i ciddi anlamda çok kötü azarlamıştı. Sıla korka korka abisinin ayaklarının dibine kıvrılıp ağladığında babası anca susmuş ve çekip gitmişti. Melih aslında babasına o gece hak vermişti. İleride çocuğu olsa ve onu bu şekilde, yaşıtlarının ayakkabılarını boyarken görse kahrolurdu. Zaten o yüzden babasına ağzını açıp tek kelime etmemişti.

Zeynep elindeki bez bebeğini sıkıca kavrayarak Sıla'nın parmaklarının arasına bıraktığında küçük kız o yaşlı badem gözleriyle bir abisine bir ablasına bakıp durdu. Melih ağlamamasını söylerken gülümsüyordu, Sıla biraz afalladı doğrusu, babasının o kadar kızıp bağırmasından sonra abisinin gülmesini hiç beklemiyordu. Ama sonra elindeki eskimiş bez bebeğe bakıp bunu düşünmeyi bir zaman sonraya bıraktı. Şu an ona göre oldukça değerliydi çünkü Zeynep'ten bebeğini almak, her zaman çok zor olurdu.

Melih zihnine dolan bu görüntülerin getirdiği nahoş hislerle hafifçe gülümserken birkaç adım gerisinde dehşet bir gürültü koptu. Olduğu yere mıhlandı. Aklından binlerce düşünce geçiyordu. Hızla arkasını döndüğünde kuzeni Ünal'ın dört parçaya ayırdığı boya sandığını, etrafa dağılmış boyalarını ve fırçalarını görünce öfke damarlarında bir kor gibi akmaya başlamıştı. Ağlasa ağlardı o an ama yapmayacağını çok iyi biliyordu. Eline geçen parayı anca bu şekilde sağlayabiliyorken ve bu boya sandığını bin bir dil dökerek, bir ihtiyardan kiralamışken etrafta darmadağınık duruyor olması onu çileden çıkardı. Öfkesine sahip çıkmayı her zaman bilirdi fakat bu kez farklıydı.

Ünal bunu bilerek yapmıştı ve Melih bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu.

"Baban beş parasız kalınca ayakkabı mı boyayacaksın yani?" demişti kuzeni. "Annen bence konağın merdivenlerini silsin, daha çok para kazanır."

Kıyamet o an koptu. Akşamın o karanlık sessizliği bir bıçak gibi kesilmişti. Melih, kuzeni Ünal'a saldırırken aklında sadece kardeşleri vardı. Tabii bir yandan annesinin ona dair verdiği öğütler de dönüp durmuyor değildi. *Bak, oğlum, eğer seni kışkırtırlarsa oralı olma, çocuğum. Biraz sabret, eninde sonunda çekip gideceğiz buralardan. Sana söz veriyorum, Melih, işlerimiz yoluna girdiğinde gideceğiz.* Melih, yere düşen kuzenini daha da hırpalarken, zihnindeki annesiyle konuşup duruyordu. *Ne zaman*, diye sordu öfkesine

vermiyerek. Onca annesine bir kez bile bağırmazdı ki Melih. *Her seferinde bu sonun gelecek, anne. Ne zaman işlerimiz yolunda gitse birkaç gün sonra sen bu kapıda ağlıyorsun. Ne zaman gideceğiz o Ceviz Ağaçları'na?*

Ceviz Ağaçları, Melih'in zihninin o zamanlardaki güvenli bölgesiydi. İstanbul'un -ki İstanbul onun Adana'yla sınırlı zihninden oldukça büyüktü- sessiz sakin bir mahallesi olduğunu biliyordu buranın. Babası ona anlatıp dururdu. Gerçi bazı zamanlar Melih'in çaktırmadan konuyu oraya getirdiği olurdu tabii. Oraları dinlemeyi, orada olmayı ve o ağaçların etrafında gezip iyi insanlarla birlikte yaşamayı hayal ederdi. Onu sırtından bıçaklamayacak arkadaşlar edindiğini, annesinin hiç ağlamadığını, babasının eve yüzü gülerek girdiğini, Sıla'nın mutlu bir şekilde etrafta gezindiğini ve Zeynep'in birden çok bebeği olduğunu ama hiçbirinin yırtık pırtık, eskimiş ve gözleri kopuk olmadığını düşler dururdu.

Fakat şu an zihninin o güvenli bölgesinin üzerine kara karlar yağmıştı. Ünal'a o denli şiddetle saldırıyordu ki kendinden korktuğunu fark etti. Babası Melih'i kolundan tuttuğu gibi kendine çektiğinde anca gerçek dünyaya dönebilmişti. Etraf sanki birden renklenmiş, zihninin o siyah beyaz kırıntıları kaybolup gitmişti. Oysaki dakikalar sonra *keşke hiç renklenmeseydi*, diye düşünecekti.

Konağın ortasında bambaşka bir gümbürtü daha koptu. Melih'e göre bu ikinci kıyametti. Sıla, ablasının ardına saklanmış yaşlı gözlerle abisine bakıyordu. Zeynep ise elindeki bebeği yüzüne bastırmış, ağlamasını bitiren Sıla'ya nazaran kendi yaşlı gözlerinin önüne geçemiyordu. Babaları Melih'i hızlıca ardına sakladığında amcası aynı şeyi oğlu Ünal için yapmıştı. Yengesi -Melih yengesini severdi- dizlerini döverek kirden nereden aktığı belli olmayan kanlı suratlarına bakıyordu. Annesi ise elini ağzına kapamış, kim bilir neler düşünüyordu.

Zeynep öne doğru koşup elindeki bebeği kuzeni Zehra'ya verdiğinde Melih neredeyse ağlayacaktı. "Al!" diye bağırdı Zeynep, ağlamaklı ince sesiyle. "Bunun için mi kavga ettirdin abinle Melih'i? İstesen verirdim ben sana bebeği. Hem sen bebeğin gözü yok diye bana vermemiş miydin? Şimdi neden böyle yapıyorsun?"

Zeynep o kadar çok bağırdı ki en sonunda ağlamaya başladı. Sıla ufacık bedeniyle amcasıyla babasının kavgasının ortasına daldığından habersiz Zehra'ya doğru adımladı. "Abim zaten bize bebek alacak, Zehra," dedi ama *h* harfini *y* gibi söylediği için ismi dudaklarının arasından *Zeyra* diye çıkmıştı. "Sen bebeğini al. Bir daha gelip seninle evcilik de oynamam artık. Abim bana o koca bebek evinden de alacak."

Melih keşke şu an yere çöküp o boyaları toplayabilseydi. Çünkü söz vermişti, Sıla haklıydı. Onlara hem bez bebek hem de o kocaman evden alacaktı. Zehra'nın gerçekten de koca bir oyuncak evi vardı. Bu, Melih'in pek ilgisini çeken bir şey değildi ama Zehra oyuncaklarıyla birlikte o evi de konağın bahçesine çıkardığında Sıla ve Zeynep evlerinin balkonundan yüzlerinde kırık bir tebessümle onu izlerdi. Ona imrenirlerdi ama asla babalarına onlara da alması için tutturmazlardı. Çünkü babasının yapamayacağını içten içe bilirlerdi ki bu Melih'i en çok kahreden şeydi.

"Annen sana nasıl terbiye vermediyse sen de kendi çocuğuna verememişsin!" diye bir ses işitildi bahçenin ortasında. Sıla o yaşlı kadından o kadar korkuyordu ki bu korkusunun nedeni nefret miydi yoksa annesine çektirdikleri miydi bilmiyordu. Üvey babaanneleri amcası ve babasının kavgalarının arasına bir yıldırım gibi dalmış ve ikisini de susturmuştu ama bu konuyu kapatmak için değildi. Tam tersi, daha da harlamaya gelmişti.

"Yapmaya çalıştığın şeyin farkındayım," diye gürledi babası. Annesi kızları alıp eve girmek istedi çünkü işler giderek daha da kötüleşiyordu, bunun farkındaydı ama kızlar direttikçe diretti. "En başından beri farkındayım. Ama yapmayacağım, sana boyun eğmeyeceğim. Çocuklarını doldurduğun gibi ben de kendi çocuklarımı doldurup onları birbirine düşürmeyeceğim!" Üvey annesindense doğrudan kardeşine bakıyordu Melih'in babası. "Babamın ölmeden yazılan vasiyetinde ne yazıyorsa o, Yaşar!"

Kimse bir şey anlamadı ama amcasının iyice köpürdüğünü görebiliyordu. Melih bir babasına bir amcasına baktı. Aynı yerde yaşanılan iki farklı hayatın bir nevi kanıtıydılar. Giydikleri gömleklere, ayaklarındaki ayakkabılara, saçlarındaki beyazlara kadar her şey o kadar netti ki babasının böyle bir hayata maruz kalması Melih'in kalbini bu sefer daha çok kırdı.

"Her zaman gölgen gibi bir adım gerinde olacağım, abi," dedi amcası, küfreder gibi. Melih'le Ünal'ı gösterdi. "Bunlar senin eserin, benim değil."

"Babamın bir suçu yok!" Melih resmen çırpındı ama babasının arkasından bir adım ileriye varamadı. "Senin oğlun yaptı her şeyi! Benim boya sandığımı paramparça etti. Ona dokunmadım, ona vurmadım bile. Zaten konağa yeni gelmiştim. Boya sandığımı kırdı, benim bile değildi!"

Ünal kanayan dudaklarının arasından ağlarken, "Zaten onu almaya sizin paranız yetmez," dedi. Daha ilk saniyede bunu yaptığına, o sandığı kırdığına pişman olsa da babasının tuttuğu eline kaçamak bakışlar atmaktan da geri durmuyordu. Çenesini dimdik tutuyordu, tıpkı babası gibi.

"Bak," dedi Melih'in babası, acı dolu bir gülüşün ardından. "Bu benim eserim mi yoksa senin..." Üvey annesiyle kardeşinin arasında gidip geldi bakışları. "Sizin eseriniz mi?"

Melih paralarının olmadığını bilecek kadar her şeyin farkındaydı ama hiçbir zaman bu kadar yerle bir olmuş hissetmedi kendini. Oysa parasızlık utanılacak bir şey değildi, bunu ona babası bizzat söylemişti. Ama şu an bu ortamda, ailesinin bu laflara maruz kalıyor olması onun kalbini o kadar çok kırmıştı ki bu, babasının elleri arasından kaçmasına neden olacak kadar güçlü bir nefreti fitillemişti.

Amcasının ardına biraz daha sığınan kuzenine bakarak," Korkak!" diye bağırdı. "Çıksana babanın ardından!" demesine kalmadan, hızlıca koşup kuzenini tekrardan yumrukladı. Amcası Melih'i kolundan tuttuğu gibi yere savurunca Melih başını sert zemine çarptı ve o an dünyası birkaç saniyeliğine kararardı.

Melih hayatı boyunca hiçbir zaman bu denli güçlü bir darbe almamıştı ve o çocuk aklıyla bir an öldüğünü düşündü. Çünkü tüm sesler birkaç saniyeliğine kesilmiş, etraf zifiri karanlığa gömülmüş, kafatası resmen takla atmıştı. Zihninde gözlerini kırpıştırıp açtığını, konuşabildiğini hayal etmeye başladı çünkü böyle yaparsa belki gerçekleşirdi. Sıla ve Zeynep'le evcilik oynarken olmayan çay bardaklarıyla çay içtiklerini hayal ederler ve bir zaman sonra bunun gerçekleştiğine inanırlardı.

Bakışları tekrardan açıldığında gerçek dünyayla baş başa kaldığının farkına vardı ama kafatasında o kadar büyük bir ağrı vardı ki düşünme yetisini kaybetmişti sanki. Yanında Sıla ve Zeynep vardı ama o annesini aradı. Önce bulamadı ve korktu, ardından onu babasının yanında gördüğünde biraz rahatladı fakat sonrasında babasının, amcasının suratına kuvvetli bir yumruk indirdiğini görünce, korku içinde katlanarak arttı. Annesi babasının kolundan tutup onu yanına çekeceği sırada amcası babasına doğru atılmıştı ama yumruk atmadan evvel yengesi kolundan tuttuğu gibi kocasını yanına çekmişti. Ve üvey babaanneleri bunu resmen gizlemekten bile çekinmediği gülümsemesiyle izliyordu.

"Buraya kadar!" diye kükredi babası. Bu sefer Melih dahi herkes titredi. Melih yattığı yerden kalkıp etrafına bakacağı sırada yerde, az önce kafasının olduğu yerde, kan görünce hızlıca eliyle üzerini kapamaya çalıştı ama artık çok geçti, kızlar çoktan kanı görmüş ve korkuyla ağlamaya başlamıştı. "Burada bir dakika daha kalmayacağım. Ne halin varsa gör. Benden ne istiyorsan almaya devam et. İflasımı mı istiyorsun al, gördün. İflas ettim." Melih bu kelimeyi duymaktan nefret ettiğini bir kez daha fark etti. Kızları yanına çekip kollarının arasına aldı. "Tekrardan beş parasızım! Mutlu musun?" Üvey annesine baktı. "Mutlu musunuz?"

Amcası şişen suratını tutarak, "O imzayı vereceksin!" diye bağırdı.

Babası sanki o görünmezmiş gibi söylediklerine devam etti. "Gidiyoruz,"

dedi. Melih'in kulakları, konağın dışında beslediği siyah benekli köpek gibi yukarıya dikildi. "Buradan gidiyoruz ve buraya yeminim olsun, bir daha adım atmayacağız!"

"Gidemezsin. Gidemeyeceğini çok iyi biliyorsun. Buradan dışarıda yaşayamayacağını çok iyi biliyorsun sen, abi!"

"Sikerim sizin kurallarınızı da geçmişe sevdalı ayaklarınızı da!" Babasının içinden âdeta başka biri çıkmıştı sanki. "Pes ediyorum, ulan. Al, her şey senin olsun. Konağı mı istiyorsun? Al, senin olsun. Cihangir soyadını mı istiyorsun?" Aynı iğneleyici sesiyle güldü. "Zaten senin ulan o. Senin değil mi Yaşar? Her şey senin değil mi? Sığınmacı gibi yaşıyoruz ulan burada. Hepsi sizin yüzünüzden. O korkunuz yüzünden. O çekememezliğiniz yüzünden!"

"O imzayı vermeden gidemezsin."

"Heh, işte onu alamayacaksın!" dedi babası. Bunlar ona resmen bilinmeyen ülkenin sırları gibi geliyordu. Afallamıştı ve başı çok ağrıyordu. Keşke birazcık uyuyabilseydi. "O benim ailemin tek güvencesi."

"Onu yaşatamayacaksın, abi," dedi kendinden emin bir sesle. "Ona ne kadar yaklaşacaksan yaklaş, her zaman seni bitirmek için ardında bir gölge gibi biteceğim. İlerleyemeyeceksin. Çünkü o benim hakkım, her zaman benim hakkımdı."

"Doymadın, değil mi?" diye sordu annesi. Belki de ilk defa konuşuyordu. "Her şeyi aldınız bizden ama hâlâ doymadınız. *İnsan insanın düşmanı olur*, derler ama kardeşin kardeşe düşmanlığı kadar lanet bir şey yokmuş bu dünyada."

Amcasının bakışları annesinin suratında gezindikten sonra babasına döndü. Yengesi o kadar mahcuptu ki akan gözlerinin ardına sığınmaktan başka bir şey yapamıyordu. "Kusura bakma, Nermin," dedi ağlamaklı sesiyle. "Ne olur, kusura bakma, lütfen."

"Ne kusuruna bakmayayım, Gülümser?" Annesi de severdi eltisini, evlenmeden önce iki yakın arkadaşlardı sonuçta. Yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. "Halimize bak, her şey ortada değil mi? Ben bu sabah çocuklarıma evde küp şeker yok diye çaylarını tatlı içiremedim. Siz dün gece konağın bahçesinde kuzu kestiniz be! Tüm Adana'yı çağırdınız buraya, biriniz gelip kapımızı çalmadı. Ben çocuklarımı dün gece aç uyuttum, aç. Zeytin yuttular çekirdekleriyle birlikte. Evde ekmek yoktu be ekmek!"

Melih keşke ağlayabilseydi.

"Ben getirecektim sana," dese de annesi hızlıca yengesinin lafını kesti. Onun sitemi yengesinden çok diğerlerineydiü biliyordu.

"Sadece dün gece mi böyleydi, Gülümser?" diye sordu, artık o da ağlıyordu. "Hadi sizin davanız başka. Şu çocukların suçu ne? Birbirlerine düşman

belletiniz. Birine yaşattığınız hayatı öbürünün gözüne sokmayın bari, günah diye bir şey var. Allah'tan korkmuyorsunuz belli, birazcık da mı vicdanınız yok?"

Babası, annesinin kolundan tutarak onu durdurdu. *Değmez*, dediğini duvar gibi oldu Melih. Amcası bir şey söyleyecek gibi oldu ama babası kasılmış çenesini sıkarak öne doğru atıldı. "Sakın!" diye bağırdı. "Sakın, Yaşar. Ağzını açıp tek kelime edersen seni buraya gömerim. Bu gece her şey buraya gömülsün. Gidiyoruz biz."

"Nereye gideceksin, abi?" diye sordu amcası, alay eder gibi. Melih o an kalkıp, başının ağrısını umursamadan suratının ortasına bir yumruk indirmek istedi.

"İstanbul," dedi babası, bir saniye bile beklemeden. Melih şok olmuştu. Resmen kulaklarına inanamadı. Gerçekten İstanbul'a mı gideceklerdi? Annesine döndü. "Sen eve gidip hazırlan. Ben Melih'i doktora götürüp gelene kadar yanına birkaç parça bir şeyler al. Sonrasını hallederiz."

"O evin yarısının benim olduğunu unuttun sanırım, abi."

"Elini ardına koyma, Yaşar," dedi babası ve Melih'i yerden kaldırıp, elinden sıkıca tutarak konağın kapısından çıktı. Melih bir daha buraya adım atmayacağını düşünüp içten içe sevindi.

Fakat gerçek hiç de Melih'in hayallerindeki gibi değildi. Hastaneden çıktıktan sonra soluğu İstanbul'da alacaklarını düşünüyorlardı. Hayat her zaman acımasız olmuştu olmasına ama bir baba ettiği lafın altında ezilirken yaşamasının da bir manası yoktu.

Günümüz...

MELİH CİHANGİR

Sürekli kaçılan geçmiş mi daha çok zarar verir insana yoksa geçmiş hiç var olmamış gibi yaşamaya çalışmak mı? Ceviz Ağacı Mahallesi'ne taşınmadan evveli hiç var olmamış olsaydı daha mutlu büyüyen çocuklar olabilir miydik? Beynimizin ulaşılamayan kısımlarına yer edinen o anlara maruz kalmadan büyüsek her şey daha farklı mı olurdu?

Ben, Melih Cihangir. Evimin mutfağında yaptığım kahveleri bardaklara doldururken düşündüklerim bunlardan ibaret. Ufacık bir çocukken saklamayı seçmiştim ve şu an da saklamayı seçmek istiyordum. Fakat artık bazı gerçekler halının altına süpürülemeyecek kadar büyüktü. Ve ben de büyümüştüm, ne yazık ki.

Rahmetli öz babaannemin babama tek nasihati varmış. *En yakınında olan gün gelir sırtından bıçaklamak için de en yakınında durur. Bu, onların*

zayıflığıdır. Ona duyduğun öfkenin altında ezilsen dahi aynı şekilde karşılık verme. Bu seni onunla aynı konuma götürür. Babam, annesinin bu nasihatini ne zaman dile getirse ben o an bu nasihatin tam tersini yapmış bir vaziyette olurdum.

Hatıralarımdaki ilk kavgamı Adana'da, konağın bahçesinde kuzenim Ünal'la etmiştim. Oysaki Ünal aynı zamanda benim en yakın arkadaşımdı. Bana hep *abi* derdi. Eskiden aile içindeki karmaşalardan uzak kalmayı başarabiliyorduk çünkü aklımız ermiyordu. Ama sonra ilk darbeyi yedim. Konu aile olunca saldırganlaşmamın nedeni belki de bundan kaynaklanıyordu. Babama ve anneme atılan, söylenen aşağılayıcı lafları en yakın arkadaşımın ağzından laçkalaşmış kelimelerle bezeli bir halde duymak, o ufacık bedenimde volkan etkisi yaratmıştı. İşte babam bana bu nasihati ilk o zaman söyledi.

Fakat ağzım burnum kan içindeydi. Ünal'ı dövmüştüm. Gözümün hiçbir şeyi görmeyişi dün gibi aklımda. Annemin ağlayışlarına, Zeynep'in kavganın kucağındaki eski bebek yüzünden olduğunu düşünüp bebeği Ünal'ın kardeşi Zehra'ya vermesine, Sıla'nın çırpınırcasına ağlayışına, evin büyüklerinin ise uzaktan ifadesiz bakışlarıyla bizi izlemesine kadar her şeyi hatırlıyordum. Tıpkı o zamanki gibi şimdi de gram pişman değilim.

Babamı ayaklar altına alarak edilen laflara, anneme edilen hakaretlere sessiz kalmadığım ilk an da o andı. Akrabaya, dosta ya da yakınımda kim varsa sırtımı döndüğüm ilk an da o andı. Varım yoğum ailemdi. Çıkan her kavgada öne atlamayı kendime şart koşmuştum. Korkunca arkasına sığındığı bebeğiyle yanıma gelen ablamı da bu kavga gürültünün ortasında büyüyen Sıla'yı da koruyacağıma yemin ettiğim ilk an da o andı. Biz üç kardeştik ve birinin bunu üstlenmesi gerekiyordu. Hiç gocunmadan yaptım. *Onlara kurban olurum.*

Varlık içinde yokluk çekmeyi bize reva gören bu hayatta, boynuma astığım boya sandığıyla yaşıtlarımın dahi ayakkabılarını boyadığım o anlarda hiç gocunmadım ben. Babam bunu yaptığımı yakaladığında kahrolduğunu görünce de gocunmadım. Ailem için yapıyordum. O zamanlar elimden gelen buydu. Amcamın çocukları aynı konaktaki hemen yan evde bir saray hayatı yaşarken biz Zeynep için bir bebek alamaz durumdaydık. Boyadığım o ayakkabıların sahiplerinden, peşinden koştuğum zengin bebelerin hepsinden nefret ediyordum. Nefretimin önüne geçen tek şey günün sonunda elimde yeni bir bebekle Zeynep'in karşısına çıkmaktı.

Yalanlarla bezeli yaşantıların ortasında büyüyünce insan, ya çok içe kapanıyor ya da kendine bambaşka dünyalar var ediyor. Mesela ben lanet bir adam olup, çıktım. Zeynep desen kendi dünyasında dolanıp, durarak üstesinden geldi. Sıla ise aramızda belki de en savunmasız olanımızdı. Ne ya-

parçağını bilemedi. Bir yanı bana benzedi, diğer yanı Zeynep'e. Ama onlara karşı nefreti en büyük olan Sıla'ydı. Biz bir noktada artık alışmıştık. Gidecek başka bir yerimiz de yoktu. Sıla resmen kaosun ortasına doğmuştu. Nereye dönse bir karmaşa vardı. O yaşında bunun kaynağının üvey babaanne faktörü olduğunun o kadar farkındaydı ki nefretini yönelttiği tek kişi her seferinde o oluyordu.

Şu an içeride anlattıklarının yüzde yetmişi o kadınla ilgiliydi. Onu en son dört yaşında görmüş olsa da zihni o kadınla ilgili dolup taşıyordu. Nefret işte bu denli büyük bir duyguydu.

Tepsiye koyduğum kahvelerle içeriye girdim. Herkesin bakışları üzerimde toplandı. Diğerleri bir süre sonra önlerine dönse de yeşil hareletin sahibi öylece bakmaya devam etti. Yanına gidip oturdum. Ona kahve yapmadığım için gönül koyduğundan yüzüme bakmıyor değildi, bir cevap, bir açıklama bekliyordu. Nedeni buydu. Sıla'nın anlattıkları onu korkutmuşa benziyordu ve bundan hiç hoşlanmadım.

"Nasıl aklımıza gelmedi, abi?" Sıla kıpkırmızı olan gözleriyle bana döndü. Aldığı soluklar kesik kesikti. "Gerçi buraya taşındığımızdan beri sesi soluğu az çıkmaya başlamıştı."

"Bunca iflasın sebebi o adam mıydı gerçekten, Melih?" diye sordu sevdiğim kadın. Ardından sinirle gözlerini kapayıp açtı. "Abi... Sıla'nın anlattıkları doğru mu?"

"Bu evi bile elimizden alacaktı," dedi Sıla, dolan gözleriyle. Yaktığı her canın, akıttığı her bir damlanın hesabını sormaya yemin ettim. "Elimizde avcumuzda ne varsa aldı bizden. Her seferinde bir açık bulup kuyumuzu kazdı. Babam ne zamanki onun karşısında bir rakip olmaktan vazgeçti, işte o an o da defolup gitti hayatımızdan." Duraksadı. "Gerçi defolamamış demek ki," diye soludu. "Yine çıktı karşımıza."

"Ama bu sefer senin karşına çıktı," dedi Alçin. Soru işaretleriyle dolan güzel gözleri gözlerimde gezindi. "Ve Belkıs'ı kaçırdı. Bu kadar ileri gitmesi korkutucu. Hem bu kadar yakınınızken."

"Yakın mı?" Sıla histerik bir kahkaha attı. "Yani Azrail bile bize daha yakındır, öyle düşün." Alçin'in bunu kastetmediğini biliyordu. "Kan bağını unut, Alçin, bizim akrabalık ilişkileri sizinkilerden biraz farklı. İnsan kan bağına güvenir mesela, oysa biz yıllardır o kanda boğulduk."

Bunun Alçin'i daha da korkuttuğunu gördüğümde araya girme ihtiyacı hissettim. "Bu kadar ileri gitmesine izin vermemeliydim. Ama korkulacak bir şey yok," dedim, sadece ona bakarak. Fakat hiç de inanmış gibi durmuyordu. "Geçmiş kendini tekerrür edip duruyor. O zaman nasıl ortadan kaybolup gittiyse şimdi de gidecek."

"Rıfat amcayı defalarca iflasa sürükleyecek kadar güçlü olduğu için ortadan kaybolmuş. Yani ona göre bir rakip olmadığı için yıllardır sessizmiş. Siz bile varlığını rafa kaldırmışsınız. Şimdi ortaya çıkış amacı sensin, demek ki seni rakip görüyor artık bu adam," dedi aynı korku dolu gözlerle. Şu an elinden tutup onu odama götürmek ve korkmaması için ne istiyorsa söylemek istiyordum. "Belkıs'ı kaçıracak kadar ileriye gitti. Şu ana kadar Sıla'nın dediğine göre istediğini almış. Eğer istediği seni bitirmekse ve bitirmeden durmayacaksa ortadan kaybolmasını sadece bu şartlar sağlayacak."

Haklıydı. Şimdiye kadar hep böyle olmuştu. Babam her seferinde kaybetmişti. O adama karşı her seferinde bir adım gerideydi. Aynı babadan gelen iki kardeş olsalar da biri ağzında altın bir kaşıkla doğmuş, öteki ise bir sefalete sürüklenmişti. Benim babam gururlu bir adam oldu her zaman. Bu ev elimizden giderken dahi gidip istediğini ona vermek yerine, kendi sonunun tekrar ve tekrar aynı olmasına göz yumdu. Fakat şu an o adam benim karşımdaydı ve ben ona asla bu hazzı yaşatmayacaktım.

Sakindim. Çok sakindim. Kahvemi yudumladım ve sırtımı kanepeye yasladım. En azından düşmanımın kim olduğunu öğrenmiştim. Beni geçip giden şu birkaç günde çaresizlik içinde yüzdüren tek şey bu bilinmezlikti. Artık her şey ak ve paktı. Karşımdaki bu adamı tanıyordum. Ve bildiğim diğer bir şey ise çok yanlış bir adamla boy ölçüştüğüydü. Ben babama ne kadar çok benzersem benzeyeyim, onun yaptığı yanlışların farkına vararak büyümüştüm. Ona olan benzerliğim kadar zıtlıklarıyla da doluydum ki en çok bundan korkmalıydı.

"Melih," dedi Celal. "Bunca zaman neden hiçbir şey anlatmadın?"

"Çünkü anlatmaya dilimin varacağı şeyler değil bunlar, Celal. İnsanoğlu çekememezliğin getirdiği kuru iftiraların ardına sığınıp akla hayale alınmayan hikâyeler yazar. Bunu dillendirmek sadece onların ekmeğine yağ sürmektir. Ben buradan öncesini yok saymayı seçtim ama belli ki yok sayılmak zorlarına gitmiş. Biz de bundan sonra karşısında dururuz, olup biter."

"Yolda gelirken biraz araştırdım bu adamı, pek tekin bir tip değil. Başta Adana olmak üzere İstanbul ve birçok büyükşehirde adı sanı bilinen bir adam. Polisken birçok kez dosyasıyla karşılaştığımı hatırlıyordum ama o Cihangir'in bu Cihangir olacağı asla aklıma gelmemişti, abi," dedi İsmail.

"O zamanlar bile eli kolu her yere ulaşıyordu," diye lafa daldı Sıla. "Şimdiye bu kadar büyümesine şaşmamalı. O dedemiz olacak yaşlı moruk, parayı sadece ona basıyordu zaten."

"Korkulacak bir şey yok," diye tekrar ettim. Kelimelerim salondaki herkes için olsa da çoğunlukla yanımdaki kadın içindi. Korkuyordu, hissedi-

yordum. O adam şu an elime geçse bir saniye düşünmeden onu bu yüzden paramparça edebileceğime emindim. "Ben halledeceğim."

"Bu işin peşini bırakmam ben, Melih," dedi İsmail. Celal de aynı şekilde başını salladığında sinirlenmemek için kendimi dizginledim. Kimsenin bulaşmasını istemiyordum. "Mahallemize kadar girip, ellerini kollarını sallayarak, Belkıs'ı alıp gitmişler. Yok, ben buna el atmazsam uyku uyuyamam, abi, bana öyle bakma."

"Her ne kadar eski polis de olsa çevresi geniştir İsmail'in," dedi Celal, arka çıkarak. Bu adamlar laftan anlamazlardı. "Bu kadar kısa zamanda bu noktaya gelip Belkıs'ı kaçıranın kim olduğunu bu kadar kolay bulabildiysek çoğu İsmail'in sayesinde."

"Bana kalkıp o İspanyolları savunmayın bu yüzden," dedi İsmail.

"Ne o, kıskandın mı sen, İsmail abi? Doğru söyle yoksa ırkçı mısın?" dedi Sıla gülmemeye çalışarak.

"Ne kıskanması, kızım? Sadece tüm yükü onlar üstlenmiş gibi davranmasın kimse. İki üç bilgisayara girip bir şeyler yazdılar, anasını satayım, onu Cengiz de yaptı. Bizimki olunca konuşulmuyor da elin İspanyol'u yapınca dillerden düşmüyor."

"Allah aşkına, kim kızdırdı bu adamı?" diye sordum.

"Kutay," dedi Celal, güldüğünü belli etmemek adına cebinden çıkardığı sigarasını yakmaya çalışıyormuş gibi yapıyordu. "İspanyollar gelip de bilgisayarlara erişim sağladılar ya, bizimki orada koptu. Belkıs'ı bulacaklarına o an emin oldu adam."

"Ulan, aynısını Cengiz de yaptı işte," diye üsteledi İsmail. "Hatta Belkıs'ın bilgilerini sisteme girip bir hastaneye giriş çıkış yapılmış mı diye bakan da Cengiz'di. O Kutay'ı elime bir geçireyim, kan alacağım, kan."

"Kanı daha çok yenge alacak gibi ama," dedi Cengiz. "Sen bu saatte dışarıdasın, laf etmesin."

"Anlayışlıdır benim Necla'm, kendi dedi git de yanlarında dur diye."

"Abim o an çözüm odaklı olduğundan bir mucize bekliyordu," diye lafa daldı Alçin. Sıcaklığını hissediyordum ama aramızdaki mesafe hâlâ yerli yerindeydi. Bu, canımı sıkıyordu. Onu kolumun altına almak, göğsüme bastırmak ve saçlarını okşamamak canımı sıkıyordu. "Olay İspanyol falan değil yani." İsmail omuz silkince, "Trip de atma bir zahmet, İsmail abi," deyince güldüm. Yeşil hareleriyle birleşen gözlerime baktı ve gözleri dudaklarıma kayıp tekrardan gözlerime tırmandığında o da gülümsüyordu.

Bu kadın bambaşka bir şeydi.

"Bir cezası olmalı," dedi İsmail. "Bu böyle o adamın yanına kalmayacak, değil mi Melih?"

Böyle bir soru sorduğu için aklımla dalga geçiyor olmalıydı. "Tabii ki bir karşılığı olacak, İsmail," dedim. Sıla ve Alçin meraklı ama bir o kadar endişeli bakışlarla bana baktığında bu lafı şu an ettiğim için kendime küfrettim. "Zamanı değil, İsmail," diyen uyarı dolu sesimi işitince bir şeyleri anlamış gibi başıyla onayladı ama çok geçti. Ne Alçin ne de Sıla aptaldı.

"Ben karşılığı her ne olacaksa olsun, arkandayım, abi," dedi Sıla. Onları daha fazla korkutmak istemiyordum, gülümsemeye çalıştım ve göz kırptım. "Ama önce babamla konuşalım lütfen."

"İşte bu noktada karşında durmam gerekecek, Sıla," dedim kendimi tutamayarak. "Babamlar hiçbir şey bilmeyecek, tamam mı?"

"Babam bunu öğrenirse ve bunu ondan gizlediğimizi fark ederse neler olur sence, abi?"

"*Ben halledeceğim*, dedim, Sıla. Bırak, ne babam ne de annem o adamın tekrardan hayatımıza musallat olduğunu bilsin."

"Ama sorgulayacaklardır," dedi Alçin. "Kimin yaptığını bilmek isteyeceklerdir." Haklıydı. "İkisi de aklı başında insanlar."

"Halledeceğim, yavrum, siz sakin olun."

"Allah aşkına, nasıl halledeceğini biz de duyabilir miyiz?" diye sordu yeşil harelerinin altından. Onu sinirlendirmeyi seviyordum ama şu an ona olan sevgimi gösterebileceğim bir konumda değildik. Fakat bunu aklımın bir yerine yazmaktan da geri durmadım. "Sürekli halledeceğini söylüyorsun ama bu adamla bambaşka noktalardasınız. Ya sana bir zarar verse?"

"Bana zarar verecek bir konumda değil ve bu adamla bambaşka noktalarda da değiliz, Alçin. Eğer bu söylediklerin elinin kolunun uzun olduğundan dolayıysa hiç sorun değil, keseriz."

"Ben kime anlatıyorum ki," dedi sinirle oflayarak. Dayanamayarak kolumu omzuna attım ve onu bedenime yasladım. Açık olan saçları tüm yüzüne yayılmakla kalmadı, kollarım dahil her yeri turuncuya boyadı. Allah biliyor ya, turuncu en sevdiğim renkti.

"Alihan diye biri var," dedim, biraz da olsa içine su serpmek adına. "Uzun zamandır benimle iş yapmak istiyor ama bir yandan da onun ayağına gitmemi istiyor. Biraz burnu havada bir tip. Benim gibi yeni yetme bir işadamıyla iş yapmak için bizzat kendi sekreterini bile gönderdi."

"Ceyda!" dedi, sinirle parlayan yeşil gözleri. Şu an o kadar sinirli ama bir o kadar da güzel görünüyordu ki onu çenesinden kavrayıp öpmemek canımı yakıyordu. "O kadında bir bokluk olduğunu sezmiştim zaten. Ben boşu boşuna birine kurulmam çünkü. Bak, yazıyorum şuraya, o Rus kadında da bir bokluk var."

"Neye konuşuyorsunuz abi siz?" diye lafa daldı İsmail. "Ne Rus'u? Ne boku? İspanyol'umuz bitti Rus'umuz mu kaldı, amına koyayım."

"Alihan'la ufak bir kumar oynamam gerekiyor. Belli ki bir çıkarı var bu işten."

Alçin dizimden destek alarak doğruldu ve yüzüme baktı. "Ne yani, amcan için çalıştığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şu ana kadar düşünmemiştim ama az önce kahve yaparken bazı taşlar yerine oturdu. Benimle iş yapmak istemesi Bay Velazquez'den bile öncesine dayanıyor. Bir çıkarı olmasa benimle iş yapmak istemez."

"Bu gibi işlerde her zaman bir çıkar olmaz mı?" diye sordu Sıla. "Yani bunun altından direkt amcamın çıkacağını nasıl düşündün?"

"Tabii ki her iş bir çıkar ilişkisiyle yapılır. Fakat Alihan'ın amcamla direkt bağlantısının olabileceği gerçeği o ikili iş teklifinden daha fazlasını düşündürüyor bana. Kendisinin amcamla bir iş içinde olduğunu düşünüyorum. Bu düşüncemin altını dolduran gerçekse davetin olduğu gece amcamın adamlarından birinin Ceyda'yla konuşmasıydı. O an anlık bir görüntü olarak zihnime yer etmişti fakat şu an o adamın neden tanıdık geldiğini daha iyi anlıyorum."

"Ceyda o davette miydi?" diye sordu Alçin. Kelimelerinin altındaki o imayı anlamalı mı yoksa anlamazlıktan mı gelmeliydim, bilemedim fakat bildiğim tek şey bunun çok hoşuma gittiğiydi. "Ve sen onun orada olduğunu fark ettin yani öyle mi?"

"Bir sik anladıysam Arap olayım," dedi Celal. "Abi, Allah aşkına, siz nece konuşuyorsunuz?"

"Ceyda, yani Alihan'ın sekreteri davetin olduğu gece amcamın, yani Yaşar Cihangir'in adamlarından biriyle konuşuyordu. Yaşar Cihangir büyük bir ihtimalle beni aptal yerine koydu ve hayatımda bir kere denk geldiğim bu adamı anımsayamayacağımı düşündü. Aslında hakkı var, en başta ciddi anlamda anımsayamadım fakat hayatımın bir noktasında o adamı gördüğümü biliyordum. Biz bu evi kaybedeceğimiz zaman evimize gönderdiği adamlardan biriydi kendisi. Benim kafamda taşlar işte o noktada yerine oturdu."

"Hayatımızın ortasına düşüp, her şeyi yerle bir ederken o adamların yüzünü unutabileceğimizi düşünecek kadar da aptal aynı zamanda," dedi Sıla. "Siz o adamın o kadar yükseklerde olduğuna bakmayın, hepsi kara para yüzünden. Babam o adamdan katbekat zeki." Duraksadı, gözlerinin dolduğunu gördüm, uzanıp onu da diğer kolumun altına aldım. "Benim babam çok zeki de bahtsız işte. Onurlu bir adam. Şimdiye kadar ne yaptıysa hep bizim için yaptı. Onun gibi işi gücü para değildi." Başını omzuma yasladı. "Şimdi de odağında sen varsın," dedi bana bakarak. "Ama biliyorum, sen o adama pabuç bırakmazsın, abi."

Saçlarının arasına dudaklarımı bastırdım ve sonrasında İsmail'e döndüm. Dahil olmalarını hiçbir zaman istemiyordum ama yoktan anlamaz adamların tekiydiler. "Bu Alihan denilen adam sürekli bir işi çıktığını belirtip ne toplantıya geldi ne bir şey. Şu an ilk işimiz o adamla bizzat görüşmek. Bu noktada bana yardımcı olmak istersen başım gözüm üstüne, İsmail. Ama yenge kızmasın bak."

"Siz de beni iyice hanım köylü yaptınız, aga. Bak, olmuyor böyle."

"Biz ona *hanımcılık*, diyoruz," dedi Sıla. "Bana kalırsa hanımcılık her dair kazanır ayrıca."

"Abi, sen yenge yüzünden bırakmamış mıydın polisliği? Adam ne yapsın, önceden peşin peşin soruyor işte," dedi Celal.

"Siktir git. Dümenden laflar ediyorsunuz." Bana döndü, güldüğümü görmemesi için başımı Alçin'e çevirmiştim. Bakışlarımı üstünde hissetmiş olacak ki kafasını kaldırıp bana baktı. Üstdudağı hafifçe yukarıya kıvrılmış ve dolgun dudakları davetkâr bir şekilde aralanmıştı. Gerçek olmayacak kadar güzeldi. "Sen anlat, abi, ben halledeceğim her şeyi bir şekilde."

Bakışlarımı bu kadının üzerinden koparmak oldukça zordu ama en sonunda İsmail'e dönebildim. "Eğer bu adamın izini sürebilirsen onu bir noktada kıstırabileceğimizi düşünüyorum. Benimle neden yüz yüze görüşmediğini belki bu şekilde öğreniriz."

"Adamın aracına takip cihazı yerleştirmem gerekiyor. Ya da ne bileyim, telefonuna falan."

"Telefonuna ve aracına yaklaşabilsek adama da yaklaşırız zaten, İsmail," dedim. "Adam yok ortada, amına koyayım. Yok yani. Neler çeviriyorlar, bilmiyorum ama bu noktadan sonra çözmek farz oldu."

"Kafa mı kaldı?" dedi, kendi kendine sinirlenir gibi nefes verdikten sonra tekrar bana döndü. "Şu Ceyda mıdır Melda mıdır onu bul bana o zaman."

"Ceyda," dedi Alçin, bir saniye dahi gecikmeden. "O davette ben o kızı nasıl göremedim ya?"

"Neyse ne işte. Onu tekrardan görebilir misin sen?"

Alçin oturduğu yerde dikleştikten sonra, "Kim?" diye sordu. Bakışları bir benim bir İsmail'in arasında gidip geldi.

"Melih, Alçin. Ben olacak değilim ya? Kızım, sen iyi misin gece gece?" dedi İsmail.

"Ben Alihan'la bir görüşme ayarlarım, zaten onun yerine direkt sekreteri geliyor," dedim.

"Ama şirkete gelmemesi lazım," dedi.

Alçin iyice dikleşip, sinirle solurken, "O ne demek?" diye sordu. "Başka nereye gidecekler?"

"Bilmiyorum ama şirkette de olacaksa Melih direkt olarak takip cihazını kadının çantasına koyabilmesi için yan yana oturmaları gerekiyor. Ama dersen ben işi garantiye alıp telefonuna yüklemek istiyorum, o vakit biraz zaman kazanman gerekir."

"Zaman kazanmaktan kastın nedir, İsmail abi?" diye sordu dişleri arasından. Siktir, bu hali giderek en sevdiğim hali olmaya başlıyordu. İçimdeki o ilkel hisler resmen uyarıldıkça uyarılıyordu.

İsmail beni süzmeye başladığında, "Ne oluyor, abi, alıcı gözüyle mi bakıyorsun adama?" dedi Celal.

"Bak, eğer düşündüğüm şeyse İsmail abi..." diye araya girdi Alçin. İsmail bu süre zarfında kafasının içinde olduğundan, dışarıdaki sesleri duymuyor olmalıydı. "Kesin adamı kızın üzerine atacak," dedi Sıla'ya dönerek. Sıla bir Alçin'e bir bana bakıp, hoşnut bir şekilde gülünce, Alçin oflayarak sırtını koltuğa dayadı ve başını koluma doğru yasladı. "Öyle yapacaksın, değil mi? Of, benim içime doğdu işte. Yemin ederim, dertlerin biri bitiyor biri başlıyor ya."

İsmail her şeyden habersiz, "Melih kızı ayartsa olur," dediğinde Sıla'yla aynı anda gülünce Alçin çatılmış kaşlarıyla bizi izliyordu. "O esnada birimiz telefonunu alıp takip uygulamasını yükleyebiliriz. Şahsen ben bu plandan yanayım. O kadın aynı çantayla her yere gitmez, Necla'dan biliyorum ben. Evde bir dolap dolusu çantası var hatunun."

"Baş başa mı olacaklar yani şimdi bunlar?" diye sordu, gittikçe koyulaşan yeşil gözleriyle. "Yan yana diyorsun, İsmail abi, yan yanadan kastın nedir tam olarak?" İşaretparmağını ona doğru salladı. "Sadece dürüstçe verilmiş cevaplar geçerli."

"Adamın şimdi gideri var," dedi İsmail, beni süzerek. Piç herif. "Kızın aklını birazcık başından alsa yeterli. Yan yanadan kastım bu, umarım dürüst bir cevap olmuştur, küçükhanım."

"İsmail, bence şu an Alçin'in üstüne gitme, seni parçalayabilir," dedim uyarır gibi.

Alçin beni umursamadan, "Yani bunlar bayağı birbirlerinin içine düşecekler," dedi.

"İçine düşerse işimizi kolaylaştırır."

"Ben yaparım," dedi birden ayaklanıp. Artık bir şeyden emindim, bu kadın benim gibi bir adamı ciddi anlamda her ortamda güldürebilirdi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve sadece onu izledim. Ne yapacağını o kadar merak ediyordum ki.

"Kadının homoseksüel olduğunu düşünmüyorum," diye lafa atladı Sıla. "Yani olsa da işimizi şansa bırakamayız. Bence de abim denemeli."

"Kadınla yakınlaşmaktan bahsetmiyorum!" diye çıkıştı. "Yani yapsam yaparım." İşte eşeğin aklına karpuz kabuğu düşürmek buydu. 'İsmail abi, harbiden ben yapsam nasıl olur? Kız belki lezbiyendir?"

"Fesuphanallah. Kızım, sence konumuz bu mu şu an?"

Alçin, İsmail'in çıkışını yanaklarını kocaman şişirerek cevapladı. "Tamam, iyi. Demek istediğim, telefonuna takip uygulamasını ben yüklerim."

"Al işte," dedim, elimi saçlarımın arasından geçirdiğimde. "Sen bayağı *olaya dahil olmaya çalışıyorum*, desene şuna."

"Evet," dedi, çatılmış kaşlarıyla bana dönerek. "Olaya dahil olmaya çalışıyorum, Melih! Abi!" İsmimi üstüne basa basa söylemişti. Bana abi dememesi için yaptığım onca baskı yüzünden şu an sinirlendiğini belli etmek adına bu yola girıştiği her halinden belliydi. Artık bu gibi yerlerde bana bu şekilde seslenmesi önceki gibi canımı yakmıyordu, aksine eğleniyordum. Çünkü bana bundan sonra kendi isteğiyle Melih diyeceğine neredeyse emindim.

"Aslında Alçin'in de dahil olması işe yarayabilir," dedi İsmail, onca kaş göz yapmama rağmen. Bu adamı bu yaşına kadar neden dövmemiştim ki? "Bizim çocuklar dikkat çekebilir ama Alçin çıtı pıtı bir şey sizin etrafınızda biraz dolanır, siz yakınlaşınca da telefonunu yürütüp sistemi telefona yükler. Hem zeki de bir kız, şimdi ben kalkıp Celal'e o sistemi nasıl anlatayım, abi?"

"İsmail, bak tersimde duruyorsun, bir koyacağım elimin tersiyle," dedi Celal, dişlerinin arasından. "Bak, zaten Lale'yle ayrıyız, benim derdim bana yetiyor. Bir de sen üstüme gelme."

"O zaman ben de geliyorum," dedi, ardından dudaklarını oynatarak *sana oh olsun*, diye ekledi. Gerçi o noktaya kadar ben sadece dudaklarına odaklanmıştım. Elini göğsüne doğru sürüyormuş gibi yaptığı için dudaklarından çıkanları anlamlandırabildim. "Hem sen ne çabuk kabullendin bu olayı? Gerçekten yakınlaşacak mısın o kadınla?"

"Alçin, yarın uğra da öğreteyim sana sistemi," diyordu İsmail ciddi bir şekilde. Dış dünyayla irtibatı kesmiş, kendi kafasında planı sürdürüyordu.

"*Kırk kere söylersen olurmuş*, derler ya hani, benim durum iyice ona döndü," diye mızmızlandı ve geçip önceki yerine oturdu. İsmail bir cevap bekler gibi bakınca. "Tamam, İsmail abi, ben uğrarım yanına," dedi.

"Bir gece kulübüne davet et," dedi İsmail, bir süre sonra. "Hem kız amacının ne olduğunu önceden anlayıp duvarlarını sana karşı daha kolay bir şekilde indirebilir. Hem de etraf kalabalık olacağından Alçin işini daha çok halleder."

"Alçin gece kulübüne giremez. Tekin yerler değil oralar," dedim.

"Ufalsın da cebine girsin istersen abi," dedi Sıla. Bana uyardı.

"Genç yetişkin bir kadınım ben," dedi, sanki ben uzaylıymışım gibi. "On sekizi geçeli dört yıl oluyor."

"Beni ilgilendirmiyor, bu oraların tekin olmadığı gerçeğini değiştirmez."

Alçin söylediklerimi umursamadan İsmail'e döndü. "Gece kulübü olur. En kısa zamanda sistemi de öğrenirim. Benden yana bir sorun yok."

"Benden yana var," dedim elimde olmadan. "Alçin'i o ortama sokamayız. Ne idiği belirsiz adamlar var oralarda. Başıma iş açmayın benim."

"Etrafta olacağız, abi," dedi Celal. "Sakin ol."

"Tek sorun güvenilir bir gece kulübü bulmakta. Öyle rastgele bir yere gidemeyiz. Özellikle kameralarla izlenen bir yer olması gerekiyor ki sizi dikkatlice izleyebilelim. Ayrıca o kadının tek mi yoksa başka birileriyle mi geldiğini görmemiz gerekiyor. Eğer öyle olursa yanında getirdiği her kimse onunla da ilgilenmek gerekir."

"Ömer," diye lafa atladı Sıla. Hepimizin bakışları birden ona döndü. "Ömer'in gece kulübü var, yani daha doğrusu Ömer'in değil de dayısının."

"Dayısının kafesi de yok muydu ya?" diye sordu Alçin. Bunu nereden biliyordu? Ayrıca bu Ömer denilen lavuk kimdi?

"O işin göz boyayan tarafı," dedi Sıla, Alçin'e bakarak. "Adamın altındaki arabaları görmedin mi? Sence bir kafeyle olacak iş mi o?"

"Ömer Faruk'la arabasını kaçırmıştık, hatırlıyorum." Ne arabası? Ne Ömer Faruk'u? Ayrıca benim kız neden birileriyle araba kaçırmıştı? Sinirleniyordum. "Yalnız evet, bayağı iyi arabaydı. Resmen akıyordu altımızdan." Bizim arabayı asfalttan kazıyoruz sanki, anasını satayım. "Bayağı bayağı gece kulübü var yani adamın, vay be."

"Kameralara kadar sızabilir miyiz?" diye sordu İsmail.

"Abi, istersen bir sorup soruştursaydık," dedim, dişlerimin arasından. "Hemen kabullendin, amına koyayım. Bir dur, bir soluklan. Çoluk çocukla iş mi yapacağız?"

Alçin, beni taklit eder gibi dişlerinin arasından, "Kimse çocuk değil," dedi. İçimdeki o sürekli konuşan sesin sesini kesemiyordum ve Alçin'e bakarken bu ses daha da bağırıyordu. Kıskançlık, damarlarımda akan her kanda mevcuttu şu an. Sikeyim, şu an çok gerekliymiş gibi bir de bu adamla ilişkisini düşünüp duruyordum. "Hepimiz aklı başında insanlarız. Ayrıca dayısı diyor, adam kırklarının başında falan."

"Hâlâ istihbaratta olsaydım daha güvenilir kaynaklarla çalışmamıza olanak sağlardım fakat şu an elimizdekilerle yetinmeliyiz, abi," dedi İsmail. Ardından Alçin'le Sıla'ya döndü. "O çocuğu arayıp sorabilir misiniz en kısa zamanda?"

"Ben hemen ararım. Birisinden biri uyumuyordur kesin," dedi Sıla. Sıla'nın bu olaya bu kadar vakıf olması da canımı sıkıyordu. Kim ulan bu Ömer?

"Kim ulan bu Ömer?" diye sordum en sonunda.

"Hatırlamıyor musun abi?" Sıla telefondan bir numarayı bulup arama tuşuna bastı. "Belkıs'ın bulunduğu gün de buradaydılar hatta güne de gelmişlerdi. Dövmeli olan. Hatta ve hatta Ahsen'i hatırlarsın, sarışın bir kız. Deniz'in mekânında senden numaranı istemişti de vermiştin. İşte o tayfadan."

Gözümün önünde belli belirsiz simalar vardı ama hepsi silik silikti. Alçin araya girip, "Ben sana gösteririm bir ara," dedi. "Fethiye'ye gitmeden evvel bir süre onda kalmıştım."

Siktir. Amına. Koyayım.

Derin bir nefes verip öylece Sıla'nın telefonda konuşmasını bekledik. Telefonu kapattığında başıyla onaylayarak, "*Yarın akşam mekân sizin*, dedi," dedi.

"Ömer denilen o çocuk da orada olacak mı?" diye sordum, elimde olmadan.

"Genelde oralarda takılıyor, yarın kesin gelir," dedi. "Zaten Ahsen'in doğum gününü kutlayacaklarmış, hepsi orada olur."

"İyi, tanışalım bakalım kendisiyle."

"Abi." Sıla kolunu bana dolayıp badem gözleriyle alttan alttan baktı. "Seninki yanlış alarm, Ömer temiz."

"Ona ben karar veririm."

ALÇİN ALTINOK

"Ahsen'in doğum günü müymüş?" Eve gitmek için ayaklandığımda Melih dışarıda, İsmail ve Celal abiyle konuşuyordu. "Hiç bilmiyordum."

"Aslında Ahsen'in doğum gününe daha iki gün varmış ama adı üstünde *sürpriz* olacağı için erken yapmaya karar vermişler. Ani bir kararmış zaten, yani Ömer öyle dedi, bilmiyorum. Enes'ten duymadım ben de şimdiye kadar."

Enes... Sıla'yla ikisini en son gördüğümde çok yakın duruyorlardı, bu beni ciddi anlamda mutlu etmişti. "Enes'le nasıl gidiyor?" diye sordum.

Kavruk teni pembeleşmeye başlayınca kıkırdadım. Utanınca daha güzel oluyordu. "Yani senden sonra geçip giden o haftalarda tabii daha çok yakınlaştık. Hâlâ zaman zaman ağzından laf almak zor oluyor ama farklı, Alçin. Gerçekten farklı. Tamam, biliyorum, birazdan söyleyeceklerim sana çok klişe gelecek ama bak gerçekten öncekilere hiç benzemiyor. Onun yanında kendimi iyi hissediyorum. Boğulacakmış gibi değil, beni ne zaman üzecek diye bekliyor gibi değil. Anı yaşayabiliyorum, diken üstünde değilim."

Kollarımı bedenine sardım ve dudaklarımı şakağına bastırdım. "Çok sevindim, Sıla. Ve bu süreçte yanında olmadığım için sevincine ortak olamadığım için çok üzgünüm. Beni affet lütfen."

"Saçmalama, Alçin, böyle bir şey için bencilce davranamazdım zaten. Sen bunun öncesinde, her her seferinde yanımdaydın, her ilişkim sonrasında ağlayacak bir omuzdun benim için. Hayatında sadece bir kez kendini düşündüğün için sana gönül koyamam. Tamam, belki abimle ilişkinizi geç öğrendiğim için trip atabilirim ama bu kadar." Güldüm. "Ama diğer konu için kendine haksızlık etme. Bu yaşıma kadar sürekli etrafımda olmana çok alışmışım, arkama dönüp baktığımda, yan eve dönüp baktığımda seni görememek biraz üzüyordu beni, o kadar. Ama şimdi buradasın ve değişmişsin. Bu değişimin gözle görülecek kadar büyük, Çalıkuşu. Keşke başımıza böyle bir bela musallat olmasaydı da oturup sabaha kadar bunları konuşabilseydik."

Sırtını sıvazladım. "En azından nefretimizin odağındakinin kim olduğunu biliyoruz artık, Sıla," dedim. Korkuyor muydum? Evet, hem de deli gibi ama bu ailenin karabasanının kim olduğunu öğrendiğimiz için de memnundum. Beni korkutan yıllardır onlara musallat olmuş olan bu adamın varlığı değildi, ben bu aileden başka birinin daha zarar görmesinden deli gibi korkuyordum. "Gün gelecek her şey geçmiş olacak, inanıyorum. O zaman istemediğimiz kadar dedikodu yapabiliriz."

O da bana sıkı sıkı sarıldı. "Yaparız, değil mi?" Başımla onayladım. "Bana abimle aranızdakileri anlatırsın yani?" diye sordu kocaman imalarıyla. Yanaklarıma pompalanan kanın varlığını hissediyordum. Küçük bir kahkaha attı. "İşte bu biraz zor olacak gibi."

"Ne zor olacak?"

"Senin ağzından laf almak. Konu abim olunca biraz çetin ceviz olacakmışsın gibi hissediyorum. O ceviz kabuklarını nasıl kıracağımı öğrenmem lazım. Bunlar öncekilerden daha kalınmış gibi geliyor çünkü."

Sıla'ya abisiyle öpüştüğümü nasıl söylerdim ki? Sıcak bastı. İmkânsızdı. Bu adam alelade biri değildi ki en yakın arkadaşımın abisiydi. Aklıma bu geceki olanlar geldiğinde, birbirimize bakışlarımız, bedenlerimizin birbirini dileyen arzu dolu ritimleri ve daha fazlası tekrardan zihnime doluştu. Kesinlikle imkânsızdı. Onun gözlerinin içine bakarak öpüştüğümüzü bile zar zor söylerdim. Ne yani, az önce öpüşmemizi resmen küçümsemiş miydim? Bu kadar hızlı gitmek zorunda mıydık?

"Çok sessiz kaldın ve bu beni heyecanlandırdı," dedi Sıla pişkin pişkin. Bu kız zehir gibiydi, onu nasıl susturacağımı bilmiyordum, hiç bilememiştim ki. "Öpüştünüz mü?" O kadar utanmıştım ki neredeyse eriyip atmosfere

karışacaktım, yüzümü ellerimin ardına sakladım. "Eda sizi basmıştı zaten. Bak, ya kendi ağzınla itiraf edersin ya da ben bir şekilde öğrenirim, Çalıkuşu, kararını sen ver."

Sesli cevap veremezdim. Ben de başımla onayladım.

Bu haberi ayağa kalkıp sevinç nidaları arasında kutlayacağını bilsem bunu etrafta bizi duyacak insanların olmadığı bir yerde yapardım. Resmen yerinde tepiniyordu. "Oha! Oha! Gerçekten mi?" Tekrar başımı salladım. "Alçin, inanamıyorum. Yuh! Kızım, imkânsızmış gibi gelmişti bana bu olay bir zaman sonra." Kıkırdadı. O kadar mutluydu ki bir kez daha onun gerçek bir arkadaş olduğuna emin oldum. "Sen ve abim. Siktir ya, şaka gibi. Yani siz şu an sevgili misiniz?"

Bilmiyorum. "Bilmiyorum," dedim afallayarak. "Bunun hakkında konuşmadık ki hiç. Of, Sıla, bilmiyorum gerçekten. Her şey o kadar hızlı gelişiyor ki allak bullağım. Bana ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Biri hayatıma sihirli bir değnekle dokunmuş ve tüm hayatım en baştan yazılmaya başlanmış gibi geliyor." Geçip yanıma oturdu ve beni aç bir merakla dinlemeye başladı. "Buradan çekip gittikten öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılıyor sanki hayatım."

"Dur," dedi beni durdurarak. "Uykun var mı senin?" Başımı iki yana salladım. "Güzel." Kolumdan tuttuğu gibi beni yerimden kaldırdı ve merdivenlere doğru sürükledi. "Gel, bu gece sabahlayalım. Başka bir günü beklemeyelim, seninle konuşmayı özlemişim, Alçin."

"Anneme eve döneceğimi söyledim ama," dedim.

"Ya, onlar şimdi on beşinci rüyalarını görüyorlardır." Merdivenlerden çıkıyorduk. "Gel, bana her şeyi anlat."

Odasına girdikten sonra kolumdan tutarak beni dağılmış yatağının üzerine oturttu ve karşıma geçip aynı meraklı bakışlarını yüzüme dikti. Derin bir nefes alıp içimdekileri dökmeye başladım. "Bir nevi milat gibi bir şey," diye devam ettirdim salondaki konuşmamızı. "Sen Alaz'ı biliyor musun?"

Başıyla onayladı ama sonra hızlıca ellerini iki yana salladı. "Yani senden sonra öğrendim ben de. Bir şeyler olduğunu tahmin ediyordum ama aldattığını bilmiyordum, Alçin. Öğrendiğimde kapısına dayandığım kısmını bilmesen de olur ve bir de Lale ablayla Celal abinin bu yüzden ayrıldığını..."

"Ne? Ne demek bu yüzden? Zeynep abla araya aileler falan girdi dedi, benim yüzümden mi o kadar büyüdü bu olay?" O kadar kötü hissediyordum ki tüm bedenim diken diken olmuştu. Ağlayacaktım neredeyse. "Sıla, buna gerçekten ben mi neden oldum?"

"Alçin, Allah aşkına, bir sakin ol. Ben de tam bilmiyorum, Lale abla asla söylemiyor. Ben sadece böyle tahmin ediyorum diyelim." Uzanıp, saçlarımın

arasından geçirdiğim ellerimi tutup kucağına aldı. "Bu hikâyede hiçbir şey senin yüzünden olmadı. Sen sadece kurbansın, en başından beri bu böyleydi. Tamam mı? Önce bu konuda bir hemfikir olalım." Cevap veremedim. "Lale abla. Cengiz abiye çok sinirlendi. Gidip olan bitenin, seni bu şekilde üzmelerinin, bunca zaman bunu senden saklamalarının hıncını önce Cengiz abiden, daha sonra da Alaz'dan çıkardı. Tabii bundan sonra Kutay abi ve abimle de kavga etti. Hatice teyze de Lale ablanın Cengiz'e bu şekilde bağırıp çağırmasının nedenini bilmediğinden biraz sinirlendi. Sonra olaya Fatma teyze dahil oldu. Celal abi iki arada bir derede kaldı, Cengiz abinin bunu kendinden bile sakladığını söylese de Lale abla asla oralı olmadı. Celal abi konunun bir kısmında Cengiz abiyi savununca da ipler koptu işte. O nedenle benim tahminim bu yönde."

"Al işte," dedim mahcup bir sesle. "Benim yüzümden işte tüm bunlar, Sıla. Of, Lalezar ablam ya." Hıçkırıklarım yükseliyordu. "Aramızda nefret aşkı varmış gibi görünse de..." dedim, akan yaşlarımın arasından gülerek. "Lalezar ablayla aramızdaki bağ hep farklı olmuştu zaten. Zeynep abla kadar hatta Zeynep abla gittikten sonra daha çok ablalık etti bize, bana, sana ve yeri geldi abime. Şimdi kaç yıllık ilişkisini yaşadığım haksızlık yüzünden bitirme raddesine getirmiş." Yüzümü omzuma sildim. "Bunu hak etmiyorum, Sıla, ben hayatımdaki hiç kimseyi hak etmiyorum."

"Alçin, bak, şöyle düşünme artık lütfen. Sen bizim Çalıkuşu'muzsun. Böyle bir haksızlığın karşısında sen de durmaz mıydın? Celal abi, Lalezar ablayı aldatsa ve biz bunu ondan yıllardır saklasaydık karşımıza geçip bağırıp çağırmaz mıydın? Ortalığı birbirine katardın, Alçin. Ben seni tanıyorum. Eski erkek arkadaşların beni üzdüğünde dahi beni ardına saklayıp kapı duvar oluyor, onları hayatımdan defediyordun. Sen bizim için özelsin, tıpkı bizim senin için özel olmamız gibi. Biz birlikte büyümüş, ufacık çocuklarız. Bağlarımız çok güçlü. Bu gibi tepkiler çok doğal, Çalıkuşu. Kendine haksızlık etme. Kendini değersiz görme. Sen varsın ve bunlara değersin."

"Abim," dedim bir süre sonra. "Abim de mi biliyormuş?"

Başıyla onayladı. "Abim o gece olanları sadece üçünün bildiğini düşündüğünü söyledi ama Kutay abi sonrasında işin peşini bırakmamış. Tabii sen de uzun bir süre perişan bir halde olunca, gidip konuşturmuş Alaz'ı. Ama Alaz ortadan kaybolunca öğrenmesi uzun sürmüş. O da öğrenmiş anlayacağın ama çok olmamış öğreneli, yeniymiş yani. Lalezar abla kimseyle konuşmuyor o yüzden şu an."

Abim de biliyormuş... Sadece ikimizin bir geçmişi olduğu için konuşmadıklarını düşündüm bunca zaman ama meğerse hikâyenin gerçeğini bilmeyen tek kişi benmişim. Abim benim gözlerimin içine bakarken neler

düşündü acaba? Bu kalbimi kırıyordu. Birinin abimi aldattığını bilsem ve bunu ona söylemeden yıllarca yüzüne bakmak zorunda kalsam... Empati yeteneğim zayıf da olsa bunun ağırlığı altında ezileceğimin farkındaydım. O kişiye karşı acımasız birine dönüşeceğimden emindim, tıpkı abimin Alaz'a karşı tavırları gibi.

İç sesim beni rahatlattı. *Onu aralarından çıkartan sen değildin, Çalıkuşu. Onun sana yaptığı büyük bir yanlıştı. Bu yanlıştan sonra onu aralarına almalarını bekleyemezsin.*

"Melih'le de mi?" diye sordum.

"Ay, Alçin," dedi Sıla birden gülerek. Neden güldüğünü anlamadığım için aptal aptal yüzüne baktım. "Abime Melih abi değil de Melih dediğini duymak çok garipmiş. Vallahi başka bir evrendeymişiz gibi hissettiriyor." Akan gözlerimin arasından ben de güldüm. "Abim kim bilir nasıl mutludur şu an." Mutluydu, görebiliyordum. Ben de mutluydum. "Ve evet, abimle de konuşmuyor."

"Lalezar ablayla konuşmam lazım," dedim. "Onu ikna etmem lazım. İyi olduğumu ve atlattığımı söylesem inanır mı bana? Hayatının aşkıyla arasındaki sorun olmak istemiyorum. Mutlu olmaya ihtiyacı var."

"Alçin, şahsen senin şu halini görmesem ve abime Melih dediğini duymasam ve bu gece abimin odasından çıktığını bilmesem..." Al işte, yakalanmıştık. Kıkırdadı. "Ben de Alaz'ı atlattığına inanmazdım. Anlat işte Alçin, nasıl oldu? Sen ve abim? Rüya gibi ve ben uyanmak istemiyorum şu an."

Ellerimin tersiyle suratımı sildim. "Aslında olay biraz daha öncesine dayanıyor," dedim.

"Ne yani, Fethiye'ye gitmeden önce de abimden hoşlanıyor muydun?"

"Buna hoşlanmak denir mi bilmiyorum," dedim dürüstlükle. "Sana nişandan sonra da anlatmıştım zaten. Geçmişi bir kenara koymaya çalıştığım her an ihanet ediyormuşum gibi geliyordu ve bu his sadece Melih'in yanındayken içime doğuyordu. Bunu kendime itiraf etmem çok uzun sürdü. Ciddi anlamda uzun, Sıla. Fethiye'ye gidip, Alaz'la telefondan konuşup her şeyi gerçekten bitirdikten sonra o kadar rahatlamıştım ki sanki üzerimden tonlarca ağırlık kalkmıştı. Ve o andan sonra zihnime sürekli Melih düşmeye başladı. Nereye baksam, nereye dalsam, ne düşünsem bir yerden sonra aklım ona kaymaya başladı. İlk başta o kadar korktum ki anlatamam. Çok yoğundu her şey, Sıla. Bu başıma ilk kez geliyordu. Bu adam o kadar hızlı doluştu ki zihnime anlatamam. Bambaşka biri gibiydi ama aslında hep aynı kişiydi de."

"Çünkü artık bir *abi* değildi," dedi Sıla şükreder gibi. "Onu görmeye başladın çünkü artık ihanet ettiğini düşündüğün geçmişinin üzerini örtmüştün. Çok geç kalsan da başardın."

"Aslında ne var, biliyor musun? Geçmişin üzerini çok önceden örtmüşüm aslında, sadece kendime itiraf edememişim. Alaz'la telefonda konuştuktan sonra bunu fark ettim. Üzülmedim bile, sadece rahatladım. Anlatmak istediğim bu."

"Ve abim sana kendini hatırlatıp durmasa bile sen sürekli onu düşündün yani," dedi hin bir gülüşle.

"Bak, biliyorum, konu ben olunca bu durum kulağa imkânsızmış gibi geliyor ama gerçekten öyle oldu. Onu özlüyordum, Sıla. Ama bu farklıydı. Sana ya da abime duyduğum özlem gibi değildi. Bu noktada Canan yardımıma koştu. Gözümü biraz da Canan açtı diyebiliriz."

"Canan artık ne yapsın, Alçin?" dedi. "Kız en sonunda seni kıskandırmak için abime bile yürümüş." Gülmeye başladı. "Bana *bu, hayatımda yaptığım en karaktersiz şeydi*, dedi." Elimde olmadan ben de güldüm. "*Alçin'in yanından ayrıldığımda kendimden iğreniyordum*, dedi." Bana ettiği lafları düşününce tüylerim ürperdi ve bu yüzden tekrardan gülmeye başladım. "Kim bilir neler dedi sana da böyle konuştu."

"Hiç açmayalım o konuları," dedim gülüşümün arasından. "Canan'a hayatımda ilk kez o zamanlarda sinirlenmiştim. İkiyüzlü gibi davranıp duruyordu ve hiç Cananlık bir hareket değildir yani bu, bilirsin sen de."

"Abimi kıskandın yani," derken ufak bir çocuk gibi heyecanlandı. "Ay, şuraya düşüp bayılabilirim."

"Sıla, *bana ne oldu, bilmiyorum*, derken abartmıyordum. Kendimden korkmaya başladım gerçekten. Hiç benmişim gibi değil ama aslında en çok da benmişim gibi geliyor. Melih'in yanındayken bambaşka biri oluyorum. Önceki Alçin'den o kadar farklıyım ki anlatamam. O yüzden Melih benim miladım oldu. Ondan öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılıyor hayatım."

"Nasıl bir Alçin oluyorsun mesela?" diye sordu aynı hin gülüşüyle. "Bunu açmana ihtiyacım var."

Ona abisini deli gibi arzuladığımı nasıl söylerdim? İşler bu noktada karmaşıklaşıyordu işte. "Duygular çok yoğun," diyebildim en basit haliyle. Yoksa bu konu hakkında methiyeler dizebilirdim. "Bu adama çok hızlı ve çok fena bir şekilde düştüm, Sıla," dediğimde utançtan yüzümü yine ellerimin ardına sakladım ama Sıla kahkaha atarak ellerimi yüzümden çekti ve merakla beni izledi.

"Bak, eğer abim diye bir şeyleri benden gizliyorsan çok kırılırım, Alçin." *Ah bir bilsen Sıla, bir bilsen...* "Her şeyi duymak istiyorum."

"İlk öpüşmemizden sonra beni tekrar öpmesi için ona yalvardım," dedim, içime kaçan sesimle.

"Ne?" O kadar içten bir kahkaha atmıştı ki başımı yastığa gömüp, üze-

rime yorganları atıp yok olmak oldum. Sıla ise ayağa kalkmış, tepiniyordu. "Siz birçok kez öpüştünüz yani. Yüce Allah'ım, bu bir rüya olmalı. Altınok ailesi ve Cihangir ailesinin aşk hayatındaki bu büyük gelişme için sana şükranlarımı sunuyorum."

Sonra beni kolumdan tutarak tekrar oturur pozisyona getirdi. "Sıla, beni utandırmaya devam edersen konuşamam. Lütfen biraz sakin ol." Hızlıca başını sallayıp yanıma oturdu.

"Tamam, tamam. Yalnız abim nasıl mutlu olmuştur. Adam resmen hayatı boyunca seni bekledi. Dayanamayıp senden sonra Fethiye'ye geldi, bundan önce keşke o an seni görseydi. Belki daha erken öpüşürdünüz."

"Ne? Bu ilk gelişi değil miydi?" Afallamıştım. "Daha önce de mi geldi yani? Ben hiç fark etmedim onu."

"Alçin, abim deli oldu senden sonra. Adamı toparlayamadık. Resmen yaşayan bir ölü gibiydi. O gece Reyhan'ın evinde ne olduysa bir başına eve geldi, leş gibi içmişti. Bir süre sadece iş saatlerinde ayık gezdi adam. En sonunda dayanamayıp gitti. Hayatına devam edebilmesi için seni görmek zorundaydı, nasıl olduğunu bilmek zorundaydı. Gerçi öğrendikten sonra hayatına devam edebildi mi? Pek değil açıkçası. Zaten ikinci ve son gelişinde sensizlikten sırra kadem basacak haldeydi. Her şeyi yavaş yavaş ablama öğretmeye başladı ki günün birinde çekip giderse biri ardında işlere bakabilsin. Ve gitti de zaten. Ama şükürler olsun, yanında seni getirebildi. Hem de bu halde." Uzanıp yanaklarımı sıktı. "Böylesine iyileşmiş bir halde." Melih Cihangir... Ona daha ne kadar düşebilirdim ki? Adam dört bir yandan etkisi altına almıştı beni. "Neyse," dedi konuyu hızlıca bitirip. "Evet, öpüşme diyorduk en son. Nasıldı? Bu bir de senin ilk öpücüğündü, değil mi?" Başımla onayladığımda resmen boynuma kadar kızardığıma emindim. "Kesin abimin de öyledir. Senden başkasını öpmez zaten bu adam."

"Öyleymiş," dedim, gülümsememeye çalışarak. İçimdeki ilkel dürtü bu bilgiyi her duyduğunda çıldırıyordu. Onun ilk öpücüğünün sahibi olmak dehşet bir histi.

"Abim, konu sen olunca beni asla şaşırtmıyor ya. Resmen aşk adam. Adamın aşk hayatı sadece senden ibaret. Öncesi ve sonrası yok."

"Şu an seninle abinle öpüşmemizi konuştuğuma inanamıyorum, Sıla," dedim elimde olmadan. "Kendimi çok ahlaksız hissediyorum." İçten bir kahkaha daha attım. "Abini efsunlamışım da kendi ağıma çekmişim gibi geliyor."

"E öyle değil mi zaten?" derken kıs kıs gülüyordu. "Adam deli divaneydi sana yıllardır. Şimdi de birkaç adım atıp ilerleyebilmiş. Efsunlamışsın işte." Durdu ve bir süre olayı sindirmeye çalıştı. Bu haline gülmemek elde değildi. "E bu kadar mı yani? İleriye gitmediniz mi?"

"İstersen susalım artık," dedim. *yok artık Sıla*, der gibi. "Bak, vallahi utanıyorum artık."

"Of, keşke şu an abim, abim olmasaydı. Bana her şeyi anlatırdın. Bana kalırsa ki benim hislerim çok kuvvetlidir, azı yok ama fazlası var gibi." *Hem de nasıl, Sıla*... "Tamam, tamam, üstüne gelmeyeceğim. Ekstra kızarmalarına bakılırsa fazlası varmış zaten. Kendini kasma, Alçin. Sen genç ve sağlıklı bir kadınsın ve abim de genç ve sağlıklı bir adam. Bu yoğun hislerin varlığı çok normal. İkiniz de bunca yıl kendinizi bundan mahrum bıraktınız," dediğinde pis pis sırıttı. Elimin alındaki yastığı bir saniye bile düşünmeden suratına fırlattım. "Hormonlar, güzelim, bunların önüne geçilmez. Yedi günahtan biridir bu."

"Ya bir yürü git, Sıla," dedim ayaklanırken. "Gidiyorum ben."

"Tamam, tamam. Kal, birlikte yatalım bu gece, lütfen. Bak, kimse yok zaten. O kadar olaydan sonra beni tek başıma bırakma, Çalıkuşu." Bir kapıya bir ona baktım. "Tabii abimle yatmak istersen o başka."

"Sıla!"

"Susuyum." Yatağa girip iyice yana kaydı ve benim için birazcık yer açtı. "Hadi gel, vallahi özledim seni. Aylardır yoksun kızım ortalarda."

Lambayı söndürüp yanına doğru ilerlediğimde, "Anneme hesabını sen verirsin," dedim.

Sabah uyandığımda Sıla hâlâ uyuyordu. Üzerini örtüp yanından kalktım ve banyoya doğru ilerledim. Elimi ve yüzümü yıkadıktan sonra diş fırçam hâlâ aynı yerde mi diye baktım. Gülümsemem yüzümde büyümüştü, hâlâ nasıl bırakmışsam öyle, kutusunun içinde duruyordu. Burası ciddi anlamda ikinci evim gibiydi. Aynı şekilde Sıla'nın diş fırçası bizim banyomuzda olurdu. Hatta ortak kullandığımız yüz yıkama jellerimiz, taraklarımız için ayrı bir çekmece vardı. Dişlerimi fırçalayıp dışarıya çıktım. Ne Nermin teyzeler dönmüştü ne de Zeynep ablalar. Belkıs'ın daha ne kadar hastanede kalacağını bilmiyor olmak beni biraz korkutsa da şu ana kadar bunu doğrulayan bir telefon almamıştık.

Eve geçmeden önce en azından çayı demlemek istedim. Merdivenlerden aşağıya ineceğim sırada Melih'in odasının kapısı açıldı ve beni karşısında gördüğü anda uykulu bakışları arasında gülümsedi. Beni kolumdan tuttuğu gibi içeriye çekip kapıyı arkamdan kapadığında ben de tıpkı onun gibi gülüyordum.

Dudaklarımız birbirlerine aç bir şekilde tutunduğunda onsuz geçen bu kısacık zamanın bile ne kadar büyük bir zaman dilimi olduğunu fark etmiştim. Birbirimizden kopmayı başardığımızda parmaklarımı alnına dökülen

saçlarının arasından geçirdim ve onları geriye doğru taradım. Aramızdaki boy farkı nedeniyle parmak uçlarımda yükselmek zorunda kalıyordum. Bir saniye bile düşünmeden, belimden kavrayıp beni kucakladığında, memnun bir şekilde gülümsedim ve bacaklarımı beline sardım.

"Günaydın," dedim, saçlarıyla oynarken.

"Günaydın, yavrum." O da yüzüme dökülen dağınık saçlarımı geriye itmekle meşguldü. Banyoda saçlarımı taramadığım için pişmandım, kim bilir nasıl görünüyorlardı. "Burada kaldığını bilmiyordum." Bana kızarmış gibi baktığında güldüm. "Bu bir suçtur, küçükhanım, ben yan odadayken beni nasıl sensiz bırakabilirsin?"

"Bunun için tutuklanacak mıyım Memur Bey?" diye sordum, bir film karakteriymişim gibi. "Cezam nedir?"

"Seni tüm gün yatağımda tutmak," dedi arsız bir sesle. Yaklaşıp dudaklarını kulağımın altında gezdirdi ve küçük küçük öpücükler kondurdu. Parmaklarım saçlarını kavradı. "Ve seni sadece kendime saklamak. Evet, senin cezan bu. Şimdilik."

"Şimdilik?" diye sordum, başımı hafifçe yana eğerek. Ona daha fazla alan sağladığımı fark ettiğinde keyifli gülüşü kulaklarımı kutsadı. Dudakları boynumu boylu boyunca öpüp, çeneme doğru çıkarken, soluk alıp verişlerim hızlanıyordu. "Yani sonrası için daha başka planların mı var?"

Dudaklarımız birbirinin üzerinde durdu ve o şekilde, "Evet, senin için daha farklı planlarım var," dedi. "Bu nedenle benim suyuma gidersen senin yararına olur."

"Nasıl planlar mesela?" diye sordum. Konuştukça dudaklarımız birbirine sürtüyordu ama bu bir birleşmeyle sonlanmadığı için karnımdaki o kelebekler delice çırpınıyordu.

"Zihnimi sana açamam," dedi aynı arsız sesle. "Seni korkutup kaçırmak istemem, hem de bu kadar zaman sonra sana kavuşmuşken."

Sana kavuşmuşken... Bu adamın dudaklarından çıkan her bir kelime nasıl olur da beni bu kadar etkileyebilirdi? Eriyip gidiyordum.

"Ya o zihnini bana açmanı istersem?" diye sordum, tıpkı onun gibi arsız bir sesle. Bu onu eğlendirmişti. "Bunu yapmaz mısın?"

"Alçin, Alçin, Alçin!" Dudaklarıma doğru soludu. "Şu beni taklit etmelerin yok mu bitiriyor beni." Dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdığında neredeyse inleyecektim. "Sorunun cevabı olumsuz."

"Neden?" diye soludum hızlı hızlı.

"Çünkü hâlâ bu adamın o lanet zihninin farkında dahi değilsin. Yalan söylemiyorum, Kızıl Çalıkuşu, bu adamın zihninin içine girmek istemezsin."

"Benim inadımı besleme. Böyle yaptıkça o kafanın içindekileri duymak için deliriyorum."

"Evet. Aynen öyle. Sen de benim, senin için delirdiğimi bil, yeter. Daha fazlası için zaman var." Pislik, bilerek yapıyordu. Beline doladığım bacaklarımı sıkarak onu biraz daha kendime yaklaştırdım. Üstdudağı yukarıya doğru kıvrıldı. "Ciddiyim, Alçin, beni tahrik etme. Belki bir gün öğrenirsin ama kim bilir."

"Neden şimdi değil?"

"Çünkü her şeyin bir zamanı vardır ve lütfen üzerime gelme. Kendimi bunca zaman nasıl tuttum, hiçbir fikrim yok. Bu yüzden beni kışkırtma."

"O günün geldiğini nasıl öğreneceğim?" diye meraklı meraklı sordum.

"O an geldiğinde zaten anlayacaksın, yavrum. Kendimi nasıl tutamadığımı, seni nasıl arzuladığımı, bunca zaman kendimi nasıl tuttuğumu anlayacaksın. Ama yavaş yavaş. Anlaştık mı?"

"Öpeyim mi seni?" diye sordum birden. Dudaklarım yine beynimden önce devreye girmişti.

O kadar içten bir kahkaha attı ki ben de güldüm. Gülüşü arasından başını aşağı yukarı sallayıp bana izin verdi ve ben bir saniye bile düşünmeden dudaklarımızı birleştirdim. Haklıydı, çok haklıydı. Kendimi bunca zaman bu adamdan nasıl mahrum bırakabilmiştim?

Soluklanmak için ayrıldığımızda ikimizin de bakışları yarı yarıya kapanmıştı. Onun bu kendini kaybedişlerini -hem de benim için görmek- beni inanılmaz tatmin ediyordu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onun yaptığı gibi dudaklarımı kulağının altına bastırdım ve boynu boyunca öptüm. Sırtımda gezinen elleri kaskatı kesildi. Bacaklarımın arasındaki bedeni de öyle. Tişörtünün yakasını hafifçe açıp dudaklarımı köprücükkemiğine bastırdıktan sonra aynı rotayı tekrar edip çenesine doğru tırmandım ve oradan da dudaklarını öptüm.

Bu adamı öpmeyi seviyordum. Ah, buna ciddi anlamda bağımlı olmak üzereydim.

Bana bunun için izin verişi, beceriksizliğimi görmezlikten gelerek onu öpüşlerimi hissedişi, boğazından yükselen erkeksi solukları, her şeyi... Her şeyi benim içindi.

Sonra sırtımdaki kapı tıklatıldı. Dudaklarım dudaklarının üzerinde öylece kalakaldı. Bu şaşkınlığıma dişlerini göstererek güldüğü için bir zaman sonra dişlerini öpüyormuşum gibi olmuştu. Kapının ardındaki ses konuştu:

"Eğer cilveleşmeleriniz bittiyse gelin de kahvaltı edelim. Hayır, anlamıyorum, sabah sabah bu istek nasıl geliyor olabilir? Şahsen ben uyandığımda sadece yemek düşünebiliyorum. Galiba göbeğimin nedeni bu ya."

Melih beni daha sıkı kavrayıp kapıdan çekti ve o halde kapıya uzanıp açtı. Hayır. Hayır. Hayır. Melih'in kucağında, bu halde, yakalandığım bir başka kişi daha vardı artık. Kucağında çırpınsam da beni bırakmadı, tam tersi beni kendine daha fazla bastırdı. "Onu bu akşam benden çaldın!" dedi Sıla'ya. O kadar utandım ki başımı boynuna gömüp kaybolmak istedim. "Şimdi de gelip onu tekrar benden çalmaya çalışıyorsun. Derdin ne kızım senin?"

Sıla'nın kıkırdamalarını duyabiliyordum. Aynı zamanda Melih'in de öyle. Bu iki kardeş ciddi anlamda çok fenaydı. "Yemin ederim, dünyanın sonu gelmiş," dedi Sıla. "Allah'ım, gerçekten dünyanın sonu gelmiş olabilir mi?" Birden adımlar hızlanıp bizden uzaklaştı. Gitti sandım ama hayır. "Abi, sakın Alçin'i indirme!" diye bağırdı. "Durun, geliyorum."

"Melih," dedim, kafamı hızlıca gömdüğüm yerden kaldırdığımda. "Beni indir."

"Emir büyük yerden, Alçin. Biliyorsun, yapamam."

"Bak, eğer günün sonunda o fotoğrafları ondan isteyeceksen hemen vazgeç ve beni indir. Sana yaptıklarını hatırla. Sen demedin miydin *kan emici bu kız*, diye. Yine aynısını yapacak."

"Gülümseyin," diye şakıdı, sondaki *n* harfini uzatarak. Başım tekrardan boynuna gömülmüştü. Al işte. Allah'ım, ben nasıl hayatta kalacaktım? "Alçin, bana baksana ya."

"Sıla!" dedim, dişlerimin arasından. Bu, Melih'i daha da güldürdü. Sırtına vurdum. "Gülmesene sen de!" Sesim bedenine gömülü olduğundan boğuk boğuk çıkıyordu. Göğsümün altındaki bedeni güldüğü için titrerken Sıla bir kez daha fotoğrafımızı çekti. "Tamam, yeter. Lütfen. Melih ya, yetmez mi?"

"Tamam, tamam," dedi Sıla. "Ben çay koyuyorum, gelin."

Ben Melih'in kucağından inerken Melih Sıla'ya, "Onları acil bana gönderiyorsun," diye seslendi.

"Önce bana alman gereken bir çift ayakkabı var, abiciğim. Sonrasında fotoğraflar cebinde."

Odadan çıkarken *ben sana demiştim* bakışları eşliğinde, elimi göğsüm boyunca gezdirip *oh olsun*, diyordum. Beni yakalayacakken, biraz daha hızlanıp kapıyı üzerine kapadım ve merdivenlerden koşar adım inmeye başladım.

"Dikkat et!" diye bağırdı arkamdan. "Düşüp bir yerini kıracaksın şimdi."

Beni görmese de dil çıkardım. Evden çıkıp, bizim eve gitmeden önce Sıla'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurmuştum. Ardımdan kahvaltıya kalmam için bağırsa da başımı iki yana sallamış ve kapıdan çoktan çıkmıştım.

Eve girdiğimde annemler hâlâ uyuyordu ve bu nedenle boğazıma takılan

solukları gönül rahatlığıyla verebildim. Hızlıca odama çıktım. Duş aldıktan sonra saçlarımı kuruttum ve salık bir örgü yaptıktan sonra altıma koyu mavi kot şortumu giydim. Üzerim için bedenimi saran siyah, uzun kollu, V yaka bir tişört geçirdikten sonra beyaz spor ayakkabıları yanıma alıp aşağıya indim. Annem kahvaltı yapmam için bekliyordu ama doğrudan İsmail abinin yanına gitmem gerekliydi. Buna ona nasıl açıklayacağımı bilmediğimden kahvaltı yapmayı seçtim. Birkaç parça bir şey yedim ve arkamdan az yediğimi, orada doğru düzgün beslenmediğim için zayıfladığımı söyleyip durdu. Ayakkabılarımı ayağıma geçirdikten sonra ona öpücük yollayıp evden çıktım.

İsmail abilerin evine doğru ilerleyecekken, onu kahvehanenin içinde görünce rotamı çevirdim. İçeride birkaç mahalleli daha vardı. Beni gördüğünde buraya neden geldiğimi anımsayıp eliyle yanına gelmemi söyledi. Bizim mahallede kahvehanelere herkes gönül rahatlığıyla girip çıktığından kimse içeri neden girdiğimi sorgulamadı bile. Kahvehanede gün bile yapıldığından artık herkes alışkındı.

"Ben de seni arayacaktım," dedi, karşısına geçip oturduğumda. "Ne içersin?"

"Kivi," dedim, bir saniye bile düşünmeden. "Uzun zamandır içmedim, özlemişim." Tahmin etmiş gibi gülünce ben de güldüm. Kalkıp kendine normal çay bana da kivi alıp geldi. "Teşekkür ederim, İsmail abi."

"Önemsiz, bacım. Şimdi söyle bana, bu işi yapabilirsin, değil mi?" Başımı özgüvenle aşağı yukarı salladım. "Tamamdır. Güveniyorum sana. Hekim kızsın. Biraz karışık bir sistem ama birkaç kere anlatacağım zaten. Kafanın karıştığı noktada bana sor, tamam mı?"

O kadar odaklanmıştım ki başım otomatik olarak söylediklerini onaylıyordu zaten. Eğitim öğretim hayatım boyunca neleri ezberlemiş, hangi problemleri çözmüştüm. Bunu yapabilirdim. İsmail abi dizüstü bilgisayarını açıp ekranını bana doğru çevirdi ve telefonumu alıp, bilgisayardan anlatırken telefonum üzerinden de uygulamalı olarak gösteriyordu. Ufak bir diski telefonumun girişine taktıktan sonra izlenmesi gereken birkaç adımı gösterdi. Sistem oldukça hızlı çalıştığından bu adımların üzerinden iki kez geçmemiz gerekmişti. Bu nedenle telefonuma önce takip uygulamasını yüklemiş, ardından silmiş, ardından tekrar yüklemiştik.

Telefonumdaki takip uygulamasını bulup, silerken, "Şimdi sıra sende," dedi. Ki bulmak da en az yüklemek kadar meşakkatliydi. "Uygulamayı telefona yükle."

Bu sırada kendi telefonundan kronometreyi açtı. Kendime sakin olmam gerektiğini hatırlatarak telefonumu kavradım ve kronometre başladığı anda

bana anlatılanları birer birer uygulamaya başladım. Sistem doğru bir şekilde telefona yüklendiğinde geçen zaman tam tamına kırk altı saniyeydi. İsmail abi uygulamayı telefona kırk sekiz saniyede yüklemişti. Ve bu benim sadece ilk seferimdi.

"Yüzümü kara çıkarmayacağını biliyordum," dedi çayını yudumlarken. Neredeyse buz tutan çayımı gösterdi. "Vereyim mi bir kivi daha?" Derin bir nefes verirken başımla onayladım ve sandalyeye yayıldım.

Hazırlanmak için eve geri döndüğümde saat daha erkendi ama evden ne zaman çıkacağımı kestiremediğimden erkenden hazır olmanın doğru bir karar olduğunu düşünmüştüm. Melih'e attığım üçüncü mesajımdı ama hiçbirine geri dönmüyordu. En son aramamı da cevaplamayınca içime bir kurt düştü. Pencereye çıkıp yan eve baktım ve Sıla'ya seslendim. Dakikasında pencereden başını uzatıp bana baktı.

"Melih'e ulaşamıyorum," dedim, elimdeki telefonu iki yana sallarken. "Bir de sen arasana."

"Açmaz," dedi kendinden emin bir sesle.

"O ne demek? Neden açmasın ki?"

"Çünkü abim çoktan çıktı ve İsmail abilerle buluşup, direkt olarak mekâna gideceklerini duydum." Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü sanki. "Alçin, sinirlenme, tamam mı?"

Hızla lafını kestim. "Gelmeyeceğimi söylerken ciddiymiş," dedim, dişlerimin arasından. "Ceyda'yla toplantıyı ayarlamış yani." Sıla belli belirsiz başını salladı. "Kaçtaymış?"

"Ömer'le konuştular," dedi. "Mekân en çok gece dolu olacağından kızla gece on iki için randevulaştılar."

"Gecenin köründe toplantı mı olurmuş?" diye sordum, olayın tüm amacını yok sayar gibi. Saçmalamam şu an umurumda değildi. "Gecenin köründeyse İsmail abiyi neden yanında götürdü? Saat daha üç."

"Çünkü sistemi kendi öğrenecekmiş."

Sinirden kulaklarım yanmaya başlamıştı. "Sen doğum gününe gitmeyecek misin?" diye sordum. İki olay arasındaki bağlantıyı çözemiyormuş gibi baktı. Ardından başını iki yana salladı. "Neden?"

"Abim *dikkatimi dağıtırsın*, dedi. İzin vermedi ama sonrasında ısrar ettim. O da *Ceyda'yı gönderdikten sonra seni aldırırım*, dedi. Ben de o zaman seni çağıracaktım işte."

"Abin gerçekten düşüncesiz bir adam," dedim sinirle solurken. "Bunları keşke benimle de paylaşsaydı. Ben bu sabah sırf o an bir sorun çıkmasın diye kahvaltımı doğru düzgün yapmadan soluğu İsmail abinin yanında aldım."

"Zarar görmeni istemediğinden, Alçin."

"Ama bunu bu şekilde beni yok sayarak sağlayamaz," dedim. "Benimle konuşabilirdi."

"Konuşsa dediğini yapacak mıydın?" Sessizliğimi bir cevap bilip, "İşte bu yüzden konuşmadı," dedi. "Çalıkuşu inadı diye bir gerçek var."

"Ama bu bir çözüm değil, Sıla. Çocuk eğler gibi eğledi beni dün gece. İzin verdiğini, yanlarında beni de götüreceklerini düşündüm. Hangi elbiseyi giyeceğime bile karar verdim." Bakışlarım yatağımın üzerindeki mütevazı pembe elbiseye dokunduğunda sinirim daha da yükseldi. "Ama onu giymeyeceğim," diye soludum. Parmağımla onu gösterdim. "Sen de hazırlan, bizim ona ihtiyacımız yok. Kendi ayaklarımız var. Ayrıca taksi tutacak paramız dahi var." Cüzdanımdaki paramı düşündüm, ardından Sıla'ya baktım. "Var, değil mi?"

Kıkırdadı. "Enes'e bizi alabilir mi diye sorarım istersen," dedi. Bana karşı çıkmak yerine yanımda durduğu için minnettardım. Yüzümdeki gülümsememem büyüyünce o da güldü. "Bunu *tamam* olarak sayıyorum." Pencereyi kapatacakken bana geri döndü. "Bu arada, ne giyeceksin?"

"Mütevazı olmayacak bir şeyler," dedim, hin gülüşümün ardına saklanarak.

Koyu kızıl gür saçlarımın belime dökülmesine izin verdim. Gelişigüzel maşaladığım saçlarımın içinden ellerimi geçirdim ve düz kalan saçları şekillendirdim. Tüm makyaj malzemelerimi masamın üzerine döktüğümde hâlâ öfkeyle soluyordum. Telefonlarımı cevapsız bıraktığı, aramalarıma dönmediği ikinci seferdi bu fakat ilki için ona kızamazdım. Şu anki için ise içimde patlayan öfkenin haddi hesabı yoktu. Beni resmen kandırmıştı. Beni yanında götürmeyeceğine daha ilk saniyede karar vermişti ve bu sabah beni gördüğü halde tek kelime dahi etmemişti. *Ayı!*

Tam bir ayıydı. Ama *Maşa ve Koca Ayı*'daki ayı gibi değil. O ayı tatlıydı. Bu adam şu an gözüme asla tatlı görünmüyordu. Tam tersi, çok çirkindi. *Melih mi? Evet*, diye bağırdım içimdeki sese. *Çirkin! Pis bir koca ayı!*

Yüzüme dökülen saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdıktan sonra far fırçamı siyah fara daldırdım. Çekik ve koyu bir göz makyajı yapmaya şu an karar vermiştim. Parmaklarımın beni yarı yolda bırakmaması için dua ederek gözlerimin ikisini de eşit derece gölgelendirdim. Siyah *eyeliner* çekerek kirpik diplerimi belirginleştirdim ve gözlerimin yeşilini daha ön plana çıkardım. Jilet gibi bir *eyeliner* çektiğim için yüzümde silemediğim bir memnuniyet vardı. Kendi gözlerimin bu denli koyu bir göz makyajıyla ilk birleşimiydi fakat ortaya çıkardığım sonuç takdire şayandı. Şükürler olsun.

Takma kirpik pek elimin gittiği bir uygulama değildi fakat battı balık yan giderdi. Dikkatlice kirpikleri yapıştırdım ve maskarayla kendi kirpiklerimle birleştirdim. Her zaman yaptığım o çabucak makyajlardan değildi bu seferki. Burnum dahil yüzümü bile gölgelendirmiştim. Dudaklarımı kendi dudak rengimde bir rujla renklendirdikten sonra üzerine dudak parlatıcısı sürdüm ve aynada kendime baktım. Kendime hiç benzemiyordum ama takdire şayandı. Vay be, becermiştim. *Helal kız, Alçin. Sağ ol, canım.*

Bakışlarım yatağımın üzerindeki pembe elbisemin hemen yanında duran yeşil elbiseye dokunduğunda yerimden kalkıp elbiseyi ellerimin arasına aldım. Gözlerimin renginden sadece birkaç ton açıktı. Koyu tonlarda gölgelendirdiğim göz makyajımla göz rengimi daha ön plana çıkarmış ve bu elbiseyi şu an daha bir sevmiştim.

Elbiseye uygun bir alt iç çamaşırı giydim. Sutyen takmayacaktım. Bu tek parça elbiseyi üzerime geçirdim ve aynanın karşısına geçtim. Bedenimi ikinci bir deri gibi saran elbisenin kolları ellerime gelince darlığını kaybediyor ve genişliyordu. Ne yalan söyleyeyim, göğüs kısmından sonra bu elbisede sevdiğim ikinci ayrıntı buydu. Kalçalarımın hemen altında biten elbisenin altına kalın topuklu, siyah, deri, uzun çizmelerimi giydim. Dizlerimin üzerine dek uzanan çizmelerin elbiseme ayrı bir hava kattığını gördüğümde suratımda hoşnut bir gülümseme daha belirdi.

Siyah, küçük çantama rujumu, kartlığımı ve telefonumu koyduktan sonra parfümümü sıktım. Sıla'mn hazır olduğunu belli eden mesajına cevap verdikten sonra odamdan çıktım.

Annem beni baştan aşağıya, hiç de tasvip etmeyen bakışlarla süzdükten sonra elime bir muz tutuşturdu ve aç kalmamamı tembihledi. "Bu nasıl bir doğum günü, pek anlamadım doğrusu," dedi ardımdan. "*İçinizden bir kedi yiyen çıkarın* konseptli sanırım."

"Anne, ona *satanist*, deniyor," dedim, gülmemeye çalışarak.

"Artık ne zıkkımsa," diye söylendi. "Bak bana!" Evden çıkmadan evvel arkamı döndüm. "Melih gerçekten de sizinle olacak mı?" Cevap verirken sinirimi belli etmemeye çalışmak zor olacağından sadece başımla onayladım. "Telefonun açık olsun, Alçin. Sana ulaşabileyim." Başımı tekrardan salladım ve evden çıktım.

Siyah bir elbise giyen Sıla ayaklarına da siyah *Converse* geçirmişti. Bana önce bir baktı, daha sonra arabanın kapısını açıp, içeriye girecekken şok olmuş, eli arabanın kapısında kalakalmış bir halde tekrardan bana döndü. "Yuh!" dedi, eliyle ağzını kapatırken. "Kızım, ne yaptın sen kendine?" Bana biraz daha yaklaştı. "İnanamıyorum, takma kirpik bile takmışsın." Bakışları uzun deri çizmelerimin üzerinde dolandı. "Siyah, deri ve uzun." Beni

onaylayan şaşkın bakışlarla alkışladı. "Bravo. İçinden bambaşka biri çıkmış ama bayıldım. Çok seksisin." Başparmağını yukarıya kaldırdı. "Kesinlikle çok iyi." Bir soluklandı. "Abim kafayı yiyecek! Eyvah! Abim kafayı yiyecek."

Arka koltuğa geçip oturdum. "Selam, Enes, naber?" dedim yerleşirken.

Sıla koltuğa oturup, kapıyı çekerken hâlâ aynı şeyi tekrar ediyordu. "Abim kafayı yiyecek!" Arkasına döndü. "Bilerek yaptın, değil mi?"

Enes şaşkın bakışlarıyla önce bana, ardından Sıla'ya baktı. "Selam, Alçin, iyiyim. Sen nasılsın ve neyi bilerek yaptın?"

"Tabii ki bilerek yaptım, Sıla," dedim. "Ve iyiyim, Enes. Teşekkürler."

"Rica ederim de..." Sıla'ya döndü. "Ne oluyor?"

"Abim, Alçin'i birazcık sinirlendirdi de," dedi. "Alçin de pek geri adım atacak gibi değil. Adamın içinden geçecek, belli."

Enes bir cevap alsa dahi anlamsız bakışlarla arabayı çalıştırdı. Yol boyunca gözlerim sürekli telefondaydı. En azından şu anki sinirimi alan tek bir mesaj atar diye bekledim ama hayır, atmıyordu. Mesaj uygulamasına girip çıksa da mesajlarımı gördüğünü bilsem de bana tek bir mesaj atmadı.

Yol boyunca doğru düzgün konuşmadım bile. Arabadan indiğimizde Ömer Faruk dışarıdaydı ve beni görür görmez, yanıma gelip, "Ahsen sana hiç burcunu sormuş muydu?" diye sordu.

"Ne?"

"Ahsen diyorum, sana hiç burcunu sormuş muydu?"

"Ömer Faruk, onu anladım, neden yani?" Bana soruyu ikinci defa aynı şekilde aktarırken yaşadığı heyecan beni güldürmüştü.

"Ahsen, şu ana kadar aramızdaki herkese en az bir kez burcunu sormuş," dedi. "Sana da sormuşsa fena patlayacağız bu gece. Bir partiye hazırlanıyor ama kimin partisine olduğu daha meçhul. Bu kızda da keçi inadı var, abi, illa öğrenecek nereye hazırlandığını. Hayır, anlamıyorum, giy pembe elbiseni, gel işte. Bu bir şeyleri öğrenme ısrarı neden?"

"Önce bir sakin ol sen," dedim sırtını sıvazlarken. Sıla ve Enes, Ömer Faruk'un bu anlık sinirle karışık heyecanını gülüşlerini saklamaya çalışarak izliyordu. "Yani sanırım sormadı bana hiç."

"Sahi mi?" Belli belirsiz başımı salladım. "Merida, sen bir tanesin." Koca bedeniyle beni saniyesinde kucakladı ve etrafımda çevirdi. Melih'ten sonra ayı olabilecek bir başka kişi varsa o da kesinlikle Ömer Faruk'tu. Beni yere indirdiğinde dengemi sağlamam biraz zaman aldı. Hızlıca telefonuna sarıldı ve rehberden *Civciv* ismini bulup aradı. "Şunu söyleyeyim de bir rahatlasın. Perişan etti beni. Olamaz böyle bir şey."

Nedense hepimiz öylece durup telefon konuşmasını bekledik. En sonun-

da telefonu kapatıp derin bir oh çekti. "Neden bu kadar bilmek istiyormuş?" diye sordum.

"Hediye alacakmış hanımefendi. Bir de bana ayaküstü *bana neden bunu bu kadar geç haber veriyorsun*, diye fırça çekti." Ahsen'i taklit ettiği haline güldü. "Parti deyip geçmek olur muymuş? Eli boş gelinir miymiş?" Sonra bana döndü. "Doğum günün ne zaman harbi?"

"4 Nisan."

"Sözüm olsun," dedi koluma girerken. "Doğum gününü burada kutlayalım." Beraber içeri girerken arkasını döndü ve duymayacağımı düşündüğü -ki borazan gibi sesi vardı- bir sesle, "Bizim Merida'yı yemiş mi bu?" diye sordu. "Ne çıkmış bunun içinden böyle?" Gülmemek için yanaklarımı dişledim.

İçeri girdiğimizde dışarıya kadar gelen o yüksek ses kulaklarımızı delecek desibele yükselmişti. Gerçekten de içerisi dehşet derecede kalabalıktı. Bu kalabalıkta Melih'i bulamam diye düşünürken bakışlarımız sanki bu düşüncemi haksız çıkarmaya yeminli gibi birleşti. Barmenin önündeki bar sandalyelerinden birinde oturuyordu, bir ayağı sandalyenin altındaki halkada, diğer ayağı ise dışarıdaydı ve geleceğimi hissediyormuşçasına elinde viskisiyle kapıya doğru dönük oturmuştu. Beni baştan aşağıya süzerken kaşları çatıldı ve elindeki viskiyi çatılmış kaşlarıyla tezat bir sakinlikle kafasına dikti.

Ardından bir kadın yanımdan gelip geçti. Gözümün ucuyla bakmış olsam dahi onun Ceyda olduğunu anlamıştım. Yani o şekilde oturmasının bir anlamı varmış, değil mi? Adam bariz bir şekilde bu kadını bekliyormuş. *Maalesef.*

Fakat Melih, Ceyda yanına yaklaşırken dahi bakışlarını üzerimden ayırmadı. Beni kaç kez baştan aşağıya süzdü, kaç kez bakışları suratımda gezindi, sayamadım. Bu kalabalık mekânda sabit duran iki cansız nesne gibiydik. Ceyda yanına yaklaştığında anca kopabilmişti bakışlarımız. Tokalaşmak için elini uzattı, bakışları tekrardan gözlerime dokundu. Ceyda nereye baktığına bakmak adına arkasını döneceği sırada başımı hızlıca yan tarafa çevirdim. Bir kez karşılaşmış olsak dahi beni hatırlayabilirdi ve ben bir çuval inciri berbat edecek taraf olmak istemiyordum.

İsmail abiye mesaj atıp nerede olduklarını öğrendim. Mekânın üst katındaki, alt katı direkt olarak gören, DJ kabininin hemen üstünde olduklarını söyledi. Merdivenlerden çıkarken birkaç bedene çarpmış olsam da yanlarına ulaşmayı başarmıştım.

"Melih'in haberi yok, değil mi?" diye sordu bana bakarak.

"Bu işi ondan daha iyi bir şekilde yapacağımı biliyorsun," dedim, hemen

Ninova

arkamda kalan masaya dayanırken. Küçük bir odaydı, yaslandığım masada kocaman iki bilgisayar vardı ve sekize ayrılmış toplam on altı ekranla alt katı izliyorlardı. "Melih kesin bir dakikada yapmıştır."

"Adam otuz altı saniyede sistemi telefona yükledi, Alçin," dedi. *Pislik!* Her konuda iyi olmak zorunda mıydı?

"Ama zor olacaktır, İsmail abi," dedim, bir saniye bile düşünmeden. "Hem onu oyalayıp..." Bu kelimeyi söylerken boğuluyormuş gibi çıkmıştı sesim. Hızlıca kendimi topladım ve zihnime doluşan o görüntüleri sildim. "Hem de telefonuna ulaşması zor olacaktır. Bırakın, ben yapayım." Celal abiye döndüm. O da buradaydı. Ve dün gece tanımadığım o adamlar da. "On saniye geç olabilir ama sonuca götürür. Söz veriyorum."

"Melih'e sormam lazım," dedi İsmail abi. "Ayrıca senin buraya gelmemen gerekiyordu. Nereden çıktın sen?"

"Beni sırtımdan bıçakladığınız yetmiyormuş gibi bir de hesap soruyorsunuz, bravo." Uzanıp telefonunu aldım. "Mesaj atma. Arama da. İzin vermeyeceğini biliyorsun. Bırak, yapayım işte, İsmail abi." Celal abiye döndüm. "Sence de benim yapmam daha mantıklı değil mi?"

"Bırakın yapsın, abi," dedi. İçim bir nebze rahatladı. Yüzüme yayılan gülümsemeyi silmeye çalışıyordum. "Melih'in, kızın lavaboya gitmesini beklemesi en garanti olay ki gitmeyebilir. Diğer yandan siz de gördünüz, kız tek değil. Mekâna yalnız gelmedi ve dört bir yanda adamları var. Bizim gibi onların gözleri de bizim üzerimizde olabilir. Kız lavaboya gitse dahi Melih'i izlemeye devam edecekler. Kız lavaboya telefonuyla da gidebilir. Çok fazla olumsuz olasılık var. İşi şansa bırakamayız. Ben oyumu Alçin'den yana kullanıyorum."

Neredeyse yerimde tepinecektim. Ama soğukkanlılığımı korudum. "Saçlarımla kendimi gizleyebilirim," dedim, uzun ve gür saçlarımın arasından ellerimi geçirirken. "Melih... Abi sadece bir anlığına telefonu bana doğru irmeli. Bu kadar. Sonrası bende. En garanti yol bu." İsmail abinin bakışları yumuşayınca devam ettim. "Hem lavaboya telefonuyla gitse dahi peşine takılırım. Bir şekilde birini aramak için telefonunu rica edebilir, arkamı dönüp sistemi telefona yüklerim." Tabii bu noktada kızın beni tanıma ihtimali vardı ki bu ihtimali onlara söylemekten olabildiğince kaçındım. Bilmeseler de olurdu. "Her türlü altın elma benim elimde. Bırakın, ben yapayım."

"Disk Melih'te," dedi İsmail abi. Şükürler olsun, kabul etmişti. "Ne yazık ki kız mekâna giriş yaptı. Nasıl alacaksın? Melih bu işe karışmaman gerektiğini başımıza kaka kaka söyledi. Şimdi seni aşağıya gönderirsem beni bitirir. Hadi bizi geç, sana belleği vermeyebilir."

"Verir," dedim. Hem de öyle bir verir ki. "Sen orasını kafana takma."

"Gel o zaman." Celal abi elindeki ufak kulaklığı kulağıma yerleştirmek için yaklaştı. "Seni bununla yönlendireceğiz. Bir sorun halini ya da sistemi yüklemek için en doğru anı sana bildirebiliriz. Ama sen kendin için en doğru anın ne zamansa bizi dinlemeden sistemi yükleyebilirsin."

Söylediği her şeyi can kulağıyla dinleyip onayladım. "Kadının hemen arkasına oturabilir misin?" diye sordu İsmail abi. Kameralardan en büyüğüne baktım. Ceyda, Melih'e neden bu kadar yakındı? *Ceyda'nın yanı dolu, buna odaklanman gerekiyor.* "Orası dolu, Alçin. Adamı kaldırman gerekiyor."

"Sorun değil," dedim kendimden emin bir sesle. "Halledebilirim." Kulaklığa dokundum. "Beni duyabilir misiniz? Yani konuşup size cevap versem sesim size ulaşacak mı?"

"Kulaklığın üstüne bir kez dokununca seni duymamızı sağlayabilirsin. İki kez dokununca seni duyamayız. Şu an kapalı. Açmak istediğinde dokunman yeterli," dedi İsmail abi.

"Tamamdır." Başımla onaylayıp çantamın askısını sıkı sıkıya tuttum. "Gidiyorum o zaman."

"Melih'le kavga etme." Gözlerimi devirdim. "En azından şu an."

Kalabalığı yararak soluğu Ceyda'nın arkasında oturan adamın yanında almak neredeyse beş dakikamı aldı. Beş koca dakikayı insanların arasından sıvışmakla geçirdim. Ömer Faruk'un dayısının o arabaya nasıl bindiğini bir kez daha anladım. Bu kadar insan para demekti ve çok fazla insan, çok fazla paraydı.

Ceyda'nın görüş açısındansa Melih'in görüş açısından yaklaştım. Beni gördüğünde yüzündeki o sakin ifadeyi bir anlığına kaybediyor gibi oldu fakat ardından kolayca toparladı. O, bakışlarını benden çekip karşısındaki kadına sabitlese de ben ona bakmaya devam ettim. Ardından Ceyda'yla hemen arkasında, kendi halinde içkisini yudumlayan adamın arasına girdim ve barmenden bir kadeh viski istedim. Bunu yaparken bakışlarım hâlâ Melih'in üzerindeydi.

Yandaki adamın üzerimde hissettiğim bakışlarına dönmek zorunda kaldığımda başımı çevirmiştim. Sanırım bu noktada birazcık cilveli olmam gerekiyordu. İnşallah becerebilirdim. Aralarındaki o kısacık yerde içkimi beklemeye başlarken bakışlarımı yanımdaki adamın üzerinde topladım. Bakışlarını elindeki içkisinden çekip bana baktığında yüzüme becerebildiğim en davetkâr gülümsemeyi yerleştirdim. Çantamdaki telefonum titremeye başladı ama umursamadım.

"Merhaba," dedi tanımadığım adam.

"Merhaba," dedim ve elimi uzattım. "Alçin." Telefonum tekrar titredi.

Tanımadığım adam mavi gözleriyle önce yüzüme, ardından göğüslerime, daha sonra tekrardan yüzüme baktıktan sonra uzattığım elimi sıktı. "Kaya."

"Memnun oldum," dedim ve ona doğru biraz daha yaklaştım. Telefonum üst üste iki kez titredi.

"Ben de memnun oldum." Bakışları göğüslerimdense gözlerimde gezmeye başlayınca en azından -konu göğüslerim olmadan- muhabbet edecek birkaç dakika kazandığım için memnundum. Dikleştiğimde bakışları gözlerime ulaştı. Gerilmemeye özen göstermeliydim. "Buraya ilk gelişiniz mi?"

"Viskiniz." Barmen buzlu viski bardağını bana doğru uzattığında oldukça rahat bir tavırla bardağı kavradım ve önüme çektim. Çantama uzanacağım sırada benden önce davranıp çıkardığı birkaç yüzlüğü barmene doğru uzattı.

"Bu seferki benden olsun," dedi.

"Olur mu öyle şey?" Telefonum titredikçe titredi. Melih işine odaklanmıyordu işte. Bu işi devraldığım için bana minnettar olmalıydılar. Adamın tüm odağı benim üzerimdeydi, Ceyda'yla ilgilenemiyordu.

"Bir dahaki de sizden olur," dedi, flörtöz bir sesle. Etrafıma bakındım ve gülümseyerek onu onaylarken şükürler olsun ki yerinden kalkmış ve bana yerini vermeyi teklif etmişti. "Böyle gelin lütfen."

Telefonum bir kez daha titrese de umursamadım. Başımla onaylayıp kalktığı yere oturdum ve içkimi önüme çektim. Bir sonraki bar sandalyesine oturup bedenini tamamen bana doğru çevirdi. Evet, ilk görev tamamdı. Adamın yerini almıştım ama şimdi bu adamı nasıl postalayacağımı bulmam lazımdı.

"Teşekkürler." Melih'ten küçük ama benden büyüktü. En azından yüz hatlarından anlaşılan buydu. Teşekkürümü başıyla kabul ettikten sonra içkisini bana bakarak yudumladı.

Bu adamla neredeyse on dakika boyunca konuşmak zorunda kaldım. On dakika. Lanet olası on dakika boyunca asla susmadı ve kalkacak gibi bile değildi. İsmail abiler bu işi bana verdikleri için pişman olmuş olmalıydılar ama en azından şu an kadar kulağıma bir ses dahi gelmemişti.

Sonra birden aklıma burada tanıdığım birkaç kişinin olduğu gerçeği geldi. Sıla. Evet. Sıla bana yardımcı olabilirdi. Karşımdaki adam bana ne kadar varlıklı olduğunu anlatırken mesaj uygulamasına girdim ve Sıla'nın ekranını açmadan evvel Melih'in ekranı önüme düştü. Attığı tüm mesajları hızlıca okudum.

Melih: *Umarım şu an düşündüğüm şeyi yapmıyorsundur, Alçin.*

Melih: *O adam sana bu şekilde bakmaya devam ederse iki gözünü de eline vermem gerekecek.*

Melih: *O Kaya'yı buraya gömmeden evvel lütfen şuradan kalkıp git, Alçin.*

Melih: *Memnun olmuş. Sikerim memnuniyetini!*

Melih: *Ah, Alçin, ah! Gerçekten sabrımı sınıyorsun! Gerçekten!*

Melih: *Alçin, kalkıp git şuradan yoksa bu adamın belasını sikeceğim.*

Melih: *Adam göğüslerine bakıyor, amına koyayım.*

Melih: *Yavrum, lütfen.*

Melih: *Ödediği o parayı ona iade etmeyen en adi şerefsizdir.*

Melih: *Alçin. Hadi!*

Alçin: *Üzerine düşen göreve odaklan, Melih Cihangir.*

Alçin: *Ve lütfen biraz profesyonel ol.*

Alçin: *Ayrıca cevap vermediğin o mesajlarım gibi ben de bundan sonraki hiçbir mesajına cevap vermeyeceğim.*

Alçin: *Sadece sana döndüğümde o diski bana uzat.*

Saniyeler içinde cevap verse dahi onun mesaj ekranına geri dönmedim. Sıla'ya yardım çağrısı gönderdim ve dakikalar sonra beni kurtarmaya gelen Ömer Faruk olmuştu. Tanımadığım adamdansa Ömer Faruk'la konuşmaya başladığımda adam pes eder ve kalkıp gider sandım ama yok, asla pes etmiyordu. Ömer Faruk uzun bir süre adama kilitlendi. Tanımadığım adam bardağındaki son yudum içkisini içip, bana başıyla vedasını edip yanımdan ayrıldığında dakikalardır tuttuğum soluğu anca verebilmiştim.

"Tamam, biliyorum, adamı yerinden ettim. Üstüne bir de senin o korkutucu bakışlarına maruz bıraktım ama zorundaydım," dedim kendi kendime.

"Eğer buradaki görevim bittiyse..." dedi kısık sesle, bu gece insanların ne çok görevi vardı. "Gideyim ben, Merida. Ahsen'in pastasına göz kulak olma görevini bana verdiler. Baksana bana, görev adamı gibi mi duruyorum?"

"Diğer alternatif kimdi?"

"Burak," dedi hırsla. "Şerefsiz, beş yüz liraya yerimi alabileceğini söyledi ama ona güvenilir mi kızım? Bir beş yüze pastayı bile satar o." Güldüm. "Ben de kaderime razı gelip pastaya bakıcılık yapmaya başladım. Keşke Ahsen'i alma görevini Ufuk'a vermeseydim. O, pastaya bakıcılık yapabilirdi. Civciv'in yanında benim dil çözülüyor, ondan beni burada tuttular." Ufak bir çocuk gibi ofladı. Bu koca cüssesine, dövmeli bedenine o kadar tezattı ki bu halleri, gülmeden edemiyordum. "Neyse. Bir sorun yoksa gidiyorum ben."

"Git, git," dedim kolunu sıvazlarken. "Teşekkür ederim."

"Önemsiz, Merida."

Keşke Ömer Faruk'u göndermeseydim. İşlerin o saniyeden itibaren bu denli değişeceğini nereden bilebilirdim ki?

Ama gerçekten elimden gelen bir şey yoktu. Onlara sırtım dönük otururken her şey daha kolaydı fakat şu an yüzüm doğrudan ona dönüktü. Melih'in gözleri benim üzerimde olsa da Ceyda'ya her baktığında suratındaki o gülümsemeden nefret eder hale gelmiştim. Genç kadın resmen adamın ağzının içindeydi. Sandalyesi ve dolayısıyla çıplak bacakları Melih'in iki ba-

çağının arasındaydı. Birbirlerine dönük bir şekilde oturuyorlardı ve bundan da nefret ettim. Barmen her nasılsa boşalan her bardağımı saniyesinde doldurup, para almadan devam ediyordu. *Adamın daimi müşterisi olduğundan servisyatı en sonunda almaya karar vermiştir. Paramız yok, Alçin, biraz yavaş!*

Açık olan ekrana bildirim düşünce elimdeki bardağı, Ceyda'nın kahkahalar atarak, başını Melih'in omzuna koyuşunu izlerken başıma diktim. İçki boğazımı yara yara aşağıya inerken yanan yemek borum bana lanet okuyordu. Ben de Ceyda'ya. Resmen adamın ağzındaydı, ağzında! İmdat gerçekten.

Melih: *Yavaş, Alçin.*

Melih: *Su değil o elindeki siktiğimin içkisi!*

Telefonunu ekranını ters döndürerek bar masasının üzerine koydu. Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti. Ceyda o sırada başı onun omzunda konuşup duruyordu. O kadar gürültülüydü ki hiçbir bok duymuyordum. İyi ki duymuyordum yoksa kafayı yerdim. *Sanki şu an yemiyormuşsun gibi.*

Barmenin doldurduğu diğer bardağın yarısına kadar içerken de ona bakıyordum. Ona kırılmış olsam da hatta ona küsecek olsam da bu kadar mükemmel olması haksızlıktı. Adam resmen parlıyordu. Ceyda'yı bu kadar kolay bir şekilde ağına düşürmesinin başka bir açıklaması olamazdı zaten. Bana dudaklarını oynatıp *yavaş*, diyerek emir verdi. Yaptığım tek şey omuz silkip elimdeki bardağı kafama dikmekti.

"Alçin!" Kulağımda bir ses bağırınca resmen yerimde sıçradım. Allah kahretsin, kulağımdaki kulaklığı unutmuştum. Melih, yüzümün her yerine yerleşen korkuyu fark ettiğinde neredeyse yerinden fırlayacaktı. Onu elimle belli belirsiz bir hareketle durduğumda kulağımdaki ses devam etti. "Kızım, su mu içiyorsun ulan sen?" İsmail abiydi. "Bak, sarhoş olup o sistemi telefona yüklemezsen seni oraya gönderdiğim için Melih beni mahveder. Gerçi..." dedi duraksayarak. "Her türlü mahvedecek zaten. Hay sikeyim ya!"

Telefona takip uygulamasını yükleyecek kadar kendimdeydim ama bunu onlara söylemek yerine, telefonu elime alıp Melih'e cevap vermek yerine son mesajımı alıntılayıp sadece bir nokta koydum. Ceyda o an bunu hissetmiş gibi başını Melih'in omzunun üzerinden kaldırdı. Asıl sarhoş olan oydu. Kız kafasını yerinde tutamıyordu. Ben kendimdeydim ve işimi layığıyla yerine getirmeyi bekliyordum.

Melih o diski bana verene kadar geçen o dakikalarda resmen sinir krizinin eşiğindeydim. Tanımadığın, birlikte iş yapacağınız -ki yapacağın o işin ne olduğu bile belli değil- bir adama bu denli yaklaşmak hangi literatürde yazıyordu? Bacaklarını adama sürtüp durmaya devam ederse burada birazdan çıngar çıkacaktı. Melih'i de öldürmemem için hiçbir neden yoktu.

İçimde öyle büyük bir sinir patlaması yaşanıyordu ki bunun önüne

geçmek çok zordu. *Biz ona kıskançlık diyoruz.* Kıskançlık. Deliriyordum. Kıskançlığın bu denli yoğun ve güçlü bir duygu olduğuna ilk kez şahit oluyordum. Bu, annenle babanı bir başkasından kıskanmak ya da senden daha güzel saçları olan birini kıskanmak gibi değildi. Asla değildi. Çıldıracakmış gibi hissettiriyordu ve ben de zaten şu an çıldırıyordum.

Disk önüme doğru itildiği sırada Ceyda'nın telefonu da aynı şekilde bana yaklaştırılmıştı. O kadar rahat ve profesyoneldi ki hayret etmemek elde değildi. Bir tozu silkelermiş gibi telefonu bana uzatmış ve diski hemen altına sıkıştırmıştı. Böylelikle hem telefonu hem belleği alabilecektim.

Etrafta bizi izleyen gözlerin olduğunun farkında olacak kadar kendimdeydim. Celal abinin sesi kulağıma ulaştığında kesik kesik soluyordum. "Şu an alabilirsin," dedi. "Biri ortalarda görünmüyor."

Başımı belli belirsiz salladıktan sonra sandalyemi kavrayarak ayaklandım. Masadan destek alarak dik durmaya çalıştım ve sonrasında sorunsuz bir şekilde dikleştim. Başımı çevirip Melih'e baktım. Gözleri sadece benim üzerimdeydi. Sinirliydi, dehşet sinirliydi. Oh olsun, ben de ona sinirliydim. Hem de çok fazla. Ceyda nereye baktığına bakmak için kafasını bana doğru çevireceği sırada kafamı hızlıca barmene çevirdim ve uzun saçlarımın ardına saklandım.

Yakalanacağım korkusu o kadar yoğundu ki kalbim göğüs kafesimi zorluyordu. Nefesimi düzene soktuktan sonra oldukça rahat bir sesle bedenimi bar masasına yasladım ve barmenin hemen arkasındaki, bardağımı sürekli doldurduğu o şişeyi işaret ettim. Beni duyması için kulağına yaklaşarak, "Bana o şişeyi uzatır mısın?" diye sordum. Üzerimde beni izleyen gözlerin sayısının çok fazla olduğunu hissediyordum ama heyecanlanmamaya çalıştım. Kulağımdaki ses, Ceyda'nın önüne döndüğünü söylediği anda barmen de şişeyi telefonun hemen yanına koymuştu. Derin bir nefes alarak şişeyi ve telefonla diski önüme doğru çekip az önceki yerime yerleştim.

O saniyeden sonra önce kendime bir içki daha doldurdum ve telefonunu sanki benim telefonummuş gibi sahiplendim. Saçlarımla iki yanımı kapatırken telefonun girişiyle aynı olan diskin girişini yuvasına yerleştirdim. Ekran saniyeler içinde aydınlandı. Önüme düşen adımları sorunsuz geçtiğimde tuttuğum o nefes dudaklarımın arasında yeryüzüne ulaştı. Sadece on saniye kalmıştı ve bu da telefonun sistemi kabul etmesi için gereken minimum süreydi. Kalbim parmaklarımın ucunda atıyordu sanki. Ekran önce kırmızıya, ardından yeşile ve en son maviye boyandıktan sonra Ceyda'nın kendi ana ekranına geri döndüğünde işlem tamamlanmıştı.

Otuz beş saniyede başarmıştım.

Yüzümde kendinden emin bir ifade belirdiğine emindim ama kendimi

şımartacak en son yerdeydim. Tekrar ayağa kalkıp elimin tersiyle telefonu onlara doğru ittim ve Melih bir saniye bile kaybetmeden telefonu Ceyda'nın kolunun hemen arkasına kadar yaklaştırdı. Hızlıca kulağımdaki kulaklığı kapadım. Barmenden kâğıt ve kalem isteyip üzerine bir şeyler karaladıktan sonra eline tutuşturdum, ardından çantamı ve şişemi alıp onlardan uzaklaştım. Son kez arkamı dönüp baktığımda Melih'in bakışları üzerimdeydi. Ceyda'ya yakalanmak umurunda değilmiş gibiydi. Sorgular gibi bakıyordu. Nereye gittiğim, elimdeki o şişeyi neden aldığım gibi bir ton soru vardı gözlerinde. Profesyonel değildi, buna emin olmuştum.

Ceyda içinde bulunduğum kalabalığa döneceği sırada tüm sesler kesilmiş, ardından bir doğum günü şarkısı yükselmeye başlamıştı. Saat tam gece yarısını vurmuş olmalıydı. Az ilerimdeki arkadaş grubundan yükselen ve çalan şarkıyla senkronize ilerleyen kelimeleri dinleye dinleye onlara doğru yaklaştım. Sıla beni gördüğünde kolumdan tutarak zar zor ayakta duran bedenimi kendisine yasladı. Her şeyi hallettikten sonra dağılmak için kendime izin vermiştim. Kalabalığa uyum sağlayarak doğum günü şarkısını söylemeye başladım. Bir şarapçı gibi elimde içki şişemle ve doğru düzgün ayakta duramazken. Bir de her yudum sonrası elimin tersiyle ağzımı silersem tamamdı.

Ahsen bedenini dehşet güzel saran tozpembe elbisesiyle o kadar gözalıcı görünüyordu ki hayran olmamak elde değildi. Elleriyle kocaman açılmış ağzını kapamakla ve şaşkınlığını gizleyememekle meşguldü. Yanındaki Ömer Faruk'a sarılmak için döndüğünde incecik bedeni çocuğun kalın kollarının arasında neredeyse küçücük kalmıştı. Ömer Faruk yüzünde kocaman gülümsemeyle dudaklarını şakağına bastırıp kendini geri çektiğinde, Ahsen daha içten gülmeye başladı.

Doğum günü kızı etrafındaki insanlara sarılıp, teşekkür ederken, orada öylece durup onları izledim. Değişen, neredeyse tepetaklak olan hayatıma baktım. Az önce tanımadığım bir kadının telefonuna takip uygulaması indirmiştim, şimdiyse sanki çok normal bir şey yapmışım gibi gelmiş burada, bir gece kulübünde, sınıf arkadaşımın doğum gününü kutluyordum. Hayatın bazen karşımıza neler çıkaracağı belli olmuyordu sahiden.

Ahsen bana doğru yaklaşıp, beni az önce sarıldığı Sıla'nın yanından çekip aldı ve sıkıca sarıldı. Elimde hâlâ içki şişesi vardı, ben de bu şekilde kollarımı bedenine sardım. *Şişeyi bıraksak mı acaba? Hayır!* Bana döndü ve Ömer Faruk'u da hemen yanıma çekip ikimize baktı.

"İkiniz de şımarık çocuklar gibi görünüyorsunuz şu an," dedi gülerek. "Ben nasıl sana burcunu sormış olamam ya?" diye hayıflandı. "Resmen tuzağa düşürüldüm." Yanındaki kocaman kutuyu kaldırıp elime tutuştur-

duğunda elimdeki şişeyle kutuya resmen sarıldım. "Ben bir de gidip sana hediye aldım."

"Gerçekten mi?" dedim, başımı kutunun üzerine çıkarmaya çalışırken. "İnanamıyorum ya! Ben sana hediye almadım, Ahsen." Resmen aklımdan uçup gitmişti. Sonra birden olayın absürtlüğüne gülmeye başladım. İçkinin bedenimdeki etkisi olur olmadık yerlerde çok konuşmak ve gülmekten ibaretti. "Sen doğum gününde bana hediye alıyorsun ama hediye alması gereken kişi benim." Elimdeki şişeyi ona uzattım. "Elimde anca bu var," dedim gülerek. "Onun da yarısını çoktan içtim, kusuruma bakma."

Ahsen elimdeki şişeyi alıp, kafasına dikeceği sırada Ömer Faruk uzanıp şişeyi masanın üzerine bıraktı. İkimiz de çatılmış kaşlarla ona bakınca, bakışlarını kaçırıp sanki onu duyabilirlermiş gibi DJ kabinine bağırmaya başladı. "Hadi, açsana," dedi Ahsen kulağıma yaklaşırken. "Umarım beğenirsin."

Olayın absürtlüğü cidden çok fazlaydı. Kızın doğum gününde ondan hediye alıyordum, üzerine elim boştu. *İçkimizi verdik.* Hediyeyi beğenip beğenmeyeceğimi kocaman bir heyecanla bekliyordu. Bunların hepsini yapması gereken kişi bendim. Bu nedenle kutuyu ona geri vermek istedim ama asla kabul etmedi.

Neredeyse bacak boyum kadar olan uzun kutuyu yere indirdim ve üzerindeki pembe hediye paketini yırtmaya başladım. Bu kısımda kendisi de bana yardım etmişti. En sonunda olaya Sıla da dahil olmuş ve bu açılmaması için binlerce bantla bezenmiş hediye paketinden kurtulmuştuk. Ortaya kocaman bir Prenses Merida bebeği çıktığında içkinin de etkisiyle neredeyse yerimde zıplayacaktım. O kadar güzeldi ki...

Hediyeyi kucağıma alıp kaldırdığımda, etrafımdaki herkes aynı anda *aa, ne tatlı* nidaları koparınca suratımdaki gülümseme daha da büyümüştü. Kollarımı uzatıp Ahsen'i tekrardan, kocaman kucakladım. Bu içki duygusallık da yapıyor muydu?

Ömer Faruk elindeki hediyeyi Ahsen'e uzattığında, Ahsen'in suratı *yine aynı şeyi mi aldın*, der gibi mimikleriyle aydınlandı. Sıla ve ben hariç diğerleri de aynı şekilde bir Ömer Faruk'a bir Ahsen'e bakıp sırıtmakla meşguldü. Ahsen saniyeler içinde paketi açtığında, kucağında kocaman, pofuduk mu pofuduk, sarı bir civciv vardı.

Ahsen alttan alttan bakmaya çalışsa da gülümsemesini gizleyemiyordu. "Her doğum günümde bana civciv almaktan ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordu.

"Ben buna cevap veremem," dedi Ömer Faruk. Sonra uzanıp Ahsen'i ve kucağındaki civcivi kendine doğru çevirdi. "Koleksiyonum için kocaman gülümse, civciv."

Ömer Faruk'un Ahsen için bir fotoğraf koleksiyonu mu vardı?

Ahsen, Ömer Faruk'u ikiletmeden, kocaman gülümseyip koca civciv sıkı sıkıya sarıldı. Küçük fotoğraf makinesinin zayıf flaşı yüzünü aydınlatıp bu seneki fotoğrafını çekti. Ahsen, civcivi yan tarafına koyup diğer hediyeleri açmak için Ömer Faruk'a arkasını döndüğünde, bu genç adam hâlâ çektiği fotoğrafa bakıyordu. Hem de suratında içten bir tebessümle.

Gelip geçen dakikaların ardından kulağımdaki kulaklığı çıkarmış, öylece doğum günü kızının masasında oturuyordum. Melih'i göremesem de hâlâ orada, Ceyda'yla birlikte oturduğunu biliyordum. İçimdeki ses beni ciddi anlamda zorlamaya başlamıştı ve eğer ona uyarsam şu an kalkıp Melih'i kolundan tuttuğum gibi yanıma çekiyor olacaktım. Bir çuval inciri işte bu sefer berbat edebilirdim.

Ama ayaklandım, her kötü ihtimale rağmen onun yanına gitmek için ayaklandım. Hem de elimde şişemle birlikte. Tabii saniyeler içinde yanımda oturan Ufuk kolumdan tutarak beni kalktığım yere geri oturtturdu.

"Düşecektin," dedi, şaşkınlıkla ona baktığımda. Düşecek miydim gerçekten? Kafam harbiden yerinde olmayabilirdi. "Sen iyi misin?" Bakışları yüzümde gezindi. "Bu akşam biraz..." Doğru kelimeyi bulmak ister gibi duraksadı. "Farklısın."

Güldüm. "Gözlerim yüzündendir," dedim. "En son onları ne zaman bu kadar koyu boyadım, inan ki hatırlamıyorum." Acaba beni anlayabiliyor muydu? Kelimeler ağzımın içinde yuvarlanıyordu. "Beni anlayabiliyor musun?"

Bembeyaz dişlerini göstererek güldü ve başını onaylayarak salladı. "Sadece biraz fazla gürültülü." Anladığımı belli edercesine gülümsedim. İçki şişesine uzanacağım sırada benden önce davranıp şişeyi benden uzaklaştırdı. "Sanırım yeterli," dedi. "Bu gecelik biraz da olsa ara vermen senin açından daha iyi olacak."

"Sarhoş değilim ki." *Sadece sinirli ve kıskancım.*

"Az önce dengeni sağlayamadın," dedi, haklı olmanın verdiği özgüvenle. "Düşüyordun, Alçin."

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sence..." dedim, başımla barmen masasını işaret ederek. "Oraya ulaşamaz mıyım yani?"

Başını bir saniye bile düşünmeden iki yana salladı. "Çok kalabalık, düşersin."

"Ama oraya gitmem gerekiyor. Bir kadın var ve çok güzel. Ve bir adam daha var." Zihnimden geçen görüntüler midemi bulandırmaya başlıyordu. "Hiç iyi şeyler olmuyor orada şu an, eminim."

Aynı şekilde güldü. "Kimmiş onlar?"

"Bunu seninle paylaşamam. Gizli bir görevdeyim."

O kadar büyük bir kahkaha attı ki ben de güldüm. "Öyle mi?" Başımı aşağı yukarı salladım. "Ama istersen seni oraya götürmeye yardım edebilirim."

Resmen gözlerim açılmıştı. "Gerçekten mi?" Başını salladı. "Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Sadece tek bir şartla," dedi ve bakışları suratımda gezindi. Meraklı bakışlarla şartını bekledim. "Bu gecenin sonunda benimle sert bir kahve içersen istediğini yapabilirim. Seni eve bu şekilde gönderemem. Çok sarhoşsun."

Tam ağzımı açıp, bir şey söyleyecekken Sıla benden önce davrandı ve bir nevi kurtarıcım oldu. "Abimle geldik," dedi. "Merak etme, Alçin'i bir güzel ayıltır o. Zaten şu an onun yanına gitmeye çalışıyor." Bana döndü ve omuzlarımdan tutarak beni sıkıca salladı. "Bu kadar içmemeliydin, biliyorsun, değil mi?"

Badem gözlerine bakıp, çekinerek başımı salladım. "Ama iyi oldu." Birden tekrar sinirlendim. "Çok zordu orada, o şekilde oturmak. Kadın resmen içine düştü adamın ya. İçine düştü, içine. Bacaklarıyla çepeçevre sardı." Kaşla göz arasında masanın üzerindeki şişeye uzandım. "O yine de hep bana bakıyordu ama kadın kucağına yattı." Tam kafama dikeceğim sırada şişe ellerimin arasından alındı.

Melih tarafından.

Sıla, abisini göstererek, "Al, seni almaya bizzat kendisi geldi," dedi.

Melih hemen masanın ucunda, ayakta dikiliyordu. Masadaki herkes onu gördüğü gibi her ne konuşuyorsa susmuştu ve doğrudan ona bakmaya başlamıştı. Ciddi anlamda haksızlıktı, bu kadar kusursuz olması haksızlıktı. Alkolün etkisinden mi bilinmez, dibim düşmek üzereydi. Oysa şu an, bu gece onu gördüğüm ilk an değildi. Gerçi onu gördüğüm her an aynı şekilde hissediyordum, o ayrıydı.

Elini uzattı. "Gel bana," dedi. Ona her ne kadar sinirli olsam da itaatkâr bir kedi gibi hızlıca yerimden ayaklandım. Ayağa kalkıp geçmem için yer veren Ufuk'un bakışları üzerimde geziniyordu. Melih bir ona bir bana bakıp belimi sıkıca kavradı ve ayağım takılıp, düşeceğim sırada sımsıkı tutup bedenimi bedenine yasladı. "Tuttum seni, yavrum, yaslan bana," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Eriyip gitmemek elde değildi.

Simsiyah gömleği, simsiyah kumaş pantolonu ve siyah ayakkabılarıyla o kadar karanlık görünüyordu ki yanında bu halimle antepfıstığı gibi hissettim. Koyu yeşil elbisemi seviyordum ama şu an yanımdaki adama en uygun görünen, bacaklarıma kadar beni saran deri çizmelerimdi. Koyu kızıl saçlarım onun omuzlarına kadar dökülmüştü ama hiç de gocunur gibi değildi.

Kulağına doğru fısıldayıp, "Bugün Ahsen'in doğum günü," dedim. Şu an kafasından kim bilir neler geçiyordu, bu bilgiyi kesin gerisin geri fırlatmıştı.

Ahsen'in bakışları Melih'in üzerinde dolandı. Melih oldukça sakin bir sesle, "Doğum günün kutlu olsun," dedi. "Nice yaşlara."

Ahsen içtenlikle, "Teşekkür ederim," dediğinde, Sude gözlerini devirip elindeki içkiyi kafasına dikmişti. Bu kızın derdi neydi, anlam veremiyordum.

Melih, belimi kavrayan elinin üzerindeki elimi tutmak için avcunu yukarıya doğru çevirdi ve parmaklarımızı kenetledi. Ardından Ömer Faruk'a döndü. "Bu gece için eyvallah," dedi.

"Ne yaptım ki abi? Başka bir zaman, her ne olursa olsun, aynı şekilde yardımcı olmaya çalışırım."

"Eyvallah," dedi ve bana döndü. "Gidelim mi?"

Başımı iki yana salladım. Dans etmek istiyordum. "Dans edelim."

Masadaki herkesin bize baktığına, gerçi bakmasa da Sıla'nın gürültülü kahkahasından sonra bakacağına emindim, hissediyordum ama umursamadım. Elinden tuttuğum gibi onu peşimden kalabalığa çektim. Ona sinirliydim, küsmüştüm hatta onu deli gibi kıskandığım için de ayrıca çıldırmıştım. Bu ona cezamdı, evet. Ona ceza verebilirdim.

İkimiz için de bir yer bulduğuma emin olduğumda durdum ve ona dönüp kulağına doğru yükseldim. "Bu senin cezan," dedim, dişlerimin arasından. Sonra onu koklamak istedim ama başka bir kadının kokusu tenine sinmişti. Belimi saran ellerinden kendimi ayırıp bir adım geriye çekildim. "O kadın gibi kokuyorsun."

Dans etme isteğim saniyesinde gitmişti. Biliyordum, bunu yapmak zorundaydı. Aklını bulandırmak zorundaydı ki her şey tıpkı şu anki gibi sorunsuz işleyebilsin. Fakat içimdeki bir nokta neredeyse oturup ağlayacaktı. Çok içmiştim, biliyordum. Alkolün etkisiyle zihnim daha da berraktı ama bu asla iyi bir şey değildi, aynı zamanda duygular da çok yoğundu.

Beni tekrar kendine çekti ve yüzünü boynuma gömdü. Kollarının arasında put gibi duruyordum. Ceyda resmen kafasını adamın göğsüne, omzuna, her yere yaslamıştı. Ve resmen parfüm şişesinin içine düşmüş olmalıydı. Melih'in kendi kokusu alt notalarda bir yerdeydi, kendini hatırlatıp duracak kadar da güçlüydü ama benim burnum sadece o kadının kokusunu soluyordu.

"Beni sikitir et," dedi kulağıma doğru. "Sen benimmişsin gibi kokuyorsun."

"Hayır," dedim. "O kadının kokusunu istemiyorum." Bakışlarımız birleştiğinde gözleri gözlerimle buluştu. Kahretsin ki gözlerim doluyordu ve karşımdaki adam bu durum karşısında ne yapacağını bilemez gibi bana bakıyordu. "Senin kokunu seviyorum. Sadece seni solumak istiyordum şu an. Ama iğrenç kokuyorsun."

"Şşt! Hayır, hayır, lütfen ağlama." Hızla iki eliyle yüzümü avuçlarının arasına aldı ve başparmağını gözlerimin altında gezdirdi. "Bu güzel gözlerden bir damla yaş daha akmasına dayanamam, Alçin. Lütfen."

"Ama ben sana küstüm," dedim, bambaşka bir konuya atlayarak. Aynı bakan bakışlarına şaşkınlık eklendi. "Yok öyle şaşırma falan." Omzuna vurdum. "Çocuk muyum ben, Melih? Öyle tek kelime etmeden, arkanda bırakıp gidiyorsun beni. Tek kelime etmiyorsun. Arıyorum, açmıyorsun. Mesaj atıyorum, bakmıyorsun." Tekrar omzuna vurdum ama o bana sadece bakıyordu. Bu sefer diğerlerinden daha farklıydı, çok güzel bakıyordu. "Bakma bana öyle. Sarhoş halimle bana bu kadar uzun cümleler kurdurttuğun için benden özür dile."

İkiletmeden yoğun bakışları arasından, "Özür dilerim, güzel yüzlüm," dedi. "Leş gibi bir adamım, farkındayım, özür dilerim."

"Ayrıca sana sinirliyim. Sana hem küsüm hem sinirliyim."

"Bu durum seni görmeme engel olacak mı?" diye sordu, belli belirsiz bir ciddiyetle.

"Sana küs olduğum için şu an seninle konuşmamam bile gerek," diyerek omzundan ittirdim ama asla izin vermedi, aksine bedenlerimizi birleştirdi. Aramızda birkaç santim vardı. "Tabii ki beni göremeyeceksin. Yüzüne bile bakmayacağım. Küsüm sana diyorum, hem de sinirliyim."

"Seni görmeden yaşayamam, Kızıl Çalıkuşu. Biraz acıman olsun."

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Olmaz. Hak ettin." Sonra o güzel yüzüne baktım. Yorgun düşen bakışlarında gezdirdim gözlerimi. Elimi kaldırıp ensesindeki saçlarının arasında gezdirdim. Kendi kokusu burnuma dolduğunda bedenim gevşemiş ve ona doğru biraz daha yaklaşmak için çırpınmaya başlamıştı. "Sen göremeyeceksin, sinirim geçene kadar yüzüne bakmayacağım," dedim kollarımı boynuna dolarken. Beni kabul eden bedeni beni daha da sıkı sardı. "Biliyorsun, ben küsünce biraz ketumlaşıyorum."

Burnumu boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. "Bana küsecek-sin yani, kararlısın?" diye sordu.

"Sadece burası sen gibi kokuyor," dedim sitemle. Göğsüme yaslı göğsü titredi, gülüyordu, biliyordum. "Gülme!" diyerek sırtına vurdum. "Şu an ceza çekiyor olman gerekiyor senin. Ceza alan kimse gülmez."

"Bu cezamsa..." diye soludu saçlarıma doğru. "Ömür boyu bu cezayı çekmeye razıyım."

"Eve gittiğimizde sana kendi parfümümü sıkacağım!" diye tutturdum. "Evet, aynen öyle yapacağım. Sadece benim gibi kokabilirsin." Başımı boynundan çekip tam karşısında durdum. "Başka bir kadın gibi kokmana izin vermiyorum."

"Emredersiniz, küçükhanım."

"Benimle dalga geçme. Bu dediklerimi de o aklına kazı." Tekrardan ona sarıldım. Kokusunu içime çektim ve iki kez boynunu öptüm. "Of!"

Benden uzaklaşırken, "Ne oldu?" diye sordu hızlıca.

"Çok güzel kokuyorsun."

"Bu seni sinirlendirdi mi az önce?" Gülmeye başlayacaktı işte, biliyordum.

"Gülme!"

"Gülmüyorum."

"Evet, sinirlendim. Bu gece sana çok sinirli olmam gerekiyordu ama şu halime bak. Küs biri bu şekilde olur mu? Ama işimi hiç kolaylaştırmıyorsun!" diye sitem ettim. Bana yine öyle bakmaya başladı, dünyanın en güzel kadınıymışım gibi. "Kokunu seviyorum, tıpkı ceviz ağaçları gibi kokuyorsun. Her zaman olmaktan en memnun olduğum, kendim gibi hissettiğim o ağaçlar gibi. Bu yüzden sinirlendim işte!"

"Ben hâlâ anlaya-"

"Sana karşı koyamıyorum!" dedim sinirden dolan gözlerimle. Omzuna vurdum iki kez. "Bana ne yaptın böyle? Büyü mü yaptın bana?"

Başını geriye atarak güldü ve beni kocaman sardı. "Sana kurban olurum kızım ben." Az önce onu öptüğüm gibi o da beni boynumdan üst üstte iki kez öptü. "Şu halin o kadar tatlı ki bana istediğin her şeyi yaptırabilirsin. Şu halime bak," dedi benden uzaklaştığında. "Dans eden kalabalığın ortasında durmuş, sözde dans ediyorum. Hiçbir güç bunu bana yaptıramazdı, Alçin. Senden başka."

"Bunları benim gözümü boyamak için söyleme," dedim, dolanan dilimle. "Ayılınca sana küsmeye devam edeceğim."

"Belamı dahi sikebilirsin."

Elimle ağzına yavaşça vurdum. "Pis. Küfretme."

Gülüşü büyüdü. "Tamam, etmem." Parmaklarımı öptü. "Asıl sen büyülemişsin beni. Bunun başka bir açıklaması olamaz."

"Umarım ben büyülemişimdir seni," dedim gülerek. "Yabancıya gitmemiş olursun."

Etrafımızda dans eden kalabalığın ortasında ciddi anlamda öylece dikiliyor ve birbirimizle konuşuyorduk. O kadın gibi kokmayan tek yeri boynu olduğundan başım boynuna düşmüştü ve öylece duruyorduk.

"Alçin," dedi. "Şu an etrafta mahalleden çok fazla insan var, farkındasın, değil mi? Ve hepsi şu an bizi izliyor olabilir."

Alkolün verdiği ve büyük bir ihtimalle ayıldığımda geçecek olan o rahatlıkla omuz silktim. "Şu an hiçbir şey umurumda değil, biliyor musun?

Umursamak istemiyorum. Özgür olmak ve burada, seninle dilediğim gibi sarılmak istiyorum."

Hoşnut bir gülümsemeyle başını saçlarımın arasına gömdü ve aşağıya doğru indi. "Siktir," diye soludu boynuma doğru. "Sarhoş haline bayıldım."

Bana içmem için izin mi vermişti? Evet, az önce tam olarak böyle bir şey yaşanmıştı. Bırakın bir şeyler için birilerinden izin almayı, bana karışılmasından bile nefret eden karakterime o kadar tersti ki şu anki durum ama hiç umursamamıştım bile. Şu an tek istediğim elindeki bardağı bana vermesiydi. Ve kulağıma eğilip, "Sadece verdiğim o sözü tutmak için," demişti. Saniyeler sonra elindeki viski bardağı benim elimdeydi.

"Ne sözü vermiştin?" diye sordum, ona biraz daha sokularak. Ahsenlerin yanına dönmüştük. Aslına bakılırsa gideriz sandım ama Melih, Sıla'ya ve bana gitmemiz için tek kelime söylemeyince ve bir de üstüne gelip, masamıza oturunca şaşırsak da ses etmedik. Canımıza minnetti.

"Sana iyi bir viski içireceğimi söylemiştim," dedi. "Dandik viskilerdense benim sana alacağım içkiyi içmeni söylemiştim. Al, bunu iç."

"Bundan önce içtiğim kötü müydü?" diye sordum. Sonra hin bir şekilde güldüm. Neden güldüğümü biliyordu ama ses etmedi. "Sonuçta onu da sen ödedin."

"Alçın," dedi bana dönerek. "O barmene numaranı verdin sandım!" Dişlerinin arasından çıkan her bir kelime kurşun gibi sertti. "Kızım, bak, yeminim olsun ki sen bana kafayı yedirteceksin. Bu gece benim imtihanımdı. Bakma bana öyle." Kıkır kıkır güldüm. "Bir de gülüyor, şuna bak." Sinirlenmişti ama oh olsun, ben de sinirliydim. Yüzüme dökülen saçımı nazikçe geriye itti. "Bu geceyi falan siktir et, asıl benim imtihanım sensin. Ötesi yok."

"Param yoktu," dedim, gülmemin arkasına sığınıp. "O an beni bulaşıkhaneye götürselerdi hoşuna gider miydi?"

"Hem de nasıl, biliyor musun?"

Göğsüne vurdum ama o, göğsündeki elimi tutup kucağına, ellerinin arasına aldı. "Çok adisin. O da senin cezandı. Bu arada, altını çizeyim." Umarım bu adam beni anlıyordu. Ben bile kendimi anlayamıyorken alkolden pelteleşen beynimin bir kombinasyon eşliğinde ona sunduğu kelime öbeklerinden umarım bir şeyler anlıyordur. "Hâlâ sana küsüm. O an sana daha çok küstüm ve barmenden kâğıt kalem isteyip *hesabımı yan taraftaki esmer bey ödeyecek*, yazdım." Başını iki yana sallayıp gülüyordu. "Tabii sen asla profesyonel olmayıp sürekli bana baktığın için barmen bunu anında kabul etti ve ben kalkıp elimde şişemle gittim."

"*O an sana daha çok küstüm*, derken?" diye sordu o güzel gülüşüyle. "Senin küsmelerinin saatlere göre çan eğrisi mi var?"

"Benimle dalga geçme, Melih!"

Ona çatılmış kaşlar, sinirli olduğunu düşündüğüm bakışlarla baksam da bu adamı korkutamıyordum. Beni kendine çektiğinde elimdeki içki az kalsın dökülecekti. Kafamı kaldırıp ona baktığımda hiç de umurundaymış gibi görünmüyordu. Beni omzuna yasladı, ben de burada bir süre içkimi dökmeden içmekle uğraştım.

"Beğendin mi?" diye sordu ama öyle bir sordu ki beğenmememi ve elimdeki bu bardağı saniyesinde ellerine tutuşturmamı ister gibiydi. Sessizce güldüm. Melih Cihangir bazen ufacık bir çocuk gibi davranıyordu ve ben bu hallerine bayılıyordum.

"Boğazımı çok yaktı," dedim. Gerçekten de yakmıştı, çok sert bir içkiydi. "Acı." Bardaktan muhtemelen son yudumumu aldım ve istediğini yapıp eline tutuşturdum. "Al, daha fazla içmek istemiyorum."

"İnat edip hepsini bitirirsin diye düşünmüştüm."

Kucağından kalktım ve ona baktım. Bu sefer gülmemek için dudaklarını birbirini bastıran oydu. "Bunu bazen bilerek yaptığını düşünüyorum," dedim. "Benim Çalıkuşu inadımla boy ölçüşemezsin." Ne yapacağımı anladığında elindeki içkiyi başının üzerine doğru kaldırdı. "Şimdi inat edip hepsini bitireceğim, aynen öyle!"

Oldukça sakin oturan ve muhabbet eden masada çocuk gibi kıpraşıp duran sadece bendim. Alkolün etkisiyle yarınlar yokmuşçasına oturduğum yerde doğruldum ve dizlerimin üzerinde yükselip, Melih'in elindeki içkiyi alıp gözlerimi sımsıkı kapadıktan sonra ne var ne yoksa hepsini kafama diktim.

Siktir! Siktir! Siktir! Bu bir nevi zehirdi.

Masada yükselen alkışların benim için olduğunu anlamam şaka değil, birkaç saniyemi almıştı. Melih hemen yanımda düşmemem için çıplak bacaklarıma kolunu sarmış ve beni sıkı sıkıya tutmuştu. Diğer yanımda oturan Ufuk ise ciddi anlamda tetikte bekliyordu. Karşımda kelimenin tam anlamıyla bir bayram havası vardı ki sanırım Ömer Faruk ve Burak teklemeden o içkiyi içtiğim için beni kutluyordu. Sıla ve Ahsen kahkahalar atıyor ve bense yukarıda öylece duruyordum.

"Onu ben bile içemem, anasını satayım," diye bağırdı Burak. "İyi misin sen?" Bana baktı ama hangi bana baktı, bilmiyorum. *İnsanları çift gören sensin, Alçın. Onlar seni çift görmüyor.* "Yok, bizim Merida siyah ekran verdi, hayırlı olsun."

Başımı eğip Melih'e baktım. "Sen beni tek mi görüyorsun?"

"Bu harbiden uçtu," dedi Sıla kıkır kıkır. "Şşt, Çalıkuşu! Bak, sakın gerçekten uçayım falan deme, kızım. Tutamam seni, ben de iyi değilim."

Hâlâ Melih'e bakıyordum. "Evet, güzelim," dedi ve ayağa kalkıp önce eteğimi düzeltti, ardından belimden kavrayarak ben az önceki yerime oturttu.

"Ama ben seni iki tane görüyorum." Elimi ona doğru atmaya çalıştım ama boşluğu hissedince geri çektim. "Hatta bir saniye..." Arkamı dönüp Sıla'ya baktım. "Sıla'yı da iki tane görüyorum."

"Alçin, hemen pes etme. Daha *Breaking Bad*'i finalleyeceğiz. Sözün vardı," dedi Burak.

"Doğru!" diye şakıdım, Melih'in kucağına yerleşirken. Neden bu kadar eğlenmiştim, bilmiyorum. "Bak, biz ne söz verirsek tutuyoruz," diyerek Melih'e döndüm. "Değil mi Melih? Sonuçta sözler tutulmak içindir."

"Evet, yavrum," dedi çocuk eğler gibi. Bakışları dudaklarımdan göğüslerime, oradan da tekrar dudaklarıma geldiğinde hâlâ kocaman sırıtıyordum. Başını iki yana salladı ve belimi daha sıkı kavrayıp doldurduğu içkisini yudumladı. Beni resmen bedeniyle sarıp sarmalamıştı.

"O yüzden bir ara bize gelin de hep beraber izleyelim."

"Gün vardı, ne oldu?" diye sordu Ömer Faruk.

"Yakın zamanda olacak," dedi Sıla. "Hepinizi davet edeceğim. Hem kahvehanede olacak. Benim favori mekânım. Dehşet eğlenceli oluyor."

Onlar gün muhabbeti yaparken Melih kulağıma yaklaştı. Tenimdeki her bir tüy diken diken olmuştu. "Bu elbiseyi bilerek giydin, değil mi?" diye sordu. Sıcak nefesi dokunduğu her yeri yaka yaka ilerliyordu. O saniyede dış dünyayla aramdaki tüm bağı kesmiştim. Sadece o vardı. "Beni deli etmek için." Biraz daha yaklaştı ama o kadar sakindi ki ben onun aksine ellerinin altında tir tir titriyordum. "Tüm dengemi altüst etmek için. Tüm ayarlarımla oynamak için. Daha saymamı ister misin?"

Elindeki içkiye uzanmak istedim ama havaya kaldırdı ve belimi yavaşça sıkıp bıraktı. Bu onun dilinde, *önce bana cevap ver*, demekti. "Tabii ki bilerek giydim," dedim, oldukça sakin çıkmasını istediğim bir sesle fakat içimdeki bir nokta o kadar uyarılıyordu ki neredeyse kekeleyecektim. "Bilmeden nasıl giyilsin ki bir elbise?"

"Lafı dolandırma," dedi erkeksi sesi. "Sen şu an neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Aslında sen de şu an neyden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Bana sinirlendiğin için kendince intikam almaya çalışıyordun yani," dedi. Ortamdaki muhabbetten delicesine uzaktık. Şu an sadece o ve ben varmışız gibi. Sıcak elleri belimi okşamaya başladı. "Seni sinirlendirdiğim için sen de beni sinirlendirmek istedin. Bir de o gözlerin..." Genizden yükselen her bir kelimesi omurgamı boylu boyunca gezindi. "Ah, Alçin," dedi iç çekerek. "Bazen gerçekten çok masum düşünüyorsun. Ama karşında benim gibi lanet olası bir adam var."

Bu mümkün olabilir miydi bilmiyorum ama sıcak nefesini göğüslerimin

üzerinde hissediyordum ve göğüs uçlarımın acı verici bir şekilde elbisemin kumaşına sürtünmesinin tek sebebi bu adamdı. Sarhoştum, ona hâlâ çok sinirliydim, arada bir başka bir kadının kokusu burnuma vurduğu için daha da sinirleniyordum, dahası ona küstüm ama lanet olası bu adam sadece konuşarak beni bu hale getirebiliyordu.

"Aklımı başımdan alıyorsun, eyvallah. Kulun kölen olayım istiyorsun, ona da eyvallah. Beni cezalandırmak istiyorsun, hadi ona da eyvallah. Ama yavrum..." Sıcak parmakları belimden karnıma doğru bir gezintiye çıktığında, belim bir yay gibi kıvrılmak üzereydi ama diğer eliyle beni hâlâ kendine yaslıyordu. "Böylesine güzelken, böylesine akıl almaz bir bedene sahipken o upuzun bacakların..." Kesik bir nefes aldı. "İncecik belin ve..." Durdu. Bakışlarının göğüslerime kaydığını hissettim, daha sonra çenesini sıkarak gözlerime baktı ve sonradan tekrar kesik bir nefes aldı. "Haksızlık, anladın mı?" Ses tonu daha da kalınlaştı. "Eşit kulvarlarda bir ceza vermen gerekirdi bana."

"Eşit kulvarlarda bir ceza olduğunu düşünüyorum," dedim, duyulabilecek en kısık sesimle. "Şu an seni kıvrandırıyorsam demek ki iyi bir ceza yöntemi seçmişim."

"Siktiğimin her gözü senin üzerinde!" diye hırladı, bakışlarımız birleşince. Arka plandaki muhabbet her neyse kahkahalarla gülüp eğleniyorlardı. Ben ise sadece bu adama bakıyordum, sonsuza kadar bakmak istediğim adama. "Bu benim lanetim! Kusursuzsun. Sikeyim ki tek bir kusurun dahi yok." Titredim. "Benim sende gördüğüm o ışığı görecekler diye ödüm kopuyor, anladın mı?"

"Melih..."

Masanın altında ellerimizi birleştirdi. "Elimden gelse seni pamuklara sarıp sadece kendim için saklardım." Acı dolu bir nefes verdi. "Dertsiz tasasız bir dünya yaratır ve her şeyi senin önüne sererdim."

"Cık," dedim. "Benim gözümü bu şekilde boyayamazsın, Melih Cihangir. Ayılınca sana küseceğim, bundan dolayı fikrimi değiştirmeye çalışıyorsan daha çok uğraşırsın."

İçten bir kahkaha attı. "Güzelim, bazen cidden seni o kadar tutup öpmek istiyorum ki gözüm dönüyor." Bakışlarımızı birleştirdi. "Bu da o anlardan biri," diye fısıldadı ama dudaklarını okuyabiliyordum.

"Sakın," dedim gülüşümün arasından. "Sen söylemiştin, etrafta bizi izleyen çok fazla göz var."

"Ben bunu dediğimde *siktir et*, deyip kollarıma sıvışan bir Çalıkuşu'nun lafını dinlemeli miyim?" Başımı hızlıca salladım. İnci gibi dişleri gözler önüne serildi. Dehşet verici derecede güzel bir adamdı. Asıl kusursuz olan kendisiydi. "Ama bunun için bir söz almalıyım."

"Bir söz falan alamazsın," dedim suratımı çevirirken. Ama o, çenemden tutup tekrardan bakışlarımızı birleştirdi. "Söz verirsem tutmak zorunda kalırım. Bir de sen kalkıp *Kızıl Çalıkuşu* sözü istersin. Olmaz. Ben sana küsüm. Ayılınca daha çok küseceğim." Çenemde yarım daireler çizmeye başladı. "O yüzden hayır, söz falan alamazsın."

"Seni sarhoşken öpemem, Çalıkuşu, bana söz vermezsen de ayılana kadar başında beklerim. Sen seç. Seni öpmem gerekiyor."

"Bu bir zorunluluk mu yani?"

"Ne kadar büyük bir zorunluluk olduğunu tahmin dahi edemezsin. Öpmezsem ölecekmişim."

"Ölmeni istemem."

"Demek o kadar sinirli değilsin."

"Senin ölmeni asla istemem, Melih. Allah korusun, saçmalama," dedim çatılmış kaşlarımla. "Lafını geri al. *Tövbe*, de."

Başını iki yana sallayarak güldü. "Tamam, büyük bir günah işledim bunları söylediğim için. Tövbe."

"Benimle dalga geçtiğin için bu zorunluluğu görmezlikten gelmek istiyorum."

"Bu zorunluluk görmezlikten gelinirse harbiden ölürüm."

Elindeki içkiye uzandım ama bu sefer geri çekmedi. Acı bir yudum alıp kırpışan gözlerimle ona döndüm. Beni yüzünde o kadar güzel bir gülümsemeyle izliyordu ki neredeyse tüm her şeyi göze alıp dudaklarına yapışacaktım. Ama sakin olmalıydım.

"O zaman sana olan küsme seviyem azaldığında ben gelip seni bulurum. O zaman bu zorunluluğu karşılayabiliriz."

"Bu ne kadar sürer?"

"Tahminimce bir hafta."

"Yok, ebesinin..." Dudaklarını birbirine bastırıp kendini susturdu. Gülmemek için yanaklarımı dişledim. Çok komikti. "İstersen sen beni direkt burada infaz et, Alçin. Daha yeni kavuşmuşum, dediği lafa bak kızın!"

"Bana *kız*, deyip durmasana! Bir adım var."

"Onu acilen yarın sabaha indirmen gerekiyor," dedi, beni duymazlıktan gelerek. "Hatta siktir et sabahı, kalk, gidiyoruz." Elimden tutarak önce kendi ayağa kalktı, ardından beni de kaldırdı.

Sıla'yla aynı anda, "Nereye?" diye sorduk.

"Eve gidiyoruz," dedi Melih, oldukça otoriter bir sesle.

Tekrar aynı anda, "Hayır!" diye sızlandık. "Daha erken." Tabii ki erken değildi, saat gecenin körüydü.

"Olmaz, olmaz, olmaz." Sıla da hızla ayaklandı ve iki yanında olan Enes

ve Ufuk'un elini tutarak onları da kaldırdı. "Daha doğru düzgün dans bile edemedik." Bana baktı. "Yürü git, dans et lütfen. Abimi ikna edecek biri varsa sensin." dedi. Melih burada yokmuş gibi. Sonra hızlıca yanımızdan geçip, kalabalığa karışmadan hemen evvel Ahsen'i de elinden tuttuğu gibi yanına çekti. "Ömer, kalanları alıp çabuk buraya gel!"

Melih'in, "Harbi başlayacağım şimdi dansınıza," dediğini duysam da parmak uçlarımda ilerleyip Sıla'nın peşine takılmakla meşguldüm. "Şuna bak, pıtı pıtı gitmeye çalışıyor, sanki görmüyorum. Kendi sarhoş ya, herkesi sarhoş sanıyor bizimki."

Soluğu Sıla ve Ahsen'in yanında aldım. Ne kadar dans ettik ya da ne kadar güldük, asla hatırlamıyorum. Üzüldüğüm tek şey ayıldığımda bu anların hepsinin birer ikişer bilinmezliğe gömüleceğiydi. Bir zaman sonra başım ciddi anlamda dönmeye başlayınca, Sıla'nın kollarına yatıp öylece diğerlerini izledim. Zaten Sıla'nın da benden aşağı kalır yanı yoktu. İki içmeyi bilmeyen aptal olarak gecenin ilk dakikalarında sarhoş olmuştuk. Bir Ahsen'e bir Burak'a bakıyordum, adamlar içmeyi biliyordu. Hepsi anı yaşıyorduk. Biz ise direkt iptal.

Zaten o andan sonra hatırladığım tek anı Melih'in kucağında mekândan çıkarılırken Prenses Merida bebeğimi geride bıraktığımı sanıp kollarında çırpındığım ama bebeğin kucağımda olduğunu fark ettiğim andı.

"Hayır, koskoca bebek *ben buradayım*, diye bağırıyor ama bu hâlâ *bebeğim kayboldu, Melih, bebeğimi düşürdüm*, diye ağlıyor. Bebek neredeyse dile gelip *ben buradayım, abla*, diyecek," demişti Sıla.

Arabaya giderken, "Bebeğimi beğendin mi Melih?" diye sordum. "Bana benziyor, değil mi?" Saçlarımızı birbirinin üzerine getirdim. "Bak, saçlarımız bile aynı renk. İğrenç bir renk değil, değil mi? Vazgeçtim. Beğenmedin, değil mi?"

"Neyden vazgeçtin?"

"İğrenç bir renk değil."

"Değil, yavrum, çok güzel. Bebek de güzel, senin saçların da."

"Çirkin değil, değil mi?"

"Alkol Alçin'in çenesine vurdu, beni en çok yoran kısmı burası işte, abi," dedi Sıla. *Hain Kostok!* "Sana kolay gelsin."

"Çirkin değil, güzelim," dedi Melih.

"Sence Sıla evlatlık mı?"

"Bu konu hakkında ayık olduğunda uzun uzun konuşalım."

"O son bardağı içmeyecektim."

"Alçin, elinde en son viski şişesi vardı."

"O ilk başladığımdaydı, yalancı."

"En son o şişeyi bitirmeden buradan çıkmayacağını söyledin," dedi, dişlerinin arasından.

"Seni çok sinirlendirmişim, belli."

"Alçin, harbiden yordun beni," dedi Celal abi.

"Aaa! Celal abi hâlâ buradaymış." İsmail abiyi de gördüm. "Aaa! İsmail abi de buradaymış." Sonra kalbim birden çok hızlı atmaya başladı. Melih'in kucağındaydım! "Off! Sürekli bu şekilde birilerine yakalanmaktan çok sıkıldım. Ninem de bizi böyle basmıştı."

Melih bana yaklaşarak, "Alçin," diye fısıldadı. "Bizi basmaları için birden ortaya çıkmış olmaları gerekiyordu. En başından beri bizimle arabaya yürüyorlar."

"Öyle mi?"

"Hı hı."

İsmail'le Celal abiye döndüm. "Bakın, bundan kimseye bahsedemezsiniz." Ağlamaklı bir sesle Melih'e döndüm. "Melih, bahsetmezler, değil mi? Bahsederlerse onları dövelim." Çatılmış kaşlarla onlara döndüm. "Melih çok güçlü, hepinizi döver. Ben de yardım ederim."

"Beni Lale'yle barıştır, ağzımı açarsam şerefsizim," dedi Celal abi.

"O iş kolay," dedim. Sonra korkutucu olduğunu düşündüğüm bakışlarla İsmail abiye döndüm. "Söyle, sen ne istiyorsun?"

"Ben Kutay'ın bunu zaten bir şekilde öğreneceğini düşünüyorum," dedi gülerek. "Melih bunca yıl kendi içinde yaşadı. Alçin iki saatte cümle âleme duyurdu, helal olsun."

"Melih, Celal abiyi dövmemize gerek yok. İsmail abiyi dövsek yeter."

Sıla'nın güçlü kahkahası karanlık gecede yankılandı. Diğerleri de ona katıldığında ben deli gibi çarpan kalbimle başımı Melih'in göğsüne gömdüm. "Korkma," dedi bana fısıldayarak. "İstersen döveriz ama Kutay'a söylemezler. Onunla bizzat ben konuşacağım."

"Olmaz, Melih," dedim kafamı kaldırarak. "O zaman seni de dövmemiz gerekir."

Eve vardığımızda hepimiz yan evin bahçesindeki çardakta oturduk. Bu gece hastanede kalacak olan Rıfat amca olduğundan Nermin teyze evdeydi ve söylediğine göre Belkıs'ın durumu günden güne daha da iyiydi. Günün en güzel haberi ise yarın sabah çıkışı yapılabilecekti. Abim bu süreçte duş ve kıyafet değiştirmek dışında eve gelmeyi reddettiğinden Zeynep ablanın yanındaydı. Hepsini çok özlemiştim. Çok fazla ayrı kalmıştık.

"Anne, en sert kahvenden yapıp getirmen gerekiyor," dedi Melih. "Yoksa ben Kutay'ın stratejisini deneyip şu hortumla ayıltacağım."

"Vallahi avıldım ya," dedim, yanında tortop olmuş bir halde. "Ne *kinci* adamsın. Bir de tehdit ediyor."

Nermin teyze yanımızdan ayrılırken, "Annen az evvel buradaydı," dedi. "Dua et de ona yakalanmadın."

"Annene de yakalansaydın geceyi üçte üç bitirirdin," dedi İsmail abi. Masanın altından bacağına vurdum. "Nermin teyze gittiğinde söylemiştim. Duymadı ki."

"Neyi duymadım?" diye seslendi Nermin teyze.

Sıla elini ağzına kapatırken, "Annemin de kulakları maşallah," dedi.

"İsmail abi senin kahvelerini hiç beğenmiyormuş, onu diyor. Ben de *çok güzel kahve yapar, öyle deme, duymasın kadın, gece gece üzülür*, dedim, Nermin teyze." Duyması için biraz daha bağırdım. "Ben senin kahvelerini çok severim," dediğimde Melih eliyle ağzımı kapatıp beni susturdu.

"Alçin şimdi biri çıkıp *gecenin köründe ne bağırıyorsun*, diyecek ve ben de kalkıp..." demesine kalmadan onu susturdum. Çünkü sonrası pek hayra alamet değildi.

"Aşk olsun, İsmail," dedi Nermin teyze. "İsteme kahvesinde Necla'ya ben yardım etmiştim."

"Oh olsun," dedim ellerimle.

"Öyle demek istemedim, Nermin teyze. Alçin biraz kaşınıyor sadece."

Ağzıma kapanan Melih'in elini çektim. "Seni Necla ablaya şikâyet etmemem için acilen bana kimseye söylemeyeceğine dair söz ver."

Melih gülmemeye çalışarak, "Söz ver, İsmail," dedi. "Yoksa asla susturamazsın, dönüp durur başında. Kafasına koydu sonuçta."

"Lanet olsun, iki keyifle uğraşamadım be," dedi. "İyi, tamam, söz. Zaten söylemezdim, abi," dedi Melih'e bakarak.

"Biliyorum, koçum. Sadece gönlü olsun."

"Ben hâlâ buradayım, sarhoş olsam da duyuyorum, haberiniz olsun."

Sonrasında kahvelerimizi içtik. Ben yan eve gitmek için ayaklandığımda Melih de peşime takılmıştı. Kahve o kadar sertti ki kimseden yardım almadan ayaklanmıştım. "Gerek yok gelmene," dedim kucağımda bebeğimle. "Harbiden çarptı kahve beni. Artık sadece iki tanesin." Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Alçin, onu bire düşürmemiz gerekiyordu."

"Sorun değil, ben hallederim onu evde."

Ama ona laf dinletebilecek miydim? Asla. Beraber eve girdik. Annemle babamın uyuduğuna emin olduktan sonra deli gibi çarpan kalbimle onu odama soktum. Yakalanacağız diye korktuğumdan saf adrenalin salgılıyordum. Hiçbir şey ayıltmazsa bu ayıltırdı zaten. Yatağa geçip oturduğumuzda bir süre sadece güldük.

"Senin şu ıslak mendillerin nerede?" diye sordu bana döndüğünde.

Nedenini anlayamadım. "Ne yapacaksın ıslak mendili?"

"O gözleri silmeliyiz," dedi puslu bakışlarının arasından. "Yoksa benim sonum olacaklar."

"Makyajımı mı silmek istiyorsun?"

"Artık sen ne demek istersen."

Nedendir bilinmez, içim garip bir heyecanla doldu. Gece boyunca gözlerime her baktığında dalıp gittiğini görebiliyor, hissedebiliyordum. "Burada bekle," diye fısıldadım. "O öyle ıslak mendille olmaz. Bunun bir sürü aşaması var."

"Ben gözlerinle alakadar olsam yeterli."

"Öyle olmaz, başladığın işi bitirmelisin." Ayaklanıp banyoda ne kadar yüz temizleme ürünüm varsa hepsini kucağıma toplayıp odaya geri girdim ve kapıyı ardımdan kapadım. Elimdekileri onun kucağına bıraktığımda kocaman açılmış gözlerle bana baktı. "Sen istedin. Buyur, sil makyajımı."

Geçip hemen karşısına oturdum. "Bari hangisinden başlayacağımı söyle," dedi.

"Önce takma kirpiklerimi çıkarmak zorundasın."

"Alçin, ben senin kirpiklerini falan çıkaramam. Çıkar kendin."

"Ama gözlerimi temizleyeceğini söyledin."

"*Kirpiklerini yolacağım*, demedim," demesine kalmadan tek hareketle iki gözümdeki kirpikleri çıkarıp bir pamuğun üzerine bıraktım. Şok olmuştu. "Bunu nasıl yaptın?"

Adam koskoca mimardı ama takma kirpiği söküp almam onu dehşet şaşırtmıştı.

"Yapışkanı ömür billah orada kalmıyor. Tutup çekiyorsun ve çıkıyor. Bir artı bir iki eder gibi basit bir matematik."

Bana cevap vermek yerine elinde pamukla öylece beklemeye başladı. En sonunda pes edip biraz yağ bazlı makyaj temizleme suyunu pamuğa sıktım ve ona biraz daha yaklaştım. O kadar narin hareketlerle gözlerimi temizlemeye başladı ki benim her sabah yüzümü kazırcasına yıkadığımı görse büyük ihtimalle beni topa tutardı.

Yüksek bir tahmin yeteneğini konuşturmaya gerek yoktu. Şu an bana işin içinden çıkamadığını belli eden bir şekilde baktığına bakılırsa bir pandaya benziyordum. "Her yer simsiyah oldu, değil mi?"

Derin bir nefes verdi. "Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmediğimden on saattir aynı yeri daha fazla siyaha boyuyorum."

"Pamuğu değiştirmeyi dene, Melih."

"Mantıklı."

Ama işler sonrasında daha başka bir boyuta taşındı. Çünkü bu sefer de yeni tarla pamuk alıp duruyordu. "Bunların ne kadar pahalı olduğundan haberin var mı? Biraz idareli kullan!"

"Siktir et," dedi, elimdeki makyaj pamuklarına uzanarak. "Sana yenisini alırım."

Yatağımın üstü kocaman, siyah bir dağa ev sahipliği yapıyordu. "Tamam, yeterli. Eminim ki temizlenmiştir."

"Mis gibi oldu." Kıkırdadım. Çöpleri yanıma alıp gözünü korkutmak için getirdiklerimi de peşimden götürmeye çalıştım ama hepsini alamadım. "Sen git, ben getiriyorum."

Banyoya kadar beni takip etti. Banyo kapısını kapatıp içeriye girdik. "Yüzümü yıkayacağım. İstersen beni içeride bekleyebilirsin."

"Şu an halimden oldukça memnunum," dediğinde, önünde durduğum aynadan hemen arkamdaki kapıya yaslanmış adama baktım. Bakışları bedenimdeydi. Ya da kalçalarımda. "Ömrümün sonuna kadar yüzünü yıkamanı bekleyebilirim." Bakışlarım aynadaki yansımama değdiğinde saniyesinde kızardığımı gördüm.

"Arsız arsız konuşma."

"Alçin, gece boyunca belamı siktin," dedi bana yaklaşırken. Sıcak bedenini hemen ardımda hissettiğimde yüzümü köpüklüyordum. Hafifçe öne doğru eğilmiştim. Parmakları belimi kavradığında tüm bedenim kaskatı kesildi. "Arsız konuşan ben miyim yoksa sen mi?"

"Şu an yüzümü yıkıyorum. Nasıl konuşabilirim?"

"Bedeninle," dedi.

Yüzümdeki köpüklerden arındığımı düşündüğünde beni kendine çevirdi ve kâğıt havluyla yüzümü silmeye başladı. Beni sürekli heyecanlandırdığı için karşısında kesik kesik nefes alıp veriyordum ama o oldukça sakindi. Bazen gerçekten benimle oyun oynadığını düşünüyordum.

Elindeki nemlenmiş peçeteyi çöp kutusuna atıp bana döndü. "Gerçekten ayıldın mı?" Başımla onayladım. "Seni öpmeme izin verecek misin?" Başımı iki yana salladım. "Neden?" diye sordu ufak bir çocuk gibi.

"Çünkü küsüm sana."

"Sabah küssen olmaz mı? Bu gece ara versek küsmene."

"Olmaz. Çok katı kurallarım vardır benim." Asla yoktu, şu an beni çekip öpse gıkım çıkmazdı. Tüm gece boyunca beni öpmesini beklemişim gibi ona doğru yaslandı bedenim. Söylediklerimin tam tersini yapmaya meyilli bir bedenim vardı. Lanet olsun ki bu durum sadece bu adam etrafımdayken başıma geliyordu. "Beni öpemezsin."

"Ama hiç öyle bakmıyorsun bana, Kızıl Çalıkuşu," diye soludu dudaklarıma doğru. "Beni iki arada bir derede bırakıyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" diye sordum, ona biraz daha yaklaşarak. Kollarımı boynuna doladım ve bedenimi tamamen ona yasladım. "Oysa şu an oldukça nezih bir diyalog halinde olduğumuzu düşünüyordum."

Beni kavrayarak banyo mermerine oturttu ve bacaklarımın arasına yerleşti. Elbisemin eteği daha da yukarıya toplanmıştı. Bakışları bedenimde dolandıktan sonra hızla inip kalkan göğsüme, oradan da gözlerime tırmandı. "Seninleyken sensiz nasıl yaşadığımı sorguluyorum bazen, biliyor musun? Sensizlik korkunç bir gerçeklikmiş gibi geliyor. Hayatımı nasıl devam ettirdiğimi düşünüyorum. İmkânsız bir şey çünkü bu."

Ondan çok etkileniyordum. Hatta çok bile az kalırdı. Abartı adı altında ne kadar sıfat varsa hepsini kullanabilirdim. Ona biraz daha yaklaştım. Ama sonra burnuma o kadının kokusu geldiğinde kendimi hızlıca geri çektim.

"Ne oldu?" diye sordu afallayarak. "Melih, gerçekten çok abarttığımın farkındayım ama sinirlerim bozuluyor şu an." Anlamsız gözlerle bana bakmaya devam etti. Hafifçe arkamı döndüm ve aynalı banyo dolabını açıp içinden parfümümü çıkardım. "Kendin gibi kokamıyorsan benim gibi kok," dedim, parfümü üzerine sıkarken. "Yoksa gerçekten seni şu duşakabine sokup çitileyeceğim."

İçten kahkahası banyoyu doldurunca elim ayağıma dolaştı. Elimle susmasını işaret ettim. Beni dinlemedi. Hayatı boyunca suratsız olduğunu düşündüğüm bu adamı böylesine gülerken izlemeye bayılıyordum. Sonra birden belimi kavrayıp kapıyı açtı. Odama gideceğimizi düşündüm ama o doğruca merdivenlere gidiyordu.

"Nereye?" diye sordum.

"Sana kendimi affettirmeye."

Kıkırdayarak peşine takıldım. Kapının önüne geldiğimizde önümde diz çökerek beyaz spor ayakkabılarımı giymeme yardım etti. Sol ayakkabımın bağcığını bağlarken dudaklarını çıplak bacağımda hissettiğimde tüm sıcaklık oralarda toplandı ve neredeyse kendi evimin salonunda inleyecektim. Asıl benim aklımı başımdan alan bu adamdı.

Bağcıklarımı bağladıktan sonra evimin anahtarını da alıp kapıdan çıktık. Bahçe kapısını da gerimizde bıraktığımızda parka doğru ilerledik. Gecenin köründe bomboş Ceviz Ağacı Mahallesi'nde el ele koşuyorduk. O kadar güzel bir duyguydu ki gerçekten özgürlüğüne kavuşmuş bir kuş gibi hissediyordum kendimi. Koştukça hızlanan soluklarımızın sesi karanlık gecede birbirine karışıyordu. Kıkırdadığımda arkasına dönüp bana bakıyor, sımsıkı tuttuğu elimi daha da sahipleniyordu. Bu onun dilinde *gülüşünü duymayı seviyorum*, demek olabilir miydi? Çünkü bana o denli güzel bakıyordu.

Parka girdik. Beni geçmişe götüren o ağaçların arasında tıpkı çocuklu-

gumuzdaki gibi koşturduk. Bu gece yıldızlar daha bir berraktı sanki. Gece bir çarşaf gibi serilmiş ve güzel ceviz ağaçlarına ev sahipliği yapıyordu. Eylül yaklaşıyordu ve o güzel sonbahar kapısını aralamıştı. Nefes nefese bir ceviz ağacının önünde durduğumuzda Melih arkasını dönmüştü. Onun hangi ağaca baktığını biliyordum.

Servi ağacına bakıyordu. Beni her zaman birlikte tırmandığımız o ağaca getirmişti.

"Hadi," dedi bana döndüğünde. "Tırmanalım."

Heyecandan dilimi yutmak üzereydim. "Gerçekten mi? Benimle ceviz ağacına tırmanacak mısın? Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi mi yani?"

"Senin için her şeyi yaparım, Alçin. Bırak ağaca tırmanmayı, bu ağaçtaki her bir yaprağı kucağına sererim."

Delirmiş olmalıydık. "Gerçekten yapacağız yani," diye şakıdım. Bana neden spor ayakkabı giydirdiğini daha iyi anlamıştım. "Önce hangimiz tırmanalım?"

"Sen," dedi, bir saniye bile düşünmeden. Ona döndüğümde pis pis sırıtıyordu. "Ne? Sadece şansımı denemek istedim."

"Sana hâlâ sinirliyim ve küsüm. Haddini zorlama," desem de ağaca tırmanmaya başladım. "O gözlerini oymamam için yüz seksen derece dön hemen," dedim ama ardıma baktığımda o da çoktan tırmanmaya başlamıştı. "Yukarıda seni ısıracağım!" diye soludum ama gülmemek için de kendimi çok zor tutuyordum. "Pis, arsız, koca ayı!"

"Manzara buradan daha güzel aslında. Daha fazla tırmanmaya gerek yok," dedi keyifle gülerek.

Bu sefer kendimi tutamayıp ben de güldüm. "İki kez ısıracağım seni!"

Bir dalı daha tuttum ve kendimi yukarıya çektim. En sonunda oturacağımız o kalın dala geldiğimde bedenimi yavaşça öne doğru çevirdim ve üstteki dala tutunup yerleştim. Dakikalar içinde Melih de hemen yanımdaydı.

"Eskiden burası bize büyük gelirdi," dedi, oturduğumuz dala bakarak. "Şimdi diğer dallar gibi görünüyor."

"Benim gözüme hâlâ aynı geliyor aslında. Sen sadece çok büyüdün. Sana küçük gelmesi normal. Dua et de kırmayalım dalı. Vallahi paramparça olur her yanımız."

"Ben seni korurum, yavrum, ayıpsın."

"Sen yine mahalle abisine bağladın," dedim. "Ama önce..." Uzanıp, bana yakın olan üst kolunu dişlerimin arasına alıp ısırdım.

"Siktir! Alçin!" diye tısladı, dişlerinin arasından. Başımı kaldırıp ona baktığımda hiç de öyle acı çekermiş gibi durmuyordu. Bak işte, yine benimle oyun oynuyordu. Onu hızlıca çevirip diğer kolunu daha büyük bir güçle

ısırdım. Kafamı kaldırıp ona baktım. E bu adam yine aynıydı. "Hayır, ne bekliyorsun, anlamıyorum. Ağlayayım mı sen beni ısırdığında?"

"Harbiden taştan, demirden olabilir misin dağ ayısı?"

"O küçük ağzını alıp öpmem için resmen beni zorluyorsun, Alçin!" dedi. Bu sefer gerçekten acı çekiyormuş gibiydi işte. Demek ki bu adamda işler böyle ilerliyordu.

Ona cevap vermedim ve kafamı kaldırıp gökyüzünü izlemeye başladım. Onun bakışlarını bir süre üzerimde hissetsem de sonrasında başını çevirip baktığım gökyüzüne döndü. Koluna girip başımı omzuna yasladım. Yıldızları seyrederken hayat ne kadar da dertsiz tasasızdı.

"Keşke hep çocuk kalsaydık. Buraya tırmanıp öylece gökyüzünü izleseydik ama şu an olduğu gibi kafamızda bir sürü sorun olmasaydı. Sadece anı hissetseydik, anın güzelliğini. Bir süre sonra biteceği için üzülmezdik o zaman. Ben şimdiden bu anın biteceğini ve gerçek hayata geri döneceğimizi düşünüp üzülüyorum mesela." Kafamı çevirip bu güzel adama baktım. "Keşke çocuk olsaydık tekrar. Sen beni burada, yüksekten korkarken dahi..." dedim, kıkırdayarak. Güldü, uzanıp alnıma dudaklarını bastırdı. "Ağlarken dizginlemeye çalıştığın anlara bile gitsek yeter, biliyor musun? O zamanlar bile çok değerli benim için.

"Ben o anlara gitmek istemem," dedi. "Seni ağlarken görmekten her zaman nefret ettim, Kızıl Çalıkuşu. Bu şu an olan bir şey değil. Seni ne zaman ağlarken görsem etimden et koparıyorlar sanki. Bak, bana söz ver." Beni kendinden uzaklaştırıp bakışlarımızı birleştirdi. "Bana sinirlenip küssen dahi tıpkı bugün gibi gelip hıncını benden çıkar. Sakın seni bulamayacağım yerlerde, ağladığını bilmediğim köşelerde bir başına gözyaşı dökme. Söz ver bana, lütfen Alçin. Kahrolurum, anladın mı beni?"

"Söz," dedim. Sonra ona dönüp yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Bir de sanırım şu an sana daha az küsüm."

Dudaklarının üst kısmı yukarıya kıvrıldı. Asıl kusursuz olan bu adamdı. "Yani?"

"Yani," diyerek ona biraz daha yaklaştım. "Beni öpebilmen için azıcık da olsa izin verebilirim."

"Azıcık mı?"

"İstersen o küçümsediğin azıcığı da alıp gideyim," dememe kalmadan dudaklarımızı birleştirdi. Tamam, beni öpebileceğini söylemiştim ama resmen hazırlıksız yakalanmıştım.

Şu an küçüklüğümü karşıma alıp yıllar boyunca bu ağaçlara birlikte tırmandığı o erkek çocuğuyla yine bu ağaçların tepesinde öpüştüğümü söylesem sanırım beni annemin terliğiyle kovalardı. O zamanlardaki Alçin, Me-

lih'i öpmeye çekinirdi. Hatta Melih onu tıpkı şu an yaptığı gibi çekip öp- büyük bir ihtimal onu da annemin terliğiyle kovalardı.

Dudaklarına doğru güldüğümde neye güldüğümü bilmese de o da benimle güldü. "Ne oldu?"

"Eğer küçükken bu ağacın tepesinde beni öpseydin, seni annemin terliğiyle kovalardım," dedim.

Bunu neden düşündüğümü asla sorgulamadı. Beni bazı zamanlarda sorgulamadığı için minnettardım. "Ağaçtan aşağıya da itebilirdin."

"Yok, kıyamazdım sana. Terlikle mahalle mahalle kovalardım."

"Ama kızarırdın yine." Yanaklarımı okşadı. "Tıpkı şu an benim için kızardığın gibi."

Beni kucağına çekti. Bir süre yalnızca, sadece sessizliğimizi konuşturarak burada öylece durduk. Acıkmıştık, hava belki de aydınlanacaktı, sabah herkesin işi gücü vardı ama şu an hiçbir şey umurumuzda değildi. Birbirimize söylemesek de sanırım şu an anı yaşama karar vermiştik.

Ta ki mahalleye peş peşe arabalar giriş yapana, tüm mahalle frenler ve kornalarla yıkılana kadar.

Melih'in telefonu saniyesinde çalmıştı. Ekrana baktı, arayanın Cengiz abi olduğunu gördüğünde ondan önce davranıp telefonu hoparlöre aldım.

"Bir sorun var," dedim, deli gibi atan kalbimle. "Bir sorun var, değil mi?"

"Melih yanında mı?" diye sordu.

"Buradayım, seni dinliyorum."

"Abi, bu gece o Ceyda denen kadının telefonuna yüklediğiniz takip uygulamasını izliyordum. Kadın yarım saat evvel Belkıs'ın hastanesinin çevresinde göründü. Şu an ise Kutay'ın dediğine göre Zeynep'in avukatıyla birlikte bir arabanın içinde."

Beynim durmuştu.

"Şimdi sana bir fotoğraf göndereceğim. Kutay, Zeynepleri hastaneden çıkarmadan evvel çekildi. Eğer bu kadının o kadın olduğunu doğrularsan işlerin ciddi anlamda bambaşka bir noktaya taşındığı doğrulayabiliriz."

"Fotoğrafı at, Cengiz," dedi, buz gibi bir sesle.

Fotoğraf saniyeler içinde mesaj ekranına düştü. Titreyen parmaklarımla fotoğrafa dokunduğumda elim kocaman açılmış ağzıma doğru hareketlendi. Hâlâ hoparlörde olan Cengiz abinin sesini duyuyorduk.

"Kutay avukatı doğruladı, abi. O kadın, bahsettiğiniz kadın mı?"

"Evet," dedim, buz gibi terlerken. "Evet, Cengiz abi. O kadın, Ceyda."

6

Bir Başka Gün'e Dair Anılar

Nefes alırken dahi boğuluyormuş gibi hissetmek mümkün müydü? Attığım her adımda ciğerlerime dolan serin hava soluk borumda öylece kalıp tüm bedenimi bir nefeslik soluğa hasret bırakıyordu. Parkla evin arası her zaman bu kadar uzak mıydı? Neden koştuğum halde gideceğim o yollar daha da uzuyordu?

Mahalleye giren araçların sarı farları gözlerimi aldı. Karanlık gecede koskocaman bir yıldızmış gibi büyüdükçe büyüdü bu ışıklar. Arka fonda bir annenin feryadı andıran çırpınışları kulaklarıma doluyordu. Geriye dönüp baktığımda, parkın girişinde elinde bir bez bebekle çimlere oturan o kız çocuğu şimdi de elinde ufacık bebek tutuyordu fakat bu kez suratındaki o mutluluğun yerini alan ağlamaktan şişmiş badem gözleriydi.

Zeynep abla elinde Belkıs'la bize doğru koşarken, "Melih!" diye haykırdı. Hiçbir şeyi anlamlandıramıyordum. Ne oluyordu? Neler olacaktı? Bitmemiş miydi? Günün birinde bitecek miydi?

"Alçin, Belkıs'ı Zeynep'in kucağından al," dedi, birkaç adım önümde durmuş olan adam. Sırtını görebiliyordum sadece ama bu şekilde bile kaskatı kesildiğini söylemek yalan olmazdı.

Uzanıp başında hâlâ beyaz bir sargı olan bebeği kollarımın arasına aldım. Dudaklarımı alnına belli belirsiz dokundurduğumda bana şaşkın bakışlar atıyordu. Sonrasında göz göze geldik. Gözlerindeki o şaşkınlıkla bezeli korkuyu görebiliyordum ve bu beni derin dehlizlerin ortasında bir başıma bırakılmışım gibi çaresiz hissettiriyordu. Ardından bal yanak bana içten bir gülümsemeyle bakmaya başladı. Arka fonda kopan kıyameti bana unutturan tek ses, dudaklarından yükselen ufacık bir sevinç nidasıydı.

Beni gördüğüne mutlu mu olmuştu?

"Melih, bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum. Adam Lale'nin akrabasıydı. Nasıl bir bağlantıları olabilir? Aklım almıyor."

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim, ufaklık," dedim, titreyen dudaklarımı sincap yanaklarına bastırırken. "Seni o kadar özledim ki aklın hayalin şaşar."

Melih, Zeynep ablayı kolunun altına alıp, ilerlerken hemen yanlarındaydım. Mahallenin önündeki o karmaşıklığa dalmadan hemen önce başımı çevirip Zeynep ablaya baktım. O kadar çok ağlamıştı ki ettiği her bir kelimesini hıçkırıkları bölüyordu.

Peş peşe o kadar çok araç vardı ki mahallenin sonunu zor görüyordum. Öndeki iki araç hariç hepsi siyahtı. Plakaları bile bir değişikti zaten. Abimle Celal abinin aracını onlardan ayırabiliyordum. Adımlarımı hızlandırıp soluğu abimin yanında aldığımda, onun da Zeynep abladan aşağı kalır bir yanının olmadığını görmüştüm.

"Bunlar kim?" diye sordum. "Neden sizinle birlikte geldiler? Neden bu kadar kalabalıklar?"

Cevap vermek istedi ama sonrasında dudaklarını birbirine bastırdı. Ya küfredecekti ya da duyulmasını istemediği bir şeyler vardı. Anlayamıyordum. Melih yanımıza geldiğinde istemese de o dudakları aralandı.

"Nasıl izin verdin o avukatın bunca zaman Zeynep'in yanına yaklaşmasına?" diye sordu Melih'e. Sinirliydi. Çok fazla sinirliydi.

Zeynep abla yapmaması için yalvarır gibi, "Kutay," dedi. "Melih her seferinde uyardı beni ama ben ona kulak asmadım. İhtimal dahi vermedim."

"Zeynep'e laf anlatmak kolay mı sence, Kutay?" diye sordu Melih, dişlerinin arasından. "Önce içeri girelim." Ablasına döndü. "Ağlama artık, Zeynep. Belli ki geçmişimiz tekerrür etmeye karar vermiş, sen ağlasan da değişen bir şey olmayacak. Ama ağlamak istiyorsan lütfen benim görmediğim bir yerde ağla, olur mu?"

Biz yan eve girer girmez siyah araçtaki takım elbiseli adamların hepsi evin dört bir yanını sarmaya başladı. Bu ani ayaklanma ilk saniyede göze o kadar korkutucu göründü ki kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Fakat sonrasında Melih beni kolunun altına alıp kulağıma, "Sadece koruma için yoksa korkulacak bir şey yok," demişti. İçime bir nebze su serpilse de neden bunca korumaya ihtiyaç duyuyor olduğumuz sorusu bir yerlerde etimi kemiriyordu.

Nermin teyze ve Rıfat amca salondaki üçlü koltukta öylece oturup doğrudan uzaktaki bir noktayı izliyordu. Onlar için bu olanların ne denli zor olduğunu tahmin dahi edemiyordum. Sadece oturuşlarının şekline baktığımda dahi o eski, geçmişin alışılmış yorgunluğunun bedenlerine sindiğini görebiliyordum. Kendilerini suçladıklarını, tıpkı şu an yanımda oturmuş, olan biten her şey için kendini suçlayan genç anne gibi biliyordum. Oysa burada onların ne suçu vardı ne de günahı.

Sadece kötülük vardı, saf bir kötülük. Anlamlandıramadığım bir çekememezlik sonucu bu günahsız insanlara devamlı cehennem azabı yaşatan bir kötülük...

"Aslında şu an tüm taşlar yerine oturuyor," dedi Melih. Daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Sizin Fethiye'ye geleceğinizi avukat olan o adam biliyordu, değil mi?"

"Ona mesaj atıp birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağımı ve bu nedenle görüşmelerimizi başka bir tarihe alıp alamayacağımızı sormuştum," dedi Zeynep abla.

"Ve ondan başka o tarihlerde evde olmayacağını bilen tek kişi annemlerdi," dedi ablasına döndüğünde. Zeynep sadece başıyla onaylayabildi. "Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

"Bilemezdim, Melih. Aklımdan çıkıp gitmiş, bütün bu olanları o adama mal edecek kadar kendimde bile değildim ki ben. Her şey birden olmaya başladı. Tek düşündüğüm kızımdı. Aklıma gelir mi sanıyorsun?"

Abim en sonunda patlayarak, "Kim bu amca ya?" diye sordu. "Kim, abi bu? Zeynep'in ağzından birkaç kelimeden başka bir şey alamıyorum. Celal birkaç bir şey anlattı ama anlayamıyorum, Melih. Bu adam ne istiyor sizden?"

Rıfat amca yorgun bir sesle, "Onlardan değil," dedi. "Sadece benden. Onun istediği sadece benim."

"Ama şu an tüm oklar abimi gösteriyor," diye lafa girdi Sıla. Yüzünde hâlâ geceden kalma makyajı, üzerinde tıpkı benim gibi çıkaramadığı elbisesi vardı. Hayat gerçekten çok garipti, saatler öncesinde attığımız kahkahaların bedelini mi ödüyorduk? Atılan kahkahanın bedeli ödenir miydi ki? "Karşısına aldığı kişi abim, baba."

Rıfat amca bakışlarını yerden kaldırıp oğlunun üzerinde sabitlediğinde nedense kalbim kırıldı. Suratındaki o çaresizliğin her bir tonunu görebiliyordum. Bana yanımdaki adamı anımsatıyordu. Bir baba ve bir oğul sadece fiziksel olarak birbirlerine benzemiyorlardı, acılarını bile aynı yaşıyorlardı.

"Çocuklarımdan uzak dursun, Rıfat!" diye bağırdı Nermin teyze. Kucağımdaki bebek sese titreyerek tepki vermişti, ardından yaşlı gözlerle bana bakmaya başladı. Onu göğsüme bastırıp kulağına ninni fısıldamaya başladım. "Torunumdan uzak dursun o adam. O kirli ellerini bizim üzerimizden çeksin artık!"

Sıla dolan gözleriyle, "Pes ettin, değil mi?" diye sordu. Babasıyla hesaplaşıyormuş gibiydi. Sesindeki hayal kırıklığı mıydı yoksa bunca zaman onlardan saklanan bir gerçeğin şu an ortaya çıkıyor oluşu muydu anlamlandıramadım. "O yüzden uzun zamandır sesi soluğu çıkmıyordu bu adamın. Pes ettin, değil mi baba?"

Bir aile dramına şahitlik etmeye hakkımız yoktu, bunun farkındaydım. Abimi alıp buradan çıkmak istedim. Fakat ayaklandığımda Melih bir sani-

ve bile geçmeden, bacağımdan tutarak beni az önceki yerime geri oturttu. Kafamı çevirip abime baktığımda onun da aynı ikilemde olduğunu görebiliyordum ama Melih'in bu hareketi sonrasında ikimiz de olduğumuz yerde kaldık.

Melih bizi ailesi bilmişti. Bu gerçek şu an oturup hıçkıra hıçkıra ağlamama neden olacak kadar güçlüydü.

Rıfat amca cevap vermedi ama sessizliği, verebileceği tüm cevaplardan daha ağırdı. Eli cebindeki sigara paketine gitti fakat sonrasında kucağımdaki bebeğe bakıp, paketi parmaklarının arasına alarak salondan ağır adımlarla uzaklaştı.

"Melih," dedi annesi, ağlamaklı sesiyle. "Oğlum, Allah aşkına bir şey söyle. Gerçekten o adam mı yapmış bunu? Belkıs'ı alan o adam mı?" İnanmak istemediği için sorulmuş bir soru değildi bu, alışılmış acıların inkârını duyma isteğiydi.

Melih yanımdan kalkıp annesinin elini tuttuğunda, "Korkma sen," dedi. "Ben her şeyi halledeceğim. Elimden gelen ne varsa... Hayır, elimden bir şey gelmese dahi getirttirmesini bileceğim, anne. Korkma, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Baksana bana, koskoca adam oldum." Gülmeye çalışsa da gülemedi. O gülemeyince benim boğazım düğümlendi. "Ben korurum sizi. Canımdan çok sizi korurum."

"O yaşadığımız karanlık günlere dönmek istemiyorum, Melih," dedi Nermin teyze. Bir anne gibi değil de bir çocuk gibi kendi oğluna dert yandı. "Bitti sanmıştım, peşimizi bırakır sanmıştım ama yok. Doymuyor. Azrail gibi peşimizde bu adam. Kurtuluşumuz yok, oğlum."

"Yanlış," dedi, buz gibi sesiyle. "Onun Azrail'i ben olacağım. Kimseni kılına dahi zarar veremeyecek. Bak, anne..." Dudaklarını, annesinin elinin tersine bastırdı. "Ben babam değilim. Benden alacağı mı varmış? Gelip kendi alsaymış ama iş artık o noktayı çoktan geçti. Bir kurtuluş mu istiyorsun? Sana söz veriyorum, o kurtuluşu ben sana vereceğim. Ama pes ederek değil."

"Beni korkutma, oğlum," dedi annesi, incelen sesiyle.

"Korkulacak bir şey yok. O günlere de dönmeyeceğiz. Sana küçükken de söz vermiştim," dedi. "Tutacağımı söylemiştim. Günün birinde iyi yerlere geleceğimin sözünü vermiştim sana, hatırlıyor musun anne?" Nermin teyze gururla başını salladı. "Daha iyi yerlerdeyim, anne. Daha iyi yerlerde de olacağım. Evimizde bir kuru ekmeğin dahi olmadığı o günlere geri dönmemize izin vermem, anlıyor musun? Ölsem dahi kimsenin önünde başımızı yere eğdirmem. O adam da gelse Peri Padişahı da gelse bu böyle olacak. Oğlun büyüdü, anne. Elimden gelen tek şey ayakkabı boyamak değil artık."

Nermin teyze güçbela da olsa uyuduktan sonra, "Hep böyle mi olacak yani?" diye sordum. Zeynep abla, Belkıs'ın uyuması gerektiğini söyleyip annesini anca bu şekilde ikna edebilmişti. "Dışarıda onlarca adam mı olacak her gün?"

"Bu adamlar Bay Velazquez'in adamları," dedi Melih, düz bir sesle. "Ben etrafta yokken en azından evin çevresinde birkaç kişinin bulunması iyi olacaktır."

"O adamın, amcanızın yani..." dedi abim. "Sizden istediği tam olarak ne?"

Sıla, başı abisinin omzuna dayalı halde, "Adamda güç açlığı var," dedi. "Tüm bunların en altında yatan nedeni soruyorsan eğer ona verecek bir cevabım yok ama şu an tekrar karşımıza çıkmasının tek nedeni abimden korkması. Açıp bir araştırsana bu adamı," diye tavsiye verdi abime. "Cihangir soyadıyla en tepede bu adam. Yıllardır orada olmak için resmen kıçını yırttı. Çok küçük olsam da anımsayabiliyorum, babamla her konuda zıtlaşırdı. Her zaman en iyisi olmaya çalışırdı."

"Ama asla babamdan daha zeki olamazdı," diye devam ettirdi Zeynep abla. "Ve bu onu öylesine deli ederdi ki yetersizliği yüzüne her vurulduğunda daha da acımasız bir adama dönüşürdü. Biz ne zaman iyi yerlere gelsek her daim bir adım gerimizde olup bizim kuyumuzu kazardı. Bunca iflasın, bunca zorluğun tek bir nedeni varsa o da amcamızdır. Korku bir insana her şeyi yaptırır," dedi güçsüz düşen sesiyle. "Babamın günün birinde en tepeye yükselip, onun elinde ne var ne yok her şeyi alıp götüreceğinin korkusuydu ona tüm bunları yaptıran. Ama sonrasında sesi soluğu kesildi."

"Çünkü babam pes etti," diye lafa atladı Sıla. "Ona karşı pes etti."

Zeynep abla abime döndü ve sorusunun cevabını vermek için Melih'i de görüş açısına aldı. "Ama işte sonrasında karşısına Melih çıktı. Hiç düşünmediği bir yerden gelen bir ok misali tüm o planlarını altüst eden bir iş insanı. En başa döndü, tekrardan korkmaya başladı. Ondaki potansiyelin farkına vardı çünkü. İçten içe babamdan daha güçlü bir rakip olacağına emin olduğunda ise o pis oyunlarına geri döndü."

"Daha önce bu türde bir zarar verdi mi size?" diye sordum, titreyen sesimle. Bakışlarım Melih'le buluşunca *yapma böyle*, der gibi baktı bana ama elimden gelen hiçbir şey yoktu. "Belkıs'ı kaçırmak gibi."

"Hayır," dedi Zeynep abla. "İşlerin sadece finansal boyutuyla ilgilenirdi. İşlerimiz ne zaman rast gitse önünü keserdi ama hiçbirinde bu şekilde bir zarara kalkışmamıştı."

"Avukatı bile ayartacak kadar işlerin içine girmiş," dedim. "Bir sonraki adımı ya öncekiler gibi olursa? Ya Melih'in tüm o iş yaptığı kesimi de tıpkı avukatı ayarttığı gibi ayartırsa?"

Melih büyük bir özgüvenle, "Cehenneme kadar yolu var," dedi. "O ada mın lafıyla beni sırtımdan bıçaklayacaklarsa siktir olup gitsinler. Bu şekilde ben de kiminle yola devam etmemem gerektiğini öğrenmiş olurum."

"Melih," dedi abim. Sesindeki kararlılık, kelimelerinin her bir tınısına işlemişti. "Bu yolda tek başına olmana izin vermem. Yok, hiç öyle bakma bana, benden öte yana da kafa sallama. Kavga edeceksek yine ederiz, sikimde değil. Eğer bir sorun varsa yanındayım. Ha, sen beni karşına almak istiyorsan o başka, kardeşim. Ama emin ol, sen istemesen de ben senin bir adım gerinde olacağım, her daim."

"Kutay..."

"Kutay'ı ikna edemezsin, Melih." Zeynep ablanın yorgun sesiyle doldu salon. Bir abime bir Melih'e bakıyordu. "Onu ben bile ikna edemediysem sen hiç edemezsin. Alçin'deki inat neyse Kutay'daki de aynı. En azından küçükken dinlerdi beni, şimdi o da yok. Katır inadı var adamda."

Abim gülmek istese de kendini dizginledi. Zeynep abla konuşunca, o saniyeler önceki siniri uçup gitmişti sanki. "Ablanı dinle," dedi Melih'e, laf atar gibi. "Hem ben anlamıyorum, bir saniye..." Yerinde daha rahat oturup doğrudan Melih'e baktı. "Celal olsun, Cengiz olsun, İsmail olsun, hepsi bir şekilde işin içine girdi ama olay Kutay'a gelince *bu işte tek başımayım.* Yok öyle, kardeşim. Tek başına falan değilsin."

"Neden acaba, Kutay?" dedi Melih. Nedenini sanırım az çok tahmin edebiliyordum.

"Neden, abi? Beni babam mı doğurdu?"

"Hasbinallah." Melih başını diğer tarafa çevirip -ki gülmemek için yapmıştı bunu- *kime laf anlatıyorum ki*, der gibi konuştu. "Abi, sen bir dönüp kendine baksana. En kritik anlarda bambaşka bir adama dönüşüyorsun. Gözün kimseyi görmüyor."

"Zeynep'i görüyor," dedi abim boş bulunup. Sonra hızlıca başını çevirip iki yana salladı.

"Kutay, bak, Allah'ıma kitabıma seni döverim!" dedi Melih. Bu sefer hiç kimse kendini tutamadı maalesef. Bir ağızdan gülünce, "Ben kime, ne anlatıyorum ki," diye hayıflandı.

"Ama yine de söylüyorum, abi. Ben seni bir başına bırakmam."

"Savaş çıkmadı, Kutay. Başımın çaresine bakarım ki buna gerek bile kalmayacak."

"Öyle bir dünya yok. Sen nereye, ben oraya. Ayrıca eğer yine dayak yemek istiyorsan diğer yüzüne de bir yumruk indirebilirim."

Kolunu dürtmek için hareketlenip, "Abi," dedim ama sustuğunu görünce tekrar yerime geçtim. "Sinirlendirme adamı."

"Onun hesabını daha sormadım sana," dedi Melih.

"Ay, lütfen çocukluğumuzdaki gibi kavga edip durmayın. Gerçekten çekemeyeceğim ikinizi şu an," diyen Zeynep abla ayağa kalktı ve ikisine uzandı. Ne yapacağını anlayınca, Sıla'yla birbirimize dönüp kıkırdadık.

"Zeynep, eğer düşündüğüm o şeyi yapacaksan hiç kendini yorma," dedi Melih.

"Koca koca adamlarız, Zeynep," diye lafa atladı abim. "Yapma, etme, gözünü seveyim."

"Bir saniye lütfen." Sıla heyecanlı heyecanlı yerinde debelendi ve telefonunu çıkardı. "Abla, kayda alabilir miyim?"

Abimle Melih bir ağızdan, "Sıla!" dedi.

Zeynep abla gülmemek için çaba sarf ederken, "Alabilirsin, ablacığım," dedi. Sıla *oh olsun*, der gibi bakıp telefonunu ayarladı.

"Özür konuşması da yapacaklar mı?" diye sordum kendimi tutamayarak. "Hani eskiden..." dememe kalmadan ikisi yine bir ağızdan, "Alçin!" diye sızlandı.

Zeynep abla bir yanına abimi -ki abimi yerinden kaldırmak epey zordu- diğer yanına Melih'i -ki onu da yerinden kaldırmak zordu ama sonunda pes etti- alıp salonun ortasında karşı karşıya getirdi. "Evet," dedi. "Siz zaten ne yapacağınızı biliyorsunuz." Sonra abime döndü. "Sen özür konuşması yapacaksın."

"Ama neden sadece ben?" diye sızlandı. "Onun da suçu yok mu Zeynep?"

Şu an o kadar değerli bir andı ki içim ısınmıştı. Gerçek anlamda büyüsek de bazı şeyler hep aynı kalıyordu. Büyüyüp gelişen sadece şekil alan derimizdi. Kalbimiz her zaman aynı şekilde atıyordu. Büyüyüp, olgunlaşsak dahi içimizdeki o silip atamadığımız derin benliğimiz her daim yerli yerindeydi. Üzerinden yıllar hatta asırlar geçse dahi bu anlar her zaman aynı hissettirecekti. Melih ve Kutay kavga ettikleri her anın sonunda bu şekilde karşı karşıya geçip birbirlerinden içtenlikle özür dileyecek, en sonunda ise sıkıca sarılıp barışacaklardı. Bu, on yaşlarında da aynı olmuştu, yirmi yedi yaşlarında da.

"O sana yumruk atmadı, Kutay," dedi Zeynep abla.

"Gerek yok, Zeynep, hak etmiştim."

"Bak, o da hak ettiğinin farkında," dedi abim. Sonra Melih'e döndü. "Acıdı mı ulan çok?"

"Senin yumruğundan ne olacak, ulan? Bas git."

Zeynep ablaya dönüp, "Bak şimdi, beni resmen tahrik ediyor ama Zeynep," diye sızlandı. Ardından Melih'e döndü. "Kaşınma."

Melih'in, "Kutay..." demesine kalmadan Zeynep abla ikisinin de kolunu çimdikledi. Evet, bunu da küçükken çok yapardı. "Bu acıdı bak, abla!"

"Bu harbiden acıdı," diye katıldı abim. "Ufak tefek bir şey ama her defasında belamı sikiyor."

"Küfretme!" dedi ve sonrasında yine abimin kolunu çimdikledi. "Çocuklar var etrafta."

"Bunlar mı çocuk? Eşek kadar oldular artık, ne çocuğu?" Sonra Melih'i işaret etti. "O da her zaman küfrediyor, ben hep duyuyorum vallahi, Zeynep."

"Bunların hepsi kaydediliyor, değil mi?" Melih başını iki yana sallayarak Sıla'yla bana döndü. İkimiz de aynı anda başımızı aşağı yukarıya sallayarak onu onayladık. "Bunun için benim yine etimi kemiğimi sömüreceksin, değil mi?" diye sordu ama bu sefer sadece Sıla başını salladı. "Sen ablamdan da betersin."

"Neyse, çok uzadı. Özrünü dile, Kutay. Hem vazgeçtim, Melih de özür dileyecek."

"Ben niye özür diliyorum? Hem dayak yiyip hem neden özür dileyeyim, abla?"

"Benim canım öyle istediği için."

İkisi de aynı anda iç çekti. Bazen gerçekten birbirlerine çok fazla benziyorlardı ve bu an da onlardan sadece biriydi.

Abim elini uzatıp, "Özür dilerim," dedi.

Melih de aynı şekilde elini uzatıp, "Özür dilerim," dedikten sonra elini sıktı.

"Bak, Zeynep, benim asla suçum yok, tamam mı? Melih yüzünden oldu her şey."

Kutay sinirli sinirli ofladı. Nermin teyzelerinin evinin salonunda bir köşeye çekilmiş, ayağı alçıya alınmış olan Alçin'e bakıyordu.

"Ne demek Melih yüzünden oldu? Alçin senin yüzünden düştü ağaçtan."

Melih ise dehşet sinirliydi. Kutay'ı severdi, sonuçta en iyi arkadaşıydı fakat bu sefer yaptığı asla affedilir bir şey değildi. Onun yüzünden Alçin ağaçtan düşmüştü. Birazcık dikkatli olmalıydı. Alçin bu zamana kadar onun yanında hiç ağaçtan düşmüş müydü? Asla düşmezdi. Çünkü o çok dikkatliydi. Yüksekten korksa dahi önceliği her zaman küçük kız olurdu.

"Benim yüzümden mi? Sen onu ağaca çıkarmasaydın düşmezdi," dedi Kutay.

"Ağaca çıkmayı sen istedin, abi. Sonra gelip benim oturduğum dalı tuttun ve benim dengem şaştı."

Alçin halinden oldukça memnundu açıkçası. Bu şekilde ayağı alçıdayken okula falan gitmek zorunda kalmıyordu. Hatta içten içe ayağı iyileştikten sonra tekrar nasıl kırabilir, onun planını yapıyordu içten içe. Belki iki basamaklı çarpmalarda geri kalacaktı ama bu pek umurunda değildi açıkçası. Melih ona bir şekilde öğretirdi.

"Annem seni eve getirmemi istedi de çıktım yanına."

"Ben onu zaten eve getirecektim. Birazcık oturduktan sonra indirecektim ağaçtan, gelip inat ettin," diye atladı lafa Melih.

Kutay da aynı şekilde, "Ne bileyim ben eve getireceğini?" dedi.

"Söyledim ya sana ağaca tırmanırken!"

"Seni dinlemiyordum."

"Zaten dinlesen böyle olmazdı."

"Sen onu ağaca çıkarmasan böyle olmazdı asıl."

"Benimleyken hiç ayağını kırdı mı? Hepsi senin yüzünden oldu işte."

"Düşerken sen yanında değil miydin? Aynı hesap."

"Ayağım acımıyor ki. Of, Zeynep abla, bunlar hep böyle kavga mı edecek?"

"Öpüşüp barışacaklar."

Zeynep elindeki bez bebeği hırsla yanına bırakıp ayaklandı. Yok, bu böyle olmayacaktı. Bunlar yine başlamıştı. Biri araya girmese asla susmazlardı, biliyordu, tanıyordu ikisini de. Bir kardeşine baktı bir Kutay'a. Kavga etmişlerdi üstelik. Melih'in yanağı kıpkırmızıydı, Kutay'ın ise burnu kanamıştı. Ve bunların hepsi sadece dakikalar içinde, arabadan inen Alçin'in bacağının alçıya alındığını gördükleri andan hemen sonra gerçekleşmişti.

"Hemen barışsınlar. Annem direkt eve gelmemi söyledi ama ben buraya gelmek istediğimi söyledim. Birazcık da ağladım, ben ağlayınca izin verdiler zaten. Yoksa gelemezdim buraya."

"Ben barışmam onunla," dedi Kutay.

"Asıl ben barışmam onunla, abla. Hepsi onun yüzünden."

"Birbirinizle kavga ettiniz. Önce özür dileyeceksiniz, daha sonra sarılıp barışacaksınız."

Zeynep bazı zamanlar, bu gibi zamanlar, abla olmaya bayılırdı. Sonuçta lafı dinleniyordu. Kutay'ın sinirinin farkındaydı ama Melih'in de öfkesini görebiliyordu. Buna dur, diyecek biri varsa o da kendisiydi. Arada sırada Kutay'la konuşur, bu şekilde sinirlenmemesi için ona bir ton hikâye anlatırdı. Sinirli adamlar, kötü adamlardı onun hikâyelerinde, tıpkı amcası, tıpkı babaanneleri gibi. Kutay böyle böyle siniriyle karşı karşıya gelmeyi öğrense de bazen kendine engel olamazdı. İşte bu an da o anlardan biriydi. Bu hayattaki en sevdiği kişinin canı yanıyordu. O sinirlenmesin de kim sinirlensindi, değil mi?

"Birbirlerine vurdukları yerlerden de öpsünler."

Sıla elinde siyah keçeli kalemle Alçin'in alçısına çirkin bir hamamböceği çizerken söylemişti bunu. Bu, Alçin'i eğlendirmişti. Bir önceki alçı hikâyesinde, ki bu dut toplamak için ağaca çıkacağı bir vakitte olmuştu, oralara saçma sapan çizgiler çizmek yerine daha farklı bir şeyler çizmek isteyecekti çünkü bunu televizyonda görmüş ve hayıflanmıştı. Sıla onun alçısına hep kendi istediği şeyleri

çizip durmuştu çünkü. Ama olsun, eğlenceliydi. Sadece Sıla'nın çizim yeteneği biraz kötü müydü ne?

"Ben onun yanağını öpmem."

"Ben de senin burnunu öpmem."

"İstersen ben kanını sileyim, Melih."

Ve Lale, elindeki diğer bir bez bebekle -bunu bizzat annesi Fatma Hanım örmüştü- oynuyorken bu karmaşaya kıs kıs gülmekle meşguldü. Aslında Alçin'e çok üzülmüştü. Bacağının kırılması kötü şeydi sonuçta. Evde bardak dahi kırılsa kıyamet kopardı, kızın ayağı kırılmıştı canım, tabii ki üzülecekti. Ayrıca Alçin'i severdi. Belki arada sırada ona sinir olduğu oluyordu fakat bir keresinde Alçin ağzından bir şeyi kaçırınca, bu siniri uçup gitmişti işte.

"Bana herkes Lale diyor, bir sen Lalezar deyip duruyorsun ya!" diye sinirlenmişti Lale. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu o anısı sırasında. Hepsi Nalan teyzelerin evinde, salondaki yer yatağının üzerinde oturmuş, dizi izliyordu. Alçin kafasını çevirip Lale'ye bir şey dediği sırada Lale ona bunları söylemişti. "Ben Lalezar'ı hiç sevmiyorum. Hiç!"

Alçin bir süre kalakalmıştı. Sonrasında kafasını Melih'in sırtına saklayıp bir süre sessiz kaldı. Acaba yanlış bir şey mi yapıyordu? Lalezar ablası da tıpkı sınıftakiler gibi onu sevmezse ne yapardı? Ama asla onu üzecek bir şey yapmıyordu ki. Çok önceden annesinden duymuştu bunu. Ona göre dehşet güzel bir şeydi bu.

"Ama Lale demek haksızlık," dedi Alçin, kafasını Melih'in sırtından kaldırmadan. Tavus kuşu misali bizim Çalıkuşu da kafasını gömünce kıçının açık olduğundan bihaberdi işte. Neyse, devam etti. "Lalezar, lale bahçesi, demek. Annem öyle söyledi, ben de gidip Fatma teyzeye sordum. O da aynısını söyledi. Sadece Lale demek haksızlık. Sonuçta sen lale bahçesisin. Bir sürü Lale demek değil mi bu? Bence öyle."

İşte bu noktadan sonra Lale'nin Alçin'e bakış açısı tamamen değişmişti. Fakat aramızda kalsın, o zamanlar adının anlamının lale bahçesi olduğunu kendi bile bilmiyordu.

"Gidip pamuk getireyim mi?" diye sordu Lale.

"İstemiyorum!"

Zeynep en sonunda sinirli bir yüz ifadesi takınarak, "Melih, eninde sonunda barışacaksınız," dedi. "Hadi, çabuk olun. Özür dileyin birbirinizden."

Kutay da Melih de bir süre sadece bakıştı. Salondaki herkes bir an tekrar kavgaya tutuşacaklarını düşünse de en sonunda ikisi de birbirlerine birer adım daha yaklaşmıştı.

"Özür dilerim," dedi Kutay, ona elini uzatırken.

Melih de aynı şekilde, "Özür dilerim," dedikten sonra uzattığı elini sıktı.

Sonrasında birbirlerini kucakladılar.

Geçmişe dönüp baktığımda ciddi anlamda değişen hiçbir şey yoktu. Abim hâlâ aynı abimdi. Melih ise hâlâ aynı Melih. Onları sarılırken gören Zeynep abla yine aynı şekilde içten bir tebessümle izliyordu onları. Sıla o zamanlar bunları kayıt altına alamasa bile tıpkı şu anki gibi kıs kıs gülüp içten içe daha iyi hissediyordu. Bense her daim olduğu gibi onlara sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyordum.

Eve girdik. O kadar uzun bir gündü ki kendimi yatağa atsam dahi doğru düzgün uyuyamayacağımdan emindim. Yaşanılanlar anlam veremediğim kadar karanlıktı. Ne yapılacağını, bundan sonrasında neler olacağını asla tahmin edemiyordum. İçten içe büyüyen o korkuya ise *dur*, demek zordu. Melih'e göre bu artık bir bilinmezlik değildi, korkutucuydu. Yaşar Cihangir, bu ailenin başına daha ne kadar musallat olacaktı?

Odamın kapısı yavaşça tıklatıldı. İlk başta *Melih geldi sandım*, desem yalan söylemiş olmazdım ama değildi. Abim gelmişti. İkimiz de birbirimizden habersiz aynı pijamalarımızı giymiştik. Yanıma gelip, yorganı kaldırdıktan sonra altına girince, pijamalarımı görüp güldü. Abim benimle uyuyorsa işler yolunda değil demekti.

"Anlat," dedim, ona doğru döndüğümde. Şifoniyerin üzerindeki gece lambası tıpkı benimkiler gibi olan yeşil gözlerini daha da belirginleştiriyordu. Aslında birbirimize hiç benzemediğimizi düşünsem de bazı anlar gelirdi, abim bir ayna olurdu bana. Şu an da onlardan biriydi.

"Zeynep'i o şekilde görmeye dayanamıyorum, Pırasa." İçini o kadar içli bir şekilde çekti ki ağlayasım geldi. Ona biraz daha sokuldum ve kolumu bedenine sardım. "Öldürüyor beni. Belkıs ayrı, Zeynep ayrı belamı sikiyor." Güldü ama kırık bir tebessüm gibiydi bu. "Sakın küfrettiğimi ona söyleme, vallahi işte o zaman gerçekten belamı siker. Bu gece gördün mü ne yaptığını? Çocukmuşuz gibi öpüştürüp barıştırdı bizi. Allah aşkına söyle, bunu bize ondan başka kim yaptırabilirdi?"

Kıs kıs güldüm. "Hiç kimse. İkiniz de arkanıza bakmadan *ne saçmalıyor bu*, deyip kaçardınız."

Bir süre sessiz kaldı. "Yine kabul etmedi. *Bırak, sizi ben boşayayım*, dedim, yine kabul etmedi. Var ya, asıl inat onun inadı. Yanı başında avukat var, gidip başka birini tutuyor. Neymiş, Lale'nin uzaktan akrabasıymış. Al sana akraba. Ne oldu şimdi? Kuyumuzu kazdılar. Ama yok, Kutay yapamaz. Neden? Cevap yok. Kutay sanki başka anayasayı ezberledi, anasını satayım."

"Abi, aslında neden izin vermediğini ikimiz de çok iyi biliyoruz," dedim. Bana döndü ve gerçekten de bildiğini, en başından beri bildiğini belli eder gibi baktı. Çaresizliğin diğer bir tonu buydu işte. "Çok yakınsınız birbirini-

re. Bu, Ozan'ın lehine olur. Bir pürüz de bu şekilde çıksın istemiyor haklı olarak. Hem sen o mahkemeye çıktığında ve Ozan'ın avukatı sizin aleyhinize bir sürü şey sıraladığında herhangi bir davada uyguladığın o tavrını koruyabilecek misin? Adamı bırak, mahkemeyi ikiye bölersin. Belkıs kaçırıldığında Ozan'ı resmen bayılttın, abi."

"Az bile yaptım orospu çocuğuna!"

"İşte tam olarak bundan bahsediyorum." Abim sinirle yüzünü sıvazladı. "Bak, biliyorum, gerçekten anlıyorum, çok zor. Ama tek taraflı düşünemezsin, abi. Konu Zeynep abla olunca kendine mukayyet olamıyorsun."

"Melih'le birbirlerine o kadar benziyorlar ki bazen Zeynep'le konuşurken Melih'le konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Ama yok, böyle olmaz. İzin vermek zorunda. Onu bu durumda tek başına bırakamam, Çalıkuşu. İkisini de yalnız bırakmam. Şirketin resmi avukatı olmam için o imzayı vermek zorunda. Bu zamana kadar bulaşmadım, etmedim ama o amcaları denilen omurgasız piçin kim bilir kaç avukatı vardır. Hepsine bedel birine ihtiyacı var. O da benim işte."

"Çok mütevazısın."

"Zorundayım," dedi bir saniye bile düşünmeden. "Adamın şirketinin avukatı yeni mezun biri. Tamam, adamın bu şekilde yeni mezunlara iş imkânı sunmasına asla lafım yok ama bu noktadan sonraki her bir dava öncekilerle kıyaslanamayacağı kadar ağır olacak. Kıdemli bir avukata ihtiyacı var. Ben o avukatı işten çıkarsın demiyorum, o da kalsın hatta işi ona bizzat ben öğreteyim ama bana ihtiyacı var."

"Zeynep ablayla hastanedeyken bu konu hakkında konuştun mu? Belki Melih'i o ikna eder."

Başını iki yana salladı. "Hastanedeyken moralini daha fazla bozmak istemedim. Zaten çok stresliydi. Sütü bile gelmiyordu kadının," derken sesindeki o tını resmen saf öfkeydi. Ona daha sıkı sarıldım. "Sütlaç mütlaç, kavun mavun derken düzelttik galiba."

"He, kavun aldın yani?" dedim gülerek.

"İnternette süt yapar yazıyordu. Lale gülse de gidip aldım sonra. Ama işte bıçak almayı unutmuştum. Tekrar gitmem gerekti. Keşke o ilk marketten alsaydım."

Kendime engel olamayarak, "Onu çok seviyorsun, değil mi?" diye sordum. İçim yandı, içi yandı ama kendimi tutamadım. Ondan bahsederken dahi bambaşka biri oluyordu. "Her şeye rağmen onu hâlâ deli gibi seviyorsun."

"Onu sevmemek mümkün mü?" diyerek iç çekti. Eminim şu an sigara paketi yanında olsa içinden bir tanesini çıkarıp yakardı. "Allah aşkına, sen

evle. Alçin. Zeynep'i sevmemek mümkün mü? Kız evlenip gitti. Evlendi, ulan. Bitmesi gerekiyordu. Şu siktiğimin kalbinin ona atmaması gerekiyordu. Hamile kaldı, bebeği oldu. Köşe bucak kaçtım ondan, Alçin. Girdiği bakkaldan tut, yan eve geldiği her seferinde eve gelmedim. Evdeyken gelse çekip gittim. Ama yok, sevmemek imkânsız. Bir de Belkıs var tabii," dedi yaralı bir tebessümle. "Annesi kılıklı, bağladı beni kendine. Ufacık çocuğa da bağımlı oldum. Var mı böyle bir şey? Analı kızlı perişan ettiler beni."

"Ama asla gocunmuyorsun." Gocunmazdı ki. Abim canını bile verirdi. Buna adım kadar emindim.

"Asla. *Bir şansın olduğunu düşünüyor musun peki*, diye bir sor. Hayır. Zeynep beni kabul etmez, eminim bundan. Ağzımı açıp bir kez söyleyemedim ona, onu sevdiğimi ama bildiğini biliyorum. O orospu çocuğuyla tanışıp, daha yıl olmadan evlenirken de biliyordu."

"Ama ona söylemedin," dedim. "Belki o da senden bir şey bekledi. Ama sen sürekli kendi içinde yaşadın her şeyi."

"Bana bir kapı açmadı ki. Alçin, ben onu çocukluğumdan beri deli gibi seviyorum. Tamam, ketum bir adam olabilirim, kabul. Ama hiç mi belli edemedim be kızım? Bir gün çıkıp *ben birini seviyorum, evleneceğim*, dedi. Onun sevgisine inanmak, benimkine inanmaktan daha mı kolaydı?"

Cevap veremedim. Ki ne denirdi ki zaten? Aşk çok garip bir oluşumdu. Herkesin kendi içinde oluşturduğu o hisler birbirinden o kadar farklıydı ki hangi perspektiften bakacağını bilemezdin.

"Ama her şeye rağmen ona kırgın değilim, kızgın hiç değilim. İsterse ömrümün sonuna kadar kabul etmesin beni. Ben yine de onu sevmekten vazgeçmeyeceğim. Başkasını da sevmeye çalışmayacağım. Bir boku beceremiyorum, bir başka hayatı da sikmeye gerek yok." Feyza'ya karşı duyduğu o vicdan azabı hâlâ yerli yerindeydi. "Annem isterse milyon tane bekâr kız dizsin önüme. Yok abi, bu kalp atmıyor. Bu kalp Zeynep'ten başkasına atmıyor. Âşığım ya, başka bir açıklaması olabilir mi? Âşığım. Şu saniye *Kutay bana canını ver*, desin, bir saniye düşünen en adi şerefsizdir."

Beni Melih'e benzettiğini söylüyordu ama asıl o Melih'e gerçekten çok benziyordu.

"Belkıs'ın senin ninninle sakinleşmesi, bana bu dünyadaki en acı verici ama bir yandan da en muhteşem şeymiş gibi geliyor, biliyor musun?" dedim bir süre sonra. "Acı verici çünkü senin için çok zor olduğunu biliyorum, muhteşem çünkü Belkıs içten içe en çok sana düşkün. Bence hissediyor, abi."

"Neyi?" diye sordu.

"Bu dünyada annesini en çok seven adamın kim olduğunu." Kalbinin üzerindeki başım, hemen altındaki dört odacığın hızla kan pompaladığını

işitti. "O hâlâ bir bebek, evet ama annesine kimin ne kadar iyi geldiğini hissedecek kadar zeki bir bebek. Bebeklerde hisler, davranışlardan daha değerlidir. Babası olacak o aşağılık herifin annesine olan davranışlarından ne kadar kaçındıysa sana o kadar bağlandı bana kalırsa. Ve sonra annesine davrandığın gibi bir de kendisine davrandığını görünce, bizim bebeğin o ufacık kalbi sana atıp durdu. O ninniyle bağlandı sana. Aldın başına belayı," dedim dolan gözlerimle. İkimiz de aynı anda içten bir şekilde güldük. "Ömür billah bırakmaz seni."

"Asıl ömür billah onları bırakmayacak olan benim," dedi. "Onları görmeden yaşayamam ben, bundan artık hiç olmadığım kadar eminim."

"Peki, boşandıklarında? Zeynep ablaya açılacak mısın?" Başını iki yana salladı. Aslında *şaşırdım*, desem yalan olurdu. Tam abimlik bir davranıştı bu. "Neden?" diye de sormadan edemedim ama.

"Bence zamana ihtiyacı var. Hatta bana kalırsa uzun bir zamana ihtiyacı var. Zeynep'in önce kendini iyileştirmesi gerekiyor. Şu evli geçen zamanlarda neler yaşadığını bana hâlâ tam olarak anlatmıyor ama onu çok fazla yıpratmış. Dehşet bir boşlukta şu an. Zeynep eskiden böyle değildi. Hayat dolu biriydi, kızın hayat enerjisini emmişler resmen." Tüm bedeni kaskatı oldu. "Şimdilerde yavaş yavaş kendi için bir şeyler yapmaya çalışıyor. Şu siktiğimin amcası ortaya çıkmasaydı daha da çabuk bir şekilde ilerleyebilirdik."

"Ama günün sonunda söyleyeceksin, değil mi?" diyerek başımı kaldırıp ona baktım. Acı çekiyordu, suratı belli etmese de ben hissediyordum. "Onun ağzından bu soruya bir cevap duymaya ihtiyacın var, abi."

"Önce o kendini iyileştirsin," dedi, bir saniye bile düşünmeden. "Beni boş ver. Ben bir şekilde hayatıma devam ederim ama Zeynep hayat enerjisi olmadan yaşayamaz. Önce kendini bulması lazım, Çalıkuşu. Ona ayak bağı olamam."

"Ben olsam bunu ayak bağı olarak nitelendirmezdim."

Cevap vermedi ama o da bana sarıldı. Bu, *konu kapandı, artık uyuyalım*, deme şekliydi. "Seni özledim," dedi, uyumadan hemen önce. "Sakın bir daha bu kadar uzun süre beni bırakıp gitme. Sen olmayınca canım çok sıkılıyor."

Geçip giden birkaç günün ardından nihayet hafta sonuydu. Takip cihazıyla Ceyda hâlâ izleniyordu, bu konu hakkında bildiğim tek şey buydu. O günden sonra kimse ağzını açıp ekstra bir şey söylememiş, tam tersi bir sessizlik yemini edilmiş gibi susmuşlardı. Fakat bildiğim şey, Melih sanırım abimin söyledikleri hakkında olumlu düşünüyordu. Bu beni sevindirmişti.

Aslında günler öyle pek de kolay geçip gitmemişti. Melih'i gördüğüm anların sayısı belki de bir elin parmağını bile geçmezdi. O da ya pencereden

pencereye oluyordu ya da bahçedeyken, öylece yan eve bakarken onu görebiliyordum. İşleri giderek daha yoğun hale gelmişti ve haliyle bu yoğunluk, zamansızlığı da beraberinde getiriyordu.

Bir de tabii artık mahallede olduğumuz gerçeği vardı. Ne yalan söyleyeyim, biraz diken üstündeydim. Hele o doğum günü gecesinden sonra Sıla'nın bana anlattıkları beni dehşet utandırmıştı. Bir daha sarhoş olmayacaktım. Asla.

"Abimi öptün."

"Abini mi öptüm?"

"Herkes oradayken bir de."

"Herkes oradayken abini mi öptüm?"

"Hem de boynundan."

"Şaka yaptığını söyle."

"Eve gelene kadar adamın yanından ayrılmadın, koala gibi yapıştın adama."

"Beni öldür."

"Kucağındaydın adamın."

"Sıla, beni hemen öldür!"

Böylelikle nasıl kendi bacağına sıkılır adlı skecimi oynamış bulundum. Bayağı bayağı cümle âleme duyurmuş oldum ben, değil mi? *Yok, canım, ne cümle âlemi? Alt tarafı Celal ve İsmail vardı.* Evet, doğru! Abimin en yakın arkadaşları!

Ama artık buna kafa yoramazdım. *Olmuşla ölmüşe çare yoktur*, derler. *Günlerdir fotosentez yapar gibi tavanı izledikten sonra böyle bir sonuca vardığımıza sevindim. Beterin beteri vardır*, diyerek kendimi daha da iyi hissettirmeye çalışıyordum.

İtiraf etmek gerekirse şu anki hallerim beni biraz korkutmaya başlamıştı. Melih'e duyduğum özlem bazen o kadar yoğun oluyordu ki dizginleyemiyordum. Kalkıp yanına gitmek istiyor fakat sonrasında gecesini gündüzüne katıp, çalıştığını hatırlayıp onu uykusundan etmek istemiyordum. Ama gelin görün ki duygular ve gerçekler her zaman ortak bir paydada buluşamıyordu.

Dün gece sadece bir anlığına yanına kaçmak istedim ama evren benim için asla pozitif bir yan sunmadı. Annemler salonda bir *sitcom* izlemeye tutulmuştu ve asla uyumak nedir, bilmiyorlardı. Abim de annemlerin yanında çalışmaya karar verip ki bu asla abimlik bir hareket değildir, öylece orada oturmuştu. Ve ben ne yazık ki tüm gün yan evde olduğumdan elimdeki tüm ihtimalleri kullanmıştım. İşte o an, bu durumun zorluğuyla karşılaştığım ilk andı.

Hızlıca ayaklanıp yataktan çıktım. Duştan sonra direkt uyuduğum için

nemli olan saçlarımı dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra kurutmaya başladım. Düzleştirmekle, şekil vermekle uğraşmak istemedim. Saçlarım bugün nedense benden yanaydı. Kendi doğal dalgaları belime doğru döküldü. Hızlıca makyajımı yapmaya oturdum. Sonrasında siyah tül çorabımın üzerine siyah eteğimi giyip üzerine beyaz, oldukça sade ama göğüslerime ve belime güzelce oturan uzun kollu bir tişört giydim. Ayaklarıma beyaz spor ayakkabılarımı da geçirdikten sonra aslında abimin olan ama yakın zamanda üzerine konduğum, kalçalarıma kadar gelen siyah kot ceketi giydim.

Bugün gün vardı. Ama öyle alelade bir gün değil. Sıradan bir gün görünümlü Belkıs Günü'ydü.

Şu geçip giden günlerde o kadar yıpranmışlardı ki elimden gelenin sadece bu olacağını düşünmüş ve kahvehanede yapılacak olan günü giderek daha da iyileşen Belkıs için özel bir gün haline getirmeye karar vermiştim. Ufaklığın doğum gününe daha çok vardı, o zamana kadar bekleyemezdim. Hem bu, Zeynep ablaya da çok iyi gelirdi, yani umarım.

Melihsizliği bir kenara bırakmaya çalışırken ki bu oldukça zordu, önce Sıla'yı ayaklandırdım. Bu bir sürpriz olacağı için biraz gizli kapaklı davranmamız gerekiyordu. Bu yüzden dün akşama kadar oradaydım ve odasından asla çıkmamıştık. Sonrasında bizim alırsak dehşet dikkat çekeceğimiz o kocaman süsleri almaları için Enes'ten rica ettik. Enes birken zaten güne davet edeceğimiz diğerleriyle birlikte beş olmuş bir şekilde ortak bir sohbet odası açmıştı. Bu nedenle daha karga bile bokunu yemeden ayaklanmıştım. Mahalleli kahvehaneye gelmeden işlerin bitmiş olması gerekiyordu.

Hızlıca kahvaltı ettikten sonra yan evden Sıla'yı almak için dışarıya çıktım. Normal şartlarda beni kapıda karşılayacak ve direkt olmamız gereken yere gidecektik ama hanımefendi beni gözlerindeki çapakları temizlerken karşılamıştı. Aslında ona bu durumda en fazla kızılırdı fakat ben parmak uçlarımda merdivenlere yönelip, soluğu Melih'in odasında alınca, benim kızgınlık falan uçup gitti.

Kapıyı iki kez tıklatmama rağmen bir ses çıkmayınca, yavaşça açıp içeriye girdim. Uyuyordu. Sessizce yanına gidip yatağının başucunda dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzü bana dönüktü. Saçları, sanıyorum ki duştan çıktığı için ekstra dağınıktı ama bu hali o kadar güzeldi ki farkında dahi olmadan elim çenemin altına gitmiş, onu izlemeye başlamıştım. Parmaklarım alnına dökülen saçlarının üzerine gitti ve onları usulca arkaya attı. Onu uyandırmamaya çalışmak ama aynı zamanda kendi irademe de sahip çıkmak ne zordu. Parmaklarım istemsizce suratına dokunmak, bir heykeli andıran yüzünde keşfe çıkmak, şu an bir çizgi halini almış dudaklarının üzerinde oyalanmak istiyordu. Beni öpenin bu dudaklar olması bana kendimi haddinden fazla

şanslı hissettirdi. Amansız bir ihtiyaçla titreyen dudaklarım günlerdir hasret kaldığı dudaklara kavuşmak için âdeta çırpınıyordu.

Bazı zamanlar kendime laf geçiremediğim çok olurdu ama şu an belki de en çok zorlandığım anlarda ilk üçe girerdi. Onu doğru dürüst görmeden geçip giden günlerde irademe zayıflamış olabilir miydi? Bu sorunun cevabının olumlu olduğunu, istemsizce saçlarının döküldüğü alnına dudaklarımı bastırdığımda anlamıştım. Teninin sıcaklığı dudaklarımdan benim tenime yayılırken gözlerim usulca kapanmış, buram buram kokan ve beni bir ormandaymışım gibi hissettiren kokusu etrafımı dört bir yandan sarmıştı.

Kalbim deli gibi çarpıyordu ve içimdeki bir ses bu anı hayatım boyunca unutmayacağımı fısıldıyordu.

Ondan uzaklaştığımda yavaşça aralanan bakışları bakışlarımla birleşti. İlk başta afalladı ve o hali o kadar komikti ki kıkırdadım. Ardından gözlerini kapatıp tekrar açtı ve eliyle gözlerini ovalarken bana baktı. Elim çenemin altında onu izliyordum. *Çıplak göğsüne bakma adamın. Çıplak yatmasaymış o zaman.*

"Alçin?" dedi, dudaklarına yerleşen içten bir tebessümle. Belli belirsiz bir ses çıkardım. "Rüyanda mı gördün?" Başımı iki yana salladım. Çok yorgundu, her halinden belliydi. Gözleri tekrardan kapandı ama sonra tekrar bana dönüp, elimden tutarak beni yanına çekti. "Ama ben seni rüyamda gördüm," diye fısıldadı. Ceketimi çıkarıp yanına uzanmamı sağladı. "Ve devam etmek istiyorum."

Altında siyah eşofmanı vardı ve bedeni üstündeki yorganı açıp beni yanına çektiğinde tamamen gözler önüne serilmişti. O birkaç saniyelik hali bile şu an aklımı başımdan almaya yetmişti. Bir insan nasıl her daim bu denli kusursuz olabilirdi? Kim bilir kaç kişinin hakkına giriyordu.

Başım kolunun üzerine düştü ve bir bacağını üzerime atarak tamamen bana doğru döndü. Bu süre zarfında tüm yüzü saçlarımla kaplanmıştı çünkü başını saçlarımın arasına gömmüştü. İçine derin bir nefes çektikten sonra dudaklarından hoşnut bir ses çıktı. Kollarıyla bedeninin altında kıvrıldım ve ona doğru dönüp ellerimi çıplak bedenine sardım. Yüzüm köprücükkemiklerinin olduğu yerdeydi ve bu adamın yasaklanması gerektiğine bir kez daha emin oldum. Başımı döndürüyordu. Her anlamda.

Ben ona sarılınca onun da kolu beni sahiplendi. Kollarının arasında olmak, tarif edilemez bir histi. Dudakları alnımda öylece duruyordu. Benim dudaklarım ise belli belirsiz bir şekilde çıplak bedenine değiyordu ama ben içten içe daha da kavruluyordum.

Parmaklarım çıplak teninde belli belirsiz yarım daireler çizerken, "Seni özledim," diye fısıldadı uykulu sesi. Eriyip gittim. "Birkaç kez yanına gel-

meye çalıştım ama etraf çok kalabalıktı. Seni zor durumda bırakmak istemedim."

Ona biraz daha sıkı sarıldım. "Seni özledim," dedim tıpkı onun gibi. Ardından çıplak teninin üzerine dudaklarımı bastırdım. "Ben de senin yanına gelmeye çalıştım ama etraf çok kalabalıktı." Yine onu taklit ediyordum ama haklıydım. Sarıldığım bedeni titredi ve dudaklarının arasından ufak bir gülüş çıktı.

"Bu hallerine ayrı deli divaneyim, biliyor musun?" diye sordu bir süre sonra. Kelimeleri arasında bazen biraz ara veriyordu, bu yüzden uykusunu böldüğüm için kendime kızıyordum ama diğer yandan şu an burada olduğum için memnundum. Beni iki arada bir derede bırakıyordu.

"Bir düşüneyim, acaba biliyor muyum?" Gülüşüm büyüdü ve bir süre sonra o da bana katıldı. Allah'ım... Gülüşüne bayılıyordum. Görmesem ve sadece sesini duysam dahi nasıl aynı hissettirebiliyordu? "Sanırım bu konu hakkında biraz düşünmem gerekiyor."

"Yine şımardın."

"Şımarttığın için."

Beni kendine daha çok bastırdı ve içine bir başka derin nefes çekti. "Bu adam şu an bu şekilde ölse gıkını çıkarmaz, biliyor musun?"

"Ölüm falan deme!"

"Tamam, demem, tövbe," dedi. O kadar beklemiyordum ki kahkaham dudaklarımın arasından kaçıp gitmişti. Birazcık sesli olduğu için o da gülmüştü ama diğer yandan beni kendine yaslayıp bir nevi ağzımı kapadı. Oysa ben çoktan başımı göğsüne gömmüştüm bile. "Alçın, bir gün senin yüzünden yakalanacağız, yavrum."

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bedenini sardığım parmaklarım yüzüne doğru kaydı ve saniyeler sonra yüzünü avuçlarımın arasında hissettim. Bakışlarımız birdi ve eminim kalplerimiz de bir atıyordu. "Sadece şu birkaç gün bile çok zor geldi," dedim. Sesim ciddi anlamda oldukça duygusal çıkmıştı. Oysa saniyeler öncesinde gülüyordum. Elimde değildi. "Sürekli böyle olmaz, değil mi? Birbirimizden uzak kalmayız?"

"Kimliğin yanında mı?"

"Ne?"

"Kimliğin yanındaysa kalk, nikâh dairesine gidelim, kıyalım nikâhı. O zaman istemeyeceğin kadar çok görürsün beni." Gülüp şakaya vurur diye bekledim ama bayağı ciddiydi. Harbiden *kalk*, desem kalkardı. "Bakma öyle, tabii ki ciddiyim," dedi aklımı okumuş gibi. Al işte, şimdi de gülüyordum. Altüst olmuştum.

"Şu an olmaz," dedim. "Öncesinde organize etmem gereken bir gün var.

Belkıs Günü." Kıkırdadım. "Evlenemem." Bakışlarımı kırpıştırdım, beni taklit ederek, o da aynısını yapınca gülüşüm büyüdü. "Hem ben daha çok gencim. Ninemin dediği gibi daha mektepliyim ben."

"Ben dinlemem öyle mektepli falan. Evlenince okunmuyor muymuş? Hem ninen bence böyle demişti." Yüzüme dökülen saçlarımı omzumdan geriye attı. "Sana fırsat işte, evlen benimle, bu gibi zorluklar kalksın ortadan."

"Cık. Evlilik teklifi böyle olmaz."

"He, sen evlilik teklifi yüzünden böylesin?" Keyiflendi. Konu evlilik olunca adamın gülüşü bile değişmişti. "Yavrum, değiştiririz. Hiç sıkıntı değil."

"Melih," dedim, konuyu bambaşka bir yere çekeceğimin sinyallerini vererek. "Ninem deyince aklıma geldi. Sen son gelişinden önce bir kez daha gelmişsin Fethiye'ye. Sonrasında habersiz tekrardan çekip gitmişsin."

"Ve sen de kızmışsın," dedi. Kollarının arasından çıkmak için debelendim ama izin vermedi. "Hem de bayağı kızmışsın." Aslında ilk duyduğumda kızamamıştım ama şu an sanırım azıcık kızgındım. Çünkü o zamanlar büyük bir ihtimalle onu deli gibi özlediğim zamanlardı. Bana keşke kendini gösterseydi. "Gitmek mi istiyorsun?" Kollarının arasından kurtulurken diğer yandan başımı iki yana sallıyordum ama yine de ondan uzaklaşmama izin vermedi. Beni tutup kucağına oturttu. Ayaklarım iki yanında öylece üzerinde otururken giydiğim eteğim uyluklarıma kadar toplanmıştı. Bakışları belli belirsiz bedenimde dolandı. Ardından gözlerime ulaştığında, "Güzel olmuşsun," dedi ama bunlar sanki dudaklarının arasından istemsizce dökülmüştü. "Fazla güzel."

"Konuyu dağıtma," dedim. "Keşke geldiğin o gün görseydim seni."

"Bunun için özür dilemeyeceğim, Çalıkuşu," dedi, elleri kucağıma düşen ellerimi kavradığında. Bakışlarımız hâlâ birbirindeydi. "Çünkü kendimce verdiğim bazı kararlar vardı. Sana zaman tanımam gerekiyordu. Sadece benim değil, herkesin sana zaman tanıması gerekiyordu. Hem Reyhan'ın evinin önünden öylece çekip, gidince birden ortaya çıkmam, kendine sağlamaya çalıştığın özgürlüğünün ortasına bir nevi çomak sokmak demek olacaktı. Konu sen olunca ben kendimi çok kez çiğnedim ama bu kez olmazdı, yapamazdım."

"Melih..." diyebildim. Bu kadar ince düşünceli bir adam oluşu beni karşısında un ufak ediyordu sanki. Beni resmen benden çok düşünüyordu. Ona sahip olduğum için çok şanslıydım.

"Az önce kızıyordun, şimdi de ağlayacak mısın?" Kaşları çatıldı. "Ağlarsan kalkıp giderim, Alçin."

Elimi iki yana salladım. "Hayır, ağlamıyorum. Duygulandım sadece.

Sana sahip olduğum için çok şanslı olduğumu düşünüyordum." Üzerine biraz daha yaklaştım ve yanağımı kalbinin üstüne gelecek şekilde üstüne yattım. "Bunca zaman boyunca bize olan inancını kaybetmediğin için teşekkür ederim." dedim titreyen sesimle. İçime nedensiz bir korku saplandı birden. "Ya benden umudu kesseydin? Ya ben hâlâ geçmişe takılıp kalmış olsaydım? Ya hayat ikimizi bambaşka noktalara sürükleseydi? Ya günün sonunda bambaşka insanların yanında olsaydık?"

"Bana bak," diyerek, iki omzumdan tutup beni usulca kaldırdı. "Günün sonu falan yok. Benim için sadece sen varsın, hep sen vardın ve bundan sonra da sadece sen olacaksın. O can sıkıcı ihtimalleri düşünüp kendi canını daha fazla sıkma. Ben kendimi senden başka kimsenin yanında göremem, yavrum, anladın mı beni? Eğer *biz* diye bir şey olmayacaksa bu adam ömrünün sonuna kadar bu şekilde yaşayıp giderdi." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Yok yanındakiyle yaşar, aklındakiyle ölürsün falan. Yanımda o şekilde düşündüğünüz, evlenip yuva kuracağım kimse olmazdı çünkü aklımdaki sendin. Ben konu sen olunca çok sabırlı bir adamım, aklımdaki yanımda olana kadar bekledim. Ha, yanımda olmayacaksa da yalnızca aklımdakiyle ölmeye razıydım. İlk günden beri."

"Melih..." diyebildim. Sesim yine titriyordu ama elimden gelen hiçbir şey yoktu. "Geriye dönüp baktığında seni üzdüğüm, kırdığım, yıprattığım..."

"Alçin, asla!" dedi hızlıca, ne diyeceğimi anlamıştı. O zaten beni hep anlardı. "Bırak da devam edeyim. Farkında olmadan canını yaktığım bir an olduysa özür dilerim. Şunu içtenlikle söylüyorum ki bunların hiçbirini hak etmedin. Çok özür dil-" dememe kalmadan yüzümü avuçlarının arasına aldı ve bir saniye bile düşünmeden dudaklarımızı birleştirdi.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, "Alçin," diye fısıldadı. "Ben sana kurban olurum. Böyle düşünme. Ayrıca özür falan da dilemeni istemiyorum çünkü özür dilemek zorunda bile değilsin. Hayat, senin hayatın. Kabul, yanlış kararlar verdin ama bilmiyordun. Bir bilinmezliğin kucağında oradan oraya savrulup duruyordun. Asıl ben özür dilerim, acını daha erken noktalayamadım."

Ben de bu sefer tıpkı onun gibi, "Asla!" dedim. "Özür dilemek zorunda olmayan biri varsa o da sensin. Reyhan bana her şeyi anlattı, Melih. Ona kızacağını, onunla bir daha konuşmayacağını bile bile her şeyi anlattı. Senin üzerindeki de çok büyük bir yüktü. Bunun altında kalmana gerek yoktu, anladın mı? Bunun için özür dilemeni kabul etmiyorum."

Uzanıp, dudaklarımızı birleştirdikten sonra birden kendini geri çekip bana baktı. Şaşırdım. Saniyeler içinde beni altına aldı ve kollarıyla iki yanımdan destek alarak yükseldi.

Kocaman açılmış gözlerimle, "Melih, ne oldu birden?" diye sordum. "Ödümü kopardın."

"O Ömer Faruk denilen çocuğun evinde kaç gün kaldım dedin sen? Ha, bir de beraber araba çaldınız. Araba altınızdan kayıp gidiyordu, öyle mi?" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "O lavuk da hâlâ senden hoşlanıyor, biliyorum."

"Ömer Faruk Ahsen'i seviyor," dedim hızlıca. "Ben emin oldum, hoşlanıyor bayağı, belli. Yok öyle bir şey."

"Ondan bahsetmiyorum. Geçen gece diğer yanında oturan çocuk. Mahalleye de gelmişti. Ufuk mudur Ufak mıdır Umut mudur neyse, o işte."

"Ufak ne ya? Ufak diye isim yok bir kere."

"Ha, yani oturup bunu konuşalım şu an."

"Ufuk," dedim.

"Her ne haltsa."

Kıskanıyordu. Kendimi tutmalıydım. Şu an haddinden fazla çekici görünüyordu ama diğer yandan gülesim de geliyordu. Öpse miydim yoksa gülse miydim? İki arada bir derede kalmıştım yine. "Ufuk iyi bir insan," dedim. Kaşları havalanıp geri indi. "Melih, gerçekten çok iyi bir çocuk. Bir kötü niyeti olduğunu düşünmüyorum. Zamanla geçip gidecek bir şeydir. İyi bir arkadaş, diğerleri gibi onun da çok yardımı dokundu bana."

"Şu an gram umurumda değil, biliyor musun?"

İki yanımdaki kasları gittikçe daha fazla kasılıyordu. Bedenimin üzerindeki bedeninin ise varlığı her geçen saniye daha da artıyor ve sıcaklığı tenime çarpıp kızarmıyormuşum gibi beni daha da harlıyordu. Göğsü göğüslerime değdiğinde dikleşen göğüs uçlarımın hassaslaştığını ve öylece üzerimde dururken dahi teması yüzünden can yakıcı bir noktaya geldiğini hissediyordum. "Şu an benim de umurumda olan tek şey beni öpmen," dedim. Aslında dudaklarım dedi. Yine hiçbir şey beynime iletilmeden öylece dudaklarımın arasından kaçıp gitmişti.

Ve beni öylesine sert, öylesine tutkuyla öpmeye başladı ki aklımın başına gelmesi için uzunca bir zamana ihtiyacım olacağına emindim. Ki öyle de olmuştu. Sıla kapının önünde artık gitmemiz gerektiğini ısrarla belirtirken yataktan zar zor çıkabilmiştim fakat bakışlarım hâlâ şişkin dudakları ve çıplak bedeni arasında gidip geliyordu.

Kapıyı açıp, çıkmadan evvel tüm sarhoşluğumla ayaklarım birbirine dolanmıştı ve son anda kendimi toplayıp kapının kolunu kavradım. "Önüne bak, önüne," dedi arsız arsız.

Kapıdan çıkmadan hemen evvel, "Uğraşma benimle," dedim, gülüşümün arasından.

Mahallede kalkıp fırına, bakkala gönderilen çocuklardan başka gezinen kimse yoktu. İçeriye girip ellerimizdeki torbaları gelişigüzel yerlere bıraktıktan sonra kahvehaneyi en baştan yaratmaya başladık. Yedi kişi olduğumuzdan her şey tahminimizden daha erken bitecekti ki öyle de olmuştu.

Saat öğlene yaklaşırken dışarıdaki hareketlilik daha da artmıştı ve biz de pencerelerdeki kalın perdeleri sonuna kadar çekip içeriyi ekstra aydınlatmak adına aldığımız renkli ışıkları takmıştık. Belkıs'ın ve anneciğinin bunlara bayılacağına emindim.

Ufuk, "Alçın," dediğinde elime aldığım bir sonraki balonu şişiriyordum. Her şeyi almış, bir balon şişirme aparatı almamıştık. Böyle giderse kafayı çok erkenden bulacaktım. Ona döndüm. O da elindeki bir başka kırmızı balonu şişirmekle uğraşıyordu.

"Hı?" Bir nefes daha verdikten sonra bakışlarımı ona çevirdim. "Bir şey mi oldu? Eğer çok bulandıysa miden bana bırak, ben hallederim kalanları."

"Yok," dedi hızlıca. "Onun için değil. Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Söyle," diyerek ona doğru döndüm. "Dinliyorum."

Önce bir güldü kendine. Akıl sır erdiremediğimden ve olayın komik görünmesi üzerine ben de güldüm. "Asla yeri ve zamanı değil," dedi. "Yani ben böyle bir şeyi bir kahvehanede balon şişirirken söyleyeceğimi düşünsem kendime daha fazla gülerdim."

Sadece gülümseyebildim ama bir yandan da gerildiğimi hissediyordum. Bakışlarım kahvehanede dolandı. Sıla, Enes'le birlikte masalara rengârenk örtüleri geçiriyor, Ahsen ve Ömer Faruk didişerek pencerelerle ana duvara yazılacak kelimelere karar vermeye çalışıyor, Burak ise bir köşede oturmuş, iskambil kâğıtlarını renklerine göre ayırıyordu. *Bir saniye, şu an Burak'ın bize asla bir yardımı dokunmuyor ki!*

"Sanırım biraz da geç kaldım," diyerek başladı. "Aslına bakarsan bayağı bir geç kaldım." Elindeki balonu iki bacağının arasına aldıktan sonra ağzını bağladı. "Fethiye'ye gitmeden hatta o gezilerin olduğu ilk zamanlar söylemeliydim." Neyden bahsedeceğini biliyordum ve içime dolan bu huzursuzluk, onu kıracağımı bildiğim gerçeğinin apaçık ortada oluşu kendimi kötü hissettiriyordu. "Gerçi geçenlerde senin de bu durumdan haberdar olduğunu öğrendim." Kafamı çevirip Sıla'ya baktığımda hızlıca güldü. "Ağzından kaçırdı," diye korudu en yakın arkadaşımı. "Sen yokken seni çok özledi, bizimle daha fazla zaman geçirir oldu ki görüyorsun, Enes'le bayağı iyi bir ikili oldular." Başımı sallayarak onayladım onu. "Ağzından laf almaya çalışıyordum. Neden gittiğini, ne zaman geleceğini merak ediyordum herkes gibi. Ve sen de bize hiçbir şey anlatmadan gittiğin için belki Sıla biliyordur diyerek ağzından laf almaya çalıştım."

Burak gibi etrafımdaki şişirilmemiş balonları renklerine göre dizmeye başladım çünkü gergindim. Ufuk ciddi anlamda çok iyi bir insandı. Onu üzmek istemiyordum. Ellerimin buz kestiğini hissediyordum. Ama içimden bir ses bunun şu an yaşanıyor olmasından memnundu. En azından gerçekleşmesine izin veriyordu.

"O zamanlar kaçırdı ağzından. Ama yanlış anlama, hâlâ neden gittiğini bilmiyorum. Sıla asla söylemedi konunun ne olduğunu. Bunu söylemesi gereken biri varsa onun da bizzat senin olman gerektiğini söyledi ki o kadar haklı ki. Fakat işte bazen ben o kadar mantıklı bir insan olamıyorum." O da elindeki mavi balonla oynamaya başladı. "Ne var, biliyor musun? Aslında sana, seni Sılaların kafesine götürdüğüm o zaman açılacaktım," dediğinde kalbim daha da çok kırıldı. "Neden vazgeçtiğimi sorarsan o anın içine sıçacağıma olan korkumdan vazgeçtim."

Ağzımı açıp tek kelime edemedim. Böylesinin daha doğru olduğunu düşünüyordum, ne anlatması gerektiğini kafasında kurgulamış olmalıydı, lafını kesmek istemiyordum. Fakat bu doğru bir karar mıydı asla bilemeyecektim.

"Biraz... Hatta bayağı bir süre bu konunun üstünde düşündüm. Ya yeni yeni başlayan arkadaşlığımızı ilerletmeyi seçecektim ya da sana açılıp, her şeyi berbat edip iyice uzaklaşacaktık," dedi ve sonra gülerek bana döndü. "Evet, senden hoşlanıyorum, Alçin." Ağzımı açıp bir şey demeye çalışacaktım ki -aslında ne diyeceğime dair o an hiçbir fikrim yoktu- hızlıca lafımı kesti. "Bir cevap vermek zorunda değilsin, zaten sırf bu yüzden her şey bu kadar uzadı," diye ekledi. "Ama artık kararımı verdim, seninle sadece arkadaş olmak istiyorum." Gözlerimin içine baktı ve oynamaktan deldiğimi bile fark edemediğim beyaz balonu elimden alıp diğer yanına koydu. "Çünkü Ahsen'in doğum gününü kutladığımız o gece kalbinin bir başkası için çarptığına, bu bir başkasına çarpan kalbinin ise içine bir daha başka birini alamayacağına neredeyse emin oldum."

Ahsen'in doğum gününün olduğu gece bir yapboz parçası gibi yavaş yavaş tamamlanmaya başladı. Melih yanımıza geldiğinde, diğer yanımda oturan Ufuk'tu. Bize neredeyse en yakın olan kişi oydu. Melih'in ellerinin bedenimde dolaştığını fark eden belki de ilk kişiydi. Kafamı balonlardan kaldırıp ona baktığımda içten bir şekilde gülümsüyordu. Sanki bu tepkimi öngörebilmiş gibi başını aşağı yukarı salladı.

"O günü hatırlıyorsundur, Sılaların kafesine gelmiştik. Seni sadece oraya kadar arabayla bıraktığım için beni tıkabasa dolduracak kadar tatlı ve kremalı kahve içirmiştin," dedi gülerek. Elimde olmadan ben de güldüm ve hatırladığımı belli edercesine başımla onayladım. "O an herkese karşı böyle olduğunu düşündüm. Ömer Faruk'a sordum, o da aynı şeyi söyledi. Sürekli

geri ödemekten bahsediyorsun, sana içtenlikle dahi yapılsa bir geri ödeme beklenmese de şakayla karışık dahi olsa bunu belirtmekten asla geri durmuyorsun. Ama o gece yanındaki o adamla olan konuşmalarınızı duydum. Kulak misafiri mi oldum yoksa bilerek mi dinledim?" Duraksadı. "Buna bir cevabım yok."

O geceye dair anılarım çat pattı ama sanırım neyden bahsedeceğini anlamıştım. Ufuk bundan bahsedene kadar bunun ben bile farkında değildim.

"Ona izin verdin. İçkilerini ödemesi için ona izin verdin. Hatta barmene kâğıt yazıp içkiyi bizzat onun ödemesini söyledin," dediğinde gülüyordu. Dudaklarım belli belirsiz titredi ve ben de gülümsedim. "Ona karşı çok farklısın," dedi. "Bambaşka biri gibisin. Komiksin, enerjiksin, bir kız çocuğu gibi nazlanıyorsun. Duvarların ya da kırılması gereken bir kabuğun yok. Gerçek benliğini sadece ona gösterdiğini düşünüyorum. Ve ondan başkasına, bir yabancıya bu şekilde davranacağına nedense asla inanmıyorum artık."

Bu durumun ciddi anlamda farkında değildim. Ama benzer durumlar gözlerimin önüne gelmeye başlayınca ne kadar haklı olduğunu anlayabiliyordum. Mesela Melih, davetin olduğu o gece bana bir sürü şey almıştı. Yemek yemiştik, pasta, pötürtüsüz şeftalili meyve suyu ve elma şekerleri almıştık. Hiçbirini geri ödemeyi dahi düşünmedim. Bunu yaparken kendimi diken üstünde hissetmedim. Oldukça olağan karşıladım. Ki bu durumdan asla hazzetmeyen biriyken bunları yaptım. Melih'e karşı ciddi anlamda bambaşka biriydim ve bunun gibi ufacık bir farkındalık bile her şey demekti.

"Bu maddi bir geri ödemeden farklı, Alçin," diye devam etti. "Yoksa para alınır ya da verilir. Ama seninle onun arasındaki durumun oldukça farklı olduğunu o kısacık anda anladım. Onunla aranızda çok farklı bir bağ var." Kesinlikle vardı. Bunu asla inkâr etmezdim, edemezdim. Bunu görebiliyordum çünkü bu her zaman böyle olmuştu. "Bu, aşktan da öte, Alçin. Ben sizin aranıza giremem. Bunu asla yapamam çünkü biliyorum, seninle aramızda o tür bir bağ asla olmayacak." Sonra ekledi. "Sıla'nın dediğine göre seninle kimsenin arasında öyle bir bağ asla kurulmazmış."

Bana baktı, elimi sıkmak için uzandı ve dostane bir şekilde elimin tersini tuttuktan sonra geri bıraktı. Bir başka balonu alıp oynamaya başladı. Bir süre sadece sustuk. İç seslerimiz birbiriyle konuştu ama sessizdik.

"Arkadaşın olmaya karar verdim," dedi, kendinden emin bir sesle. "Tıpkı Ahsen'in, Deniz'in mekânındaki o günün sonunda Melih'ten numarasını aldığı için kötü hissetmesi ve sonrasında hissettiği o ufacık hoşlanma düşüncesinden hızlıca vazgeçmesi gibi. Araya girmek kadar aşağılık bir durum yok, Alçin. Ne Ahsen ne de ben öyle insanlarız. Ondan yana da benden yana da bir çekincen olmasın." Asla böyle düşünmemiştim. Zaten o günden sonra Ahsen bu konuyu bir daha doğru düzgün açmamıştı bile.

"Bunun hakkında asla o şekilde düşünmedim, Ufuk," dedim hızlıca. "Öyle insanlar olmadığınızın farkındayım, zaten emin ol o tip insanlarla aynı ortamda bulunmaktan hazzetmeyen biriyim. Kötü niyetli değilsiniz kesinlikle, sizin hakkınızda asla böyle düşünmediğimi bilin lütfen. Sizi bu kısacık zamanda benimsedim, asıl önemlisi siz beni benimsediniz. Bana evinizi ve ortamlarınızı açtınız, beni aranıza aldınız. Ben Sıla gibi insanlarla çabucak kaynaşan biri değilimdir." Bana katıldığını haykıran bir gülümseme gönderdiğinde, elimde olmadan ben de dostane bir şekilde gülümsedim. "İdeallere ve içtenlikle sunulan duygulara saygım var. Bu şekilde ince düşünceler de öyle," dedim. "Teşekkür ederim, Ufuk."

"Sadece belirtmek istedim, öyle biri olmadığını biliyorum. Bir de teşekküre gerek yok, asıl ben benimle arkadaş olmaya devam edeceğin için teşekkür ederim," dedi ve biraz duraksadı. "Arkadaş olacağız, değil mi?"

"Ufuk," dedim gülerek. "Neden arkadaş olmayalım? Tabii ki arkadaş olmaya devam edeceğiz. Sen ne sandın?"

"Bir arkadaşım gelip benden hoşlandığını söylediği an o kişi artık arkadaşım olmaz," dedi hızlıca. Sonra iki elini de yukarı kaldırıp beni susturdu. "Bak, biliyorum, çok saçma ama elimde değil. Ama işte karma değil mi? Beni sonunda buldu sandım."

"Ufuk, ikimiz ciddi anlamda iyi arkadaş olacağız. Yıllar geçtiğinde bu günleri bile anımsamayacağız. Anımsadığımızdaysa *nasıl ya, ben senden mi hoşlanıyordum*, diyecek kadar geçmişte kalacak her şey. Sana tavsiyem, senden hoşlanan herkesi hayatından çıkarmaman. Yakışıklı birisin ve bir zaman sonra etrafında kimse kalmaz bak, benden söylemesi."

"Okşan'la artık arkadaş olmamamızın sebebi bu işte," dedi, bana katılır gibi. Sonradan yanımıza yaklaşan Ahsen lafa katıldı.

"Sadece o durum değil," dedi. "Okşan gerçekten patavatsızın teki, Ufuk."

"Ahsen!" diye bağırdı Ömer Faruk. "Ne yazacağımızı buldum."

"Ne yazacakmışız?"

"*Kahvehanede Kutlanan İlk Şenliğe Hoş Geldiniz. Not: Belkıs içindir. Üzerinize alınmayın.*" Arkasına döndü. "N harfine daha ihtiyacımız var."

"Neden?" diye sordum."

"Bir not daha eklemem gerekiyor." Hepimiz meraklı gözlerle ona dönünce, "*Not: Bebek olan,*" dedi.

Yanağımı dişlerken, "Mahallede başka Belkıs yok zaten," diye ekledim.

"Ha, öyle mi?" dedi ve Ahsen'e döndü. "O zaman boş verelim, Civciv."

Ahsen başını iki yana sallayarak, yanımızdan uzaklaşıp Ömer Faruk'un yanına gitti. Biz balonları şişirmeye geri döndük. Bir süre sonra içten bir soluk verdim, bu konuyu en azından bir sonuca bağladığımız için memnundum.

"Şimdi seni kucaklayacağım, üst taraftaki yere şu elindeki süsleri yapıştıracaksın," dedi Ömer Faruk. Balonları şişirirken tam karşımda oldukları için onları izlemek kolaydı. Ayrıca aramızda kalsın, çok eğlenceliydi.

"Ya düşersem?" dedi Ahsen.

Ömer Faruk ciddi bir sesle, "Seni asla düşürmem, Ahsen," dedi. "Senin iki katının neredeyse. Spordayken kaldırdığım ağırlıklar bile senden ağır, kızım. Gelip dediği lafa bak."

"Ay, tamam, kızma." Arkasına dönüp, eline de süsü alıp bekledi. "Hadi, kaldır artık."

"Beni gerdin şu an. Ya düşürürsem seni?"

"Ömer, kaldır beni yoksa kendim masanın üzerine sandalye koyarak çıkacağım."

"He, o zaman çok güvenli olur zaten, değil mi?" Başını iki yana salladı. Üzerindeki basketbol ceketini çıkardığında merakla ne yapacağını izliyordum. Aynı şekilde neden oyalandığını merak eden Ahsen de arkasını dönüp ona bakmaya başlamıştı.

Ömer Faruk ceketi bir saniye bile düşünmeden Ahsen'in beline bağladı. Genç kızın giydiği mini eteği örten belindeki ceket neredeyse dizlerinin altına kadar uzanmıştı. Ömer Faruk'un bu hareketinin özellikle düşünülmediğine, aksine farkında olmadan yapıldığına o kadar emindim ki benim bile içim ısındı. Ahsen'in özellikle rahatsız olacağını düşünmesi ince bir hareketti. Sonrasında eğilip, dikkatlice kocaman elleriyle genç kızın belini kavrayıp havaya kaldırdı ve hiç zorlanmadan onu tek bir omzuna oturttu.

"Böyle rahat mısın? Seni tutuyorum, korkma."

Her zaman Sıla'nın yaptığı şeyi yapma isteğiyle doldum. Elimi cebime atıp telefonumu çıkardım ve onları çektim. Sonrasında fotoğrafı *Ahsen için bir koleksiyonun olduğunu duydum, biliyorum, sadece doğum günlerine özel ama belki bunu da kullanmak istersin*, diye bir notla Ömer Faruk'a gönderdim.

Ömer Faruk ve Ahsen süsleri yerleştirip, yazıları yazarken Burak ayaklandı. Elinde renklerine göre ayrılmış eskimiş iskambil kâğıtlarıyla kahvehanenin ortasında durdu. Aynı meraklı bakışlarla ne yapacağını izledim. Saniyeler sonrasında parmaklarının arasındaki iskambil kâğıtları aşağıya doğru birbirlerine bağlı bir şekilde indi. Bağlandığı noktalar asla belli değildi, sanki her biri havada öylece asılı duruyormuş gibiydi. Elindeki iskambil kâğıtlarını çift taraflı bantla helyum dolu renkli balonların -üzerine Belkıs'ın fotoğraflarını yapıştırmıştık- altına yapıştırdı. Balonlarla iskambil kâğıtları aynı renkteydi. Ve o denli güzel görünüyordu ki ağzım açık onu izliyordum.

Bakışlarımız birleştiğinde bana göz kırpıp, "Güzel, değil mi?" dedi yarım ağız gülerek. "Eğer çok beğendiysen satayım sana?"

Saat öğlen üçe geldiğinde mahalleli ellerinde gün yemekleriyle soluğu mahallenin kahvehanesinde almıştı. İçeri gelen her bir komşumuz ağzı açık bir şekilde birkaç saniye durduktan sonra bize dönüp *aferin kız size*, deyip yerine geçiyordu. Herkes geldikten sonra Zeynep abla ve Belkıs'ı çağırmaya ben gidecektim. Nermin teyze annemle birlikte gelip oturduğunda gözleri dolu doluydu, bir şey söylemese dahi bunun için minnettar olduğunu hissettiriyordu ve bu bile bunca uğraşa değerdi.

"Sen mahalleye bakan camdan bizi gözle," dedim Burak'a. "Görüş mesafesine girdiğimiz an Sıla'nın elindeki pastanın mumlarını yakın." Pastayı bizzat Ömer Faruk'un kafesinden getirttirmiştik. Sıla üzerinde Zeynep abla ve Belkıs'ın fotoğrafı olmasını istediği için diğer her kafe çok uzun süreceğini söylemiş fakat Ömer Faruk daha kısa sürede ayarlamayı başarmıştı.

Kafeden çıkıp, eve doğru yürürken, Cengiz abileri görüp durdum. İsmail abi ve Cengiz abinin üzerinde Beşiktaş forması, Celal abinin üzerinde Fenerbahçe forması vardı. İşaretparmağımı onlara doğru salladım. "Bana sakın bu akşam maç olduğunu söylemeyin," dedim. "Hem de Beşiktaş-Fenerbahçe maçı." Üçü de başını sallayıp onayladı. "Ve siz de şimdi..." dememe kalmadan.

"Kahvehaneye gidiyoruz," dedi Cengiz abi.

"Kahvehanede eğlence var bugün, olmaz," dedim hızlıca. "Maç falan izleyemezsiniz."

"Bir köşeye kıvrılıp izleriz maçı, ne olacak sanki, Çalıkuşu?" dedi Celal abi. "Sesimizi çıkarmadan izleriz."

"Siz bir dönüp baksanıza kendinize," dedim çatılmış kaşlarımla. "Biriniz Fenerbahçeli diğeriniz Beşiktaşlı. Bunca zaman o maçları hiç sessiz sedasız izlediniz mi?" Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken başımı iki yana salladım. "Cevap tabii ki *hayır*. Şimdi bir de abimle Melih var, değil mi?" Üçü de aynı anda başını salladı. "Ve siz de buna rağmen sessiz sedasız olacağınızı düşündünüz, öyle mi?" Üçü de şüpheyle birbirine baktı.

"Başka bir yerde izleyemeyiz. Beşiktaş-Fenerbahçe maçları her zaman kahvehanede izlenir," dedi Cengiz abi. Sonrasında abisine baktı. "Kutay ve abimin maç sonundaki surat ifadelerini daha iyi bir şekilde görmeye ihtiyacımız var."

İşte sorun buydu. Haklıydılar, bu durum oldum olası böyleydi. Fenerbahçeli olan abim ve Celal abi, Beşiktaşlı olan Melih, Cengiz abi ve İsmail abi, bu ikili karşılaşmayı ta çocukluklarından beri bu kahvehanede izlerdi. İzlesinler izlemesine de bu ortamdan asla bir medeniyet beklenmezdi maalesef. Hepsinin içinden asla olmadıkları kişiler çıkar ve bizi şaşırttıkça şaşırtırlardı. Ben, Sıla, Zeynep ve Lalezar abla bu yüzden asla takım tutmadık.

Hatta maçın olduğu günler ortalıkta dolaşmaz, birlikte oturup sessiz sedasız filmimizi izlerdik. Fakat bu akşam maalesef herkes aynı yerde olacaktı.

Yan eve girip kapıyı çaldığımda, kapıyı siyah tişörtüyle Melih açmıştı. Önce haberi yok falan sandım ama sonrasında bakışlarım elindeki eskimiş Beşiktaş atkısına kaydı ve gözlerimi devirerek içeriye girdim. Kapıyı arkamdan kapadıktan hemen sonra beni sıkıca kucaklayıp yüzümü yüzüne çevirdi.

"Ne oldu o gözlerine? Devrilip gitti öyle," dedi.

"Maçı başka yerde izlemeyeceksiniz, değil mi?"

"Maç her zaman orada izlenir ama Çalıkuşu," dedi. "Bu bir gelenektir."

"Ama bugün, onların ikisine ait olmalıydı. Siz maç izlerken, herkesi unutup gidiyorsunuz."

"Maça daha çok var, yavrum," dedi, yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına atarak. "Neredeyse tüm gün sizin zaten. Sonrasını biz devralacağız. Zaten mahallelinin çoğu yemeklerini yiyip gider o zamana kadar."

"Haksızlık," dedim, omuz silkerek. "Hep birlikte sadece oturup birbirimizle ilgilenmeliydik. Bunca derdin sonunda, şu birkaç gündeki sakinliğimizin tadını çıkarmalıydık. Maç izleyip, bağırıp çağırmamalıydık mesela."

"O zaman sen de gidip kimseye danışmadan maç gününe gün ayarlamasaydın, küçükhanım. Diğer günler çuvala mı girdi?"

"Bak, zaten sana hâlâ küsüm," dediğimde başını iki yana salladı.

"Yok öyle küsüm falan. O durum zaman aşımına uğradı. Bana küsemezsin artık."

"Ama böyle bilmiş bilmiş konuşursan küserim. Hem ne bileyim ben bugün maç olacağını? Fatih Terim miyim ben?"

"Fatih Terim ne alaka?"

"Bilmiyorum, sus. Aklımı karıştırdın."

"Futbolla alakan gerçekten Fatih Terim örneğini verecek kadar da ondan, değil mi?" diye güldü. *Pis ayı.*

Onun ellerinden kurtulup salona doğru gittim ama peşimdeydi. Belkıs televizyonun karşısındaki koltuğa yanında yastıklarla oturtulmuştu, öylece ekrana bakıyordu. Kafamı çevirip televizyon ekranına bakınca *Maşa ve Koca Ayı* izlediklerini gördüm. O an suratımdaki tüm kaslar gevşedi ve sadece gülümsedim. Çok tatlıydı. Birlikte çizgi film izlediklerini biliyordum ama bu şekilde kendi gözlerimle görmek çok farklıydı.

Beni kolunun altına alıp diğer yanına oturtturduğunda ona döndüm. "Sizi alıp kahvehaneye dönmem lazım," dedim ama o kadar çok kalmak istiyordum ki bu ikilemin içinden çıkmak çok zordu.

Diğer koluyla Belkıs'ı kucağına aldığında, "Ablam yukarıda, hazırlanıyor," dedi. "Ben de o yüzden burada bu hanımefendiyle Maşa'yı izliyorum."

Bana döndü, gözüme haddinden fazla çekici geliyordu. "Zeynep hazırlanana kadar bizimle kalabilirsin." Belkıs, bakışlarını ekrandan koparabilince ikimize bakmak için başını kaldırdı. "Kızıl Çalıkuşu bizimle kalsın mı dayıcığım? Yoksa gitsin mi?" diye sorduğunda ufak bir kahkaha atmıştım. Belkıs da gülerek bir şeyler söyledi. "Ha, kalsın yani? Kalsın, kalsın, haklısın. Ben de onu çok özlüyorum."

Bir başka kahkaham daha dudaklarımın arasından kaçıp, gittiğinde bana yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Dudaklarının altında eriyip gidecektim. İkimiz de güldüğümüz için neredeyse dişlerimiz birbirine değiyordu. Bu, ikimizi biraz daha güldürdü. *Allah'ım... Bu anı hiçbir şeye değişmem.*

Belkıs kucağında, ben diğer yanında, kolunun hemen altında başım omzuna düşmüş bir şekilde ekrandaki *Maşa ve Koca Ayı*'yı izliyorduk. Belkıs, Melih'in kucağındaki elimle oynuyor, arada sırada parmağımı kaşınan damaklarına sürtmek için kullanıyordu. Arada bir kafasını kaldırıp bana bakıyor, sonrasında tekrardan başını dayısının kucağına gömüp, tüm parmaklarını tek bir parmağıma sarıp öylece ekrana bakıyordu.

"Neden İngilizce izliyoruz, hiçbir fikrim yok," diyene kadar çizgi filmi İngilizce izlediğimizin bile farkında değildim, öylece dalmıştım. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Ablam bu yaşta çizgi film izleyerek İngilizcesini geliştireceğine inanıyor. Çocuk sadece izliyor, anasını satayım, bari bebekken rahat bırakın çocukları."

Güldüm. "Ama belleğe kaydedilir her şey," dedim. "Bu yaşlarda daha önemli, sen de biliyorsun."

Çocuk gibi omuz silkince gülüşüm büyüdü. Bakışlarımız birleşti. "Yarın seni kaçırayım mı?" diye sordu birden. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki büyük bir ihtimalle kaşlarım çatılmıştı, bu da onu güldürdü.

"Nereye kaçıracaksın beni?"

"Sürpriz orası," dedi. "Yarın pazar ve tüm o yoğun işlerden başımı kaldırabildiğim nadir günlerden. Tüm günümü seninle geçirmek istiyorum. Gelir misin benimle?"

Bir saniye bile düşünmeden başımı salladım. Dudaklarını alnıma bastırdığında belli belirsiz soluklandı. Ne yani, gelip gelmeyeceğimi bilemeyişi onu germiş miydi? Elimi yüzüne doğru kaldırdım ve yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Yüzüme sarhoş olmuş bir şekilde bakıyordu ve ben o bana bu şekilde bakarken, karnımdaki kelebeklerle uğraşıp duruyordum.

"Melih," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Bana seninle bir yerlere gelir miyim yoksa gelmez miyim diye sorarken gerilmene gerek yok. Ben seninle her yere gelirim. Ayrıca bu kadar plan yapmışsın belli ki seni geri çevirmem. Tam tersi, elimde olsa her zaman yanında olurum. Elimde olsa seni ben

kaçırırım sürekli," dediğimde üstdudağı yukarı doğru kıvrıldı. "Yani demem o ki seninle olmaktan son derece keyif alıyorum ve aynı şekilde seninle bir yerlere gitmekten de seninle vakit geçirmekten de öyle."

"Alışkanlık," deyiverdi ama sonrasında duraksadı. "Hâlâ bir şeyleri ister istemez tek taraflı değerlendiriyorum." Belimdeki eli tenimi yavaş yavaş okşuyordu. "Yani seni kaçırabilirim, izin veriyorsun, öyle mi?"

Yüzümdeki kocaman gülümsemeyle başımı hızlıca salladım. "Evet, izin veriyorum. Beni kaçırabilirsiniz, Koca Ayı."

"Bunu yapmaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, sondaki benzetmemi kastederek. Sinirlendiği falan yoktu, tam tersi bu durum onu da eğlendiriyordu. Başımı iki yana salladım. "İyi bakalım, düştük eline bir şekilde. Yapacak bir şey yok, çekelim cezamızı."

Belkıs'ın kahkahası birden bizim konuşmamızı kesti. Bir ekrana bir ona baktığımda aslında ekranı değil de bizi izlediğini ve o kahkahasını bize attığını anladım. "Ne anladın da güldün ki sen?" diye sordum, sincap yanaklarını öpmek için eğilirken. Ben onu öpmeye çalışırken o daha da gülüyordu. "Dayıya *Koca Ayı* dememe mi gülüyorsun? Hı? Evet, bence de birbirlerine çok benziyorlar."

Başına dikiş atıldığı için hâlâ onu doğru düzgün kucağıma alıp gönlümce sevemiyordum. Hazır Melih'in kucağındayken onunla biraz daha oynamaya karar verdim. Bakışları sürekli ekrana kaysa da hâlâ ellerimi elleriyle yakalamaya çalışıyor, ısırıyor ve sürekli gülüyordu.

"Size var ya..." dedi, başımızın üzerinden gelen Melih'in sesi. İkimiz de gülüşümüz suratımızın ortasındayken kafamızı kaldırıp sese dönmüştük. "Bitiyorum. Sizin için bir saniye bile düşünmeden her şeyimden vazgeçerim." Önce benim ardımdan Belkıs'ın başına dudaklarını bastırdı. "Size olan sevgimin haddi hesabı yok, kızım." İkimize de sıkıca sarıldı. "Benim için nefes alıp vermek ne demekse siz de o demeksiniz."

"Kıskandım," dedi, merdivenlerdeki bir diğer ses. Belkıs annesinin sesini duyunca Melih'in kucağında oynamaya başladı. "Vallahi kıskanıyorum." Zeynep abla beyaz, dizlerinin çok az üstünde olan ve üzerine haddinden fazla yakışan günlük bir elbise giymişti. Belkıs'a bakınca onun üzerindeki elbisenin de annesinin üzerindeki elbisenin aynısı olduğunu o an fark etmiştim. "Anneciğim," diyerek bebeğini kucağına aldı. "Kardeşimin seni benden fazla sevmesini kıskanmam doğru mu sence?" diye sordu. Belkıs bir sürü şey söyledi de söyledi. "Kesinlikle doğru, kızım. Katılıyorum sana."

"Seni de çok seviyor," dedim, ne diyeceğimi bilemeden.

Zeynep abla ikimize bakıp gülümsedi. "Siz böyle ne güzel oldunuz," derken gülüşü biraz daha büyüdü. "Hakikaten çok güzel oldunuz. O yüz-

den kıskanma durumundan bir süreliğine vazgeçebilirim." Kardeşine baktı. "Harbiden sabrın sonu selametmiş, Melih Cihangir. Bu lafın hakkını bu şekilde vermenden son derece memnunum."

Melih ayaklanıp, elimden tutarak beni de kaldırdığında, "Hepsi şu Kızıl Çalıkuşu'nun sayesinde," dedi. Elindeki Beşiktaş atkısını kaşla göz arasında boynuma asmıştı. "O olmasa hâlâ bir hiçtim."

Zeynep abla uzanıp, atkıyı boynumdan alırken, "Kabul etmiyoruz," dedi. "Biz tampon bölgeyiz. Kızın duygularını kullanarak yanına çekmeye çalışma."

Atkıyı Belkıs'ın boynuna asmak için hareketlendiğinde, "Farkında bile değildim," dedi. Fakat Zeynep abla kızını atkıdan uzaklaştırdı. "Sonuçta dayısıyım." Neredeyse surat asacaktı. İstemsizce kıkırdadım. "Tutacağı takımı seçmek gibi bir hakkım olmalı, abla!"

"Düşün önüme çabuk," dediğinde ikiletmeden kapıya doğru ilerledik. Melih'in elindeki atkıya bakıp, "Senin elinde neden atkı var gerçekten?" diye sordu.

"Maç varmış maalesef," dedim. "Hem de tahmin et, karşı takım kim?"

"Fenerbahçe olmasın lütfen," diye içten bir istekte bulundu. Bakışlarımdaki *o artık çok geç* ifadesini görüp, "Sakın kavga etmiyorsunuz, Melih!" dedi. "Anladın mı beni? Sakın bak."

"Koca koca adamlarız, ettiğin lafa bak, abla."

"Ya, bırak Allah aşkına. Bana maval okuma, Melih. Hepinizin kanını biliyorum ben. Bakın sessiz sakin günümüzü yapalım, dağılalım. Ortayı karıştırmayın. Yemin ederim, çaydanlıkla kovalarım hepinizi."

Kapıdan çıktığımızda abim de bizim evin kapısından çıkmıştı. Tıpkı Melih gibi onun da boynunda kocaman harflerle Fenerbahçe yazan bir atkı vardı. Dışarı çıktığımız an abim Melih'in boynundaki atkıyı görüp tam bir şey söylüyordu ki Zeynep abla işaretparmağını ona doğru doğrultup sadece, "Sakın!" dedi.

Yol boyunca ikisinin de ağzından maça dair hiçbir şey çıkmadı.

Kahvehaneye yaklaştığımızda, perdenin arkasında bir hareketlilik görünce, Burak olduğunu anlayıp rahatladım. Kapının önüne geldiğimiz anda üçümüz arkada kaldık ve önce Zeynep ablayla Belkıs'ın içeriye girmesini sağladık.

Sonrası ise hem çok duygusal hem de çok eğlenceliydi. Çekilen perdeler hızlıca açılmış, Sıla elindeki pastayla onları karşılamış, müziğin sesi Belkıs'ı korkutmamak için önce yavaş yavaş artmış, en sonunda ise olması gereken desibelde durmuştu. Mahalleli ayağa kalkmış ve çalan şarkıya bildikleri kadarınca eşlik ederken alkış tutmuştu. Zeynep ablanın gözleri saniyesinde dolmuş ve mumları üflerken dahi akmaya devam etmişti.

Önce tek kelime etmedi ama her birimize attığı bakışla ettiği teşekkürün ne denli büyük olduğunu anlayabiliyorduk. Son zamanlarda, belki de evlilik hayatı boyunca çok büyük zorluklar atlatmıştı ve o sırada tek başına bir kadındı. Aslında sadece bebeğine sahip bir kadındı. Haftalar öncesinde ise bu hayattaki tek tutunduğu dalı da ellerinden alınıp götürüldüğünde iyice çökmüştü. Şimdi bu şekilde gülümsediğini görmek, dolan gözlerinin acıdan değil de mutluluktan olduğunu gösteriyordu. Zaten bu da her şeye değerdi. Teşekküre bile gerek yoktu. Daha fazlasını hak ediyordu.

Zeynep Cihangir, bizim mahallemizin ablasıydı. Her şeyimizdi. Hiç kimse onu ağlarken görmeye dayanamazdı çünkü kimse onu ağlarken görmezdi ki. Her zaman cıvıl cıvıl bir kız çocuğu olmuştu. Süslü elbiseler giyer, etrafta dolanırdı. Ama böyle dememe bakmayın, o hanım hanımcık elbiseleriyle çok mahalle kavgasını ayırdığı olurdu. O *hepinizin kanını bilirim ben*, demesi öyle farazi değildi. Hakikaten bilmesinden kaynaklanıyordu. En çok maçlardan kaynaklanan kavgaların arasına dalardı. Ve tıpkı abime yaptığı gibi elini uzatıp *sakın*, diye bağırarak birbirleriyle tekrar kavgaya tutuşmaya hazır, yüzü gözü çamur, kan olan birçok çocuğu birbirinden ayırırdı.

Önce pastalar yenilmişti ki *yemekten önce nasıl tatlı yenir*, diye azarlanmıştık. Ardından tüm mahalleli masalara oturmuştu. Zeynep ablanın yanına, *geçmiş olsun*, demek için gelen çok insan vardı. Her seferinde başını yemekten kaldırıp, itinayla ayağa kalkarak hepsine içten teşekkürler etmişti.

Ahmet ve Berat da o ufacık boylarıyla Fenerbahçe ve Beşiktaş formalarını giyip gelmişti. Mahallenin diğer çocukları da aynı şekilde ya ellerinde atkılar ya da üzerlerinde formalarla yemeklerini yiyor, birbirlerine alttan alttan ölümcül olduklarını düşündükleri bakışlar atıyorlardı. Bu görüntü beni her seferinde çocukluğuma götürüyordu.

Ceviz Ağacı Mahallesi'ndeki yeni jenerasyon resmen önceki jenerasyonun bir kopyası haline gelmişti.

"Badanalı!" diye bağırdı Handan teyze. Evet, Ömer Faruk'un adı artık *Badanalı* olarak kalmıştı. Ama hiç de öyle gocunuyormuş gibi görünmüyordu, aksine mahallelinin arasına karışmış, bir yandan yemek yiyip diğer yandan dedikodu dinliyordu.

"Efendim, Handan teyze!" diye bağırdı. Şu an çaydanlıkların olduğu kısımdaydı. Oraya hangi ara gittiğinden haberim bile yoktu.

"Ayaktayken benim de çayımı tazeleyiver, evladım."

"Geliyorum," dedi ama işte tam olarak o an yapılmaması gereken hareketi yapmıştı.

"Benim çayımı da dolduruver."

"Benimkini de doldur, evladım."

"Benim çayı da bir tazele, çocuğum."

"Benimki de dolsun lütfen."

"Benim çay da iyice soğudu."

"Ömer!" diye bağırdı Burak. "Abi, benim de çay iyice buza döndü, beni de tazelesene."

Arka fonda hâlâ çayının doldurulmasını isteyen bir topluluk mevcuttu. Ömer Faruk olduğu yerden çıkıp, elinde bir tepsiyle gelince bardakları toplamaya gidecek sandık ama o doğrudan Burak'a doğru geliyordu.

"Kalk ayağa," dedi.

"Niye ya?"

"Çok kalabalıklar, yardımın lazım."

"Hangisinin bardağı hangisinin, aklımda tutamam ben."

"Sence ben tutsam seni çağırır mıyım?"

"Bardakları yıkayıp sonrasında dağıtsanız?" diye bir öneride bulundu Ahsen. Burak ve Ömer Faruk, Ahsen yeni bir buluş yapmış gibi kafalarını hızlıca ona doğru çevirdi.

İkisi de aynı anda, "Zeki kız," dediğinde biz Sıla'yla bu hallerine gülüyorduk.

Burak ayaklanıp Ömer Faruk'un elindeki tepsiyi aldı. "Bunu bedavaya yapacağımı düşünmedin umarım," dedi.

"Burak, eğer biraz daha konuşup bu yaşlı teyzeleri bekletirsen o cebindeki paradan da olursun."

Bizden uzaklaşırlarken, "Bekletmezsek iki yüz lira ateşler misin?" diye sordu.

"Burak, susmazsan direkt seni ateşlerim."

"Çok kabasın."

Bir süre gerçekten de Ahsen'in dediği gibi bardakları yıkayıp o şekilde dağıttılar ama sonrasında işler sonu olmayan bir çıkmaza sürüklendi.

Ömer Faruk parmaklarının arasındaki bardaklara bakarak, "Aklında tutmaya çalış, Burak," dedi, bir yandan da bardakları karıştırmamak için içinden tekrar ediyordu. "Bu Fatma teyzenin, bu Cevher teyzenin, şu Necla ablanın, bu Nalan teyzenin..."

"Hayır! Yarısı dolu olan Necla ablanın, diğeri Nalan teyzenin," diye uyardı onu. Bu ekstra ciddi iş hepimizi krize sokuyordu.

"Ben pes edeceğim sanırım."

"Hayır, Ömer! Pes edemezsin. Neredeyse bitti."

"İki dakika önce de bitmişti. Teyzeler resmen sünger gibi çekiyorlar çayı. *Bitti*, dedikçe her şey en baştan başlıyor."

"Yarısı dolu olan Necla abla mıydı? Nalan teyze, Handan teyze, Fatma teyze..."

"Alçin!" Kafamı çevirip arka masadaki abime baktım. "Benim çayımı doldursana."

"Yok öyle," dedim. "Ömer Faruk gibi acemi değilim. Herkes kalkıp kendi çayını doldursun."

"Kimse çay kilitlemez sana." Masadaki hâlâ dolu olan bardakları gösterdi. "Bunlar içiyor daha. Lütfen doldur, çok yorgunum. Sabaha kadar çalıştım."

"Acındırma politikası başladı," diye lafa atladı Zeynep abla. Lalezar ablayla birlikte bir arkadaki masada oturuyorlardı. Mahalleden olmasa da Füsun da yanlarındaydı. Zeynep abla için geldiğini tahmin ediyordum. "Kalkıp kendin doldur!"

"Sen neden lafa dalıyorsun ki? Sen karışmasan kalkıp doldurmuştu şimdiye."

"Sana hesap mı vermem gerekiyor konuşmadan evvel?"

"Tamam, tamam," diyerek hızlıca ayaklandım. "Doldururum ben çayı."

"Alçin." Zeynep abla tatlı tatlı bana döndü. "Benim çayımı da doldursana."

"Sen ne garip bir kadınsın be?" dedi abim, gülmemeye çalışarak. "Bir de bebek gibi gülerek söylüyor. Ben gülünce yüzüme bakılmıyor."

İkisinin de bardağını alıp çaydanlıkların yanına ilerledim. Ömer Faruk ve Burak ellerinde bardaklarla yanımdan geçip gittiler, bu sırada ikisi de bardakları karıştırmama derdindeydi. Yıkayıp tekrardan doldurmak onları tüketmiş olmalıydı. Önce abimin, ardından Zeynep ablanın bardağını dolduracakken hemen arkamda bir sıcaklık hissettim. Kim olduğunu anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu, yanıma adım attığı an etrafa yayılan kokusundan kim olduğunu zaten anlamıştım.

Elleri belli belirsiz belimi kavrayıp yanımdan geçti. Sert göğsü sırtıma değip bir adım yanımda durduğunda tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Şu an içinde durduğumuz yer herkesin kolaylıkla bizi görebileceği bir yerdi ve bu durum kanımın deli gibi akmasına neden oluyordu.

"Melih..." diye soludum.

"Şşt, sakin ol, Çalıkuşu, bir şey yapmadım." Arsız arsız gülümsediğine göre aslında bir şey yaptığından son derece haberdardı.

"Hiç yeri ve zamanı değil," dedim nefes nefese. Saçma bir şekilde heyecanlanmış ve gerilmiştim.

"Bunu tüm gözler bizim üzerimizdeyken dudaklarını boynumda gezdiren biri mi söylüyor?"

"Bu iki durum birbirinden oldukça farklı!"

"Aslında neredeyse aynı."

Zeynep ablanın çayını doldurduktan sonra yanından geçip, gidecekken

izin vermedi ve tekrar arkama geçip çayı o şekilde doldurdu. İki elimde de çay bardaklarıyla kalakalmıştım. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda çatılmış kaşlarıma tezat bir rahatlık vardı suratında. Uzanıp kaşlarımın arasındaki çukura belli belirsiz bir öpücük kondurup, yanımdan çekip gittiğinde ellerimde bardaklarla aptal âşık gibi öylece olduğum yerde kalmıştım.

Elimdeki çayları tekrar tazeleyip, geri götürürken dahi o tarifsiz heyecan damarlarımdan akar vaziyetteydi. Oturduğu masaya yaklaşırken, abimin çayını koyarken, yanlarından ayrılıp, Zeynep ablanın çayını verirken dahi bakışları üzerimdeydi. Ve öyle bir bakıyordu ki ben ellerimdeki çayları dökmemek için resmen kendimle savaşıyordum. Tüm dengemi altüst ediyordu ve bu durumdan resmen zevk alıyordu.

İlerleyen saatlerde Sıla, Ahsen'in ısrarları sonucu evdeki ve bizim evdeki çocukluk fotoğraflarımızın bulunduğu albümleri alıp gelmişti. Konu, Sıla'nın *Instagram* hesabındaki çocukluk fotoğraflarımızdan açılmış ve sonrasında ortamdaki merak giderek büyümüştü.

Şimdi ise neredeyse üç masa birleşmiş vaziyetteydi ve herkes masaların üzerindeki albümlere oldukça meraklı gözlerle bakıyordu. Abimler ve Zeynep ablalar da bize katılmıştı. Sıla albümleri almak için gittiğinde yanımdaki boşluk saniyeler içinde ceviz ağaçları gibi kokan bir adam tarafından doldurulmuştu ve bu adamın elleri asla yerinde durmuyordu.

"Ben en azından seninle uğraşıp durmuyordum," diye fısıldadım kulağına doğru. Resmen dişlerimin arasından konuşuyordum.

"Sen bana nispet yapar gibi giyinmiş, etrafta tanrıça gibi dolanıyordun. Keşke sen de benimle bu şekilde uğraşsaydın, yavrum." O da kulağıma doğru fısıldadı ama o saniye, bu şekilde konuştuğumuz için pişman oldum çünkü bana bu kadar yakınken ve sıcak nefesi boynuma doğru akarken mantıklı birkaç cümle daha kurmam imkânsız görünüyordu. Ettiği her lafta tüylerim diken diken oluyordu.

"Bu şekilde kıvranmam sana zevk veriyor, değil mi?"

"Tahmin dahi edemezsin."

"Bunların hepsini bir yere yazdığımdan emin olacağım."

"Hakkımdan gelmen dileğiyle," dediğinde başımı kaldırıp bakışlarımızı birleştirdim. Puslu gözleri, gözlerimle dudaklarımın arasında mekik dokuyordu. Dudaklarımı oynatarak *sakın*, dedim. Bana böyle bakınca kalbim deli gibi çarpıyordu. Ama adama laf anlatmak çok zordu.

"Evet!" diye şakıdı Sıla ve albümü önüme doğru itti. "Alçin bize fotoğrafları anlatacak." Albümü onun önüne doğru itmeye çalıştım ama büyük

bir direnç gösterdi. "Hafızası en iyi olan sensin. Ben anlatamam, sen anlat," dedi ve ilk sayfayı açtı.

En sevdiğim fotoğraf albümü buydu. O yüzden çok fazla karşı çıkmadan parmağımla ilk fotoğrafa dokundum. Bu albüm çoğunlukla çocukluğumuz üzerine kurulu olduğundan büyüklük halimize dair çok fazla fotoğraf yoktu.

"Sağ taraftaki kot ceketli olan Melih," dedim, işaretparmağımla üzerine dokunurken. Üçümüzün yan yana olduğu, abimin mürdüm eriğini afiyetle yediği bir andı. "Sol taraftaki ise abim, ortadaki de benim. Saçma sapan bir kâkül girişiminden sonra saçımın normal göründüğü nadir anlardan. Abimin ağzındaki mürdüm eriği." O kadar iştahlı görünüyordu ki herkes bir ağızdan güldü. "O an hayatında sevdiği tek meyvenin bu olduğunu haykırdıktan saniyeler sonraydı. Fotoğrafı çeken ise babam." Başka bir fotoğrafa geçtim. Bu fotoğrafı çok seviyordum. Parmağımı, uyurken parmağını emen Sıla'nın üzerinde gezdirdim. "Şakasız, uzun bir süre parmağını emmesin diye Nermin teyzeden azar yiyordu," dedim. "Yan taraftaki de benim ama aslında uyanığım, Zeynep ablanın bizi çektiğini görünce uyuyor numarası yapıyorum."

"Gözlerini sımsıkı kapatıp bir de beni kandırmaya çalışıyordu," dedi Zeynep abla.

Enes'in parmakları istemsizce Sıla'nın çocukluk fotoğrafının üzerinde dolaştığında, "Bir insan nasıl hiç değişmez?" diye fısıldamıştı ama bu daha çok kendi kendine konuşur gibiydi. Fakat o an herkes sanki önceden anlaşmış gibi susunca, sesi oldukça iyi bir şekilde duyuldu.

"Öyle," dedi Melih ve albümü bana doğru çekip Enes'in parmağının boşluğa düşmesine neden oldu. *Kıskanç.*

Üçüncü fotoğrafa geçtim. O da Sıla'yla ikimizin fotoğrafıydı. Pürdikkat televizyona baktığımız bir fotoğraftı. "Neden bu kadar dikkat kesildiğimizi sorguluyorsanız eğer söyleyeyim. Güzel ve Çirkin'in çizgi filmini izliyorduk." Sıla gülünce ben de güldüm. "O sırada Güzel, Çirkin'le olacak mı diye nefesimizi tutmuş, bekliyorduk. Biraz üzgünüz çünkü öncesinde Melih bizi kandırmıştı." Sıla'yla ikimiz aynı anda Melih'e döndüğümüzde dudaklarını birbirine bastırmış, öylece fotoğrafa bakıyordu. "Güzel sözde Çirkin'i terk edip bir daha gelmiyormuş. Çok üzülmüştük açıkçası." Melih uzanıp ikimizin saçlarını karıştırdı.

Diğer fotoğrafa geçtim. "Abim ve ben," dedim kahkaha atarak. "Fethiye'deki evdeydik. Yazdı. Gözlerimizdeki güneş gözlüklerinden, kafamızdaki şapkalardan ve en önemlisi abimin gömleğinin açık olmasından anlaşılacağı üzere yazdı, evet."

"Kutay'ın o zincir kolyesinin hâlâ boynunda olduğunu biliyor musunuz?" dedi Zeynep abla.

"Ama aramızda kalacağını söylemiştin," dedi abim, Zeynep abla büyük bir sır vermiş gibi. Hepimiz bir ağızdan kıkırdadığımızda, istemeye istemeye elini tişörtünün içine sokup kolyesini dışarıya çıkardı.

Ben neden hâlâ boynunda olduğunu biliyordum ama sesli söylemeyecektim. Zeynep abla da dahil çoğunun hatırlamadığına emindim. Fethiye'deyken bir çarşıya gitmiştik ve Zeynep abla bu kolyeyi beğenmişti. Yanında ben vardım. Elindeki parayı uzatıp, satıcı kadına verdikten sonra koşarak yanımdan uzaklaştı. Abimin yanına gidip durduğunda ondan kolyeyi kendi boynuna bağlamasını söyleyeceğini sanmıştım ama o, *izlediğin dizideki adamın kolyesine benzemiyor mu Kutay*, diye sormuştu, sanki büyük bir deneyi sonuçlanmış gibi. Abim onu, başını hızlıca sallayarak onayladığında ise parmak uçlarında yükselip kolyeyi abimin boynuna takmıştı.

Her zaman söylerdim, Zeynep abla abimden gitse ki gitmişti, abim Zeynep abladan gidemiyordu.

Başka bir fotoğrafa geçmeden önce, "Bu kadar ciddi görünmemizin nedeni ciddi olmamız değildi bu arada," dedim. "Abimle havalı olmaya çalışıyorduk ama yanlışlıkla ciddi olmuşuz maalesef."

Zeynep abla parmağını sıradaki fotoğrafın üzerinde gezdirirken, "Bu fotoğrafı çok seviyorum!" diye şakıdı. Elinde oyuncak bir tabanca vardı ve sözde abimi vurmuştu, yerde yatıyordu. Silahı ise Melih'e doğrultmuştu. "Oldukça iyi birer oyuncu olabilirdik. Melih'in oyunculuğunun karşısında diz çökülür, Oscar verilir."

"Fotoğrafı Alçin çektiği için ekstra çaba sarf etmişti çünkü," dedi Sıla gülerek. "Bu arada, ablamın ayağındaki çizmeler de ona neredeyse on numara büyük. İnsan annesinin topuklusunu çalar, ablam gidip kovboy çizmesi giyiyordu."

Diğer fotoğrafa geçtim. "Abimle mahalledeki şarkı yarışmasına hazırlanırken annem tarafından çekilmiş bir fotoğraf. Bu kadar profesyonel ve ciddi durduğumuza bakmayın, Davut Güloğlu'dan *Katula Katula* söyledik yarışmada."

"Yarışmayı kim kazandı?" diye sordu Ahsen.

"Melih'le ben," dedi Lalezar abla. "En mantıklı kararı verip Barış Manço söylemiştik. Jüri bizi seçti."

"Jüri dediği de mahallenin yaşlıları. Mantıklı karardı çünkü söylenen şarkılardan sadece Barış Manço'nunkini biliyorlardı. Tüm oylar da onlara gitmiş oldu," dedim, göz devirerek.

"Bak, nasıl kıskanıyor ama! Bu o zaman da öyleydi. Ufacık boyuyla herkese mızıkçılık yapardı. Ama sonunda sonuç değişti mi? Hayır. Biz kazandık yine."

"Lale'min sesi hepinizden güzel diye yenmişlerdi," diye lafa atladı Celal abi. Tamam, doğru, sesi en güzel olan Lalezar ablaydı ama onun amacı şu an daha farklıydı. Gönlünü almaya çalıştığından yağ çekiyordu ama Lalezar abla asla oralı değildi. Ne kadar dil döksem barışmak için yanaşmadı. Onunla tekrar konuşmalıydım.

"Bunlar kim?" Füsun uzun zamandır sessizdi. Konuşana kadar burada olduğundan bile habersizdim. Uzandığı fotoğrafa bakınca bakışlarım Melih'e kaydı ve onun da tıpkı benim gibi fotoğrafa bakarak, gülümsediğini görünce içimde resmen çiçekler açtı.

"Abimle Alçin," dedi Sıla. "O kadar anlık bir fotoğraftı ki nasıl bu kadar net çekebildim, hâlâ inanamıyorum." Fotoğrafta küçük Melih, küçük Alçin'in yanağını sıkıca kavrayıp öpüyordu. O kadar sıkmıştı ki yanaklarım resmen parmaklarının arasından taşmıştı. "Alçin, abime şu Beşiktaş atkısını hediye etmişti." *Doğru! Evet!*

"O atkı!" dedim, masanın üzerindeki atkıyı kavradığımda. "Resmen aklımdan çıkmış. Ben de *neden bu eskimiş atkıyı hâlâ takıyor*, diyorum."

Melih bana dönerek, "Uğur getiriyor," dedi. "Bak izle, bu gece de kazanacağız."

Celal abi, "Hepsi totem oğlum onun," diye lafa atladı. "Göreceksin, bu gece biz kazanacağız."

"Sen nasıl adlandırırsan adlandır. Ama olan bu. Atkı yanımdayken kazanıyoruz, yokken siksen alamıyoruz maçı," dedi Melih, oldukça ciddi bir sesle.

Şu an tek istediğim bu kahvehanede sadece ikimizin olmasıydı. Onu deli gibi öpmek, sımsıkı sarılmak ve tekrardan fotoğraftaki gibi bu sefer de ben onu öpmek istiyordum.

Zeynep abla kıkırdarken, "Alçin nasıl da hazırlıksız yakalanmış," dedi. "Gözlerindeki şu şaşkınlığa bakın."

Sonra diğer fotoğrafa geçtim. O da aynı şekilde Melih ve benim fotoğrafımdı. "Doğum günümdü," dedim, işaretparmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirirken. "Kafamdaki şu üçgen şapkayı çok sevmiştim, beni çekin diye tutturmuştum. Sıla da gidip babamın kamerasını getirmiş ve beni bir sürü çekmişti ama sağ olsun, hepsinin önünde kocaman bir parmak çıktığı için ben asla görünmüyordum. O güne dair en net fotoğrafım bu." *Ve bu benim en sevdiğim.* "Bunu da Sıla çekti, onlarca fotoğraf karesini batırdıktan sonra çektiği ilk ve tek net fotoğraftı."

Fotoğraftaki Alçin pembe bir elbise giymiş, aynı renkte pembe bir şapka takmış, onun üstüne de üçgen bir doğum günü şapkası takmıştı. İnat edip onların ikisini takmak için direttiğimden iki şapkayla etrafta gezindiğimi

hâlâ anımsıyorum. Melih ise benim hemen yanımda, ufacık boyuna rağmen beni sımsıkı sarmış bir haldeydi. Kafamı kaldırmış, şaşkınlıkla ona bakıyordum. Zeynep ablanın bahsettiği buydu.

"Sözde dans ediyorlar," diye lafa atladı Lalezar abla. "Melih, Alçin'i havaya kaldırmaya çalışıyormuş gibi duruyor," dedi gülerek. "O günü hatırlıyorum, çilekli çikolatalı pasta çok güzeldi."

Bir süre o doğum günümdeki pastanın gerçekten de çok güzel olduğu konuşuldu ama ben öylece durmuş, konuşulan son iki fotoğrafa bakıyordum. Sıla kulağıma doğru eğilip, az önceki fotoğrafı işaret ederek, "Abimin ana ekranındaki fotoğraf uzun yıllar boyunca buydu, biliyor musun?" diye sorduğunda ise dolan gözlerimle dönüp yanımdaki adama bakmıştım. O ise tıpkı benim gibi hâlâ öylece fotoğrafımıza bakıyordu.

Allah'ım... Bu adama dair içimdeki her bir duygu bu kadar yoğunken bununla nasıl başa çıkılır? Bu nasıl dizginlenir? Onu görmeden, dudakları dudaklarımın üzerine olmadan, parmaklarını bedenimde hissetmeden, uyurken kalp atışını duymadan normal bir hayata nasıl devam edilir ki?

Sıla, ben dalıp, gitmişken, "Ablamla Kutay abi," dedi. Bir sonraki fotoğrafa geçmiştik. Ufak Zeynep ve Kutay vardı fotoğrafta. "Ablamın ilk okuldaki okuma bayramıydı. Kutay abinin elindeki şeker de ablamın bu arada, güneşin altında o kadar beklemişlerdi ki yorulup öylece kafasını koymuş, elindeki şekeri de bu şekilde Kutay abiye emanet etmişti."

"Yalnız Kutay'ın yakışıklılığı halis midir?" dedi Lalezar abla. "Okuma bayramına Zeynep için gelmişti ama kızlar etrafından ayrılmıyordu. Bizimki de kenarda durmuş, Zeynep'in şekerine bakıcılık yapıyordu."

O kadar güzel, o kadar anlamlı ve o kadar değerli bir fotoğraftı ki sadece abime bakarak bile bunu görebilmek mümkündü. Abim de bakışlarını asla fotoğraftan ayırmıyor, yüzünde bir tebessümle öylece albüme bakıyordu. Başımı çevirip Zeynep ablaya baktığımda ise onun da yüzünde benzer bir tebessümle karşılaştım. O anlara gittikleri çok belliydi.

Bir başka fotoğrafa geçtiğimizde herkes kahkaha attı. "Evet, herkesin kafasındaki soru işaretlerinin nedenini anlayabiliyorum. Bu iki aptal neden koca koca kıyafetlerin içinde, değil mi?" Ömer Faruk ve Burak aynı anda başlarını salladı. "Abim ve ben. Sözde Amerikalı rapçiyiz. Bol giyinmemizin nedeni de hepsinin bellerinden düşen pantolonlar, gözlükler ki bizim gözlük bağımlılığımızı artık anlamışsınızdır her fotoğrafta istisnasız var ve tabii ki saçma sapan kombinler." Gülmek için kendime izin verdim. Fotoğraftaki üzerimize oldukça büyük gelen montları işaret ettim. "Bu arada, montlar falan babamın. Ayakkabılara baksanıza, kaç numara büyük. Abim tam olarak

görünmüyor ama o daha beterdi. Kafasındaki bandana benzeri şey aslında tor bezi, Celal abinin fikriydi."

"Giyerken, içimdeki gömleğin düğmelerini neredeyse beş kez yanlış ilikleyince, en sonunda pes edip öyle giymiştim. Pantolon da babamındı, düşmesin diye kemerimi takayım dedim, kemer de belimden düşüyordu. Elimde tuta tuta yürüyordum."

"Alçin çok ikonik bu arada," dedi Ahsen. "Hakkını yemeyelim. Bu arada, Alçin'in boynundaki kemer, o kemer mi?" Gülerek başımı salladığımda herkes tekrardan güldü. "Artık hikâyesi olan bir ikoniklik bu."

"Burada da Melih beni ufak bisikletle kaçırıyor," dedim, diğer fotoğrafı göstererek. Bir bisikletin üstündeydik. Melih önde ben ise onun arkasında, beline sımsıkı tutunmuş bir halde ilerliyorduk, ufacıktık. "Bunu da babam çekmişti. Önceki fotoğrafta olduğu gibi." Suratımdaki aptal gülümsemeyi silemiyordum. "Düğün vardı mahallede ama çok sıkılmıştım." Eskiden düğünlere gidince çocuklara gelinlik giydirirlerdi. Benim de üzerimde beyaz bir gelinlik vardı hatta o gün.

Melih bana bakarak, "Çünkü şeftalili meyve suyu yerine vişne suyu dağıtmışlardı," dedi. "Sen de yanıma gelip *buradaki meyve suyu iğrenç, gidip şeftalili meyve suyu alalım mı bakkaldan*, diye sormuştun. Ben de Kutay'ın bisikletini çalıp seni gelinliğinle birlikte kaçırmıştım."

"Kafanızdaki duvağı nasıl buldunuz?" diye sordu Ahsen. "Elinde bir de çiçek var." O kadar içten gülüyordu ki benim de gülüşüm büyümüştü. "Bayıldım fotoğrafa." *Ben de bayılıyorum.*

"Bizimkiler mahallede her düğüne böyle giderdi eskiden," dedi Cengiz abi. "Zeynep hepsinin başına bu duvaktan takardı. Ellerindeki çiçekleri de oturup kendileri yapardı. Etkinlik gibi bir şeydi anlayacağınız."

"Her düğün değil," dedi Sıla, sanki kocaman bir yanlış yapmış gibi. "Sadece sevdiğimiz insanların düğünlerinde. Bu büyük bir ayrıntı."

"Ha, pardon, abiciğim, büyük ayıp benim yaptığım."

"Bir daha olmasın."

Bir süre daha çocukluk fotoğraflarına baktıktan sonra diğer albüme geçtik. Buradaki fotoğrafların çoğu yakın geçmişe aitti.

"Sıla'yla ben, lisenin ilk gününün sonunda. Aynı sınıfa düştüğümüz için çok mutluyduk. Fotoğrafı sanıyorum ki Zeynep abla çekmişti." Zeynep ablaya döndüm, onaylayarak başını salladı. Oldukça spontane çekilmişti. Ben Sıla'nın omzuna doğru yatmıştım, o ise bana sarılmıştı. Odasındaydık ve hemen arkamızdaki duvarda yine bizim fotoğraflarımız asılıydı. "Arka duvar-

daki fotoğrafların çoğu da bize ait bu arada. Sıla'nın duvarı eskiden böyleydi. Sonra yapışkanı boyayı kaldırıyor diye Nermin teyze kızıp tüm fotoğrafları çıkarttırıp duvarı tekrardan boyatınca yapıştıramamıştı bir daha."

"Evet ya, çok içerlemiştim. Ama sonra başka bir şey keşfettik. Şu mantar panolar." Evet, odalarımızda hâlâ mantar panolar ve üzerlerinde çocukluğumuza, gençliğimize ait bir sürü fotoğrafımız vardı. "Tüm fotoğrafları oraya taşıdım ben de."

"Abim ve Zeynep abla," dedim, diğer fotoğrafın üzerine dokunduğumda. "Lise iki sonu, karne günü." İkisine döndüm. "Daha doğrusu abim lise iki, Zeynep abla lise üçtü, değil mi?" İkisi de beni onayladı. "Konum, bizim ev." İkisi de yan yana, kameranın onları çektiğinden habersiz oldukça içten bir kahkaha atıyordu. Onlar gibi görünen, uğraşılmamış bir fotoğraftı.

"Bir saniye," dedi Ahsen. Bu etkinlikte en fazla eğlenen kişi kesinlikle kendisiydi ve tepkileri, soruları çok içten ve merak doluydu. "Siz daha mı büyüksünüz?" diye sordu, Zeynep ablaya dönerek. Gerçekten şaşırmıştı.

"Öncelikle bana Zeynep diyebilirsin ya da diğerleri gibi Zeynep abla da diyebilirsin," dedi ve sonrasında abime döndü. "Sana söylemiştim. *Dışarıdan birini çevirip kim daha büyük diye sorsak seni gösterirler*, demiştim." Abim başını iki yana sallayarak, gülerken Zeynep abla tekrardan Ahsen'e dönmüştü. "Evet, ben bir yaş daha büyüğüm. Kutay ve Melih aynı yaşta."

Diğer fotoğrafı Lalezar abla işaret etti. "Bizim ev," dedi. "Benim odam ve benim posterim. Yırtılınca çok üzülmüştüm." Dördümüz onun yatağında yatıyorduk ve yaşımız bu hallerimize en yakın olan zamandandı. Arkada kocaman bir poster vardı ve o posterdeki uzun saçlı çocuğun suratına bıyığı Sıla, keçi sakalını Zeynep abla, boynuzları ise ben çizmiştim. "Derya Baykal izlemiş ve sonrasında gidip salatalık maskesi yapmıştık. Fotoğrafı da Celal çekmişti. Sondaki Alçin, zaten bir o salatalık maskesini doğru uygulamıştı. Salatalığı gözlerinin üzerine düzgünce koyan sadece o. Bize baksanıza, Sıla'ya gülmekle meşguldük."

Sevdiğim diğer bir fotoğrafı işaret ettim. "Tüm gençler, ilk defa aileden uzak bir tatile çıkmıştık. Bodrum'a gitmiştik. Birkaç günlüğüne ev kiralamıştık hatta. Bu fotoğraf da denizden çıkıp eve geldiğimiz ve sonrasında yorgunluktan bayıldığımız ilk günün sonu."

Fotoğrafta herkes bir yanda uyuyakalmıştı. Koltuğun ucundaki Melih'ti. Fotoğraftaki uyanık kişi bendim. Sağımda abim, solumda Zeynep abla uyuyordu. Yerde Lalezar abla, Sıla ve hatırladığım kadarıyla Celal abi ve Alaz vardı. Fotoğrafı çeken Cengiz abiydi, onu çok iyi hatırlıyordum. "Çünkü ya-

tamıyordu. Deli gibi yanmıştı. Sırtında yoğurt olduğu için elimizdeki kısıtlı sayıdaki çarşafları batıramazdı."

"Hayatımın en zor dakikalarıydı. O günden sonra güneş kremsiz bir tatile çıkmadım."

Sıla bana dönerek, "Sen niye uyanıksın harbi?" diye sordu.

"Abim deli gibi horladığı için," dedim. "Uyutmuyordu ki sağ olsun."

"Saçmalama, Pırasa! Ben asla horlamam."

"Ufak at da çalıkuşları yesin, Kutay," dedi Zeynep abla. "Borazan gibi sesin var ve aynı şekilde de horluyorsun, kendimizi kandırmayalım."

Abim ve Zeynep abla, abimin horlayıp horlamadığına dair bir kavgaya tutuşmuşken son fotoğrafın üzerine dokundum. Son fotoğraftı çünkü birazdan maç başlayacaktı. "Bu da Bodrum'a giderken," dedim. Açık havada çekilen bir fotoğraftı, havanın çok güzel olduğunu şu an dahi hatırlıyordum. "Fotoğrafı çeken Melih... Abi." Ne zordu artık böyle seslenmek. Melih'in kendimi toparlamalarımı izlerken gülmeleri ise beni daha da zorluyordu. Gülsem gülemiyordum, orası ayrıydı. Fotoğrafta dışarıdaydık ve ellerimizde çantalar vardı. "En sağdaki Sıla, kameraya bakan tek kişi benim. Yanımda abim, onun yanında ise Lalezar abla var."

"Fotoğraf Bodrum tatili hakkındaki her şeyi anlatıyor aslında," dedi Melih. "En çok Alçin mutluydu." Bir süre sonra kulağıma eğilip, "Bir de ben," diye fısıldayarak ekledi. "Çünkü sana âşık olduğumu ilk kez o gün fark etmiştim. Bu fotoğrafı çektiğimde."

Gün, Melih'in itirafından öncesi ve sonrası olarak ikiye ayrılmıştı. O bodrum tatilini hatırlıyordum ve Melih çok haklıydı. O tatilde çok mutluydum. Özgür ruhlu biriydim. Benim için her seferinde bir kafesinin içinde olmanın büyük bir ızdırap olacağını söylemelerinin nedeni belki de buydu. Kendi başımıza, büyüdüğümüze emin olarak, hiçbir kurala, hiçbir yönlendirmeye bağlı olmadan yaşadığım ilk tatil deneyimiydi. Benim için yerinin ayrı olmasının sebebi buyken Melih için anlamının bambaşka olması, bu kadar derin bir anlam içermesi ise apayrı bir histi. İçimdeki duyguların yoğunluğundan dolup taşıyordum.

Kahvehane iyice boşalmıştı. Etrafta hâlâ Belkıs için yapıştırılmış süsler, onun için şişirilmiş balonlar ve onun resimlerinin yapıştırıldığı helyum dolu başka balonlar vardı. Sadece biz bize kalmıştık. Ahsenler de hâlâ buradaydı. Maç olduğunu öğrendiklerinde Ömer Faruk, Burak ve Ufuk asla yerinden bir adım ileri atmamıştı.

"Sen bir kere sarı kanaryasın," demişti Ömer Faruk, Ahsen'e. "Beşiktaşlı olman imkânsız."

"Civciv değil miydi?" diye sordum.

"Şu an kanarya," dedi Ömer Faruk, büyük bir ciddiyetle. "Şuna baksana," diye Ahsen'i gösterdi. "Hiç kartal tipi var mı bunda?" Ahsen omzunu silkerken dahi gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

Melih'in birkaç dakika sonra, "Hayır, abla!" dediğini duyduk. "Bırak, kendi seçsin."

"Bu konuda sana nasıl katılıyorum, hiçbir fikrim yok ama evet, Zeynep," dedi abim. "Bırak, kendi seçsin."

Abim ve Melih, Zeynep ablanın kucağındaki Belkıs'ın önüne diz çökmüştü. Kahvehanedeki tüm masalar kahvehanenin diğer ucuna taşınmış, sadece sandalyeler televizyonun tam karşısına koyulmuştu. Zeynep abla da o sandalyelerin en önüne oturmuş, kucağındaki bebeğiyle oynarken birden Melih ve abim tarafından kuşatılmıştı. Belkıs'ın tutacağı takıma karar verme derdine düşmüşlerdi.

İkisi Zeynep ablanın önünde diz çökmüştü çökmesine ama arkasında kocaman bir kalabalık vardı. Ömer Faruklar bile merakla eğilmiş, bekliyordu. Ben Zeynep ablanın bir yanında, Sıla diğer yanında öylece durup olanları izliyorduk. Lalezar abla ise bebeği bu işe karıştırmamalarını, ileride kendi öz iradesiyle buna karar vermesini savunuyordu.

"Lale haklı," dedi Zeynep abla. "Salın kızımı. Hangi takımı tutmak isterse onu tutacak, şimdi sizinle uğraşamam. Hem *bırak kendi seçsin* ne demek? Bu çocuk daha kaç aylık ya, delirdiniz herhalde."

"Atkıları gözünün önüne kaldıracağız," dedi Melih. "O da hangisini seçmek isterse onu seçecek."

Zeynep abla her ne kadar karşı çıksa da en sonunda bu kalabalık topluluğa izin verdi ve hepimiz, kendi bile, meraklı bir şekilde bu küçük bebeğin tercihini nefesimizi tutarak izledik. Saniyeler sonra bu sessiz ortama *Survivor* gerilim müziği eşlik etti. Ciddi anlamda. Kimin açtığına bakmak için döndüğümde Burak elindeki telefonu cebine sokuyordu. Göz göze gelince gülmeye başladık.

Belkıs ilk birkaç dakika -haklı olarak- hiçbir şey anlamadı. Etrafa bakındı, dayısına bakındı, dayısına uzanmaya çalıştı ve biz bunu atkıyı alacak sanıp dehşet heyecanlandık fakat Belkıs uzanıp dayısının yanaklarıyla oynadı. Sonra geri çekilip bir süre daha oyalandı. Ardından abime dönüp -ki çocuk haklı olarak bu adamın ona neden baktığını merak ediyordu- onun da yüzüyle oynadı. Abimin çıkmış olan sakalları ellerini gıdıklayınca, gülüp parmaklarını biraz daha gezdirdi. Abim, Belkıs'ın suratındaki elini tutup, öpünce, Melih itiraz edip abimi uyardı.

"Ne uyarısıydı bu?" diye sordu abim.

"Çocuğun gözünü boyama!" diye çıkıştı. "Öpsem az önce ben de öperdim ama öpmedik, değil mi?"

Bir süre daha bekledik. Maç neredeyse başlamak üzereydi. Televizyondan sesler gelmeye başladığında Belkıs'ın dikkatini sesler çekti. Biraz da televizyon izledi.

Fakat en sonunda durdu ve bakışlarını dayısına doğrulttu. Zaten o an bu maçın galibinin kim olduğu oldukça belliydi. Uzanıp, dayısının elindeki atkıyı çekiştirince Melih, Belkıs'ı kucakladığı gibi etrafında döndürdü. Havaya doğru uçmasını sağlayıp sıkıca tuttu. Sonrasında Zeynep abla başındaki dikişleri hatırlatınca sadece kocaman kocaman öptü. Belkıs ise sürekli sevinç nidaları atıp duruyordu. Bakışları dayısının yüzünde dolanıp duruyor, arada bize bakıp, tekrardan ona dönerek, gülüp eğleniyordu.

"Dayısının kızı," diye seviyordu sürekli. "Güzelim benim, kurban olurum sana." Sonra abime dönüp, "Cevabını aldın umuyorum," dedi, nispet yapar gibi.

Abim sandalyesine oturmuş, çatılmış kaşlarla Melih'e bakarak, "Asıl göz boyayan sendin," dedi. "Ona eninde sonunda yine ninni söyleyeceğim. O zaman boynuna Fenerbahçe atkısını takmayan en adi şerefsizdir."

"Ama abla!" dedi Melih, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. "Sonuçta tek bir seçme hakkı vardı. Kararı kendi verecek yaşa gelene kadar Beşiktaşlı o."

"Sarılıp barışmak istemiyorsanız lütfen sessiz olun."

Sessiz oldular ama Zeynep abla uyardı diye değil. Maç başlamıştı.

Atkı Belkıs'ın boynunda, Belkıs Melih'in kucağında maç izlemeye başladılar. İlk yarıda hiçbir hareketlilik olmayınca ikinci yarı Melih yanımda oturan Sıla'yı ayağa kaldırıp yanıma oturdu ve bana iyice yaklaştı. "Bak, biliyorum, takım tutmuyorsunuz, tampon bölgesiniz falan ama en azından birkaç dakikalık benden yana olamaz mısın?"

"Yok. Bu öyle birkaç dakikalığına değiştirilecek bir şey değil. Ben Beşiktaşlı olurum ama abim gelip *sen hani takım tutmuyordun, nasıl Beşiktaşlı olursun*, der. Boynuma o atkıyı takar, daha sonra sen aynı şeyi söyleyip boynuma bu atkıyı takarsın. Celal abi, Lalezar ablayı ikna etmeye başlar. Sıla cinnet geçirip birkaç kişiyi döver, Zeynep abla elinde kaynar demlikle sizi kovalar falan. Anlatabiliyor muyum? Karmaşık."

"Çok iyi anlattın, yavrum. Bilal'e anlatır gibi anlattın hatta sağ ol."

Dakikalar sonra Belkıs dayısının kucağında uyuduğu için onu masalardan birinin üzerine koyduk ve bu sefer de atkı tekrardan sahibine geri döndü. Melih boynunda, zamanında ona hediye ettiğim atkıyla duruyor, parmakları arada belli belirsiz kucağımdaki parmaklarıma değip geri çekiliyordu.

Bu gibi anların ikimiz için oldukça zor olduğunu eminim ki bugün en

iyi şekilde fark etmiştik. Birbirimize dokunamamanın ne demek olduğunu sanırım ilk kez bu gece öğrenmiştik. Zordu, gerçekten çok zordu. Öpmek isterken öpememek, doya doya bakmak isterken bakamamak, dokunmak, en basitinden el ele tutuşamamak bile çok zordu.

O an bir şey oldu ve televizyondaki sunucunun heyecanlı sesi herkesi ekrana daha fazla kilitledi. Fenerbahçe'den biri Beşiktaş'ın kalesine doğru son hız koşuyordu. Melih yanımda resmen nefes almıyordu. Fenerbahçe kaleye biraz daha yaklaşınca sunucunun heyecanlı sesi daha da artmış, yükselen sesiyle birlikte ortam daha da gerilmişti. Melih'in eli farkında dahi olmadığına emin olduğum bir sersemlikle kucağımdaki elimi kavrayıp kendi kucağına çekmiş ve iki eliyle elimi tutup âdeta kocaman avuçlarının arasında kaybetmişti.

"Gol!" diye bağırdı abim, her bir harfi uzatarak. "Gol, anasını satayım, gol. Gol! Allah'ına kurban!"

Ayaktaki herkes birbiriyle sarılmaya başladı. Tutan birbirinin sırtını sıvazlıyordu. Necla abla hastanedeki nöbetinden erken çıkıp yanımıza gelmişti bugün. İsmail abi karısını kucakladığı gibi etrafta döndürmeye başladı. Yorgun argın kadın ilk başta şok olsa da sonrasında gülmeye başlamış ve kocasının sırtına vurup durmuştu.

"Bundan sonra dönmez," dedi Celal abi, nispet yapar gibi.

"Ne demek dönmez, ulan?" Melih sinirle resmen burnundan soluyordu. "Bilerek yapıyorsun, Celal. İkinci yarı daha yeni başladı."

"Sen ona bakma, abi," dedi Cengiz abi. "Her türlü alacağız, ben eminim."

"Tabii alacağız," diye lafa daldı Ufuk. "Az önceki gol sadece anlık bir durumdu, tekrarı olmaz."

Hepsi hipnoz olmuş gibi ekrana bakıyordu ama yüzleri beş karıştı. "Evet!" dedi Ahsen, burnundan soluyarak. Yan tarafındaki Ömer Faruk'a dönüp, "O ettiğin lafların hepsini sana tekrar etmek için bekliyor olacağım, Bandanalı!"

Melih maç izlerken gürültülü değildi. Dehşet hipnotize olurdu ve bakışlarını ekrandan asla çekmezdi. Tek eliyle atkısını tutmuştu. Abim görüş mesafemizde olduğundan elimi tutamıyordu ve elleri sürekli kucağımdaki elime dokunup duruyor, kendi kucağında oyalanıyor, dizleri titreyip duruyordu. En sonunda boynundaki atkıyı tutup kucağıma doğru çektim ve dizinin üzerindeki elini tutup ellerimizi atkının altına sakladım.

Ve o an Beşiktaş gol attı.

O kadar ani oldu ki sunucu dahil herkes birkaç saniye sesiz kalıp olayı idrak ettikten sonra bağırmaya ve sevinç nidaları atmaya başlamıştı.

"Gol!" Bu sefer ayağa fırlayan Cengiz abiydi. O da her bir harfi boğazı patlarcasına uzatıyordu. Beşiktaşlı popülasyon Fenerbahçeli popülasyona

göre oldukça az olduğundan sesler daha azdı. Sonrasında hepsi bir ağızdan aynı şeyi tekrar edip durdu. "Gol! Gol, ulan! Gol işte!"

Ahsen ayağa fırlayıp Ufuk'la sarılmıştı. Cengiz abi Melih'i ayağa kaldırıp, omuzlarına vurarak bir şeyler söylüyordu. Sonrasında ikisi de Celal abiye dönüp sadece bakmıştı. Bu onların dilinde *hani dönmezdi, ulan*, deme şekliydi. Belki biraz daha küfür içerikliydi çünkü ikisinin de bakışları bayağı küfreder gibiydi. Gülmeden edemedim.

Hele abim oturduğu yerde kıpkırmızı kesilmişti. Tek kelime etmeden öylece duruyordu. Sonra, "Belkıs benim atkımı seçseydi bunlar bir bok atamazdı," dedi. Zeynep abla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırmış bir halde, sinirini içinde yaşayan abimin omuzlarını sıvazlıyordu.

Golün sevinci bitmiş, maç tekrardan başlamıştı. Bu seferki gerginliği hissetmemek için aptal olmak gerekirdi. Resmen havadaki gerginlik bıçak gibi bedenimizi kesiyordu. Maçın neredeyse son dakikalarına yaklaşıyorduk. İki takım da hınca hınç savaşıyordu. Sunucu bu şekilde giderse berabere sonuçlanacağını ve maçın penaltılara kalacağını söylüyordu.

"Fener bir tane daha atar," dedi Celal abi. "Sizin kaleci uyuyor. Penaltılara kalmaz."

"Az önce sizinki uyuyordu," dedi Cengiz abi. "Uzatmalara gerek yok."

"Bir şey soracağım," dedi Ahsen. Ahsen'in bu geceki merakı beni çok eğlendiriyordu. "Siz kardeş değil misiniz? Neden ikiniz de ayrı takımlar tutuyorsunuz? Normalde bir evde bir takım tutulur, yani genelde öyledir."

"Amcam Beşiktaşlı."

"Dayım Fenerbahçeli."

Evet, cevap her zaman bu oluyordu.

Maç aynı gerginlikte devam ederken, Melih dakikalar önce benim yaptığım şeyi yaparak atkıyı kucağıma değecek şekilde serdi ve elimi avuçlarının arasına alıp atkının altına sakladı. Dizi gerginlikten deli gibi titriyordu.

Uzanıp kulağına, "Çok gerginsin," diye fısıldadım.

"Çok, az kalır."

"Çay falan getireyim mi sana?"

"Ellerim dolu."

"Kazanamazsanız ne yapacaksın?"

"Kazanacağız, yavrum. Atkı var." Bana döndü, o kadar ciddi ve o kadar pürdikkatti ki o an *tampon bölge* olmamızı falan bir kenara bırakıp Beşiktaş'ın kazanmasını diledim. Mutlu olduğunu görmek istiyordum. "Bir de sen varsın," diye ekledi, elimi sımsıkı tutarken. "Kazanacağız, eminim."

"*Evet, sayın seyirciler,*" dedi sunucu dakikalar sonra. "*Maç uzatmalara gi-*

diyor. Maçın tüm kaderi penaltılara kaldı. Herkes nefeslerini tutmuş bir vaziyette sonucu bekliyor."

"Siktir!" dedi abim.

"Hay sikeyim!" diye ekledi Melih, aynı anda.

Son penaltılara kadar atılan tüm goller ciddi anlamda direkten dönmüştü. Önce Fenerbahçe sonrasında ise Beşiktaş penaltıları deneyecek ve sonrasında maç bitecekti.

Abimler, top Fenerbahçe'ye geldiği an ayaklandı ve ellerini dizlerinin üzerine koyarak öne doğru eğildiler. Hepsi daha önceden anlaşmış gibi aynı şekilde duruyordu. Kimi üzerindeki formayı öpüyor kimi atkıyı daha sıkı kavrıyordu.

Melih'in dizi daha fazla titriyordu. Diğer elimi dizinin üzerine koyduğumda öylece durdu. Hepimiz nefesimizi tutmuş bir şekilde ekrana bakıyorduk. Belkıs uyanmıştı. Necla abla, Belkıs'ı Zeynep abladan almış, yan taraftaki sandalyede oturmuş, dünyadan bihaber onunla oynuyordu. Bizi bile hipnoz etmişti bu maç.

"Ve Fenerbahçe son penaltısını kullanıyor."

Kullandı fakat top aynı şekilde direkten dönmüştü. Hepsi oldukları yerde kalakalmış ve tek kelime etmeden, başlarını öne eğip sessizlikle bir sonraki penaltıyı izlemeye başlamıştı. Bu sessizliğin altında birçok küfrün saklı olduğunu elbette biliyorduk.

"Ve işte Beşiktaş'ın ve tüm bu kafa kafaya geçen maçın son penaltısı. Bu penaltı, maçın kaderini belirleyecek. Ya berabere kalacaklar ya da Beşiktaş kupayı kucaklayıp eve götürecek!"

Artık parmaklarımın altındaki dizini bile durduramıyordum. Oturduğu sandalyede öne doğru eğilmişti. Bana biraz daha yaklaşmış ve çenesini omzuma yaslamış bir halde pürdikkat ekrana bakıyordu. Sunucu bir şeyler gevelerken eminim ki hiçbirimiz onu dinlemiyorduk. Ya da onu dinlemeyen bendim çünkü yanımdaki adamın kendi kendine konuştuğunu dinlemek bana daha iyi geliyordu.

"Kazanacağız. Kazanmamamız için hiçbir neden yok. Atkı bende, şu ana kadar atkıyla izlediğim her maçı aldık. Alçin burada, anasını satayım. En önemlisi Alçin burada." Bir süre sessiz kaldı. Bunun sebebi Beşiktaş'ın oyuncusunun pozisyon almasıydı. "Kazanacağız." Ellerimi daha sıkı tuttu. "Alçin artık gerçek anlamda benimken kazanamayacağım hiçbir şey yok."

"Son penaltı birazdan atılacak. Beşiktaş kupayı kucaklayıp eve götürecek mi?"

Melih'in ayağa fırlayıp beni kucakladığı gibi bir kucaklamaysa eğer Beşik-

taş'ın kupayı kucaklaması, evet, Beşiktaş kupayı kucaklayıp eve götürecekti. Çünkü kazanmışlardı!

"Goool, ulan! Goool!" Beni tek koluyla kavrayıp, etrafımda döndürürken diğer eliyle atkıyı sallıyordu. Onun coşkusu ise gür sesiyle birleştiğinde daha da alevleniyordu sanki. "*Kazanacağız*, dedim!" Gerçekten de demişti. Bir saniye bile düşünmeden dudaklarını dudaklarıma öylesine sert ve sahiplenircesine bastırdı ki heyecandan oracıkta öleceğimi sandım. "Uğurumu yanımda getirmiştim," dedi yüzüme bakıp, o güzel dişleriyle gülümserken. "Bana uğur getirmemesi imkânsız iki şey yanımdayken kazanmamam imkânsız olurdu."

Normalde bu gibi bir anda coşku beklenirdi, sevinç nidaları ve az öncekiler gibi bir kucaklama beklenirdi fakat benim duyduğum tek ses Melih'e aitti. Kupa sevinci saniyeler içinde yerini sessizliğe bıraktığında ben de nerede olduğumu hatırlayabilmiş, Melih'in kucağından inerken deli gibi çarpan kalbimle arkama dönmüştüm.

Sessizliğin sebebi belliydi. Herkes sessizdi çünkü abim sessizdi. Abim sessizdi çünkü doğrudan bize bakıyordu. Herkes sessizdi çünkü bakışları abimle bizim aramızda mekik dokurken ortama büyük bir gerginlik hâkimdi. Kalbim resmen dudaklarımda pompalanıyordu.

Sonrası ise bir karmaşadan ibaretti. Abim hızlıca Melih'in kolundan tutarak onu önce kahvehaneden çıkarmış, sonrasında ise mahallenin çıkışına doğru peşinden sürüklemeye başlamıştı.

Peşlerinden gitmek için bir saniye bile düşünmeden arkalarından çıktım. Zeynep abla arkamdan, gitmememi, kendi aralarında halletmelerini söylese de elimden gelen hiçbir şey yoktu. Yanlarına gitmesem kafayı yiyecekmiş gibi hissedeceğimden emindim. Ne konuşacaklarını, nasıl sonuçlanacağını bilmemek beni delirtirdi. Ayrıca abimin Melih'e böyle davranmaya hakkı yoktu, eğer davranacaksa bana da aynı şekilde davranmalıydı. Bu işte tek başına değildi, ben de vardım. Artık *bizdik*.

Parka gidiyorlardı. O kadar hızlıydılar ki benden sadece birkaç dakika önce çıkmış olmalarına rağmen onları yakalamak için koşarken nefes nefese kalmıştım. Bağırışlarının duyulan sesine doğru ilerledim ve tırmandığımız ceviz ağaçlarının ortasında bir yerlerde olduklarını gördüm. Tereddüt dahi etmeden daha hızlı koştum ve yanlarına vardığımda soluklanmak için öne doğru, ellerimi dizlerime koyarak nefeslenmeme izin verdim.

"O benim kardeşim, ulan!" diye bağırıyordu abim. "*Kardeşim*, diyorum. Ben sana da kardeşim demiyor muyum ulan?" Melih'in suratına bir yumruk

indirdi ama Melih asla ona karşılık vermiyordu. Sanki tüm bunlara hazırmış, bunu hak ediyormuş, abimin tüm o hıncını çıkartmasını en başından beri bekliyormuş gibiydi.

Fakat abimin yumruklarına artık dayanamayarak araya dalmak istedim. O sırada Melih de abim de işaretparmaklarını bana doğru uzatıp aynı anda, "Geri dur, karışma," dedi.

Abim bir sonraki yumruğu Melih'in yüzünü sıyırıp geçtiğinde, "Ulan, Alçin benim kardeşim!" diye bağırdı.

"Âşığım diyorum!" dedi Melih. Benden önce de sesli dile getirmiş olmalıydı ve şimdi de tekrar eder gibi söylemişti. "Biliyorum, kardeşin. Biliyorum, doğru değildi ama âşığım. Elimde değil. Âşığım!"

"Bak, hâlâ konuşuyor!"

Melih en sonunda, "Sen de benim ablama âşıksın yıllardır!" diye patladığında işler iyice sarpa sarmaya başlamıştı. Bu sefer yumruklar tek taraflı değildi. Nedense bu şekilde söylenince komik gelmişti. Biliyorum, hiç sırası değildi ama neredeyse gülecektim.

"Gözlerimin önünde kardeşime mi âşıksın?" diye sordu abim, onu duymazlıktan gelerek. Yediği yumruğu dahi hissetmiyordu.

"Ulan, sen de benim gözümün önünde ablama âşık değil misin dallama? O da benim kardeşim değil mi?"

"Aynı şey değil!"

"Nasıl aynı şey değil? Basbayağı aynı şey!"

"Alçin daha küçük!"

"Ablam da senden büyük! İnsan ablasına göz diker mi?"

"Abla mı dedik ulan Zeynep'e?"

"Kardeş gözüyle bakmadım ben de Alçin'e!"

"Melih, bana kafayı yedirtme!"

"Ulan, ablamın düğününe gelip, şarkı söyleyip gittiğinde bile biliyordum ben senin âşık olduğunu! Aptal mı sanıyorsun sen beni? Kaç yıllık arkadaşınım ben senin! Asıl sen bunca yıl benim bu kıza deli divane olduğumu nasıl anlamadın? Onu söyle önce bana, kör herif!"

"Herkes biliyor muydu ulan?"

"Bir Alçin bir sen, amına koyayım! İkiniz de körsünüz." Melih'in bakışları bana dokununca, abim daha çok öfkelenip bir yumruk daha attı ama Melih de karşılık vermekten geri durmadı. "Ama sonunda Kızıl Çalıkuşu'nun gözü açıldı. Yok öyle yumrukla, küfürle vazgeçirmeye çalışmak. *Ablamı sevme*, desem sevmeyecek misin amına koyayım?"

"Sence böyle bir şey mümkün olsa bu halde olur muyum?" diye bağırdı

abim. "Kadın evlendi. Evlendi! Çocuğu var kadının. Bir de gelmiş, *sevme desem sevmeyecek misin yani*, diyor!"

"Aynı şeyden bahsediyorum ya işte!" diye bağırdı Melih, yumruğunun ardından. "Hâlâ düşmüyorsun kadının peşinden. Ben de düşmem. Ölsem bırakmam bu kızı, anladın mı? İstersen falakaya yatır, gıkım çıkarsa namerdim."

"Tamam, yeter, Allah aşkına," dedim en sonunda. Bana dönüp yaklaşmamı söyleseler de daha fazla izleyemeyecektim. "Geç şöyle, abi," diyerek, kolundan tutup onu bir ağacın kavuğuna oturttum. Melih'e yanındaki ağacın kavuğunu göstererek, "Sen de şöyle geç," dedim. Bilerek birbirine yakın ağaçları seçmiştim. Uzakta otursalar ilk göz temasında tekrardan ayağa fırlayacak tiplerdi çünkü. "Ben ilkyardım çantasını alıp gelene kadar bir damla daha kan aktığın görürsem ikinizi bir de ben döverim! Anladınız mı?" Tek kelime etmeseler de belli belirsiz başlarını salladıklarını görmüştüm.

Koşar adım eve gidip, ilkyardım çantasını kaptığım gibi tekrar parka koşarken, kahvehanenin önündeki kalabalığın bize doğru geldiğini görünce kalabalığa hayati bir sorun olmadığını belirttim ve tekrardan arkamı dönerek Melihlerin yanına koştum. Eğer tekrar kavgaya tutuşurlarsa ne yapacağımı düşünüyordum fakat yanlarına yaklaştığımda karşılaştığım manzara tahmin ettiğimden çok uzaktı.

Çünkü abim elindeki sigaralardan birini Melih'e uzatırken Melih'in dediği tek şey, "Benim çakmak kahvehane de kaldı, seninkini versene," demek olmuştu.

Abim, sanki az önce hiç kavga etmemişler, hiç birbirlerinin ağzını yüzünü dağıtmamışlar gibi uzanıp Melih'in sigarasını yaktı.

"Ne zamandan beri?" diye çok basit bir soru sorduğunda, Melih kısılan gözleriyle sigarasından olabildiğince derin bir nefes çekti içine.

"Kendimi bildim bileli."

7

Dün, Bugün Ve Sonsuza Dek

MELİH CİHANGİR

Bu yaşıma kadar dikkatsiz davrandığım tek bir an bile olmadı. Her daim edeceğim lafların önünü ve arkasını bilir, ona göre konuşur, yaptığım ya da yapacağım işlerin birkaç adım sonrasını görüp anca o şekilde onay verirdim. Hatam olmazdı. Hataya zemin hazırlamaktan kaçınırdım. Fakat bir noktayı atlamıştım: Aşk, tüm dengeleri bozardı. Benim gibi bir adamın bile tüm dengelerini altüst etmişti.

Konu aşk olunca emeklemeye başlayan bir çocuktan farksızdım. Hataya ve dikkatsizliğe gözüm kapalı koşuyordum. Başı ve sonu belirsizdi. Sadece an vardı. Ettiğim lafları o an etmek için sarf ediyor, yaptığım her hareketi sadece içimden geldiği için yapıyordum. Çizdiğim o kalın çizgilerin üzerini bu sefer pervasızca tekrardan çiziyor ve görmezlikten gelirken gocunmuyordum bile.

Alçin, Kızıl Çalıkuşu'm, güzelim, dünyam...

Beni bambaşka biri haline getirmişti.

"Son penaltı birazdan atılacak. Beşiktaş kupayı kucaklayıp eve götürecek mi?"

İlk hatayı maç izlerken Alçin'in yanına oturmakla mı yapmıştım yoksa kendime hâkim olamayarak o uzun ince parmaklarını parmaklarımın arasında, sıcacık avuçiçlerini avuçlarımın arasında hissetmek için delirdiğimde mi? Dürüst olmak gerekirse buna verecek bir cevabım yoktu.

Ama en büyük hatayı ne zaman yaptığımı biliyordum. Siktiğimin maçını izlemek için kahvehaneye gelmem en büyük hataydı. Alçin'i öpmem ise bu hataların getirdiği en güzel şeydi.

Son penaltı temiz bir şekilde kaleye vardığında bir saniye bile düşünmeden, yanımdaki güzel kadını kavrayıp kollarımın arasına almak, şokla karışık parıldayan ve dünyanın en güzel gözleri olduğuna varım yoğum üzerine yemin edeceğim yemyeşil gözlerine bakmak, onu öpmek için yanıp tutuşan dudaklarımı anlık heyecanla dudaklarına bastırmak, bana kalırsa bir hata

olmayacak kadar eşsizdi. Tabii buna büyük bir hata gözüyle bakan çok fazla insan vardı fakat gelin görün ki bu benim sikimde bile değildi.

O kahvehaneden çıkarken aklımdaki tek kişi sadece Alçin'di. Sadece o, bu durumu hata olarak adlandırırsa karşısına geçip, gıkımı bile çıkarmadan özür dilerdim. Ama bir başkası için bunu yapmayacaktım.

Kutay, can dostum ve sırtımı yasladığımda asla darbe almayacağımdan emin olduğum kardeşim, Eğer kız kardeşine âşık olduğum için bunun koca bir hata olduğunu söyleyecek olursa dahi ona karşı çıkmaktan geri duramazdım.

Benim bu dünyada Alçin'e olan aşkım bir hata adı altında anılamazdı. İzin vermezdim. Benim gibi bir adam o Kızıl Çalıkuşu'ndan başkasına ne ait olabilirdi ne de âşık. Fakat eğer bu gerçekten bir hataysa ben ömrüm hayatım boyunca böyle güzel bir hata görmemiştim.

Kutay kolumdan tutup beni parka doğru sürüklediğinde dahi aklımda sadece bir kişi vardı. Üzgün müydü? Sinirli miydi? Zamanı gelmeden böyle bir şey yaptığım için hayal kırıklığına uğramış mıydı? Günün sonunda benden uzaklaşır mıydı? Deli gibi korkuyordum, onu incitmekten deli gibi korkuyordum.

"Sen ne yaptın az önce?" diye sordu, can dostum. Parka birkaç adım kalmıştı ama dayanamadığı, alnında atan o damardan belliydi. Resmen burnundan soluyordu. Karşısındaydım fakat cevap vermediğimde kolumdan çekip beni parkın koca kapısından içeriye sokmuş ve aynı soruyu bu kez tükürürcesine sormuştu.

"Ne gördüysen o."

"Ne gördüysem o?" Bir insan nasıl hem suçlu hem güçlü olabilirdi? Kutay bazı zamanlarda bu sorunun en güzel cevabıydı. "Sen benim kardeşimi öptün az önce."

"Evet."

Kavga edecektik. Aslında buna hazırlıklıydım ama şu an o an değildi. Ne yalan söyleyeyim, içten içe biraz da rahatlamıştım. Alçin'e söz vermemiş olsaydım onu öptüğüm o ilk gecenin sabahı tüm herkese bunu söylemekten geri durmazdım. *Alçin benimdi, yüzyıllar sonra gerçekleşmiş bir dua gibi...*

Kutay'a bunu bizzat kendim söyleyecektim. En baştan beri kafamdaki plan buydu. Ne Alçin'e bırakmak istiyordum bunu ne de başka birine. Fakat işler bazı şeyler zihinde şekillendiği gibi gerçeğe kavuşmuyordu. Bu durumda [illegible], ikimiz de burnundan solurken ona kız kardeşine âşık olduğumu [illegible] asla hesaba katmamıştım.

"[illegible] Alçin'i öptün!" diye kükredi. İki yakamdan tutup beni iteklemeye [illegible] yerinden bir santim dahi kaymadım. "Alçin'i öptün!" Bir kez

daha sarstı. "Onu nasıl öptüğünü gördüm. Bu, öncekilere benzemiyordu!"

Kutay zeki bir adamdı. Ama atladığı bir şey vardı, benim zekâmı çok hafife alıyordu.

"Evet, öncekilerden farklıydı," dedim.

Parkın ilerisinde bir hareketlenme sezdim ama kafamı çevirip bakmadım. Kimin geldiğini çok iyi biliyordum. İçime korku o an dahil oldu. Alçin'in abisine ne söyleyeceğini bilmemek beni korkutmuştu. Ve ben bu korku hissiyle ilk kez karşı karşıya gelmiştim, ne yapacağımı bilmiyordum.

"O benim kardeşim!" Kutay garip bir adamdı. Bu dünyada beni en iyi anlayacak kişi kendisiydi. Ama bir noktada hak vermemek elde değildi. Ablama âşık olduğunu fark ettiğimde karşısına geçip onu iyi bir benzetmemek için bayağı uzun zaman geçmesi gerekmişti. Kutay işte o noktada benim zekâmı çok hafife almıştı. En yakın arkadaşımın ablama âşık olduğunu anlamayacak kadar dünyadan bihaber biri değildim. Ki Kutay gibi bir herif bunu gizlemekten hiç çekinmiyorsa bunu görmemek için kör olmak gerekirdi.

"Elimde değildi," dedim. Son zamanlarda ne çok karşı karşıya geliyorduk. Ama bu kez yerimde duracağıma olan inancım çok düşüktü. "Âşığım kardeşine. Al, söyledim!" Sesimin desibelini bile kontrol edemediğim bir noktaya geldiysem işler karışacak demekti. "Âşığım Alçin'e. Köpek gibi âşığım."

"O benim kardeşim, ulan!" Yüzüme indirdiği yumruğun acısını hissetmeyecek kadar hissizdim şu anda. Kafamda dönüp duran tek şey Alçin'di. Pişman olmaması için yaratıcıya dua edebilecek bir durumdaydım. Benimle olup elimi tuttuğu için, en başta beni kabul ettiği için, pişman olmaması için içten içe yalvarıyordum. Buna dayanamazdım. "*Kardeşim*, diyorum. Ben sana da kardeşim demiyor muyum ulan?" Çeneme indirdiği yumruk ince bir sızı gibi zihnimde yankılandı ama sikimde değildi. Ona şu an karşı çıkmak istemedim. Beklemeye karar verdim, en azından bir süre.

Kutay içindeki öfkesini kusarken Alçin birkaç adım daha yaklaşacak gibi oldu. Abisinin üzerindeki bakışlarımı bir an dahi düşünmeden ona doğru çevirdim fakat o, korku dolu gözlerle ikimize bakıyordu ve suratında sadece endişe vardı. İçimdeki o büyük korkuyla bulmamayı dileyerek pişmanlık aradım suratında.

"Geri dur, karışma!" Kutay'la hemfikir olduğumuz tek an bu andı.

Karşımdaki adamın gözlerinin iyice döndüğünü bir sonraki yumruğunun suratımı sıyırıp geçmesinden anlamıştım. Kutay sinirli bir adamdı, yıllarca kendini törpülese de bu gibi anlarda, konu kardeşi ve söylerken hâlâ garip hissetsem de kardeşim, ablam olduğunda, o törpülediği kısımlarından birer ikişer patlak veriyordu.

"Ulan, Alçin benim kardeşim."

"Âşığım diyorum!" dedim bir kez daha. Bu andan sonra geri adım atılmazdı ki ben asla geri adım atmayı düşünmemiştim. Âşıktım. Köpek gibi seviyorum kardeşini. Şu saniye canımı istese verirdim. İçime çektiğim hava, içtiğim su, günümü aydınlatan güneşti kardeşi. "Biliyorum, kardeşin. Biliyorum, doğru değildi ama âşığım. Elimde değil. Âşığım!"

Bir kez söylesem onların, on kez söylesem binlerin hatırı kalırdı. Ama iyi gelmişti. Ona olan aşkımı haykırmak, yirmi yedi yıllık hayatım boyunca yaptığım en doğru şeymiş gibi hissettirmişti.

"Bak, hâlâ konuşuyor!"

Kutay herkesin bir bamteli olduğu gerçeğini yok sayıyordu. Benim bamtelim tam olarak saniyeler önce kopmuştu işte. "Sen de benim ablama âşıksın yıllardır!" diye patladım en sonunda. Bu noktadan geri dönüş yoktu artık. Karıncalanan parmaklarım bir yumruk halini aldığında işlerin sarpa saracağından emindim ama bamtelim kopmuştu işte bir kere.

"Gözlerimin önünde kardeşime mi âşıksın?"

"Ulan, sen de benim gözlerimin önünde ablama âşık değil misin dallama? O da benim kardeşim değil mi?" Yıllardır aynı yanlışın kırık camları üzerinde yalınayak dolanıyorduk, kendimi dizginlememin tek nedeni buydu.

Ben onun kardeşine âşıktım, o benim ablama âşıktı. Hayat bazen koca bir ironiden ibaretmiş gibi geliyordu.

"Aynı şey değil!"

Siktir git! Neresi aynı şey değil, amına koyayım! Seninki kardeş de benim ki değil mi?

"Nasıl aynı şey değil? Basbayağı aynı şey!"

"Alçin daha küçük!"

"Ablam da senden büyük! İnsan ablasına göz diker mi?" Adamı boş boş konuşturuyordu!

"Abla mı dedik ulan, Zeynep'e?"

İşte bu noktada içimdeki tüm hınzı çıkartmaktan geri durmadım. Suratının ortasına bir yumruk daha indirdim. Şerefsiz herif! *Abi, de, diye tuttursaydın kız bana abi mi diyecekti?* Tanıştığımız o ilk öğle vakti dövmeliydim bu adamı! Kim kime abi diyecek, sanki bunu çetelesini tutmak ona kalmıştı! *Akbaba gibi bittin kızın başında, anasını satayım. Abi, de. Abi de. Al sana abi! Hayatımı siktin be!*

"Kardeş gözüyle bakmadım Alçin'e!"

"Melih, bana kafayı yedirtme!" *Çok da sikimdeydi kardeşim.*

"Ulan, ablamın düğününe gelip, şarkı söyleyip gittiğinde bile biliyordum ben senin âşık olduğunu! Aptal mı sanıyorsun sen beni? Kırk yıllık arkadaşı-

nım ben senin! Asıl sen bunca yıl benim bu kıza deli divane olduğumu nasıl anlamadın? Onu söyle sen bana, kör herif!"

"Herkes biliyor muydu lan?"

"Bir Alçin bir sen, amına koyayım! İkiniz de körsünüz." Bakışlarım Kızıl Çalıkuşu'na değdi. İncecik bedeni bir yaprak gibi titriyordu. Soğuktu, bu şekilde dışarı çıkmamalıydı. Hava esiyordu. Kutay, bakışlarımın odağını fark ettiğinde kanla kaplandığına emin olduğum yüzüme bir yumruk daha indirmişti. Yakasından tutup ittim ve içimdeki öfkeyi yumruklarımla göstermekten çekinmedim. "Ama sonunda Kızıl Çalıkuşu'nun gözü açıldı. Yok öyle yumrukla, küfürle vazgeçirmeye çalışmak." Bundan sonra kimse onu sevmemem için benim karşımda duramazdı. "*Ablamı sevme*, desem sevmeyecek misin amına koyayım?"

"Sence böyle bir şey mümkün olsa bu halde olur muyum?" diye bağırdı. İşte tam da bu noktada Kutay'a dair tüm o tutumum değişiyordu. Zordu. Onun yerine kendimi koyamazdım. Birçok kez denedim ama düşüncesi bile ağırdı. "Kadın evlendi. Evlendi! Çocuğu var kadının. Bir de gelmiş, *sevme desem sevmeyecek misin yani*, diyor!"

"Aynı şeyden bahsediyorum ya işte!" Anlamamakta ısrar ettikçe gözümün dönmesine engel olamıyordum. Elimde kalacaktı. "Hâlâ düşmüyorsun kadının peşinden. Ben de düşmem. Ölsem bırakmam bu kızı, anladın mı? İstersen falakaya yatır, gıkım çıkarsa namerdim."

"Tamam, yeter, Allah aşkına." Bize doğru yaklaştı. İkimiz de durmasını ikaz eder gibi baksak da pek umurunda değil gibiydi. Böyle anlarda ona daha fazla düştüğümün farkında mıydı acaba? Böyle kendi başına buyruk, emrivaki hareketler sergilediğinde onun o güzel yüzünü avuçlarımın arasına almak ve küçük dudaklarını dudaklarımla sevmek için deliriyordum. "Geç şöyle, abi!" Kutay'ı bir ağacın kavuğuna oturttu. Sonra bana doğru yaklaştı ve kolumdan tutarak yan tarafındaki ağacın kavuğunu işaret etti. "Sen de şöyle geç."

İkimizi resmen ipe dizmişti. Ağzımızı açsak elinin tersiyle suratımızın ortasına çarpmaktan geri durmazdı kesin. Gülmek istedim ama yapmadım. Öylece onu izledim. Yaratılırken tek bir kusuru dahi olmamıştı. Tek falsosu yoktu. Kusursuzdu. Âşık olduğum bu kadın, benim için bu dünyadaki en güzel insandı.

"Ben ilkyardım çantasını alıp gelene kadar bir damla daha kan aktığını görürsem ikinizi de ben döverim! Anladınız mı?" Harbi taşaklı kızdı. Kendisine ölüp bittiğimden haberdar mıydı acaba? Yapabildiğimiz tek şey başımızı sallamak oldu. Aksini yapabilir miydin? Götünden kan alırdı.

Bir süre sadece sustuk. Parktaki ceviz ağaçlarının yapraklarının hışırtısı gecenin sessizliğini bir nebze olsun kırıyordu. Elimin tersiyle muhtemelen kan olduğunu düşündüğüm burnumu sildim. Yanılmamıştım. İkinci kez sildikten sonra gözümün ucuyla ona baktım. Patlayan dudağından akan kanı siliyordu. Kaşınmıştı! İki medeni insan gibi oturup konuşmayı teklif etse kabul etmeyecektik sanki.

Etmezdim. Doğruya doğru.

Hem ablama âşık hem gelip benden hesap soruyor. Gel de medeni ol. Al sana medeniyet. Bizden de bu beklenirdi zaten. İki yarım akıllı âşıktan farkımız yoktu, Alçin bizi azarlamakta son derece haklıydı.

"Zeynep'ten vazgeçmem!" dedi, burnundan soluya soluya.

"Seni vazgeçirmak istesem bunca zaman bekler miydim amına koyayım!"

"Ama Alçin..."

"Kutay!" Kafamı çevirip ona döndüm. "Eğer en baştan başlayacaksak söyle, ben de kendimi dizginlemekten kurtulayım, kardeşim!" Tekrar burnumu sildim. Gözüme akan bir şey daha vardı ama umursamadım. "Aması falan yok! Alçin istemediği sürece sen bile benim sikimde değilsin, anladın mı? Eğer Alçin kalkıp *artık seni istemiyorum, hayatımdan çık*, derse anca o zaman siktir olup giderim. İster sen ister Peri Padişahı gelsin, şu kadar umurumda değil, anladın mı beni?"

"Ne kadar süredir birliktesiniz?" diye sordu. Aslında bu sorunun Türkçe meali, *ne kadar süredir kördüm*, demekti.

"Çok yeni," dedim. "Aslında ortada tam anlamıyla adı konmuş bir şey yok. Fethiye'de başladı."

Başını avuçlarının arasına almış, öylece duruyordu. "Ulan, Fethiye'ye bu yüzden mi gittin sen?"

"Ölüyordum, lan," dedim. "İki buçuk ay, dile kolay. Anasını satayım, askerlikte bile bu kadar koymadı. Deliriyordum. Onunla yatıp onunla kalkıyordum. Nefes almak bile zordu, Kutay. Bak, biliyorum, böyle konuşunca çok garip geliyor ama ben en başından beri saklamıyordum bunu. Ben şu an nasılsam önceden de öyleydim. Sadece görmek istemediniz. Alçin her zaman farklıydı, Kutay. Elimde değildi, anladın mı? Başkasını severken ondan vazgeçmek de elimde değildi, onu en başta sevmemek de. O yüzden karşıma geçip bana maval okuma. Kalkıp *kardeşimdi*, deme. Birbirimizden bir farkımız yok bizim. Sen nasıl Zeynep'ten vazgeçemiyorsan ben de Alçin'den vazgeçmem! Ölsem vazgeçemem."

"Sana sürekli Melih deyip duruyordu zaten," dediğinde güldüm. *Ah, Kızıl Çalıkuşu*... Verdiği sözün arkasında bu denli durmasına gerek yoktu aslında. Gülüşüm bir nebze de olsa büyüdü. Dudaklarımın da yarıldığını o an

anladım. Düşmanıydık sanki şerefsizin. Dostu olmasak öldürürdü bu beni. "Ben de pek üzerinde durmuyordum, aklımın ucundan dahi geçmemişti ki. Ne bileyim, amına koyayım!"

"Söz verdi bana ondan," dedim, övünür gibi çıkmıştı sesim. Övünüyordum açıkçası, o davet gecesi ondan böyle bir söz almasaydım, bu kadar ileri gidebilir miydim bilmiyordum. Ama o isteğim altında gizli çok fazla nokta vardı. "Alçin'in geçmişi silmesi gerekiyordu," diye devam ettim. "İlerlemek istiyordu ama hep bir çıkmazı vardı. Canı çok yanmıştı ama bana ona yaklaşmam için izin de vermişti. Çok geç oldu, evet ama en sonunda beni biraz daha benimsedi. Beni gördü. İçten içe bunu yaptığı için kendine kızsa da yanımda iyi hissediyordu, gülüşü bile içtendi artık. Beni cesaretlendiren noktalar buydu, Kutay. Yoksa bunca sene beklemişim, şu an mı canıma tak etti sanıyorsun? Alçin beni cesaretlendirdi. Ben de onu kollarıma çekmekten geri durmadım, duramazdım. Onu seviyorum, Kutay. Çok seviyorum."

Bana bakmadı. Bir süre bakacağını da düşünmüyordum. Cebinden sigara paketini çıkardığında benim paketin kahvehanede kaldığını anımsayıp sinirlendim. Göz ucuyla bana baktığını fark ettim. Paketin içinden bir dal çıkarıp, bana uzattığında düşünmeden, sigarayı iki parmağımın arasına alıp dudaklarıma götürdüm.

"Benim çakmak kahvehanede kaldı, seninkini versene."

Sanki az önce hiç birbirimizin belasını sikmemişiz gibi uzanıp dudaklarımın arasındaki sigarayı yakıp geri çekildi.

Derin bir nefes çekti sigarasından. "Ne zamandan beri?" diye sordu. Bu *bize* sorulan bir soru değildi, direkt olarak *bana* sorulmuştu. *Ne zamandan beri seviyorsun, Alçin'i*, diye sormuştu aslında.

Dudaklarımın arasındaki sigarayı iki parmağımın arasında tutarken derin bir nefes çektim ciğerlerime. Gözlerim belli belirsiz kısılırken anılarımda o fotoğraf vardı. Bodrum tatili, Alçin'in bana bakıp içten bir şekilde gülümseyişi ve ben onun gözlerinin içine bakarken, eriyip gitmelerim... O an anlamıştım âşık olduğumu. "Kendimi bildim bileli," dedim.

Parkın girişinde bir hareketlenme olunca ikimizin de bakışları Alçin'e kaydı. Hâlâ üzerine bir şey almamıştı. İnce beyaz tişört ve altında siyah eteğiyle bize doğru yaklaşıyordu. Zihnime, bu sabah kucağımdayken nasıl göründüğü düştü. Öptüğüm için şişmiş dudakları, puslu bakışları, incecik beli ve her daim nasıl olduğunu anlamadığım, üstüne haddinden fazla yakışan kıyafetleriyle bir tanrıçayı andıran güzelliği...

Ayaklarını sürterek yanımıza geldi. Önce abisinin yanına gitti ama bakışları benim üzerimdeydi. Bakışlarımla içini rahatlattım ki o da benim içimi rahatlatmıştı. Aksini iddia etmemişti, abisine karşı söylediklerimin aksini

dillendirmemişti. İçten içe keyifleniyordum. Dudaklarımın arasındaki sigaranın erken bitireceğim için biraz sinirlensem de sorun değildi.

Alçin pişman değildi. Benimle olmaktan pişman değildi.

Abisinin karşısında dizlerinin üzerine çöktü. Kucağındaki ilkyardım çantasını yerleştirdi ve pamuğa bir şeyler döküp önce yüzünü temizledi. Bir yandan da hayıflanıyordu. Gülmekle pek arası olan biri değildim ama konu bu kız olunca dudaklarım belli belirsiz yukarıya kıvrılıyordu. "Melih'in durumu daha acil ama kıskanç biri olduğunu bildiğimden önce senin yanına geldim. Adamın kaşını patlatmışsın, abi!"

Kendimi frenlemeden güldüğümde Kutay çatılmış kaşlarıyla öylece duruyordu. Adam en azından kendini biliyordu, bu da bir şeydi.

"O da benim dudağımı patlattı!"

Alçin tentürdiyot sürdüğü pamuğu abisinin yaralarının üzerinde gezdirirken dudaklarını birbirine bastırmıştı. Gülmemek için kendini frenleyenin o olduğunu görebiliyordum. Yanakları belli belirsiz kasıldı, yüzüne dökülen gür saçları esen rüzgârla gerisin geri dalgalandı. İşte, bendeki etkisi böyle bir şeydi. Alçin etraftayken tek odak noktam o oluyordu, geri kalan dünya sadece bir illüzyondan ibaretti. Ki bu gibi zamanlarda buna engel olmak çok zordu. Yakalanacağım diye kendime kızdığım epey bir an vardı.

Ama şu an değil. Bundan sonra ona gönlümce bakabilirdim.

"Son zamanlarda cidden kedi köpek gibisiniz." Elindeki pamuğu değiştirdi. Bir bana bir abisine baktı. Kaşla göz arasında, yan tarafta duran sigara paketini işaret ettim. Ne istediğimi anlayınca, çakmağı paketin içine koyup bana attı. Bir yandan da yaptığı şeyi gizleyebilirmiş gibi konuşuyordu. Oysa Kutay çoktan çakmıştı. Ama umurumda değildi, böyle anlarda çok tatlıydı. "Aranıza girilmiyor, düşmanmış gibi davranıyorsunuz. Sana neden söylemedik, bir düşün istersen abi? Acaba neden?" Elindeki kanlı pamuğu havaya kaldırdı. "Bu bir cevap olabilir mi senin için?"

Sigarayı dudaklarımın arasına alıp, yakarken gülmüştüm. Kutay kafasını çevirip, bana baktığında başımı gökyüzüne çevirip omuzlarımı silktim.

"Melih'i kayırma bana!"

"Melih'i kayırdığım falan yok, abi." Başka bir pamuğa geçti. Bir sağlıkçı olduğu her halinden belliydi. Böyle ufacık zamanlarda bile disiplinliydi. Ozan'ın geldiği o gece ellerine pansuman yaparken de böyleydi. Bilekleri incinip yanıma geldiğinde de. Bandajı her seferinde işini engellemeyecek şekilde sardırmaya çalışırdı. Ona içimin gittiğini bilmezken, ellerim ellerinde ölüp gitsem ne mutlu olurdum diye düşünürdüm. "Sadece her şey için birazcık erkendi. Zamanı gelecekti, gelip söyleyecektik. Biraz zaman istedim. Sağ ol, neden beklememiz gerektiğini çok güzel bir şekilde gösterdin."

Asla geri adım atmıyordu. Keyiflenmeyecektim de ne yapacaktım? Onu şu an öpemezdim, siktir! Onu deli gibi öpmek istiyordum.

"Zeynep'e âşık olmasam Melih beni öldürürdü. Halden anlamıyor olsaydım, siz o zaman görürdünüz. Şimdi bana maval okumayın." Haklı mıydı? Buna cevap vermek istemiyordum.

"Başka bir gerçekliği düşünmemize gerek yok şu an, öyle değil mi?" dedi. Güldüğümü duyunca bana döndü ve anında çenemi kapadım. Beni muma çevirebilecek tek insandı, şerefsizim. "Adam yıllardır bunuınla yaşıyor. Ki sen hiç de saklamakla uğraşmıyordun, en azından Melih senin gibi değildi. Düşünsene sürekli belli ettiğini, senin gibi olduğunu." Kutay düşünmüştü ama sonrasında kaşları çatılmış ve aniden düşünmekten vazgeçmişti.

"Gerçekleri duymak nasıl hissettiriyormuş, Kutay Efendi?" dedim.

"Melih!" dedi Alçin. Bu, *çeneni kapa*, demekti. Biz de kapattık.

"Alışmam için zaman vermelisiniz. Bunu yapmak zorundasınız." Alçin suratına pansuman yaparken geri çekildi ve bir bana bir kardeşine baktı. "Benim yanımda öyle yaklaşmayın birbirinize!"

"Yok öyle," dedim istemsizce. "Öğrendin işte, kendi kendine alışmaya çalış."

"Ulan, yanımda da kardeşimi öpme, amına koyayım!"

"Abi ya! Bir dur yerinde." Eliyle omzundan tutup onu sabitledi. Yarabandını yapıştırdıktan sonra abisine döndü. "Sakin ol lütfen."

"Hiç hazır değilmişim ben," dedi Kutay.

"Ben sanki bayağı hazırlıklıydım ablama âşık olduğunu öğrenince. Beynimden vurulmuşa dönmüştüm, hem de el kadar çocukken!"

"Bir de kardeşimle en yakın arkadaşım." Bana döndü, beni duymuyordu bile. "Paketime de kardeşime konduğun gibi konma, ulan. Ver bana sigaralarımı. Aynen, çakmağımı da ver. Bak ya, bir dal daha alıyor. İyi, yaktıktan sonra ver bari, bok herif!"

"Kutay, sabrımı zorlama," dedim.

"Git, abi," dedi Alçin. "Pansumanını yaptım. Anneme ne anlatacaksın, çok merak ediyorum. Ayrıca eşek kadar adamlarsınız. İşiniz gücünüz var. Biriniz mahkemelere çıkıp avukatlık yapıyorsunuz, biriniz şirket yönetiyorsunuz. Şimdi işe böyle gidin bakalım ."

Çokbilmiş.

"Sen gelmiyor musun?" dedi Kutay, bakışları benimle Alçin'in arasında mekik dokurken.

"İzin verirsen onun da yaralarına bakayım," dediğinde ironi dolu sesine güldüm. Kutay çatılmış kaşlarıyla oturduğu yerden kalktı. "Böyle bırakmayacağım herhalde adamı."

Alçin de oturduğu yerden kalkıp hemen karşımda dizlerinin üzerine çöktü. Fakat abisi hâlâ aynı yerde duruyordu. "Ne yapıyorsun, lan?"

"Alışmaya çalışıyorum!" dedi dişlerinin arasından.

Alçin ikimizi de umursamadan buz gibi olmuş parmaklarıyla yüzümü kendisine doğru çevirdi. Kaşları çatılmış ve suratı buruşmuştu. "Acımıyor," dedim. Güzel gözleri gözlerimle birleşti ama öyle bir bakıyordu ki içimi dağladı. "Gerçekten acımıyor, Çalıkuşu," diye yineledim.

"Abisine bir bok sormadı, anasını satayım. Pamuğu, yüzümü kazır gibi sürüp durdun. Kardeşlik bitmiş, her iki şekilde de bitmiş."

"Neyse ki dikiş gerektiren bir şey yok," dedi. Pamuğa döktüğü şeyle yüzümü dikkatlice silmeye başladı. "Burnun çok kanamış ama." Çatılmış kaşlarıyla abisine döndü. Kutay ufak çocuklar gibi kafasını çevirip diğer yana baktı. Parmaklarım belini kavramak ve onu biraz da olsun kendime çekmek için resmen karıncalanıyordu.

"Dokunacak mı o sana hep böyle?" Kutay'ın bakışları Alçin'in belindeki ellerime gidince öne doğru birkaç adım attı.

"Abi, lütfen," dedi ve sonrasında belindeki elimi tutup kucağıma geri bıraktı. "Biraz izin ver ona da," diye fısıldadı. Kolay mıydı? *Bunca zaman sonra yanımda olmadığın her an için daha fazla sevmek istiyorum seni.*

"Ulan, sen parmaklarımızdaki alyansları fark etmemiş insansın," dedim, nereden aklıma geldiğini sorgulamadan. "Bunu fark edesin mi tuttu şimdi?" Alçin kocaman açılmış gözlerle bana öylece bakakaldığında elindeki kanla kaplı pamuk kucağıma düşmüştü. Kutay ise birkaç adım daha öne doğru adımladı. Tamam, sırası değildi.

"Ne alyansı, Alçin?"

"Of, Melih!" diye soludu. "Açıklanması gereken onlarca şey yokmuş gibi buna gerek var mıydı?" Abisine döndü. "Sadece ninem içindi," dedi, inceken sesiyle. Biraz da yumuşatmaya çalışır gibiydi. Öylece durmuş, onu izliyordum. Sırtımı ağaca yasladım ve kollarımı göğsümde bağladım. Güzelliği bambaşka bir boyuttu. "Çok uzun hikâye, abi."

"Dinlemek için yeterince zamanım var," dediğinde Zeynep parka girmişti.

"Gel, Kutay," dedi koluna girdiğinde. "Ben sana anlatırım her şeyi."

Kutay şok olmuş bakışlarla Zeynep'in peşinden giderken, "Alyansları varmış, Zeynep," diyordu. "Ulan, bunlar nişanlı mı yoksa?" Ablamın kolundan çıktı. "Siz nişanlandınız mı bir de? Siz bana kafayı mı yedirteceksiniz?" Ablama döndü tekrar. "Zeynep, bunlar nişanlı mı? Sen yalan söylemezsin bana." Duraksadı. "Söylemezsin, değil mi?" Bize baktı, ablama baktı. "Ulan, yine şizofrene bağladınız beni!"

"Allah aşkına, ne nişanlısı, abi?" dedi, karşımdaki kadın. Uzanıp, yüzüne dökülen saçlarını kulağının arasına attığımda kolumu tutup kucağına indirdi. Sanırım bu *yerinde dur*, deme şekliydi. Durdum ben de.

"Nişanlı falan değiller. Gel, ben sana anlatacağım her şeyi." Ablam Kutay'ı parktan çıkarırken dahi onun bakışları bizim üzerimizdeydi.

"Dibine girme kızın! Dibine girme!"

"Sana mı soracağım, ulan?"

"Zeynep abla, lütfen götür abimi yoksa yine girecekler birbirlerine." Bana döndü. "Biraz alttan almaya ne dersin? Lütfen!" Bana *lütfen* diyerek yaptıramayacağı hiçbir şey yoktu.

Ablamlar parktan çıkıp, gittiğinde dizginlediğim tüm her şeyi geride bırakıp onu belinden kavradığım gibi kucağıma çektim. Bacaklarımın arasında dizlerinin üzerinde duruyordu. Fakat birkaç saniye sonra bacaklarının uyuştuğunu söyleyip daha rahat bir şekilde oturdu ve ona dokunmama bir şey demedi. Arada ona dokunabildiğim için hâlâ kendimi çok garip hissediyordum, buna iznimin olması, buna düşünmeden izin vermesi bile beni deli gibi etkiliyordu.

"Melih..."

"Efendim, yavrum."

"Sanırım biraz pervasız davrandık. Dikkatsizdik. Dudaklarımdan öptün resmen!" Başımla onayladım, haklıydı çünkü. "Ama pek de üzülmüş gibi değilsin," dedi gülmemeye çalışarak. Bu gibi zamanlarda çok daha parlak bakıyordu gözleri. "Birbirinizi hırpaladınız, rahatladınız mı bari?"

"Anlatsam da anlamazsın ki," dedim. "Kutay'a hak verdiğim çok nokta var ama adam bana hak vermemek için çırpınıyor. En başta, *Melih sakin ol*, dedim. Bak, dalmadım bile adama. Ama sonrasında dayanamadım, kızım. Aynı noktadayız, Çalıkuşu. Adam ablama yıllardır âşık. Kendimi bildim bileli biliyorum bunu ben. Sesimi çıkarmadım. Ne olacaktı? Ben karşısına geçip *sevme ablamı*, desem sevmeyecek miydi? Al, dedim de ne oldu? Değişti mi bir şeyler? Yine ablam gelip götürdü onu buradan, yine ablama indirdi tüm duvarlarını."

"Böyle öğrenmesi biraz garip oldu sadece," dedi, bir başka pamuğa geçerken. Eli yarabantlarına gidince durdurdum. Kendi kendine iyileşirdi. "İltihap kapar, Melih, ikiletme lütfen." Bir süre karşı çıkmayı düşünsem de yok, imkânsızdı. Garip bir duyguydu, ona karşı gelemiyordum ki. "Sadece iki tane yapıştıracağım. Mikrop kapmasın."

"İyi, yapıştır bakalım." Kollarımı bedenine doladım. Hava ciddi anlamda esiyordu. Bana biraz daha sokuldu. "Üşüdün, değil mi?" Önce bir bana baktı, sanırım inkâr edecekti ama sonrasında yemeyeceğimi anladığında ba-

şıyla onayladı. Onu kendime bastırıp, "Sorun çıkaracağını düşünmüyorum abinin," dedim. "Dert etme sen bunları."

"Acımıyor, değil mi? İnanamıyorum size, gerçekten." Yaralara her baktığında kendi kendine konuşuyordu. Uzanıp dudaklarını kaşımın hemen üstüne bastırdığında tüm bedenim kaskatı kesildi. *Siktir!* Beni her zaman hazırlıksız yakalıyordu! "Abiminkiler bu kadar değildi. Seni bayağı benzetmiş."

"Acıdık beyefendiye. Ama bizimki yıllardır içinde biriktirmiş gibi yarınlar yokmuşçasına saldırdı." Aslında abartıyordum. Kaşları acıyla çatıldığında şaka yaptığımı belli edercesine güldüm. Kaşları bu sefer sinirden çatıldı ve omzuma vurdu. Kollarının iki yanından tutup onu kendime bastırdım. "Öpsene bir daha öyle."

"E sen böyle her seferinde elimizi verdiğimizde kolumuzu da alacaksan işimiz var seninle," dese de uzanıp yine aynı yeri öptü. Gülüşlerimiz birbirine karıştı. "Ama önce bir rahat dur. Pansumanı bitireyim."

Kollarım bedenine sarılı bir halde ne kadar pansuman yapılabilirse o kadar yaptı. Sonrasında parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yüzümü ortaya çıkardı. Kollarını boynuma doladı ve yine beni gafil avladı.

Dudakları dudaklarıma yaklaştığında arsızca atan kalbimin teklediğini hissettim. Onu birçok kez öpmüştüm. Her seferinde nasıl farklı hissettirebiliyordu, aklım almıyordu. Bambaşka bir dildi bu. Her öpüşünde, bana bambaşka şeyler anlatıyordu. Beni yerle yeksan ediyordu. Belamı sikiyordu. Her seferinde daha fazlası için yalvaracak duruma getiriyordu beni. O dolgun dudaklarıyla yapmak istediğim tonlarca şey vardı. Bunlardan habersiz beni her öptüğünde ona daha fazlasını vermek için çıldırmam bundandı. Hissettiklerimin belki binde birini de olsa hissetmesiydi.

Dudakları araladığında dilimi ağzının içine doğru kıvırmaktan geri durmadım. Tadını seviyordum. Onunla ilgili her şeyin bu denli kusursuz ve benimmiş gibi hissettirmesi bana kafayı yediren bir başka noktaydı.

Allah biliyor ki eğer benim olmasaydı, bu dünyadan yarım kalmış bir halde göçüp gidecektim.

Bana biraz daha sokuldu. Parmakları saçlarımda gezindi. Saçlarımı sevdiğini biliyordum. Birkaç kez uykuyla uyanıklık arasında onu yakaladığımda sürekli onlarla oynuyordu. Neyini sevdiğini anlayamıyordum ama o uzun ince parmaklarını oralarda gezinirken hissetmek tarifi zor bir duyguydu benim için.

Nefessiz kaldığımızda usulca uzaklaştı ama yüzlerimiz hâlâ birbirine çok yakındı. "Ayarlarımla oynadığının farkındasın, değil mi?" diye sordum sarhoş gibi. Üzerimdeki etkisi tam olarak buydu. Ayık kafayla adamı sarhoş ediyordu.

"Sen de benim ayarlarımla oynuyorsun."

"O niyeymiş? Ben seni tutup öpüyor muyum?"

"Öpmüyor musun?"

"Öpeyim mi?"

"İnsan içinde değil!" dedi dişlerinin arasından. Tutup tekrar öptüm. Bir kez daha ve bir kez daha. En sonunda kendi bıraktı ve ufak bir kahkaha attı. "Ama yanlıştı, Melih. Kahvehanede öpülür mü öyle, Allah aşkına? Tüm mahalle oradaydı."

"Abin öğrendi. Gidelim, söyleyelim herkese. Ne bekliyoruz ki hâlâ?" Bir süre sessiz kaldı, kendi içinde bir ikilemdeydi. Çok tez canlı olduğumun farkındaydım. "Tamam," dedim bir süre sonra. "Aile büyükleri için biraz daha bekleyelim. Ciddi bir konu olduğunun farkındayım."

"Yanlış anlama lütfen," derken yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sadece her şey çok hızlı gelişiyor gibi." Evet, haklıydı. Başımla onayladım. Ona da başını tıpkı benim gibi aşağı yukarı salladı. Beni taklit etmesine bayılıyordum. Aynı anda güldük. "Sana karşı hissettiklerimi kendime açıklamamdan itibaren en fazla birkaç ay geçmiştir." Onun açısından bakmalıydım. Devirdiği yılları yoktu. Benim kadar düşünecek zamanı yoktu. "Abim bile bu şekilde tepki verdiyse annemin, babamın hatta senin annenin babanın ne tepki vereceğini bilemiyorum. Tamam, biliyorum, kimse karşı çıkmaz ama her şeyi üst üstte bindirmek istemiyorum." Bana baktı. "Mesela hemen çeyiz muhabbetine girilmesini istemiyorum, Melih," dediğinde ikimiz de gülmüştük. "Ben anlamam çeyiz meyiz. Annem kafamı şişirir ya, düşünsene..."

Ah benim güzel, Kızıl Çalıkuşu'm. Kafasından benim bilmediğim kim bilir neler geçiyordu.

"Sen nasıl istersen," dedim, bir an bile düşünmeden. "Ama gözümden kaçmadı, çeyiz falan dedin. Evleneceksin sen galiba benimle."

Kıkırdadı. Uzanıp yanaklarından öptüm. Gülüşü büyüdü. "Bak, ikidir ağzımdan laf almaya çalışıyorsun. Dur." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Hatta üç. Bana bir ara, *benimle evlenirsen alırsın koltuğu*, demiştin. Bunlar hep teklif, biliyor musun? Ayaküstü teklif edip duruyorsun, çok ayıp. Ben daha gencecik bir kızım."

"Sen söyledin az önce çeyiz meyiz diye hem aklıma sok hem gelip bana kız."

"Okulumu bitirmem gerekiyor, biliyorsun, değil mi?"

"Ha, kesin evleneceksin benimle yani?" Güldü. Yalanım varsa ne olayım, bu kız gülünce ben gençleşiyordum. "Bak, yine yaptın," dedim sinirlenmiş gibi. Kuş gibi şakıdı. "Yine ben teklif etmişim gibi davranıyorsun. İyi, tamam, biz açmış olalım konuyu. İyi, tamam, bekleyelim Hekim Hanım'ın mektebini bitirmesini."

Sen benimken geri kalan hiçbir şeyin önemi yok nasıl olsa.

Parmakları yüzümde gezindi. "Yarın nereye kaçıracaksın beni?" diye sordu meraklı meraklı.

"Olmaz, böyle cimcime gibi bakma benim yüzüme. Sürpriz dediysek sürpriz."

"Saat kaçta mesela? Biraz açıklayıcı olmalısın." Biraz düşündü, ben de onu izledim. "Mesela ne giymeliyim? Bunlar önemli detaylar şimdi." O kafasının içindeki dünyada kim bilir neler oluyordu?

"Öyle kasıntı bir yer değil. Nasıl istersen öyle giyin."

"Sen ne giyeceksin?" Kollarımla onu biraz daha sardım, hava iyice serinlemişti. "Ona göre karar vereyim."

"Bilmem. Normal giyinirim."

"Of, Melih!" Yanaklarını şişirip ofladı. Sincap. "Hiç yardımcı olmuyorsun ki."

"Kot, siyah gömlek?" diye bir öneride bulundum. Bir süre düşündü. "Siyah tişört?" Düşünceli bakışları yüzümde dolandı. "Gömlek ciddi geldiği için garipsedin, değil mi?" diye sorduğumda aklını okumuşum gibi kahkaha attı ve başını sallayarak kafasını boynuma gömdü. "Anlamıştım. Anla işte sen de *fark etmez*, diyorum. Sen sadece sıkı giyin, yeter, tamam mı?" Başını salladı. "Hadi gidelim, yeterince üşüdün zaten."

İlkyardım çantasını topladıktan sonra önüme düştü. Eve kadar birlikte yürüdük. Kapının önünden ayrılırken onu son bir kez daha öpmediğim için kendime kızıyordum. Eve girip kapıyı kapatana kadar ardından baktım. Üst kata çıkıp odasının ışıklarını yakmasını izledim. En sonunda hâlâ burada durduğumu tahmin etmiş gibi pencereyi açıp doğrudan olduğum yere baktı. Sonra bakışları bir süre önüne düştü. Saniyesinde telefonum titredi.

Kızıl Çalıkuşu: *Seni öpmeden eve girince neden eksik hissettim?*

Siktir, Alçın! Beni zor durumda bırakmakta üstüne yok gerçekten.

Evimin önünden çıkıp, yan evin bahçe kapısına yönelirken bir sonraki adımı düşünmediğim anlardan birindeydim. Bahsettiğim konu tam olarak buydu. Aklımı başımdan alıyordu, beni perişan ediyordu. Mantıklı düşünmemi imkânsız bir hale getiriyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye söylendi penceresinden.

"Seni öpmeye geliyorum!"

Kapıya vurdum. Nalan teyze elinde ekmek sepetiyle kapıyı açıp, beni karşısında görünce bir adım geriledi. "Ay, tövbe, evladım. Ne bu haliniz sizin, Allah aşkınıza? Niye sürekli çatışıp duruyorsunuz?"

Attığım adımların neden birkaç adım sonrasını düşünmem gerektiğini bu noktada anlamıştım. Ne bok yiyecektim şimdi? Ne diyecektim kadına?

Kızını öpmeden uğurladım, öpmesem gözüme uyku girmeyecek, kızınınız attığı mesaj kafamda dönüp duracak, öpmezsem kafayı yiyeceğim.

"Annem tuz istedi," dedim. Tuz. Saat gecenin körüne geliyordu.

"Tuz mu?" diye sordu kadın, haklı olarak.

"Tuz."

"Ne yapacakmış ki tuzu?" İçeriye girip mutfağa yöneldi. Sonra tekrardan bana döndü. "Geç içeriye, durma öyle kapının önünde. Talat amcan acıktı gece gece. İki lokma bir şey koyuyordum. Sen de acıkmışsındır. Ben tuzu Alçin'le gönderirim."

Hay sikeyim. Alçin'e gelmişken onu bize mi gönderiyordum ben şimdi?

Tek kelime etmeden, geçip Talat amcanın karşısına oturdum. Kutay, babasının yanında oturuyordu. Buraya tuz için gelmediğimi çok iyi biliyormuş gibi bana bakıyordu.

"Alçin!" Nalan teyze yukarıya bağırdı. Alçin de halihazırda merdivenlerin tepesinde bekliyormuş gibi hızlıca aşağıya inmeye başladı. Eline bir çay tabağına doldurduğu tuzu tutuşturdu. "Nermin teyzene ver de gel, kızım."

"Ne?"

"Tuzu diyorum, Alçin, Nermin teyzene ver de gel."

"Nermin teyzeye bu saatte neden tuz götürüyorum, anne?" *Sorgulama işte, yavrum.*

Kutay, bakışları ikimizin arasında mekik dokurken, "Turşu kuracakmış," dedi. "Oğlunun turşusunu kurası gelmiş gece gece."

"O ne biçim laf, Kutay?" Nalan teyze oturduğum sandalyenin arkasında durmuş, iki omzumu sıvazlıyordu. "Dalyan gibi çocuk, bunun mu turşusu kurulacak? İki, bilemedin üç aya evlenip gider istese. Talibi çok çocuğun. Mahallenin gözde delikanlısı."

"Kimmiş talibi?" diye sordu benimki. Çalıkuşu'nun kanatları hırsla çırpılınca kafamı eğdim, gülersem biterdim. "Biri bir şey mi dedi ki?"

"Sen hâlâ gitmedin mi Çalıkuşu? Bir koşu şu tuzu teyzene verip gelsene."

"Ne talibi ki?" Hiç duymuyordu bile annesini. Tam arkamda kaldığı için yüzünün aldığı şekli de göremiyordum. Kafamı çevirip ona bakacağım sırada Kutay masanın altından ayağıma vurdu. Eşek kadar herifler yine kavgaya tutuşacaktık.

"Günde..." diye başladı Nalan teyze. "Soruşturmuşlar Melih'i. Nermin de ne desin, söylemiş işini gücünü, boyunu posunu. İşi de belli, maaşı da belli. Havada kaparlar."

"Sizin başka işiniz gücünüz yok mu anne şu günlerde? Ona buna kısmet mi buluyorsunuz?" Resmen kıvranıyordu. Kutay'ı umursamadan arkamı döndüm. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. "Kim sordurmuş bu arada?"

"Hatice teyzenin tarafından birileri. Celal'in hesabından mı ne görmüş Melih'i. Hem günde bunlar konuşulmayacak da ne konuşulacak, Alçin? Sen de bir âlemsin."

"Celal abinin hesabında ne görmüş ki bu kadar soruşturacak?"

"Sana ne, Çalıkuşu!" dedi Kutay. "Gidip versene tuzu!"

"Ya, sana ne! Merak da mı etmeyelim? Allah Allah! Çattık gece gece!" Bu sefer tutamadım kendimi. Ama Allah'tan çabuk toparladım.

"Şu siz *istregam* mı ne diyorsunuz ya, oradan görüp beğenmiş işte. Şansa günde de Hatice'yi aradı. Hatice de Nermin'i konuşturdu kadınla. Pek iyi anlaştılar kanımca."

"Bir telefon görüşmesiyle baş göz edilmek de yeni âdet herhalde, anne."

Onu öpmek istiyordum. Onu şu an deli gibi öpmek istiyordum.

"Ya gitsene sen, Alçin!" dedi Kutay.

"Karışma kıza," dedim, masanın altından ayağına vurduğumda.

"Ay, Melih, hazır buradayken bizzat sana sorayım mı?"

"Neyi, Nalan teyze?"

Talat amca, karısının elinde duran ekmek sepetine öylece bakarak, "Nalan, yemek yiyebilecek miyim ben bu gecenin sınırları içinde?" dedi.

"Füsun kızımızla olmaz mı diyorsun? Bak, bugün de gelmişti. Belli ki hâlâ bir şeyler hissediyor sana karşı."

"Size mi düştü, anlamıyorum ki," diye söylene söylene çıktı evden.

Dayak yediğimiz için mi acıkmıştık, bilmiyordum ama Talat amcaya kurulan sofradan tok kalkan Kutay ve benden başkası değildi.

Alçin bizim evden gelmiş ve mutfakta yere çökmüş, elindeki telefonla oynuyordu. Üzerinde hâlâ aynı kıyafetler vardı ama ev en azından sıcaktı. Talat amca son bardak çayını da içip uyumaya gittiğinde, Nalan teyze Kutay'la bardaklarımızı doldurmak için ayaklandı. *Biz hallederiz*, desek de hiç oralı olmamıştı. Alçin'e dönüp yanıma gelmesini işaret etsem de omuz silkip telefona geri döndü. Bir şeye sinirlenmişti yine.

"Anlatın bakalım, neden kavga ettiniz siz?" Nalan teyze bardakları önümüze bıraktı. "Sürekli ağzınız yüzünüz mosmor gezip duruyorsunuz. Çocukken bile bu kadar kavga etmezdiniz siz."

"Boş ver, anne," dedi Kutay. Ben ağzımı açmayı düşünmedim, açarsam bayağı bayağı anlatırım diye düşünüyordum çünkü.

"Kız meselesi falan değil, değil mi oğlum?" Biraz telaşlandı. Kafasında neler kurdu, anlamadım ama biraz daha telaşlandı. "Aynı kıza âşık olmadınız siz, değil mi?"

"E yuh ama anne!" Alçin kafasını telefondan kaldırıp annesine baktı. "Sence böyle bir şey nasıl mümkün olabilir şu durumda?" *Şu durumdan* kastı

sanırım ablamdı. Nalan teyzenin de içten içe Kutay'ın durumunu bildiğini tahmin ediyordum zaten.

"Ne bileyim, kızım, aa. Bunlar en son küçükken bu kadar üst üstte kavga etmişti. O da bir oyuncu mu manken mi ne, ona âşık olmuşlardı aynı anda. O geliverdi aklıma."

"Monica Bellucci," dedik Kutay'la bir ağızdan.

"İşte öyle bir şeydi adı, doğru."

O zamanlara gitmişiz gibi sessizleşti etraf. Çok iyi hatırlıyorum, sene 2005 falandı. Televizyonda *Malena* oynuyordu. Ne filmi anlıyorduk ne de konusunu. Kutay'la ikimiz şu oldukça popüler olan sigara sahnesinde kadına âşık olmuştuk. Nalan teyze haklıydı, bir süre sadece onun için kavga etmiştik.

"Anneleri yaşında kadına âşık olmuşlardı," diye güldü Alçin. "Bazen hiç anlayamıyorum şu ikisini."

"Monica'ya da laf söyleme bir zahmet," dedi Kutay.

"Abi, kadından da kapı komşun gibi bahsetmezsin," diyerek kıkırdadı. "Monica'ya laf söyleme diyor bir de."

"Anne, Alçin bu gece kaşınmıyor mu sence de? Söyle de gidip yatsın, kaç oldu saat."

"Ne karışıp duruyorsun kıza gece gece, Kutay?" dedi annesi. *Onun kuyruk acısı farklı, Nalan teyze de neyse, ben ağzımı açmayayım.*

Kutay, Alçin'i sinirlendirip kaçırdığında onu neden daha fazla benzetmedim diye kendime ciddi anlamda kızmıştım.

Nalan teyze diğer bardağı doldururken, "Melih," dedi. "Saat de geç oldu. Ben de sizin çocukluğunuza dalıp gittim çay içerken. Gitme de kal bu gece burada, eskisi gibi sarayım yatağını Kutay'ın odasına. Hem ne derdiniz varsa konuşup çözün uyumadan evvel." Canıma minnetti.

"Gitsin, evinde uyusun, anne!"

"Huysuz huysuz konuşma, Kutay!"

"Olur, Nalan teyze," dedim, yakın arkadaşımın gözlerinin içine bakarak.

"Çok iyi, hadi kalkın, düşün önüme."

Kutay istemeye istemeye, bana pijama takımlarından birini uzatırken hemen ardımdan odaya giren Alçin'e döndüm. Haklı olarak şu anki olaya anlam veremiyordu. Ben neden buradaydım ve neden durduk yere abisinin odasında kalıyordum?

Nalan teyze yer yataklarını bize bırakıp yeni çarşafları da elimize tutuşturdu. "Alışkınsınız zaten, geçiriverin çarşafları. Kutay, Melih misafir. Yatakta o uyuyacak, çocuğum."

"İstersen bir de nüfusumuza alalım."

"Yok. Ben alacağım nüfusuma," dedim. Nermin teyze anlamasa da Alçin'le Kutay bana dönmüştü.

"Bak, vallahi kalacaksın elimde bu gece!"

"Anne, sence iyi bir karar mı?" diye sordu Alçin. "Bunlar sabaha kadar birbirlerini yer." Üzerinde pembe bir pijama takımı vardı. Saçları gelişigüzel toplanmıştı. Kim ne derse desin, bu hali hepsine bedeldi.

"Bunlar çocukken de böyleydi, birden parlayıp sonradan sönerler. Neyse, ben gidiyorum, iyi geceler size."

Odadan çıktığında Alçin çarşafları değiştirmeye, biz de yer yatağını sermeye başladık. Hepsi hazır olduktan sonra Kutay resmen kovdu kızı odadan. Nedense bu gecenin sabahı olmayacak gibi geliyordu.

ALÇİN ALTINOK

Ne uzun gündü ama! Yatakta sırtüstü yatarken bakışlarım tavandaydı. Bir yanım en azından abimden daha fazla bir şey saklamayacağı için rahatlamıştı fakat diğer yanım hâlâ diken üstündeydi. Abimden bu gibi bir tepki bekliyor muydum? Elbette. Melih bekliyor muydu? Oldukça sakin ve serinkanlı oluşuna bakılırsa evet. Ama durum bir tık farklıydı. Abimi saman alevi gibi birden harlayıp sonrasında söndüren de buydu ya işte.

Zeynep abla.

Normal şartlarda bu duruma gülmemem gerekirdi ama o an ciddi anlamda elimde değildi. Abim, Melih'e sinirliydi çünkü beni öptüğünü görmüştü, haliyle kıskanç bir yapısı olduğu için sinirlenmiş, üstüne bu kişinin Melih olmasına çıldırmıştı. Melih, sinirliydi çünkü aynı şey aslında onun için de geçerliydi. Dehşet bir çıkmaz gibi. İşin bu noktasında gülmeden edemedim, ne yapayım? Zaten abim de siniri geçip, mantıklı düşünmeye başlayınca durulmuştu. O an Melih'e hak verdiğini anlamıştım.

Aynı yolun yolcusuydular.

Melih'in, abimin onun ablasını sevdiğini biliyor olmasına şaşırdım mı? Hayır. Eğer bu soruyu kendimi birkaç sene önce sorsaydım cevabım kesinlikle *evet* olurdu. Fakat bu son birkaç ayda abim Zeynep ablanın yanında o kadar çok kez boş bulunuyordu ki anlamamak imkânsızdı. Olayın garip tarafı, Melih'in abimin durumunu uzun zamandır biliyor olmasıydı. Nedense içimden bir ses abimin bu konuyu Melih'e asla açamamasının Melih'i üzmüş olacağını söylüyordu. Ama abime de hak verilmeliydi, en yakın arkadaşının ablasına âşık olduğunu en yakınına nasıl söylerdin ki?

Bu noktada da Melih'in abime hak verdiğini düşünüyordum.

Sonuçta aynı yolun yolcusuydular.

Kutay yer yatağında, tek kolu başının altında dümdüz tavana bakıyordu. Bense yorganı kaldırmadan öylece yığılmıştım yatağa.

"Acıyor mu ulan?" diye sordu.

"Son zamanlarda şu muhabbeti kaçıncıya yapıyoruz acaba, amına koyayım?"

Cevap vermedi. Bir süre sustu. Sonra bir hışırtı duydum. Sigara paketinden bir sigara çıkarıp yaktığında elindeki paketi düşmana atar gibi bana fırlatmıştı. "Kutay, Allah'ıma kitabıma elimden alamayacaklar seni, çocuk!"

"Sana da iyilik yaramıyor. İç işte!" Paketim yanımda değildi, bir dal çıkarıp yaktım. "Harbiden uzun zamandır biliyor muydun?"

"Uzun zamandır bilmesem ablam eve döndüğünde öğrenirdim zaten," dedim, lafımı esirgemeden. "Kim ne derse desin, bu konuda kimse elime su dökemez."

"Şimdi kardeşime olan aşkını benden gizleyebildiğin için mi övünüyorsun, göt herif?"

"Ağzını topla, ulan!"

"Çok mu belli ediyordum?" diye sordu, konu ablam olunca düşünme yetisini ilk kaybedişi değildi.

"Ne var, biliyor musun?" Parmaklarımın arasındaki sigaradan bir nefes çektim. "Bir gün gelir, dertleşirsin sandım benimle."

"Ne diyecektim? *Ablana deli gibi âşığım, ölüyorum aşkımdan* falan mı?" Bana döndü sinirle. "Sen gelip tek kelime ettin mi benimle? O Alaz denilen şerefsizin Alçin'i aldattığını bana söyledin mi? Yok, söylemezsin, gururlusun. Söz vermişsin. Oğlum, sen o adamın eline resmen kızı bırakmışsın ya bunca zaman."

"Bir sikim bilmeden konuşma. Alçin'in o anki duygularına olan saygımdan tek kelime etmedim ben. Kaç yıllık dostunum ulan ben senin. Tanımadın mı sen beni bunca zaman? Kızın o anki duygusallığını mı kullansaydım? Adamlığa sığar mı lan bu?"

"Onca zaman bana değil, o adama dökmüşsün içini. Al, bu da sana müstahak."

"Kutay!" Ağzımdaki sigarayı dudaklarımdan çektim. "Ne diyecektim? *Alçin'e deli gibi âşığım, kardeşine hissettiklerimin altından kalkamıyorum, eğer aykırı tek laf edersen seni de tanımam* falan mı? İki arada bir deredeydim ulan yıllardır. Şu halimize bak." Yüzümüzü gösterdim. "Sence sonunun bu şekilde olacağını tahmin etmedim mi ben?" Sigaranın sonunu çektim içime. "Gömdüm içime, boğulacağımı anladığımda da Alaz'a döktüm içimi. Ne bileyim

ben tüm bu aşkımı benimseyeceğini? Benim aşkımla ona âşık olduğunu sandı, Kutay. Ona anlattıklarımla bildi Alçin'i. Aslında hiç görmediği kızı gözüne sokmuşum ben bilmeden. Bilemedim, abi, bilemedim. Şu kafamı sikeyim, tamam mı? Herkesi kendim gibi bilen şu kafamı sikeyim!"

Sessiz kaldı bir süre. Sinirim harlanmıştı. Yattığım yerden biraz daha doğruldum ve sırtımı duvara yaslayıp bir dizimi kendime çektim. Attığı paketten bir sigara daha alıp yaktım, içime büyükçe bir nefes çektikten sonra kolumu dizimden aşağıya sarkıttım. Geçip giden yılları düşündüm o an, haklı olan çok laf işittim. Alçin'e her şeyi anlatması gerekenin ben olmam gerektiğini söyleyen çok söz duydum ama yapmadım. Alçin kendi öğrensin istedim. Kızıl Çalıkuşu bunu hak ediyordu çünkü.

"Ne var, biliyor musun?" dedim, yüzümde beliren belli belirsiz bir tebessümle. İşte, Alçin'in bendeki etkilerinden biri de buydu. Buz gibi ifadesiz ve sert çehremi olur olmadık yerlerde ısıtabilen nadir bir melekti. Sadece onunlayken değil, o uzaklardayken, onu düşünürken bile ısınıyordu suratım. *Çalıkuşu etkisi*, diyordu ablam buna. *Alçin senin değilken bile seni bu hale getiriyorsa kim bilir seninle birlikte olursa ne halde olursun.* Acaba şu an cevabını almış mıydı?

"Ne?"

"Bu şekilde olmasından da gocunmuyorum. Alçin bana sabrı öğretti, Kutay. Bana bu hayattaki en büyük dersi verdi. Hiç yoktan büyüttü beni. Ona asla kızmıyorum. Beni şu an bile görmeyebilirdi. Beni hiçbir zaman görmeyebilirdi, Kutay. Ben onun aklını karıştıramazdım. O zamanlar yapamazdım bunu. Alçin'e haksızlıktı bu, anladın mı? Ya benden daha fazla uzaklaşsaydı? Ya geri tepseydi her şey? Bunu göze alamazdım, anlıyor musun? Kime anlattıysam anlamadı beni, Kutay. Kimse bu açıdan bakamadı. *Gidip açıl*, dediler, sanki bu, dünyanın en kolay ve duygusuz işiymiş gibi. İki ucu boklu değnekti, amına koyayım. Geçmişini bitiremediğini düşünen birine ne denirdi ki? *Beni sev*, diyemezdim. Demedim. Benden uzaklaşmasını kaldıramazdım. Al işte. Tüm olan biten bundan ibaretti o zamanlar."

"Anlıyorum seni," dedi içten bir sesle. "Seni belki de bu dünyada bir tek ben anlayabiliyorumdur, Melih."

Sustuk. Çakmaklar birbiri ardına yandı. Oda belki de duman altıydı.

"Belli bile edemedim, biliyor musun?" Güldüm ama bu, mutluluktan değildi. "Şu son zamanlardaki halime bakma." Bu sefer içten güldüm. "Gerçi gördüğün yoktu, amına koyayım. Kime, ne anlatıyorum?"

"Belli mi ettin ulan kıza?"

"Bu konuda beni anlayamazsın sen. Ablam sana *abi* demiyordu, amına koyayım! Bunun ne kadar zor bir durum olduğundan haberin var mı senin?"

O da oturduğu yerden kalkıp doğruldu ve bana baktı. "Sadece bana *abi* dememesini söyledim. Bu kadar."

"Ayakta uyutulmuşum. Tüm bunlar olurken neredeydim ulan ben, göt herif? Kendimi çok kötü hissediyorum. Ama seni anlıyorum da. Ama deliriyordum. Ulan, kardeşim benim o." Kutay'ın bir süre bu şekilde gidip gelmelerine de hak veriyordum aslında. Ablama âşık olduğunu fark ettiğimde ben de çok kez onu falakaya yatırmayı düşünmüştüm.

"Ayakta uyutulduğun falan yok. Saçma sapan konuşma. Alçin yeni yeni farkına varıyor hislerinin. O zamanlar senden farksızdı yani."

"Sen nasıl anladın yeni yeni farkına vardığının?"

Bir nefes daha çektim içime. "Kurtulmak istiyordu geçmişinden. Aslında içindeki her şey bitmişti, Kutay. O sadece eski zamanlardaki kendine haksızlık edeceğinden korkuyordu. Kurtulmak istediği her halinden belliydi. Bir gece aldım onu karşıma, hatırlarsın belki, içtikleri için bahçe hortumuyla ıslatmıştın kızları, şerefsiz herif!" dedim, dişlerimin arasından. Ama bu onu güldürdü, sigaramın ardından ben de güldüm. "Kıyamıyorum Alçin'e. Hiçbir zaman kıyamadım, sen de biliyorsun." Başıyla onayladı beni. "Aldım karşıma, resmen yalvardım ona, Kutay. *Ben olmayayım sevdiğin, beni hâlâ görme*, dedim. *Ama özgürleş artık.* Abi, sen biliyorsun Alçin'i. Ele avuca sığmazdı, kahkahaları inletirdi mahalleyi. Onu öyle görünce canım yanıyordu, amına koyayım. O gece belki de en çok zorlandığım anlardan biriydi. Beni biraz da olsa görebildiğini düşünmüştüm ama sonra korkusunu gördüm. O da beni kaybetmek istemiyordu. Endişeliydi, ne yapacağını bilemiyordu. Kendini kandırıyordu. Belki o kafesinden özgürce çıkıp gidecekti ama geleceği yuva yine benimki olmayacaktı." Bir süre soluklandım. "Gidecektim, Kutay. Sana yemin olsun, onu bir daha bir başkasıyla görmemek için defolup gidecektim."

"Ama sonra Alçin gitti."

"Belamı da sikti giderken." O anları hatırlamak beni tekrar o zamanlara geri götürüyordu. Alçin olmadan yaşamak, ölümden farksızdı. "Reyhan her şeyi Alçin'e anlattı, biliyorsundur." Başıyla onayladı. "Yapmaması gerekiyordu. Her şeyi ona anlatarak kendi topuğuma sıktım ben. Ne oldu günün sonunda? Ben anlatmadım Alçin'e ama Reyhan anlattı. Sözümü tutmuş mu oldum ben şimdi?"

"Reyhan anlatmasaydı belki her şey yine aynı olacaktı," dedi Kutay. "Bak, ben de Alçin'in o hallerine dayanamıyordum. Seni bilmem, söz möz, şu an gram sikimde değil. Alçin iyi mi? İyi. Geçmişinden kurtuldu mu? Kurtuldu. Mutlu mu?" Bana baktı çatılmış kaşlarıyla. "Amına koyayım, ben bu kıza Fethiye iyi geldi sanıyordum ama meğerse..." Başını iki yana salladı. Kafa-

mı duvara dayadım gülerken. "Sen iyi gelmişsin!" Şakaklarını ovdu. "Bunu bu şekilde söylemek de çok tuhaf. Ama teşekkür etmem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Bana baktı. "Alçin'i eski haline geri getirdiğin için teşekkür ederim, kardeşim." Başımla kabul ettim içten teşekkürünü. "Ama lütfen benim yanımda bir daha öpme kardeşimi, amına koyayım!"

Dudaklarımın arasından ufak bir kahkaha daha çıktı. Kutay, kendini kassa da bir süre sonra o da güldü. "Söz veremem."

"Melih!"

"Abi, dürüstüm. Söz veremem. Konu Alçin olduğu sürece ben bambaşka bir adamım. Söz veremem yani, kusura bakma. Beni resetliyor kız, anasını satayım. Aklımı, fikrimi alıp götürüyor. Şimdi sana söz veririm ama o an tutup öperim, olmaz, anladın mı?"

"Melih, ben sabırlı bir adam değilim!"

"Ben oldukça sabırlıyım, abi. İstersen teker teker her adımını anlatayım sana."

"Öpme kardeşimi!"

"O beni öperse?" dedim, yangına körükle giderek. Delirmesine kahkahalarla gülüyordum. Uzun zaman sonra bu kadar mutlu olmam çok farklı hissettiriyordu. Bu, Çalıkuşu etkisi değil de neydi?

"Abisi etraftayken yapmaz öyle şeyler."

Geçen gece, gece kulübündeyken, diğer abileri etraftayken pek de öyle davranmıyordu, demek istedim ama daha fazla tahrik etmeye gerek yoktu. "Tabii."

Başka bir sigara yakarken bana döndü. Yine sessizleşmişti. "Ablanı ikna et, Melih," dedi en sonunda. "İzin versin, boşayayım onu o siktiğimin pezevenginden. Kimseye güvenemem ben bundan sonra. Kafasından neler geçiyorsa gelsin, söylesin bana. Alçin'in düşündükleriyse eğer kafasındakiler, ben ona söz veririm. Dizginlerim kendimi dava süreci boyunca. Ozan'ın, benim Zeynep'i sevdiğimi dava sırasında ortaya döküp, koz olarak kullanmasını da görmezlikten gelirim. Sen beni biliyorsun, o zaman da konuştuk. Şu ana kadar elim boş döndüğüm bir davam bile yok. İkna et ablanı. Ben daha fazla o adamın soyadıyla yaşamasını kaldıramıyorum."

"Benim kaldırabildiğimi sana düşündüren ne? Zeynep bambaşka bir kafa yapısında artık. Önceki gibi değil. Eskiden olsa o an ne isterse yapardı, şimdi bir konu üzerine saatlerce kafa patlatıyor. Dalıp gidiyor sürekli. İkna etmek zor ama deneyeceğim." Sigarayı tuttuğum elimi ona doğrulttum. "Bak, bunun için söz verebilirim."

"Siktir," dedi gülüşünün arasından. "Bir de dalga geçiyor." Omuz silktim. Kalkıp pencereyi açtı. "Dua et de biri kokuya gelmesin, kahvehaneden farkı yok odanın, amına koyayım," demesine kalmadan kapı çalındı. "Anne?" Bana döndü. "Al, sıçtık şimdi."

"Abi?" Kapı yavaşça aralandı. Bir geceye güneş doğar mıydı? Doğmuştu.

Alçin içeriye girdi. Eliyle havayı ileri geri iterek kapıyı peşinden kapadı. "Ne oldu?" dedi Kutay.

Bir bana baktı bir abisine. Uykusu olduğu gözlerinden okunuyordu. "Siz delirdiniz mi? Bu odanın hali ne? Duman altı olmuş resmen. Kapının altından sızıyor." Sinirlenmişti. Dağılmış, tokasından firar etmiş hırçın saçlarını bir hışım kulağının ardına sakladı. O kadar güzeldi ki canımı yakıyordu. İki parmağını bize doğru salladı. "Ya annem uyansaydı kokuya? Bir de evde içiyorsunuz, annem o perdeleri daha geçen sabah astı. Koku sinmeyecek mi şimdi?" Olay perde falan değildi, bu kadar içtiğimiz için bize sinirleniyordu.

"Kokuya değil de birazdan senin sesine gelecek kadın," dedi Kutay. "Megafon mu yuttun gece gece?"

Uzanıp abisinin omzuna gelişine koyduğunda keyifli bir kahkaha attım. Fakat sonrasında bir saniye bile beklemeden, gelip bana da gelişine çaktı. *Ufacık mufacık, iki gram bir şey ama eli epey ağır benimkinin.*

"Düşman taşlıyor sanki!" dedi abisi, omzunu ovalarken. Bakışları kardeşinden kopup bana dokundu. "Bakma ulan kıza şöyle!"

"Abi, Allah aşkına ya. Başlama yine lütfen."

Kutay birden ayaklandı ve Alçin'i iki omzundan tuttuğu gibi kavrayıp yanıma oturttu. "Bak, Alçin," dedi dişlerinin arasından. Çok zorlanıyordu. Haddinden fazla zor bir durumdu ama yapacak bir şey yoktu. Kabullenmek, inkâr etmekten daha kolaydı. Zorundaydı çünkü. Ben Alçin'i ölsem bırakmazdım. "Bana söz ver. Ben etraftayken sadece iki arkadaşsınız, tamam mı?"

"Siktirtme ulan arkadaşını," dedim. "Abilikten yeni indik, bir de arkadaş falan olamam ben." Alçin dirseğiyle koluma vurdu. *Sus*, demekti bu. Sustum ben de. Ama olmazdı, arkadaş falan ne demekti? İmkânı yoktu.

"Öpmek," dedi, dişlerinin arasından. "Ekstra yakınlaşmak, ne bileyim, el ele tutuşmak, kolunu omzuna atıp sarılmak... Bu böyle uzar gider."

"Askerlik arkadaşım mı bu kız benim, dallama?"

Alçin, aramızdaki bu tekrardan yükselen gerilimi aniden zemine indirdi. Ve bunu sadece ikimizin de etini çimdirerek yaptı. Biraz şiddete eğilimi vardı ama iyi kızdı. "Allah aşkına, bir dakika susun ya. Kokuya geldim, esir aldınız." İşaretparmağını abisine doğrulttu. "Eğer bu dediklerini elinde tüm bunları gerçekleştirme şansın olduğu halde sen yapabileceksen tamam, biz de yapabiliriz o zaman." Kısa bir es verdi.

Keyifle güldüm ve arkama yaslandım. *İşte benim kızım.*

"Ben de tam olarak böyle düşünmüştüm," dedim. "Şimdi kalkıp uyumaya gidiyorum. Odayı iyice havalandırdığınızdan emin olduktan sonra uyuyun." Yerimden bir hışım kalkıp odadan çıktım. "Derdiniz ne ya? Kendinizi mi öldüreceksiniz?"

"Can dostum olmasa bu adamı öldürürdüm," dedi abim.

"Alçin'in ardından ağlamayacağını bilsem topuğuna sıkardım," dedi Melih.

"Ya sabır!"

Odama giderken suratımdaki gülüşü silemiyordum. Bu ikisi ciddi anlamda birbirilerinin kopyasıydı. Allah biliyordu, ikisi de her şeyimdi.

Yatağıma girip, uzun bir süre bir o yana bir bu yana dönüp durdum. Güneşi doğuracaktım sanırım. O kadar çok sigara içmişlerdi ki uyku ve uyanıklık sırasında beni ayağa dikmişti. Gerçekten, canlarının kıymetini bilmiyorlardı. Ciğerleri kim bilir ne haldeydi.

Parmaklarım şifoniyerin üzerindeki telefona gittiği anda kapımda bir hareketlenme oldu. Kimin geldiğini o kadar iyi biliyordum ki yüzüme yayılan gülümsemeyi silemedim. Arkasına baka baka, içeriye girip, kapıyı peşinden kapatıp kilitledi. Bana doğru döndüğünde gözlerimiz birleşti.

"Sen hâlâ uyumadın mı yavrum?" diye sordu, üzerimdeki battaniyeyi kavrayıp kaldırdığında. Başımı iki yana salladığımda çoktan yanıma gelmişti. Hiç zorlanmadan beni kavradı, göğsüne yatırdı. Bir elim sert göğsünün üzerinde, ona bakıyordum. "Ama senin gözlerinden uyku akıyor be güzelim. Neden uyumadın?"

Yüzüme dökülen saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Siz yan odadayken biraz gergindim. Ne olacağını bekledim bir süre, kavga falan beklemedim ama biliyorsun, bazen biraz gürültülü atışıyorsunuz." Güldü. "Sonrasında ise telefondaydım." Aslında uzun süre telefondaydım da bunu bilmesine gerek yoktu. "Tam uyudum ama bu sefer de duman altı bıraktığınız odadan sızan kokuya uyandım. Öldüreceksiniz kendinizi bir gün!"

"Telefonda ne yaptın?" diye sordu, meraklı bakışlarıyla. "Zaten buraya geldiğimden beri elinden düşmüyordu resmen." Cevap vermek istemiyordum, omuz silktim. "Bu senin, *bir şey saklıyorum, ölsem ağzımı açmam*, deme şeklin değil mi?" diye sorduğunda kıkırdadım ve başımla onayladım. "Merak ediyorum, söyle lütfen."

Bir süre söylemek ve söylememek arasında gidip geldim. En sonunda utana sıkıla ona biraz daha sokuldum. "Biliyorum, senin *Instagram* hesabında öyle fotoğraf falan yok, takipçilerin de azıcık zaten," dediğimde güldü.

"Evet, benim bile senden daha fazla." *Sadede gel*, der gibi baktı. "Annem dedi ya bu akşam, *Celal abinin hesabından görüp beğenmişler seni*, diye..." dememe kalmadan o kadar keyifli bir şekilde başını geriye atarak güldü ki çatılmış kaşlarla ona bakmaya devam ettim. "Al işte. Biliyordum böyle olacağını!"

"Ee? Dökül dökül, bunun devamı var belli ki."

"Yok devamı falan. Bu kadar. Hem çok kötüsün, gülüp durma!"

"Hadi ama yavrum, devam et. Gerçekten merak ettim." Uzanıp burnumun üzerine belli belirsiz bir öpücük kondurdu. Direkt nasıl yumuşayabiliyordum, akıl sır erdiremiyordum gerçekten.

"Gidip Celal abinin hesabını *stalkladım*." Anlayamadığını belli eder gibi baktı. "*Stalklamak*, yani gidip hesabını baştan sona inceledim." Başını aşağı yukarı salladı. "İşte, baktım hesabına. Hepinizin birlikte olduğu bayağı bir fotoğraf var zaten. Daha önce hiçbirine bu kadar dikkatli bakmamıştım. Ama annem öyle dedikten sonra siz yemek yiyip, çay içerken Celal abinin hesabındaydım işte." Kaşlarım yine çatıldı.

"Anlamıyorum, Alçin, ne oluyor şu an?"

"Çok yakışıklısın!" dedim dişlerimin arasından. "Of, evet! Çok yakışıklısın. Çok seksisin. Allah kahretsin, alamadım gözlerimi senin yüzünden. Bir de Celal abi sağ olsun, her fotoğrafa etiketlemiş seni." Bakışları tüm yüzümde dolandı, dudaklarımda takılı kaldı. Nefesimi kesiyordu. "Melih, bu kadar dikkat çekmek zorunda mısın?"

"Beni kıskanıyorsun," dedi sakince ama bu sakinliği o kadar içtendi ki kelimeleri tüylerimi diken diken etti, bakışlarındaki yoğunluk aklımı kaçırmama neden oldu. Üstdudağı belli belirsiz titredi, keyifli ifadesine puslu bakışları eşlik ederken o fotoğraflardan katbekat daha yakışıklı görünüyordu. Karşısında eriyip gitmekten korkuyordum.

"Kıskanmıyorum!"

"Kıskanıyorsun," dedi ve beni saniyesinde altına aldı. Bunu hiç beklemediğim için nefes alıp verişlerim bozuldu ve aldığım soluklar kesildi. Nefesimi tutmuş bir şekilde ona bakıyordum. Bacaklarımın arasına yerleşmişti ve vücudunun ağırlığını üzerime vermemek için dirseklerinin üzerinde yükselmişti. "Deli gibi kıskanıyorsun hem de beni, öyle değil mi Kızıl Çalıkuşu?" dedi arsız sesiyle. Bu ses tonu... Sonum olacak gibiydi.

Uzanıp aşağıya kayan battaniyeyle tüm yüzünü kapadım. Bunu o da tıpkı az önceki ben gibi beklemiyor olacak ki kucağıma düştü ve gülmeye başladı. "Aynen böyle!" dedim. "Böyle yüzünü saklaya saklaya gez bundan sonra!"

Başı göğüslerimin üzerine düşmüştü. Üzerimdeki pembe, askılı pijama nereye kadar açılmıştı, bilmiyordum ama dudaklarının göğüslerimin üst kısmına ufak ufak öpücükler bıraktığını hissettiğim an edeceğim laflar da

ağzımdan çıkmamak üzere öylece kalakalmıştı dudaklarımın arasında. İşte o an, onu bu şekilde battaniyenin altına saklamanın çok yanlış bir şey olduğunun farkına vardım ama artık çok geçti.

Dudakları göğüslerimin üstünde ve köprücükkemiklerimin arasında gezinirken sıcak nefesi tenime çarpıyordu. Her temasında omurgamdan aşağıya ince, sıcak bir sızı iniyor ve kan tüm vücudumda deli gibi pompalanıyordu. Ağzından, burnundan soluduğu nefesi resmen canıma okuyordu. Onu her yerimde hissediyordum. Uzanıp battaniyeyi başından çektiğimde dudakları göğüslerimin üst boğumunda geziniyordu. Ah, ciddi anlamda bayılacaktım. Başını kaldırıp bana baktığında, odayı aydınlatan tek ışık kaynağı olan zayıf sarı ışık, masamın üzerinden yüzünün sağ kısmını aydınlatıyordu. Onun da göğsü benim gibi hızla inip, kalkarken hafifçe kızarmış suratı hayatım boyunca gördüğüm en seksi şeydi.

O andan sonrasında ise kendimi kaybettim.

Yüzünü iki avcumla kavradım ve onu kendime, dudaklarıma doğru çektim. Bana istediğimi vermek için dirsekleri üzerinde yükselip bana doğru yaklaştı ve dudaklarımızı birleştirdi. Fakat bunu yaparken vücudu da yukarıya doğru yükselmişti ve bu sefer bacaklarımın arasında hissettiğim şey...

İnledim. Dudaklarını bana bastırdı. Sesimi kestiğimde benden uzaklaştı, oysa daha dudaklarının tadına bile varamamıştım.

"Alçin," diye soludu nefes nefese. "Sessiz olman gerekiyor."

"Senin de şu an benim üzerimde olmaman gerekiyor," dedim, dudaklarına uzanırken. "İkimiz de yapmamamız gereken şeyleri yapıyoruz."

Başını iki yana sallayarak güldüğünde deli gibi kızaran yanaklarım gülüşümle gerildi. Dudaklarımı dudaklarının arasına aldığında üzerimdeki ağırlığı biraz daha arttı. Dudaklarımız birbirinin üzerinden kaydıkça kaydı. Dili, dudaklarımın çizgisi etrafında gezindikten sonra izin ister gibi bekledi, bekledi ve bekledi. Çıldırıyordum. Ağzımı aralayıp dillerimizi birleştirdiğimde bu sefer iniltisini gizleyemeyen kendisiydi. Ortada kazanılmış bir zafer var mıydı bilmem ama bir zafer kazanmış gibi dudaklarına doğru kıkırdadım.

Altında kaykıldığımda belimdeki elleri hareketimi kısıtladı. Bunu neden yaptığını biliyordum, sırası değildi. Hiç sırası değildi. Birinin aklının başında olması gerekiyordu ve bu kısımda elimden gelen hiçbir şey olmadığı için bu rolü onun üstlenmesi gerekiyordu.

Melih Cihangir... Bana hiç bilmediğim yönlerimi gösteriyordu. Ben, hayatım boyunca böyle biri olduğumdan habersizdim. Resmen onun için ölüp bitecek bir hale gelmiştim. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Şu an dudaklarında hayat buluyor, bedenimde gezinen ellerine odaklanmaya çalışıyor, diğer yandan saatlerdir deli gibi kıskandığım adamın ta ken-

disi olduğunun farkına varıyordum. Ben ve kıskançlık... Asla yan yana gelemezdi belki de. Bambaşka birine mi dönüşüyordum yoksa bu adam içimde kısılıp kalmış gerçek benliğime can mı oluyordu?

Ona biraz daha sokulma hissi bir nefes gibi gerekliliğini haykırırken kollarımı boynuna doladım ve altında biraz daha hareketlendim. Dudaklarımızı birbirinden ayırdı ve ikimiz de nefes nefese birbirimize bakmaya başladık. Parmakları burnumu sıkıp bıraktı.

"Yapma!" diye soludu. "Alçin, lütfen! Bak, öldürüyorsun beni, bebeğim. Kontrolümü kaybettireceksin bana."

İçimdeki ses kontrolünü kaybetmesine ne denli ihtiyacı olduğunu haykırırken yüzüne bakmak ne zordu.

"Melih," dedim nefes nefese. "Bana ne yapıyorsun?" *Asıl kontrolünü kaybeden benim.*

"Emin ol, senin bana yaptıklarının yanında bu hiçbir şey, yavrum."

Ona tekrar uzanmak, dudaklarımızı birleştirmek, kucağında olmak istedim ama o sadece dudaklarıma sert ama güçlü bir öpücük kondurup geri çekildi. Elinden şekeri alınmış bir çocuk gibi dudaklarım da onunla beraber yükselse de başım sonrasında yastığa geri düştü.

"Şuna bak," dedi, o baş döndürücü gülüşüyle. "Bir de sinirleniyor. Kusura bakmayın, küçükhanım, sizi daha fazla öpemem. Kendi sonumu yazmak isteğim yer burası değil, yan odada en yakın arkadaşım uyuyorken değil."

Üzerimden kalkıp ayaklarımın dibinde oturdu ve sonrasında uzanıp askıları düşen pijamamın askılarını eski haline getirdi. Fakat hâlâ gözleri sürekli bana dokunup duruyordu. Bense hâlâ nefes nefeseydim ve kendime nasıl geleceğimin planını yapıyordum. Tekrar uzanıp battaniyeyi neredeyse çenemin altına kadar çekti.

"Ne yapıyorsun?" dedim. "Zaten çok sıcak."

"Ben gidene kadar böyle kal," dedi. Bakışları üzerimde değildi, dümdüz karşıya bakıyordu.

"Neden şimdi gitmiyorsun?" diye sordum, gülmemeye çalışarak. Çünkü cevabını az çok tahmin edebiliyordum.

"İzin verirsen gideceğim."

"İzin veriyorum işte," dediğimde uzanıp battaniyeyi birazcık açtım. "Hadi, git."

"Alçin!" diye soludu. "Neden hiç yardımcı olmuyorsun?"

Nefeslerimiz aynı anda yavaş yavaş eski ritmine döndüğünde ettiğimiz sohbetler sonrası uykusuzluğum ağır bir duvar gibi üzerime çökmeye başlamıştı. Kendimi uykunun kollarına bırakmadan hemen evvel yatakta hareketlenme oldu ve kapı açılıp, dışarıya çıkmadan hemen evvel, dakikalar

öncesinde dudaklarımın üzerinde gezinen sıcak dudaklarını alnımda hissetmiştim.

Kahvaltının sonrasında Melih gitmişti. Gider gitmez bir saat içinde sürprizi için çıkmamız gerektiğini belirten bir mesaj atmıştı. Heyecan kalbimi tekletse de nasıl izin alacağımın bilinmezliği, oturduğum koltuğa daha da gömülmeme neden olmuştu.

Kapı çaldığında ayaklanıp kapıyı açtım.

"Ya, Nalan teyzeciğim, yine döktürmüşsün," diyerek elinde bir tabak limonlu kekle içeriye giren Sıla'ya şaşkın gözlerle baktım. "Abim, menemenini öve öve bitiremeyince soluğu burada aldım." Arkada bir hareketlilik daha olduğunda kapıyı kapamadım. "Aslında aldık," dediğinde Zeynep abla, kucağında Belkıs'la birlikte eve girdi. Belkıs saniyesinde soluğu kucağımda alırken, ikisi de çoktan hâlâ kahvaltı yapan abimin yanına geçip oturdu.

"Anneyle teyze acıkmış sanırım," dedim, Belkıs'a bakarak. Kocaman açtığı gözleriyle bana baktı, ardından tüküre tüküre bir şeyler anlatmaya başladı. Yanaklarına kocaman öpücükler bırakıp geri çekildim.

Sıla elindeki ekmeği menemen tavasına daldırırken, "Alçin," dedi. "Bugün geliyorsun, değil mi?"

"Nereye?"

Zeynep ablayla aynı anda bana döndüler ve gözleriyle bir şeyler yaptılar. Belkıs'a döndüm, o hâlâ ağzından tükürükler saçarak bana bir şeyler anlatıyordu. Parmakları saçlarıma dalmak üzereydi. "Konuştuk ya, Çalıkuşu. *Beşiktaş'ta yeni bir müze açılmış, gidip gezelim*, dedik. *Sonrasında oturup bir yemek yer, kahve içeriz*, dedik. *Olmadı, sahil kenarında bir simit ayran yaparız*, dedik ya."

Demiş miydik? Demiştik. "He, doğru. Aldımdan çıkmış," dedim, sıradan çıkmasını umduğum bir sesle. Altran altran abime bakıyordum. Elindeki ekmeği Zeynep ablanın önüne iterken beni pek umursadığı söylenemezdi. "Ne zaman çıkacağız evden?"

"Bir saat sonra falan çıkarız," dedi. *Melih, her şey hakkında düşünmek hiç yormuyor mu seni gerçekten?*

Kucağımda Belkıs'la ona doğru yürürken, "Anne, gidebilirim, değil mi?" diye sordum. Belkıs annemin tüm dikkatini dağıtırken, annem gelişigüzel bir baş sallamasıyla izin verince üstelemedim. Belkıs'ı kucağına verdiğim gibi merdivenlere koştum ve hazırlanmaya başladım.

Hızlı bir duş alıp saçlarımı kurutttum ve düzleştirip öylece bıraktım. Stresten çıkardığım birkaç sivilcenin geride bıraktığı izlerin üzerine kapatıcı geçip kirpiklerimi maskaraladım. Elim allığa gitmedi, uzanıp sadece bir

dudak parlatıcısıyla dudaklarımı boyadım. Elim, belime bol gelse de kalçalarıma güzelce oturan koyu mavi kot pantolona gitti. Dizlerinden altı hafif İspanyol paçayı andıran bir şekilde bollaşıyordu ve bana kalırsa en güzel yanı buydu. Üzerime siyah, göğüs kısımlarında üç düğme olan, uzun kollu bir tişört giydikten sonra gözüme kırmızı *Converse* ayakkabılarımı kestirdim. Gündelik ve sadeydi. Melih'in bahsettiği gibi. Şimdi tek sorun gömlek değil de başka bir şey giymesiydi. Gömlek giydiyse ben yanında çok sıradan kalırmışım gibi geliyordu.

Yanıma bir şey almalı mıyım diye düşünsem de aklıma bir şey gelmedi. Çantamın içine cüzdanımı, telefonumu falan tıkıştırırken bakışlarım onun için özellikle seçtiğim siyah kutuya gitti. Alyansım hâlâ içindeydi. Siyah kutu ise annemindi. Ona ilk kez *anne*, dediğimde babam hediye olarak anneme bir kolye almıştı. Bu siyah kutu da onun kutusuydu işte. Kolye hâlâ annemin boynunda olduğu için kutu boştu. Ben de alyansı bu kutunun içinde saklamak istedim. Birlikte çok güzel duruyorlardı.

Aşağıya indiğimde hepsi birden oturmuş, *YouTube*'dan tekrarını açtıkları Müge Anlı'yı ellerinde çekirdek ve çayla izliyordu. Sıla beni gördüğünde istemeye istemeye, gözü ekranda kala kala peşime düştü. Kapıya çıktığımızda ise kendi kendine içerideki konuya sövüyordu.

"Sen bir güzelleştin," dedi, beni alıcı gözüyle süzerken. "Can geldi yüzüne vallahi." Resmen tükürdü yüzüme. "Tü tü tü, nazar değmesin."

"Kızın yüzünü yıkadın, Sıla." Melih'in arabaya yaslanmış bedenine döndüm. Onun da bakışları üzerimde dolanıyordu. Adımlarımı hızlandırıp, bahçe kapısından çıkarak soluğu yanında aldım. "Üşümez misin sen böyle?" dediğinde başımı iki yana salladım.

Üzerinde siyah bir ceket, altında koyu mavi bir kot pantolon vardı. Ayaklarındaki beyaz spor ayakkabılar olmasa neredeyse tıpatıp aynı giyinmiştik. İçten içe bu duruma sevinen yanımı susturmakla meşguldüm. Ben gerçekten böyle biri değildim. Ne oluyordu, Allah aşkına? Kıkırdamamı gizleyemiyordum.

"Hadi, gidin siz bari," dedi Sıla. "Ben de gidip evde Müge Anlı izlemeye devam edeyim."

"Anneme yakalanayım deme sakın. Bak, abime de yakalanma. Zaten daha çok yeni, her şeyden nem kapıyor şu an."

"Odaya kilitleyeceğim kendimi, Alçin." Gözlerimi devirince, beni taklit ederek aynısı yaptı. "Şimdi benim yüzümden değil, kendi yüzünüzden yakalanacaksınız. Hadi gidin, üşüdüm ben de." Bize el sallaya sallaya eve koşturdu.

"Atla o zaman," dedi, kapıyı açarken. İçeriye girip oturduktan saniyeler sonra sürücü kapısı açıldı. Çantamın içinden çıkardığım telefonumu araba-

nın *Bluetooth* özelliğine bağlamaya çalışıyordum. "Kayıtlı olması gerekiyor." Arabayı çalıştırırken diğer yandan ekrandaki ilgili yere dokundu ve telefonum saniyesinde bağlandı.

"Silmedin mi? Sıla konu araban olunca bayağı titiz olduğunu söylemişti de. Hatta şu dokunmatik ekrana dokununca falan laf ediyormuşsun."

"O durum seni kapsamıyor. Ve evet, silmedim. Arabaya bağlandığın ilk andan beri kayıtlı aslında. Sürekli bağlayıp duruyorsun bilmediğinden." Uzanıp saçlarımı karıştırdı. "Hadi, aç bakalım güzel bir şarkı."

Araba mahalleden çıkarken şarkı seçmeye başladım. Oysaki dünyanın en kolay gibi görünen göreviydi fakat o an dehşet zor gelmişti gözüme. Çünkü içimdeki bir ses aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu: *Şimdi bu bizim ilk randevumuz mu? Şimdi bu bizim ilk randevumuz mu? Şimdi bu bizim...*

"Şimdi bu bizim ilk randevumuz mu?" dedim. Daha doğrusu dudaklarım dedi. Elim rastgele bir şarkıya çarptığında hoparlörlerden şarkı çalmaya başladı. Evet, yine ve yine, her şeyi elime yüzüme bulaştırmıştım.

Kafamı çevirip yüzüne baktığımda onun halihazırda bana baktığını ve suratında yarım bir gülüş olduğunu gördüm. Boş bulunup sorduğum soruya cevaben, "Evet," dedi. "Resmi olarak ilk randevumuz."

"Nereye gideceğimizi söylemeyeceksin, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Ama haksızlık bu, farkında mısın?" Kabullenmedi. "İyi."

"Ama sonuçta sürpriz bu, Kızıl Çalıkuşu. Söylersem sürprizin ne anlamı kalır?"

"Haklısın," dedim. İçten bir şekilde güldü. Çalan ve asla beğenmediğim şarkıya asla bir şey demedi. Bense onu bu işkenceden kurtarmak adına şarkı aramaya geri döndüm.

Dakikalar sonra araba *Lia Marie Johnson - Lifts* şarkısıyla dolduğunda, suratında beğendiğini belli eden bir ifade oluştu. Bense ilkokul okuma yarışmasında birinci olmuşum gibi garip bir havaya bürünmüş şekilde dışarıyı izlemeye koyuldum.

Playlist listemdeki şarkılar peş peşe çalmaya başladığında, hepsini parmaklarıyla direksiyona vurup, ritim tutarak dinledi. İstanbul'dan çıkmıştık. Gideceğimiz yeri bu sefer daha da merakla beklemeye başladım. Saat öğlen ikiye geliyordu. Oraya vardığımızda saatin dörde geleceğini söylemişti.

Sanırım arada uyuklamıştım. Çünkü bir ara uyandığımda koltuğumun yanına bir sürü kek, çikolata, sandviç ve pötürtüsüz şeftalili meyve suyu bırakılmıştı. Pek fazla menemen sevmediğimden kahvaltıyı tam anlamıyla edememiştim. Parmaklarım çikolatalı keke uzandığında paketi elimden aldı ve bakışlarını bir saniyeliğine elimdeki poşete çevirip, sandviçi bulup elime tutuşturdu.

"Önce sandviç," dedi otoriter sesi. "Sonrasında onları yersin. Mideni boş şeylerle doldurma."

"Dedi, dün gece paketlerce sigara içen Melih Cihangir."

"Şımarma, yavrum, önce sandviç."

"Tabii, işine gelmeyince şımarma oluyor."

Çikolatalarımla keklerime uzanacağı sırada tüm poşeti kucağıma çektim ve ayakkabılarımı çıkarıp, ayaklarımı karnıma doğru çekerek onları kucağımda sakladım. "Tamam, dokunma. Önce sandviçimi yiyeceğim, söz."

Şeftalili meyve suyunu açıp bana uzattı, ardından aldığı sade filtre kahvesine uzandı. Radyo birden haber kanallarına dönmüştü. Bunu fark ettiğimde uzanıp tekrar telefonuma bağladım. Kendini savunarak, "Bağlantı koptu, uyuduğun için telefonuna uzanamadım, buraya bağlandı," dedi. Çok ikna ediciydi. İnanmayı seçtim.

Dakikalar sonra ayaklarım kucağına doğru uzanmıştı. Bir elimde meyve suyum, diğer elimde sandviçimle hangi ara çalmaya başladığını çözemediğim, *Taylor Swift - 22* şarkısını bağıra çağıra söylüyordum. Bir eli direksiyonda, diğer eli bacaklarımın üzerinde, suratında belli belirsiz bir tebessümle doğrudan yola bakıyordu ve bu bir yerde de benim kendimi *kendim gibi hissettiğim* bir ilk randevuydu.

Karnım biraz daha doyduğundan sanırım kan şekerim yükselmiş ve vücuduma can gelmişti. Şarkılar arka arkaya dönmeye başlamış ve en sonunda Türkçe 90'lar Pop çalmaya başlamıştı. Saçlarımın dağılıp birbirine dolanmasının nedeni Serdar Ortaç şarkılarından başkası değildi maalesef.

Kocaman ağaçlarla kaplı bir alana girdiğimizde bana döndü. "Yaklaştık," dedi. Heyecan tekrardan kendini hissettirmeye başlamıştı. Önce görevlilere bir miktar para verdi. Sonrasında şu arabaların geçmesi için açılan uzun çubuk yukarıya doğru hareket etti ve geçtik. Resmen büyülenmiştim. Etrafta birbirinden güzel rengârenk bungalov evlerden vardı ve kocaman ağaçların arasına gizlenmişlerdi. Yan tarafta ise akan bir dere vardı, o iç rahatlatıcı ses tüm ormanı kaplamış haldeydi.

Sonbaharın gelişiyle turuncuya boyanan yapraklar, esen rüzgârla ormanın derinliklerinde gezinirken camdan dışarıya resmen büyülenmiş gibi bakıyordum. Bir süre arabayla gezindik, sonrasında arabayı bir yere teslim ettik ve bagajdan aldığı büyükçe torbalarla ilerledik. Uzanıp elimi tuttuğunda kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. Belki çok normal bir şeydi, sonuçta çok kez öpüşmüş, çok kez el ele tutuşmuştuk ama şu an her şey çok farklı hissettiriyordu. Huzurlu. Evet, doğru tanımı buydu. Huzurluydum.

Bir elinde torbalar, diğer elinde ben uzun bir patika yoldan ilerledik. Gittiğimiz yer sanıyorum ki diğer evlerden daha geride, ormanın içinde kalıyor-

du. Kafamı çevirip, ona baktığımda uzanıp saçlarımın arasına dudaklarını bastırdıktan sonra geri çekildi. Beğendiğimin farkındaydı ve bu durum ona da iyi hissettirmişti.

Şu ana kadar gördüğüm o evlerin hepsini unutmama neden olan eve baktım. Simsiyah dış cephesi, turuncu ve yeşil ağaçlarla o kadar bütünleşmişti ki bu koyuluğu bir tezatlık yaratmak yerine bu durum onun oraya ait olduğunu haykırır nitelikteydi. Evin içinde yanan turuncu ışıklar buradan bakıldığında, dışarıdaki aynı renkteki aydınlatmalarla ve aynı renkteki ağaçlarla birbiri içinde karışmış gibi görünüyordu. Evin önündeki kocaman alan ise zeminle ayrı bir bütünlük sağlıyordu. Üzerindeki gelişigüzel sarılmış halı ve köşedeki iki tane sandalye ise buraya rahat ve gündelik bir hava katmıştı.

Kısacası büyülenmiştim.

Nasıl görünüyordum, ona nasıl bakıyordum, hiçbir fikrim yoktu ama içim içime sığmıyordu ve diğer her şey önemsizdi. "Melih," dedim, elimle ağzımı kapatırken. "Burası inanılmaz bir yer."

Merdivenlerden çıkıp tahta zeminde durduğumda o, yerdeydi ve bu halde bile benden uzundu. Elindeki torbaları tahta zeminin üzerine koyduktan sonra büyülenmiş bir şekilde etrafı, ağaçların üzerindeki turuncu ışıkları, esen hafif rüzgârın dalgalandırdığı yaprakları izleyen beni belimden kavrayarak kendine çevirdiğinde, yüzünde memnun bir gülümseme vardı. Beni kendine bastırdığında kollarımla boynunu sardım.

"Gerçekten beğendin mi?" diye sordu ama sorduğu sorunun cevabını bildiğini belli eden o güveni yok sayamıyordu fakat bu kendini beğenmişlik, haddinden fazla iyi durmuştu üzerinde.

"Soruyor musun bir de?" Ellerimi kocaman açıp, esen rüzgârın tenimi yalayıp geçmesine izin verdim. "Bayıldım. Tek kelimeyle ba-yıl-dım."

Kulağıma yaklaşarak, "Aslına bakarsan ormanda gezip, ağaçlara tırmanınca daha çok beğeneceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı. Sıcak nefesi tenime çarptığında titredim, bu onu eğlendirmişti.

"Gerçekten ağaçlara tırmanabilir miyiz?"

"Neden yapmayalım ki?" diye sordu. "Hem istersen şu an bile gidip tırmanabiliriz. Ama bana kalırsa önce yemek yememiz gerekiyor. Ayrıca bil diye söylüyorum," diye ekledi, büyük bir sır veriyormuş gibi. Bu hali o kadar çekiciydi ki lafını kesip dudaklarını dudaklarımla kapasam mı yoksa bilmem gereken şeyi öğrensem mi ikileminde kalmıştım. İkincisini seçmek durumunda kaldım, merakımı besliyordu. "Çok fazla ceviz ağacı var burada. Ve hepsi asırlık ağaçlar. Bizim ağaçlarımız gibi."

Kolundan tutarak onu yanıma çektiğimde, "Çabuk ol," dedim. "Elindekileri bırak ve gidip bakalım ağaçlara."

Heyecanım onu eğlendirdi. Beni ikiletmedi, yemek yememiz gerektiğini ikinci kez belirtmedi ama daha çok zamanımız vardı, bunu biliyordu. Cebindeki anahtarla kapıyı açtı, içeriye girip elindekileri ve ellerimdekileri bıraktıktan sonra elinde deri ceketiyle kapıyı tekrardan kilitleyip yanıma geldi. "Seni o kadar iyi tanıyorum ki Kızıl Çalıkuşu, burada donacağına emindim." Deri ceketi üzerime giydirdi. İçinde kaybolsam da uzanıp, fermuarını çekip saçlarımı ceketin içinden çıkardı. "Şimdi gidebiliriz."

Benimle birlikte heyecanıma ortak oldu, benimle tıpkı mahallede olduğu gibi koştu ve ağaçların arasında gezerken attığım kahkahalarıma karıştı. Evet, olan buydu. Ben Kızıl Çalıkuşu'ydum. Nasıl inkâr edebilirdim ki bunu? Ağaçların dalları her zaman benim evim olmuştu. Ne zaman canım yansa soluğu orada alırdım, ne zaman çok mutlu olsam kendimi dalların tepesinde bulurdum, ne zaman gökyüzüne karışmak istesem yıldızlara kadar uzanan dallara tırmanırdım.

Şimdi yanımda, bana bunları öğreten adamla birlikte kendimi kasmadan, tıpkı bir çocuk gibi oradan oraya koştururken yargılayan bakışların odağında değildim. Tam tersi, beni ben olduğum için kabullenen bir adamın kollarının arasındaydım.

Onu görmem yıllar, ona düşmem aylarımı almıştı. Artık kendime itiraf etmemin zamanı gelmişti. Şu an, hemen ardımdan ağaca tırmanan adama duyduğum o hislerin sadece yoğun bir özlemden ya da bir hoşlantıdan fazlası olduğuna emindim. Şu an hissettiklerim o kadar basit değildi. Bundan emindim.

"Üst dal fazla güvenli gelmedi gözüme, Alçin," diye uyardı beni, tıpkı çocukluğumuzdaki gibi. "Yan taraftaki, üçe ayrılmış olan dalı kavrayıp kendini yukarıya çek. Sonrasında üst taraftaki o yere oturabiliriz. Orası bizi taşır."

Asla yanılmazdı. Dediğini yaptım ve üstteki o yere geldiğimizde dikkatlice oturdum. Ayağım az önce tutunduğum dala sabitlediğimde, o da çoktan yanıma oturmuştu. Ağaç ciddi anlamda asırlıktı. İkimizi bu yaşımızda taşıyabilen ağaçların sayısı epey azdı bizim mahallede. Kafamı çevirip ona baktım. Yüzümdeki o memnuniyeti görebildiğine emindim. Belki daha fazlasını da görebiliyordu. Çünkü bakışlarından anladığım buydu.

"Kendimi ağaçların tepesindeyken evimde gibi hissediyorum," dedim, başımı omzuna yaslarken. Koluyla beni kavramıştı. Kucağıma düşen elimi ise boştaki eliyle tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Buradayken, nefes alıp vermek daha kolay sanki." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Bu, hayatımda aldığım en güzel sürpriz, tekrar teşekkür ederim."

Dudaklarını alnıma bastırdı. "Teşekkür etme," dedi. "Bunu senin teşekkürünü alabilmek için yapmadım. Sadece seni bu şekilde görmek istediğim

için yaptım. Gülümsemeni görmek için. Etrafta gezinen ve yeşillerini daha da yeşillendiren parlak hareketlerini görmek için yaptım. Burayı ilk kez askerden geldikten sonra gördüm. O zamandan beri aklımda olan tek şey günün birinde seni buraya getirebilmekti." Saçlarımı sevdi usul usul. "Aslına bakarsan umudumu kaybetmiştim, ihtimal dahi vermediğim çok zaman oldu. Ama şu an buradasın. Asıl teşekkür etmesi gereken biri varsa o da benim." Uzanıp güzel yüzünü avcumun içine aldım ve çehresinde yarım daireler çizdim. "Benimle olduğun için teşekkür ederim, Kızıl Çalıkuşu."

Bacağından destek alarak yükseldim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Sadece saf duygulan içeren bir öpücüktü. Diğer hepsinden farklıydı. Minnet ve şükran doluydu. Beklenmişlikler ve varışlarla bezeliydi. Kısaydı ama unutulmazdı. Güçlüydü ve sıcaktı. Yaşantı, alınan nefes ve solunan havaydı. Her şeydi.

Bir çalıkuşu etrafımızda uçmaya başladığında ikimiz de yüzümüzde yarı heyecan yarı şaşkınlıkla onu izledik. Çık çıkarmadık, korkup kaçmasından, uçup gitmesinden çekindik. Kızıl değildi ama tüylerinin güzelliği gözlerimi almıştı.

Çalıkuşu, gelip birkaç dal ilerime konduğunda Melih'in dikkatlice cebindeki telefonu çıkardığını gördüm. Suratımdaki gülümseme daha da büyümüştü. Çalıkuşuna bakarken bir fotoğrafımı çekti. Ardından ona döndüğümde de bir başka fotoğraf çekti. Sonrasında fısıldayarak -sanki normal konuşsam onu kaçıracakmışım gibi hissediyordum- ikimizi de çekmesini istedim. Ön kamera açıldığında çenemi omzuna dayamış bir şekilde ona sokuldum ve tam o sırada kuş kanatlanıp uçmuş, Melih de tuşa basmış ve ortaya kusursuz, değeri paha biçilemez bir fotoğraf çıkmıştı.

Uçup giden kuşun ardından bakarken, "Büyüleyici değil miydi?" diye sordum. Üst düzey bir deneyim yaşamışız gibi hissediyordum. "Resmen bir çalıkuşuyla fotoğrafım var." Kıkırdadığımda o da güldü.

"Kan çekiyor demek ki," dedi.

"Burayı daha ilk saniyeden sevmeme şaşmamalı o zaman."

"Burayı çok seveceğini, buraya adım attığım ilk andan itibaren biliyordum," diye itiraf etti. "Burası her şeyiyle sen demek. Baksana ya, çalıkuşu bile ziyarete geldi seni. Evindesin, yavrum."

Kucağına sokuldum. "Evet," diye onayladım söylediklerini. "Evimdeyim."

Burada ne kadar süre kaldık, emin değildim. Elim çenemin altında ormanı izlerken yan tarafımda telefonuyla uğraşmaya başlamıştı. İnternetin çekip çekmediğinden bile emin değildim ama bildiği bir şeylerin olduğuna emindim.

"Girişte gördüğümüz dereden daha büyük bir nehir var ormanın arka tarafında. Oraya gitmek ister misin? İçinde çok güzel balıklar var, senin gibi turuncu olanlardan hatta."

"Eminim isimleri *senin gibi turuncu olan balık* değildir," dedim ona takılarak.

"Ben bu şekilde seslenmek istiyorum, bir sakıncası yoktur sanıyorum." Uzanıp, burnumu sıkıp bıraktı. "Gitmek ister misin?" Bu sırada elindeki telefonu cebine soktu ve onun yerine bir çikolatalı kek çıkarıp elime tutuşturdu. "Bunu da ye." Az önceki sorusunu da bunu da başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım. "Normalde yemekten önce bunları yememelisin ama bu günlük bir istisna yapabiliriz."

"Babam gibi davranıyorsun bazen," dedim paketi açarken. "İstersen uyumadan önce dişlerimi fırçalamamı da izle. *Hayır, Alçin, her kısmı en az yirmi beş saniye fırçalamalısın çünkü üstünkörü diş fırçalanmaz, büyüyünce dişlerini bu sebepten kaybedebilirsin*, de istersen."

"Etrafımdayken korunması gereken nadide bir parçaymışsın gibi hissediyorum," diye bir başka itirafı daha gün yüzüne çıkardı. "Bakma bana öyle." Nasıl bakıyordum ki? "Biliyorum, korunmaya tabii ki ihtiyacın yok, kendi kendini koruyabilecek birisin. Biliyorum, bunun için bir erkeğe ihtiyacın yok ama elimde değil. Seni pamuklara sarıp sarmalama isteği çok güçlü, Kızıl Çalıkuşu."

"Tıpkı benim Belkıs'a hissettiğim gibi," dedim.

"Tıpkı Belkıs'a hissettiğimiz gibi," diye düzeltti.

Duygusallaşmıştım. Yanan gözpınarlarımdan akmaya hevesli yaşları hissedebiliyordum. Bu şekilde sevilmek... Farklıydı. Tanımı zordu, hissiyatını açıklamak daha zordu. Melih'i bu kadar geç fark etmiş olmamın, ona kör olmuş olmamın ağırlığı ise en zoruydu.

Uzanıp, gözpınarlarımı ıslatan yaşları parmaklarıyla dağıtırken ne düşündüğümü tahmin etmiş gibi, "Geç olsun ama güç olmasın, Çalıkuşu," dedi gülümseyerek. "Hadi, kekini bitir de nehre bakmaya gidelim."

Başımla onayladım ve paketteki son parçayı da yiyip çöpünü üzerimdeki deri ceketin cebine sıkıştırdım. Buradan inmeden önce başımızı kaldırıp dalların arasından hâlâ aydınlık olan gökyüzüne uzun uzun baktık. Burada olmak nefes almak gibiydi.

Bu sefer ağaçtan önce o indi, gerçi genelde önce inerdi zaten. Peşine takıldım ve *Converse* giydiğim için şükrederek ağaçtan aşağıya inmeye başladım. Ya topuklu çizmelerimi giymek isteseydim? Felaket olurdu bu. Üzerimizi silkeledik ve uzanıp bu sefer onun elini ben tuttum. Belli etmese de göğsünün kabardığını görebiliyordum. Pislik, belli etse ölürdü sanki. Kıkırdamamı

gizlemedim. Aramızdaki ellerimizi iki yana sallaya sallaya ilerledim. Öyle de bana ayak uyduruyordu.

Nehrin olduğu yol insanların gidiş gelişlerinden aşınmış ve kendiliğinden bu şekilde bir yola evrilmiş gibi görünüyordu. Etrafta kimsecikler yoktu. Kendimce eğlenip gönlümce sularla oynayabileceğim için daha mutlu olmuştum açıkçası. Nehrin yanına çömeldim ve elimi suya soktum. Buz gibiydi. Melih bir ağacın kavuğuna yaslanmış, kolları göğsünde bağlı bir şekilde doğrudan bana bakıyordu.

"Soğuk, öyle değil mi?" diye bilmiş bilmiş sordu. Belli belirsiz başımı salladığımda ikimiz de güldük. "Turuncu balıkları gördün mü?"

"Çoğu turuncu bunların. Birkaç tane siyah ve birkaç tane siyahla gri var. Ha, bir de kırmızı var. Bir de sanırım bunlar altın rengi." Sessizleştim. "Melih, gelip yardımcı ol, renkleri ne bunların? Altın değil mi?"

Gelip tıpkı benim gibi yanıma çömeldi. İlgiyle nehre bakmaya başladı. Elimle ilerideki renklerini çıkaramadığım balıkları işaret ettim. Koloni gibi görünüyorlardı. Uzakta oldukları için renklerini de tam olarak seçemedim. Sanki şu an tüm sorun buymuş gibi onu da yanıma çekip balıkların rengini tartışıyorduk. Evet, her zaman bahsettiğim şey buydu. Aptalca da olsa kimse beni dinlemese de o her zaman çok değerli bir makaleyi okuyormuşum gibi beni dikkatle dinler, benimle ilgilenirdi.

"Altın yansımaları var," dedi. "Batan güneşin ışığı da onlara vurdukça iyice altın renginde görünüyorlar. Bana kalırsa bu şekilde adlandırmak mümkün."

"Hadi, bunları da çekelim," dedim. "Ben telefonumu çantamda unuttum. Seninkiyle çekelim mi?" Cebinden çıkardığı telefonunu bana uzattı. Kilit ekranında hâlâ Belkıs'ın resmi, ana ekranda ise hâlâ ikimizin resmi vardı.

Ayağa kalktım ve nehri alabildiği kadarıyla kadraja dahil ederek birkaç fotoğraf çektim. Sonrasında ormanın da birkaç fotoğrafını çektim. Bir de Melih'i... Eminim telefonunda kendi fotoğrafı dahi yoktu. Ama bu onun için değildi, çektiğim fotoğrafları kendime gönderdim. Ayrıca internet çekiyordu.

"Yazın da gelelim mi?" diye sordum ona dönerek. "Üşümeyi göze alacak olsam çoraplarımı çıkarıp nehre girerdim ama şu an götüm yemiyor. Yazın gelirsek girerim belki. Balıklarla yüzülür mü?" Başıyla onayladı. "Yüzeriz de hem. Gelelim mi?"

"Sadece istemen yeterli." Elimden tutarak beni çömeldiğim yerden kaldırdı. "Hadi artık gidelim, hava iyice serinledi. Yanakların, burnun falan çoktan kıpkırmızı oldu senin. Orman havası çarpar insanı, güzelim. Rakım

olarak çok yüksekteyiz, hasta olmanı istemem. Hem ben kurt gibi acıktım. Eminim sen de açsın." Açtım. Deli gibi. Başımı salladım. Uzanıp elimi tuttu ve ben de peşine düştüm.

Ormanda yürürken arabada dinlediğimiz şarkıları mırıldanıyordum ama bunun farkına varmam epey bir süre sonra olmuştu. Bunu da Melih'in bana katılmasıyla fark etmiştim. Aslında o da bana eşlik ettiğinin farkında değil gibiydi. Ama bozmadım, şu anki hali çok tatlıydı.

Eve geldiğimizde içerisi sıcacıktı ve bu içten bir şekilde memnuniyetle dolmama neden olmuştu. Sonbaharda olmamıza rağmen ve Melih'in dediği gibi bir ormanın ortasında olduğumuz için yanan şömineyi garipsemedim. Tam tersi, ortama haddinden fazla ayak uyduruyordu.

Evin içi küçüktü ama kullanışlıydı. Mutfak salonun içindeydi ve tıpkı salondaki gibi koyu yeşil, turuncu ve kahverengi tonlarıyla bezeliydi. Bir üst katı vardı. Orada ise bir yatak, alttakine nazaran daha küçük bir televizyon ve içinde dergilerle klasikleri barındıran bir kitaplığı vardı. Bu ev tam anlamıyla güvenli bölgeydi. Hayran kalmamak elde değildi.

Yemek yaparken ona yardım ettim. Eti kendisi yaptı. Yanına salatayı ben yaptım, bana verdiği görev buydu ve elimden geleni yaptığımı düşünüyordum. Sofrayı birlikte kurduk. Aldığı mezeleri masaya dizdikten sonra oturup ciddi anlamda yumulduk. Hem yol yormuştu hem de benim tez canlılığımdan kaynaklı erken yaptığımız orman yolculuğu. Ama ikimiz de pek şikâyetçi değildik.

Yemekten sonra soluğu televizyonun altındaki film CD'lerinin yanında aldım. Ben film seçerken bulaşıkları makineye diziyordu. Aralarından sonbahara en yakışacağını düşündüğüm bir film seçip yerleştirdim ve ikimize de kahve yaptıktan sonra battaniyenin altına girip filmi izlemeye koyulduk.

Ben kucağındayken kahvesini içmekte biraz zorlanıyordu, oysa üzerime dökmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Kalkıp kahvesi bitene kadar normal bir şekilde oturmayı teklif etsem de kabul etmedi. Kahvesini buz gibi ettikten sonra içmişti.

"Melih," dedim, ona bakmak için kafamı kaldırdığımda. "Bu gece burada kalsak annemler beni ne kadar azarlar sence?"

Cevap vermeden evvel bir süre güldü. "Ben onu hallettim, ablam el atacaktır. Seni bu saatten sonra eve geri götürmeyecektim zaten, Alçin. Aynı gün içinde o kadar yolu çekmene izin vermem."

"Gerçekten mi?" diye sordum, biraz daha doğrularak. "Bak, neredeyse yarım saattir sen her an *hadi, gidelim*, diyeceksin diye diken üzerindeyim. Oh, çok iyi. Filmi artık gönül rahatlığıyla izleyebilirim."

"Alçin," dedi, saçlarımı omuzlarımdan arkaya attığında. "Kendi kendini

yiyeceğine sorsaydın ya bana, yavrum. Neden işkence çektirdin kendine?" Omuz silktim, ben de bilmiyordum ki nedenini. Alışılmış bir tepki gibiydi sadece. "Evet. Rahat rahat izleyebilirsin filmin devamını."

Gerçekten de güzel bir filmdi. İkimizin de beğenmiş olması ise bana kendimi daha iyi hissettirmişti. Sabahtan beri çok fazla şey içtiğimden, kucağından kalkıp tuvalete gittim. Elimde telefonla klozete oturduktan sonra elim alışkanlık adı altında *Instagram*'a gitti ve ana sayfama bir fotoğraf düştü.

Melih, kendi hesabında benim çalıkuşuna baktığım fotoğrafı paylaşmış ve açıklama olarak sadece *Kızıl Çalıkuşu* yazmıştı.

Şaşkınlık, heyecan ve tarifi zor duygularla ekrana bakıp kalmıştım. Sonrasında bakışlarım profil fotoğrafına kaydığında ise bir başka şok dalgası omurgamdan aşağıya doğru ince bir sızı gibi indi. Yine ikimizin, odasında çekildiğimiz fotoğraflarından biri vardı orada da. Fotoğrafta ben ekrana, o da doğrudan bana bakıyordu.

Telefonu cebime sıkıştırdım ve ellerimi yıkayıp, hızlıca tuvaletten çıkarak soluğu yanında aldım. Battaniyenin altına girdim. Allah biliyor, bu gibi şeylere takılan biri asla olmamıştım ama bu davranışı resmen beni kalbimden vurmuştu. Elinde tozpembe bir kutuyla öncekinden daha farklı oturuyordu ve kollarımı bedenine sardığımda bedeni kaskatıydı. Bir şey mi olmuştu?

Az önceki mutluluğun yerini endişenin alması çok fazla sürmedi. "Melih?" dedim yüzüne dokunduğumda. "Ne oldu?"

Hava iyice kararmıştı. İçeriyi aydınlatan sarı aydınlatmalara, dışarıdaki ağaçlara takılan aydınlatmalar eşlik ediyor, diğer yandan hâlâ yanan şöminenin görsel şöleni ışıklandırmaya yardım ediyordu. Evin içi her anlamda sıcacıktı ama Melih'e bir şey olmuştu. Çözemiyordum.

Bana döndü. Uzanıp, kucağımdaki ellerimi tutarak, "Alçin," dedi. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Aslında günleri bunu nasıl söylemem gerektiğinin planını yaparak geçirdim ama bugün gelip çattığında elimde hâlâ bir şey yok. Ben de akışına bırakmaya karar verdim."

"Kötü bir şey yok, değil mi?" diye sordum, gözlerinin içine bakarak.

"Hayır. Olan şey asla kötü değil." Rahatlamıştım. Az önceki olay için onunla konuşmadan araya bunun girmesi kötü olmuştu ama meraklandım. Ne oluyordu? Derin bir nefes aldıktan sonra, "Normalde bunu yemekte söylemeyi planladım ama sonrasında ondan da vazgeçtim," dedi. Ellerimiz birbirine kenetlendi. "Alçin... Kızıl Çalıkuşu, bunu eminim çok kez çevreden duydun. Yeri geldi, dilimi tutamadım ve benden duydun ama hiçbirinde senin karşında tamamen bunları dile getirmedim. Dünüm, bugünüm ve sonsuzum oldun, yavrum." Ah... Olan buydu. Kalbim göğüs kafesimi neredeyse delecek gibi atlamaya başladı. "Ben, Melih Cihangir, kendimi bildim bileli

seni seviyorum, Alçin." Duraksadı. "Hayır," dedi. "Sevmek az kalıyor, inan bana. Âşığım sana, Kızıl Çalıkuşu. Deliler gibi âşığım sana."

Şu an tüm o endişesini, yüzündeki o ifadesini, bedeninin kaskatı kesilmesinin nedenini anlamıştım. Bana açılmıştı. Bana açılırken endişelenmişti. Yıllardır tanıdığım bu adamı belki de ilk defa bu kadar savunmasız görüyordum. O kadar masum, o kadar sevilmeye muhtaç görünüyordu ki sanki dudaklarımın arasından çıkacak kelimeler onu hayata bağlayan damarlardı.

Dolan gözlerim, birbiri ardına akan yaşlarım, hepsi onun içindi. Ona geç kaldığım, onu geç gördüğüm ama en sonunda kendimi evim gibi hissettiğim kollarda bulduğum içindi. Bu yolda çok cefa çekmişti, bilmediğim kim bilir kaç zaman benim yüzümden acı çekmişti. Bunlar için asla kendimi affedemeyecektim. Ama şu an bu adama bakarken hissettiğim bu duyguları hayatım boyunca hissetmediğime emindim. Tüm yaşantım resetlenmiş ve Melih'ten ibaret olmuştu. Miladım olmuştu. Melih'ten öncesi ve sonrasıydım artık. Şu an ona bakarken hissettiğim ve içimde dolup taşan o yoğun duyguların hepsi bu adamaydı. Bana beklentiyle bakan ve belki de etrafa ilk kez titreyen bakışlar atan bu adamaydı.

Akan gözlerimle başımı aşağı yukarı salladım. "Biliyorum," dedim. "Sana çok kez sağır oldum. Çok kez kör oldum ama artık biliyorum. Görüyorum seni, görüyorum birlikte daha iyi bir insan olduğumu. Sana karşı, beni sevmene ihtimal vermediğim tüm o duvarlarıma karşı görüyorum artık seni. Çünkü görmek zorundayım, Melih. Seninle dolup taşıyorum artık. Biliyorum, senin hissettiklerinin yanında benimkilerin lafı olmaz ama..." dediğimde hızlıca başını iki yana salladı ve uzanıp akan gözlerimi sildi. "*Tamamlanmış* hissediyorum seninle. Kendim gibi hissediyorum. Eski Alçin gibi hissediyorum. *Kızıl Çalıkuşu* gibi hissediyorum," dedim gülüşümün arasından. Elleri yüzümün iki yanındaydı. Avuçlarının içine dolan yaşları hissedebiliyordum. O da gülümsüyordu. Zafer kazanmış gibi değil, aşkla gülümsüyordu.

"Seni seviyorum," dedi, dudaklarımızı birleştirmeden hemen önce.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, dudaklarına doğru.

Ama tekrardan dondu. Dudaklarımız birbiriyle kavuşmadan öylece kalakaldı adam. Hafifçe geri çekildim ve suratına baktım. Bakışları öylece yüzümde asılı kalmıştı.

"Ne dedin sen az önce?" diye sordu ama öyle bir sordu ki nefesim kesildi. Canım yandı. Bunu beklemiyordu. O an sadece kendi itirafını yapacağını sanıyordu.

Melih Cihangir... Bu kadar kısa sürede kalbimi çalmanın nedeni tam olarak buydu işte.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerinin en derinine bakarak. "Seni

seviyorum, Melih Cihangir. Ne yaptın bana? Büyüledin mi beni? Esir ettin beni kendine. Kalbim düştü sana, elimde değildi. Yemin ederim, seviyorum seni. Hem de öyle böyle değil. Çok hızlı düştüm ben aşkına. Ve inan bana, nasıl toparlanacağımı bilmiyorum. Dudaklarında hayat buldum ve o an korktuğum şey, buna bağımlı olmaktı. Dudaklarına bağımlı olmaktan korkarken aslında korktuğum sana bağımlı olmaktı, Melih. Eriyip gidiyorum ellerinde." Uzanıp bu sefer o öpücüğü tamamladım ve geri çekildim. "Seni seviyorum ve bu hayatta sevilmeyi hak eden tek kişi sadece sensin."

"Siktir." Avuçlarının arasındaki yüzüme baktı. "Alçin..." Sessizleşti. Sanırım doğru kelimeleri arıyordu. Kıkırdadım. "Siktir. Bir saniye." Yüzümü kavrayan ellerini çekti ve kendi yüzünü sıvazladı. Cebinden çıkardığı sigarayı yaktı ve ciddi anlamda tek çekişte yarısına kadar içtikten sonra bana döndü. "Sen az önce..."

"Evet. Ben az önce seni sevdiğimi söyledim."

Bir süre bakışları, gözlerimle dudaklarım arasında gezindi. Parmaklarının arasındaki sigaradan son uzun nefesini alıp gelişigüzel bir yere söndürdü. Beni iki kolumdan tutarak tam karşısına hizaladı ve ellerimi tutup kucağına yerleştirdi. "Alçin," dedi. Onu ilk defa böyle gördüğüme artık emindim. Allah'ım, evet, onu seviyordum. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. "Eğer kendini zorunda hissettiğin için söylüyorsan bunu..."

"Melih!" dedim ve kucağındaki ellerimi çekip suratını avuçlarımın arasına aldım. "Seni seviyorum, tamam mı? Kendine gel." Onu birkaç kez sarstım. "Bunu içimden geldiği için söylüyorum. Bak, sen de biliyorsun ki ben bir şeyi sevmiyorsam *seviyorum*, demem." Başıyla onayladı beni. "Daha ne?" Uzanıp onu bir kez daha öptüm. Bir kez daha. "Seni seviyorum." Bir kez daha öptüm. "Biliyorum, bunca sene sonra bunu duyunca afalladın. Beklemediğin bir anda gafil avladım seni, özür dilerim."

"Hayır. Hayır!" Şükürler olsun, yaşam belirtisi göstermişti. "Özür falan dilemek yok." Bundan sonrası ise beni gafil avlamıştı. "Seni çok seviyorum, Kızıl Çalıkuşu, çok..."

Dudaklarımız birleştiğinde bir volkan patladı. Lavları her yanımıza yayıldı ama ne o geri çekildi ne de ben. Daha ilk saniyesinde, sanki daha önce defalarca öpüşmemişiz gibi bir açlıkla dokundu dudaklarıma. Aynı açlıkla cevap verdiğimde, dudaklarımız ezberlediği o bilindik öpüşmelerden hiçbirini tekrarlamadı. Bambaşka bir lisandı bu. Bambaşka bir deneyimdi. Bedenimde gezinen parmakları belimi kavrayarak beni kendine çekti ve bacaklarının arasına konumlandırdı. Parmakları tişörtümün altından çıplak tenime dokunduğunda alev almış gibi yanıyordum.

Dili dudak çizgim etrafında dolanıyor, içeri girmek için izin istiyordu.

Dudaklarımın arasından sızıp geceye karışan iniltimle birlikte dillerimiz birbirinin üzerinde kaydığında aynı anda inledik. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp yüzümde, çenemde, boynumda dolandı ve beni her bir öpücüğüyle mahvetmeye yeminli gibi ıslak diliyle kulağımın altında hâkimiyetini sürdürdü.

Boynumu boylu boyunca ıslak öpücükleriyle işaretlerken parmakları saçlarımın arasına kaymış, parmak uçları orada oyalanmaya başlamıştı. Boynumu geriye doğru attım ve onun için daha fazla yer açma umuduyla resmen kıvrandım. Bedenimi hangi ara altına almıştı, bilemiyordum ama bildiğim tek şey ellerinin vücudumda gezintisine delirdiğimdi.

Cayır cayır yanıyordum. Evet, bu anı anca bu şekilde ifade edebilirdim.

Elleri tişörtümün altına biraz daha girmiş ve ben altında hareketlendikçe, omurgam boyunca oyalanıp duruyordu. "Melih..." dedim nefes nefese. "Tişörtümü çıkar artık."

Böyle biriydi. İzin bekliyordu. Her seferinde. Gözlerimin içine bakıp öpmeden önce, dokunmadan önce...

"Şimdi değil," dedi ve beni kavradığı gibi kucağına aldı. Bacaklarım beline dolandı. Dudaklarımızı bu sefer birleştiren bendim. Elleri hâlâ tişörtümün altındaki çıplak tenimde usulca geziniyordu. Beni usulca seviyordu.

Yürüyordu. Kollarımı boynuna doladım, dünya umurumda değildi. Merdivenlerden çıktığımızı fark ettiğimde ise içimdeki tüm o yoğun duygular patlama noktasına gelmiş, kırmızı alarmlar birbiri ardına ötmeye başlamıştı. *Siktir. Siktir. Siktir!*

Beni yatağa yatırdı ve üzerime doğru eğildi. Bu adamdan başkası haramdı bana, artık emin olmuştum. Uzanıp onu kendime çektim ve dudaklarımızı birleştirdim. Bu sırada parmakları tişörtümün eteklerinde oyalanıyor ve beni resmen öldürüyordu. Bacaklarımın arasındaki erkekliği o kadar sertleşmişti ki bunu öncekilerle kıyaslayamazdım bile. Onu yukarıya, bacaklarımın arasına çekmek için uğraştım ama o sadece dudaklarımla alakadar oluyordu.

Kendimi aşağıya doğru ittiğimde, suratında arsız bir gülümseme vardı. Tam o anda tişörtümü üzerimden çekip çıkarmış, bense onun altında istediğim pozisyona yerleşmiştim. Fakat bu çok... Çok fazlaydı. Dudakları bir saniye bile zaman kaybetmeden göğüslerimin üzerindeydi. Dili, siyah dantel sutyenimin gizleyemediği göğüs uçlarımla buluştuğunda dudaklarımdan bir başka inilti daha yükseldi. "Sen ve şu sutyenlerin..." dedi, dişlerinin arasından. "Sonum olacaksınız."

Sertleşen erkekliğine doğru sürtündüm. "Hiç de şikâyetçi görünmüyorsun," dedim nefes nefese. O arsız gülüşü tekrardan kulaklarımı kutsadığında kasıklarımdaki o uyarı had safhaya ulaştı. Beni mahvediyordu.

Parmakları çıplak karnımdan göğüslerime kadar bir tüy gibi hareket edince sırtım bir yay gibi kasıldı ve her hareketinde biraz daha titredim. Sutyenimin hemen altında durduktan sonra yavaşça yukarıya doğru hareket etti ve sağ göğsümü avcunun arasına alıp sıktı.

"Siktir!" diye soludu tenime doğru. "Bunun nasıl hissettirdiğini düşündüğüm o anların hepsinden özür diliyorum." Bir kez daha sıkıp bıraktı. Göğüslerim avuçiçlerinden taşıyordu. "Bu, hayallerimden bile daha iyi hissettiriyor!"

Dili sol göğüs ucumun üzerindeyken, "Beni hayal mi ediyordun?" diye sordum. Kelimeler artık beynime iletilmiyordu. Duyularımı kontrol eden tek şey ilkel dürtülerimdi. "Beni bu şekilde mi hayal ediyordun?"

İnlemesi canıma okudu. Erkeksi ve uyarıcıydı. "Belamı sikiyorsun!" dedi soluk soluğa. "Alçin!" Parmakları sırtıma kaydığında sutyenimin kopçasını zorlanmadan açtı ve göğüslerim dudaklarının altında serbest kaldı. Kollarımı yukarıya doğru kaldırdığımda bakışlarımız birleşti. Sutyeni üzerimden çıkarırken bakışlarındaki o açlığın kokusunu alabiliyordum. Bu haddinden fazla iyi hissettirmişti.

Üzerimdeki sutyeni yatağın yanına koydu ve bir süre sadece beni izledi. Onun karşısında ilk defa bu kadar çıplaktım fakat utanca dair bir iz yoktu. Uzanıp dudaklarıyla çıplak göğüs uçlarıma dokunduğunda dünyam kararadı. Yer gök birbirine girdi. Bacaklarımın arasındaki sertliğine sürtünmeyi bile durdurdum. Bu bambaşka bir hissin anahtarıydı ve ben ne yapacağımı bilemiyordum.

"Melih..." diye soludum nefes nefese.

Islak dili, göğsümün tenime nazaran daha koyu kalan halkasının etrafında geziniyor, ardından dudaklarıyla kavrayıp dişleriyle çekiştiriyordu. İniltilerimin her hareketinde desibelini biraz daha yükseltmesinin nedeni buydu. "Ah... Melih... Bu çok..." *Güzel hissettiriyor.*

"Biliyorum," dedi nefes nefese. "Benden gizleme kendini, yavrum. Bana kendi göster." Parmakları çıplak tenim boyunca dolaşıp kalçalarıma indi. "Karış bana, bu sefer sana engel olmayacağım."

Göğüslerimle ilgileniyor, dişleriyle çekiştiriyor, sonrasında az önceki tatlı acıyı azaltmak istercesine dilini göğüs uçlarımın etrafında usulca gezdiriyordu.

"Bir itiraf," dedi, kafasını kaldırıp bana baktığında. Darmadağın bir halde olmalıydım. Beni tüketiyordu. Çenemi tutup, bakışlarımızı birleştirdiğinde kasıklarımdaki uyarı giderek artıyordu. "Göğüslerin her daim dikkatimi dağıtıyor." *Ah...* "Bir itiraf daha." Evet, şu an utanmıştım. Bu kez boynuma kadar kızardığıma emindim. "Cık, bana bakmanı istiyorum." Otoriter ve emredici ses tonuna karşı koymak imkânsızdı sanki. Çenemi kavradı ve

tekrar bakışlarımızı birleştirdi. "Evet, seni her zaman yanımda hayal ediyordum."

"Melih..." Konuşmaya mecalim yoktu. "Dokun bana," dedim. Ona yalvaracak noktaya hangi ara gelmiştim, bilmiyorum ama umurumda değildi. Ona ihtiyacım vardı.

Bedenimin üzerindeki ağırlığı can yakıcı değildi, aksine üzerimdeki ağırlığını seviyordum. Ellerim deli bir ihtiyaçla üzerindeki kapüşonluya gitti. Ona dokunmaya ihtiyacım vardı. Ne istediğimi anlamış gibi üzerimden kalktı ve tek hareketle üstündekini çıkarıp yan tarafa attı. Çıplak vücutlarımızın birbiriyle ilk teması ise yükselen iniltilerimizde gizliydi.

Bu kez ben onu altıma almaya çalıştım ama izin vermedi. "Bana yardımcı olmalısın," dedim. "Çok büyüksün."

"Hangi konuda?" diye sordu arsız arsız.

"Bedeninden bahsediyorum," diye soludum. "Göremediğim bir konu hakkında fikir beyan edemem ne yazık ki."

"Alçin, Alçin, Alçin," dedi kahkahasının arasından. "Bu haline bayıldım."

Ama izin verdi ve kucağına tırmanıp oturdum. Ciddi anlamda çok büyüktü, tırmanmak fiili onun için pekâlâ kullanılabilirdi. Dudaklarına uzandım. Dudaklarını, tıpkı bana yaptığı gibi dişlerimle çekip bıraktım, üzerinde dilimi gezdirdim. Yaptığım her hareketi keyifli bir gülüşle izliyordu ve bu beni daha da tahrik ediyordu. Asıl onun bu hallerine bayılan bendim.

Dudaklarım çenesinden boynuna, oradan da göğsünden karın kaslarına doğru bir hat çizdiğinde gülüşü kesilmiş, genizden yükselen erkeksi inlemeleri odaya yayılmıştı. Bu his harikaydı. Onun gibi bir adama bunları hissettiriyor olmak, içimdeki bir noktayı besliyordu.

Dudaklarım karın kaslarının altındaki ince tüylerinin olduğu o noktada gezindiğinde nefesini tutmuştu. Uzanıp dokunma, kafamdaki tüm soru işaretlerini giderme hissi had safhadaydı ama beni hızlıca kavrayıp tekrardan altına aldığında resmen hayal kırıklığıyla inlemiştim.

"Haksızlık," dedim, dişlerimin arasından. "Sadece birkaç dakika sürdü."

"Sana dokunmamı istemiyor musun?" diye sorduğu anda çenemi kapatan bu sefer oydu. "Bunu *hayır* olarak algılıyorum." Belli belirsiz başımla onayladığımda eğilip çıplak karnıma dudaklarını bastırdı. "Yeminim olsun, ölüyorum sana. Ama ne yalan söyleyeyim, bu kadar cesur olacağına ihtimal vermiyordum."

"Devrelerimle oynuyorsun," diye azarladım onu, iniltilerimin arasından. Çünkü şu an da o, benim az önce olduğum yerdeydi. Parmakları pantolonumun düğmesine gittiğinde dudakları dudaklarımı kapamış ve lafımı yarıda kesmişti.

Nefessiz kalana kadar şişen dudaklarımızla birbirimizin üzerinde hâkimiyet kurmaya çalıştık. En sonunda pes edenin kim olacağını ölçmek için bir savaşa tutuşmuştuk fakat o, pantolonumun düğmesini açıp beni soluksuz bıraktığında mızıkçılık yapmıştı.

"Mızıkçısın!" dedim. "Adil oynamıyorsun."

"Burada kuralları ben koyarım," dedi, dudaklarımın arasına fısıldar gibi. "Kazanmak istemediğim bir savaşa da girmem."

"Kazanamayacağını bildiğin için mızıkçılık yaptın yani," dedim üstünlük kurmaya çalışarak. Bu onu sadece eğlendirdi. "Kazanacağını bilseydin sonuna kadar giderdin." Üzerimden kalkıp pantolonumu çıkardı ve sutyenimle takım olan ve banyodan sonra birbirinden farkı iç çamaşırları giymediğim için kendime teşekkür ettiğim külotumla karşısında kaldım. Bakışları vücudumda gezerken soluklarım hızlansa da geri adım atmadım. "Biliyorsun, ben havuzdayken suyun altına nefessiz kalma yarışının kazananı olur... Ah!"

Ta ki evrenle aramdaki o bağı kesene kadar.

"Siktir!" Şaşkınlığı, arsızlığı ve erkeksi arzusuyla karışık inlemesi parmaklarına birkaç daha sürtünme isteğiyle dolmama neden oldu. "Alçın, sınırsızlamışsın." Kalın parmakları iç çamaşırımın üzerinde hareket ettikçe zihnim bir bulamaç haline geliyordu. Dış dünyayla bağımı kestiğime artık emindim. Sadece o vardı. O ve ben. "Gözlerimin içine bak," diye emretti. Ne zaman kapandığını bile anımsayamadığım gözlerimi açıp puslu, koyulaşmış bakışlarıyla birleştirdim. "Benim için mi ıslandın bu kadar?" Sadece başımla onaylayacak kadar kendimdeydim. Daha fazlası yoktu sanki. "Cık. Bana cevap vermene ihtiyacım var, yavrum." Parmaklarını kadınlığım boyunca gezdirdiğinde bir inilti daha kaçtı dudaklarımın arasından. "Söyle, güzelim. Benim için mi ıslandın bu kadar?"

"Melih..."

"Söyle, yavrum."

Parmakları daha da hızlandı. Oraya, tepeme vardığında belim bir yay gibi kasıldı ve üzerime doğru eğilen çıplak bedenine çarptı. "Evet," diye soludum nefes nefese. "Evet, senin için..."

"Aferin, iyi bir kız olursan yıldızları görebilirsin."

"Benimle oynama," dedim.

"Az önce oynamamı söylüyordun."

Tekrardan o yumrunun üzerinde durdu. Dili sol göğüs ucuma kapandı ve diğer eliyle sağ göğsümü yoğurmaya başladı. Saniyeler içinde dudakları dudaklarımla buluştuğunda hangi temasına odaklanacağını şaşırmış, uçsuz bucaksız bir çölde yolunu bulamayan bir bedevi gibi kalakalmıştım.

"Kasma kendini," diye fısıldadı, dudaklarımdan ayrıldığında. Bedenim

üzerindeki temasını arttırdığında dudaklarım aralanmış ve ellerim saçlarını kavramıştı. Tırnaklarımı saçlarının derisine batırdığımı anca birkaç saniye sonra fark etmiştim. "Sadece hisset, Alçin. Burada sen ve ben varız. Göster bana kendini. Sana istediğini vermemi istiyor musun?"

"Neyi istediğimi bile bilmiyorum," dedim. Parmakları tepeme baskı uygulamaya, etrafında yarım daireler çizmeye başladığında gözbebeklerimin arkaya doğru kaydığını hissediyordum. "Ah, Melih... Bu çok..."

"İyi hissettiriyor," diye tamamladı beni. Dudakları her yerimdeydi. "Gerçekten yaşıyormuşsun gibi." Hâkimiyetini biraz daha arttırdı. Delirmek üzereydim. "Yaşamak buymuş gibi ve bundan öncekilerin hepsi sadece bu ana hazırlıkmış gibi."

"Melih..."

Durdu. Hayal kırıklığıyla resmen çırpınacak haldeydim. Uzanıp elini tekrar aynı yere koymak için çırpınıyordum ama altında resmen bitik haldeydim. İç çamaşırımı çıkardı. Serin hava kadınlığıma değdiğinde ürperti tüm bedenimde yayıldı.

"Sona çok yakınsın," dedi. "Senin için yolu uzatıyorum, güzelim." Kalın parmakları tekrardan aynı yerde fakat bu kez daha iyi hissedilir bir şekilde dolandığında haksız olduğunu bağırmak istiyordum. Yolun sonuna çoktan gelmiştim.

Ama tekrar durdu. Beni kavrayıp kucağına çekti ve sırtım çıplak göğsüne değdiğinde dudaklarım dudaklarını aradı. Çölde su bulmuşum gibi bana uzanan dudaklarını öptüğümde bacaklarının arasındaydım. Adını kaç kez andım, bilmiyorum. Parmaklarıyla en mahrem noktalarımda yarım daireler çizdiğinde bir uçurumun tepesindeydim artık. Yol falan yoktu. Öncesi yoktu, sonrası yoktu. Sadece o vardı. Parmakları, dudakları, nefesi ve adı.

"Lütfen," diye dudaklarına doğru sızlandım. Tırnaklarım teninin üzerindeydi. Ona ne yaptığım hakkında zerre fikrim yoktu. "Lütfen." Bana ne yaptığı hakkında da zerre fikrim yoktu.

Ormanda bir o yana bir bu yana koşuyor gibiydim. Soluklarım hızlandı, inlitilerim birbiri ardına sıralandı. Benimle birlikte inledi. Bana karıştı. Ona karıştım. Uçurumun tepesinden aşağıya düşeceğimi anladığım an, "Seni istiyorum," dedi dudaklarım. "Orada, parmaklarının olduğu yerde seni istiyorum." Ve sonrası ikimizin de inliltilerinin birleştiği noktadan aşağıya düşmemle sonlandı.

Titredim. Tekrar, tekrar ve tekrar. Ellerinin arasında her çırpınmamda aldığım zevk daha sert vurdu. En sonunda, ellerinden kurtulmak için ama

diğer yandan devam etmesi için çırpınarak tırnaklarımı bacaklarımın arasındaki eline geçirdiğimde zevk bu kez hepsinden daha sert bir şekilde vurdu. Kollarında bir pelteye döndüğümde zayıf düşmüş bedenim nefes nefeseydi.

Kendime gelmem ne kadar sürdü, kucağında o şekilde ne kadar kaldım, bilemiyordum. Düşünemiyordum. Çıplak karnımın üzerindeki elleri bedenimi bir tüy gibi okşarken hislerim tekrardan bedenime geri dönmüştü. Ve ben bu sefer sırtımdaki o sertliği tekrar hissettim. Kucağında geriye döndüm ve yüzüm vücuduna değecek şekilde bacaklarının arasında konumlandım.

Beni, yeni emekleyen bir bebeğin ilk adımını bekleyen meraklı gözlerle izliyordu. Fakat bir sonraki hamlem tıpkı onun beni gafil avlaması gibi benim de onu gafil avlamamdı. Uzun parmaklarım pantolonunun üzerinde onu hissettiğinde dudaklarının arasından, genizden yükselen bir inilti kaçtı.

"Seni böyle bırakamayız," dedim fısıldayarak. Oysa bizi burada, bir ormanın ortasında kim duyabilirdi ki? Ama kelimelerim fısıltıdan ibaretti. Eğer daha sesli konuşsam kendi, gerçek dünyama sürükleneceğim diye düşünüyordum.

Ona dokunduğumda, "Alçin..." dedi. İsmim erkeksi sesinden döküldü. Dakikalar önce adı dudaklarımın arasından bir dua gibi peş peşe dökülüyordu ve o da şimdi aynı şekilde soludu ismimi. Onun dudaklarından, bu haldeyken kendi ismimi duymak dehşet bir histi. Tarifi yoktu. Tüm bedenimi harekete geçiren tek şeydi belki de.

Bana bakan koyulaşmış puslu bakışlarını gözlerimin en derinine sabitlemesini ve dakikalar önce tıpkı benim hissettiğim o hisleri onun da hissetmesini istiyordum. Bu bir taklitten fazlasıydı. Bu saf bir açlıktı artık.

Ellerim pantolonunun düğmesine gittiğinde kocaman eli ellerimin üzerine kapandı. Tekrar ve tekrar hayal kırıklığıyla dolarak ona baktım. "Olmaz," diye soludu. "Yanımıza hiçbir şey almadım, yavrum."

"Ne?"

"Ne bileyim, Alçin?" diye soludu, elim hâlâ bedeninin üzerindeyken. "Ben her zaman yanında kondom taşıyan bir adam değilim. Buraya geldiğimizde böyle olacağını bilemezdim." Sesi giderek daha derin, daha seksi geliyordu. Bacaklarımın arasının ıslaklığı belki de had safhadaydı artık. "Her seferinde gafil avlıyorsun beni."

"Sen başlattın ama," dedim. Dudaklarım, pantolonunun üstündeki o çıplak tene dokunduğunda nefesini kesiyormuşum gibi tekledi solukları.

"Bana açılacağını tahmin etmemiştim," diye soludu. "Sadece ben yapacaktım, ben sana kalbimdekileri dökecektim. Kafamdaki plan buydu. O an aklımın ve hayalimin alamadığı bir andı, yavrum. Siktir!"

Artık umurumda değildi. Önce düğmesini, ardından fermuarını açtıktan saniyeler sonra pantolonu da diğer kıyafetlerimiz gibi yerle buluştu. Çamaşırının altındaki şişkinliği gözlerimin kocaman açılmasına neden olmuştu. *Tamam, sakin ol. Bu kadarını beklemiyorduk. Ama sakin olmalıyız.*

"Alçin, bu şekilde olmaz," dedi. Sesi yine otoriter, emredici ve sertti ama kelimelerinin altında yatan ve her bir soluğuna işlemiş şehveti görebiliyordum.

"Bu şekilde kalamazsın. Ben nasıl hissettiysem senin de hissetmeni istiyorum." Parmaklarım istemsizce bedeninin üzerinde geziniyordu. "Bana hissettirdiklerini sana da hissettirmek istiyorum," diye soludum.

"Emin ol, bu gece yaşadığım tatmini hayatım boyunca yaşamadım," dedi. Kelimelerindeki o dürüstlük içime işlemişti. "Ama olmaz, istediğin şeyi yapamayız."

"Her şekilde seni hissetmek isterdim," dedim aynı dürüstlükle. "İlk seferim için sadece ikimizin olmasını istiyorum, aramızda hiçbir şey olmadan. Sadece sen ve ben."

"Alçin, geri çekilecek kadar kendime güvenmiyorum," dedi en sonunda. "Kontrolümü kaybetmiş durumdayım. Bunların hepsi benim için de ilk, yavrum. Siktir! Alçin, en azından konuşurken rahat dur, güzelim!" Sadece keşfetmeye çalışıyordum. "Bu durumu riske atamayız," dedi ve o an oturduğu yerden doğrulduğu gibi beni belimden kavrayıp kucağına oturttu. "Ama sana başka bir şey verebilirim."

Gözlerim beklentiyle parlamış olmalıydı. Gözleri, kucağındaki çıplak bedenimde dolandı. Hayranlık ve gizleyemediği diğer her duyguyu puslu katran karası bakışlarında görebiliyordum ve bu his gerçekten de en büyük tatmindi belki de. Birbirimizle birbirimizin ilklerini paylaşıyorduk ve inanılmazdı, çok özeldi.

"Çok güzelsin," diye soludu, nefes nefese. "Canımı yakacak kadar güzelsin, Alçin." İki yanımdaki elleri bel oyuntum boyunca gezindi. Göğüslerime geldiğinde ikisini avuçlarının arasına alıp sıktı. Dikleşen göğüs uçlarımın hassasiyetle sızlaması, benim de onun kucağında sızlanmama neden oluyordu. "Şimdi kucağıma biraz daha yerleş," dedi, soluklarımız birbirine karışırken. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Kendini bana bırak ve sadece hisset."

"Sen de..." dedim, ellerimin altındaki sert kaslarını sıkarken. "Sen de hisset."

Sonrasında hayat sanki bana başka bir yanını göstermişti. Bedenlerimiz bir olmasa bile bu şekilde onu en mahrem yerimde hissetmiş, yalnızca onun varlığıyla bilmediğim diyarlarda, bilmediğim sularda yüzmeye başlamıştım. Yatakta sırtüstü yatıyordu ve ben onun erkekliğinin üzerindeydim. Gözleri

bedeninde ve görlerimde dolanıyor, bu dünyadaki en güzel kadın benmişim gibi her bir noktamı özenle seyrediyordu.

Onun bedeninin üzerinde yeni hislerin anahtarlarını bulurken bazen derinden yükselen farkındalık dalgasına kapılıyor ve yüzdüğüm suların içinden o dalganın eksenine dahil oluyordum. Sevişiyorduk. Sevdiğim adamla bedenlerimiz hiçbir engel olmadan birbiri üzerindeydi, sanki o uçsuz bucaksız bir deniz, bense onun üzerindeki hırçın dalgalardım. Bedeni boyunca o suların üzerinde kayıyor, onu hissediyor ve onda kayboluyordum. Bu insanüstü deneyim tam anlamıyla birleşmemiş olmamıza rağmen aklımı başımdan alıyordu. Tüm bedenimde artık kırmızı alarmlar değil, volkanlar birbiri ardına patlamaya başlamıştı.

"Beni getirdiğin şu hale bak," dedi erkeksi sesiyle. "Yine beni plansız bıraktın. Ne önünü düşündüm ne arkasını. Konu sen olunca beyinsiz birine dönüşüyorum."

Uzanıp dudaklarımla dudaklarını kapadım ve bu beklenmedik hareketimle bedenlerimiz başka bir hissin kapısını açtı. "Ah..." Bu hiç beklemediğim bir şeydi. Böyle hissettirmesini, bu kadar iyi hissettirmesini beklemiyordum.

Dudaklarımı araladım. Dili dudaklarımın arasında gezintiye çıktığında elleri beni keşfe çıkmış, bense ona izin vermiştim. Dudaklarımızın arasındaki iniltilerimiz, soluklarımız gibi birbirine karıştıkça karıştı.

Kırmızı alarmlar da volkanlar da yoktu, her biri birbiri ardına patlayan ampuller gibi patlamış ve etrafı cam parçalarına boğmuştu.

Artık o denizin ellerinden kaçıp deli gibi koştuğum o patikanın sonundaydım. Buna rağmen onu her bir noktamda hissediyordum. Bu kaçıncı sondu? Bundan başka bir son var mıydı? Bilmiyordum. Fakat bu kez bu sonda, bu uçurumun tepesinde yalnız değildim. İniltilerimizin birbirine karıştığı, nefeslerimizin birbiri ardına hızlandığı ve en saf halimizde birbirimizin olduğumuz bu anda yalnız değildim.

Ve bu kusursuz zaman diliminde dudaklarımdan dökülen tek şey onun ismiydi.

Onun dudaklarından çıkan erkeksi ve güçlü sesin adımı tekrarlaması ise beni daha da uca sürüklüyordu. Sadece bu bile böyle hissettiriyorken onunla tek bir beden olmanın nasıl hissettireceğini düşünmekten çıldırmak üzereydim.

İkimiz de sona geldiğimizin farkındaydık. Gözleri bir saniye bile uzaklaşmıyordu gözlerimden. Ona bakarken en derinini görebiliyordum. Her anlamda çok farklı bir şeydi bu. En savunmasız, en saf ve en ilkel halimizdeydik. Tek bir dokunuşuyla dahi beni tüketmeye yeminli gibiydi. Sürekli

olarak adımı anıyordu dudakları. Sürekli olarak ne kadar güzel ve kusursuz olduğumu fısıldıyor, sadece gözleriyle değil, kalbiyle ve kelimeleriyle seviyordu beni.

El ele çıktık o uçurumun tepesine. Birden bastıran sağanak yağmurun altında bir an bile düşünmeden buz gibi suların içine bıraktık kendimizi. Deli gibi titreyen bedenim, dudaklarından adım dökülürken gerilmiş bedeninin üzerindeydi. Kendine gelmesi, kendime gelmem sanki asırla alacak gibiydi. Başı geriye düşmüş, bir eli belimi sımsıkı sararken diğeri saçlarımın arasından başımı kucağına çekmişti. Göğsümüz aynı anda inip kalkıyordu.

Tüm bu yoğun duygular sebebiyle ona izin vererek kucağına düştüm, üzerine yattım ve kollarımı boynuna sarıp, ikimizin de hâlâ hızlı hızlı inip kalkan göğüsleri tek bir ritimde buluşana kadar o şekilde kaldım. Parmakları saçlarımı okşuyor, başımın üzerine ufak öpücükler kondururken bir şeyler fısıldıyordu. Üzerime yatağın üstündeki örtüyü örterken ve ben uykunun kollarına kendimi bırakmadan hemen önce duyduğum tek şey bir başka iltifattı.

"Sana tapıyorum," demişti. Bana davetteki o şarkıyı tekrar çevirir gibi. "Sevgi ve aşk... Sanırım bunlar bile az kalıyor senin için."

"Her zaman benim varoluş nedenimdin,
Sana tapmak benim dinimdi.
Ve dudaklarında buldum,
Sıcaklığı, aşkı ve tutkuyu."

Gecenin bir saatinde -ne zaman olduğuna emin değilim- uyandığımda, üzerinde siyah bir *boxer*'la bacaklarımın arasına oturmuş, elindeki peçeteyle beni temizliyordu. İçime ince, başka bir sızı aktı. Her an, her şeyden önce beni düşünmesi... Bu adam gerçekten kusursuzdu.

"Ne yapıyorsun?"

"Seni temizlememiz gerekiyor," dedi. Bakışlarımız birleşince, uzanıp önce dudaklarımı, ardından pamuklu bir peçeteyle sildiği kadınlığımın hemen üstünü öptüğünde nefesim kesildi. "Sen uykuna geri dön, ben burayı halledip yanına geleceğim." Suratındaki o hoşnut ve keyifli gülümseme beni de güldürdü. Başımı sallayıp tekrar uykunun kucağına bıraktım kendimi.

Hava hâlâ aydınlanmamıştı ama o kadar susamıştım ki susamama uyandım. O ise uyanıktı. Çıplak göğsüne yatıp uyumuştum. "Su var mı?" diye sordum. "Yoksa aşağıya mı inmek zorundayım?"

Yan taraftaki ufak şifoniyerin üzerindeki cam sürahiden bir bardak su doldurup bana uzattı. Sanki aylardır su içmemişim gibi tüm bardağı kana kana içtikten sonra bardağı eline tutuşturdum ve başım tekrar göğsüne düştü. İçim yanmıştı sanki.

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden uyumuyorsun?"

Arsız bakışları üzerimde gezerken, "Uykudan daha önemli şeylerle uğraşıyorum," dedi.

"Ne gibi?"

"Sen gibi."

Güldüm. O da güldü. Her şey o kadar farklı hissettiriyordu ki bazen bir peri masalındaymışım gibi hissediyordum. Sanki her an her şey birden puf olup uçacak ve ben tekrardan odama, depresif hallerime geri dönecektim.

Bir süre konuştuk. Güldük hatta uzanıp telefonumdan saçma sapan şarkılar bile açtım. Bana bir sürü şey anlattı. Ben ona bir sürü şey anlattım. Uykusunun geldiğini anladığımda ise görevimi başarıyla tamamlamış olmanın verdiği bir özgüven yayılmıştı bedenime.

"Ablamla ortak olmaya karar verdim," dedi. "Bunu ona yarın söyleyeceğim tabii ama ilk önce sen duy istedim. Sence sevinir mi?"

"Sevinmek ne demek, Melih?" dedim, yerimden doğrulurken. Çok heyecanlanmıştım. Zeynep ablanın Belkıs kaçırıldığında söyledikleri tüm o şeyler birer ikişer doluştu zihnime. "Çok mutlu olacağına eminim."

"Ama sanki istemeyecek ve beni geri tepecek gibi hissediyorum."

"Biraz zaman vermen onun açısından çok iyi olabilir," dedim. "Çok zor bir dönemden geçiyor ama en sonunda yanında çalışan bir çalışandan bir ortağa yükselmenin ne demek olduğunu kavradığında, ona verdiğin değerin ne kadar büyük olduğunu anlayacaktır."

"Umarım dediğin gibi olur."

"O zaman yarın elimde bir çiçekle şirketinizi ziyaret edeyim," dedim. "Hem de en sevdiği çiçeklerden birini alayım. Şakayık. Zeynep abla bayılır şakayığa." Uzanıp alnımdan öptü ve sonrasında bir şey hatırlamış gibi kalktı. "Nereye?"

"Resmen beynim resetlendi, anasını satayım. Bekle, geliyorum," dedi. Siyah çamaşırıyla merdivenlerden aşağıya inerken poposunu kestim biraz. Ve bir kez daha emin oldum, her anlamda kusursuzdu.

Elinde tozpembe bir kutuyla geldiğinde onu daha evvel aşağıda, ellerinde gördüğümü anımsadım. Diğer elindeki siyah kutuyu şifoniyerin üzerine koydu. Gelip tam karşıma oturdu. Ben de üzerimdeki örtüye sarınıp karşısında bağdaş kurdum. Saçları dağılmıştı, alnına dökülen saç tellerini parmaklarının arasıyla arkaya doğru taradığında kasılan pazılarına kaydı bakışlarım. Bazen ona bakarken nereye odaklanmam gerektiğini kestiremiyordum.

"Normalde bunu şu an vermemem gerekiyordu. Ve normal şartlarda bu şu an sende olmalıydı," dedi. Sanırım bana açıldığında verecekti bu kutuyu ama sonrasında ikimizin de aklı başından uçup gitmişti. "Fakat öngöreme-

diğim birtakım olaylardan dolayı..." dediğinde kıkırdadım. Aslında o da gülmek istemişti de işte, ciddi olması gerekiyordu sanırım. *Olaya ayak uydur.* "Hâlâ bende şu an bu kutu."

Meraklı gözlerle onu izliyordum. Elindeki kutuyu yavaşça açtığında içinden aklımın hayalimin alamayacağı kadar güzel bir kolye çıktı. Şaşkınlık, tüm yüzüme yayılmış olmalıydı. Kutusundan beyaz, radyum kaplama, ucunda bir çalıkuşu olan haddinden fazla mütevazı bir kolye çıkardı. Bugün kaçıncı duygusallığımdı bu, bilmiyordum. Parmaklarım uzanıp kolyenin ucundaki çalıkuşu simgesini kavradı. Kuşun üzerinde dikkatli bakıldığında görülebilecek, ince işleme gibi duran kızıl parıltılar vardı ve o an kalbimden vurulmuşa döndüm.

Bu, hayatımda görüp görebileceğim en güzel kolyeydi.

Eşi benzeri yoktu. Sadece benim içindi. Bakışları, zihnimdeki her bir düşünceyi doğrular nitelikteydi. Beğendiğim her halimden belli oluyor olacak ki suratındaki o gergin ifade silinmiş ve yerini hoşnut bir tebessüm almıştı.

"Haddinden fazla kafa patlattım," dedi en sonunda. Bakışlarım kolyeden kopup güzel suratında toplandı. "En sonunda bunda karar kıldım. İyi bir tercih miydi inan, bu ana kadar bilmiyordum."

"Bu, hayatım boyunca gördüğüm en kusursuz kolye," dedim içtenlikle. "Çok beğendim, Melih."

"Gel, takalım o zaman."

Arkamı döndüm ve saçlarımı önüme doğru aldım. Saniyeler içinde belli belirsiz bir soğukluk tenimle bütünleştiğinde ona döndüm. Saçlarım her taraftaydı. Uzanıp kolyeye takılan saçlarımı omuzlarımın üzerine serdi. "Güzel oldu mu?" diye sordum, çocuksu bir heyecanla. "Yakıştı mı?"

"Sana yakışmayacak tek bir şey yok bu dünyada, Kızıl Çalıkuşu."

Uzandım ve gevşemeye başlayan çenesini kavrayıp dudaklarımızı birleştirdim. İkimizin de gülüşü büyüdü, dişlerimiz birbirine değdi. Geri çekildiğimde hâlâ şifoniyerin üzerinde duran ve aşağıdayken görmediğim siyah kutuyu işaret ettim. "Bu ne?"

Uzanıp siyah kutuyu aldı. Açtığında siyah bir zincir gördüm ve hemen yanında alyansımızı. "Bu zinciri ciddi anlamda çok aradım," dedi. "Alyansı kaybetmeyi göze alamazdım. Nereye koyacağımı düşünüp durdum. Boynuma asmıştım ama sonrasında o zincirin alyansın ağırlığını taşıyamayacağını düşündüm. Senin kolyeni düşünürken kendim için de bu zinciri yaptırdım." Uzandım ve alyansla zinciri kutusundan çıkardım. "Bu gece, ikimizin de boynunda birbirimizi tamamlayan kolyeler olsun istedim. Onu da elime yüzüme bulaştırdım," dedi.

"Hayır, saçmalama. Her şey kusursuz." Alyansı zincire geçirdim ve ona

doğru yaklaşıp kolyeyi boynuna taktım. Kaslı bedeninin üzerine düşen siyah zincirin ucunda parlayan alyans haddinden fazla iyi duruyordu. O an içime tarifi zor bir kıskançlık tohumu ekildi. Onu bu şekilde sadece ben görmek istedim, sadece bana ait olması için resmen çıldırdım. "Haddinden fazla iyi," dedi dudaklarım.

Bu sefer ben de kalktım ve ardımda meraklı gözler bırakarak, aşağıya inip çantamı kaptığım gibi tekrar yukarıya koştum. Bir yandan üzerimdeki örtüyü tutuyor, diğer yandan koşuyordum. "Düşeceksin," dediği an sendeledim. Kendine haksızlık ediyordu, her şeye karşı bir öngörüsü vardı adamın. Kendimi toparladıktan sonra geçip yanına oturdum.

Çantadaki siyah kutunun içindeki alyansı çıkardığımda bakışlarımız birleşti. "Yanımdan hiç ayırmıyorum," dedim. "Bu kutuyu da annemden aldım. Ona ilk *anne*, deyişimin hediyesi bu kutunun içindeydi. Kolye hâlâ annemin boynunda, onun için çok değerli. Bu alyans da benim için çok değerli, bu yüzden onu burada saklıyorum." Uzanıp boynumdaki kolyeyi açtım ve alyansı bir ucundan geçirdim. "Ama bundan sonra yapabildiğim her an, ben de tıpkı senin gibi onu burada, boynumda taşımak istiyorum." Alyans, kolyenin ucundaki çalıkuşunu ortaladığında görsel bir şölen sunmuştu. Arkamı döndüm ve saçlarımı tekrar önüme çektim. "Takar mısın?"

Klipsin kapanma sesi sessiz odada duyuldu. Ona döndüğümde, "Bu alyansı taşır, değil mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Sonrasında, "Ama eğer taşımazsa başka bir zincirle değiştiririz," dedi. Sırtını yatağın başlığına yasladı ve kollarını başının altına alıp benim kolyeme aşkla bakışımı izledi. Arada gözlerim kollarına, gerilmiş ve kasılmış kaslarına gitse de kendime hâkim olmam gerektiğini birçok kez aklıma getirmeye çalışıyordum.

Artık uyumamız gerekiyordu. Sabah erkenden kalkmalıydık. Melih işe, ben de eve gitmeliydim. Kucağına çekildim ve kollarımı bedenine sardığım sırada sanki ilahi bir güç onların birbirinden ayrılmasına izin vermiyormuş gibi alyansları yan yana getirmişti. Zihnim bulanana, alyanslar sarı bir ışık yumağı haline gelene kadar onları izledim. Sonrasında uyku beni kollarının arasına davet etti.

Bungalovdan ayrılmayı hiç istemedim. Araca bindiğimizde aklım hâlâ evdeydi. Birkaç kez tekrar gelebileceğimi söylediği için içime su serpilmişti. Birkaç gün daha kalmayı çok isterdim. Buranın, anılarımda derin bir şekilde yer edindiğine emindim. Öldüğüm zaman geçecek o yedi saniyelik hayat çizelgemde sıra buraya geldiğinde gülümseyecektim.

Çıkmadan önce duş aldığımız için ikimizin de saçları hâlâ nemliydi. Ku-

rutsam da gür saçlarımın tam olarak kuruması uzun bir süre demekti. Bense sıkılıp Melih'in saçlarını kuruttum ve kendi saçlarımı tepemde topladım. *Kurudu*, diye yalan söyledim, tabii ki inanmadı ama bu seferlik ses etmedi.

Eve vardığımızda beni alt mahallede bırakmasını söyledim. *Bu saatte herkes dışarıdadır*, desem de dinlemedi. Saçlarımın hâlâ ıslak olduğunu, havanın estiğini ve beni bu halde dışarıya çıkartmayacağını belirtti. Zaten yol boyunca camı açmama bile izin vermemişti.

Neyse ki mahallede kimse yoktu. Bizi bilmeyen kimse yoktu aslında. Lalezar ablaya ve Cengiz abiye yakalanmıştık. Lalezar ablanın suratındaki o hin gülüş yanaklarımın kızarmasına neden olmuştu. Melih keyifli bir şekilde gülse de ben boynuma kadar bozarmıştım.

"Şu an seni öpemem, değil mi?" diye sordu, arabadan indiğimde.

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Her an yakalanabiliriz."

"Yanağından arkadaşça öpsem?"

"Melih, bu konuda sana pek güvenmiyorum."

"İyi yapıyorsun. Akıllı kızsın."

"Teşekkür ederim," dedim gülerek. Çantamı taktım ve yol boyunca yediğimiz tüm o şeylerin çöpünü doldurduğum poşeti kavradım. "Hadi, ben gidiyorum. Sen eve mi?"

"Giyinip çıkmam lazım. Sen de biraz uyu."

"Zeynep ablaya çiçek alıp yanınıza geleceğim. Uyuyamam."

"İnat ettin, değil mi? Koydun onu artık kafaya." Başımla onayladım. "Bekleyeyim mi seni?"

"Yok," dedim. "Sen git. Benim hazırlanmam falan uzun sürer. Hem daha çiçek seçmem gerekiyor. Zamanını alırım."

"Alt tarafı şakayık. Hepsi aynı değil mi?"

"Cahil cahil konuşma ya, olur mu öyle şey? Tabii ki aynı değil," diyerek, ona ölümcül olduğunu düşündüğüm bakışlar atıp dışarıya çıktım.

Eve girmeden hemen önce, "O saçlarını kurut, saçlarını," dedi.

İçeri girdim. Annem hâlâ uyuyordu. Saçlarımı kurutup, kıyafetlerimi değiştirirken odaya girdi. Beni sorgulayacak sandığım için kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Annem resmen aklımı aldı. Beni baştan aşağıya süzdü, üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Eğilmiş, ayak bileklerimin üzerinde toplanan beyaz çoraplarımı giyerken yakalamıştı beni. Öylece kalmıştım.

"Anne, bir şey mi oldu?"

"Ne zaman geldin sen?"

"Az önce."

"Ben neden duymadım?"

"Uyuyordun, benim de anahtarım vardı. Zile basmadım."

"Sen kaçtır eve gelmemeye başladın. Bir şeyler karıştırıyorsun ama hadi bakalım."

"Anne, Zeynep abla söyledi ya, ne karıştıracağım." *Allah aşkına, Zeynep abla ne söylemişti ki?*

O gözlerindeki ifade saniyesinde bozulup, yerini eski hali alınca ona hâlâ aynı şekilde baktığımdan emindim. "Ay, Alçin," dedi. Kahkahası, cadı kahkahasına benziyordu. "Biraz uğraşayım dedim, altına edecektin, anneciğim."

"Ne bileyim, anne ya! Aklımı aldın. Hayır, bir de ne yaptım sanki?"

Asıl soru, ne yapmadığın, Alçin. Vicdan azabı yükleniyor. %98.

"Şimdi nereye böyle? Kahvaltı ettin mi?" Beni kim bilir nerede biliyordu, o yüzden ne cevap vereceğimi seçemedim. Gerçi acıkmamıştım da. Melih'le kahvaltı etmiştik.

İkinci sorusunu önce cevaplayıp, "Ettim," dedim. "Melih abinin..." *Melih'e abi demek ne zor artık, değil mi? Hem de ne zor!* "Şirketine gideceğim. Zeynep ablaya ortaklık teklif edecek bu sabah. İçimden bir ses kabul edeceğini söylüyor. Ben de ilk tebrik edenlerden biri olmak için ona en sevdiği çiçek olan şakayık almak istedim."

"Benden de selam söyle o vakit."

"Ama kimseye söyleme, aramızda. Hâlâ kimse bilmiyor."

"Sen nasıl biliyorsun o zaman? Kim söyledi sana bunu?"

Sıçış yüklendi. %100.

"Bahçe kapısını açarken Melih abiyle karşılaştım. Biraz heyecanlıydı, sebebini sorduğumda anlarım."

Vicdan azabı yüklendi. %100.

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Ay, çok sevindim vallahi. İyi oldu, iyi." Bana baktı. "Sen zayıfladın mı ne? Kızım, azıcık dikkat et, yemek ye. Cevher teyzen haklı, biraz ele gel."

Üzerime koyu kırmızı elbisemi giydim. "Anne, lütfen. Sabah sabah *yemeğin salçalısı, kadının kalçalısı* tiradını dinleyemeyeceğim." Etrafımda döndüm. Kalçalarımın altında biten hafif pileli, üzerinde çiçekler olan elbisemi ona göstermek için yanına yaklaştım. Saçlarımı kurularken kolyemdeki alyansı tekrardan siyah kutuya koyduğum için memnundum. Anneme işte onu açıklayamazdım. "Nasıl olmuş?"

"Üşüyeceksin bununla."

"Üzerime ceketimi alacağım," dedim. Siyah deri ve yanlarında sahte kürkler olan ceketimi hızlıca üzerime geçirdim. Birkaç beden büyük aldığımdan elbisemin birkaç santim üstünde duruyordu. "Bak, böyle."

"Bacakların çıplak."

"Dışarıda Rusya soğuğu yok, anne."

"İyi hadi, güzel olmuşsun." Uzanıp yanağımı sıktı. "Özlüyorum seni. Arada yanıma uğra da analı kızlı biraz Müge Anlı izleyelim."

"Anne kız aktivitemizin bu olması biraz garip ama tamam, izleyelim."

Yüzüme hafif bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımı öylece bıraktım. Yanaklarım al aldı, dudaklarım haddinden fazla kırmızıydı. Yüzüme can gelmiş gibi duruyordu. Pek fazla makyaj yapmadım o yüzden. Dudaklarımı, üzerimdeki elbisenin tonlarına yakın ısıttıktan sonra siyah *Oxford* ayakkabılarımı parmağıma takıp çantamı aldığım gibi çıktım.

Metroya binmeden hemen önce yolun yan tarafında kalan çiçekçiye doğru yaklaştım. Daha ilk bakışta kalbimi çalan pembe şakayıkları işaret ettim ve satıcı kadın siparişimi hazırlarken dışarıdaki diğer çiçekleri izledim. Birkaçının fotoğrafını çektim.

Satıcı kadın birkaç haftalık harçlığımı dudaklarının arasından kulaklarıma ulaştırdığında çiçek buketini kavradım ve çantama baktım. Elimle çantamın içini neredeyse deldim ama yoktu. O an, kollarımdaki çantanın, Melih'le gittiğimde taktığım çanta olmadığını ve cüzdanımın o çantanın içinde kaldığını anladığım andı. Dudaklarımdan kaçan küfrü neyse ki sessiz etmiştim.

"IBAN varsa eğer direkt oraya atayım," dedim. "Cüzdanımı evde unutmuşum. İnternet bankacılığı aracılığıyla ödeme yapsam olur mu acaba?"

"Maalesef," dedi yaşlı kadın.

"Peki, QR kodla ödesem?"

"Vallahi kızım, ben kredi kartıyla ödeme almayı bile yeni öğrendim. Bu dediklerinden hiç anlamam ki."

Kadın da haklıydı. Tam kucağımdaki haddinden fazla güzel çiçekleri yaşlı kadına veriyordum ki arkadan bir ses yaklaştı. Ya da belki bir süredir oradaydı. Bilemiyorum.

"Eğer sakıncası olmayacaksa ben ödemek isterim," dedi. Önce etrafıma baktım, ardından arkama döndüm ve sesin sahibinin simsiyah bakışlarıyla karşılaştım. Uzun boyu, ona alttan bakmama neden oluyordu.

"Hiç gerek yok. Ben hallederim." Tekrar yaşlı kadına döndüm. "Evim birazcık geride, bunlar şurada kalsa da ben cüzdanımı alıp gelsem olur mu?"

"Söz veremem, güzel kızım. Biliyorsun, yol ortasındayız, gelenim gidenim çok oluyor." Çok haklıydı kadın.

"Lütfen, bırakın ödeyeyim," dedi aynı ses. Koyu lacivert takım elbisesinin cebinden telefonunu çıkardı. "Az önce belirttiğiniz gibi siz de bana internet aracılığıyla geri ödersiniz. Olmaz mı?"

Olurdu. İşte bu olurdu. "Tamam, bunu kabul edebilirim," dedim.

Genç, neredeyse yirmilerinin ortasındaydı. Giyinişine, üzerindeki takım

elbisenin muntazam dikişlerine bakılacak olursa haddinden fazla varlıklı bir insana benziyordu. Uzanıp kredi kartıyla ödemeyi yaptıktan sonra elimde telefonla ona döndüm.

"Aslında gerek yok ama kendinizi iyi hissedecekseniz..."

"Lütfen," dedim. "Dinliyorum." IBAN numarasını söyledi ancak çok uzun olduğu için bir noktadan sonra telefonumu alıp devamını ekledi ve adını da yazdıktan sonra bana uzattı. Hızlıca ödemesini yapıp ekrandaki yeşil tiki ona doğru gösterdim. "Teşekkür ederim," dedim. Satıcı kadına, "Hayırlı işler," dedikten sonra kucağımda mis gibi kokan çiçeklerle metro durağına ilerlemeye koyulmuştum.

Allah'tan akbilim bu çantanın içindeydi. Öğrenci akbili değildi çünkü o da cüzdanımdaydı ama en azından bunun içi doluydu.

Metro, arabaya nazaran yolu epey uzatsa da trafiğe takılmadığı ve benim de halihazırda bir arabam olmadığı için seçtiğim bir toplu taşımaydı. Şirketin birkaç sokak gerisindeki durağından indim. Rüzgâr hafif esiyordu ama üşütecek kadar değildi, tam tersi giydiğim ceket sıcaklamama bile neden olmuştu. İstanbul böyleydi işte, bir günü bir gününe asla uymazdı. Bir gün tişörtle çıksan terler, diğer gün kat kat giyinsen hâlâ üşürdün ama bunun tam tersi de geçerliydi.

Şirketten içeriye girdim. Stajyer Salih beni tanımış olacak ki yanıma geldi ve içeriye girmem için açılır kapanır kapıya boynundaki isimliğini okuttu. Asansörde bana eşlik ederken biraz konuştuk. Benden sadece iki yaş küçüktü. Stajını bulmakta çok zorlandığını ama Melih'in onu yüksek notlarını takdir ederek yanında staja başlattığını söyledi. O an aklıma abimin söyledikleri gelmişti. Bünyesindeki avukatları da bu şekilde aldığına bir kez daha emin oldum.

Salih, beni Melih'in odasının olduğu katta bıraktıktan sonra onu geride bırakarak ilerledim. Kapı ardına kadar açıktı ve içeriden sesler geliyordu. Konuşanlardan birinin Melih olduğunu biliyordum. Diğer ses ise tanıdıktı, ardından Zeynep ablanın sesini duydum. Tam kapının önüne gelip kapı açık olsa da elimin tersiyle çalacağım sırada üçünün de bakışları bana dönmüştü ve o an Melih'in söylediği son cümle öylece havada asılı kalmıştı.

"Ünal," demişti, dişlerinin arasından. "Şirketimden sen mi defolup gidersin yoksa ben mi çıkartayım seni?"

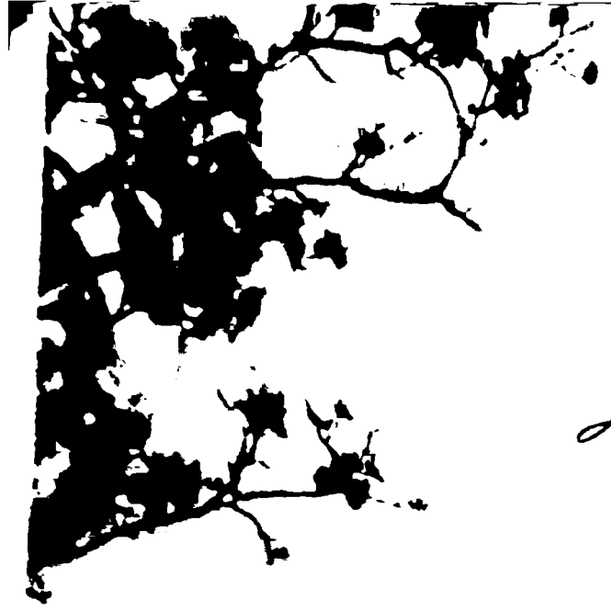
Bakışları üzerimde gezindi ve beni baştan aşağıya süzdü. "Hadi ama kuzen," dedi, o tanıdık ses. "Bak, Alçin de geldi. Sinire, strese ne gerek var şimdi, öyle değil mi?"

Kuzen.

Ünal.

O an gözlerimin önüne IBAN'da yazan ad ve soyadının ilk iki harfinin göründüğü kısım gelmişti. İzlendiğimin verdiği o korku toplu iğnelerce bedenime batmaya başlarken, hâlâ zihnimde aynı görüntü oynayıp duruyordu.

Ün Ci******

8

Aşkın Anatomisi

Korkunun bilinmezlikle bezendiği ve insanın içine zehirli bir yılan gibi tünediği noktadaydım. Nasıl bir durumun ortasındaydık? Nasıl insanlarla karşı karşıyaydık? Bu insanlar kimdi? Sessizliğin hüküm sürdüğü birkaç saniyede zihnimden geçen sorular bunlardı fakat hepsinin cevapsız bırakılması, bana bu sürenin gözlerimin önünden akıp giden yılları çaresizlikle izliyormuşum hissini veriyordu.

Kucağımdaki çiçekler sanki tonlarca ağırlıktaydı artık. Soğuk terler ense kökümde hüküm sürerken bedenimi kontrol edemediğimi fark ettim. Takip edilmiştim. Tanımadığım bir adamın anlık iyiliğini hoşgörüyle karşılarken aslında bir oyunun ortasındaymışım. İçim tekrardan ürperdi ve o an gözlerimiz tekrardan birleşti. Suratındaki kendini beğenmiş ifade neler düşündüğümü hisseder gibiydi ve o saniyede hissettiğim tek şey sadece mide bulantısıydı.

"Çek o gözlerini kızın üzerinden!"

Melih'in odayı dolduran ve beni zihnimin içinden çıkaran kelimeleriydi bunlar. Kapının önünde öylece kalakalmıştım, ne içeriye adımlayabiliyordum ne de dışarıya. Ağzımı açıp bir şeyler söylemeliydim çünkü Melih'in üzerimdeki bakışlarından endişe akmaya başlamıştı. *Kendine gel, Alçin! Şok oldun, farkındayım ama kendine gelmelisin!*

Adının Ünal olduğunu öğrendiğim adam istenmediğinin çığlık çığlığa bağırıldığı odada geçip, koltuğa otururken yüzünde haz dolu bir ifade vardı. Melih'in sertleşen çehresinden birazdan olacakların pek de hayra alamet olmayacağını pekâlâ anlayabiliyordum. İçimden bir ses onun yanına gitmemi haykırıyordu.

"O kadar yıl oldu, bir kahveni içmeye geldim ama yaptığına bak, Melih."

Melih, eliyle çenesini sıvazladığında adımlarımı hızlandırıp yanına git-

tim. Çiçekleri Zeynep ablaya bu şekilde vermek istemezdim ama yüzümde buruk bir tebessümle kucağına bıraktım, ardından tekrar Melih'e döndüm. Siniri atmosferin dışından bile hissedilebilecek kadar büyük, nefreti ise tüylerimi ürpertecek kadar güçlüydü.

"Ünal." Zeynep ablanın kardeşine nazaran daha ılımlı çıkan sesine döndüm. Doğrudan karşıdaki koltukta oturan adama bakıyordu. Zeynep abladan bana dönen bakışlarına baktığımda, gözlerinin aslında ne kadar da Melih'e benzediğini fark etmemi sağladı. Simsiyah, katran karasıydı. Ama eksikti. Melih'e bakarken ısınan, o karanlık ve uçsuz bucaksız okyanusları andıran katran karası gözler gibi değildi. Beni ürkütüyordu, oysaki onu ilk gördüğümde sadece herhangi birisiydi. "Bir sorun çıkarma ve lütfen şirketi terk et. Tekrar etmek istemiyorum, anladın mı?"

"Hadi ama Zeynep abla. Sadece Türk kahvenizi içmek istiyorum. O kadar yılın hatırına bir kahveyi çok mu görüyorsunuz, Allah aşkına?"

"O kadar yılın hatırına?" Melih'in kinaye dolu ve alaylı kahkahası yükseldi. Resmen ona doğru atılmak üzereydi, kolunu tuttum ve ona biraz daha sokuldum. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sanki size o yıllarda katlanmak zorunda kalmamışız gibi bir de o zamanların hatırına kahve mi içmek istiyorsun?" Melih'in bu halleri bana her zaman abimi anımsatıyordu. Sinirine hâkim olamıyordu, her halinden belliydi. "Ünal!" dedi, dişlerinin arasından. "Sabrımın son kırıntılarındayım ki ben görüp görebileceğin en sabırlı insanımdır," diye soludu. "Şirketimden siktir olup git!"

Fakat onun gideceği yoktu. Melih'i sinirlendirdiğinin farkındaydı, bu ona resmen haz veriyordu. İçimdeki öfke neredeyse patlayıp dışarıya süzülecekti fakat şu an burada sakin olması gereken tek kişi varsa onun da ben olduğunun farkındaydım. Zeynep ablayı bile ilk kez bu şekilde görüyordum. Bebeğinin maruz kaldığı tüm o günlerin en büyük nedeniydi bu adamlar. Bu kadar sakin olabilmesi bile mucizeydi. Kendimi onun yerine tam olarak koyamazdım ama şu an içimdeki nefretin boyutundan daha ve daha büyük olacağından emindim.

Aklı başında biri olmak zorundasın. Bunu birinin yapması gerekiyor.

"Tamam," dedim. Sesimin titrememesi için verdiğim o mücadeleden galip ayrıldığım için memnundum. Uzandım ve masanın üzerindeki telefonu kavradıktan sonra telefonun üzerinde yazan numarayı tuşladım. "Soğuk bir su lütfen," dedikten sonra teşekkür edip telefonu kapattım.

Siktir olup gitmeden önce soğuk su içsin! Türk kahvesi içirip sefasını sürmesine izin vermeyecektim herhalde.

"Teşekkür ederim, Alçin," dedi Ünal. "Senin diğerlerine nazaran daha

kibar olduğunu tahmin etmiştim. Zaten çok tatlı bir kızsın, bunu çiçekçinin önünde anlamıştım."

Melih, *çiçekçi mi ne alaka*, der gibi baktı gözlerimin içine. Her şey o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki resmen dilim damağım kurumuştu. Kendime de bir su söylemeliydim.

Parmaklarımın etrafını sardığı kolunu usulca sıkıp bıraktım. Bu, *bu konuda hakkında daha sonra konuşalım*, demekti. Giderek daha da koyulaşan, soru işaretleriyle bezeli bakışları tüm yüzümde dolandı. Ona bu güvenceyi verdikten sonra ise kafasını çevirip koltukta oturan adama baktı.

Suyu gelmişti. Uzanıp cam bardaktan koca bir yudum aldıktan sonra ortadaki masanın üzerine geri bıraktı. "Çiçekler Zeynep ablaya mıydı? Doğum günün falan da değil aslında," dedi. "Öyle değil mi? Yanlış mı hatırlıyorum yoksa? Konağın bahçesinde kutlardık, o zamanlar hava sıcaktı sanki. Güz vakti değildi."

"Sadece hediye," dedim, oldukça sakin çıkan bir sesle. Bakışları önce yüzümde, ardından bedenimde dolandığında Melih'in öne doğru atıldığını hissettim. Kolundan daha sıkı tuttum ve ellerimi kolu boyunca gezdirip en sonunda parmaklarımızı kenetledim. Ünal'ın bakışları ellerimize kaydı ve kaşları havalanıp geri indi.

"Gelinimiz mi?" diye sordu, yapmacık ve alay dolu bir sesle. "Babaannem ne çok sevinir şimdi."

"Bu kadar yeter!" Melih ciddi anlamda kükredi. Yerimden sıçramıştım. Elini sımsıkı tuttum ama nafileydi sanki. Parmakları parmaklarımın arasından kayıp gittiğinde Zeynep ablayla öne doğru atıldık fakat çok geçti. "Sizin oyunlarınıza harcayacak vaktim yok benim. Şirketimden şimdi siktir olup gidiyorsun!" Ünal'ın özenle ütülenmiş takım elbisesinin ceketini kavradığı gibi onu oturduğu yerden bir kuş tüyüymüş gibi tek eliyle ayağa kaldırdı ve kulağına eğildi. Ne dediğini duyamadım ama Ünal'ın buz kesen bakışları duyduklarının pek de hayra alamet olmadığını haykırır gibiydi.

Melih, götünden kan alacak bence.

"Babaannem *hiç misafirperver değilsiniz*, derdi."

"O babana söyle..." Melih onu dinlemediğini belirtir gibi lafını kesti. "Boy ölçüştüğü kişiyi daha tanımıyor. Ben babam değilim, Ünal." Yüzündeki gülümseme resmen buz gibiydi. Tanıdığım Melih'ten oldukça uzak ama olması gerekenin bu olduğunu haykırır gibiydi. "Ben asla pes etmem. Asla geri adım atmam. Sektördeki tek Cihangir olma hayali var ya hani babanın..." Tekrar güldü, etraf buz kesti. "Onu artık anca rüyasında görür." Kendi omzundaki bir tüyü silkeledi. "Siz, uyuyan devi uyandırdınız. Bunun artık bir geri dönüşü yok."

"Buraya sadece geçmiş olsun dileklerimi iletmek için gelmiştim," dedi. "Malum, Zeynep abla son zamanlarda zor günler geçiriyormuş. Ah, çok üzgünüm gerçekten. Belkıs nasıl? Umarım çok iyidir." Bana baktı, Zeynep ablaya bakarak bile konuşmuyordu. "Ben de çiçek almak için uğramıştım ama Alçin'le karşılaştım işte. Aklım uçup gittiği için o an, elim boş geldim, kusuruma bakmayın."

İşte bu noktada yapabileceğim bir şey yoktu. Çünkü öngöremedim.

Çok denedi, gerçek anlamda sakin olmayı denedi ama resmen adamı tahrik ediyordu. Ünal, yüzünün sol tarafına Melih'ten yediği yumrukla birkaç adım gerilemiş, ardından az önce oturduğu koltuğa geri düşmüştü. O an, Ünal'ın da bunu öngöremediğini anlamıştım. Kendini toplarken yüzündeki o ifade bu odada konuştuğu o anların hepsinden farklıydı. Gerçek benliğiydi sanki, saf bir kötülük akıyordu bakışlarından. Bunu yaparken dahi gözleri Melih'le benim aramda gidip geliyordu.

"Size istediğinizi vermeyeceğim," dedi Melih ve benimle onun arasındaki göz temasını kesecek şekilde aramızda girdi. "Belkıs'ı mı sordun? Çok iyi. Daha da iyi olacak!"

"Çık dışarı, Ünal!" Bu kez konuşan Zeynep ablaydı. Sesinin titremesi resmen yüreğimi sızlattı. Yaşayan olayların büyüklüğünü, kızının yaşadıklarını, ona bunları yaşatanların bir zamanlar kuzenim dediği, doğum gününü evinin bahçesinde birlikte kutladığı insanlar olması kim bilir ne zordu. "Çık dışarı!"

Ünal, oturduğu yerden kalkmadan önce bardağındaki suyu büyük bir soğukkanlılıkla içtiğinde resmen burnumdan soluyordum. Ayaklandı ve kapıya yönelmeden evvel Melih'e döndü. "Şirketin isim hakkının bizde olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, o sinsi sesiyle. "Cihangir soyadı sadece bize ait. Senin üzerine basıp geçeceğimiz gibi şirketin ismini de bünyemize dahil edeceğiz."

"Burada oyun oynamıyoruz, Ünal," dedi Melih. "Seninle laf dalaşına girmeyeceğim. Üstünlük sağlama derdinde değilim çünkü buna ihtiyacım yok. Her şey olabildiğince açık. Bu bir ego savaşı değil, ben işimi yapıyorum. Umarım günün birinde siz de sadece işinizi yaparsınız."

Ünal'ın, Melih'e olan bakışlarından akan gerçek anlamda saf nefretti. Bu aileler ne yaşamıştı? İki kuzeni bu şekilde karşı karşıya getiren neydi?

Sonra aniden eski yapmacık tavırları geri geldi ve bana döndü. "Tanıştığıma çok memnun oldum, Alçin," dedi. Kanayan dudağını ceketinin cebinden çıkardığı bezle sildi. "Bir dahakine kahve içelim lütfen, bildiğim çok iyi bir kafe var. Ayrıca tatlıları da çok iyi. Çilekli çikolatalı pastaları ciddi anlamda şahane." Duraksadı. "Ah, kahve yerine istersen şeftalili meyve suyu da içebiliriz, pötürtüsüz."

Bedenim tekrar buz kesti.

Sadece bir avuç insanın bildiği bu ayrıntıyı bilebilmesi mümkün müydü? Şeftalili meyve suyu ve çikolatalı pasta detayını üstüne basa basa söylemese belki de üstünde durmazdım fakat çekip gitmeden hemen önce yaptığı o imalar... İltihaplı bir irin gibi pisliğini akıttıkça akıtıyordu.

Melih'in ona doğru attığı adımların önünde durdum ve ellerimle kaskatı kesilmiş bedenini tuttum. Resmen burnundan soluyordu. Zeynep abla arkasını dönüp kapıyı kapadı ve hâlâ ellerinde duran şakayıkları dikkatlice Melih'in masasının üzerine koyup kendini koltuklardan birine attı. Aynı şekilde hemen karşısına, Ünal'ın az önce oturduğu yere çektim Melih'i. İstemeye istemeye geçip oturduğunda dibine geçtim.

Bir süre sadece sustuk. Kimseden çıt çıkmıyordu. Melih'in yüzünde resmen mimik oynamıyordu. Temas ettiğim bedeni ise hâlâ kaskatıydı. İçindeki öfkeyi ve siniri atamadığı için gerildikçe gerilmişti, bunu görebiliyordum ama tek nedeni bu değildi. Şu an kafasının içinde neler dönüyordu, bilmiyordum ama bunların pek iyi şeyler olmadığı kesindi.

"Alçin," dedi, sessizliği bozarak. Başımı çevirip ona baktım. "Çiçekçideki olay ne? Neyden bahsediyordu?"

Bakışlarım masanın üzerindeki şakayıklara dokundu ve tekrar yüzüne döndü. "Zeynep ablaya çiçek alacağım demiştim ya sana," dedim, gözlerinin içine bakarak. Benimle konuşurken daha canlıydı bakışları, daha hayat doluydu, daha yumuşaktı. Başıyla onayladı ve *devam et*, der gibi baktı. "Cüzdanım dün taktığım çantada kalmış, bense diğer çantamı alıp çıkmışım evden. Çiçekçinin önüne geldiğimde fark ettim. Telefondan ödeyebileceğimi söylesem de sancı kadın yaşlıydı ve yapamayacağını söyledi. Benim de üzerimde nakit yoktu."

"Arasaydın ya beni, yavrum. Gelirdim yanına."

Başımı hızlıca iki yana salladım. "Zaten ben hallediyordum. Eve dönüp cüzdanımı alacaktım, seni bunun gibi basit bir şey için aramam, Melih." Yüzü düştü ama doğru buydu. Onu oraya kadar yoramazdım, kendi rahatım için onu işinden edemezdim. "Sonrasında IBAN üzerinden bana yardımcı olabileceğini söyleyen bir adamla karşılaştım. O da çiçekçideydi. Ücreti ödedikten sonra ben de parayı ona gönderdim."

Devamını getirebildiklerini belli eden bakışları ağırladı suratım. İkisi de aynı şekilde bakıyordu bana. Bense ne yapacağımı bilemez bir haldeydim.

"Alçin'i takip ettirmesi mümkün mü?"

"Şu ana kadar böyle bir geri dönüş almadım," dedi.

"O ne demek?" diye sordum merakla. "Sen beni mi takip ettiriyorsun?"

"Sadece seni değil," dedi, oldukça sakin bir sesle. "Hepinizi." Ablasına

döndükten sonra tekrar bana baktı. "Sıla'yı, annemi, babamı." Bakışları ablasıyla benim aramda gidip geldi. "Bakmayın işte şöyle!" Eliyle yüzünü sıvazladı. "Yapabileceğim başka bir şey yok. Al, bak! Alçin'in peşindeymiş tüm gün!" Resmen küfreder gibi çıkmıştı kelimeler dudaklarının arasından.

Zeynep abla, "Sadece bugün de değil," dediğinde bunu yapmamasını haykıran bakışlarla baktım ona ama beni asla dinlemedi. "Son söylediğini duydun mu? Bunu nasıl öğrenmiş olabilir ki?"

"Bilmem, Zeynep!" dedi, buz gibi sesiyle. "Belki o avukat gibi birilerini daha sokmuştur içimize!"

"Melih, lütfen..." dedim ama hiç oralı olmadı.

"Bunu her seferinde yüzüme vurmaktan geri durmayacaksın, değil mi Melih?"

"Paranoyak oldum, Zeynep! Hayatıma yeni giren, hayatımıza yeni giren herkese diken üstünde yaklaşmak zorundayız artık. Bana gönül koymayacaksan bu hep böyle olacak artık!"

"Gönül koymak mı? Melih, az önce bahsettiğim konunun bununla bir alakası yok. Şu avukat konusunu sürekli yüzüme vurmandan bahsediyorum."

"Aslında ben de aynı şeyden bahsediyorum, abla. Hayatına sonradan girdi ve başımıza gelenlere bak."

"Güvenmediğin birini ortağın yapmak istemezsin artık o zaman," dedi Zeynep abla ve bir hışım ayağa kalktı. Siyah kalem eteğini düzeltip masanın üzerindeki şakayıklara uzandıktan sonra bana döndü. "Çok teşekkür ederim, Çalıkuşu. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, rica ederim," dedim ama o, yüzünde kırık bir gülümsemeyle kapıdan çıkmıştı bile.

"Sikeyim!" Melih'e döndüm. Başını koltuğun sırtına yaslamış ve yüzünü tavana dönmüştü. "Her şeyi berbat etmek zorunda mıyım? Her seferinde aynı boku yiyorum resmen!"

"Bana bak. Melih, bana bakar mısın?" Yüzüne uzanacağım sırada kafasını bana doğru çevirmişti. "Biliyorum, sinirlisin, hak veriyorum sana."

"Sadece sinirli değilim, Çalıkuşu!"

Uzanıp avcumu yüzüne koydum. Gözleri istemsizce yarılandı ve kapandı. Parmaklarımın arasındaki çenesi bir beton kadar sertti ama parmaklarım yüzünde yarım daireler çizmeye başladıkça soluduğu sık nefesleri yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı.

"Zeynep ablayı kırmak istemedin," dediğimde bir çocuk gibi başıyla onayladı. Ona kıyamıyordum. "Saman alevi gibisin, Melih," dedim. "Hızla

parlayıp hızla sönüyorsun ama ardında bir yıkım bıraktığının farkına sonradan varıyorsun." Tekrar onayladı. "Ona da hak vermen gerekiyor. Zeynep abla da çok zor zamanlar geçirdi, geçiriyor hâlâ. Sen de biliyorsun."

"Biliyorum, Çalıkuşu ama..." Sustu, devamını getirmedi. Ses etmedim, sustum onunla birlikte.

"Ne zamandan beri, Melih?" diye sordum. "Belkıs'tan sonra mı takip ettiriyordun bizi?"

Bakışları aralandı. "Zorundaydım. Evin çevresinde olmaları yetmiyormuş gibi geliyor. Ki yetmiyormuş da. Peşinizde olmaları bile yetmiyormuş, Alçin. Adam elini kolunu sallaya sallaya gezmiş senin yanında." O siniri tekrardan yükseldi. "Tek bir haber bile almadım! Tek bir haber dahi!"

"Melih, herhangi biri de olabilirdi. Dışarıda benimle konuşan herkesin haberini mi alacaksın?"

"Mümkünse evet. Görevleri bu, Alçin. Sizi korumak."

"Sürekli takip ediliyormuşum gibi hissetmek..." dediğim anda hızla lafımı kesti.

"Alçin, sadece bir süre, yavrum. Bak, biliyorum, anlaması zor. Bu şekilde yaşaması daha zor ama yapmak zorundayım. Gözümün arkada kalmaması gerekiyor. Diğer türlü hiçbir şeye odaklanamıyorum." Yanımdan kalktı ve masasına geçip oturdu. Bakışlarımla onu takip ettim. Çekmeceden bir dosya çıkarıp masaya koydu. "Hayatım boyunca aldığım en basit iş teklifiydi," dedi, dosyayı işaret ederek. "Bir bok yapamadım, biliyor musun? Çünkü aklım başımda değildi. Çünkü sürekli kafamda dönüp dolaşan o düşüncelerin yoğunluğundan bunları düşünecek bir zaman dilimi yaratamıyordum. Yapmak zorundaydım, sizi korumalıyım, Alçin. Lütfen anla beni, bari sen anla."

"Anlıyorum." Kucağımdaki ellerimi tuttu ve dudaklarını her birine yavaş yavaş bastırdıktan sonra bana döndü. "Ama garipliğini aklımdan nasıl söküp atacağım ya da buna alışabilecek miyim bilmiyorum."

Daha yüzündeki yaralar kabuk bağlamadan yenilerinin açılmış olması tekrar ve tekrar yüreğimi dağladı. Abim ciddi anlamda iyi benzetmişti adamı. Onca konunun ortasında aklıma düşüp beni saniyeler önceki konudan uzaklaştıran tek şey buydu şu an. Pansuman yapmamıştı, belliydi.

Sonrasında bakışlarım parmaklarının üzerindeki tırnak izlerine gitti. Yarım ay şeklinde hafif kızarmış izleri gördüğümde yanaklarıma pompalanan kanın haddi hesabı yoktu. Nereye baktığımı anladığında üstdudağı hafifçe yukarı kıvrıldı ama bana bakmak yerine kafasını kaldırıp tavanı izliyordu. *Pislik, sanki anladığını anlamadık.*

Az önce soğuk su söylediğim telefona uzandım, belime sardığı elleri de

benimle birlikte masanın üzerinde hareketlendi. "Acaba Melih Bey'in odasına ilkyardım çantası getirme şansınız var mı?" Karşı taraftan olumlu bir yanıt aldığımda gülümsedim, Melih ise buna gerek olmadığını belli eder gibi başını iki yana salladı ama umursamadım. "Çok teşekkür ederim, bekliyorum."

Kapı dakikalar içinde çaldığında masadan kalkmak için yeltendim ama belimdeki elleri beni sımsıkı tutmaya devam etti, uzanıp ellerimin arasına aldığım yüzünü kavradım ve uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Anca o zaman bıraktı beni. Kalkıp, ilkyardım çantasını alıp aynı şekilde tam karşısına oturdum.

Masasında oturuyordum. Elleri kucağıma düşmüş, çıplak bacaklarım oturduğu sandalyenin iki yanına ayrılmıştı. İkisinin arasında öylece durup bana bakıyordu. İlk yardım çantasını kucağıma koyduğumda ellerini çekmiş ve beni kavrayarak kendine daha da yaklaştırmıştı. Bacaklarım bu sefer sandalyesinin iki yanından aşağıya sarkıyordu. Güldüğümde onun da yüzü güldü. Bazen gerçekten çocuk gibi bir şey oluyordu. Diğer yandan mutluydum, azıcık da olsa dağılmıştı aklı.

"Yarabantlarını çıkardığını fark ettiğim ilk an uyarmalıydım seni," dedim, dişlerimin arasından. O sırada yaralarını pamuğa sıktığım tentürdiyotla siliyordum. Kaşı çok kötü patlamıştı ama bir kez bile bana mısın demiyordu. "Ama bu sefer kapatacağım üzerini ve iyileşene kadar kaldırmayacaksın, tamam mı?"

"Olmaz, güzelim, toplantım var iki saat sonra. Oraya bu şekilde gidemem."

Suratım düştü, elimde pamukla öylece yüzüne bakmaya başladım. "Ama ya iltihap kaparsa? Kabuk bağlayıp duruyor, tamam ama hâlâ yer yer kanayan kısımları var."

"Alçin," dedi, kocaman eli bacağımı kavradığında. *Odaklan, Alçin!* "Tamam, toplantıya da öyle girerim, bakma bana öyle."

Sıcacık parmakları çıplak bacağımı sıkıp bıraktı. Bu, *bana bak*, deme şekliydi. Elimde pamukla yaralarını temizlerken belli belirsiz birleştirdim gözlerimi ama sonrasında tekrardan kaçırdım. Tüm dikkatimi yerle bir etmişti. Zihnim sadece ellerinin sıcaklığıyla ilgileniyor ve dün geceki o görüntüler zihnimin etrafında döndükçe dönüyordu.

Bana dokunduğu o anlar, çıplak bedenlerimizin birbiriyle ilk teması, sıcaklığını benimle paylaşmaya hevesli kavruk teni, üzerine oturduğumda bana dünyanın en güzel kadınıymışım gibi bakan katran karası gözleri, ellerini en mahrem yerlerimde hissettiğim o tarifi imkânsız anlar... *Odaklan dedik Allah'tan.*

İnlemeleri...

Bu dünyada duymaktan en haz aldığım şeyin ne olduğunu dün gece fark etmiştim. Onu duymak... Onun benim üzerimdeki ağırlığını, o kendine has bir açlıkla karışık zevk nidalarını duymak... Kasıklarıma vuran bu ince sızı da neyin nesiydi?

Zihnimi dün geceden kurtarmaya çalışarak elimdeki işe odaklanmaya çalıştım ama yapamıyordum. Elimdeki pamukla tentürdiyotun koyu kırmızılıkla karışık turunculuğunu silerken dahi yerinde durmayan elleri aklımı başımdan alıyordu.

Ama odaklanmalıydım. Bilerek yapıyordu, her halinden, en çok da bu arsız sırıtışından belliydi.

Pis. Koca ayı!

Bacağımı narin bir çiçekmişim gibi usulca okşayan ellerini görmezlikten gelmeye çalışarak, "*Instagram*'ındaki o fotoğraflarını gördüm," dedim. Devam etmemi ister gibi belli belirsiz bir ses çıkardığında bakışlarımızı birleştirdim. "Daha doğrusu, dün gece gördüm." *Dün gece deme! Dün gece deyince senin şalterler atıyor.* Doğru, atıyordu.

Koca avuçiçleri uyluklarıma kadar çıktığında dudaklarımın arasından çıkacak o ince iniltiyi içeriye soktum. *Demek ki onun da şalterler atıyormuş.* Doğru, atıyordu.

"Devam et."

Elimdeki ince beyaz bandı kaşına yapıştırmak için altındaki yapışkanlığını önleyen kısmını çıkardım. Elleri yerinde durmuyordu, içime dolan bu kavurucu sıcaktan çıldırmak üzereydim. Kaşının üzerine bandı yapıştırdıktan sonra yüzünün diğer kısımlarındaki yaralara bakmaya başladım. Nereye baksam gözleri öylece beni takip ediyor, her zerremi ezberlemek ister gibi çehremde gezintiye çıkıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," diye fısıldadı, dudaklarıma doğru. Sıcak nefesini her bir yerimde hissetmem mümkün müydü? Kasıklarıma bile vurmuştu. "Ama istedim. Alçin, elimde olsa her yere senin benim olduğunu haykıracak binlerce şey paylaşabilirim. Onlar küçük şeyler. Ne o, etkiledi mi bu seni? Ha, doğru," diyerek, başını geriye atıp güldü. "Sen o yüzden dün gece öyle koşarak geldin benim yanıma." *Dün gece deme...*

"Bak, ben asla bu gibi şeylere anlam yükleyen, sevgilisini paylaşsın diye baskı yapan insanlardan değilim. Ay, sevmem ayrıca. Çok garip gelir bana öyle şeyler. Ama dün gece bir garip hissettim."

"*Sevgilisini* paylaşan?"

Oha! Koca bir oha!

Kocaman açılmış gözlerle ona baktığımda pamuk öylece kucağıma düş-

tü. Gözleri, suratımda gezdi, uzanıp dudaklarımı kısa ama sert bir şekilde öptü. Hâlâ aynı şekilde ona bakıyor olmalıydım. *Ben size dün geceden bahsetmeyin, dedim. Al, bak, ne oldu? Kikir kikir.*

"Son zamanlarda nasıl işliyor bu işler?" diye sordu, o arsız gülüşüyle. O kadar keyifliydi ki canımı sıkıyordu. "Hâlâ çıkma teklifi ediliyor mu?"

"Melih!" dedim, suratımı diğer yana çevirirken ama o uzanıp tuttuğu çenemle beni kendine çevirdi. "Dalga geçme benimle. Ağzımdan çıktı işte öyle birden."

"Dalga falan geçmiyorum ki. Tam tersi, hoşuma gitti. Senin ağzından duymayı beklemiyordum." Bana bakmaya devam ediyordu. "Az önce söylediğimde ciddiydim, hâlâ çıkma teklifi ediliyor mu?"

Bir saniye, gerçekten ciddiydi. Hatta bayağı bayağı ciddiydi. Melih Cihangir'in hiçbir şeyden habersiz bu zamanlara gelmesi, neden bana haddinden fazla iyi hissettirmişti? *Adam 2010'larda kalmış olabilir.* Kahkaham dudaklarımın arasından kaçtı.

"Ediliyor olsa edecek misin?"

"Ederim, neden etmeyeyim?" Bu çocuksu halleri beni bitiriyordu. O herkesin yanındaki adam uçup gidiyor, sadece bana gösterdiği bu halleri çıkageliyordu.

"Sanki biraz geç mi oldu, ne?"

"Zamanı mı değişti?"

"Yani bir düşünelim," dedim, elimi çenemin altına, onun elinin hemen üstüne koyduğumda. "Önce öpüştük, daha sonra biraz daha öpüştük. Sonra birlikte uyuduk, bayağı uyuduk hem de. Sonra dün gece..." *Dün geceden bahsetme diye diye dillimde tüy bitti. Al, sevişin hadi şuracıkta. Ateşle barut gibisiniz zaten on dakikadır.*

İkimiz de aynı anda boğazımızı temizledik. Normal bir an olsa halimize gülerdim ama şu an bir eli çıplak bacağımda, diğer eli çenemden dudaklarıma uzanmış bir haldeyken bırakın gülmeyi, doğru düzgün nefes nasıl alınır onu bile unutmuştum.

"Geç kalmış mı oluyorum yani şu an?" diye fısıldadı, dudaklarıma yaklaşırken. Gözleri daha da koyulaşmış, kelimelerindeki o arsız tını daha da yükselmişti sanki. Bana hükmeden bu fısıltının tüm bedenimi harekete geçirmesi normal miydi?

"Çıkma teklifi falan kalmadı bir kere, yaşlı yaşlı konuşma," dedim, hızlanan soluklarımın arasından. Dudaklarımı seven başparmağı yavaşça ağzımın içine doğru girince bacağımdaki eli tüm eteğimi yukarıya toplamıştı. Parmakları bacaklarımın iç tarafında gezinirken gözlerim istemdışı kapandı ve ne diyeceğimi dahi unuttum.

"Yaşlı yaşlı?" Pis pis sırıttı. "Eski kafalı mı olduk şimdi?" Başımı salladığımda dudaklarımdaki başparmağını daha da içeriye soktu. Dilimi etrafında gezdirdiğimde aklıma Fethiye'deki o sabah düşmüştü. Sanki üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettiriyordu, sanki yıllardır bu adamlaydım. Ne önü vardı ne sonu. Ne geçmişim vardı ne geleceğim. Sadece o vardı sanki. Sadece o.

"Parmaklarıma doğru sürtündüğünde hiç de öyle demiyordun," diye fısıldadığında aklımı yitirecektim. Eli eteğimin altına girmiş, iç çamaşırımın danteliyle oynamaya başlamıştı. "Ya da şöyle mi söylemeliyim..." Uyluğumdaki o ince deriyi okşarken parmakları iç çamaşırımın danteline takılıyor ve orada oyalanıyordu. Bana biraz daha yaklaştı. "*Beni* gördüğünde..." Burada *ben* olarak bahsettiği erkekliğiydi. "Üzerine tırmandığında..." Gözlerimin içine bakmak için çekildiğinde ikimizin de gözlerinden çıkan o kıvılcımlarımı görebiliyordum. "Üstümde, parmaklarımın altında titrerken hiç de öyle demiyordun, Kızıl Çalıkuşu." Kalbim resmen gümbürdedi. Gözlerim kapandı. Ağzımdaki parmağına dişlerimi geçirdiğimde bu onu sadece eğlendirmişti, ardından kıyamayıp dilimi etrafında gezdirdim. Bu sefer hafifçe inledi. Ah, işte bunu beklemiyordum.

Parmağını ağzımdan çekti ama onun yerini sıcak dudakları aldı. Dakikalardır bu anı beklemişiz gibi aç bir şekilde dudaklarımız kaydı birbirinin üzerinde. Sıcak dilini dudak çizgimde gezdirdikten sonra usulca içeriye soktu, iki yanına düşen elleri ise bacaklarımda gezinmeye ve beni daha da perişan bir hale getirmeye başlamıştı.

Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime daha çok bastırdım. Zihnimde çalan kırmızı alarmlara iç sesim karışmıştı. *Adama Allah'tan pansuman yapacaktın, veteriner olduğumuzu bilmesem adama boğaz röntgeni çektiğimizi sanırdım, KBB uzmanı hanımefendi.*

Beni kendine daha çok bastırdı, bedenlerimiz birbirine karışmak için resmen büyük bir savaşa tutuşmuştu. Ne yer vardı ne de zaman. Bir hiçliğin ortasında gibiydik. Sadece o vardı; dudakları, bedenimde gezinen elleri... O elleri... Bana istediği her şeyi yapabilirdi.

Islak ve sıcak dili dilimin etrafında dolanırken bacaklarımdaki eli başımı kavradı ve kendi için daha fazla yer açmak ister gibi boynumu geriye doğru yönlendirdi. Dudaklarımdan kopan sıcak dudaklarının yokluğuyla âdeta bir boşluğa düşmüş gibi hissederken çeneme, oradan da boynuma doğru ilerledi. Kulağımın hemen altına geldiğinde minik bir öpücük bıraktı oraya.

Boynuma doğru ilerledi ve oradaki, her zaman yer edinmek için çırpındığını düşündüğüm noktaların üzerinde gezindi dudakları. Boynumdaki kolyenin etrafına bastırdı dudaklarını ve oradan göğüslerimin hemen üstüne kadar ilerledi. Sıcak nefesi her yerdeydi.

"Alçin," diye soludu, kesik nefesiyle. Bitik bir haldeydim. Gözlerimizi birleştirmek için yüzümü kavradı. "Bana ne yapıyorsun?" Cevap vermedim, ne denirdi ki? "Şu halime bak. Şirkette, ofisimdeki şu halime bak. Nerede her şeyi defalarca, üst üstte düşünen o profesyonel adam? Burada, ofisimde aklım başımdan uçup gitmiş bir halde oturan şu halime bak." Başını omzuma gömdü. Bedeni hafifçe titrediğinde uzanıp onun yüzüne bakmak için bedenini kucağımdan çektim. Gülüyordu. Resmen gülüyordu. "Alçin," dedi tekrar. "Kızıl Çalıkuşu. Sanırım sana olan aşkımın büyüklüğünü ben de kestiremiyorum artık. Deli divane oldum, etrafımda dolandığın her an mantıklı düşünmeyi resmen rafa kaldırıyorum."

Bu sefer ben de gülmüştüm. "Çıkma teklifi edeceksin sandığım an anlamalıydım," dedim gülüşümün arasından.

"O konu..." Beni durdurdu. "O konuyu atlayamayız. Ne yapmamız gerekiyor?" Geriye yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bakışları gözlerimde dolansa da arada hâlâ açık olan bacaklarıma değiyordu. Öyle hiç de belli etmemek için uğraşmıyordu, bayağı bayağı bakıyordu.

"Bence bir şey yapmamız gerekmiyor," dedim ve onu kravatından tutarak kendime doğru çektim. O kadar hazırlıksız yakalanmıştı ki afalladığı her halinden belli oluyordu. Gülmek istesem de yapmadım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ve lütfen biraz rahat dur, şu birkaç yaraya da baktıktan sonra seni rahat bırakacağım."

"Bazen kaşındığının farkında mısın?" diye sordu, az önceki hareketimi kastederek. Başımı aşağı yukarı salladım. "Kızıl cadı."

Bu sefer gülmeden edemedim. Çok garipti gerçekten. Onunla şu an, bu konumda olmak hâlâ çok şaşırtıyordu beni. Onunla gülmek, benimle gülmesi, birbirimize her baktığımızda bambaşka yanlarımızı görebilmemiz... Bu böyle uzayıp giderdi. Minnettardım, her konuda minnettardım ona. Beni çekip çıkardığı o karanlık için ve bana yaşattığı bu güzel anlar için ona minnettardım.

Sadece bir tane yarabandı -onu da kaşı için- yapıştırmıştım. Diğerlerini güzelce temizledim. Sonra uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım, ardından geri çekildim.

"Sanırım tekrar duymam gerekiyor," dedi, gözlerimin içine bakarak.

"Hı? Neyi tekrar duyman gerekiyor?"

"Dün gece söylediğin o iki kelimeyi."

"Dün gece ne söylemişim ki?" diye sordum. Aslında anlamıştım da işte, maksat kıvrandırmaktı. Kıkır kıkır gülünce kaşları çatıldı, uzanıp o iki kaşının arasındaki çukurdan öpünce eski haline döndü.

"Alçin, benimle bu konuda dalga geçmene izin vermiyorum."

"Hee, seni sevdiğimden bahsediyorsun yani?"

Sevmek. Evet, onu seviyordum. O kadar hızlı ve o kadar sert bir şekilde olmuştu ki her şey bunu anca fark ediyordum. Bu adam her şeyiyle bambaşka bir yanımı göstermişti bana. Benim tüm dengemi bozmuş, kendi eksenine dahil etmişti.

Onun bana bakışını seviyordum, gözlerinin o katran karası rengini seviyordum, dudaklarından dökülen ve sadece onun söyleyebileceği *Kızıl Çalıkuşu* kelimesini o güzel sesinden duymayı seviyordum. Ellerini, bedenimde her dolandığında beni bambaşka diyarlara sürükleyen ellerini, bana bakışını seviyordum.

Ama en çok beni sevmesini seviyordum. Umutsuz olduğu zamanlarda pes etmeyen, ona kör olduğum zamanlarda benden vazgeçmeyen, ona *seni seviyorum*, dediğim o ilk an tüm dengesinin yerle bir olmasını seviyordum.

"Duymaya ihtiyacım var," dedi.

Öne doğru uzandım ve kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımla dudaklarını ziyaret etmeden hemen önce sıcak nefesine doğru, "Kızıl Çalıkuşu seni çok seviyor, Melih Cihangir," diye fısıldadım.

Birbirimizden uzaklaştığımız an bana bakıp, "Seni seviyorum," dedi. İçten. Saf. Şefkat dolu bir sesle.

Beni kucağına doğru çekti ve sandalyesinde otururken bacaklarının arasına oturttu. Kalçam bacaklarının arasında, benim bacaklarım ise sandalyenin kolundan aşağıya sarkmış haldeydi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çalışmam lazım ama burada olmana da ihtiyacım var. Bir süre böyle kal."

Melih'i bazen hiç anlayamıyordum ama gülmeden de edemedim. Dizüstü bilgisayarını karşısına, benim az önce oturduğum yere koyup açtı ve direkt maillerine girdi. Bu süre zarfında hâlâ kucağındaydım, arada dudaklarını omuzlarıma, boynuma ve saçlarımın arasına bastırıyor, bazen de çenemden tutarak, dudaklarımızı kısa süreliğine birleştirip ardından işine devam ediyordu.

"Ben etraftayken işlerine adapte olamadığını sanıyordum," diye takıldım ona.

"Az önceki maili üç kere silip baştan yazdım, Alçin," dedi. Sanırım biraz kendine kızıyordu. Kıkırdadım. "Şuna bak, bir de gülüyor. Hoşuna gidiyor değil mi şu hallerim?"

"Tahmin dahi edemezsin," dememe kalmadan telefonum çaldı. Gideceğim sanmış olacak ki tek eliyle belimi sarıp beni kendine bastırdı. "Gitmeyeceğim." Telefonu cebimden çıkardım. "Burada konuşurum."

Göz ucuyla kimin aradığına baktığında yaslandığım bedeninin kaskatı

kesildiğini hissettim. Bunu yapmamasını belli eder gibi etini çimdirdikten sonra telefonu açtım. Bana mısın demedi ve yaptığı işi bırakıp öylece beni dinlemeye başladı.

"Alo? Efendim, Ufuk."

"Biraz erken, biliyorum, aramamam gerekiyordu ama acil," dedi.

Melih hemen arkamdan, "Hayır," dedi. "Bırak bu saate aramamayı, hiç aramaman gerekirdi." Elimle ağzını kapatıp başımı iki yana salladım ama umurunda bile değildi. Az önceki hali uçup gitmişti, yerine bambaşka biri gelmişti sanki. Adam burnundan soluyordu.

"Bir şey mi dedin?"

"Yok, cam açık da oradan geliyordur."

"Burada da iğrenç bir gürültü var gerçekten."

"Ben göstereceğim sana gürültüyü," dedi Melih, ellerimin arasından.

"Bir şey olmadı, değil mi?"

"Yok, düşündüğün gibi kötü bir şey değil. Sadece gezi kulübüyle alakalı bir şey sormak için aramıştım."

Gezi kulübü. Tamamen aklımdan çıkmıştı. Hayatım son birkaç ayda o kadar hızlı bir şekilde değişmişti ki öncesi sanki hiç var olmamış gibi geliyordu artık.

"Tabii, sor, dinliyorum."

"Az önce bir yetimhaneden aradılar. *Instagram* hesabımızı görmüşler, yaptığımız paylaşımları ve ziyaret ettiğimiz yerleri incelemişler. Biraz da maddi destekleri az olan bir yermiş. Eğer sponsor bulabilirsek yetimhanedeki çocuklar için gezi düzenleyip düzenleyemeyeceğimizi sordular. Onlar da halihazırda sponsor arayışındaymış ama bir türlü olumlu bir geri dönüş alamamışlar. *Sizin önceki sponsorlardan birini ayarlayabilir miyiz acaba*, diye sordular bana. Ben de sabahtan beri onlarla iletişime geçtiğim için seni erkenden aradım. Aslında dün akşam aramışlardı beni ama sana ulaşamadım."

Dün gece bambaşka diyarlardaydık, ondandır.

Şunu yapmayı keser misin?

"Ee, sonuç? Sponsorlar ne dedi?"

"Çoğunun sponsor olduğu başka yerler vardı, sezon sonunda olduğumuzdan yatırımlarım hepsi uzun zaman önce planlanmış. Kış için bir şeyler ayarlamaya başladılar ama çocukları o soğukta dışarıya çıkarmak yerine, havalar biraz daha iyiyken geziye götürmek istedim."

"Yani sponsorumuz yok," dedim, düşen suratımla.

"Konu ne?" dedi Melih.

"Anlatırım birazdan sana."

"Tamam."

"Yok, maalesef. Senin hatırladığın, not almadığımız bir sponsor var mı diye aradım ben de."

"O sponsor defterini ben hazırlamıştım zamanında zaten," dedim. "Hepsini tek tek yazdım. Kıyafet bağışı yapanlar bile var orada. Hepsinden olumlu geri dönüş alamadıysak..." Bakışlarım Melih'in meraklı bakışlarıyla birleştiğinde, nerede olduğum gerçeğiyle ilk kez yüzleşiyormuşum gibi etrafıma baktım ve tekrar ona döndüm. Bu süre zarfında oldukça sessiz kalmış olmalıydım çünkü hattın diğer ucundaki Ufuk'un adımı seslenmesi gerekmişti.

"Alçin? Orada mısın?"

"Ben..." dedim, yüzümdeki hin gülüşle kucağında oturduğum adama bakarak. "Sanırım buldum."

"Sponsor mu? Az önce hepsinin defterde yazdığını söylemiştin. Kaçırdığın biri mi var?"

"Yok, kaçırdığım değil." Uzanıp ceketini bile zorlayan üst kolunu kavradım. "Hatta bayağı elimde tutuyorum."

"Kim?"

Melih neyden bahsettiğimi anlamasa da konunun ana fikrini kavramış gibi bakmaya başladı. İlgiyle ve istekle diktim gözlerimi gözlerine. İşte o sürekli bahsettiğim sessiz bir dil kuruldu aramızda. Konuşmaya ya da kelimelere ihtiyacımız yoktu. Beni anlıyordu.

"Olur musun?" diye fısıldadım, telefonu kulağımdan hafifçe uzaklaştırdığımda. "Sponsorumuz olur musun?"

Başını bir seferlik aşağı eğdi. Düşünmedi, üzerinde kafa dahi patlatmadı. Direkt onay verdi. "Seve seve."

"Tamam," diye şakıdım telefonun ucundakine. "Buldum. Sponsorumuz hazır. Yetimhanedeki yetkiliyi arayıp bildirebilirsin."

"Kim?" Merakı daha da artıyormuş gibiydi. "Daha önce karşılaştığımız biri mi?"

"Hı hı," dedim. "Melih Cihangir. Kendisi gezi kulübümüzün sponsoru olmayı kabul etti."

Bir süre öylece oturdum kucağında ama sonrasında bir yerlerinin uyuşacağına emin olduğumdan istemese de kalktım. Çantama uzandığımda bilgisayarının ekranındaki bakışlarını üzerime sabitledi. "Gidiyor musun?"

"Önce Zeynep ablanın yanına uğramam lazım. Kalbini kırdın. Ona yalnız kalması için biraz zaman tanımak istediğim için hemen gitmedim yanına. Şimdi gideceğim."

"Kalbini kırmak istemediğimin farkındasın, değil mi?"

"Elbette farkındayım. Ben de gidip ona tam olarak bunları anlatacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum, değilim ama yapmak istiyorum. İkiniz de benim hayatımdaki en değerli insanlarsınız." Çantamı koluma taktım ve kapıya doğru ilerledim. Bana seslendiğinde elim kapı kolunda ona dönmüştüm. "Efendim."

"Beni öpmeyecek misin?"

"Biz böyle vıcık vıcık bir ilişki içinde olmayız, değil mi?" diye sordum, gülmemeye çalışarak. Ama sonradan aklıma onu öpmeden eve girdiğim akşam gelince hak verdim, eğer onu öpmeden gitseydim ikimiz de boşlukta yüzecektik. Hangi ara bu hale gelmiştik?

Gidip yüzünü iki avcumun arasına aldım ve dudaklarımızı birleştirdim. Daha fazlası için kollarını bedenime sarmak istese de başımı iki yana sallayarak uzaklaştım. "Toplantın var, ona hazırlanman lazım. Benim de bugün yapmam gereken çok fazla işim var."

"Mesela?"

"Mesela Zeynep ablayla konuşmam gerekiyor. Sonrasında hâlâ Celal abiyle tam olarak barışmayan Lalezar ablayla konuşmaya gitmem gerek. Ona her şeyi teker teker anlatacağım, Melih," dedim. Başıyla onayladı. "Sonra ise belki Sıla'yla çocuklara birer hediye hazırlarız. Her seferinde çok mutlu oluyorlar."

"Kusursuzsun."

Elimle saçlarımı geriye atıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Biliyorum."

"Şımarık."

"Hadi gittim," dediğimde beni son kez kendine çekip uzun uzun öptü. Ben de ona kocaman sarıldım. "Melih, gerçekten gitmem gerek." Yüzünü bilgisayara doğru çevirdim. "Son cümlede yazım hatası var. Hadi kolay gelsin," diyerek kapıya doğru kaçtım.

"Kolyen..." dedi, kapıdan çıkmadan hemen önce. "Kolyen güzelmiş."

"Biliyorum," dedim, az önceki sesimle kıkırdayarak. "Sevgilim aldı."

"Zevkli adammış."

"Öyledir."

Kapıyı kapadım ve dışarıya çıkıp bu koskocaman şirkette Zeynep ablayı aramaya koyuldum. Salih imdadıma yetişmeseydi kesin kaybolurdum. Onun bahçede oturduğunu söyledi. Şirketin kafeteryasından iki tane sıcak kahve aldıktan sonra daha önce neden böyle bir yerin varlığından habersiz olduğumu düşünüp kendime kızdım. Dehşet gözalıcı bir yerdi. Saatlerce kahve içip kitap okunurdu burada.

"Zeynep abla?" Elimdeki kahveyle yanına gidip oturduğum an anca fark etmişti beni. Kahveye uzandı ve parmaklarını etrafına sardı. Sonrasında ba-

şını omzuma yaslayıp öylece boşluğu izledi. "Melih seni kırmak istemedi, biliyorsun, değil mi?"

"Bu kadar sinirlenmemin, kapıyı çekip çıkmamın nedeni ne, biliyor musun?" Sessiz kaldığımda devam etti. "Melih'in baştan sona haklı olması. Haklı adam, benim yüzümden oldu her şey."

"Kimsenin yüzünden olmadı. Onlar bu mutluluğunuza, yeteneğinize ve ilerlemenize katlanamadı ve her şey tam olarak bundan oldu. Lütfen, kendinize işkence etmeyin artık."

"Alçin, neye bulaştığımız hakkında en ufak bir fikrim yok. Babamı düşünüyorum, babam gibi bir adamı. Bak, kaç kez batıp çıktık biz. Asla pes etmedi. Her seferinde *gecenin sonunda sizi bekleyen bir gündüz vardır, her karanlığın sonunda aydınlık, her bitişin sonu başlangıçtır*, deyip dururdu. Ama o adam her ne dediyse babama, babam pes etti. Aklım almıyor. Bu güç savaşını aklım almıyor, Alçin. Babamın neye pes ettiğinin bilinmezliği canımı sıkıyor."

"Nereden tutsak elimizde kalıyor. Aslına bakarsan adam şu an da ortaya çıkmadı," dedim. Aklıma Ceyda'yı ilk kez gördüğüm o an gelmişti. "Çok önceden içimize adamlarını sokmaya çalışıyormuş zaten. Bak, biliyorum, hem Melih hem de senin için çok zor ama o avukat olmasa dahi birileri içimize sızacaktı. Sen ona bakma, Melih eminim ki hâlâ kendisine gönderilen o mailleri ciddiye almadığı için kafayı yiyordur. Herkes dehşet doldu. Ama ben inanıyorum. Rıfat amcanın dediği gibi gecenin sonunda bizi bekleyen bir gündüz her zaman vardır."

"Umarım, Çalıkuşu," dedi, içini çeke çeke. Bana döndü sonrasında. "Ünal..." dedi. "Bir bok yapamaz bu arada." Nedense gülesim geldi. O kadar içten ve o kadar komik söylemişti ki bunu, kendimi tutamadım. "Korkma yani. Melih'in etrafını, daha doğrusu etrafımızı kolaçan etmesine de hak veriyorum. Bir şey yapamaz."

"Peki, o şeftalili meyve suyu ve çikolatalı pasta olayı?" diye sordum. Zihnimde sürekli dönüp duruyordu. "Bunu nereden biliyor olabilir?"

Bir süre sessizleşti. Bana korkmamamı tembihlediği andan itibaren içimiz az da olsa soğumuştu ama nedense hâlâ izleniyormuş gibi hissediyordum.

"Kenan Sezer'e bu konu hakkında bir şey söyledim mi diye düşünüyorum ama..." dedi, sessizliğinin ardından. "Aklıma asla öyle anlar gelmiyor." Bana döndü. Tek bir yudum dahi almadığım kahveme baktığında onu dudaklarıma götürüp içtim. Gözleri tüm yüzümde dolaştı ve ardından gülümsedi. "Gerçi kesin söylemişimdir. Benim ağzım bazen bir çözülür, asla susmam, bilirsin." Omzumu sıvazladı. "Ötmüştür o avukat kesin her şeyi."

Kucağına düşen elini tek elimle sıkıca tuttum. Bu konunun üzerini bir

süre kapatmaya karar vermiştim. "Şu sabahki olay, Ünal gelmeden önceki yani. Ortaklık mevzusu?" Bakışlarını kaçırdı ama yine de onu kendime çevirmek için elini sıkıp bıraktım. "Melih bunu bana anlatırken çok mutluydu. Gerçekten istiyor ortak olmanızı. Bu konuda senden başka kimseye güvenemez, biliyorsun. Hem sen de sıfırdan bir başlangıç yaparsın. Güvendiğin, bildiğin bir yerde olursun."

"Bilmiyorum, Alçin. Çok ani oldu. Buna hazır dahi değilim sanki. Kendimi o pozisyonda göremiyorum. En dipten en tepeye çıkmak o kadar kolay değil. Düşünmem lazım." Başını ellerinin arasına aldı. "Of. Düşünmem gereken o kadar çok şey var ki ona hangi ara sıra gelecek, inan ki bilmiyorum."

"Melih seni bekler," dedim, bir saniye bile düşünmeden. "Biliyorsun, çok sabırlı biri. Aylar geçse hatta yıllar geçse dahi bekler."

Başını kaldırdı ve yüzündeki içten gülümsemeyle bana baktı. Uzanıp ona yakın olan yanağımı sevdi usulca. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Çok sabırlıdır." Bakışlarımı kaçırmak istedim ama izin vermeden devam etti. "O kadar sabırlıdır ki bir çalıkuşunu yıllardır hapsedildiği kafesinden kurtarmayı bırak, bir de ona içten kahkahalar attırıp yüzüne can getiriyor. O derece sabırlı bir adamdır benim kardeşim." Yanaklarımın cayır cayır yandığına emindim. Elim istemsizce boynumdaki kolyeye gitti ve onu sımsıkı tuttum. "Nasıl gidiyor? İyi misiniz?" Başımla onayladım. "Anlamıştım. Melih'in de yüzüne can geldi, biliyor musun? Artık daha fazla gülümsüyor hatta içten, ufak da olsa kahkahalar bile atıyor. O ketum halleri uçup gitti sanki. Görebiliyorum, birbirinize çok iyi geldiniz, Çalıkuşu. Zayıf atan iki kalbin birleşince ne denli gürültü çıkarabileceğine sizinle ikna oldum," dediğinde ikimiz de güldük. "O kahvehanedeki olay neydi öyle? Kalbim duracak sandım bir an."

Keşke siz de abimle birbirinizi tamamlasanız, diye geçirdim içimden.

"Yaraları geçmeden yeni yaralar açmaya başladılar," dedim. "Abimi nasıl sakinleştirdin o gece?"

"Aslında çok zor olmadı," dedi gülerek. "Belkıs uyanmış, ağlıyordu. Uzanıp aldı kollarımdan. Odada ona ninni söylerken, ben de oturup onları izledim. Zaten kendi kendine sakinleşmişti."

"Belkıs'ın abime olan bağlılığı beni duygulandırıyor," dedim, elimde olmadan. Bu sefer bakışlarını kaçıran Zeynep abla olmuştu ama onu zorlamadım. Sadece, "Zeynep abla," dedim. "Abimle hiç mi olurunuz yok?"

"Çalıkuşu..."

"Sadece olasılıklara tutunmak istiyorum," dedim. Bir yanım onu zorlamak istemiyordu çünkü bu durum çok zor bir durumdu. "Hani sen bana kafede otururken bir şey söylemiştin, hatırlıyor musun? *Altı yedi ayda tanıdığımı sandığım biriyle evlendim*, demiştin. Neden evlendin, Zeynep abla?

Bir yalanın ardına sığınmadan, doğrudan söyle bana lütfen. Söz veriyorum, ikimizin arasında kalacak her şey. O adamı gerçekten sevdin mi?"

"Sevdim," dedi, *yalan yok*, der gibi. "Sevdiğimi sandım," diye düzeltti-ğinde bakışlarını kaçırdı. "Zor bir dönemden geçiyordum. Diğer yandan..."

"Diğer yandan ne?"

"Diğer yandan Kutay'ı *gerçekten* görmeye başladım," dediğinde kırık bir kalbin daha da kırıldığına şahitlik etmiştim. Sesi o kadar zayıf çıkmıştı ki ben bile bin parçaya bölündüm. "Olmazdı, Alçin. Ben ve Kutay olmazdık. Oturup bir kez bile tek kelime etmedik biz. Ama bana olan hislerinin büyüklüğünü ne zaman anladım, biliyor musun? Elinde olmadan uzanıp bana sımsıkı sarıldığında, kulağıma *Zeynep, bana da beni seviyormuşsun gibi sarılır mısın bir gün*, diye fısıldadığında. Ben de ona dönüp *seni seviyorum zaten, Kutay*, demiştim. *O şekilde değil, gerçekten seviyormuşsun gibi*, demişti."

"Kime sarılıyordun ki?"

"Ozan'a."

Kalbim kırıldı. Abime kırıldı kalbim, bin parçaya ayrıldı. *Kim bilir ne zordu, Allah'ım.*

"Ben Ozan'ı gerçekten seviyorum sandım. Kutay öyle deyince, oturup düşündüm. *Dışarıdan öyle görünüyor demek ki*, dedim kendi kendime. Diğer yandan Kutay'ın hislerinin büyüklüğünün altında ezildim ama biliyordum, ona istediğini veremezdim. Kutay'ı sonrasında bu gibi sebepten kaybetmek istemiyordum. Ya devam etmeyip bitseydi, Çalıkuşu? Ya Kutay beni bir daha hiç görmek istemeseydi? Bunu kaldıramazdım."

"Seni kendime benzetiyorum," diye soludum, dolan gözlerimle. "Ama şu an yanlış yaptığını sana söyleyecek en doğru insan da benim. Çok düşünmek başa bela, biliyor musun? Ben biliyorum," dediğimde ikimiz de acı bir şekil-de gülümsedik. "Biz bu çok düşünmek yüzünden anı yaşamayı her zaman kaçırıyoruz."

Beni başıyla onayladı ve bir süre sadece kahvelerimizi içtik. "Ozan'ı son-rasında çok sevmek için hep iyi yanlarını seyrettim," dedi. "İyi bir insan olduğunu düşündüğüm için sevdim onu. Sonrasında hepsinin bir rol old-uğunu anladığımda zaten her şey tepetaklak oldu. Öyle düşünmesem evlen-mezdim. O da beni sevdi. Pardon, sevdi sandım. Aldatmadan önce sevmişti belki, bilmiyorum. Belki ben ondan gittiğimde daha çok sevdi beni, onu da bilmiyorum. Çünkü Alçin, insan bir zamanlar elinde olanın kıymetini anca onu kaybettiğinde anlar. Ozan'ın şu an kıvranmasının nedeni bu. Kayıp git-tim ellerinden, bir kıymetim oldu belki. Sevdi beni ama tek nedeni bu. Hâlâ ellerinde olsam beni tekrar aldatırdı, eminim buna."

Ardından devam etti. Kalem eteğinin ucundaki ip yumağıyla oynuyordu.

"Sonrasında Kutay ve Feyza'yı öğrenmiştim. İnan bana, çok sevindim. Bok gibi bir evliliğin içinde tıkılıp kalmış olsam da onun adına o kadar sevindim ki anlatamam. Hatta diğer yandan kendim için de sevindim, Kutay'ı bir gün kendi hatamdan kaynaklı kaybetmediğim için mutluydum."

"Abim denedi, Zeynep abla. Ama yapamadı. Her zaman çıktın karşısına. Abim en son ne zaman şarkı söyledi, biliyor musun?" diye sordum dolan gözlerimle. "Sonrasında ise küstü şarkılara. Biliyor musun ne zaman?"

"Ne zaman? Kutay şarkı söylemiyor mu artık?"

"Onu ne zaman şarkı söylerken duydun?" diye sordum. "Belkıs'a ninni söylediği anlar dışında tabii."

Bir süre düşündü, bu süre o kadar uzadı ki cevabının olumsuz olduğuna emindim. Şaşkınlıkla dikti o güzel gözlerini suratıma. "Ne zaman?"

"Senin düğününde." Eli hafifçe aralanan dudaklarına gitti. "O şarkıyı daha önce duymamıştın, değil mi?" Başını iki yana salladı. "Sana yazdığı bir şarkıydı o. On beş yaşında yazmıştı senin için. Yıllar boyunca sana söylemek için bekledi. Hiçbir zaman cesaretini toplayamadı. Çünkü sonrasında sana açılacaktı. O gün, düğünün olacağı gece abim çok kötüydü, Zeynep abla. Bir yerde sızıp kalacak, kimse onu bulamayacak diye tüm gece diken üstündeydim ben. Ama geldi. Söyledi sana şarkısını ve sen içtenlikle dinledin, çok da beğendin hatta. Açılamadı abim sana o gün. Sonra da küstü işte şarkılara. Ta ki Belkıs'a kadar. Ona istese yüzlerce ninni okur, binlerce şarkı söyler."

"Alçin, sen ne diyorsun?"

"Olanı söylüyorum. Gerçekler bu. Abim çok tembihledi beni, çok kez yeminler ettirdi sana tek kelime etmeyeyim diye ama sanırım dayanamıyorum artık. Sıla'ya hak verdim, biliyor musun? Gelip Melih'le ilgili bana bir şeyler anlatır, onu göremediğim için bana ağzına ne gelirse söylerdi. Şu an benim Sıla'dan hatta senden farkım yok," dedim, onu göstererek. "Sen de yapıyordun, beni anlıyorsundur, Zeynep abla." Başıyla onayladı. "Daha fazla içimde tutamam. Abim hâlâ âşık sana. Hani *Melih'e, Alçin'den başkası haram*, diyordunuz ya, ben de sana tüm kalbimle şunu söyleyebilirim ki abime de senden başkası haram, Zeynep abla."

"Hâlâ mı?" diye sordu.

"Hâlâ."

"Alçin, ben..."

"Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bil istedim. Kör olma. İnsanın kör olduğunda nevrinin ne denli döndüğünü, ne denli aptallaştığını iyi bilirim. Hatta bilmekle de kalma, inan. Gerçek bu. Bazen bilmek de işe yaramıyor. Bil, inan ve onu görmeye çalış. Abimi sevmek çok kolay, biliyor musun? Aslında kime anlatıyorum ki? Bunu en iyi sen bilirsin, abim senin

favorindi küçükken." İkimiz de içten bir şekilde güldük. "Sinirleniyor ama sonradan sönüyor, aslında bebek gibi biri. Sadece senin sevgine hasret kaldı büyürken. Gerçek sevgine. Umarım bir gün gerçekten görürsün onu." Ona uzun uzun baktıktan sonra, "Ve umarım bir gün kendine yalan söylemeyi bırakırsın," dedim.

Sessizleşti. Sessizleştik. Ve esen rüzgârın yaprakların aralarından geçerken çıkardığı hışırtıyı dinleyerek soğumaya yüz tutmuş kahvelerimizi içtik.

Çalan telefonu açtım.

"Alçin?"

"Efendim."

"Şirket arabası bıraksın seni mahalleye. Tek gitme."

"Melih," dedim, şirketin kapısının önündeyken. "Şirketin içinde dahi izletiyor olmazsın beni, değil mi?"

"Kusura bakma, Çalıkuşu. Bekle, geliyorum yanına."

Telefonu kapattıktan dakikalar sonra yanımda bitti. Dudaklarını saçlarımın arasına gömdü ve kokumu usul usul içine çekti. Sanki daha bir saat önce yanında değilmişim gibi... Ardından dışarıdaki güvenlikle konuşmak için gitti. Siyah bir araba -daha önce bizi aldırdığı arabayla aynıydı- şirketin önünde durduğunda yanıma gelip ceketimin fermuarını çenemin altına kadar çekti.

Elimden tutup arabaya bindirdikten sonra öndeki şoföre seslendi. Oturmuş, öylece onu izliyordum. Koyu lacivert bir takım elbise giymişti ve tüm gün üzerinde ne kadar güzel durduğunu düşünüp duruyordum. Gömleği, ceketi, pantolonu, her biri özenle dikilmiş gibiydi. Şoförle konuşurken profilini izledim. Burnunu, dudaklarını, çenesini, bir mermeri andıran sert yüz hatlarını ezberlemek ister gibi süzdüm. Bana döndüğünde ise panikleyip bakışlarımı kaçırdım.

"Mahalleye, değil mi Melih Bey?"

"Evet, Ceviz Ağacı'na bırakıp geri gelirsin."

"Anlaşıldı, efendim."

Kapıyı kapamadan hemen önce uzanıp dudağını yanağıma bastırmış ve ardından kulağıma eğilerek, "Bir dahakine daha profesyonel kesmeye çalış, etraf kan gölü oldu," demişti.

Kapıyı kapadığında bakışları hâlâ üzerimdeydi. Araba gözden kaybolana kadar ellerini göğsünde bağlamış bir şekilde arsız gülüşüyle izledi beni. Eğer çekici biri olmasaydı ona kızardım.

Mahalleye geldiğimizde teşekkür edip indim arabadan. Soluğu Lalezar ablanın yanında almadan hemen önce pastaneye uğrayıp birkaç kek, kura-

biye bir şey aldım. Bayılırdı çayın yanında böyle şeyler yemeye. Mahallenin en güzel ceviz ağacına sahip olduğu için kıskandığım evden içeriye girdim ve bahçeyi geçtikten sonra kapıyı çaldım. Kapıyı beklediğimin aksine biri açınca kısılan bakışlarımla ona döndüm.

"Sıla?"

Lalezar abla içeriden, "Kimmiş gelen?" diye bağırdı.

"Benim," dedim. Sonra Sıla'ya döndüm. "Ne işin var senin bu saatte burada?"

"Beni sattığınız için olabilir mi? Canım Lale ablam bana pastalar börekler yaptı, çağırdı beni. Kalkıp geldim. Pislikler."

Elimdekileri eline tutuşturup salona geçtim. "Yalan söylüyor," dedi Lalezar abla gülerek. "Pastaneden alıp gelmiş. *Canım sıkılıyor, konuş benimle*, diyor. İşimin gücümün arasında çay demledim, oturup sizi çekiştiriyorduk."

"İşin gücün ne, Allah aşkına?" dedi Sıla.

"Kitap okumak?"

"Sen yine dram ağırlıklı kitaplar okuyup Celal abinin aşk acısını mı çekiyorsun?"

"Hayır, romantik komedilere sardım. Celal benim aşk acımı çeksin. Ben burada gerçekte var olmayan hayali karakterlerimle aşk yaşıyorum."

Sıla gülmekle gülmemek arasında kaldı. Sonra kalkıp benim aldıklarımı da tabaklara koyup getirdi. "Nasıl onca çeşit arasında aynı şeyleri alıp gelebiliriz ya?" dedi, bu sefer gülüyordu. "Gerçekten aklım almıyor. Alçin, ciddi ciddi cin misin kızım sen?"

"Ne cini be? Tövbe tövbe, çarpılacağız senin yüzünden şimdi."

Lalezar abla aynı duruma gülerek, "Geçip otur, Çalıkuşu," dedi. "Hayırdır, ne oldu?"

"Aşk olsun, gelemez miyim buraya?"

"Yani şöyle bir düşüneyim..." Elini çenesinin altına koyup hımlamaya başladı. "Gelemez değil, gelmezsin. Gelmiyordun daha doğrusu. Bir şey olmuş belli, dökül bakalım."

Kendime çay doldurup koltuklardan birine oturmak yerine, orta sehpanın yanına çömelip bacaklarımı uzattım. Sırtımı koltuklardan birine yasladıktan sonra üzerimdeki, hâlâ çeneme kadar çekili olan fermuarı açtım ve ceketi çıkarıp koltuğa attım. Kısacası, konuya nasıl gireceğimi bilmediğim için oyalanıyordum.

"Geçen günkü konu işte," dedim. "Celal abiyle kavga ettiğiniz. Ben kendimi affedemiyorum bu konu hakkında. Lütfen affet onu."

"O mu gönderdi seni buraya?"

"Hayır," dedim, hızlıca başımı iki yana sallayarak. "Ben iyi hissetmedi-

ğim için geldim, gerçekten. Hem her şeyi saklayan Cengiz abi, onun ne suçu var?" *Kusura bakma, Cengiz abi, sattım seni de.*

"Elbette haberi vardı," dedi. "Elbette sakladı o da her şeyi senden. Bana bak, Alçin. Kimseyi bu kadar kolay affedemezsin. Hatta Melih'i bile. Tamam, en çok sevinen benimdir belki, Sıla anlattı bir şeyler ama olmaz, yıllardır harap ettin kendini. Bunu senden saklayamazlardı. Bu çok büyük bir şey. Ben kabul edemem, Çalıkuşu. Kıyamam sana."

Yerde emekleyerek, yanına gidip ona sımsıkı sarıldım. Fatma teyze evde olmadığı için memnundum. "Melih'e kızma," dedim. "O söz vermişti."

"Şuna bakar mısın?" dedi, yanaklarımı öptükten sonra. "Nasıl da koruyor adamı. Hey, Çalıkuşu, hu hu! Bu sen misin gerçekten?"

"Çok değişti, çok. Bizim Çalıkuşu, oldu sana aşk kuşu," dedi Sıla, kurabiyeleri ağzına sıkıştırırken. Demek ki kurabiyeleri Lalezar abla için değil, kendi için almıştı.

"Ya, sen bırak her şeyi. Alaz'ı affetmişsin. Alaz'ı! Kızım, sen aptal mısın? Nasıl affedersin onu? Sana neler yapmış. Duyduğumda şok geçirdim resmen. Hâlâ soğumadı içim. Ne zaman karşılaşsak annemin terliğiyle kovalayasım geliyor onu."

"Geçmişte bırakmak istedim," dedim. Buna anlam veremediklerini anlıyordum, aslında hak da veriyordum ama açıklamaktan geri durmak istemedim. Çünkü Sıla da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bakıyordu yüzüme. "Affetmemek de bir nevi geçmişin izlerini taşımak değil mi? Bakın, gerçekten anlıyorum sizi ama siz de beni anlayın. Alaz'ı affetmeyip ne yapacaktım? Ömür boyu kin ve nefrete mi dolup taşacaktım? Yorulmuştum. Devam etmek istiyordum. Geçmişten sıyrılmak istiyordum. Alaz, bir yerde hepimizin çocukluk arkadaşı değil miydi? Onun hatırına bile affedebilirdim ki bu durumun ağırlığı daha fazlaydı. Yaptığı çok ağırdı, asla hak etmedim, biliyorum. Bunu o da biliyor. Her şeyi öğrendiğim o gece zaten kendi yaptıklarının cezasını çekiyordu."

"Ondan nefret etmiyor musun?" diye sordu Lalezar abla. "Celal beni aldatsa iki cihan bir araya gelse dahi yüzüne bakmazdım."

"Nefret çok büyük bir duygu, Lalezar abla," dedim. "Ben Alaz'a hiçbir şey hissetmiyorum artık. Nefret dahi hissetmiyorum. Sadece çocukluğumuzun getirdiği bir geçmişimiz var, o kadar. Şu an yüzüne bakmamın nedeni de odur belki. Nefret etseydim de sürekli, onu ne zaman görsem tüm geçmiş tekrardan yığılırdı önüme. Ben sevmediğim bir adam yüzünden uzun yıllar daha o kafeste kalırdım. Bu yüzden affetmeyi seçtim. Bu, ona karşı hissizleş-

meyi öğretti bana. Eğer sonrasında yüzüne bakabiliyorsam bundandır. Hem onu affedip geçmişin üzerine o kalın çarşafı çekmeseydim, şu an burada bu şekilde oturmazdım. Yüzüm gülmezdi, sesim eskisi gibi çıkmazdı."

"Alçin," dedi Sıla. "Büyümüşsün."

"O iki buçuk ay büyüttü beni," dedim. "Alaz'ı çok önceden bitirmişim aslında, onu anladım ben o gece. Kendime üzülüyormuşum, kendime ihanet ediyormuş gibi hissediyormuşum. Onlar da silinip gitti. Yeniden doğdum sanki. O süre zarfında kendime dahi itiraf edemediğim tüm o duyguların hepsini görmeye başladım. Canan yardımcı oldu bu konuda bana. O olmasa kim bilir ne yapardım!"

"Her şeye rağmen..." dedi Lalezar abla. "Ben Alaz'ı affetmem." Aramızdaki en kindar kişi olma yarışında en başı çekmeyi asla ihmal etmiyordu.

"Celal abiyi?" diye sordum. "Bak, lütfen geçen seferki gibi kestirip atma. Halledelim bugün bu konuyu. Yazık etme adama. Çok seviyor seni. Vallahi üzerimde bir yük haftalardır, kıyamıyorum ikinize."

"Cengiz'i dövmem gerekiyor," dedi. "Sonra da Celal'in, Cengiz'i dövmesi gerekiyor. En sonunda hepsi birbirini dövsün, Melih'i falan da dövsünler. Alaz'ı da dövsünler. Anca o zaman."

"En son hangi kitabı okudun sen, Allah aşkına?" diye sordu Sıla.

Lalezar abla gülerek omuz silkti. Ben de gülmüştüm istemsizce. "Ben hepsini affettim," dedim. "Melih'in her şeyi öğrendiği o gece söyledikleri yüzünden sustu hepsi. Bunu ikimizin, Alaz ve benim aramda çözülmesi gerektiğini söylediği için, en azından bunu hak ettiğimi dayattığı için sustular. Ben anladım onu, Melih'i anladım, anlamak istedim. Onu anlayınca her şey çözüldü. Çok düşündüm. İnan bana, o iki buçuk ay bunu düşünmediğim tek bir an dahi olmadı. Benim için yaptı, zorunda değildi ama benim için yaptı."

"Melih gerçekten bambaşka bir boyut ya," dedi Lalezar abla. "Taş olsa çatlardı, yemin ederim. Tamam," dediğinde bir an Celal abiyi affetti sandım ama sonrasında, "Melih'i dövmesinler," dedi.

"Lalezar ablacığım," diyerek uzandım ve onu sımsıkı sardım. Benden uzaklaşmak istiyor gibi debelendi ama içten içten gülüyordu, biliyordum. Hep böyleydi. "Beni benden daha çok düşündüğün, bana benden çok üzüldüğün ve bana olan bu sevgini ilişkinin dahi önüne koyduğun için sana çok teşekkür ederim. Hak etmiyorum bu kadarını ama gerçekten çok teşekkür ederim." Sonlara doğru sesim bir fısıltı halini almış, kelimelerim bir yaprak gibi titremişti.

"Saçmalama, Çalıkuşu!" diye kızdı bana. "Sen bizim Çalıkuşu'muzsun.

Her şeyin en iyisini hak ediyorsun. Biliyorsun, ben kindarımdır, ketumumdur. Hatta bazen pisliğin teki olurum ama asla doğru bildiğimden şaşmam. Sen benim doğru bildiğimsin, çocukluk hislerine ihanet etmiş birini asla affetmem. Celal'i de affeder miyim? Biraz düşünmem gerekiyor."

Gülerken, "Haftalar geçti," dedim. "Kurudu adam, kurudu."

"Cengiz'i getir bana çabuk," dedi birden.

"Ne?" dedik, Sıla'yla aynı anda.

"Önce onu bir döveyim. İçim soğursa diğerlerini de döverim. Sonrasına bakarız."

"Nereden bulacağım ben şimdi Cengiz abiyi ya?" dedim.

"İşyerindedir. Kalk, gidip getir."

"Celal oradaysa onu da getir."

Sonrası ise ayrı bir olaydı. Kalkıp, daha çayımı bile bitirmeden Cengiz abinin işyerine koştum. Normalde bilgisayar mühendisliği okumuştu ama hemen yan taraftaki küçük dükkânında resmen sinek avlanıyordu. O da abisi gibi iki işi aynı anda yapıyordu Ceketimi dahi almamıştım ve yol boyunca tir tir titredim. Celal abiyle birlikte kurdukları ama çoğunlukla onun başında durduğu çünkü Celal abinin bambaşka bir işinin olmasından dolayı oraya gelemediği KARDEŞLER GAYRİMENKUL'un önüne kadar koştum.

Cengiz abi haklı olarak, "Alçin?" dedi sorar gibi. "Kızım, ne bu halin? Ne işin var burada? Ev mi lazım?"

"He, ev lazım, Cengiz abi."

Çok komik bir şakaymış gibi iki dakika kesintisiz güldü. En sonunda, kolları göğsünde bağlı bir şekilde ona bakan bana dönüp gülmeyi kesti. Birden ciddileşti. "Harbi, ne oldu?"

"Lalezar ablanın seni dövmesi gerekiyormuş."

"Ne?"

"Vallahi benimle gelip dayak yemen gerekiyor. Diğer türlü abini affetmeyecek."

"Anlayamıyorum."

Kolundan tutup onu kaldırdım. "Dükkânları kilitle de gidelim. Eli hafiftir, bir dayak yer, gelirsin tekrardan. Kapıya da şey yazarız: *Dayak Yemeye Gittim, Geleceğim.*"

Şimdi de o bana benim az önce ona baktığım gibi bakıyordu. Çekiştire çekiştire dışarıya çıkardım. Allah'tan Celal abinin arabası buradaydı. Binip gittik de üşümedim daha fazla.

Lalezar ablaların evinin önüne geldiğimizde bahçe kapısını açıp içeriye girdik. Ardından evin kapısının önünde, kollarını aynı dakikalar önceki

halim gibi göğsünde kavuşturan Lalezar ablaya baktık ikimiz de. Ardından Cengiz abi hızlıca geri adımladı ama sırtından ittirerek eve soktum.

Sıla salonda, elinde telefonla bekliyordu. Kim bilir bundan ne kadar kaldıracaktı.

"Burada ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmamasıyla birlikte bir an önce buradan çıkmak istiyorum."

"Dayak yemen gerekiyor," dedi Sıla.

"Bu böyle bir gereklilik miydi her zaman?"

"Gibi gibi."

"Lale? Kızım, kafayı mı yedin?" diye sordu. Ona yaklaşan Lalezar ablayı itmeye çalıştı ama diğer yandan itmemeye de çalışıyordu. Evet, böyle biriydi işte. "Ne yaptım ben sana?"

"Bu kıza günah değil mi? Niye sakladınız ondan bunca şeyi?"

Cengiz abi hızlıca bana döndü ve yüzüne o mahcup ifade yerleşti. "Alçin," dedi, bana yaklaşarak. "Özür dilerim, Çalıkuşu. Bak, yemin ederim, yıllardır vicdan azabı çektim ben. Melih de öyle. O da çok zorlandı. Ama hepsi senin iyiliğini düşündüğü içindi. Ben suçlu olabilirim ama Melih'e gönül koyma bu yüzden. Bak, zaten anladığım kadarıyla sonunda birlikteymişsiniz. O her zaman senin iyiliğini istedi. Beni affetmesen dahi onu affet."

Arkadaşlıkları...

Evet, böylelerdi işte.

"Ona hiç kırılmadım zaten," dedim, omzunu sıvazlarken. "Ben aslında sana da kırılmadım. Sadece Lalezar ablanın içinin soğuması gerekiyor. Biraz dayak yemen gerekiyor bu yüzden."

"Tamam, ben dayağımı yerim ama siz iyisiniz, değil mi? Melih ve sen? Hâlâ birliktesiniz? Kutay öğrendi ama..."

Hızla lafını kestim. "Evet," dedim. "Birlikteyiz. Beraberiz. Abim öğrendi ama alışması gerekiyor. Ayrılacağımızı sanmıyorum."

"Melih bundan sonra seni bırakmaz zaten," dedi.

"Melih'ten önce ben bırakmam onu bundan sonra," dedim gülümseyerek.

Sıla dilini damağına vurarak, "Müthişti," diye şakıdı. Elindeki telefonla resmen *zoom* yapıyordu. "Bunu abime bir satarım, ohhh. Köşeyi döndüm. Alırım kabanımı, misler gibi giyerim."

"Bana hiç öyle duygusallık yapmayın. Ben yine döveceğim bunu."

"Başım gözüm üstüne, döv hadi. Sıla, iyi çek," dedi Cengiz abi. "Ben de abime atarım, belki köşeyi dönerim senin gibi."

Önce Lalezar abla biraz hırpaladı ama sonrasında o da kıyamadı. Sonra oturup birlikte çay içtik ve kurabiyelerden yedik.

Cengiz abi işe gitmedi. Bizimle oturdu akşama kadar. Kaç demlik çay içtik, kaç kurabiye, kek, pasta, börek yedik, sayamadım. Hava iyice kararmıştı. Kapı çaldığında kalkıp açmak için ayaklandım. O sırada içeride çekirdek yiyip korku filmi arıyorlardı.

Kapının önünde ilk Celal abiyi gördüm. Beni kolumdan çekerek dış kapıyı üzerimize kapadı.

"Yavaş, hayvan herif! Çıkarttın kızın kolunu!"

Melih.

O da gelmişti.

Bakışlarım Celal abiden kopup, hızlıca Melih'e doğru hareketlendiğinde kollarına girip, başımı boynunun girintisine saklamak için yanıp tutuşmuştum ama Celal abi tekrardan kolumdan çekip beni tam karşısına aldı.

"Ulan, bak, harbi dayak yiyeceksin benden akşam akşam."

"Abi, bir dur," dedi Celal abi. "Çok heyecanlıyım."

"Ne oluyor ya? İyi misiniz siz?"

"Gel, şöyle oturalım, heyecanlanma."

Melih beni kolunun altına çekerken, "Asıl sen otur," dedi. "Düşüp bayılacaksın birazdan."

Kafamı çevirip Melih'e baktım. Saçlarımı karıştırıp dudaklarını alnıma bastırdı. "Ne oluyor gerçekten?"

Başıyla Celal abiyi gösterdi. "Kendine gelsin de söyler birazdan." Bana baktı ve kolumu sıvazladı. Üzerimde hâlâ sabahki elbise vardı. "Hem sen böyle üşümüyor musun?" Başımı iki yana sallasam da üzerindeki takımın ceketini çıkarıp bana giydirdi. Sonra tekrar kollarının arasına aldı. *Burada olmayı seviyordum.*

"Alçin, iyi ki buradasın," diye lafa girdi. "Ağzından laf almaya falan çalışırken iyice boka batardım ben kesin."

"Celal abi, çatlayacağım şimdi. Bak, içeriden gelirler birazdan. Söyle çabuk."

Giydiği koyu gri takımın ceketinin iç cebinden çıkardığı yüzük kutusunu gördüğüm en ellerim kocaman açılan dudaklarıma gitti. Melih'in kolunun altında resmen yerimde sıçrıyordum. Sevinç nidaları dudaklarımın arasından kaçıp kaçıp duruyordu. Kafamı kaldırıp Melih'e baktığımda beni suratında içten bir gülüşle izlediğini ve arkadaşına büyük bir gururla baktığını görüyordum.

"Celal abi..." diyebildim. "Gerçekten mi?"

Çok heyecanlıydı, yüzük kutusu bile titriyordu. "Teklif edeceğim, Çalıkuşu," dedi. "Dayanamıyorum artık. Şu onsuz geçen günler ölüm gibiydi. Lale yoksa yokum, yemin ederim. Zaten okulu da bitti. Hâlâ KPSS çalışıyor.

Benimle birlikte çalışsın, evlenelim, yine hazırlansın. Onsuz yaşamanın bir anlamı yok."

"Benim ne yapmam gerekiyor?"

"Bilmiyorum. Ağzını mı arasak? İstiyor mu beni falan?"

"Celal abi," dedim fısıldayarak. Zaten dakikalardır fısıldayarak konuşuyorduk. "Siz ben kendimi bildim bileli sevgilisiniz. Birbirinizi deli gibi seviyorsunuz. Tabii ki istiyordur seninle bir yuva kurmayı."

"Öyle mi dersin?"

Hızlıca başımı salladım. "Hem şu an ben ağzını aramaya çalışırsam kesin batırırım. Ben senden de beterim, gerçekten. Sıla. Evet! Sıla burada. O yardım edebilir belki."

"Sürpriz yapmam gerekiyor. Aklımda gram bir şey yok. Durdu kafam anasını satayım, çalışmıyor."

"Tamam, sakin ol," dedim, yüzük kutusunu tutan elini sıkarak. "Hep birlikte hallederiz."

"Ya kabul etmezse Alçin?"

"İçimden bir ses edeceğini söylüyor ama önce..." dememe kalmadan içeriden Lalezar ablanın sesi duyuldu. Celal abi hızlıca cebine sıkıştırdı kutuyu.

"Aaa, bakın kim gelmiş! Kardeşin dayak yedi sabah, istersen seni de alalım bir posta."

"Önce dayak yemen gerekebilir," diyecektim ki zaten her şey anlaşılmıştı. Ya da anlaşılmamıştı, bilemiyorum.

"İşte doğdu benim güneşim," dedi Celal abi.

"Saat sekize geliyor, Celal," dedi Lalezar abla.

"İşte, sen düşün."

"Hoş geldin, Melih," dedi Lalezar abla. Sonra bakışları bana değip tekrardan onun gözlerine tırmandı. "Çok sevindim, gerçekten. Hayırlısı olsun."

"İnşallah, Lale, çok sağ ol."

"Seni dövmeme gerek kalmadı bu arada," dedi. "Sevgilin kıyamıyormuş sana."

"Öyle miymiş?"

Şu tepedeki yıldız ne kadar da parlak.

Kolumu dürttü.

Gerçekten havanın da ayrı bir güzelliği var bugün.

"Kıyamıyor muymuşsun bana sen?"

Şahane, şahane bir güzellik.

Celal abi, Lalezar ablanın peşinden içeriye girdiğinde beni kollarımın iki yanından tutup tam karşısına hizaladı. "Şşt, bak bakalım bir bana."

"Tam bir sonbahar havası var, değil mi Melih?"

"Ne yapacağız biz senin böyle olur olmadık yerlerde utanıp kızarmanı?"

"Ben mi utanmışım? Hiç de bile."

Uzanıp o kadar hızlı bir şekilde dudaklarımdan öptü ki kalakaldım. Kendime geldiğimde hızlıca etrafı kolaçan ettim. Hâlâ bahçedeydik ve birilerinin bizi görmesi çok kolaydı. Omzuna vurdum. Ama o sadece bana bakıyordu.

"Birileri görebilirdi," dedim, parmaklarımın ucunda yükselip gözlerinin hizasına çıktığımda. "İyi alıştın."

"Görseydi... *Bu kız benim namusumla oynadı, öptü beni dışarıda. Direkt evlenmem gerekiyor onunla, başka bir şekilde rahat edemem*, derdim."

"Çok komik."

"Hem böyle parmak uçlarında yükselip durma karşımda, öpesim geliyor seni."

"Sana da öpmek olsun, Melih, her an her yerde."

"Aklının hayalinin alamayacağı hallerde," diye devam ettirdi.

"Terbiyesiz," deyip arkamı döndüğümde kıkır kıkır gülüyordum. Kolumdan tutup kendine çevirdiğinde hızlıca dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ne oldu? Öpecek misin beni yine?"

"Öpeyim mi?"

"Melih..." Bu sefer gülmemi tutamamıştım. O kadar keyiflendi ki gözlerinin yanları hafifçe kırıştı gülerken. "Ne oldu?"

"Sevgilim mi dedin gerçekten?"

"Hasbinallah," diyerek girdim içeriye ve onu da peşimden çekip kapıyı kapadım.

Fatma teyze, Nermin teyzelerle birlikte kafede yemek yiyeceğini söylediğinde biz de abimi ve Zeynep ablayı da çağırıp dışarıdan yemek söyledik ve televizyonun önüne kurulduk. Sıla çok korkunç olduğunu düşündüğü bir film açmıştı.

"Kendinizi korkutunca elinize ne geçecek şimdi?" diye sordu abim, dönerini yerken.

"Of, izlemezsen izleme, Kutay," dedi Zeynep abla. "Sabahtan beri aynı şeyi söyleyip duruyorsun. Doğru söyle, hâlâ korkuyor musun sen korku filmlerinden?"

"Saçmalama, Zeynep, neden korkacağım?"

"Yani bilelim de." Abimin oturduğu koltuğa sırtını dayamış, kalem eteğiyle yere çökmüş, Belkıs'ı ayağında sallıyor, diğer yandan da dönerini yiyip ayranını içiyordu. "Sonra bağıra çağıra dolanma odada. Bak ciddiyim, korkuyorsan Belkıs'la birlikte odada yatabilirsin."

"Çok komik, Zeynep," dedi abim, Zeynep ablayı taklit ederek. "Hatırlat lütfen, gülelim bir ara yine buna."

Ve film başladı.

Lambalar söndü.

Herkes gözlerini dikti. Yerde herkes bir yana oturmuştu. Ben, sırtını koltuğa yaslayan Melih'in dizine yatmış, o şekilde hem yiyip hem film izliyordum. "Boğulacaksın başıma birazdan. Doğru dürüst oturup yedikten sonra yatsana be yavrum."

"Öyle keyfi çıkmaz. Hem ben rahatım, sen keyfine bak."

"Sessiz olun, konuşanı Lale ablaya dövdürürüm, zaten bugün eli bayağı ısındı," dedi Sıla. Sonra, "Bu arada, abi..." diye devam etti, sanki az önce konuşanları tehdit etmemiş gibi. "Bir ara uğra odama, seveceğini düşündüğüm bir şey var elimde."

"Uyuşturucu satıyor sanki, şuna bak," dedi Celal abi. "Torbayı da parkın kuytu köşesinde sıkıştır istersen ceketinin cebine."

"Tamam, sessizlik," dedi gülerek.

Melih bana doğru indirdi başını. O sırada ağzımdaki lokmayı çiğnemekle ve yerde ayranımı aramakla meşguldüm. Eliyle koymuş gibi bulup pipeti ağzıma doğru kaldırdı. Ben içerken, "Neyden bahsediyor, Sıla?" diye sordu. İki büyük yudum aldıktan sonra bitmiş kutudan fışır foşur sesleri yükseldi ve hepsi cıkcıkladı. "Ne oldu, ulan? Ayran içiyor kız!" diye azarladı hepsini, sustular onlar da.

Hemen en yakın arkadaşımı fısıltılarımın arasından, "Yine senden para koparmaya çalışıyor," diye sattım. "Kaban mı ne alacakmış. Video çekiyordu, yanlışlıkla eline koz verdim."

"Ne dedin?" diye sorunca sesim soluğum kesildi. Yanaklarıma pompalanan kanın haddi hesabı yoktu. "Anlaşıldı, yine düştük eline hanımefendinin."

O anda *jumpscare* oldu.

"Hay ananı sikeyim, orospu çocuğu!" dedi abim, yerinden sıçrayarak. "Abi, ben diyorum böyle dualı ezanlı korku filmleri izlenmez diye. Al işte, insanı inancından vuruyor şerefsizler."

"Kutay!" dedi Zeynep abla ama öyle bir dedi ki hepimiz aynı anda ona döndük. Ekrandan vuran ışıklar tam üzerini aydınlatmıştı. "Sen öldün, farkındasın, değil mi?"

Zeynep ablanın her yerine, abimin elindeki açık ayran dökülmüştü.

Annesi abime bağırırken uyanan Belkıs ise önce biraz ağlamış, ardından onların evin içindeki koşuşturmasına gülmeye başlamıştı. "Daha bu sabah yıkamıştım saçlarımı. Bu üzerimdeki takımı daha yeni almıştım. Ay, inanmıyorum, her yerim ayran kokuyor." Hem ağlamaklı hem sinirli bir şekilde üzerine, saçlarına baktı. Sonra abime döndü. "Gel buraya, kaçma!"

Onlar arkada kavga ederken uzandım ve Belkıs'ı alıp Melih'in kucağına koydum. Üzerine azıcık ayran sıçramıştı. Melih'le birlikte, yemeklerle beraber gelen ıslak mendillerle üzerini silmeye başladık. Diğerleri ise bakışlarını bir anlığına olsun ekrandan çekmiyordu.

Abim ve Zeynep abla yorulup, koltuklardan birine çökünce, "Zeynep," dedi Lalezar abla. "Gidip banyo yap, ben ayarlarım sana bir şeyler."

"Onun da üzerine ayran dökmek istiyorum," dedi.

"Eğer yere dökülürse yeri sen silersin, ben elimi sürmem, Zeynep," dedi abim. Üzerine ayran dökmesine takılmamış hatta ilk onu kabul etmişti.

"Sen harbiden Hain Kostok'sun. Alçin haklı."

Melih'in ayranını sallayarak, "Ben her zaman haklıyımdır," diye seslendim. Kendisi içmeyeceğini söylediği için direkt üzerine çökmüştüm.

O an bir *jumpscare* daha oldu.

Ve bu sefer korkan abim değil, Zeynep ablaydı.

Elleriyle kapadığı yüzünü hemen yanında oturan abimin göğsüne sakladı. Abimin elleri iki yanda öylece kaldı, şok olmuş suratı ise o kadar tatlıydı ki kıkırdamadan edemedim. Sağ elini belli belirsiz Zeynep ablanın sırtına doğru indirdiğinde gülümsemesini saklamaya çalışıyordu ama bunda hiç başarılı değildi. "Gönder abi bir *jumpscare* daha," dediğinde kucağından kalkan Zeynep abla çatılmış kaşlarla omzuna vurmuştu ama umurunda dahi değildi, doğrudan ona bakıyordu.

Sonra üstüne döndü. Her yeri ayran olmuştu.

O an tüm ev aynı anda güldü, Belkıs bile. "Oh olsun, kok sen de ayran gibi," dedi Zeynep abla.

Bir *jumpscare* daha olduğunda ben bile korktum ki öyle çok korktuğum olmazdı. Yüzümü Melih'in kucağındaki Belkıs'ın kucağına gömdüm. Belkıs bir an dahi kaybetmeden parmaklarını saçlarıma daldırmış ve çektikçe çekmeye başlamıştı. Melih, saçlarımı Belkıs'ın ellerinden kurtarmaya çalışırken kafamı çevirebildiğim kadar arkaya çevirdim.

Zeynep abla, yüzünü yine abimin kucağına saklamıştı. Abim ise şok olmuş bir halde öylece ekrana bakıyordu. Korkan o adamdan eser yoktu şu an. Elleri bile inmemişti sevdiği kadının bedenine çünkü Zeynep abla kollarını omuzlarına koyup yüzünü abimin boyun girintisine gömmüştü.

Tüm saçlarım Belkıs'ın elinden kurtulduğunda Zeynep abla da abimden uzaklaşmıştı ama o an Melih de çoktan arkasını dönmüştü. "Abla, hadi sen değiştir üstünü, yıka saçlarını," dedi ılımlı bir sesle. Sonra abime döndü. "Sen de siktir git, yıkanıyor musun ne yapıyorsan yap, şerefsiz herif!"

Bir kıkırtı yükseldi evde ama sonradan Melih hızlıca önüne dönünce çıt çıkmadı. Bense hâlâ gülüyordum. Bir de Belkıs. Sanırım dokunulmazlığımız vardı, bir şey demedi bize.

Belkıs kadar korku filmlerine gülen birini bulamazdınız. Tamam, hiçbir şey anlamıyor olabilirdi ama ekranda ne çıksa sürekli gülüp duruyordu. Bir an korktuğu için mi gülüyor diye düşündük ama sonrasında gerçekten eğlendiğine emin olduk. Her anlamda farklı bir çocuktu bizim kız.

Hava birazcık esse de bahçeye çıkmıştık. Lalezar abla, Celal abiyle hâlâ aynı noktadaydı ve bu yüzden bahçede oturmak yerine, içeride Zeynep ablayla birlikte oturuyordu. Aslında evlilik teklifini düşünecek zaman tanımıştı bize, işimize gelmişti.

Abim eve gidip gelmişti ama bir şeyler olmuştu adama. Oturduğu yerde öylece bir noktayı izliyordu. Elindeki çayı resmen buz kesmiş olmalıydı ama umurundaymış gibi görünmüyordu bile. Kal gelmişti sanki adama. Esen rüzgârda Melih'in kolunun altına sokulmama bile takılmamıştı.

Celal abi masada öne doğru eğilip, "Sizce bir yat mı kiralasam?" dedi sessizce. "Denize açılırken ederim evlilik teklifini, olmaz mı?"

"İstersen Boğaz Köprüsüne de *benimle evlenir misin Lalem, aşkım, hayatımın anlamı, lale bahçem, aşk çeşmem*, diye yazdır, Celal abi," dedi Sıla. "Abartma istersen."

"Lalezar abla öyle şatafatı fazla sevmez ki hem," dedim. Hepimiz o kadar sessiz konuşuyorduk ki birbirimizi bile zor duyacak haldeydik. Hayır, kalkıp başka bir yerde de konuşabilirdik ama yapmıyorduk. Gariptik biz de cidden. Kıza edeceği evlilik teklifini onun bahçesinde çay içerken konuşuyorduk. "Böyle mütevazı bir şekilde etsen bile yeter bence. Mühim olan duygular. Şatafat sadece göz boyamaktır bence."

"Kesinlikle," dedi Sıla, beni onaylayarak. Başparmağını yukarıya kaldırmıştı. "Güzel bir yemekten sonra olabilir mesela ama herkesin içinde değil, yemek sonrası baş başa kaldığınızda edebilirsin."

Celal abi sessiz kaldı. "Bir şeyler eksik hissettiriyor," dedi. Çok heyecanlı ve gergindi.

"Abi, birden de evlenmeye karar vermezsin bu arada," dedi Cengiz abi. "Sanki pazardan portakal alıyor. Ben annemin yerine pazara çıktığımda bile daha uzun süre düşünüyorum hangisinden alsam diye. Bir sabah kalkar kalkmaz, ben evleneceğim de denmez. Ben hâlâ alışamadım bu olaya."

Gerçekten de öyle olmuştu. Celal abi kalkmış ve Lalezar ablayla evlenme teklifi etmeye karar vermişti. Birden. Bazı şeyler anlık hissedilirdi, bunun da

onlardan biri olduğuna emindim. Celal abinin aşkına edecek laf yoktu zaten. Deli gibi âşıktı Lalezar ablaya. Küçükken evcilik oynarken, abim Zeynep ablayı Celal abiden kıskanıp, onu Lalezar ablayla karıkoca yapınca başlamıştı her şey. O günden sonra ise asla ayrı gayrı olmadılar. Onlar için ne öncesi vardı ne sonrası. Sürekli itişip kakışırlardı ama onların aşkı da buydu işte. Dinç tutuyor olmalıydı, Lalezar abla öyle diyordu.

Lalezar ablanın ona olan aşkının büyüklüğü de çok şaşırtırdı bizi. Öyle duygularını uluorta göstermezdi ama konu sevdiği adam olunca tüm duvarlarını indirirdi. Sert bir mizacı vardı belki ama altındaki pamuk gibi kalbini en iyi bilen de Celal abiydi. Buna şüphe yoktu.

"Senin aklına bir şey gelmiyor mu?" diye sordum, sırtımı göğsünden kaldırıp başımı ona doğru çevirdiğimde. Hareketlendiğimde parmaklarındaki sigarayı yukarıya doğru kaldırdı ve avcunun arasına sakladı. Bu ani hareketime birazcık kızarmış gibi başını iki yana salladı.

"Değecekti bir yerine, Alçin," dedi. "Dikkat etsene yavrum."

Parmaklarının arasına aldığı sigaradan son dumanı çekti içine, sonrasında başını yukarıya kaldırıp dudaklarının arasındaki tüm dumanı üfledi. Bakışlarım sert çene hattından âdemelmasma, oradan da tekrar dudaklarına dokundu. Eğer etrafta çok fazla göz olmasa onu öpmek isterdim.

Gözlerini indirip bana baktı. "Ne demiştin?"

"Hı?

"Az önce ne sormuştun?"

"Ben mi?"

"Alçin *mortingen strasse*," dedi Sıla gülerek. "Leyla oldu. Biraz zaman ver de kendine gelsin."

O sırada kafamı onlara çevirdiğimde herkesin bakışlarının üzerimde olduğunu fark ettim. Allah'ım. O kadar utanmıştım ki ne yapacağımı bilemedim. Resmen boş bulunmuştum. *Çok utanıyorum. Çok utanıyorum.* Melih içten bir kahkaha atıp yüzümü bedenine gömdüğünde ona o kadar minnettardım ki gömleğinin üzerinden sert göğsünü öpmüştüm. Bu onu daha çok güldürdü.

Keşke abim burada olmasaydı. Of, çok utanıyorum.

Kutay zaten burada değil, uzay boşluğunda dolaşıyor adam. Zeynep'ten sonra oldu böyle.

"*Senin aklına gelen bir fikir var mı acaba*, diyor," dedi Sıla. Benim ise yüzüm hâlâ onun bedenine gömülüydü. Onaylamak için başımı salladım. Parmakları saçlarımın arasına girdi ve dolanmaya başladı. Bunu yapmasını çok seviyordum.

"Ben bırakın evlenme teklifini, Alçin'e kolye almak için bile haftalardır

kafa patlatıyorum," dedi itiraf ederek. Karnımdaki kelebeklerin çırpınışlarından ölecektim neredeyse. Çok ani olmuştu.

"O boynundaki kolyeyi abim mi aldı?" diye sordu Sıla.

"Çıkar kafanı, çıkar," dedi Cengiz abi. "Geçti artık. Nefessizlikten öleceksin şimdi." Ölmezdim ki. Çok güzel kokuyordu. Kokusunu da çok seviyordum.

Sıla'yı benim yerime cevaplayarak, "Evet," dedi. "Ben aldım."

Yine de kafamı kaldırdım ve önüme dökülen saçlarımı elimle tarayıp sırtımı yine göğsüne yasladım. Üzerimde hâlâ takımının ceketi vardı. *Üşürsen vereyim*, demiştim ama kabul etmedi. Zaten öyle çok üşüyormuş gibi de değildi. Sıcacıktı sürekli. Soba gibiydi.

Eğer üşüdüysen vereyim ceketini, demiştim.

Alçin, demişti. *Ben askerliğimi Kars'ta yaptım, yavrum.*

"Zevkli adamsın," dedi abisine, yine başparmağını yukarıya doğrultmuştu. Melih uzanıp, kardeşinin yanağından makas alarak, iltifatını kabul edince gülümsedim. Tatlı bir andı.

Sonra bir süre abimsiz beyin fırtınası yaptık ama bir sonuca varamıyorduk. Melih'in bir kolu omzumdan aşağıya sarkmış, saçlarımla oynuyor, diğer eli ise çaya uzanmadığı zamanlarda kucağımda duruyordu. O zamanlarda ise ben bilinçsizce onun parmaklarıyla oynuyordum.

Masanın üzerindeki telefonum çalınca, uzanıp kimin aradığına baktım. Daha doğrusu Melih'le birlikte baktık. Arayanın Ufuk olduğunu görünce, bana dönüp, "Bu hep arayacak mı böyle?" diye sordu.

"Gezi işleriyle uğraşıyor, ondandır," dedim ve ardından telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Ufuk, selam."

"Selam," dedi. "Biraz geç oldu ama anca zaman bulabildim. Melih yanında mı?"

Melih mi?

"Evet," dedim ama resmen soru işaretleriyle kaplıydı sesim.

Ufuk güldükten sonra devam etti. "Yok, öyle düşündüğün gibi bir şey değil," dedi. "Sadece yetimhanenin müdürü telefonda konuşurken, sponsorun da bizimle birlikte gelip gelmeyeceğini, gelirse çok memnun olacaklarını belirtti. Eğer yanındaysa sorar mısın diyecektim. Bir de mail adresini bana gönderebilirsen çok memnun olurum. Oradan iletişime geçmem gerekiyor."

O kadar mutlu olmuştum ki bu duruma, neşeyle kucağından kalkıp yüzüne baktım. "Dur, sorayım," dedim. Ardından telefonu birazcık uzaklaştırıp elimle hoparlörü kapadım. "Melih, sponsor olduğun için yetimhanenin müdürü bizimle birlikte geziye gelip gelemeyeceğini soruyormuş. Gelir mi-

sin?" diye sordum ama öyle bir sordum ki kelimelerime gelmesini delicesine istediğim kısmı kesinlikle yansımıştı. "Lütfen gel," diye de ekledim ayrıca.

"Hafta içiyse eğer..." demesine kalmadım telefonu hızlıca kulağıma götürdüm.

"Ne zamana söz verdik?" diye sordum. Kulübün bu gibi iletişim işlerinden her zaman Ufuk sorumlu olmuştu. Tatlı dili ve sempatik tavırlarıyla insanların gönlünü çabucak çelerdi. Çoğu sponsorumuzu o bulmuştu hatta.

"Bu cumartesi," dedi. "Hep birlikte hafta sonu olmasına karar verdik."

Resmen içim içime sığmıyordu. "Tamam, bir saniye." Melih'e döndüm. "Cumartesiymiş. İşin yok hafta sonu, gelirsin, değil mi?"

"Gelirim," dedi, bir an bile düşünmeden. Uzanıp suratıma dökülen saçlarımı omzumdan arkaya attı. "Sizi de ben götürürüm o zaman."

Yüzümdeki o kocaman gülüşü silemiyordum. Bakışları suratımda dolandı, gözlerime değdi, dudaklarıma değdi, tekrar gözlerime tırmandı. O da gülümsüyordu.

"Geliyor," dedim, kucağımdaki elini sımsıkı tutarak. Avuçiçini açtığında parmaklarımızı kenetledim. "Yetimhanenin müdürüne bildirebilirsin."

"Tamamdır. Bu arada, kampta karar kıldık," diye ekledi. "İki gün bir gece. Sadece gezi olmasın, çocuklar iyice hava alıp açılsın istedik. Zaten bir ara kamp yapmıştık. Hatırlıyorsan bir aksilik çıkmamıştı. Müdür önerdiğinde ben de geri çevirmek istemedim. Melih'e sormadan onayladım ama sorun çıkmaz umarım. İletişim bilgilerine internetten ulaştım ama geri dönüş alamadım."

"Ben sana özel mail adresini mesaj atarım," dedikten sonra vedalaştık ve telefonları kapattık. Melih ve Sıla'ya baktım. "Kamp yapıyoruz," dedim şakıyarak. Elimi Sıla'ya doğru uzattım. "Bu sefer sen de geliyorsun. Öyle gelmem falan yok, lütfen sen de gel." Sıla biraz düşünmeye başladığında Melih'e döndüm. "Bu arada, kampın masrafı biraz fazla olabiliyor," dedim. "Sorun olmaz, değil mi?"

"Halledilir, yavrum," dedi. "Sorun yok."

"Tamam. Bir de özel mail adresini Ufuk'a mesaj atman gerekiyor," dedim, telefonumu eline tutuşturup. "İnternetteki mail adresine mail atmış ama geri dönüş alamamış."

"Ona asistanlar bakıyor, *spam* olarak algılanmış da olabilir. Sormak lazım." Asistan mı? Asistanı da mı varmış? *E herhalde, Alçin.* Mesaj ekranına kendi mail adresini yazıp gönderdikten sonra telefonun ekranını kapatıp masanın üzerine koydu.

"Gelirim," dedi Sıla, bir süre sonra. "Özlemiştim hem. Kamp falan güzel olur. Sonbaharda hava biraz eser ama temiz hava güzeldir."

O an Sıla'yla aynı şeyi düşünmüşüz gibi birbirimize baktık ve işaretparmaklarımızla birbirimizi gösterdik. Olabilir miydi? Olabilirdi. Hem de çok güzel olabilirdi.

"Celal abi!" dedik aynı anda. "Dağ başında teklif et. Kamp yaparken!"

Bir sessizlik çöktü. Düşündü, düşündü ve düşündü. En sonunda yüzüne o kadar içten bir gülüş yayıldı ki üçümüz de aynı anda sırıtmaya başladık.

"Olur," dedi. "Kesinlikle olur."

Ona her şeyi anlattım. Çocukların etrafta olacağını, onlar gelene kadar tüm ormanı güzelce süsleyebileceğimizi, kamp ateşi yakabileceğimizi ve ortama daha sıcak bir hava katabileceğimizden bahsettik. Çocuklarla ilgilendikten sonra son aşama bu olacaktı, balon şişirip süslerle oynarlardı. Oyalanacak, eğlenecek bir aktivite olurdu onlar için de. Ama tabii önce sormak gerekirdi.

Telefona sarıldım ve hızlıca Ufuk'u arayıp olan biteni anlattım. O da yetimhanenin müdürüyle iletişime geçtikten sonra olumlu bir yanıtla bize döndü. Müdür, çocuklarla konuşmuştu ve her birinin heyecanını anlatmıştı Ufuk'a. Çocuklar için bambaşka bir eğlence demekti bu, müdürleri de onaylayınca iyice aklımıza yattı bu durum.

Cumartesiye daha vardı. Bu, Celal abi için de iyi bir zaman dilimiydi. İçindeki o heyecanı minimuma indirebilirdi. Bahçeden çıkıp, evlere dağılırken hepimizin suratında memnun bir gülümseme vardı. İçim içime sığmıyordu. Bir sürü çocuğun iyi vakit geçirmesine neden olan bu gezi kulübü bir de kurulacak bir yuvanın ilk adıma şahitlik edecekti. Ayşe Huri Hoca her anlamda iyi bir şeye vesile oluyordu. Üzerimizde, üzerimde emeği büyüktü.

Eve geçip kendimi yatağa attım. Çok uzun bir gündü. Çok uzun iki gündü aslında. Zihnime dün gece düştü, yanaklarıma pompalanan kanın haddi hesabı yoktu yine. Yatakta debelendim, aptal aptal gülüyordum. Diğer yandan ise o anki halimi düşünüp deli bir utancın içinde yüzüyordum.

Bambaşka biriydim sanki. Sadece duygularım vardı, bedenimi ele geçiren saf hisler ve ilkel dürtüler. Tüm vücudum tekrardan ısındı. Melih'in söyledikleri, bedeni, dudakları, teninin sıcaklığı, bakışları, hissettirdikleri doluştu zihnime. Tarifi zordu. Hissettiklerimi anlatmaya kelimeler, ona karşı olan bu yoğun duygularımı dile getirmeye ise nefesim yetmezdi.

Melih'ten sonraki Alçin'i sevmiştim.

Ellerim öptüğü dudaklarımda gezindi, kokusu hâlâ burnumdaydı sanki. Vücudumda gezinen ellerinin taze hissi sardı dört bir yanımı. Hızla inip kalkan göğüslerimin altındaki kalbim çırpındıkça çırpındı. Bedenim ona dair yeni bir dil öğrenmişti sanki. Onunla birlikte açılan hislerimin kilitleri avuçlarıma anahtarlarını bırakıp, birer ikişer giderken ben ne yapacağımı bilemez bir halde kalakalmıştım.

Onu yanımda hissetmediğim anlarda bir eksiklik çöküyordu sanki bedenime. Oysa daha dakikalar önce birlikteydik. Dakikalar önce ellerim ellerindeydi. Bedenim bedenine dayalıydı, sımsıcak teninden yükselen kor canıma okuyordu. Dün gece gerçekten çok farklıydı. Bambaşka birine evrilmiş gibi hissediyordum. Basit değildi, anlık bir olay değildi, yoğun ve içtendi. İkimizin paylaştığı en mahrem dolu, en saf ve en gerçek andı.

Bizdik.

O ve ben.

Diğer her şey bir hiçlikten ibaretti.

Ona karşı hissettiklerimden dolayı dolup taşıyordum sanki. Melih Cihangir bir başka yanımla tanıştırmıştı beni. Beni benimle tanıştırmıştı. Böyle bir şey mümkün olabilir miydi? Konu Melih'se eğer olabiliyordu.

Sıcak bastı. Kalkıp, pencereyi açıp perdeyi sonuna kadar çektim. İçeriye serin hava dolsa da serinleyemiyordum. *Dün geceyi düşünme, diye boşuna demiyoruz herhalde. Al, yandın işte.*

Kıkırdadım.

Sonra birden zihnime elleri düştü. Hâlâ üzerinde tırnaklarımın izleri vardı. *Alçin kessek mi artık şu tırnakları?* Yok, kesemezdim. Zaten stajda kestiriyorlardı, şimdi uzatabildiğim kadar uzatıyordum. Yataktan birden doğruldum ve Sıla'ya mesaj attım.

Alçin: *Beni içeri sokabilir misin?*

Belkıs'ın teyzesi: *Yemin ederim, yere çöküp ağlarım.*

Belkıs'ın teyzesi: *Kıskanıyorum. Ben senin en yakınınım, Alçin.*

Belkıs'ın teyzesi: *Beni nasıl bunun için kullanırsın.*

Belkıs'ın teyzesi: *Beni, beni, Sıla'nı...*

Alçin: *Annemin yaptığı zeytinyağlı sarmadan bir tabak getirim.*

Belkıs'ın teyzesi: *Açtım kapıyı.*

Aynada kendime baktım hızlıca, ellerimi arasından geçirip saçlarımı taradım ama üzerimi değiştirmedim. Her halimi görmüştü adam, süslenip gitsem garipsenirdi asıl. Ayrıca bu rahatlığı seviyordum. Kafamdaki ev topuzumla koştur koştur merdivenlerden inerken ne halde olduğumu düşünmemek rahat hissettiriyordu. Melih'e giderken bile evimdeymiş gibi hissediyordum. Zor kazanılan bu his, onunla benim aramda doğuştan gelen bir bağdan ibaretti. Değerli ve özeldi.

"Nereye gidiyorsun bu saatte?" diye sordu annem, mutfağa girdiğimde. Babamla oturmuş, dizi izliyorlardı yine. Resmen *Netflix* bağımlısıydı ikisi de. Kim bilir beraber kaç dizi bitirmişlerdi.

"Sıla'ya sarma yaptığını söyledim, canı istedi. Ben de bir tabak götürüyorum yan eve."

"Doldur da götür, kızım," dedi annem. *Ah, anneciğim... Yemin ederim, vicdan azabı çekiyorum sana böyle söyleyince ama öğrendiğin an çeyiz hazırlıklarına başlayacağına eminim.* "Ya da dur, ben doldurayım."

"Hallettim ben, hallettim," diyerek seke seke yaklaştım kapıya. "Hadi, iyi eğlenceler size."

Bahçe kapısından çıkıp yan evin bahçe kapısından içeriye girdiğim an Sıla'yla karşılaştık. Sahiden de açmıştı kapıyı. Hatta o saniyede uçup kapıyı açtığına emin oldum çünkü sabırsızlanıyordu. Elimdeki sarma tabağına uzandığı an ben de parmak uçlarımda üst kata çıktım.

"Relaks bacım, relaks," diye bağırdı arkamdan. "Annemler hâlâ kafede. Evde sadece ablam ve ben varız. Ablam uyuyor gerçi Belkıs'la. Ben de kulaklığımı takarım."

"Sıla!" dedim, dişlerimin arasından. "Terbiyesiz terbiyesiz konuşmasana ya."

"Neyse, afiyet olsun. Ay, bana yani," dediğinde büyük bir kahkaha attı. "Bana afiyet olsun."

Söylene söylene merdivenlerden çıktım. O kadar çok söylenmiştim ki Melih'in kapısını çalmadan içeriye dalmıştım.

Çüş, Alçin. Kapısız yerden mi çıktın?

"Harbiden çüş!" dedim. Melih altında sadece gri bir eşofmanla dolabının önünde duruyordu. Üzerini yeni değiştiriyor olmalıydı. Bakışlarımız birleşene kadar gözlerim bedeninde dolaştı. *Yedin adamı gözlerinle, yedin.*

"Alçin?"

"Melih?" Güldü. Ama ben gülmedim. Ciddi anlamda kalbe zarardı. "Haksızlık ama," diye soludum, ellerim hâlâ kapının kolundayken.

"Ne haksızlık?"

"Sen," dedim.

"Anlamıyorum, yavrum," dedi ve dolabın önünden yanıma doğru hareketlendi. Elimden tutup beni yanına çekeceği sırada bakışlarım tekrar vücuduna dokundu. "İyi misin sen?" *Yok, değiliz.*

Karnından göğsüne kadar resmen çizmiştim adamı. Omuzlarındaki izler ise cabasıydı. Neden tek bir laf dahi etmiyordu ki bu adam? Yanmıyor muydu canı?

Elinden tutarak onu odasından çıkardım ve banyoya soktum. Sırtını duvara yasladıktan sonra kapıyı kapadım. Bana, beni anlayamadığını haykıran bakışlarla bakıyordu. Ona arkamı dönüp, dolaptaki ilkyardım çantasını bulup çıkardım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Şu son günlerde ilkyardım çantasıyla ne çok içli dışlıydık.

"Alçin, Alçin, Alçin." Kafamı kaldırıp ona baktığımda o kadar içten bir

şekilde gülüyordu ki bakışlarım yüzünde takılı kaldı. "Güzelim, sen bunun için mi geldin buraya?"

"Melih!" dedim, işaretparmağımı ona doğru uzatarak. "Bir dahaki sefere beni engellemelisin. Bu böyle olmaz!"

"Bir dahaki sefere olacak yani?" dediğinde kendi bacağıma sıktığımı anca anlamıştım. "Tamam, bakma öyle," dedi gülerek. *Gülüşünü de çok seviyordum.* "Takılıyorum sana sadece."

Sırtı duvara yaslı, üstü çıplak bir Melih Cihangir'in önünde durmak zordu. Bakışlarımı kaslarından, kasıklarının hemen üzerindeki V çizgisinden ve geniş omuzlarından alıp yapmam gereken işe odaklanamıyordum. Bu adam insana kafayı yedirirdi.

Sıcaktı yine, çok sıcaktı.

Pamuğun üzerine döktüğüm ilaçla önce izlerin üzerini silmek için dizlerimin üzerinde yükseldim. Başım kasıklarının hemen üstünde durduğunda bedeni karşımda belli belirsiz kasıldı. Elimdeki pamuğu izlerin üzerine bastırdığımda ise dudaklarından kısık bir ses çıktı. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Bir betonu andıran çenesi sertleşmişti.

"Ne oldu?" diye sordum. "Acıyor, değil mi? Ondan böylesin."

Bir süre sadece yüzüme baktı, daha sonra başını sadece iki yana salladı. Koyulaşan bakışları bedenimi delip geçmişti sanki. "Hayır," diye soludu. "Sadece soğuktu. Ondan."

"Yalancı."

"Yalan söylemiyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Sen böyle mi duracaksın şimdi?" diye sordu, kesik kesik soluyarak.

"Ne varmış duruşumda?" dedim. Kıs kıs gülmek istesem de yapmadım.

"Hiç." Bedenine biraz daha yaklaştım ve değiştirdiğim bir diğer pamukla silmeye başladım. Nefesim bedenine çarptıkça, karnı içeriye doğru çekilip ardından kaskatı kesiliyordu. "Alçin!" diye soludu, dişlerinin arasından. "Lütfen, yavrum, rahat dur."

Pamukla bedenindeki izlerin her birini sildim. Belli belirsiz olanları da sildim, kanattıklarımı da. Kendime kızdığım, kendi kendime konuşup durduğum her ana şahit oluyor, arada bu halime keyifli bir şekilde gülüyordu. "Melih," dedim. "Bir daha bana izin vermemelisin, ciddiyim şu an."

"Bunlar benim canımı yakmıyor, Alçin," dedi, çenemi kavrayıp bakışlarımızı birleştirdiğinde sanki daha da koyulaşmıştı bakışları. "Tam tersi..." dediğinde yaslandığı duvardan yere doğru çöktü ve bu anlarda dahi kopmadı bakışlarımız. "Her biri bana haddinden fazla zevk veriyor."

"Ne?" dememe kalmadan, çenemden tutup beni kendine, sıcacık dudaklarına çekti.

"Öyle işte," dedi, beni öpmeden hemen önce. "Bunların her biri senin de zevk aldığının birer kanıtı, yavrum. Kendini kaybettiğinin somut bir kanıtı." Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Bunları bedenimde hissetmeyi, o uzun ince parmaklarını, her renge boyadığın tırnaklarını tenimde hissetmeyi seviyorum, Kızıl Çalıkuşu."

Sonrasında ise kendimi kaybettim. Dudaklarımız birleşmiş, üzerimde hâkimiyet kurmaya çalışırken ayağa kalkmış ve o halde beni de kaldırmıştı. Tek koluyla kaldırıp belimi sımsıkı tutmuştu. Kapıdan çıkmadan hemen evvel, "Dola bacaklarını belime," demişti.

Dediğini yapıp banyodan çıkarken dudaklarımız hiç kopmamıştı. Biri görecek diye o kadar gergindim ki yüreğim daha da güçlü gümbürdeyebilirmiş gibi gümbürdüyor, tenim kolları arasında daha ne kadar titreyebilirse titriyordu. Bahsettiğim buydu, bambaşka biriydim sanki artık. Bunu önceki Alçin yapamazdı, daha cesurdum artık onun kollarında. Sarıp sarmalamasına izin veriyor, onunlayken başka hiçbir şeyi düşünmüyordum.

Odasının kapısını kapatıp beni yatağına yatırdı ve üzerime, tüm ağırlığını bedenime vermeden eğildi. Oysa ben onun ağırlığını bedenimin üzerinde hissetmeyi de seviyordum. Sıcaklığını tenimde hissetmek tarifi zor bir histi.

"Artık sen de şeyin farkındasın, değil mi?" diye sordu nefes nefese. Dudaklarımızın birbirinden kopmasının tek nedeni nefessizlikti çünkü. Başka türlü, günlerce öpebilirdim o dudaklarını.

"Neyin farkında mıyım?"

"Bu böyle giderse gündelik hayatımıza bile devam edemeyebiliriz, Alçin," dediğinde istemsizce güldüm. O gülmeyince ciddi olduğunu anladım ama sonra bu ciddiyetine de güldüm. "Gülme, yavrum, gerçekten engel olamıyorum ben kendime. Tüm irademe pamuk ipliğine bağlı sanki. Bu gece seni orada, Lalelerin evinde tutup öpmemek için neler çektim ben, biliyor musun sen?"

"O zaman bir itiraf da benden," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Ben de seni çekip öpmek istedim oradayken." Bakışlarım dudaklarına çekildi. "Dudaklarını..." diye soludum dudaklarına doğru. "Dudaklarını seviyorum."

Güzel dişlerini göstererek güldüğünde ben de güldüm. Sonradan bana daha fazla yaklaşabilirmiş gibi yaklaştı ve dudaklarımız o konuştukça birbirine değdi. "Daha çok seveceğin yerlerim var, yavrum," dedi arsız sesiyle. "Peşin hüküm vermek için çok erken."

"Pis!" dedim omzuna vurarak. "Pis pis konuşma."

"Kim? Ben mi?"

"Yok, ben."

"Hadi, konuşsana benimle pis pis."

"Bak, giderim he şimdi."

"Bu *giderim* tehdidini duymamış sayıyorum." Uzanıp öptü dudaklarımdan.

Geri çekildiğinde ellerim, yüzüne dökülen saçlarına dokundu. "Saçlarını da seviyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi erkeksi sesi. "Sürekli orada dolanıyor parmakların. Ben de parmaklarını orada hissetmeyi seviyorum."

"İtiraf dolu bir gece oluyor sanki," dediğimde güldük. Başıyla onayladı. "Başka bir itiraf?"

"Ben itirafları genelde başka bir pozisyondayken söylemeyi seviyorum," dedi.

"Of, Melih ya!" kızaran yüzümü yan tarafa çevirdiğimde yastığın soğuk kısmına dayadım. Üstümdeki gülen bedeni bedenimin üzerine düşmüştü çünkü bu halime gülerken kollarından destek alamayacak kadar kendini kaybetmişti. Neye gülüyordu bu kadar bu adam? *Pislik. Koca ayı.*

Utanmam geçtiğinde sadece gülüşünü dinledim. İçten kahkahaları resmen kulaklarımı okşuyordu. Şu son günlerde belki de en güzel şeydi, gülüşünü görüp kahkahalarını duyuyor olmak. Eski zamanlar üşüştü zihnime, o ketum ve otoriter duruşunu düşündüm. Hâlâ herkese karşı öyleydi fakat benim yanımdayken farklıydı artık. Benimleyken farklıydı, tıpkı benim onun yanında bambaşka biri olduğum gibi.

Onu en son ne zaman böyle içten kahkahalar atarken görmüştüm ki? Yoktu. Zihnimde gerilere düşmüştü o anlar. Ama şimdi her biri taze ve yeniydi. Melih kadar gerçekti.

"Sana sarma getireyim mi?" diye sordum, saçlarıyla oynamaya geri döndüğümde.

"Nalan teyze mi sardı yoksa sen mi?"

"Cevap neyi değiştirecek?"

"Nalan teyzeyse kabul edeceğim. Senin sarmalarını sevmiyorum."

Çatılmış kaşlarımla onu üzerimden öyle bir ittim ki beni daha sıkı kavraması gerekti. Bir kahkaha daha atmış ve yüzünü boynuma gömmüştü. "Adisin. Gerçekten çok adisin sen. Bırak, yok sana sarma falan. Bırak ya, gideceğim evime. Bu kız neden gitti diye oturup düşün sonra. Pis."

Başını boynuma gömdüğü o yerden kaldırdığında, "Uğraşıyorum seninle sadece," dedi. Gülünce kızaran yanaklarını öpmek istedim ama yapmadım, şu an ona sinirliydim. *Sinirli misin gerçekten? Kalbin dörtnala koşuyor adama*

baktığın her an. Tamam, değildim, maalesef ki kızamıyordum bile ona. "Şşt, Çalıkuşu, şaka yaptım."

"Annem sardı," dedim. "Zaten ben evde değildim, Melih, nasıl sarayım?"

"Güzelim, şaka yaptım. Ben özellikle senin sıktığın mantıları yiyen bir adamım."

Ne?

"Onları diğerlerinin arasından seçip anlaman imkânsız," dedim.

"Cık. Değil."

"Nasıl değil? Nasıl anlayacaksın, Melih?"

"Sen uçlarını yıldız şeklinde sıkıyorsun. Ablam ve Sıla annemin onlara öğrettiği gibi sıkıyor. Bir de senin mantıların onlarınkinden daha küçük oluyor."

"Melih... Bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"İzlemiştim seni bir gün. Oradan biliyorum."

"Ne zaman?"

"Çok oluyor."

"Sen ciddisin?"

"Hiç olmadığım kadar."

Gel de sevme işte. Elde mi bu adamı sevmemek? Sevmesen taş kesilirsin. Sevmesen günah işlersin.

"Üstüne çıkmak istiyorum," dedim, bir an bile düşünmeden. Bu söylediğim onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki kalakaldı bir an. "Hadi," diyerek üst koluna vurdum. "Üstüne al beni."

"Sen var ya, adamın nevrini döndürüyorsun, kızım. Mal ediyorsun beni her seferinde," derken beni kucağına aldı. *Kucağında olmayı da seviyordum.*

Önce dudaklarını öptüm. Sonra çenesini, daha sonra yarabandı yapıştırdığım ve çıkarmaması için tembihlediğimden çıkarmadığı kaşının hemen üstünü öptüm. Burnunun üstünü öptüm. Sımsıcak yanaklarına bastırdım dudaklarımı. Ardından boynuna indim. Kulağının hemen altındaki o yeri öptüm, beni öptüğü o yeri. Dudaklarından zayıf ama onu ele veren bir inleme yükseldiğinde karnımdaki kelebekler çırpındıkça çırpındı yine.

Üzerinde biraz daha aşağıya indim. Omuzlarında bıraktığım izlerden başladım, dudaklarımı gezdirdim ve bastırdım her birine. Arada kafamı kaldırıp ona bakıyordum, ilgiyle ve saf bir ihtiyaçla izliyordu beni. Sonrasında çıplak bedeni üzerindeki her bir izi öptüm. Boynundaki alyansı öptüğümde dudaklarından çıkan inilti diğerlerinden daha derindi. Adımı seslendi, soluklarımız karıştı birbirine.

Biraz daha aşağıya indim. Eşofmanının üzerindeki o ince çizginin etrafındaki ince erkeksi tüylerin üstünde bıraktığım ve diğerlerinden daha de-

rin olan izlerde biraz daha oyalandım. Parmakları saçlarımın arasına geçmiş, gevşeyen topuzumu bozmuştu. Saçlarım etrafımıza saçıldığında siyah tokamı bileğine geçirdiğini gördüm.

İzlerin üzerine sürdüğüm ilacın hafif acı tadı vardı dudaklarımda ama umurumda değildi. Şu an zihnim sadece tek bir noktadaydı, ondaydı. *Önce derin bir nefes mi alsan? Neredeyse iki dakikadır nefesini tutuyorsun, Alçin.*

Çenemden tutup beni hafifçe havaya kaldırdığında, "Alçin," dedi.

Ne halde olduğumu bilmiyordum. Konuşabilir miydim ki? "Hı?" *Hı mı?*

"Sen bana sarma getir, yavrum," dedi. "Kalk, sarma getir yoksa..." Devamını getirmedi ama üzerinden fırlayıp kapının kolunu kavradığım gibi kendimi dışarıya attığımda, ne diyeceği zihnimde dönüp duruyordu zaten.

Göğüs kafesimi delen kalbimin sesi merdivenlerden inerken beni sağır etti. Elim kalbimin üzerinde aşağıya indiğimde, Sıla bacaklarını bağdaş kurmuş, suratında hayvan desenli kâğıt maskesiyle bir yandan elindeki sarmayı yiyor, diğer yandan televizyondaki diziyi izliyordu.

Yanına gidip tam elindeki tabağa uzanacağım sırada bana büyük bir yanlış yapıyormuşum gibi baktı ve tabakta kalan son iki sarmayı aynı anda ağzına atıp çiğnemeye başladı. "Sıla!" diye çığırdım. "Yuh. Hepsini yemişsin. İnsan abisine de ablasına da bırakır."

"Sana gerçekten inanmıyorum, Çalıkuşu, getirdiğin sarmaları bir de elimden alıp abime mi götürecektin?"

"İki üç tane yese ne olacaktı?"

"İnkâr da etmiyor." Elini kalbinin üzerine koyup alınmış gözlerle baktı bana. Suratındaki maske düşmesin diye kafası hafifçe geriye yatık olduğundan çok komik duruyordu ama gülmemek için yanaklarımın içini dişledim. "Sana bir küserim, o zaman görürsün işte."

"Tamam, özür dilerim," dedim. Koltuktan kalkıp kapıya yöneleceğim sırada durdurdu beni. "Ne oldu?"

"Nereye? Eve gidiyorum deme bana bu halde."

"Ne varmış halimde?"

"Az önce öpüşmüş gibi görünüyorsun," dedi, bir an bile düşünmeden. Elim refleksle dudaklarıma gittiğinde kahkaha attı. "Öpüştünüz, değil mi? Ha ha, biliyordum. Her halinden belli. Yanakların kızarmış." Ayaklandı ve karşıma geçip yanaklarımı gösterdi. "Dudakların pembeleşmiş ve şişmiş." Dudaklarımı işaret etti. "Ve evet, saçların..." Parmaklarını birbirine dolanmış, koyu turuncu gür saçlarımın arasından geçirdi. "Saçların dağılmış. Öpüşmüş olma şartlarının hepsini sağlıyorsun. Evet, öpüşmüşsün."

"Bir kelimede ne kadar öpüşme diyebilirsen o kadar öpüşme dedin. Pes."

"Geç, otur, geç."

"Söz verdim, sarma götüreceğim Melih'e."

"Tamam, sen otur, ben gidip alırım sizin evden. Kutay abiye falan yakalanırsın şimdi, almayalım başımıza bela akşam akşam," dedi kıkırdayarak. "Bu kıyağımı da unutma. Resmen aşkınızı ayakta tutan o yegâne parça benim." Kapının kolunu kavrayıp aşağıya indirdi ve suratındaki kâğıt maskeyle kafası hafifçe geriye yatık halde dışarıya çıktı. "Of, keşke ben de öpüşebilseydim şu an. Enes'i çağırsam gelir mi acaba?"

Sıla gittikten sonra orta sehpanın üzerindeki iki tane kâğıt maskeye takıldı bakışlarım. Yüzümde beliren ve Eda'nınkini andıran hin gülüşle ikisini de kavradığım gibi kucağıma aldım. Sonra sehpadaki diğer yüz temizleme malzemelerini de aldım. Hepsini tişörtümün eteğine doldurdum. Sıla gelene kadar bu şekilde bekleyip, kapatmadan gittiği diziyi izlemeye koyuldum.

Elinde bir tabak sarmayla değil, bayağı tencereyle gelmişti. Kapıyı kapatıp tencereyi sehpanın üzerine koyduktan ve çatalla alıp tabağa koyduktan sonra tabağı bana uzattı. Ardından tencerenin başına geçip o şekilde parmaklarıyla yemeye başladı.

"Masken nerede senin?" diye sordum.

"Kapıyı Kutay abi açtı," dedi, gülmemeye çalışarak. "Beni birden öyle görünce geri sıçradı adam. Ben de o kadar çok güldüm ki maskem maalesef yüzümden düştü."

Abimi o şekilde düşündüğümde gülmeden edemedim. Bir elimle tabağı, diğer elimle tişörtümün eteğini tutup ayaklandım. "Maskelerini ve malzemelerini aldım," dedim. "Benimkilerden veririm sana."

"Bir de siyah *Oxford* ayakkabılarını versene giyeyim yarın."

"Tamam, sabah alırsın."

"Bu arada..." diye ekledi, ben merdivenlerden çıkarken. "İzin aldım Nalan teyzeden, takılın kafanıza göre. Benimle kalacağını biliyor. Ama anneler gelince benim yanıma gel, büyük şoka hazır değiller hâlâ."

"Duvar kenarı benim o zaman," diye bağırdım, salona doğru.

"Bu seferlik izin verebilirim." Sonra ekledi. "Afiyet olsun tekrar." Kahkahası yayıldı. "Yani abime, aynen, abime afiyet olsun."

Merdivenlerden çıkıp, Melih'in odasına girmeden hemen evvel kapıyı çaldım. Bu sefer çaldım. İçeriye girmemi söylediğini duyunca dirseğimle kapıyı açtım ve ardından ayağımla kapadım. Kucağımdaki malzemeleri yatağına döktükten sonra elimdeki tabağı kucağına bıraktım. Bakışları bir tabağa bir malzemelere gidiyor ve ortak bir anlam aramaya çalışıyordu. Şapşal ve tatlı görünüyordu bu gibi anlarda. Bir çocuk gibi...

Sırtını yatağın başlığına yaslamış, ben malzemeleri yatağa döktüğümde ise bağdaş kurmuştu ama o kadar büyüktü ki sığamıyordu.

"Onlar ne?"

"Sana cilt bakımı yapacağım." Bir süre kalakaldı, ardından bakışları yüzümde gezindi, daha sonra tekrar kalakaldı. "Sadece sana da değil, kendime de yapacağım." Ses yoktu. "Ama önce sarmaları yemen için sana zaman tanıyorum, afiyet olsun."

Pes valla, Sıla! Senin yüzünden anlamı bambaşka yerlere geldi şu iki kelimenin.

O sessiz sessiz sarmalarını yerken çalışma masasının üzerinde duran bilgisayarını alıp şifresini yazdıktan sonra internete bağlandım. Melih'le ortak olduğumuz diğer bir durum da bu şifreydi. Belkıs'ın doğum günü. Benim telefonumun, onunsa bilgisayarının şifresi buydu.

Netflix hesabına girdim. Sıla'yla birlikte kullanıyordu, Sıla'nın hesabı şifreli olsa da onunkinin şifresi yoktu. Ben hesabında gezerken, o da öylece sarmalarını yiyip beni izliyordu. En son izlediklerine baktım. Sadece belgesel izlemişti. Hatta son izledikleri değil, neredeyse çoğu belgeseldi. En son izlediğine tıkladım ve yanına oturup bilgisayarı karşımıza koydum.

"İstediğin başka bir şeyi açabilirsin. Bunu izlemek zorunda değiliz."

"Evrenle ilgili belgeselleri seviyorum," dedim. Çünkü öyleydi, gerçekten severdim.

"Sıkıcı olduğumu düşündün az önce, itiraf et," dediğinde tabağından bir başka sarmayı ağzına götürüyordu. Sonra bir tane de benim ağzıma uzattı. Çataldaki sarmayı alıp yemeye başladım.

"Hayır, tam tersi," dedim. Artık battı balık yan giderdi. "Bence seksi."

"Ne? Belgesel izlemem mi?"

"Sadece belgesel izlemen," diye itiraf ettim. Neden seksi gelmişti, hiçbir fikrim yoktu ama gerçek buydu.

"Dizi izlemek için zamanım yok," dedi.

"Belgeseller dizilerden daha uzun olur," dedim.

"Tamam, belgesel izlemeyi daha çok seviyorum," diye itiraf ettiğinde güldüm. Biliyordum, çocukken de sürekli belgesel izlerdi. Ama ilk defa şu an çok çekici ve seksi bir şeymiş gibi geldi gözüme.

"Birden hoşuma gitti."

"Bilmem iyi oldu," dediğinde arsız sesi doldurdu odayı. Uzanıp omzuna vurdum.

Bir süre belgesel izledik hatta o bölümünü bitirdik bile. Sonrasında bitirdiği tabağı alıp şifoniyerin üzerine koydum. Ardından sırtüstü yattı ve beni bu sefer kendisi kucağına oturttu. Canıma minnetti, bu şekilde ona cilt bakımı yapmak daha eğlenceli olacaktı. Kıkır kıkır güldüğümde gülüşümü izliyordu.

"Cidden düşündüğüm o şeyi yapacaksın, değil mi?"

"Ne olacak cilt bakımı yapsam?"

"Yavrum, ne gerek var? Aklına esen her şeyi üzerimde deniyormuşsun gibi geliyor bana artık."

"Alt tarafı cildini temizleyeceğiz," dedim gülerek.

"Sen de Sıla gibi fotoğrafımı çekip şantaj yapacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Uzanıp bilgisayardan en son dinlediği şarkıyı devam ettirdim. İtalyancaydı. Kulağa güzel gelen bir tınısı vardı. Sonrasında yuvarlak makyaj pamuğuna yüz temizleme suyu sıkıp yüzünü temizlemeye başladım. "Bunu hatırladın mı?" diye sordum, pamuğu işaret ederek. "Benim yüzümü temizlemiştin."

"Her yerini simsiyah yapmıştım, Alçin. Ben olsam ona temizleme demezdim."

Gülerken, pamuğun tersini çevirip tekrardan sildim cildini. Aslında ihtiyacı bile yoktu. Benim zamanında cildim için harcadığım paralara kıçıyla gülüyordu hatta pürüzsüz teni. Ne bir gözeneği vardı ne de hayatı boyunca tek bir sivilce çıkarmıştı. Cidden, Melih'i asla sivilceli hatırlamıyordum. Cildi konusunda şanslı olanlardı.

Ardından uzandığım toniği bir başka pamuğa sıkıp tekrar yüzüne sürdüm. Cilt bakımından öyle ahım şahım anladığım söylenemezdi, kafama göre takılırdım, tıpkı şu an olduğu gibi.

Sonrasında birazcık nemlendirdim. Ben onun yüzüyle ilgilenirken o da bana bakıp ellerini tenimde ve bacaklarımda gezdiriyordu. Bu biraz dikkatimi dağıtıyordu ama hoşuma gittiği gerçeği daha ağır bastığı için görmezlikten gelmeyi seçmiştim. *Çünkü parmaklarını bedenimde hissetmeyi de seviyordum.*

"Kırmızı ruj da süreyim mi? Hem sen benim rujumu aldın, geri ver artık kırmızı rujumu."

"Oldu, Alçin!"

"Tamam, o zaman ruju ben süreyim, daha sonra gelip seni öpeyim."

"Hasbinallah." Kahkahalarla güldüm. "Vermem rujunu bu arada."

"Sende hâlâ, değil mi?"

"Bende tabii, nerede olacak?"

"Nerede?"

Uzanıp şifoniyerin ilk çekmecesini açtığında kırmızı rujum bana göz kırpıyordu. "Orada olması lazım. Ama bak, vermem rujunu, sadece bil diye söyledim. Almana izin vermem."

Ben de uzanıp çekmecenin içindeki ruju aldım. Sonra telefonunu bulup,

ön kamerasını açıp dudaklarıma kırmızı ruju sürdüm. Sürmeyi bitirdiğimde ona döndüm. "Olmuş mu?"

"Hayır," deyip, elimdeki ruju alarak tekrardan çekmeceye attı. "Çok çirkin oldun."

"Yalancı."

"Beni o şekilde öpeceksin, değil mi?"

"Hı hı."

"Fotoğraf çekmek yok."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

"Kızıl Çalıkuşu sözü?"

"Evet," dedim gülerek. "Kızıl Çalıkuşu sözü."

"Hadi, öp bakalım."

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarımızı birleştirdim. Bir de iyice bulaşsın diye bastırdıkça bastırdım dudaklarımı. Altımdaki bedeni bu gereğinden fazla uyguladığım güç gösterisine gülerek tepki veriyordu. Hatta gülüşü büyüdü ve bir süre sonra dişlerini öpmüş bulundum. Ben de en sonunda kendi halime gülerek çektim dudaklarımı dudaklarından.

"Mükemmel oldu." Aslında mükemmel olduğu falan yoktu, adamın her yeri kırmızıya boyanmıştı. Sadece dudakları bile değil, tüm ağız çevresi. Elinin tersiyle dişlerini silince daha çok güldüm. "Ya! En güzel yanı dişlerindi."

Kucağında öylece bakıyordum yüzüne. Sonra yataktaki telefonunu bulup, ben ne olduğunu bile anlamadan beni çekti.

"Ama fotoğraf çekmek yok dedin," diye çirkefleştim birden, oysa çok eğlenmiştim.

"*Benim fotoğrafımı çekmek yok*, dedim. Ben seni çekebilirim." Bir tane daha çekti. Ardından bir tane daha. Sonra ben de başka bir poz verdim, onu da çekti.

"Şu an her yerim kıpkırmızı, değil mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Yanakların kızarmış, dudakların kırmızıya boyanmış ve saçların da ateş gibi," dedi. "Ateş saçlım benim."

Bir fotoğraf daha çekti ama sanki bu diğerlerinden daha farklıydı çünkü çektikten sonra bir süre fotoğrafta takılı kaldı. Bana *ateş saçlım*, dediği an çekmişti, ona gülümserken.

Pamuğa tekrar yüz temizleme suyu sıktım. Bu sefer yağ bazlıydı. Uzanıp önce onun ağzının çevresini, ardından kendiminkini temizledim. Sonrasında ise kâğıt maskelere uzandım. Paketi yırtıp güzelce yüzüne yerleştirdi-

gimde kıkırdıyordum. "Oha, tam oturdu yüzüne. Benimkinden düşüyordu sürekli."

"Avuçiçi kadar suratın var, ondandır."

"Bu halini çekeyim mi?"

"Sen de koy yüzüne şundan," dedi, kucağımdaki diğer maskeyi göstererek. Resmen eğlendiğim için benimle oynamayı kabul etmişti. Çocukken de böyleydi.

"Melih, şuradaki vişnelerden kırmızı ruj yapalım mı?"

"Niye?"

"Bilmem. Televizyonda gördüm, güzel oluyordu. Belki ben de güzel olurum."

"Sen zaten güzelsin, buna gerek yok."

"Ama sürsek ne olur sanki? Lütfen."

"Ben sana süreyim."

"Sonra ben de senin dudaklarına süreyim."

"Git işine, kızım. Sıla'nın dudaklarına sür, sever o böyle şeyleri."

"O uzakta şimdi. Gidemem yanına, üşeniyorum. Hadi Melih ya, süreyim işte."

"Ama kimseye söylemek yok."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz."

"Ama şu Kızıl Çalıkuşu sözünden olmalı, Alçin."

"Of, tamam, Melih. Kızıl Çalıkuşu sözü."

"Hadi, sür o zaman."

"Ay, çok tatlı oldun."

"Sıra bende mi? Ben mi sürmeliyim şimdi dudaklarına?"

"Hı hı, sür hadi."

"Sürdüm, tamam."

"Nasıl? Güzel oldum mu?"

"Oldun."

"Gerçekten mi?"

"Evet, saçların gibi oldu dudakların da."

"Beğendin yani?"

"Ben hep beğenirim zaten saçlarını."

"Hayır, Melih, dudaklarımı."

"Beğendim dudaklarını."

Ben de kucağımdaki diğer maskeyi yüzüme yerleştirdikten sonra kucağına yattım ve başımı koluna yasladım. Bu sefer kendi isteğiyle ikimizin fo-

toğrafını çekmişti. Denk mi gelmişti yoksa tesadüf müydü bilmiyorum ama gülmeden edemiyordum. Maskelerin ikisi de hayvan desenliydi.

Ve Melih'in maskesi ayılıydı.

Benimkinin üzerinde ise *Simba* vardı.

Bizi çektikten sonra telefonu elinden alıp ikimizin olduğu fotoğrafları kendime gönderdim. Sonrasında ise uzanıp bilgisayarı aldım ve Melih'in karnının üzerine yerleştirdikten sonra birlikte benim hesabıma girip listemde olan ve daha önce başlamadığım bir diziye başlamaya karar verdik.

"Mayıştım iyice," dedim, bir sonraki bölüme geçtiğimizde. "Sıla'nın yanına gitmeliyim yoksa burada uyuyakalacağım. Hem senin kolun uyuşmadı mı?"

"Kolumda değil, omzumda yatıyorsun zaten," dedi. "Ayrıca uyu sen, ben taşırım seni oraya."

Sanki bunu demesini bekliyormuşum gibi gömdüm başımı boynunun girintisine ve bel oyuntumdaki eli parmaklarımı bulup birbirine kenetlediğinde uyku biraz daha yayıldı bedenime. Belki dakikalar belki de saniyeler içinde kendimi uykunun kollarına bırakmıştım.

Onun yanındayken uykuya dalmak kolaydı. *Onunla uyumayı da çok seviyordum.*

Şu anki şaşkınlığım gecenin bir vakti uyanıp kendimi hâlâ Melih'in kucağında görmem değildi. Şaşkınlığımın sebebi Melih'in kucağında sutyenle uyuyor oluşumdu.

Sutyenle!

Pijamam neredeydi benim, Allah aşkına?

Onun kucağında, başım çıplak omzunun üzerinde, bacaklarım bacaklarının arasına dolanmış bir haldeydim. O ise kollarını bedenime sarmış ve başını saçlarımın arasına gömmüş, o şekilde uyuyordu. Düzenli nefes alıp verişlerini duyabiliyordum, kesintisiz ve çok sakin bir şekilde uyuyordu.

Onu uyandırmak istemiyordum ama o kadar şaşkındım ki bu hale nasıl geldiğimi anlamak için kucağında maalesef ki biraz hareketlenmiştim. Tenlerimiz birbirine dokunuyor, uyandığım an dimdik olan göğüs uçlarım bedenine değiyordu. Ben neden sutyenle duruyordum?

"Alçin?" dedi uykulu sesi. "Neden uyandın?"

"Melih?" dedim ama benim sesim hiç uykulu değildi. Şaşkınlığım, tüm uykumu alıp götürmüştü. "Benim üstüm nerede?"

"Sen çıkardın ya," dedi, oldukça sakin bir sesle.

"Ne demek sen çıkardın? Ben mi çıkardım pijamamı?"

"Benim çıkaracak halim yok ya. Yani çıkarmana yardım ettim ama sen-

den habersiz yapmadım bunu. Sana isteğin dışında dokunmam, Alçin, bunu biliyorsun."

"Hayır, onu biliyorum. Ben sadece..." Hatırlamıyordum. "Hatırlamıyorum."

Güldü. "Sıcakladığını söyledin, daha sonra ben de sana *yerde yatayım ben o zaman*, dedim ama hiç oralı olmayıp, kolumdan tutarak bana izin vermedin. *Soba gibisin*, dedin bir de bana, evet. Ayrıca *çok sıcacıksın, yaktın beni*, dedin." *E yuh artık! Cayır cayır yanıyorum sana da deseydin adama.* "İşte orada üzerindeki pijamayı tuttuğun gibi kafandan çıkarmak istedin. Biraz debelenince, bana kızıp *yardım etsene Melih*, dedin." Burada gülmüştü. "Ben de sana yardım ettim. Çıkardık pijamanı, yere savurdun sonra. Şuralarda bir yerdedir."

Utanç, damarlarımda akan her bir kanda mevcuttu şu an.

Elimle ağzını kapatıp başını yastığa geri yatırdım çünkü benimle konuşmak için kafasını kaldırmıştı. "Tamam, daha fazla konuşmak istemiyorum bu konu hakkında. Lütfen olmamış gibi devam edelim." Sonrasında başımı ellerimle yüzümü gizledikten sonra boynuna sakladım. "Uyu lütfen, tek kelime edemezsin, Melih," dedim boğuk boğuk çıkan sesimle.

Bir süre ikimiz de sessiz kaldık, Melih arada kesik kesik soluyordu. Uyur sandım hemen, sonuçta onu yanlışlıkla uyandırmıştım ama bir türlü dalamıyordu uykuya. Bense onun inip kalkan göğsünün üstünde sert karnının üzerindeki eliyle oynuyordum.

"Melih," dedim en sonunda. "Neden uyumuyorsun?"

Bir süre cevap vermedi.

Sonra derin bir nefes verdi. "Göğüslerin..." diye itiraf etti birden. "Dikkatimi dağıtıyor." Kalakaldım. "Zaten zor dalmıştım uykuya. Tekrar uyuyabilir miyim bilmiyorum."

Biliyorum, gülmenin ne yeri ne de sırasıydı ama dudaklarımın arasından çıkan kıkırtıyı gizleyemedim. Kafamı kaldırıp yüzüne baktım, bir heykel gibi sertti çehresi. Kucağından kalkmak için yeltendiğimde izin vermeyip beni tekrar bedenine yasladı. "Dur," dedim. "Giyeyim üstümü. Saat kaç olmuş, işe gitmen gerekiyor sabahın köründe. Uyuman gerek şimdi."

"Cık," dedi ve sonra beni belimden kavrayarak başımı az önce kendi başının olduğu yastığa yatırdı. "Ben nasıl uykuya dalacağımı biliyorum."

Başını göğsüme yasladı ve kollarından birini belime sardıktan sonra diğeriyle ona yakın olan elimi tutup parmaklarımızı kenetledi. Kulaklarının altında deli gibi çarpan, göğüs kafesimi delercesine atan kalbimin sesini duyuyor olmalıydı.

Dakikalar sonra dudaklarını çıplak tenime bastırdığında karnım içine

doğru kasıldı, sonrasında tekrar bastırdı dudaklarını. Bu sefer sırtım kollarının arasında hafifçe kavislendi. O an zihnime aylar öncesinden bir an düştü. Ama sanki aylar önce değil de yıllar öncesindendi bu anı.

Belkıs'ın burada onun yatağında yattığı ve benim de onu izlemek için yanına sokulup orada öylece uyuyakaldığım o an doluştu zihnime. Sarhoştu, kelimeleri dudakları arasında yuvarlanıyor, güçsüz sesine vuruyordu. Benden bir şey istemişti, oldukça sıradandı ama öyle bir istemiş, öyle bir sormuştu ki yüreğim sızlamıştı.

"Uyandırdım mı seni?" diye sormuştu sarhoş sesiyle. *"Uyandırmak istememiştim, Kızıl Çalıkuşu."*

"Hayır. Kendim uyandım. Saat kaç?"

"Baksam da anlamam," demişti. Sonra, *"Alçin,"* diye fısıldamıştı adımı zorlanır gibi. *"Buraya geldiğimden beri düşündüğüm tek bir şey var, biliyor musun?"*

O an çok merak etmiştim ne söyleyeceğini ama diğer yandan da kalkmam, onun işkâl ettiğim yatağından çıkmam gerektiğinin farkındaydım. *"Ben kalkayım da uyu sen,"* demiştim.

Kırılmıştı sanki, o an anlamamıştım ama şu an düşününce daha iyi anlıyordum. Ayak bileğimden nazikçe tutup beni durdurmuştu. *"Merak etmiyor musun düşündüğüm şeyi?"* diye sormuştu bir çocuk gibi.

"Ne düşünüyorsun?"

"Beni kollarında uyutmanı istesem yapar mısın? Buraya girdiğim ilk andan beri düşündüğüm tek şey bu," demişti. Şu an anımsıyorum da nasıl da heyecanlanmıştım, nefesim kesilmişti âdeta. Kalbim teklemiş, deli gibi atmaya başlamıştı. Belki de o zamanlar başlamıştı bir şeyler de sağırdım kendime, ona, her şeye... *"Beni kollarında uyutur musun Alçin?"*

Çok iyi hatırlıyorum, derin bir ikilemin içindeydim ama mantıklı düşünmeyi yok saymıştım. Onu kolundan tutmuş ve kucağıma çekmiştim. Çok şaşırmıştı, belki de hiç beklemiyordu. Afallamıştı da. Acaba onda bıraktığım hisler neydi o an? Yapmayacağıma o kadar eminmiş gibi bakıyordu ama sonrasında onu kucağıma çektiğimde sanki bunu zorunluluktan yapıyormuşum gibi hissedip isteğini kabul etmeme bile sevinememişti. Aklına ilk gelen bunu yapmak zorunda olmayışımdı.

Melih... Belki de o an aktın içime.

"Alçin, yapmak zorunda değilsin."

"Gel," demiştim. *"İstediğin şeyi sana vereceğim. Eğer bu seni iyi hissettirecekse istediğin ne olursa olsun, bunu sana vereceğim."*

O an düşündüğüm Melih'in benden bunun gibi ufacık bir isteği bile zar zor istemesiydi. Bu, canımı yakmıştı. Şu anda da yakmıştı hatta. Oysa o

hayatı boyunca ben ne istersem yapmış, ne zaman ona ihtiyacım olsun ya da olmasın etrafta olmuş, yanıma yaklaşıp sırtımı sıvazlamıştı. Bunu ona çok göremezdim ki. Yapamazdım.

Bir çocuk gibi -tıpkı şu an olduğu gibi- başını göğsümün hemen altına gömmüştü. O an göğüs kafesime, deli gibi çarpan kalbime yakın olmadığı için memnundum çünkü anlayamıyordum. *Derdi ne kalbimin*, diye düşünüyordum. *Bu yeni, tarifsiz hissin beni dört bir yandan çevrelemesi de neyin nesi*, diyordum.

Melih... O an aktın içime. Sardın beni dört bir yandan. Çepeçevre sardın beni. Sana ilerlemek istedim belki ama aşamadığım tonlarca şey vardı. Elden ne gelirdi ki? O his düşmüştü bir kere içime. Kalbimin derdi neydi, biliyor musun Melih? Kalbimin derdi sendin. Ben sana sağır olsam da demek ki ısrarla sağır olmak istemeyen yanlarım varmış. Gözlerim açılınca, kafesimden uçup, gökyüzünde özgürce kanat çırparken düşlediğim tek kişinin sen olmasının nedeni buymuş demek ki Melih. Ben çoğu kez görmezlikten gelirken aslında içime de atmışım seni. Baksana bana, nasıl da doluştu zihnime aylar öncesindeki o an. Oysa ben dün ne yediğimi bile hatırlamam. Melih... Belki de en çok o an iyileşmek istedim, sana koşabilmek için.

"Kollarını... Kollarını sarsana bana," demişti. Cevap vermemiştim çünkü maraton koşmuş gibi hissediyordum, dörtnala çarpıyordu kalbim. Nasıl cevap verebilirdim ki? Sesimin çıkabileceğine bile inanmıyordum. Altüst olmuştum. Mahvolmuştum elleri arasında.

Bana sarılmış, avuçiçlerimi öpmüştü. Avuçiçleri öpülür müydü? Öpmüştü. Önce yavaşça öpmüş, ikincisinde uzun uzun oyalamış, o kadar içten bir nefes çekmişti ki içine canımı yakmıştı. Ona sarılmamı istemesi istek değil de ihtiyaçtı sanki. Dudaklarını avuçiçlerime bastırıp öpmesi onu ayakta tutan yegâne şeydi sanki.

Melih, benim avuçiçlerim ilk kez o zaman öpüldü, biliyor musun?

Ellerimizi kenetlemiş, başını yan çevirip dakikalarca ellerimizi izlemişti. İnanmak istiyordu. Bu gerçeği kendi gözleriyle izlemek istiyormuş gibi saatlerce bakıp durmuştu. Sessizdi. Kolu belimi sımsıkı sararken yüzü tişörtümün açıkta bıraktığı tenimin üzerindeydi. Ben belki de ilk defa bu kadar yoğun duygu karmaşası yüzünden çıldıracak gibi olmuştum. Bir bilinmezlik sarmıştı bedenimi, Melih'in bendeki bilinmezliği...

"Buraya girdiğimde Belkıs'la beraber uyuyordunuz," demişti yorgun sesiyle. *"Bir süre sadece sizi izledim. Beni bu hayata bağlayan bel kemiklerinden olan iki güzel kızı. Belkıs'ı sevişini düşündüm, yanında uyuyacak kadar onu benimsemene tekrardan hayret ettim. Sen bebeklerden hazzetmezsin bile çünkü. Sonra seni izledim, o güzel yüzünü ezberlemek için uzun uzun baktım sana. Sonra*

sana ait olmanın, senin bana ait olmanın nasıl olacağını düşündüm. Bunun cennette yaşamak gibi bir şey olacağını düşündüm. Ve bunu hak etmediğimi de öyle. Daha sonra kalkıp Belkıs'ı ablamın yanına yatırdım ve gelip ayaklarının altında oturdum. O ince, uzun bedenin ufacık kalmıştı benim yatağımda ve işte o an..." demiş ve derin bir nefes çekmişti içine. *"O an kollarında uyumanın nasıl olacağını merak ettim. Kollarının benim vücudumun üzerindeki duruşunu merak ettim. Beni sahiplenirler mi yoksa sadece öylesine dokunurlar mı diye düşündüm. Sonra sen uyandın, sanki beni duymuşsun gibi. O kadar çok içtim ki,*" diye solumuştu kendine küfreder gibi. Beni uyandırdığı için kızmıştı kendine. *"İçimden düşünmek yerine sesli düşündüğümü ve seni uyandırdığımı sandım. Hâlâ emin bile değilim gerçi. Uyandırdım mı seni?"*

Melih, ne var, biliyor musun? O an iyi ki uyandırmışsın beni.

Olumsuz bir cevap vermek yerine, uyandırmadığını söylemek istemiştim ama uyanmıştım işte. Ama o zaman da umurumda değildi. Çok gergindim. Kelimelerin dudaklarımın arasından nasıl çıkacağını bilmiyordum o an ve bu yüzden olumsuz bir ses çıkarmıştım ama o beni rahatsız ettiğini düşünmüştü. Panikleyip, *"Hayır,"* diyebilme gücünü bulmuştum kendimde.

"Sevindim," demişti. *"Sevindim mi?"* Kızmıştı kendine, çok günah bir laf etmiş gibi. *"Şu an istesen sırf bana bunu verdiğin için sana canımı bile veririm, Alçin. Buna sevinmek denmez. Ne denir, bilmiyorum çünkü şu an o kadar bulanık ki zihnim, doğru kelimeyi bulamıyor. Adamakıllı konuşabiliyor muyum onu da bilmiyorum. Ama Alçin, sana bir şey söyleyeyim mi?"*

Adamakıllı konuşabiliyorsun, Melih. Ben de neler söylediğini şu gün bile kelimesi kelimesine hatırlıyorum. Sadece bana sarılman için sana izin verdiğim o kısacık bir an için ettiğin şu laflara bak, nasıl unutabilirim ki?

Melih, asıl ben sana bir şey söyleyeyim mi?

Özür dilerim. Gerçekten özür dilerim, sana geç kaldığım için...

Biliyorum, şu an beni duyabilsen yine geç olsun da güç olmasın, yavrum, derdin. Ama sana güç oldu, Melih, sana çok güç oldu.

"Bana ait olduğunda ve benim de sana ait olduğumda cennette yaşayacağımı varsaymıştım. Ne aptalım. Sadece bu bile... Cennetten daha güzel hissettiriyor. Ben daha önce tamamlanmamışım, güzelim. Sen bu gece beni tamamladın."

Ben yıllardır yarımdım. Tamamlanmak için kanat çırpıp duruyordum o kafeste. Sanırım ödeştik, Melih Cihangir çünkü sen de beni tamamladın.

"Sanki benim için hediye değilmişsin gibi... Bir de benim için yaratılmış gibisin."

Dudaklarını tıpkı şu an olduğu gibi tenime, çıplak karnıma bastırmıştı. Yeni yeni çıkan sakallarının tenimdeki o hissi şu an bile aynıydı. Sıcak dudaklarının hissi, bedenimdeki hâkimiyeti, beni mahvedişi, zihnimi alıp

götürüşü, kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan o his aynıydı, belki daha yoğundu ama aynıydı.

Melih, belki de ben o gece düşmüştüm sana. Dudakların buluştuğunda tenimle, ben de eriyip karışmıştım sana.

"Senin için doğmuş gibiyim. Benim için doğmuş gibisin, Kızıl Çalıkuşu."

Dudakları tenimle bütünleştiğinde tıpkı şu an olduğu gibi aynı kelimeleri fısıldadı. O an anladım, ikimizin de zihninde dönüp dolaşan o an aynıydı. Aylar öncesindeydik. Aynı şekilde, aynı durumda ama daha yoğun bir halde.

"Benim için doğmuş gibisin, Kızıl Çalıkuşu."

"Sadece benim için bebeğim."

"Sadece benim için bebeğim."

Ellerim saçlarının arasına daldı. Suratımdaki gülümsemeyle birlikte öylece durdum. Nefesleri tekdüze bir hal alana kadar dudakları yer yer gezindi tenimde. O da beni öpmeyi seviyordu belki de. Saçlarını okşadım, eğilip dudaklarımı bastırdım saçlarının arasına, tıpkı onun yaptığı gibi. Kokusunu içime çektim, tüm bedenimi ceviz ağaçlarının kokusuyla doldurdum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, uyku beni kollarına almadan hemen evvel. "Biliyorum, uyudun. Biliyorum, beni duymayacaksın ama söylemesem uyuyamam ki." Saçlarında gezindi ince parmaklarım. "Seni seviyorum, Melih." Uzanıp tekrar öptüm onu. "Ben senin için doğdum, sen benim için," diye soludum. "Sadece benim için bebeğim."

Sabah olduğunda soluğu nasıl Sıla'nın odasında, yorganının altında aldım, bilmiyordum. Melih işe gitmek için odadan çıktığında uyandırmıştı beni. Üzerimi giydirmişti çünkü hava sabah serinlemişti, öyle demişti. Ben de holü kontrol edip yan odaya sıvışmıştım.

Sıla'yla birlikte uyanıp kahvaltı ettikten sonra okula geçmeye karar verdik. Bu gezi işleriyle ilgili birtakım konuşulması gereken noktalar vardı. Kulüptekilerden kimin gelip kimin gelmeyeceğini teker teker arayıp sormalıydık. Dönem hâlâ başlamamıştı, bu nedenle gelmek zorunda değillerdi. Memleketinde olan vardı, zamanı olmayan vardı belki, bilemiyorduk. Sıla kendi telefonuyla kulüpteki üyelerin yarısını, bense diğer yarısını aramıştım.

Yarı yarıya olumlu cevap almıştık. O sırada Ufuk araya girip, "Biliyorum, kulübe üye alımı yok ama bizimkiler, Ahsen falan duyunca çok heveslendi," dedi. "Ömer de gelip gelemeyeceklerini hatta yardım bile edebileceklerini söyledi. Ben de sana sormam gerektiğini söyledim."

"Enes de gelmek istiyordu," dedi Sıla, bana dönerek. "Onları da alsak ya kulübe? Hı? Ne olacak ki? Hem mezun olan insanlar var, onların yerine

gelebilirler. Hem... Hem kulüpte senden başka veterinerlik öğrencisi yok, haksızlık bu, Alçin."

"Onu bunu bırakın da..." dedim, ikisine de dönerek. "Siz neden mezun olmadınız harbi? Son döneminiz değil miydi sizin?"

"Olmadınız, değil de olamadınız," diye düzeltti beni Ufuk.

"O ne demek?"

"Yaz okuluna açılmadı ders," dedi Sıla. "Hem ilk dönemin hem ikinci dönemin dersiydi. Biri ve ikisi vardı anlayacağın. Kadın kontenjan azlığından açmadı dersi. Allah aşkına, on kişi az mı? Dönemini uzattı hepsinin. Başka üniversiteden falan almayı düşündüm ama ders çok az üniversitede vardı, devam zorunluluğu da olunca şehir dışına gitmek istemedim. Yani anlayacağın ikimiz de o kadın yüzünden uzatmış olduk seneyi."

"Evdekiler biliyor mu?"

"İlk önce abime söyledim, biraz kızdı hatta belki birazdan fazla kızdı ama sonra kabullendi. Annemler de şehir dışına göndermek istemediler, *tekrar alırsın dersi*, dediler."

"Sen?" diye sordum Ufuk'a. "Annenler falan ne dedi?"

"Pek umurlarında olduğunu sanmıyorum. Haberleri bile yoktur bence. Dersleri verip mezun olurum işte seneye," dediğinde nedense üzülmüştüm onun adına. "Neyse, konuşmayalım şimdi bunları. Ne diyorsun? Gelsinler mi?"

"Sıla haklı, mezun olanlar olduğu için kontenjan açığı var," dedim.

Aynı anda bana takılarak, "He, sadece ondan yani?" dediler.

"Tamam, bir de çok seviyorum hepsini, onu atlayamam," deyince güldüm. "Dahil olsunlar kulübümüze."

"Ay, yaşasın!" diye şakıdı Sıla. "Ben arayıp haber vereyim."

Bir süre okuldaki işleri hallettik, sonrasında ise evlere dağıldık. Sıla'yla çocuklara hediyelik bir şeyler yapmak için büyük kırtasiyelerden birine uğrayıp bir sürü şey aldık. Sonrasında ise Lalezar ablaya evlenme teklif edileceği için başka süs püs şeyler aldık. Biliyorum, pek sevmezdi ama şuncacık şeyden de zarar gelmezdi sonuçta.

Bizim evin salonuna döktük elimizde eteğimizde ne varsa ve televizyondan bir şeyler açıp, hem izleyip hem çocuklara hediyeler hazırladık. Bu gibi şeyler beni çok heyecanlandırıyordu, içim garip bir mutluluk ve hoşnutluk hissiyle dolduğu için hediyeleri yapmak da onlara vermek de ayrı bir hazdı.

Çok fazla kalabalık olmasalar da hediye hazırlamak uzun sürüyordu. Şakasız iki gün boyunca şu salondan sadece yemek yemek ve tuvalete gitmek için kalkmıştık.

Arada abim ve Melih de işten sonra bize dahil olup hediyeleri yapmada

yardımcı olmuştu. Bu hediye olayı gönüllülük esasına bağlı olduğundan genelde tek başıma yapardım, arada şu an olduğu gibi Sıla yardımcı olurdu. Kulüptekilerden böyle bir şey asla beklemedim, bu yüzden yardım etmelerini de hiç istememiştim. Kendi başıma yetiyordum kısacası.

Şimdi hepimiz bizim evin salonunda oturmuş, dizi izliyorduk. Sıla ve Melih de buradaydı. Annem, babamın yanında, hemen karşımdaki koltukta oturuyordu. Abim ise Melih'le birlikte hemen arkamdaki sırtımı yasladığım koltuktaydı. Biz de Sıla'yla birlikte yerdeydik. Bir yandan kekimi yiyip diğer yandan içine bir sürü çikolata doldurduğumuz ufak kavanozun üzerine ayıcık çizmekle ve onu boyamakla meşguldüm. Bu kavanoz, hediyelerden sadece biriydi.

"Sırtın ağrımadı mı senin?" diye sordu Melih. Kafamı çevirip yüzüne baktım. Ayak bileğini dizinin üzerine koymuş, öylece bana bakıyordu. "Biraz ara verebilirsin. Birkaç gün daha var."

"Yetiştiremezsem çok üzülürüm, Melih," dedim ve Sıla bana kocaman açılmış gözlerle bakınca dilimi ısırdım. "Melih abi."

Sıla'nın sırtı annemler dönük olduğundan kıkır kıkır gülebiliyordu. Abim kolunun altındaki yastığı Sıla'ya attı ama ona dokunmadı bile, etrafta çay olduğu için bilerek uzağa atmıştı.

"Alçin'im be," dedi babam. "Bir Türk kahvesi yapsan da içsek mi sanki? Bana ne zamandır kahve yapmıyorsun, özledim."

Abim direkt atlayarak, "Benim şekersiz," dedi.

"Yuh. Daha cevap bile vermedim, abi. Ayrıca sana yapacağım ne malum?"

"Ben ağzımı bir açarsam görürsün, Çalıkuşu, bana da yap."

Melih, abimin omzunu sıkıp, "Tehdit mi ediyorsun ulan kızı?" dedi. "Aç ağzını da de bir şey daha, hadi."

Annem de konuya, "Ne tehdidi, oğlum?" diye dahil olduğu an bana afakanlar basmaya başladı.

"Yapacak mısın Çalıkuşu?" diye sordu babam, olaylara kafa yorma biçimimin her zaman babam gibi olmasını isterdim. Umurunda değilse duymuyordu adam, mis gibi.

"Hemencecik yaparım, babacığım," dedim. "Ama abime yapmayacağım."

"Benimki de sade olsun, Alçin. Malum, şekerim yükseliyor son günlerde."

"Anne, sen?"

"Benim de sade olsun o vakit, ikileme."

Melih'e döndüm. "Sade?"

"Sade."

"Sıla, bu durumda sen de sade içmek durumundasın yoksa kendine yaparsın şekerlisini."

"Tamam, yanında bir sürü çikolatayla yiyince o kadar da hissedilmiyor zaten acısı."

Yerden kalktım, ayaklarım o kadar uyuşmuştu ki bir süre kendime gelmeye çalıştım. Melih, *ben sana geçip otur şurada, dedim ama*, der gibi baktı bana. Bakışlarımı kaçırdım ve mutfağa gidip cezveye kahveleri döktükten sonra kaynamasını beklemeye koyuldum.

Birkaç dakikanın ardından içeride hareketlilik olunca, başımı çevirip mutfağın kapısına baktım. Melih, omzunu kapının pervazına yaslamış, ağırlığını diğer ayağının üzerine vermiş, kollarını da göğsünde kavuşturmuş bir şekilde doğrudan bana bakıyordu.

"Sen beni mi izliyorsun?" diye sordum, fısıltıyı andıran bir sesle. Diken üstündeydim zaten. İçeride annem ve babam vardı, ayrıca abim yine kıskançlık krizlerindeydi. "Bir şey mi oldu, Melih abi?"

Yaslandığı kapıdan çekildi ve arsız bakışları dolandı suratımda. "Melih abi?" dedi beni tezgâhla arasına aldığında. "Melih abi, öyle mi?"

"Hı hı," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Melih abi."

"Gerçekten, Alçin..." Kulağıma yaklaştı ve sıcak nefesi tenime değdi. "Altımda inledikten sonra bana abi demek nasıl hissettiriyor acaba? Çok merak ediyorum."

Kafasını kaldırıp bakışlarımızı birleştirdiğinde, yarım açılmış dudaklarımla gözlerim arasında gidip geldi katran karası gözleri. Yüzünde keyifli bir ifade vardı. Omzuna vurunca daha da büyüdü gülüşü. "Bilmem," dedim, omuz silkerek. "Bu konu hakkında hiç düşünmedim, *Melih abi.*"

"Melih abin bir öper seni şu an, aklın hayalin şaşar, Çalıkuşu."

"Öper mi?"

"Öper."

"Melih *abim* gitsin o zaman içeriye çünkü birazdan hiç iyi şeyler olmayacakmış gibi hissediyorum."

"Alçin, şaka falan da deme bana şöyle, kızım," dedi en sonunda. "Ciddi anlamda deliriyorum, aşamadım hâlâ. Sen bana *abi* deme, yavrum. Gel, canımı al daha iyi ama *abi* deme."

"Of, Allah korusun ya, konuşma şöyle." Uzanıp, yanağından öpüp topuklarımın üzerine geri indim. "Hadi, git gerçekten." Göz ucuyla kahveye baktım. "Geleceğim ben de birazdan."

Başıyla onayladı ve gitmeden hemen evvel dudaklarını alnıma bastırdı. "Bir gün tuzlusunu da içmek isterim," dedi. Sonra belli belirsiz birleştirdi dudaklarımızı ve geri çekildi. "Ellerinden."

Ardından beni deli gibi çırpınan bir kalple ardında bırakıp içeriye girdi.

Sıcak mı olmuştu yine?

Ellerim titreye titreye kahveleri fincanlara doldurdum. Resmen devrelerimle oynuyordu.

Sakin ol, Alçin. Kahveleri dökersen yerin dibinden çıkmam günler alabilir. Benim de öyle.

Ama dökmedim, şükürler olsun.

Babama, anneme, abime, Sıla'ya ve en son Melih'e verdim kahvesini. Kahveyi tepsiden alırken birleşen bakışlarımız o kadar çok şey anlatıyordu ki onlara sağır olmak zordu. Karnımdaki kelebekler birbiri ardına kanat çırpıyordu. Kendi kahvemi aldıktan sonra yanına geçip, oturunca dahi titreyen ellerime çare bulamamıştım. Her anlamda aklımı başımdan alıyordu.

Kahvelerimizi içtikten sonra tekrar hediyelerin başına oturdum. Ve hava iyice kararınca Melih Sıla'yla birlikte evlerine geçti.

Sıla'yla hediyeleri hazırlarken, sürekli *simit*, deyip durmuştu. Rüyama dahi girince, ben de bir sonraki gün sabahtan ayaklanıp fırına gittim. Üzerimde geçen gün aldığım pijamalarım, ayağımda spor ayakkabılarım ve ellerimle taradığım saçlarımla fırına girdim. Satıcı amca simitleri içine koyduğu poşeti bana uzattı. Sımsıkı tuttuğum fırın poşetiyle oradan çıkıp mahallede ilerlemeye başladım. Hava çok güzeldi bugün, o yüzden biraz yavaş yürüyerek tadını çıkarmak istemiştim.

O sırada tanıdık bir sesin adımı seslendiğini duyup arkamı döndüm. Alaz'dı.

"Alçin, günaydın. Nasılsın?"

"Günaydın," dedim ve yanıma gelmesi için bir süre bekledim. Hastaneden geliyor olmalıydı. "İyiyim, sen?"

"İyiyim ben de. Görünce selam vereyim dedim."

Belli belirsiz başımla onayladım. "Hastaneden mi?"

"Evet. Nöbetim vardı, yeni dönüyorum."

"Eve pek uğramıyorsun sanırım."

"Pek değil, zaten sürekli hastanede olduğumdan dolayı orada kalıyorum. Haftada bir ya da iki kez annemi görmeye geliyorum sadece."

"Anladım, çok yalnız bırakma anneni. Sana düşkün, biliyorsun."

Bildiğini belli eder gibi başıyla onayladı. Sonra bir süre sessizce ilerledik. Bana döndüğünde bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Aslında seninle konuşmak istiyordum. O olaydan sonra sadece Belkıs hastanedeyken yüz yüze gelebildik. Eğer zamanın varsa biraz oturup konuşalım mı?"

Alaz'a sadece eski bir arkadaş gibi bakabiliyor olmam çok garipti. Hiçbir şey hissetmiyordum. Tek bir şey dahi. "Olur," dedim. "Konuşalım."

Geçip bir çay bahçesinde oturduk. Mahallenin alt kısmında ufak, mütevazı bir işletmeydi. İki çay söyledikten sonra bana döndü. "Aslında nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum, Alçin. Lale o gün beni arayıp ağzına ne geldiyse söyledikten sonra artık korkak gibi kaçmamam gerektiği gerçeği bir kez daha tokat gibi çarptı suratıma. Senden defalarca kez özür dileyebilirim, Alçin. İnan bana, bunu istersen yaparım."

"Alaz," dedim. "O zaman da söyledim, şimdi de söylüyorum, belki ileride de söyleyeceğim. Özür dilemek, yapılanları silmez. Hem zaten ben geçmişin üzerini örttüm, özre de gerek yok artık. Lalezar abla da..." dememe kalmadan lafımı kesti.

"Lale haklı, Alçin. Yaptığım büyük adilikti."

Ortamı büyük bir sessizlik sardı. Çaylarımız geldi ama sessizlik sürdü.

"Neden yaptın o zaman? Alaz, birini sevmediğin halde neden seviyormuşsun gibi yaptın ki? Bu çok kötü bir şey değil mi? Eğer şu an karşında *bu* ben değil de eski ben olsaydı, darmadağın olurdu. Bunu ona neden yaptın? Hem de en yakın arkadaşının gelip açılacağı o gece yaptın bunu. Bu gerçekten çok adi bir davranış. Zaten ben onu kabul etmezdim ki. Ona haksızlık olurdu bu. Ben Melih'e haksızlık yapabilir miydim sence? Bıraksaydın beni kendime halime, bir şekilde bitip gitseydi."

"Neden yaptım?" Sessizleşti. "Beni annemden başka kimsenin senin gibi sevmeyeceğini öğrenmiştim. Elimden alınsın istemedim."

"Ben bir eşya değildim ki Alaz. Kalbim vardı benim, atan bir kalbim vardı. Bu kadar basit olmamalı nedeni. Hem Melih'i hem beni parçaladın. Değdi mi?"

"Değmedi. Değmez de zaten. Bana değmezmiş, onu anladım." Duraksadı, çayından içti bir yudum. Bana baktı. "Melih, seni her zaman sevdi. Benim tüm o hırçınlığımın, tüm o yanlışlarımın nedeni Melih'in sana olan aşkını en iyi bilen olmamdı. Cesaretlendirdim onu, evet. Gelip sana açılsın diye cesaretlendirdim ama sonra ya beni sevmekten vazgeçersen ya da bir daha hiç sevmezsen beni diye korktum."

"Alaz, ben seni arkadaş olarak da seviyordum. Biz küçükken beraber ne çok kumdan kale yaptık, ne çok evcilik oynadık, hatırlasana. Benim seni sevmem duygusal bir tutumdan daha büyüktü aslında, çocukluk arkadaşıydık biz seninle. Neden seni sevmeyeyim?"

"Ama o şekilde sevmeyecektin."

"Alaz, sen de beni o şekilde sevmiyordun ki. Bencillik değil mi bu? Ben evde oturup seni sevmeye devam edeyim ve sen bunun bilincinde hayatına

devam edip mutlu ol. Ben bu ikili ilişkinin neresindeydim? Beni hiç düşünmemişsin ki sen? Sadece seni seven birilerinin oralarda bir yerlerde olmasını istemişsin. Ama zaten seni seven bir sürü insan vardı. Mahalleli serseri bir kişiliğin olduğu için seni az da olsa değiştirmeye çalışsa da zekiliğinle, çalışkanlığınla her daim övünürdü. Biz, çocukluk arkadaşların, seninle tanıştığımız ilk andan beri benimsedik seni. Oysa kaç yıl sonra gelmiştin mahalleye. Herkes seviyordu aslında seni. Keşke beni o şekilde görmeden önce bu gerçekleri görseydin. İnan bana, şu an daha iyi bir noktada olabilirdin."

"Kendimi kaybettiğim anlardan biriydi işte. Melih'in her şeyi öğrendiği o gece de kaybettim kendimi, sen her şeyi öğrenince de."

"Neden o iki yıl ağzını açıp tek kelime etmedin? Bak, sormayacaktım, ben örttüm geçmişin üzerini. Affettim de seni ama geldin, konuşmak istedin. Öyleyse anlat. Bir zamanlar seni seven o kızın bunları duymaya hakkı var. İki koca yıl neden anlatmadın? Melih, o halde bile beni düşünmüş, sen o an bile düşünmemişsin beni. *Bu, Alaz ve Alçin'in arasındaki bir konu*, demiş. *Kimse karışmayacak*, demiş. Adam yıllardır âşıkmış bana ya, kim yapabilir böyle bir şeyi? Ben yapamam, Alaz, şu an o adamı o kadar çok seviyorum ki inan bana, onun yerinde olsaydım yapamazdım."

"Çünkü biliyordum," diye itiraf etmeye başladı. "Melih'e âşık olacağını."

"O ne demek?"

"Ben gelip her şeyi sana anlatsaydım günün birinde Melih'e âşık olacağını biliyordum."

"Bu yüzden mi geciktirdin her şeyi onca zaman?" Elimi öfke ve şaşkınlıkla saçlarımın arasından geçirdim.

"Belki geri dönersin sandım bana."

"Sana geri dönseydim bana beni aldattığını anlatmazdın, değil mi?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bir itiraf daha geldi. "Hayır, anlatmazdım."

"Melih öğrenmeseydi, beni belki de şimdi bile ayakta uyutacaktın o zaman, Alaz." Dehşete kapılmış bir haldeydim. "O yüzden bu olayı uzattıkça uzatıyordun. Çünkü Melih sana bunu asla bana anlatmayacağını söylemişti. Bundan güç aldın. Eğer o gün Reyhan bana her şeyi anlatmasaydı, bu iki yıl uzayıp gidecekti, değil mi?" Sessiz kaldı ama ben cevabı zaten anlamıştım. "Ciddi anlamda bencil bir insansın. Melih'ten nefret etmeni anlamıyorum. O senin en iyi arkadaşındı. Bir insan arkadaşının mutluluğunu istemez mi?"

"Sonradan âşık oldum sana çünkü," dedi hırsla. "O zamandan sonra seni Melih'in ellerine vermek çok daha zordu."

"Alaz, inan bana, aşk diye düşündüğün o şey bana kalırsa aşk değil. Acı çektim, bana mısın demedin. Seni unutmak için çırpındım, kendin için görmezlikten geldin. Aşk mı bu? Bak, ne var, biliyor musun? Otur, en baştan

düşün her şeyi. Melih'ten neden nefret ettiğini bul önce. Sonrasında ise bana olan o durumunun aşk olmadığına emin ol. Çünkü aşk değil bu. Ne olduğunu bilmiyorum ama aşk değil."

"Kıskanıyordum Melih'i," diye en sonunda patladı. "Evet, kıskanıyordum. Her şeye sahipti. Onu seven bir ailesi vardı. Siz vardınız. Annesi, babası, kardeşi ve ablası vardı. Herkes çok seviyordu onu. Mükemmel çocuk tanımıydı küçükken ve büyüdükçe elle gösterilen bir adama dönüştü. Sonra sen, onu değil de beni seven tek kişiydin. Oysa herkes Melih'i severdi. Ama sen sevmedin. Ben de seni istedim. Bir şeyin ona ait değil de bana ait olmasını istedim."

"Şey. Ben bir *şeyim*, öyle mi?" Şok içinde baktım gözlerine. Bir zamanlar bu bal rengi gözlerinden ne anlamlar çıkarmaya çalışırdım ama şu an gördüğüm sadece boşluktu. "Alaz, sen Melih'in bunca yıl nelerle cebelleştiğinin farkında mısın? El kadar çocukken ailesinin tüm dertlerini sırtlandı o çocuk. Elle gösterilmesinin nedeni zorla olgunlaşmasıydı onun. Yetişkinlerin bizim gibi yaramaz çocuklardan çok Melih gibi çocukları sevmesi ondan nefret etmen, onu kıskanman için bir sebep teşkil etmemeli. Ayrıca onu seven bir ailesi vardı, evet ama senin de vardı. Annen senin tek ailen olabilir, Alaz, baban olmayabilir ama annen vardı. O seni olmayan baban yerine de sevdi ama sen her durumda anneni ardında bırakıp gittin. Bu da Melih'ten nefret edip onu kıskanman için bir sebep değildi ki. Bunlara sen de sahiptin. Melih'ten önce sen parmakla gösterildin. Tıp kazandığında Melih'in mimarlık kazanması görmezlikten bile gelindi. Oysa çok yüksek bir puan yapmıştı. İstese tıp bile okurdu ama yapmadı. Bu da ondan nefret edip kıskanman için bir sebep değildi."

O kadar sinirliydim ki buz gibi olan çayımdan koca bir yudum alıp kurumuş ağzımı ıslattım.

"Ya, inanamıyorum sana, gerçekten. Asıl Melih seni kıskansa yeriydi, biliyor musun? Bana âşıkmış adam yıllardır. Bana ya, benim gibi birine. Ben de seni seviyormuşum. Al, kıskanmak hatta nefret etmek için tek bir neden, Alaz. Ama yapmadı. Çünkü Melih böyle biri değil, hiç olmadı, biliyor musun? Benim seni sevdiğimi öğrendiğinde gelip sana bile sormuş ya, *aradan çekilirim*, demiş adam. Sırf ben mutlu olayım diye, onun olmasam da mutlu olayım diye. *Yok*, demişsin. Şimdi kalkıp ondan nefret edip kıskandığını söyleme. Hakkın yok, Alaz. Gerçekten yok!"

Bakışlarını kaçırdı. Cevap vermedi. Sustu.

"Melih sana beni nasıl anlattı, bilmiyorum ama şimdi düşünüyorum da sen gerçekten bana onun bana olan aşkını yansıtmışsın. Saçlarımla oynanmasını sevdiğimi Melih bilirdi çünkü nefret ettiğim saçlarım sevilince mutlu

olurdum. Sen benim saçlarımı severdin. Bana *Kızıl Çalıkuşu*, derdin sen ki bunu bana sadece Melih derdi. Sen o zamana kadar bana bir kez dahi *Kızıl Çalıkuşu* dememiştin, biliyor musun?" Böyle konuştukça her şey yavaş yavaş rayına oturuyordu sanki. "Ben böyle boş boş film izlemeye bayılırdım, Melih bilirdi bunu çünkü küçükken hep televizyonun karşısında olurduk. Sen benimle sürekli uyuyakalsan da film izlerdin. Yapmak zorunda değildin, Alaz, salsaydın beni ya. Bıraksaydın en başta. Aldattığını söyleyip ayrılsaydın hayatımdan. Ne gerek vardı bunları yapmaya? Gerçekten aklım almıyor benim."

"Özür dilerim, Alçin, gerçekten çok özür dilerim."

İşaretparmağımı havaya kaldırıp ona doğrulttuğumda, "Sakın!" dedim. "Benden değil, asıl Melih'ten özür dilemelisin." Hırsla masadan kalktım. "Gidiyorum ben. Çünkü gitmezsem kendi söylediklerimi çiğneyeceğim. Seni affettiğim için pişman olmak istemiyorum, Alaz. Ben çocukluğuma değer veririm. Her yerde dışlanırken beni seven insanları da asla unutmam. İnan bana, seni affediyorsam tek nedeni çocukluğumuzdur. Ayrıca nefretin o güçlü duygusunu hissetmek istemiyorum!"

"Lütfen otur," dedi, bileğimi kavradığında. "Konunun buralara geleceğini bilmiyordum. Ben sadece mutluluklar dilemek istemiştim sana."

"Hâlâ *size*, demiyorsun, Alaz. İnanamıyorum sana gerçekten."

"Çünkü Melih'e diledim," dedi.

"Ne?" Şok olmuş bir halde kalakalmıştım. "Ne zaman?"

"Birkaç gün oluyor. Önce *Instagram*'daki o fotoğrafınızı gördüm. Çok mutluydun, o an anladım aslında. Benim yanımda mutlu olduğun anlar çoktu ama birinde bile gözlerinin içini parlatamamıştım. O fotoğrafta, sadece o anlık çekilen fotoğrafta bile bu görülüyordu. Sonra ise Lalelerin bahçesinde gördüm sizi. Sen Melih'in kucağına yaslanmış, ona bir şeyler anlatıyordun ve o da seni ilgiyle dinliyordu. Parmaklarınız birbirine kenetli, gözleriniz sadece birbirini görüyordu sanki. Sizin aranızdaki bağ her zaman çok farklıydı zaten, Alçin," diye bir başka itiraf daha döküldü dudaklarından. "Bu bağ, aşkla birleşince daha da güçlenmiş. Ben sonrasında arayıp ondan önce özür diledim, daha sonra ise mutluluklar diledim. Şimdi seni görünce sana da mutluluklar dilemek istedim ama hakkın olarak öğrenmek istedin her şeyi. Uzayıp gitti konu bu yüzden."

"Melih..." dedim aynı şaşkınlıkla. "Kabul etti mi özrünü?"

Başını iki yana salladı. "Sadece mutluluklar dilememi kabul etti, o kadar. Özrümü kabul edeceğini asla düşünmedim zaten. Melih'i tanıyorum, etmezdi."

İkimiz de sessizleştik. Öylece geçip giden kalabalığın rutin konuşmalarını

dinledik. İşine giden, çayını içmek için uğrayan insanları işitti kulaklarımız. Sonrasında ise bir itirafta daha bulundu.

"Melih'ten başka can dostum da olmadı, Alçin," dedi. "Hem onu kaybettim hem seni. Hem çocukluk arkadaşlarımı. Hani *senin bu şekilde dışarıda kalmanın sebebi benim*, diyorsun ya. Bu yüzden üzülüyorsun ya hani, üzülme. Bu sadece benim yüzümden. Bunu ben yaptım. İnan bana, Alçin, ben Melih'in yerinde olsaydım o kadar sabırlı olamazdım. Çocukluk arkadaşlarımın arada benimle konuşmasına bile şaşırıyorum. Ben, benim yüzüme bakmazdım, Alçin. Ama onlar yine iyi insanlar olduğu için görünce az da olsa baş selamı veriyorlar. *Eden bulur*, demiş eskiler. Çok doğru. Ben ettiğimi buldum. Melih de haklı, senin günahına girdim. Melih en çok da bu yüzden affetmez beni. Ona yaptıklarımdan değil yani, Alçin. Seni onca zaman üzüp günahına girdiğim için affetmiyor beni. Kabul etmiyor özrümü."

Ah, Melih, Ah... Nasıl bir adamsın sen?

Gözlerimi ıslatan sıcak yaşları elimin tersiyle sildim. "Teşekkür ederim," dedim, kalkmadan hemen evvel. "Mutluluklar dilediğin için."

"Böyle olsun istemezdim."

"Annenin yanına uğra," dedim, elimdeki fırın poşetini sıkı sıkıya tutarken. "Özlemiştir seni."

O an eve gitmeliydim ama ben avcumdaki cüzdanımın içine bakıp akbilimi çıkardıktan sonra soluğu metro istasyonunda almıştım. Melih'e gidecektim.

Âşık olduğum o adama gitmeliydim.

O yol asla bitmedi sanki. Uzadıkça uzadı. Ağlamak istiyordum, ona ağlamak. Yıllardır çektiği onca şeye ağlamak istiyordum. Alaz bana *Kızıl Çalıkuşu*, dediği için onun bir kez bile *Kızıl Çalıkuşu* diye hitap etmemesine ağlamak istiyordum. Uzaktan izlemelerine, uzaktan izlerken hissettiklerine ağlamak istiyordum. En çok da bana olan aşkına, o altında ezildiğim, eriyip yok olduğum o aşkının büyüklüğüne ağlamak istiyordum.

Ne halde olduğum umurumda değildi. İncecik pijamalarla dışarıya çıkıp elimde fırın poşetiyle buraya geldiğim için kızacaktı bana ama sonrasında sarıp sarmalardı, biliyordum. Spor ayakkabılarımın birinin bağcığının çözülmesi de umurumda değildi. Önüme dökülen gür kızıl saçlarım da umurumda değildi, beni gördüğünde bana yine öyle bakacağını biliyordum çünkü. Dünyadaki *en güzel* kadın benmişim gibi bakacaktı bana.

Metrodan inip şirkete yürüdüm. Ardından Salih'in kartıyla içeriye girip asansörle Melih'in katına çıktım. Asistanı şu an toplantıda olduğunu ama en geç on dakika içinde çıkacağını söylediğinde odasına girip ne yapacağımı bilemez bir halde koltuğuna oturmuştum. Fırından aldıklarımı hâlâ sımsıkı

tutuyordum çünkü ne yapacağımı bilmemek geriyordu beni. İlk defa böyle hissediyordum. Diğer hiçbir şeye benzemiyordu bu.

On dakika bir asra bedel miydi? Çünkü öyle hissettiriyordu.

Kapı birden açıldı ve içeriye girdi. Üzerine haddinden fazla iyi oturan simsiyah bir takım elbise giymişti. Gömleği hatta kravatı bile siyahtı. Kavruk teni, katran karası gözleri, aklımı başımdan alan erkeksi yüzü çevrildi oturduğum koltuğa. Bu saatte, bu halde burada ne yaptığımı merak eden haklı bir isyan yerleşti gözlerine. Kapıyı kapadıktan sonra birkaç büyük adımda yanıma gelip kaldırdı beni oturduğum o koltuktan ve yüzümü avuçlarının arasına alıp meraklı ve bir o kadar da endişeli gözlerle bana baktı.

"Alçin? Güzelim, bir sorun mu var?" Gözleri hızlıca bedenimde gezindi. Bana bir şey olup olmadığına bakıyordu. Sonra bakışları ayaklarıma değdi. Hızla eğilip çözülmüş bağcıklarımı sıkıca bağladıktan sonra ayağa kalktı. "İyi misin sen, Alçin? Korkutuyorsun beni, bir şey mi oldu?"

"Oldu," dedim, doğrudan katran karası gözlerinin içine bakarak. Ceviz ağaçlarını andıran o güzel kokusu çarptı tenime ve kutsadı bedenimi. "Çok büyük bir şey oldu ve ben bu konu hakkında ne yapacağımı asla bilmiyorum."

"Tamam, önce bir sakin ol." Beni kavradığı gibi masanın üzerine oturttu ve hemen karşımda durdu. "Anlat bana, ne oldu? Biri bir şey mi yaptı sana?"

"Biri değil," dedim. Elimdeki fırın poşetiyle onu gösterdim. "Sen yaptın."

"Anlamıyorum, yavrum, biraz daha açık olabilir misin?"

"Âşık oldum sana," dedim, dolan gözlerimle. Omuzlarım kalkıp indi. "Hem de öyle bir âşık oldum ki bu konu hakkında ne yapacağımı inan, bilmiyorum." Uzanıp endişe ve korkudan diken diken olmuş sakalları sevdim. "Bana öğretmelisin, Melih Cihangir," dedim. "Bana, âşık bir insan sevdiğini görmeden iki dakikayı nasıl devirir, öğretmelisin." Birbiri ardına akan gözyaşlarımla uzanıp düz bir çizgi halini alan dudaklarını öptüm. "Çünkü *aşkın anatomisini* en iyi sen bilirsin."

9

Sessiz Çığlık

MELİH CİHANGİR

Çünkü aşkın anatomisini en iyi sen bilirsin...

Yirmi yedi yaşındayım. Sayısız günüm geçti bu fani dünyada. Yaşamak denilen o varoluşun getirisini ona sunmak için birbiri ardına nefes alıp verdim. Gecem oldu, gündüzüm oldu. Dünüm, bugünüm ve yarınım oldu ama bunlar sadece yaşamaktı. Salt bir gereklilikti benim için ve nedensizlikler bütünüydü. Ama bana beni sevdiğini söylediği ilk an, hayat en baştan yazıldı benim için. Yaşam, kapılarım çalıkuşlarının etrafta uçuştuğu bir ormana açtı. Alçin'e açtı. Onu bana getirdi.

Konu, şu an karşımda incecik bir pijamayla akıttığı hisli gözyaşları arasından bana bakan, güzelliği dünyalara bedel kadın olunca yanılmak bana farz oluyordu. Beni ilk kez öptüğünde *cenneti tattın artık, Melih*, demiştim kendi kendime. İçtin suyundan, var oldun yeniden. Ama hayır, yanılmıştım. Yine. Ona. Tekrar ve tekrar.

Benim olmak istedi, hissettim. Benim onun olmak için çırpındığım gibi çırpındı çocuksu bir saflıkla. *Melih, cennet bu*, dedim. *İç suyunu, tat yedi katmanını, izle karşındaki kadını. Neyin var, neyin yoksa o değil mi zaten? Sen her zaman onun değil miydin?*

Ben her zaman senindim zaten, yavrum. Ben hep seninim.

Ama hayır, yanıldım. Yine. Ona. Tekrar ve tekrar.

Benimsedi beni, kucağımda uyuyup uyandı, saçları dağıldı her bir zerreme. Sakallarıma karıştı yeri geldiğinde, bedenime serilip dolandı ona ölüp biten kalbimin odacıklarında. *Melih, cennet bu çünkü artık daha fazlası olamaz*, dedim. *Kız seni seviyor, oğlum. Yanında uyuyor, yanında uyanıyor, kendi isteğiyle birleştiriyor dudaklarınızı ve sana içleri parıldayan, yaprakları andıran yemyeşil gözlerle bakıyor. Bu, cennet değil de ne?*

Çok küçüktüm ama anımsıyorum, annem bana ceviz ağaçlarını anlatmıştı. *Oralarda çok güzel ağaçlar var, oğlum. Bir görsen... Tepelerinde kuşlar cıvıldıyor. Âşık olursun. Sadece bir kez gördüm o mahalleyi ama bak, nasıl da*

yer edindiyse anacığının aklına, gitmiyor bir türlü. İçten bir şekilde gülmüştü. *Mahallenin adı da Ceviz Ağacı Mahallesi, biliyor musun? Koskoca mahallenin her yeri mi ceviz ağaçlarıyla dolu olur, diye sormadan ben söyleyeyim, gerçekten öyle. Hatta mahallenin girişinde bir tane var ki göreceksin, en güzel ağaç o.* Annem sürekli anlatıp dururdu, bu mahalle o karanlık ve acı dolu çocukluk günlerimin üstüne bir güneş gibi doğardı. Işıkları kızıl saçları andıran bir güneş gibi...

Haklıydın, anne, âşık olmuştum. Ceviz ağaçlarının tepesindeki o Kızıl Çalıkuşu'na âşık olmuştum.

Ve şimdi o tam karşımdaydı. Cennet buydu o zaman. Bana âşık olduğunu söyledi dudakları, kendi kulaklarımla duydum. Yemin ederim, duydum. Gözyaşları birbiri ardına akan, ne yapacağını bilemeyen bir Çalıkuşu'nun dudaklarından döküldü bu. Omuzları inip kalktı. "Sen yaptın," dedi. "Âşık oldum sana."

Ben, Melih Cihangir, hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmadım.

Mutluluk, neydi ki? Mutluluk, bu duyguyu tanımlayabilir miydi? Nasıl ifade edilebilirdi ki başka türlü? Bilemiyordum. Beynim durmuştu. Saf bir mutluluk olarak tanımlayabilirdim belki. Ama literatürde bir adı yoktu bunun, emindim. Ama cennet buydu, evet. Tam olarak bu.

Etrafına dökülen gür kızıl saçları, al al olmuş yanakları, stresten dişlediği dudakları, elindeki fırın poşeti, çilek kızlı pijaması, kızarmış gözleri, gözleri... Ah, o yaprakları kıskandıran yemyeşil gözleri yok muydu deli divane ediyordu beni.

Güzelliğini anlatmaya kelimelerim yoktu, bambaşka bir lisan yaratılırdı onun için. Sadece onu anlatmak için kullanılan bir lisan... Sadece ben kullanırdım. Onu ona belki anca bu şekilde anlatabilirdim.

Alçin, benim güzelim, Kızıl Çalıkuşu'm bana âşık olmuştu.

Yine yanılmıştım. Tekrar ve tekrar.

"Yapma be oğlum," demişti Celal, bir gece vakti. Yanılmıyorsam parktaydık. Kafaları öyle bir çekmiştik ki o anki kelimeler hâlâ zihnimde yuvarlandıkça yuvarlanıyordu, birbirine dolanan dillerimiz gibi. *"Belki günün birinde bizim Çalıkuşu da görür seni."*

"Yok, abi, görmez beni o. Tutturmuş bir abi türküsü, söyledikçe söylüyor. Tekrar ettikçe ediyor. Küçükken bana sinir oldu mu abi demezdi, hatırlarsın. Ama artık o bile yok. Geçen bilerek sinirlendirdim onu ama yok, seslenmiyor bana adımla."

"Ne yaptın da sinirlendirdin?"

"Şu ağaç var ya hani, mahalledeki tek servi ağacı, ona bakan ceviz ağacına tırmanmak istemiş bizimki. Ben de durur muyum? Durmadım. Fırladığım gibi

çıktım evden. Çocuksu bir neşe geldi üzerime. Kaç yaşında adamım, amına koyayım, çocuk gibi koştum parka doğru. Baktım, tırmanmaya çalışıyor ama beceremiyor."

"Ona da ağaca tırmanmayı beceremiyorsun, dememişsindir inşallah, Melih."

"Dedim. Ama nasıl bozuldu var ya, göreceksin. Kıpkırmızı oldu sinirden. Zaten bilirsin, sinirlenince falan titrer elleri, kızarır güzelim yüzü. Öyle oldu, yediremedi kendine Kızıl Çalıkuşu." Duraksamıştım. O anı düşmüştü zihnime. Celal'e onu anlatacağımı unutmuş, dalıp gitmiştim. *"Âşığım, amına koyayım. Köpek gibi âşığım. Yok, abi, atamıyorum içimden bu kızı. Benimle birlikte mezara gidecek bu kız. Başkası olmaz, Celal. Başkası bana haram. Ya Alçin, ya Alçin."* Elimdeki sek rakı şişesini dikmiştim kafama. *"Âşığım, Celal. Allah belamı versin ki âşığım, oğlum."*

"Ulan, devam etsene. Biliyoruz âşık olduğunu, papağan gibi sardın yine."

"Siktirtme belanı, göt herif. Sensin papağan."

Merak etmiş olacak ki lafı sürekli oraya getirmeye çalışıyordu. Ama hak veriyordum. Çalıkuşu'na *ağaca tırmanamazsın*, dersen senin götünden kan alırdı ki almıştı da.

"Ne yaptın kıza?"

"Seni artık çalıkuşuluk statüsünden almak zorundayız, Alçin. Yaşlanmışsın, hamlamışsın, olmaz böyle, yavrum. Başka çalıkuşu bulmak lazım artık, dedim."

"Abartmışsın sen de. O ne dedi?" diye sormuştu, kahkahasının arasından.

"Bir arkasını dönüşü vardı bana, göreceksin. Kızıl cadı, anasını satayım. Oracıkta canımı alsa şaşırmazdım, yemin ederim. Resmen gözlerinden ateş çıkıyordu. Ne o, başka çalıkuşu mu buldun, diye sormaz mı bana o güzelim yüzüyle. Sadece bileğimi incittim diye oldu böyle. Sen de o kadar büyükbaşın ortasında kalsaydın sen de incitirdin. Ama bir saniye, sen zaten büyükbaşsın, dedi. Sonra bir de kısık sesle pis, koca ayı, dedi bana. Duymayacağımı sandı ama duyduk artık."

"Harbi büyükbaşmışsın ama. Ayı, demiş kız sana, oğlum."

"Dur, bu daha hiçbir şey. İzin ver de yardım edeyim sana, dedim. Yok, istemez, deyip triplendi bizimki. Ben de ısrar edince, ağacın kurumuş dalını çıtırt diye koparıp attı bana. Havada yakaladım, anasını satayım. Kuru dal falan ama girerdi bir yerime kesin. Cadı, cadı. Yürüyüp gitsene sen, Melih abi. Bak, sinir etme beni, kurumuş dalı değil, direkt seni fırlatırım az öteye, he, dedi." Celal o kadar içten bir kahkaha atmıştı ki başını, yaslandığı ağacın kavuğuna çarpmıştı.

"Yalnız onun Çalıkuşu inadı tutarsa harbi fırlatırdı seni. İncecik bir şey ama veteriner kız, abi. Haklı yani. Sürekli hayvanların arasında, hepsi de öyle kedi köpek değil yani."

"Fırlattı zaten, amına koyayım. Ben çenemi kapatmayıp, tahrik edince bir indi aşağıya, yemin ederim, fırtına gibi esti. Ağaçların dalları hareket etti o bana yaklaştıkça. Kolumu tutup bir ısırdı, normalde gücü falan yetmez benim canımı acıtmaya ama nasıl inat edip içerlediyse anamı belledi o an. Hayır, ağzımı açıp laf da edemiyorum. Cadı değil, amına koyayım, vampir resmen. Ben tırmanırım, tamam mı ama başka Çalıkuşu bulacaksan gidip bul. Umurumda bile değil, dedi."

"Parçaladı kolunu ama umurunda değilmiş, ufak atsın da çalıkuşları yesin."

"Ben de öyle dedim. Ufak at da çalıkuşları yesin, dedim. O Çalıkuşu'na artık ulaşılamıyor, sen gidip kendininkini bul, dedi."

"Trip modunu açmış."

"Hem de ne açma. Ben kendiminkini buldum, hem de kızılından, dedim. Bir çevirdi başını, ağaca az da olsa tırmanmıştı ama düştü düşecek. O an çok kızdım kendime, yalan yok. İnada bindirdim ya, illa çıkacak ama bilekleri incinmiş, belli yani. Artık ona Kızıl Çalıkuşu dersin o zaman, dedi bana, anasını satayım. İçerlemiş, abi. Ona Kızıl Çalıkuşu demiyorum diye içerlemiş resmen."

"Harbi, sen neden Kızıl Çalıkuşu demiyorsun ona artık? Sadece sana izin veriyordu bunun için. Bir de Talat amcaya. Gerçi bazen ona bile hırçınlaşıyordu ama sana hiç kızmazdı. Neden kızmıyordu lan sana? Bir keresinde diyesim tuttu tamam mı ama bir çaktı koluma, göreceksin. Vallahi ölü diriltir. Bu nasıl ağır eldir, abi?"

Geçmişi, ağacın tepesindeki o anımızı anımsarken, *"Söz verdirmiştim,"* demiştim. *"Sadece sen, demişti bana. Sadece sen de bana Kızıl Çalıkuşu. Başka biri derse döv onu yoksa ben döverim. Seni ondan dövdü yani."*

"İlk soruma cevap vermedin. Kaçıp durma işte. Bak, bulmuşuz kafaları, unutup giderim ben sabaha."

Yok, abi, ne sen unuttun o geceyi ne ben. Bak, hâlâ zihnimde dipdiri, dillerimiz dolansa da akıldan çıkmıyormuş demek ki.

"Alaz ona Kızıl Çalıkuşu, dedi. Bir kez duydum. Alçin bir baktı yüzüne, bir şey demek istedi, bekledim bir şey demesini ama durdu, durdu, durdu. Sonra çevirdi başını ama demedi bir şey. Sonrasında yemin ettim ona bir daha böyle seslenmeyeceğime. O ne vakit benim olursa o vakit Kızıl Çalıkuşu'm olacak. Ha, olmadı mı? Başım gözüm üstüne. Bakarım yoluma. Acı mı çekmedik, amına koyayım, bir de onun acısını çekerim."

"Kızıldeniz'i ortadan ikiye ayırmış Hz. Musa. İmkânsız değil hiçbir şey, Melih. Belki bir kez daha Kızıl Çalıkuşu, dersin ona. Belki âşık olur sana. Hayat bu, Melih. Yarının ne getireceği belli mi olur?"

Şişedeki son rakıyı kafama dikip, parmaklarımın arasındaki son sigaranın son nefesini içime çekmeden hemen önce, *"Hz. Musa'nın Kızıldeniz'i orta-*

dan ikiye ayırması mucizeydi, Celal." demiştim. *"Alçin'in de bana gelmesi anca mucize olur gerçi. Bende de o kadar şans yok. Anlayacağın, Kızıl Çalıkuşu da onun bana olacak aşkı da imkânsız. Birbirimizi kandırmayalım."*

Yanıldım, Celal. Bir kez daha yanıldım. Annem haklıydı. Ceviz ağaçlarının tepesindeki o Kızıl Çalıkuşu çok güzeldi. Şakıyordu, öyle güzel gülüyordu ki kilitliyordu beni kendisine. Annem haklıydı. Ceviz ağaçlarının tepesindeki o çalıkuşlarından birine âşık olmuştum. Ve sen haklıydın. O Kızıl Çalıkuşu, benim Kızıl Çalıkuşu'm, âşık olmuştu bana.

Mucize bu değilse neydi?

Geçtim karşısına, izledim yüzünü. Avuçlarımın içine akıtıp durdu yaşlarını. Kaşlarımı çattım, iki yana salladım başımı ağlamaması için. Neden ağlıyordu, onu da bilmiyordum. Omuzlarını silkti ve kollarını boynuma doladı. Yüzünü boynumun girintisine gömdü, saçları her yerime dağıldı. Çilek gibi kokardı her zaman, saçları da her zaman çiçek gibi kokardı, ilkbahar gibi. Onu soludukça gençleşiyordum sanki. Bir ormanın ortasındaydım, çektiğim her nefeste doluyordu içime. Ceviz ağaçlarının ev sahipliği yaptığı uçsuz bucaksız bir ormanın rengârenk çiçeklerle bezeli kırlarıydı sanki bedeni ve saçları.

Çok kez hayal ettim bu anı, yalan yok. Günün birinde olur da beni severse... Olur da bana âşık olursa ne yaparım, nasıl tepki veririm diye düşünüp dururdum. Gerçi o zamanlar hayaldi bu dediğim gibi. O yüzden hayal gücümün sınırlarını zorlamalıydım. Ama yapamamıştım, hiçbir zaman bu anı hayal edememiştim. Zihnim, hayal dünyam bile düşmandı bana sanki.

Fakat o zamanlar dahi emin olduğum bir şey vardı: Bir zafer kazanmış gibi hissettirmeyeceğine emindim. Bu bir savaş değildi. Bu bir üstünlük kurma, onun gönlünü çelme savaşı değildi ki sonunda zafer kazanasın. Alçin benim içimde kalan belki de son saflık kırıntısıydı. Tüm saflığımla kalbini istemek ve onu avuçlarımın arasına alıp öylesine saklamak istemiştim ki şu an olan da buna benzer bir şeydi. *Bir şeydi*, diyorum çünkü tarifi yok. Bu anın tarifi olamaz zaten.

"Bak bakalım bir bana," dedim. Yüzüne bakmak için kollarının iki yanından tuttum ve bakışlarımızı birleştirdim. "Bana âşık oldun diye mi ağlıyorsun sen şimdi? İnsan âşık olduğu için ağlar mı yavrum?"

Ağlardı.

Ben ağladım. Alçin'in ebediyen benden gittiğine emin olduğum bir gece vardı. Oturup bir çocuk gibi ağladım hem de. Bir başıma, bir ağacın dibine çöktüm. Onun imkânsızlığına ağladım.

Erkekler ağlar mıydı? Ağlamayan adam değildi. Buna ağlanmayacaksa neye ağlanırdı?

Zayıflık değildi. Zordu belki ama gerçekti. Demiştim ya, Alçin benim saf kalan yanımdı. Konu o olunca ufacık bir çocuktan farksızdım ben.

Bungalovdan birine götürmek istemiştim onu askerden döndüğümde. Çok seveceğine emindim ki haklıymışım, çok sevmişti. Cesaretimi bir türlü toparlayamıyordum. Ona açılacağım o akşam için zihnimde bir plan kurulmuştu birden. Bungalova gitmek, parlayan yemyeşil harelerle etrafı izlemesini hayranlıkla seyretmek ve sonrasında ona dair dolup taştığım her bir duyguyu eteklerine bırakmak istemiştim.

Ama olmadı. Ben yine gittim o bungalova ama...

Tek başıma.

Sonrası ise karanlık.

Alçinsizlik zordu.

Ama mucizelere inanılmalıymış gerçekten. Ona yine orada açıldım, yine orada söyledim ona deli divane olduğumu. Yine bir plan kuruldu birden ama elime yüzüme bulaştırdım. Çünkü aklımı başımdan aldı. Cesareti bitiriyordu beni, şerefsizim. Nasıl da açıldı bana? Nasıl da döktü kalbindekileri diline? Benden cesurdu, yalan yok. Mal etti beni, tıpkı şu an olduğu gibi.

Seviyorum seni, demişti. *Kızıl Çalıkuşu seni çok seviyor, Melih Cihangir.*

Akıl tutulması dedikleri o durum gerçekmiş. Ben bizzat tecrübe etmiştim. Her iki durumda da o anda da şu anda da beni hazırlıksız yakalamıştı.

Onu o an nasıl öptüm, bilmiyorum. Hâlâ garip geliyor. Daha o anı sindirememişken bir de karşıma geçmiş, güzelim gözleriyle bana bakıyordu. Âşıkmış bana, öyle diyordu. *Allah'ım, şükretmem gereken nokta burasıysa sana şükürler olsun.*

"Âşık olduğum için ağlamıyorum ki," dedi, kızar gibi. Oysa kızamıyordu ki. Yüzümü ufacık avcunun arasına almış, öylece bakıyordu suratıma içli içli. "Çok fazla âşık olduğum için ağlıyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum diye ağlıyorum. Dolup taşıyorum seninle, Melih. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki seninleyken, sensizken, seni düşlerken, seni hissederken..."

"Alçin," dememe izin vermedi ve uzanıp dudaklarımızı birleştirdi. Ona doyamadan geri çekti kendini. Devam etmek için derin bir nefes aldı. Yüzümü avcuna yasladım. Buz gibi olan uzun ince parmakları kavradı hızlıca.

"Sana geç kalmış olmak kahrediyor beni, seni üzmüş olmak her seferinde kör kuyulara atıyor beni. Beni benden çok düşünmen, bu kadar kusursuz olman ama benim aptalın teki olmam delirtiyor beni, Melih. Biliyorum, seni asla hak etmiyorum. Yıllarca seni hak etmediğim binlerce şey yapmışımdır belki ama âşık oldum ben sana. Şimdi öğretmen lazım, nasıl başa çıkılır bununla? Ben seni görmeden iki dakikayı nasıl devireceğim?"

Ah benim güzel, Kızıl Çalıkuşu'm. Aşkla başa çıkılır mı?

Aşk, baş olur ve yönetir seni, bedenini, kalbini.

"*Seni hak etmiyorum* falan..." dedim, burnunun ucunu sıkıp, bırakırken. "Böyle laflar duymak istemiyorum. Ben kimim ki Alçin? Böyle düşünme, güzelim. Ben yapılması gerekeni yaptım sadece. Sevdim seni, sevdalandım sana. Bu öyle iki üç günlük bir şey değildi ki sonrasında kestirip atayım. Tabii seni düşünecektim, sen benim değilken bile benimdim aslında. Uzaktan da koruyup kollardım ben seni, bana ihtiyacın olmasa dahi."

"Zordu ama Melih. Şimdi empati yapınca..." dedi ağlamaklı sesi. "Ben yapamazdım. Sana âşıkken seni bir başkasıyla görseydim, uzaktan izleseydim..." Duraksadı, doldu gözleri. Uzanıp bu sefer de ben öptüm onu. Kusursuz dolgun dudaklarıyla birleşti dudaklarım. Her bir zerreme kodlamak istiyordum onu.

"Nasıl dayandın, Melih? İki koca yıl bana olan biteni anlatmamak için nasıl dayandın? O an bile beni nasıl düşünebildin? Ben yapamazdım, Melih. Sen bambaşka bir hikâyesin. Bambaşka bir şeysin, *sevgilim*."

Sevgilim... Bana ilk kez böyle seslenmişti. Bir hitap şekli olarak sanırım en çok bunu sevecektim. Allah biliyor ya, çocuklar gibi şendi içim şu an.

"O zaman da söyledim, şu an da söylüyorum. Zayıflığından yararlanacak bir adam değilim ben, güzelim." Yüzünün iki yanına dökülen saçlarını sevdim. Bileğimde hâlâ siyah tokası vardı, saatimin hemen yanında öylece duruyordu her zamanki gibi. "Sen her zaman benden önce geldin. Senin hislerin her zaman benimkilerden daha önemliydi, hâlâ da öyle ve her zaman öyle olacak. Önce sen, yavrum. Hep sen. Ben sıradan bir adamım. Sense benim her şeyimsin. Sen yoksan ben yokum."

"Artık ben seninim, sen benim. Yemin olsun, ayrılmam bir an olsun yanından. Bana ne oluyor, bilmiyorum, Melih." Gözyaşlarının arasından gülümsedi. Çok güzeldi. Kelimelerim kifayetsiz kalıyordu. "Üzüldüğümden değil, vallahi. Çok yoğun yaşıyorum her şeyi." Ben de gülümsedim. Gülümsetiyordu beni. Bir Alçin bir Belkıs. Sadece bu ikisi. "Şu halime bak," deyince aynı anda güldük. "İnsan bu şekilde ilanıaşk eder miymiş canım? Ben ediyorum işte. Al, bu da ilktir senin için. Kim sana pijamayla ilanıaşkta bulundu, Melih Cihangir? Hı, var mıdır benden başkası?"

"Asla," dedim. "Asla yok senden başkası."

"He, ilanıaşk falan yapıldı sana yani?"

"Alçin, öyle demek istemedim ki yavrum."

"Edilmedi mi yani hiç? Hadi ama Melih, sana da ilanıaşk edilmiyorsa kimseye edilmez yani. Gerçekçi olalım şimdi."

"Bu soru bana çok çetrefilli geldi. Ne cevap versem topuğuma sıkacakmışım gibi hissediyorum."

Yani *edildi*, desem o yemyeşil gözlerinden ateşler saçacaktı, belliydi. *Edilmedi*, desem inanmayacak gibi bakıyordu. İki arada bir derede bırakıyordu insanı, anasını satayım. Az önce milyon dolarlık işin imzasını atarken dahi bu kadar stres yapmamıştım.

"Edildi, edildi, biliyorum ben."

"Ne edildi?"

"İlanıaşk işte. O defterlerinin arasındaki aşk mektuplarını gizlice okurduk Sıla'yla. Popülerdin lisede, Melih Cihangir. Düşerdi kızların dibi. Şimdi düşünüyorum da maşallahın vardı senin de." Uzanıp, pazılarımı sıkıp bıraktı. "O zaman da hep böyleydin. Bak, iyi hatırladım, kimdi o defterinin arasına itiraf mektubu koyup isim yazmayan? Hâlâ söylemiyorsun!"

"Alçin, vallahi hatırlamıyorum ya. Kızım, ne gerdin beni iki dakikada. Az önce toplantıdan çıktım, daha rahattım, anasını satayım. Mum gibi diktin beni karşına resmen."

Onu kucakladığım gibi önce kapının oraya götürdüm, ardından kapıyı kilitleyip siyah deri koltuklardan birine geçtim ve onu da kucağıma oturttum. Bacakları iki yanımda, kalçaları dizlerimin üzerindeydi. Kıs kıs gülüyordu hâlâ. Beni bu hale getirmek hoşuna gidiyordu, belliydi. Olsun, gitsindi. O mutlu olacaksa şaklaban da olurduk.

Gözlerinin çevresi hâlâ kıpkırmızıydı. İki başparmağımla göz altlarını hızlıca sildim. Mutluluktan olsa dahi onu bu şekilde görmek darmadağın ediyordu beni. O da saçlarımla oynamaya başladı. Bozması ya da birkaç saat sonraki bir başka toplantıya dağınık saçlarla gitmek sikimde dahi değildi.

"Neyse. Sustum, tamam. Ama sıramı vermem kimseye. Allah aşkına, Melih... Kim çilek kızlı pijamalarıyla ilanıaşka kalkışır?" O kadar içten kahkaha attı ki ben rahatladım, içime aktı. "Özgüven falan değil bu, resmen aptallık. Reddedilme garantili kombin vallahi."

"Ben ve seni reddetmek?" dedim. "Ulan, yıllardır bu ana sahip olmak için yaşıyormuşum ben meğer. Çocuk gibiyim, baksana bana. Nasıl reddedeyim seni? Aklımı peynir ekmekle yemedim herhalde."

"Peynir ekmek demişken..." diyerek fırladı kucağımdan. "Melih, ben simit almaya diye çıkıp sana gelmişim resmen."

Masamın üzerindeki fırın poşetini kaptığı gibi gelip kucağıma yerleşti, kendi kucağına koydu poşeti ve içindeki simitlerden birini çıkarıp ikiye böldü. Bana baktı, yer miyim yoksa yemez miyim diye süzdü beni. Aslında kahvaltı edip etmediğimi merak ediyordu. Etmiştim ama elindeki simide uzanıp ısırdım. Gizlemeye çalışsa da gülümsemesini görünce, başımı iki yana sallayıp ben de güldüm. Bir simidi avcunun içinden aldım diye mutlu olur muydu bir insan?

Kızıl Çalıkuşu, bambaşka bir meseleydi.

"Çay da söyleyeyim mi sana?"

"Söyler misin?"

"Söylerim tabii, yavrum, şirket benim."

"Oha. Melih ya! Ne kadar mütevazısın," dedi kahkahasının arasından. O sırada telefonumu çıkarmış, çaylarımızı söylemiştim. Özel olarak cam bardaklarda söyledim ve kahvaltı tabağı da eklettim. Belli ki benimki kahvaltı etmemişti. "O kadar şeyi yiyemem ki şu an," dedi. "Simit yeterdi işte. Çay istedim senden sadece. *Vur*, dedik ama öldürdün."

Kendi simidimi bitirip onun ağzına götürdüğü simitten lokma almak için uzandığımda gözleri kocaman açıldı. Simidi ısırıp geri çekildiğimde dahi hâlâ şok olmuş bir halde bana bakıyordu. O an nedense parmaklarım kalbinin tam üstüne doğru hareketlendi. Somut bir kanıt istedim belki de çünkü her şey o kadar kusursuz ilerliyordu ki bir rüya bile olabilirdi bu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kızıl Çalıkuşu'nun kalbi bana çarpıyordu.

"Melih, aniden yapılır mı böyle şeyler?" diye sordu, ağzındaki lokmayı zar zor yutarken. "Yemin ederim, çok heyecanlandım ben."

Dudaklarımın arasından çıkan kahkahalara olan yabancılığım ve ketumluğum siliniyordu yavaş yavaş. Kendi kahkahama aşinaydım artık. Onu öptüğümde heyecanlanıyordu, ona yaklaştığımda eli ayağına dolanıyordu, ona dokunduğumda daha fazlası için kıvranıyordu. Şunun gibi ufacık bir temas bile deli gibi çarptırıyordu kalbini.

Ben, Melih Cihangir, daha fazla ne isterdim ki?

"Öpmedim bile," dedim bilerek. "Ne heyecanlandın sen de."

Uzanıp, omzuma vurunca içimde tuttuğum o kısa kahkaha da kaçtı dudaklarımın arasından. "Uğraşma benimle," dedi. "Biliyorsun neden olduğunu. Hazırlıksız yakaladın beni."

"Hep seni mi hazırlıksız yakalayacaksın beni? Biraz da sen hazırlıksız yakalan."

"O işler böyle mi yürüyor artık?" dedi bilmiş bilmiş. "Geldik, açıldık diye bu reva görülür mü? Kalbimizden mi olalım?"

"Ben kalbimden olalı çok oluyor," dedim, gözlerinin içine bakarak. "Belki anlarsın halimden."

Simidi ağzının birkaç santim önünde, ağzı yarım açık bir şekilde kalakaldı. Simidi ağzına götürüp, açık kalan ağzını da kapadığımda kendine gelip o kadar çok güldü ki haline, başı omzuma düştü. "Az önce sana düşen çenemi mi kapadın sen?" diye sordu, gülüşlerinin arasından.

Resmen şakıyordu. O kadar mutluydu ki şu an, onun mutluluğuyla huzur dolardı dünyanın en acı dolu insanı.

"Öyle mi yaptım?"

"Hı hı. Bayağı sana düşen çenemi kapadın." O sırada bana biraz simit daha uzattı, uzanıp bir ısırık aldığımda yine gülümsedi.

"Alçin, sen bana zehir versen içerim, yavrum. Neden simidini yiyorum diye seviniyorsun bu kadar?"

"Ay, ne bileyim, Melih? Besliyormuşum gibi hissettim seni birden. Sen de ses çıkarmadan, kabullenip, yiyince garip bir şeyler oldu içimde. Anlamadım ben de."

Kucağındaki poşeti kaptığım gibi yan tarafa koydum ve boynunu kavradığım gibi güzel suratını suratıma, dudaklarını dudaklarıma çektim. "Anaçlık duygusudur o," diye fısıldadım, dudaklarına doğru. "Bir gün çocuğuma hamile olursan nedenini daha iyi anlarsın."

Sıcacık dudaklarına dudaklarımla dokunduğumda gözleri yine kocaman açılmıştı. Yine kendimi tutamadım ve dudaklarına doğru güldüm. Benden uzaklaşmak yerine, bana her sinirlendiğinde yaptığı gibi omzuma vurmak istese de o incecik belini iki kolumla sımsıkı kavrayıp onu daha da yamacıma çektim. Onu bu şekilde görmeye bayılıyordum. Utanması, çekinmesi ama buna rağmen cesurluğunu her daim koruması bitiriyordu beni.

"Bak, yine teklif ettin," dedi, dudaklarıma doğru. "Bak, Melih, olmaz bu böyle. Aa, kaçıncı evlilik teklifi bu, canım? Olmaz, olmaz."

"Evlenmeden de hamile kalabilirsin," dedim, kendim tutamayarak. O kadar hızlı bir şekilde kızardı ki kahkaham dudaklarımın arasından kaçtı. Desibelinin yüksekliği beni bile şaşırttı bu sefer. Güzelim benim, nasıl da utandı. Kurban olurum sana.

"Arsız arsız konuşma. Pis, koca ayı."

"Sadece bunun biyolojik olarak olağanlığından bahsediyordum," dedim, utanışını izlerken. Daha da allandı yanakları, az önce öptüğüm dudaklarını dişledi. Başparmağımla önce çenesini kavradım, ardından dudağını dişlerinin arasından çekip öptüm. Ardından dilimi, dişlediği o noktaların üzerinde gezdirdiğimde derin bir nefes çekti içine. İşte, bu da ona dair sevdiğim bir başka noktaydı.

Çünkü bu hissi çok iyi bilirdim. Bana içi gidiyordu.

Öpüşümüzü ilerletmek ister gibi doladı kollarını boynuma ve üzerime yerleşti. Konu Alçin olunca bedenimin bir ergenin bedeniyle yer değiştirmesi canımı sıkmalı mıydı bilemiyordum ama her seferinde deli gibi sertleşiyor-

dum. Sıcak ve ıslak dili bu sefer benim dudaklarımın arasına kaydı ve o sıcak diliyle ağzımı keşfe çıktı.

Parmaklarımın arasındaki bedeni hafifçe titredi, üzerimde biraz daha hareketlendi. Sikeyim, bayılıyordum bu hallerine. Benden alabildiği her şeyi almak için çırpınıyor, bana verebildiği her şeyi vermek için debeleniyordu. Oysa ben, benim bile umurumda değildi. Odak noktam her zaman o olmuştu ve her zaman o olacaktı.

Ama bu noktada benzediğimize artık emin olmuştum. Tek taraflı düşünmüyordu. O gece geldi aklıma. Doluştu zihnime her şey. Biliyordum, hiç sırası değildi ama şu an dudakları dudaklarımdayken onu üzerimdeki haliyle düşündüm.

Siktir, bu hiç iyi bir zaman dilimi değildi. *Şirkettesin, Melih*, diye hatırlattım kendime ama sonrasında onu da duymamayı seçtim.

"Seni üzerimdeki çırılçıplak halinle hayal ediyorum," diye fısıldadı dudaklarım, dudaklarına doğru. O kadar içli bir şekilde çekti ki içini, erkekliğim pantolonumun fermuarını daha çok zorladı. O an anlamıştım, onun zihnine dökülenler de bunlardı.

Tıpkı geçen gece onun kucağında uyuduğumda aynı anı düşünmemiz gibiydi. Gerçeküstü bir durumdu, özeldi. Uykuya dalmak üzereydim ama işittim her bir kelimesini.

Seni seviyorum, diye fısıldamıştı güzel sesi. *Biliyorum, uyudun. Biliyorum, beni duymayacaksın ama söylemesem uyuyamam ki.* Saçlarımda gezinmişti uzun ince parmakları. *Seni seviyorum, Melih. Ben senin için doğdum, sen benim için*, demişti içtenlikle. Saflıkla. Gerçek hisleriyle. *Sadece benim için bebeğim.*

Bizim aramızdaki bağ çok başkaydı. Bu sadece aşk değildi; çocukken de vardı bu bağ bir ergenken de vardı. Liseliyken de vardı ve âşıkken de var oldu. Tanımlanmak istense tanımlanamaz, açıklanmak istense açıklanamaz. Sadece hissedilmesi gerekir, tıpkı şu an olduğu gibi.

Duydum seni, Kızıl Çalıkuşu. Evet, sen benim için doğdun, ben senin için. Sadece benim için bebeğim.

"Parmaklarının bedenimi keşfe çıkışını hayal ediyorum," diye fısıldadığında o şekilde iç çeken bendim. Sikerler cidden, bayılıyordum bu hallerine.

"Beni anda tutmak zorundasın," dedi dudaklarım. "Kendimden geçmek üzereyim, yavrum."

Zihnime göğüsleri... Ah, o göğüsleri... Avuçlarımı taşarcasına dolduran, dudaklarımın arasında, ağzımın içinde dolup taşan göğüsleri... Göğüsleri diğer bir meseleydi. En ufak hareketimle dimdik olan göğüs uçları dişlerimin arasındayken dahi beni boşaltabilirdi.

Göğüsleri için methiyeler dizebilirdim. Bedenindeki o noktalar göğüs uçlarını çepeçevre sarmıştı. Hatta sağ göğüs ucunda bir çili dahi vardı. Onu, onları o kadar uzun süre seyretmiştim ki bunu açıklamak zordu.

Aklım almıyordu, bir insan bu kadar kusursuzken nasıl sevmezdi kendini? Çocukken ona zorbalık yapan her bir çocuğu bulup yaka paça dövmek istemiştim. Keşke Alçin'i dinlemeyip gerçekten de dövseydim hepsini.

Bedenindeki her bir çile kurban olurdum. Sık sık değildi çilleri, daha çok kendi hallerinde dağılmışlardı. Kadınlığının üstündeki ve kasıklarının iki yanındaki çillerini de çok sevmiştim. O gece, en sonunda dayanamayıp dudaklarımı kadınlığının üzerindeki çile dokundurduğumda o his dünya üzerindeki en uç noktaydı sanki.

"Melih..." Dudakları arasındaki sıcak nefesini saçlarımın arasında hissettiğimde anda kalamadığımı anlamıştım. İniltisi kutsadı kulaklarımı. Dudaklarım, göğüslerinin üzerindeki boğumların çevresinde geziniyordu ve bu sadece saf dürtülerin bir getirisiydi, zihnim geri plandaydı artık.

Parmaklarımın arasında pijamasının etekleri vardı. Boynunun hemen altına kadar kaldırmıştım ve dudaklarımı bastırmıştım her bir zerresine. Bakışlarım siyah dantelli sutyenine dokunduğunda genzimden yükselen iniltiyi gizleyemedim.

"Alçin..." dedim dişlerimin arasından. "Senin bu sutyenlerle alıp veremediğin ne tam olarak? Nerede yarısı olmayan sutyen varsa hepsi sende."

"Destekli ya da pedli sutyenler beni rahatsız ediyor," diye inledi. "Sadece... *Ah*... Bunlar... *Ah*... Melih..."

Dilimi sertleşen göğüs uçlarında gezdirirken, "Bunlar da beni deli ediyor," dedim.

"*Parçalarım*, demiştin," dedi nefes nefese. Kendinden geçmesini izlemek ise en tahrik edicisiydi. Sadece onu bu hale getirmek ve zevkin bedenini çepeçevre sarışını izlemek bile yeterdi. "Ve parçaladın da."

"Hangi birine yetişeceğim ki?" diye sorduğumda güldü. Ofisimi ses geçirmez bir şekilde dizayn ettiğim için kendine teşekkür ettim. Birinin dahi onu duyması delirtirdi beni. "Alçin, beni durdurman gerekiyor," dedim sarhoşlukla.

"Bak işte, bundan bahsediyordum," diye fısıldadı, bedenini dudaklarıma doğru iterken. "Sen bana büyü yaptın, Melih. Ben eminim artık. Aklım başımda değil benim." Ucunda çil olan göğsünü öptüm. "*Ah*... Şu halime bak, konu sen olunca bambaşka biriyim sanki. Her şeyin yoğunluğunda boğuluyorum, sonrasında o okyanusun kalbinden kendi bedenine, dudaklarına tutup çekiyorsun beni. Orada da dolup taşıyorum, Melih. İnsan iki dudak arasında eriyip gider mi? Ben senin dudaklarının arasındaki yoğun duygular

yüzünden eriyip gidiyorum. Söyle bana, öğret bana, nasıl devam edeceğim ben hayatıma dudakların olmadan?"

"Üzgünüm," dedim. "Seni öpmeden evvel sensizlik daha kolaymış meğer." İtirafımda haklıydım. "Ama o dudaklar kavuştu ya benim dudaklarımla, o andan sonra ayrı gayrı oldukları her an cehennem gibi hissettiriyor. Üzgünüm, güzelim, bu konu hakkında ben kendime bile yardımcı olamazken bunu sana nasıl öğretebilirim ki?"

"Bedenim onları sensiz bıraktığım yılların öcünü alıyor sanki benden," diye sızlandı, dudaklarıma doğru. Öpüşlerimiz akıp gitti. Tadını seviyordum.

"Bedenine minnettarım."

"Parmaklarım bedeninde gezinmek için o kadar çok çırpınıyor ki sana dokunamadığım tüm o zamanların hıncını çıkarmak istiyor sanki."

"Parmaklarına minnettarım."

"Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sana, çarpmadığı yılların ritimlerini tamamlamak ister gibi."

"Kalbine minnettarım."

"Dudaklarım, yapabildiği her yerde yapışmak istiyor dudaklarına," diye fısıldadı güzel sesi. "Seni öpemediği her bir zaman diliminin intikamını almak ister gibi."

"Dudaklarına..." diye fısıldadım, tıpkı onun gibi. "Minnettarım," dedim ve birleştirdim dudaklarımızı. Artık ne yer vardı ne de zaman.

Sikerler.

"Melih."

"Hı?"

"Melih."

"Hı?"

"Telefon çalıyor."

"Sikimde değil."

"Ama ya önemliyse?"

"Alçin, boş ver."

"Melih, şirketteyiz. Toplantıdaydın az önce, onunla ilgili olabilir."

"Sikerim işi."

"Melih, yine çalıyor."

"Seni öpmek istiyorum."

"Tamam, öpersin beni de aç bir bakalım telefonu. Aklım kaldı."

"Öper miyim?"

"Hı hı," dedi gülerek. Başımı gömdüğüm göğüslerinden kaldırdım ve telefona uzandım. "Öpersin."

"Söz mü?"

"Söz."

"Kızıl Çalıkuşu sözü mü?"

"Hı hı, Kızıl Çalıkuşu sözü."

Telefonu açıp, kulağıma götürürken burnunun ucunu sıktım. Çocuk gibi sırıtıp başını bedenime gömdü ve öylece kaldı. Benim yanımdaki rahatlığını çok seviyordum.

"Alo? Melih Bey, ben yemekhaneden arıyorum."

"Buyurun."

"İkidir kahvaltı tabağı gönderiyorum ama kapınızdan geri dönüyor. Salih de demiyor bir şey, dedim acaba siz beğenmiyorsunuz da bizim çocuk bana üzüldüğünden laf mı taşımak istemiyor? Bilemedim, efendim."

Alçin o kadar sesli güldü ki telefonu yukarıya kaldırıp elimle ağzını kapamak zorunda kaldım. Bu kız bitiriyordu beni şerefsizim. İki kere çalan kapıyı dahi duymamıştık. Bak bak, nasıl da hoşuna gidiyor beni savunmasız görmek. Kızıl cadı.

"Yok, düşündüğünüz gibi bir sorun değil. Siz tekrar gönderin, çayı da sıcak gönderirseniz çok sevinirim. Kusura bakmayın tekrar. Kolay gelsin."

"Melih Bey, gerçekten beğenmediğiniz bir şey varsa değiştireyim."

O an uzanıp aldı telefonu elimden. "Acaba şeftalili meyve suyu var mı orada?"

Kafam koltuğun sırtına düştü gülerken. Ciddi anlamda eşi benzeri yoktu. Dinledi karşı tarafı, telefon benim kulağımdayken nasıl işitti de anladı olayı, bilemiyordum. Aynı mesafede olmamıza rağmen ben doğru düzgün duyamıyordum.

"Tamam, ben o zaman şeftalili meyve suyu istiyorum ama lütfen şu içinde pötürtülü şeylerden olmasın. Pötürtü ne mi? Hani şu ağza gelen şeyler var ya içerken... Heh, onlar işte. Evet, pötürtü işte. Yok, sıkmayın, sıkmayın. Tamam, o markada yok işte. Onu gönderebilirsiniz. Yok, Melih şekerli içmez, şeker göndermeyin. Ha, ben mi? Ben meyve suyu içeceğim işte, çay içmem. Göndermeyin şeker yine de. Tamam, kolay gelsin."

"Alçin, pötürtü mü denir ona? Adamlar anlayacak mı sence şimdi?"

"Neden anlamasınlar? Pötürtüsüz işte."

Tabakta onca şey vardı ama uzanıp sadece beyaz peynirle simidini yiyordu. Diğer yandan özellikle belirttiği *pötürtüsüz* şeftalili meyve suyunu da içiyordu, o ayrı. O an onu izlerken aklıma Ünal'ın söyledikleri geldi. İçime ekilen şüphe tohumlarından en güçlü olanıydı bu. Alçin'in özellikle severek yediği çilekli çikolatalı pastası, dilinden düşürmediği şeftalili meyve suyu

gibi spesifik olmayan bilgilerin eline nasıl geçtiğinin araştırmasını yapıyordum günlerdir. Bu işin peşini bırakmayacaktım.

Eğer Alçin'e bir zarar gelirse bambaşka bir adama dönüşeceğimden şüphem yoktu. Onunla birlikte sahip olduğum o saflığı da alıp götürürler ve beni önüne geçilemeyecek kadar kuvvetli bir nefretin kucağında bulurlardı. Acımasız olmaktan çekinmezdim, konu karşımdaki bu kadın olunca yapamayacağım tek bir şey dahi yoktu.

Benim masamda otururak ediyordu kahvaltısını, bense hâlâ aynı koltuktaydım ve yemeye başlamadan hemen önce doldurup getirdiği çayı içiyordum. Bakışları arada bana, arada karşıdaki büyük televizyon ekranına kayıyor, sesi açık olmasa dahi dönüp duran sahneleri izliyordu. Televizyonun hangi ara açıldığına dair pek bir fikrim yoktu, kendisi açmış olmalıydı.

En sonunda dayanamayarak, "Diğerlerini de yer misin lütfen?" diye sordum. "Bak, bir sürü şey var orada."

"Canım istemiyor onlardan. Bunları yesem yeter. Ama belki biraz çilekli reçel yiyebilirim."

"Hepsi bitecek o tabaktakilerin," dediğimde gözleri *abartma*, der gibi kocaman açıldı. "Yok öyle başını öte yana çevirmek falan, bitecek hepsi. Zaten günlerdir gezi kulübün için hediye hazırlayacaksın diye doğru dürüst yemek yemiyorsundur sen şimdi." Bakışlarını kaçırdığında doğru söylediğime emin olup daha da sinirlendim. "Çalıkuşu, sadece yarım saatini ayırıp yemek yiyeceksin artık. Eğer hediyeleri yetiştiremiyorsan sana yardım etmesi için birilerini ayarlayabilirim."

"CEO'sun, işçilerine benim hediyelerimi yaptırmazsın ya," dedi gülerek. "Bu, gücünü kötüye kullanmaktır, Melih Cihangir, kınıyorum sizi." *Çokbilmiş.* "Oha!" diye şakıdı birden. Bakışlarımı telefonumdaki ekrandan kaldırıp suratına yönlendirdiğim sırada masamın üzerindeki kumandaya ulaşmaya çalışıyordu. İlk başta anlam veremedim fakat sonrasında aynı heyecanla tekrardan şakıyınca, bakışlarım yüzünden kopup televizyon ekranına çevrildi. "Oha, resmen ekrandasın, Melih!"

Televizyonun sesini olabildiğince açtı. Ekranda kendimi görmek garip bir hisli aslında ama öyle çok üzerinde durmadım. Fakat Alçin deli gibi heyecanlanmış ve resmen sekerek, yanıma gelip oturmuştu.

"Son zamanlarda kendinden sıkça söz ettiren Melih Cihangir'i hepiniz hatırlarsınız. MC Holding'in CEO'su kendisi. Sektörün ortasına bir nevi bomba gibi düşmüştü. Ünlü İspanyol iş insanı Andrea Velazquez'le imzaladığı dudak uçuklatan anlaşmalar sonrasında gözde bir iş insanı konumuna yükseldi. Geçen sefer de söylemiştik ki ama tekrar etmekte yarar var. Söylentilere göre Bay Velazquez'in bizzat kendisi Melih Cihangir'in ayağına gitmiş. Nerede görülmüş

bu devirde böylesi, değil mi? Bir de belirtmeden geçemeyeceğim, saatler öncesinde bir başka anlaşma daha imzaladı kendileri. Aramızda kalsın, anlaşmanın değeri tam olarak bilinmese de milyon dolarların etrafta gezindiğine dair söylentiler geldi kulağıma. Hayırlısı olsun diyelim."

"Oha!" Bir bana bir ekrana bakıyordu. Şu an gözümde o kadar sevimli bir hali vardı ki tutup öptüm dudaklarından. Fakat heyecanı daha ağır basmış olacak ki benimle konuşmak için gözlerimizi birleştirdi. "Melih, resmen magazin haberi oldun," diye kıkırdadı. "Yalnız seçtikleri fotoğraflar da bayağı iyiymiş." Dikti gözlerini ekrana, daha sonra tekrar bana döndü. "Kıskandım sanırım."

"Aslında adından sıkça söz ettirmesinin diğer bir nedeni de oldukça çekici biri olması. Kuşlar fısıldadı, şirketinde staj yapabilmek için birbirini yiyen genç üniversiteli kızlar varmış. Ben sadece duydum, doğruluğu nedir, bilemeyeceğim. Ama hak vermek lazım. Adam bir içim su. Ekrandaki fotoğraflardan da anlaşılmıştır, hepsi anlık çekilmiş bunların çünkü öyle muhabirlere falan röportaj vermedi kendisi. Bu gibi magazinsel işleri pek sevmiyor, belli. Geçen sefer gönderdiğim ve yayınıma davet ettiğim o maili kırmadan reddetmişti. İşiyle gündeme gelenlerden olacağı ke-"

"Bu kadın sana mail mi attı?"

"Bilmiyorum, güzelim, özel mail dışındaki maillere ben bakmıyorum. Arayıp sormuşlardır, ben de reddetmişimdir."

Kıskanılmanın bu şekilde hissettirmesi bağımlılık yapıcıydı. Az önce heyecanla baktığı ekrana şimdi çatılmış kaşlarıyla bakıyordu. "Üniversiteli kızlar staj için başvuru mu yapıyor?"

"Alçin, ondan da haberim yok, o durumla ilgilenen ayrı bir birim var."

"Hiç sana yaklaşmaya çalışan yeni bir yüz görmedin yani? Böyle uzun boylu, manken gibi... Sarışın olsun, esmer olsun, kumral olsun... Su gibi kızlar görmedin yani?"

"Bilmiyorum, görmüşümdür belki," dedim bilerek. Yanakları bu sefer de sinirden al al oldu. "Koskoca şirket, bir yerinde denk gelmişizdir."

"Koskoca şirketin bir yerinde denk gelmek zordur, Melih," dedi dişlerinin arasından. "Çünkü koskocadır, değil mi? Küçücük bir şirket olsa denk gelmek kolay olur. Onlar kesin seninle denk gelmek için köşe kapmaca oynuyordur. Bir de neden kabul ettin şimdi sen?"

"Neyi?"

"Su gibi kızlar olduklarını!"

"Güzele güzel denir, yavrum, ondandır belki."

"Sana inanamıyorum, Melih. Onlara da böyle söylüyor musun?" Kolu-

mu çimdikledi ama hissetmedim bile. Böyle olunca daha çok hırslandı. "*Su gibisiniz resmen kızlar*, diyor musun?"

"Lafı açıldıysa eğer söylemişimdir." Şirkette stajyer olup olmadığını dahi bilmiyordum, sadece Salih'i tanırdım, o da diğerlerinin arasından sıvışacak kadar zeki biri olduğu için. Ama eğlenceliydi, onu kıskandırmak beni keyiflendiriyordu.

"Bir de benim şu halime bak!" Bakışları pijamalarında gezinince gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendi güzelliğini çok hafife alıyordu, çok fazla. Benim gözüm ondan başkasını görmüyordu ki. Şimdi kim bilir neler geçiyordu o güzel zihninden. "Onlar neler neler giyip gelmiştir, ben resmen pijamayla daldım şirkete."

"... Bu durum da akıllara şu soruyu getirmiyor değil, sayın izleyicilerim. Acaba her yiğidin bahtına bir güzelin düşmesi gibi Melih Cihangir'in de kalbine bir güzel düşmüş müdür? Sevgilisi var mıdır?" Bakışları daha da çatıldı, heyecandan elinde çatalla gelmişti yanıma ve bir an çatalı televizyona fırlatacak sandım. Sikeyim, çok farklıydı, çok güzeldi. Onu bu şekilde görmek delirtti beni.

"Var tabii sevgilisi!" dedi dişlerinin arasından, tükürür gibi. Sonrasında ise kalbimi dağlayan kendine olan özgüvensizliğiyle döndü bana. "Var, değil mi Melih?"

Kendi güzelliğini, kusursuzluğunu ve mükemmelliğini ona kanıtlamak tek gayemdi belki de. Kırılmış özgüvenini yerine getirmek, herkesten önce kendisini görmesini sağlamak istiyordum. Çocukluğumuzda zihnimize empoze edilen düşünceler biz mezara girene kadar bizimle kalır, onları silip atmak için tüm gücünüzle kazımanız gerekir. Alçin için bunu ben yapacaktım, buna gönüllüydüm.

"Var tabii sevgilim," dedim, onu kolumun altına alırken. Yüzünde resmen çiçekler açtı, gözleri parıldadı, gülüşü büyüdü. "Bu adam kör kütük vaziyette şu Kızıl Çalıkuşu'na."

Başını boynuma gömdü ve gözlerini kaldırıp, alttan alttan gülümseyerek baktı bana. "Biliyorum zaten, sadece kanıtlamak istedim." Bu sefer gülmemi gizleyememiştim. "Bu arada, üniversiteli stajyerler su gibi mi gerçekten, Melih?"

"Alçin, şirkette tanıdığım tek stajyer Salih."

"Beni o birime alır mısın?"

"Hangi birime?"

"Staj birimine."

"Neden?"

"Kızları ben seçeyim."

"Yavrum, senden başkasını gözüm mü görüyor benim? Takma şunu kafana," dedim, saçlarını severken. "Sadece beni kıskanman hoşuma gidiyordu, ondan devam ettirdim."

"Yani üniversiteli genç kızlar staj için başvuru yapmıyor mu?"

"Yapmış da olabilirler."

"Ben kafada kurmaya başladım işte şimdi. Ama ben sana güveniyorum, sana güvenim sonsuz."

"Sana sadakatsizlik yapmayacak tek insanım ben, Kızıl Çalıkuşu. Ben senden ibaretim, tamam mı? Sen varsan varım, yoksan yokum. Kıskanman hoşuma gidiyor ama gerçekleri de konuşmak gerekiyor. Şu an kafandan neler geçiyor, bilmiyorum ama küçümseyerek baktığın bu pijamaların içinde dahi gördüğüm en güzel kadın sensin. Kim gelirse gelsin, kim geçerse geçsin gözlerimin önünden, sadece seni arar benim bakışlarım."

Kollarını bedenime sardı ve daha da sıkı sarıldı. Bir süre sessiz kaldı, sonrasında kafasını kaldırıp bana baktı. "Ama ben yine de buraya bir daha pijamayla gelmeyeyim." Ufak kahkaham, kahkahasına karıştı. "Melih!" dedi birden, heyecanla. Beni televizyonda gördüğü an yaşadığı heyecanı tekrardan geri gelmişti. "Milyon dolarlık anlaşma mı imzaladın?"

Belli belirsiz salladım başımı. "Ama bugünün, 16 Eylül'ün, bendeki önemi bu değil," dedim. "Bu, o anın yanından dahi geçemez."

"Hangi anın?"

"Bana aşkını fısıldadığın o tarifsiz anın..."

ALÇİN ALTINOK

Bir süre öylece yamacında kaldım. Eve gitmek istemiyordum, sadece yanında kalmak istiyordum. Onunlayken her şey sorunsuzdu sanki. Düşünmem gerekmiyordu, sadece seviyordum ve sadece severek devam edesim vardı. Onun elleri bedenimde gezinirken, saçlarımı severken, benimle hazzetmediği belli olan magazin programları seyrederken, başım göğsündeyken, benimle ilgilenmeyi bir an dahi aksatmadan ama aynı zamanda işlerini de yaparken yanında olasım vardı.

Ona, onun deyimiyle aşkımı fısıldadım. O an, düşünebildiğim tek şey ona gitmekti. Melih yine farkında olmadan içimdeki bir başka kilidi açmış ve ellerime anahtarını bırakmıştı. Bu daha önce hissetmediğim bir deneyimdi. İçimde daha fazla tutamayacağıma emin olmuştum o an. Açılmazsam kapılıp gidecektim, sanki kapılmamışım gibi. Sürüklenecektim daha fazla, sanki sürüklenmiyormuşum gibi. Ama o an çok farklıydı, çok değerliydi ve çok ben gibiydi.

Melih o an, orada olmadığı halde bana eski beni geri vermişti. Ketumlaşmadan ve saklanmadan hislerimi, aşkımı önüne bıraktım.

Seviyordum onu, çok seviyordum. Ama o an anlamıştım ki bu, sevgiden de fazlaydı, sevgiden de yoğundu. Söylemezsem ve onu görmezsem ölecekmiş gibi hissettim. Sanki o an söylemesem başka bir an için çok geç olacaktı.

Sırtımı göğsüne yaslamıştım ve öylece karşıdaki televizyonda açık olan programa bakıyordum. Gerçi sesi kısıktı ama önemli değildi. Onunla alakalı bir başka haberi görebilir miyim diye merak ediyordum sadece. Şaşırmış ama bir o kadar da heyecanlanıp mutlu olmuştum. Giderek büyüyordu, çok hızlı büyüyordu. Televizyonlara dahi çıkmıştı. *Adam milyon dolarlık anlaşma imzalamış saatler önce, sen kalkmış televizyona çıktığı için heyecanlanıyorsun. Seni bir anlayamadım gitti, Çalıkuşu.*

Bir de ekrana en yakışıklı çıktığı fotoğraflarını koymazlar mı? Tıpkı şu anki gibi simsiyah giyinmiş hallerine aitti fotoğraflar. *Dibim düştü, dibim.* Evet, benim de düşmüştü. Bir insan evladı nasıl olur da arabaya bindiği herhangi bir anda dahi kusursuz görünebilirdi. Bir Yunan heykeli gibiydi, özenle oyulmuş ve özenle şekillendirilmiş gibi. Her bir zerresi böyleydi adamın. *Zaten o yüzden sevgilisi var mı diye bas bas bağırıyordu kadın.* Vardı, ağlasındı.

Tek eliyle telefondaki maillerini kontrol ediyordu, diğer eliyle ise göğsümü kavramıştı. Aslında bunu istemsizce yaptığının farkındaydım çünkü oldukça dikkatli görünüyordu. Resmen dış dünyaya kapatmıştı kendini ve sadece ekrandaki mailleri inceliyordu ama diğer eli rahat durmuyordu, aklımı başımdan almaya yeminli gibiydi.

Bir süre sonra onun parmaklarını tenimde hissetmemeyi kendime haykıra haykıra, bambaşka bir şeyle uğraşmak için telefonumu çıkarıp sosyal medya hesaplarımda gezinmeye başladım. Fakat zordu, sıcacık avuçiçi resmen tenimi kavuruyordu. Ama diğer bir yandan da kıkırdamamak için kendimi çok zor tutuyordum çünkü zihni dolu olsa dahi bedeni bedenimin üzerinde hâkimiyet kurma telaşına düşüyordu. Ayrıca bunu duyduğumda deli gibi utansam da artık emindim, göğüslerim onun için apayrı bir yerdeydi.

Aslına bakılırsa özgüvenle dolmadığım söylenemezdi. Bedenimde gezdirdiği bakışlarını, aklını kaybedişinin kanıtı olan koyulaşmış ve puslanmış gözlerini izlemeyi seviyordum. Onun bana hissettirdiklerinin altından kalkamayışım gibi o da kalkamıyordu. Bedenimiz bile istemsiz çekiliyordu birbirine. En ufak bir temas için çıldırıyordu.

Göğsümü usulca kavrayıp bıraktığında, suratımı bedenine gömmek zorunda kaldım. Vücudum harekete geçmek üzereydi sanki. Yüzümün altındaki bedeni titrediğinde güldüğünü anca algılayabildim. Pislik, o son teması bilerek yapmıştı.

Tam ağzımı açıp bir şey diyecektim ki telefonum çaldı. Kelimelerim ağzımın içine dizilse de yeşil tuşa basıp açtım. Annemdi. O iki dakikada neler söyledim, bilmiyorum ama telefonu kapattığım an ayağa fırlamış ve eve gitmek için hareketlenmiştim bile.

"Tamam, sakin ol, ben bıraktırırım seni."

O an telefonum tekrar çaldı. Kalbim resmen ağzımda atıyordu çünkü annem olmasından korktum. Bir şeyleri anladığını, nerede olduğumu tahmin ettiğini -imkânsızdı ama- düşünmüştüm. Sonrasında ise ekranda Sıla'nın ismini görünce rahatladım.

"Alçin," dedi ve sanırım bir şeyler yiyordu. "Akşama doğru boş musun?"

"Evet, neden?"

"Bizim evde toplanacağız, kamptan evvel Celal abiyle Lale ablanın durumunu tam olarak konuşmak ve her şeyi kusursuz bir şekilde organize etmek için. Ayrıca sabahtan ben kalkıp herkesin kapısını çaldım, dedim yetimhanedeki çocuklar için yemek yapmak isteyen varsa bize gelsin. Şimdi de herkes bizim evde. Annen de seni arıyordu, neredesin sen harbi?"

"Sıla, bir saniye, şimdi sabah mı geleyim yoksa akşam mı? Teklif ne? Yemek ne? Aklım karıştı."

"Alçin, sen abimle misin?"

"Evet de sen bunu nereden anladın?"

"Leyla olmuşsun yine, ondan."

Bakışlarım Melih'le kesiştiğinde içimdeki ses Sıla'ya hak verircesine kahkaha attı. Haklıydı. Sıla her şeyi hızlıca ama detaylı anlatmaya başladığında anca gerçek dünyaya dönebildim. Annemin de beni neden aradığı işte o an tam olarak netleşmişti.

"Şimdi sabahtan komşular gelecek bize, herkes ne yemek yapacaksa ona karar verecekler. Zaten çocuklar için olduğunu duyduklarında dünden razı oldular. Sonrasında ise bizde yemekleri yapmaya başlayacaklar. Pastadır, börektir... Hatta Fatma teyze çocuklara dün geceden baklava bile açmış. Cevher teyze *ben onlara kıymalı börek de yaparım*, dedi. Annemler falan da kararlaştırıyorlar işte şimdi. Sabah erkenden çıkacağız zaten, o zamana kadar çoğu yemek hallolur. Komşular dağıldıktan sonra ise bizim salonda toplaşacağız. Laleciğimiz hariç tabii, onu postalayacağım ben evden. Celal abi bana kalırsa birçok şeyi halletmiş ama netleştirmek istiyor. Onu da akşam konuşacağız. İşte, bu kadar. Sen Leyla modundan çık da gel eve. Ben Nalan teyzeyi hallederim. Ayrıca, abime selam söyle. Vallahi ben aynı evde yaşadığımız halde daha az görüyorum adamın yüzünü."

Telefonu kapattıktan sonra Melih'e döndüm. "Sen biliyor muydun bu

akşam sizde toplanacağımızı? Ha, bir de Sıla'nın selamı var," deyince, başıyla selamı alıp güldü.

"Yani Celal öyle bir şeyler söylemişti ama daha kesin değildi. Kesinleşmiş demek ki."

"O zaman evde görüşürüz akşam. Sizde olurum zaten yine. Çocuklar için yemek yapıyormuş komşular. Annem de ondan aramış. Ben de sorguya çeker gibi nerede olduğumu sorunca gerildim, meğer yardım lazımmış."

"Eve gidince sıkı giyin, öyle git bize," dedi ve telefonundan bir numarayı bulup aradı. Zaten dakikalar sonra ben de aşağıdaydım. Beni eve bırakması için şoförü aramıştı.

Ben daha fazla işinden olmaması adına burada kalmasını söylesem de aşağıya kadar benimle inmiş ve elimi bir kez dahi bırakmamıştı. Şirket sabaha nazaran neredeyse ağzına kadar doluydu. Bu da tüm gözlerin direkt olarak şirketin CEO'sunun yanında duran ve el ele tutuştuğu pijamalı kızın üzerindeydi. Fakat Melih'in umurunda bile değildi, bir zaman sonra ben de umursamamayı seçtim. Bana yukarıdayken söyledikleri düşmüştü çünkü zihnime. Gülümsemem genişlemişti.

Arabaya oturdum ve şirketin önünden ayrılana kadar bakışlarımı yüzünden çekemedim. Gün ışığındayken daha kusursuzdu sanki.

Eve vardığımda dediği gibi üzerimi değiştirdim ve soluğu yan evde aldım. Ortalık resmen savaş alanıydı. Komşuların yarısı koskocaman salonun ortasına çökmüş, hamur yoğuruyor, diğer yarısı mayalanan hamurları açıyordu. Tatlı yapan ayrı, börekleri açan ayrıydı. Sabahın bir vaktinde anneleri, nineleri evden çıktığı gibi buraya gelmiş olacak ki salonda çocuklar dahi vardı. Nermin teyze kafeye gitmemişti, çocuklara yer sofrası koymuş ve hepsini başını oturtmuştu.

"Geldin mi güzel kızım?" diye sordu, beni fark ettiğinde. O sırada bakışlarım salonda annemi arıyordu. Ona döndüm ve gülümseyerek sağ elimdeki un paketlerini sol elime aldım. Annem *gelirken un al*, diye mesaj atmıştı.

"Geldim. Annem nerede, Nermin teyze?"

"Mutfaktadır. Sen söyle bakayım, kahvaltı ettin mi? Otur istersen çocukların yanına, sana da bir tabak koyayım."

"Yok, ben yedim," dedim ve o an frenledim kendimi. *Az önce şirkette yedim, diyeceksin diye ödüm koptu, Alçin.* Frenlemeseydim bayağı bayağı söylüyordum. Dilimi ısırdım. "Yardıma geleyim dedim."

"Hadi, geç mutfağa madem. Lale'yle Sıla da Nalan'ın yanında. Siz yardım ederseniz daha çabuk biter şimdi börekler."

"Börek mi? Börek yapılıyor ya."

"Onlar kıymalı. Annen patatesli yapıyor. Ben de birazdan peynirliyi yap-

maya oturacağım. Çocukcağızların ne istediği ne belli olur, Çalıkuşu? Biri kıymalı yemek ister, diğeri peynirli, öteki patatesli. Gönülleri mi kırılsın? Yaptık mı her çeşidinden yapalım dedik biz de."

"Hakkınız ödenmez gerçekten," dedim ve uzanıp elini sımsıkı tuttum. Gözlerimiz birleşti. "Elbet alınacak bunların karşılığı, Nermin teyze, ben inanıyorum." Ne dediğimi çok iyi anlamıştı, o yüzden dolmuştu gözleri. "Allah her vakit haklının yanındadır, bir de sizin gibi bizim gibi insanların sırtı yere gelmez. He, çok zorluk gördüysek kalkmayı da hep bilmişizdir zaten. Yine öyle olacak, ben eminim."

"Ay, duygulandırdın beni, Çalıkuşu," dedi gülerek. Dolan gözlerini sildi hızlıca. "Hadi, git de ver bakalım annene unlarını. Kolay gelsin size. Ben biraz bahçeden maydanoz toplayayım."

"Tamam, sana da kolay gelsin, Nermin teyze."

İçim burkulmuştu. Nermin teyzeyi böyle görmek yaralamıştı beni yine, üşüşmüştü zihnime Belkıs'ın elimizden kayıp gittiği o günler. Rıfat amcanın yaralı bakışları, Nermin teyzenin geçmişin tekrardan tekerrür etmesinden duyduğu korku dolu gözleri, Zeynep ablanın ve Sıla'nın geçmişin bilindik acısına aşina olmaları ve bu insanlara nefretle bakmaları, Melih... Her şeyi sırtlayıp bir başına ailesine kalkan olan Melih.

"Geldi bizim Çalıkuşu." Sıla'nın adımı seslenmesiyle koptum iç dünyamdan.

"Anneciğim, nerelerdesin sen?"

"*Okula gitti*, dedim ya, Nalan teyze. Aa, unuttun mu hemencecik?" dedi Lalezar abla. "Kız, yaşlandın mı yoksa sen?"

"Aşk olsun, Lale. Buruşmuşsun mu diyorsun sen bana şimdi?" dedi annem. Güldüm. Yere, sofranın önüne çöktüm ve elimdeki unları yanlarına bıraktım.

"Yok, Nalan Sultan, ağzımdan kaçtı öyle birden. Sen bize taş çıkartırsın, yemin ederim. Orada tek başına el açması yaptın. Biz Sıla'yla bir sen olamadık on saattir."

"Zeynep abla yok mu?" diye sordum.

"Karşılaşmadınız mı? Az önce çıktı o da. Normalde yardım için kaldı bu zamana kadar ama sonrasında baktık çok fazla yardım var zaten, gönderdik onu şirkete. Zaten bunaldı iyice, en azından çalışırken dağıtıyor kafasını," dedi Sıla.

"Yok, görmedim. Belki markete çıktığımda gitmiştir o," dedim. "Hem iyi yapmış, biz burada yeter de artarız." Etraftaki kalabalıktan bebek sesi aramaya başladım ama duyamadım. "Belkıs nerede?"

"Sizin evde," dedi, Lalezar abla. "Yine huysuzlandı bizimki. Kutay da izinli olunca, Zeynep koşa koşa ona götürdü. Uyuyorlardır birlikte."

"Kesin uyuyorlardır," diyerek onayladım onu. "Çünkü evdeyken çıt dahi duymadım ben."

"Favori ikilim ya," dedi Sıla gülerek. "Bayılıyorum ikisine."

"Benim oğluşum küçükken de böyleydi," dedi annem. "Ben ninni söylerdim, uyumazdı şu Çalıkuşu. Kutay uydurduğu kelimelerle benim ninnimi birleştirip fısıldardı kulağına, mışıl mışıl uyurdu."

"Yok, anneciğim, yok," dedim. "Bunların ikisinin arasındaki bağ bambaşka. Belkıs, abime alıştı. Onu ne zaman görse parıl parıl oluyor gözlerinin içi. Bir de bir gördü mü o ortamda sürekli fıldır fıldır oluyor bakışları, abimle göz göze gelmeye çalışıyor sanki. Onu kucağına almasını, sarıp sarmalamasını bekliyor. Şakıyor resmen ya, güzel bebeğim benim."

"Alçin'in sevdiği tek bebeğin Belkıs olması ama Belkıs'ın sevgisini de abisine kaptırması," diye takıldı bana Sıla. Elimde olmadan güldüm. "Üzülme, Çalıkuşu, seni de seviyor Belkıs, hissediyorum ben."

"Biliyorum, beni seven tek bebek o zaten," dedim. "Kucağıma aldığım her bebek şeytan görmüş gibi bakıyor yüzüme, daha sonra da ağlayıp bir başkasına kaçmak için çırpınıyor kucağımda. Bir gün çok zoruma gitmişti hatta. *Kendi bebeğimi doğurana kadar başka bebek sevmeyeceğim*, demiştim."

"O da çıkar, babasını sever kesin," dedi Lalezar abla gülmek ve gülmemek arasında bir ses çıkararak.

"Kırıcısın! Pislik."

"Bulaşmayın kızıma," dedi annem, beni korumak ister gibi ama gülmesini de kesemiyordu. *Anne ya, sen de mi gerçekten?* "Onun bir anne olduğunu göreyim," dediğinde anaç bir sesle konuşmuştu. Duygulandığını anladım. Abimin baba olmasını beklediği gibi benim de anne olmamı bekliyordu, hissedebiliyordum. Her annenin temennisi bu mudur bilinmez ama benim annem mutlu bir birliktelik yaşamamızı ve mutlu ailelerde büyüyen çocuklara sahip olmamızı dilerdi her zaman. "Hem Alçin'in böyle soğuk durduğuna bakmayın, ondan çok güzel anne olur. Çok anaçtır aslında ama öyle herkese belli etmez. Sarıp sarmalar da ruhunuz duymaz sizin. İçlidir benim kızım. İnatçıdır falan ama yüreğinde kötülük yoktur."

Bu konu hakkında konuşmamak için susmayı seçtim, konu annelik olduğunda tüm hücrelerim sessizlikle yıkanıyordu.

"İyi söyledin, hoş söyledin vallahi, Nalan teyze," dedi Lalezar abla. Ben de o an annemin bana uzattığı siyah tülbenti başıma sarmıştım. "Ama şu senaryo yaşanır kesin. Bu kesin çok gürültü çıkarıyorlar diye çıldırma noktasına gelir, tutuşturur babasının eline, *emziriyor musun yoksa altını mı bezliyorsun, ne yapıyorsan yap da ben birazcık uyuyayım, ne olur*, der."

Bu sefer istemsizce gülmüştüm. Eğer gerçekleşirse olağan bir senaryo gibi

duruyordu, haklıydı. Sıla gülerek, "Gürültücü Varlıklar Sınıflandırılması'nı hatırlıyor musun?" diye sordu. Başımı onaylayarak, sallayınca gülüşümüz daha da büyüdü. "Bebekler de o sınıflandırmaya giriyordu işte. Alçin'in nasıl bir anne olacağını gerçekten merak ediyorum."

"Saçını doğru dürüst bağla," dedi annem. "İçine saçın maçın düşmesin, Alçin. Yemin olsun, kovalarım seni buradan."

"Ay, çabuk ekrana bakın." Sıla'nın havaya kaldırdığı telefona döndük hepimiz. Oysa o an bambaşka bir şeyle uğraşıyordum ama Sıla'ydı işte. Direkt odağı kendine çevirebiliyordu. Lalezar abla bana yaklaşıp kolunu omzumdan aşağıya attı ve beni kendine yaklaştırdı. Sıla iki kez üstü üstte fotoğrafımızı çektikten sonra, "Tamamdır, devam edebiliriz," dedi. "Ayrıca, yeni kabanımı gördün mü Alçin? Misler gibi değil mi?" Hin gülüşüyle sıntı.

"Etini kemiğini sömürdün adamın, etini kemiğini," dedim.

"Kimin?" diye sordu annem.

"Babasının," dedim.

"Abimin," dedi.

"Abisinin," dedim.

"Babamın," dedi.

"Bari sıvamasaydınız," diye ekledi Lalezar abla.

"Anlamadım ki sizi, nece konuşuyorsunuz kızım siz?"

"Nalan teyzeciğim, aslında ikisinin de etini kemiğini sömürüyorum, ondan bahsediyoruz," dedi ama o sırada bakışları telefonundaydı. Uzanıp etini çimdirdim. Dudaklarımla *yetmedi mi ya*, desem de omuzlarını silkip fotoğrafları abisine gönderdi.

"Melih oğlumun işleri iyi ama değil mi? Geçen Nermin'le konuştuk, *şükürler olsun, daha da iyi olacak inşallah*, dedi. Yurtdışına açılmak üzereymiş sanırım."

"Yurtdışına açılmak için belki biraz daha erken diyor ama yurtdışı bağlantıları çok yüksek," dedi Sıla. "Şu an birlikte iş yürüttüğü en büyük şirket bir İspanyol şirketi. Tabii onunla birlikte iş teklifleriyle gelen birçok yabancı sektör sahibi iş insanı da varmış, ablam bahsetti geçen gün. Hatta birisiyle bu sabah toplantısı vardı. Ne oldu acaba o iş?" derken bana döndü ama o dönünce annem de döndü. *Ah Sıla, neden cevap bendeymiş gibi baktın bana?*

"Alçin biliyor mu sonucu?" diye sordu annem.

"Televizyon!" dedim, farkında olmadan yükselttiğim sesimle. Zihnimde beliren ve öne süreceğim bir nokta bulduğumdan dolayıydı bu heyecanım. Kıçımı kurtardığımı düşünmüştüm çünkü. "Televizyonda gördüm de Melih... Abiyi. Sıla'ya ondan bahsetmiştim ama sonrasında sonucu söylemeyi unuttum. Ondan baktı bana yani."

"Abim televizyona mı çıktı?"

Sıla!

"Sana söylemiştim ya, Sılacığım," dedim, dişlerimin arasından. Yemin ederim, sıcak basıyordu bana şu an. Beceremiyordum işte saklamayı. Celal abi haklıydı vallahi. Melih yıllarca kendi içinde yaşamıştı her şeyi ama ben bayağı bağırıyordum herkese sanki.

"Ay, akıl mı kaldı?" dese de dehşet heyecanlanmıştı ve bu heyecanı ikinci bir heyecandan uzaktı. Annem bir Sıla'ya bir bana dönse de Lalezar abla araya girip kurtardı bizi.

"Ee, ne olmuş? Sonuç ne?"

"Almışlar işi, imzalanmış yani."

"Oha!" dedi ikisi bir ağızdan. "Abim resmen yarınlar yokmuşçasına büyüyor." Kulaklarını çekip tahtaya vurdular. "Maşallah diyelim, nazar değmesin."

"E hayırlı bir kısmet de buldu mu Nermin'in gözü arkada kalmaz," dedi annem. Sıla ve Lalezar ablanın gözleri hızlıca kalkıp bana dokundu ama sonrasında hızlıca başlarını önlerindeki hamurlara eğdiler de annem fark etmedi.

Elimdeki unu sofraya elerken kendimi dizginlemeye çalışsam da yapamadım. Dilin kemiği olsaydı keşke de kırsaydım. "Sen de ikidir adama kısmet arama peşindesin, anne," dedim. Bu sefer Sıla'yla Lalezar ablanın bakışları hızlıca üzerimde toplandı. "Yirmi yedi yaşında adam, evleneceği, yuva kuracağı kadını kendi bulabilir."

"Ben farklı bir şey mi dedim, kızım? Allah Allah! *İşte bir kısmet de buldu mu anneciğinin gözü arkada kalmaz*, dedim. Aynı yere çıkıyor ikisi de."

Hadi, topla bakalım nasıl toplayacaksın?

"Gündeki o kadının kızından bahsediyorsun sandım," dedim. Bir noktada susmayı bilmeliydi insan ama ben bilemiyordum. Artık battı balık yan giderdi. "Hani şu Celal abinin *Instagram* hesabından Melih'i görüp beğenen kızdan yani."

"Ondan ses seda çıkmadı," dedi annem. *E çıkmaz tabii, görmüştür Melih'in hesabındaki fotoğraflarımızı.* "Gerçi Melih de istememiş zaten." *E herhalde.* "*Ben sana öyle bir gelin getireceğim ki kızlarından farksız olacak*, demiş."

"İleri görüşlü adamın hali bir başka oluyor," dedi Sıla.

"Hadi bakalım, hayırlısı olsun diyelim," dedi annem. "Melih oğlumu severim, mutlu olmasını, en az Kutay'ın mutluluğu kadar da isterim. Terbiyeli, eli yüzü düzgün, işinde gücünde, gözü dışarıda olmayan biri. Potansiyel damat adayı işte. O yüzden anneler arasında ilk üçte Melih. Herkes damadı olsun istiyor, bakalım kime düşecek bizimki?"

Lalezar abla ve Sıla tekrardan kıkırdayınca kızaran yanaklarımı sofradan kaldıramadım ve annem yoğurdukça un elemeye devam ettim.

Bu şekilde ne kadar süre kaldık, bilemiyorum ama belimin ağrısı had safhadaydı. Üstüm başım un olmuştu çünkü abim acıkmış ve Belkıs'la birlikte buraya gelmişti. Şimdi bu ufak cadı kucağımdaydı ama eli asla durmuyordu. Onun da üstü başı benim de üstüm başım hep beyaza boyanmıştı bundan dolayı.

Abim mutfağın diğer ucunda kahvaltı ederken Belkıs'ın bakışları arada abime kayıyor, abim de ona bakınca şen bir kahkaha bırakıyordu.

Belimin ağrısı artınca, Belkıs'ı da kucağıma alıp çıktım mutfaktan. Zaten işimiz neredeyse bitmişti. Biraz hava almak için bahçeye çıktık. Belkıs anneannesini görünce ona gitmek istedi, ben de Nermin teyzenin kucağına verdim onu. Sonra da geçip yanına oturdum.

"Ay, kızım, sizin haliniz ne böyle? Savaştan çıkmış gibisiniz," dedi gülerek.

"Hepsi o kucağındaki yaramazın eseri. Unu boyaları, üstümüzü başımızı da paletiymiş gibi görüp, boyadıkça boyadı ikimizi de."

"En azından ağlamıyor da uslu uslu oturuyor. Bırak, boyasın." Uzanıp saçlarından öptü. "Ufacık bedeniyle neler yaşadı bizim yüzümüzden. Varsın un etsin etrafı, süpürüp sileriz, kızım."

"Atlattı ama artık, üzme sen de kendini, Nermin teyze. Bak, başındaki bandajları da çıktı. Çok sağlıklı, kontrollerinde anormal bir şey de çıkmamış. Bir daha başımıza böyle bir şey gelmeyecek, sen içini ferah tut."

"Yok, güzel kızım, yok," dedi. Eli dizimin üzerine düştüğünde, anaç bir tavırla dizimi sıkıp bıraktı. "Belki bizimkiler anlatmıştır sana ama bu, yılların meselesi. Geçip gitti sandık da rahatladık bir süre ama şimdi tekrar akbaba gibi dikildiler başımıza. Sürekli diken üstünde yaşamak ne demek, unutmuştum ben ama o unutulmuş tanıdıklık hissi tekrar hissettirdi kendi. Melih'e güvenim sonsuz ama o adamlar tekin insanlar değil. Benim oğlum merhametlidir, onlarla bir olamaz ki. Onların kanından dahi şer akar."

"Anlayamıyorum, Nermin teyze," dedim dayanamayarak. "Yaranı delmek istediğimden değil, yanlış anlama beni ama amcaları değil mi? Bu kötülük, bu çekememezlik nedir? Neden başarılı olmasını istemiyorlar? Ben kuzenlerimi, amcalarımı, halalarımı, dayılarımı başarılı görsem çok mutlu olurum. Yıllardır peşinizde olmasını anlayamıyorum."

"Çünkü o sensin. Sen mutlu olursun, melek gibi kalbin var senin. Ama bu insanlar öyle değil. Bak, madem sordun, ben de dolmuşum zaten, dökeyim içimi sana."

"Adana'dayken mi?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Adana'dayken. Biz bir konakta, karşılıklı iki evde oturan gelinlerdik. Gülümser benim en yakın arkadaşımdı zamanında. Ben Rı-

fat'la evlendikten sonra Yaşar da Gülümser'le evlendi. Çok kavga gürültü oldu ama biz arkadaşlığımızı kesmedik. Tıpkı Sıla ve sen gibiydik biz. Aynı tabaktan yemiş insanlardık, aynı yatakta uyuyup uyanmıştık, yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Sen hayal edebiliyor musun Sıla'dan kopabilmeyi?" Hızlıca iki yana salladım başımı, Sıla'yı kaybetmeyi göze alamazdım. "Biz de öyle düşünüyorduk ama sonrasında kopardılar bizi. İki yabancı olduk. Onun ailesi vardı, benim ailem vardı. Oysa bunlar iki kardeş, abi ve kardeş ama yok, Alçin. Bu kardeşlik değil. Üvey dahi olsan aynı kan akıyor damardan. Bırak kanı, kan bağı olmayan kardeşler gördüm ben, Alçin. Ama bunlar öyle değildi. Bir nefrettir, bir çekememezliktir tutturmuşlardı. Her Allah'ın günü cehennem yaşanır mıydı bir evde? Yaşanıyordu, güzel kızım. Çocukların hepsi çok küçüktü, onları bu kavgalardan korumaya çalışıyorduk ama imkânsızdı, kavga gürültünün ortasında büyüdüler resmen. Oysa izin verseler birbirleriyle ne de güzel anlaşırlardı. Ortada *Melih abi, Zeynep abla*, diye gezerlerdi. En çok buna kahroluyorum. Çocukların üvey babaanneleri çok fena bir kadındı, Alçin. Burnumdan getirdiği çok oldu. Çocukları bile dolduruyorlardı. Ufacık çocukların akıllarına şer sokuyorlardı. Bir gün, Melih'in ondan birkaç yaş küçük kuzeni Ünal, onun boya sandığını kırdığında Rıfat sırra kadem basıp Adana'yı terk edecekti ama olmadı. Buraya gelecektik, Ceviz Ağacı'na. Sadece bir kez görmüştüm burayı. Bir yaz vakti Rıfat, İstanbul'u çok merak ediyorum diye gezdirmeye getirmişti beni. O an bağlanmıştım buraya ama onların gözü burada bile vardı. Oysa biz taşınmak isteyene kadar kimsenin umurunda bile değildi bu ev. Evi alamayalım diye Rıfat'ın Adana'daki işlerini bozdular. Yaşar kendi imzasını vermek ve evi tamamen Rıfat'a bırakmak için tonlarca para istedi. Kaç sefer yalvardım Rıfat'a. *Başka bir ev olsun, yeter ki çıkalım*, dedim ama kabul etmedi. *Sen çok sevdin o ceviz ağaçlarını, gördüm o an, Nermin. Hayal ettin orada mutlu mesut yaşadığımızı. Yanımızda çocuklarımızla yaşlanacağımızı umut ettin. Nermin'im benim, ne yapıp edip götüreceğim seni ceviz ağaçlarına*, dedi. Sonra bu durum bizim umut bağladığımız bir çaput ağacına dönüştü. Ne zaman kötü bir olay yaşasak burayı hayal ederdik ama en çok Melih. Burayı görmeden sevmişti. Her zaman *anne, ne zaman gideceğiz o ceviz ağaçlarına*, diye sorardı bana. Cevap verememek çok zordu, güzel kızım. Onları o şekilde büyütmeye çalışmak daha zordu. Böyle insanlar işte onlar, Alçin. Konuştukça konuştum, susturmadın da beni," dedi en sonunda. Dolmuş gözlerimi sildim. O da sildi.

"Sonra?" diye sordum, dayanamayarak. "Buraya nasıl yerleştiniz?"

"Ne yapıp, edip tüm o zorluklara, tüm o ayaklarımıza takılan taşlara rağmen toparladık parayı. Sabah merdivenleri silmeye giderdim, geceleri yemekhanelere yemek yapmaya. Bu süre zarfında Sıla'ya hep Zeynep'le Melih

baktı. Resmen abisiyle ablasının elinde büyüdü Sıla. İkisine de bu kadar bağlı olmasının nedeni bu. Para toparlanınca da kaçıp yerleştik. Bitti sandık, geçer sandık. Sessizdi yıllardır ama hâlâ Rıfat ortak bir paydada buluştukları bir işe girişse önünü keserdi. Bir keresinde burasının gerçekten de bize uğur getirdiğine emin olmuştuk çünkü Rıfat amcanı hatırlarsın, çok büyük bir iş bağlamıştı. Mahallede şenlik yapmıştık. Siz müzik yarışması düzenlemiştiniz de Lale'yle, Melih kazanmıştı yarışmayı," dediğinde hatırladığıma dair başımı salladım. "Sonrasında yine düştük. Ama ne düşüş. Sen belki pek anımsayamazsın ama annen bilir. Dert ortağım olmuştu zamanında."

"Sıla'nın bahsettiği o durum," dedim. "Rıfat amcanın pes edişinden bahsetmişti ya hani, ondan sonraki iflasınız mı?"

"Evet," dedi. "Zaten ondan sonra da bir daha o işe yönelmedi Rıfat. Ta ki Melih'e kadar. Melih'in ticari zekâsı dehşettir, Alçin. Çocukken de çok zekiydi. Ticarete atıldığında, sıfırdan başladığında en başa döndük işte."

"Nermin teyze, Rıfat amca..." dedim ama sormamam gerektiğini biliyordum. "Neden pes etmişti?"

Bir süre sustu ama sonrasında bana döndü. Güzel gözlerine baktım. Omuzlarını indirip kaldırdı. "Bilmiyorum," dedi. "Asla da bilemeyeceğiz sanırım. Rıfat söylemiyor. Emin oldum, söylemez de."

Tam o sırada kapıda bir hareketlenme oldu. Belkıs kapıya yaklaşan arabayı gördüğünde kucağımda hareketlenmeye başladı. Dayısı gelmişti. Anlamıştı. Ama daha öğlendi, erken değil miydi?

Nermin teyze ayaklanıp, Melih'e doğru gidecekken, son kez kolundan tutup yavaşça onu kendime çevirdim. Anlamıştı, çok fazla sorum vardı, hak veriyor gibi bakmıştı ve bu bana cesaret verdi o kısacık anda. Belkıs kollarımda gülüp, heyecanlanırken anneannesine baktım.

"Nermin teyze," dedim. "Öncesi var, değil mi?" Dolan gözlerine baktım. "Bunlardan da öncesi var, değil mi?"

Cevap vermedi ama öyle bir bakışı vardı ki konuşmasa da anlamıştım. Öncesi vardı ve bundan daha yürek dağlayıcı olduğu kesindi.

"Yakışmış," dedi, bana bakarak. Sabah çocukların oturduğu yer sofrasındaydık ikimiz de. Anlamlandıramadığım bakışlarla ona döndüğümde başıyla kafamdakini işaret etti. "Tülbentin diyorum, yakışmış."

"Bu hâlâ kafamda mı?" Elimle başımdaki tülbenti kavradığımda üzerimize hep un döküldü. *Belkıs her yanımı un etti*, derken abartmıyordum. Tülbenti yavaşça katlayıp mutfaktaki annemin eline tutuşturduğum gibi tekrar yanına dönmüştüm. "İnsan bir uyarır, dakikalardır bakışlarının neden saçlarıma gittiğini anlamaya çalışıyordum ben de."

Uzanıp yüzümü sildiğinde kalbim tekledi. Etrafta hâlâ mahalleli vardı. Elini itsem de umursamadı ve yüzümdeki bir yeri daha sildi.

"Un vardı, değil mi?" diye sordum. "Ve onu da söylemedin."

"Yakışmıştı," dedi sadece.

"Ne? Una bulanmak mı?"

"Başında tülbentinle una bulanmak," diye itiraf etti. "Sıla fotoğrafı attığında toplantıdaydım. O toplantı nasıl bitti, anlayamadım."

"Neden?"

"Çünkü o an tek istediğim çıkıp yanına gelmekti. Seni bu şekilde kendi gözlerimle görmek istedim."

"Sen o yüzden..."

"Evet, o yüzden erken geldim."

"E işlerin?"

"Ablam orada zaten. Halleder o."

Ne denir, bilemedim. O kadar garip hissetmiştim ki karnımdaki sıcaklık kelebeklerle birleşmişti. "Toplantın nasıl geçti?"

"Sadece bir bilgilendirme toplantısıydı. Önemli değil, halledildi."

Uzanıp tabağımdaki tavuğu yemeye başladım. O da benden sonra bir şey yememiş olmalıydı. En azından dışarıdan yemek yerine eve gelmesine sevinmiştim. En azından ev yemeği yerdi. *Aynen, sevindiğin tek nokta bu zaten.*

"Aa," dedim, elimde kalan kemiğe bakarak. Bakışları tabağından kalkıp bana sabitlendiğinde, bir kemiğe bir bana bakmaya başladı. Ve o an aynı anda güldük. "Ladeskemiği!"

Fatma teyze az ileriden, "Lütfen başlamayın," dedi. Gülüşümüzün desibeli yüksek olmuş olacak ki duymuştu bile. "Siz ladese tutuşunca tüm mahalle perişan oluyor," dedi ama sonrasında kendini tutamayıp o da güldü.

"Kim ladese tutuşuyor?" Mutfaktan sesi duyan çıktı. Annem ve Nermin teyze elimdeki ladeskemiğini görünce kahkaha attı. Sıla ve Lalezar abla ise *ne olur, yapmayın*, der gibi baktı bize.

"Melih, eğer Alçin'in o Çalıkuşu inadını tutturursan bitersin, çocukken olduğundan daha beter biri oldu bak," dedi abim. "Bırak, girme ladese falan."

"Kızım, ben hatırlıyorum bunları," diyerek lafa atladı Cevher teyze. "Çocukken resmen sokağın ortasında kavga ediyorlardı. Bir keresinde Alçin kaybettiğini kabullenmeyince Melih'in kafasını ısırmıştı. Yazık, çocuğum kafası şu Çalıkuşu'nun dişlerinin arasında kalakaldı öylece."

O anı hatırlıyordum. Melih'le aynı anda birbirimize bakıp güldük. Uzanıp, onca insan bize bakarken yanağımdan makas aldı ama kimse başka bir anlam yüklemedi o an. Bense makas alırken yanağımda çizdiği yarım daireyi

iki üç saniye daha hissettim. Yanağımı sevmek için makas alıyor gibi yapmıştı çünkü.

"Ama o an gerçekten haksızdı, ben kazanacaktım. Benim aklımı karıştırdı, mızıkçılık yaptı. *Oha, Alçin, başının üzerinde bir çalıkuşu var, baksana. Hem de kızıl bir çalıkuşu. Sen gibi yani*, demişti bana. Ben de hayatımda hiç görmemişim kızıl çalıkuşu, heyecanlanıp kaldırdım başımı. *Hani, nerede*, diye soruyorum. O sırada da bana, *bak, şunu tut, ben göstereceğim sana*, deyip elime pötürtüsüz şeftalili meyve suyu tutuşturmuştu." Bunu dediğimde mahalleliyle birlikte güldü Melih. "Ben de saf kafam, *aklımda*, demeyi unuttum işte o an. Kaybettim. Sinirlenmiştim. Isırdım kafasını!"

"Alçin, lades zaten budur," dedi Melih. "O an haksızlık yoktu. Ama sen kabullenmek istemedin. Asıl sen mızıkçılık yaptın."

"Alçin zaten hep mızıkçıydı küçükken," dedi Sıla. "Üçgen oynamak için alt mahalleden kızları getirirdi ama bilerek ufak tefek kızlar seçerdi. Oyun kalçalara geldiğinde de hep atlar, kazanırdı çünkü boyu uzundu. Kızların da boyu kısa olduğundan yenerdi bizi. Söyleyince de mızıkçılık yapardı, *başka kız bulamadım*, derdi."

"Siz abili kardeşli birleştiniz mi? Bu anı mı bekliyordunuz be?"

Melih elimdeki ladeskemiğine baktı, benim bakışlarım da elimdeki ladeskemiğine dokundu. Sanki herkes nefesini tutmuş, ne olacağını bekliyordu.

Ladeskemiğini daha da ortamıza doğru kaldırırken, "Var mısın?" diye sordum.

"Varım," dedi. "Korkanın çocuğu olmazmış."

Bir tarafından o kırdı, diğer tarafından ben. Uzun kısmı onda, kısa kısmı bende kalmıştı. Ve ilk hamlesini yaptı. Kemiği bana uzattı. "Yemezler," dedim. "Aklımda. Bu çok basitti ama."

"Elime geçen her fırsatı değerlendirmeyi severim, bilirsin," dedi arsız arsız.

Annem ve Nermin teyze gülerek tekrar mutfağa girdiğinde abim, "Buyurun cenaze namazına," dedi. "Acaba kaç gün sürecek?"

***

Aradan birkaç saat geçmişti. "Melih," dedim, komşular biraz daha azalınca. Etrafta olmadıkları zaman kısık sesle de olsa böyle seslenmek geriyordu beni ama şu an bu durumdan daha önemli bir görev vardı elimde. "Belkıs kustu da. Yukarıya gelsene üzerini değiştirelim. Çok kilo almış son günlerde, tek başıma yapınca bileğim ağrıdı. Zaten bilirsin, çok çabuk inciniyor benim bileklerim."

"Tamam, yavrum. Sen çık, geliyorum ben."

Suratımdaki hin gülüşü gizleye gizleye merdivenlere yöneldim. Üzerinde

hâlâ takım elbisesi vardı ama ceketini çıkarmıştı. Arkamda gelirken, başımı geriye çevirip ona döndüm. Bileklerindeki kol düğmelerini çıkardı ve gömleğini dirseklerine kadar katladı. Sonrasında elleri kravatına gidince başımı önüme çevirdim. *Bu bir savaş stratejisi, Alçin. Hislerini kenarda tut, bilerek yapıyor.*

Yanıma yaklaştı. Sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. Merdivenlerden çıkarken avcundaki kol düğmelerini olağan bir şekilde bana uzattı. "Bir tutar mısın şunları?" dedi. "Kravatı çıkarmam lazım."

"Tutarım tabii," dedim. Düğmeleri uzattığında suratına baktım. Benimkini andıran o hin gülüşü keyifliydi ama beni çok hafife alıyordu. Düğmeleri uzattığı an, "Aklımda," dedim. Parmaklarının arasındaki düğmeleri avcuma bırakmak yerine, kendi avcuna bastırıp burnundan soludu. "Beni hafife alma, Melih Cihangir."

Hemen üst merdivenden aşağıya inmek için geçmemizi bekleyen Hatice teyzeyle karşılaştık. "Bunlar başlamış bile," dedi gülerek. "Dikkat edin de kavga etmeyin sonunda."

Üçümüz de güldük ama Melih planı işe yaramadı diye keyifsizdi. Ufak bir çocuk gibiydi hâlâ, tutup öpesim geliyordu.

Belkıs'ın odasına -aslında Melih'in odasındaydı- girdik. Yatağın kenarında, eline tutuşturduğum sarı civcivle oynuyordu hâlâ. Bizi görünce civcivi fırlattı ve onu kucağımıza almamız için kollarını bize doğru uzattı.

Şimdi yalan yok, Belkıs gerçekten kusmuştu ama öyle ahım şahım değildi. İstesem tek başıma paşalar gibi değiştirirdim üstünü hatta çok fazla kusmuş olsa banyo bile yaptırırdım ama bu gibi durumlar kullanılmalıydı.

Melih yatağın bir yanına, ben diğer yanına oturdum. Belkıs'ı kavradığım gibi, "Ben kıyafet bulayım ona," dedim. "Zeynep ablanın odasındaydı. Belkıs'ı al, geliyorum ben ama dikkat et de senin üzerine de kusmasın."

Belkıs'ı kucağına vereceğim sırada, "Bebeği de ladese bulaştırmazsın, Alçin," dedi. "Aklımda."

"Of ya! Müthiş bir plandı oysaki!"

"Alçin, oyuna insan bedeni dahil ettin, güzelim. Neresi müthiş bunun?"

"İyi, tamam, koy yatağa Belkıs'ı. Değiştirelim üstünü, üşüyecek yoksa."

"Gitsene kıyafetlerini almaya."

Yastığın altına sakladığım kıyafetleri, ıslak mendilleri, bezleri, kremleri falan çıkarıp önüne dizdim. "Ben zaten tek başıma değiştirecektim ama..." dememe kalmadan lafımı kesti.

"Ama *neden olmasın*, dedin, değil mi?"

"Evet."

"Ben senin ciğerini bilirim, ciğerini. Benimle ladese tutuşmakla hata ettin. Aklını alırım senin."

"Öyle bol keseden laf satmak kolay," dedim. "Kol düğmeleri, ladeskemiği falan boş işler bunlar. Belkıs'la lades etmek kadar düşünülmüş değil. Kabul et, bu oyunda senden daha iyiyim."

"Alçin, bizim en uzun ladesimiz kaç gün sürdü?"

"Beş," dedim.

"Kim kazandı?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. Aşağıdaki olaydan bahsediyordu. "Sen kazandın. Ama sadece o an kazandın," dedim. "Sürekli o anı örnek verip duracaksan ben kapayayım kulaklarımı oyun boyunca. Ben o kadar kazandım, bir kere bile konusunu açıp konuşmadım şöyle gerile gerile."

"Çünkü kazandığını söylediğin an herkes mızıkçılık yaptığın için kazandığını yüzüne vuruyordu ve sen de sıkılıp gidiyordun." Belkıs'a döndü. "Değil mi dayıcığım? Alçin yenge sence de çok mızıkçı değil mi?"

"Yenge mi? Yok, deve, Melih!" dediğimde, dudaklarının arasından kaçan kahkaha elimde olmadan beni de güldürdü. "Abla, yeter," dedim. "İsterse *teyze*, der."

"Yenge de der," dedi. "Dayısının sevgilisisin sonuçta. Sen dayının karısına abla mı diyorsun? Teyze mi diyorsun? Hayır, yenge diyorsun. O da büyüyünce *yenge* diyecek sana."

"Büyünce desin, vallahi şu an garip hissettim. Neyse. Üşüdü çocuk. Çıkarmama yardım et." Belkıs'ı kucağından alırken bana pis pis sırttı. "Aklımda," dedim. "Yemezler."

Islak mendili alırken, ıslak mendili geri verirken, altını bezlerken, pis bezi geri verirken, dudaklarının etrafını silmek için peçeteye uzanırken ve ondan alırken, çorapları aynı anda giydirip, yanlış tekler olduğunu fark edince, ellerimizin arasındaki çorapları birbirimize verirken dahi oyunu sürdürüyorduk.

"Aklımda."

"Bir baksana. Aynen, şuradaki krem. Ver onu bana. Aklımda."

"Çorabın sağ tekini sola giydirmeye çalışıyorsun, Melih."

"Bu durumda sen de sol tekini sağa giydirmeye çalışıyorsun, Çalıkuşu."

"Al. Aklımda."

"Al. Aklımda."

"Altını da temizlemem gerekiyor."

"Bezi vereyim."

"Aklımda, Melih."

"Hayret bir şey! Bezi veriyorum, kızım. O an düşünmemiştim bile."

"Bilemiyorum, bu savaşta iki düşmanız. Sana güvenemem."

Belkıs'ı temizledikten sonra kirlileri çamaşır makinesine atmak için banyoya gidip geri geldiğimde Melih, Belkıs'la oynuyordu. Kapının eşiğinde bir

süre izledim onları. Benden nasıl bir anne olurdu, bilinmezdi ama ondan çok iyi bir baba olacağı kesindi.

Kapıyı kapatıp yanlarına gittim ve biraz da benimle birlikte oynadılar. Melih, benim aşağıya inerken eline tutuşturduğum sarı civcivi bulmuştu ve garip bir voleybol oynamaya başlamıştık. Garip diyorum çünkü bu oyun ikimizi de paranoyak etmişti. Civciv her avcumuza düştüğünde *aklımda*, demek ne kadar da zordu.

En sonunda yorgun düşüp, Belkıs'ın kucağına yatarken, "Melih, dilim damağım kurudu, yeter," dedim. O da aynı şeyi düşünmüş olacak ki yanıma yerleşmişti. Belkıs'ın ayaklarının ucunda öylece uyuyorduk. Suratlarımız birbirine dönüktü. Tam birbirimize yaklaşıp dudaklarımızı birleştirecektik ki Belkıs ellerini ikimizin de suratının ortasına yapıştırdı. Kafamızı çevirip ona baktığımızda ise yüksek sesle güldü.

***

Bahçede çay içiyorduk. Melih hemen yanıma oturmuştu ve elleri asla yerinde durmuyordu. Elimdeki sıcak çayı az kalsın üzerine dökecektim ama umurunda değildi. Bacağımdaki parmakları ritim tutmaya devam ediyordu.

"Alçin, şunu da doldursana," dedi Sıla. Çaydanlık yanımda olduğundan uzanıp doldurdum ve ona geri uzattım. "Çok koyu olmuş, biraz su eklesene," deyince bardağı Melih'in eline tutuşturdu. O an ciddi anlamda boş bulundum ve neredeyse bardağı Melih'in elinden alıp çayı tazeleyecektim.

"Oha!" dedim, kocaman açılmış gözlerimle. Elimi bardaktan bir çekişim vardı ki bahçedeki mahalleli hep bir ağızdan güldü. Meğerse en başından beri anlamışlardı olayı. "İnanamıyorum, Hain Kostok. Siz, bir mi oldunuz? Bir de tüm mahalleyi arkanıza almışsınız. Yazıklarım olsun."

Tüm o dikkatimi dağıtmalar, bacağımda ritim tutmalar falan hep buna hazırlıkmış meğer. Melih Cihangir kirli oynamaya başlamıştı. Sorun değildi, ben her zaman kirli oynardım.

Melih'in keyifli gülüşünü duymazlıktan gelerek -çünkü çok güzel gülüyordu- Sıla'ya döndüm. "Eksilerdesin şu an gözümde."

"Aklımı çeldi. *Sana Kiko'dan gloss seti alırım*, dedi. *İstediğin başka bir şey varsa onu da alırım*, dedi. Yemin ederim, Alçin, beynimi yıkadı parasıyla."

"Kiko miko falan demedim ben," diye kendini savunmaya geçti yanımdaki adam. "*Ne istiyorsun sonucunda*, diye sordum. *Abi, onu alayım mı ya*, dedin. *Al*, dedim. Bu yani."

"Cık cık cık. Koynumda yılan beslemişim yıllardır."

"Alçin abla!" Başımızı çevirip bahçe kapısında duran iki çocuğa baktık. Ahmet ve Berat'tı gelen. "Ben sana söylemek istedim ama Melih abi beni susturdu," dedi Ahmet.

"İyice arsızlaştın sen," dedim, Melih'e dönerek. "Çocuğa sus payı olarak ne verdin?"

"Ben bir şey vermedim. Hepsi dünden razıydı, kızım. Ben sonunda kazanamayacağımı düşündüğüm işler yapmam." Bir de kendini savunması yok muydu pes yani. "*Ben de geleyim mi sizinle kampa*, dedi. *Yani eğer susup Alçin ablaya belli etmezsem gelebilir miyim ben de*, dedi. *Tamam*, dedim."

"Alçin abla," dedi Berat. Yanıma gelip elimi tuttu. Düşen dişlerinin yerleri dolmuştu yavaş yavaş. "Ben çok engel olmaya çalıştım ama Ahmet beni durdurdu. Ağzımı kapadı. Yoksa biliyorsun, ben izin vermem senin üzülmene."

"Beni sırtımdan bıçaklamadığın için çok teşekkür ederim, Berat." Melih'in gülüşü daha da büyüdü. "Sen gel, ben seni götürürüm yanımda."

"Melih abi, ben de geleceğim, değil mi? Bak, yenmedin ama söz verdin bir kere. Tutmazsan bozuşuruz, Melih abi," dedi Ahmet. Bu sefer de ben gülmüştüm.

"Bak işte, benim tarafımda olsaydın öyle üç buçuk atmazdın, Ahmet. Berat gibi hemencecik izin alırdın," dedim, kısılmış bakışlarla.

"Girme çocuğun aklına," dedi Melih. "Götüreceğim seni, aslanım. Annelerinizden babalarınızdan izin aldınız mı?" İkisi de aynı anda başlarıyla onaylayınca, "Tamamdır, sabah buradan kalkacak servise bindiririm sizi," dedi.

Servis önce bizi mahalleden alacak ve sonra da okulun önüne gidecekti. Şu anlık plan bu şekildeydi. Çok kişiydik ve Melih'in arabasıyla onca yol gitmek zor olacaktı. Biz de böyle bir karar verdik. Ahmet ve Berat'ın yüzleri aydınlanınca ise böyle bir karar verdiğimiz için memnun oldum.

***

Mahalleli artık evde değildi. Hepimizin burada olduğunu görüp konuşacak onca lafımızın olduğunu anladıkları için Nermin teyzeler, bizim eve geçmişti. Sıla gerçekten de Lalezar ablayı eve göndermişti. Cengiz abi de az önce kapıdan içeriye girmiş ve ekip tamamlanmıştı.

Uzun saatler planı konuştuk. Lalezar abla sabahtan bizimle gelmeli miydi yoksa Celal abiyle mi gelmeliydi? Orman önceden mi yoksa sonradan mı süslenmeliydi? Celal abi Lalezar ablayı gezmeye çıkardığı an mı süslenmeliydi yoksa? Bilemiyorduk ve konuşulanlar bunlardı.

Zeynep abla da şirketten dönünce bize katılmıştı. Mutfakta onun için bir tabak hazırladım ve masanın üzerine koyduğumda bana minnettar olduğunu belli eden bir bakış atmış, sonrasında masanın yanından geçerken bana sımsıkı sarılmıştı.

Yarın kampa gelmek istemediğini söyleyince hepimiz birden ona döndük. Korkusunu anlıyorduk, hak veriyorduk ve büyüklüğünü hissediyorduk.

İlk başta kimseden ses çıkmadı ama sonrasında Melih onu da bizimle getirmek istedi. Zeynep abla bir süre düşündü ama sonrasında yine başını iki yana salladı.

"Tek tabanca gitmeyeceğiz oraya, Zeynep," dedi. "Bizi oraya tek götürmem zaten. Ben hallettim her şeyi. Kamp olayı kesinleştiği andan itibaren ayarlandı. *Gönlüm rahat değil*, diyorsan bir araba adam daha dahil edeyim. Belkıs yanımızdan ayrılmayacak, Zeynep. Hepimiz orada olacağız. Başına bir şey gelmeyecek, sana söz veriyorum."

Cevap vermedi ve yemek yemek için bakışlarını tabağına dikti.

Bir süre daha aynı konu tekrar edilince abim Celal abiyi bir güzel silkeledi. "Oğlum, kendine gel, ulan! Alt tarafı evlilik teklif edeceksin. Ruhunu teslim edecek gibisin günlerdir. Bir derin nefes al, bir silkelen yoksa ben silkeleyeceğim seni, amına koyayım."

"Kolay mı lan? Bekâra karı boşamak kolaydır zaten. Seni de göreceğiz o zaman. Sen mi beni silkeleyeceksin yoksa ben mi seni, anlarız."

"Gider aslanlar gibi çıkarırım yüzüğü," dediği anda bakışları masada yemek yiyen Zeynep ablanın üzerinde toplandı. "*Seni çok seviyorum, sensiz nefes almak da zor vermek de*, derim. *Seni dilediğim an yanımda görmemek ise en zor olanı*, derim." Zeynep abla etraf sessizleşince, başını kaldırıp abime baktı. Bakışları bir an dahi kımıldamadı. "*Sen benim yanımda yat, ben senin yanında uyanayım. Sen benim yanımda uyu, izleyeyim o kapanmış güzelim badem gözlerini, ezberleyeyim sen uyurken çehreni.*" Derin bir nefes aldı ama titredi abimin nefesi. "*Evlen benimle, güzel gözlüm*, derdim. *Evlen benimle ki kavuşayım artık sana. Bu sevdalı adamın sensizliğe bir gün dahi tahammülü kalmadı.*"

Etraf sessizliğe bürününce bakışlarını zor da olsa kopardı Zeynep ablanın yüzünden. Yine saklandı sigarasının arkasına ve sanki canı hiç yanmamış gibi Celal abiyle uğraşmaya devam etti.

"Bu şekilde söyleyeceksin ve bitip gidecek işte, oğlum. Kırk doğurmaya gerek yok."

"Sende de pek bitip gitmiş gibi değil ama öyle olsun bakalım," dedi Celal abi.

Sigarasından büyük bir duman çekti içine. "Benim durum farklı, kardeşim. Ben eminim ki Lale seni kabul edecek. Bundan yana şüphem yok. Sen sadece sakin ol, her şey çok güzel olacak. Biz yanındayız senin."

"Öyle mi diyorsun?"

Bu sefer Melih de girdi lafa. "Öyle, Celal, öyle. Ne Lale senden başkasıyla olur ne de sen Lale'den başkasıyla. Sen karşısında diz çöktüğünde ben eminim ki çok mutlu olacak."

Sonrası ise bambaşka bir olaydı. Celal abi *ben teklif edince arkada şarkı çalsın*, diye tutturdu. "Celal abi, Allah aşkına, istersen İrem Derici'den *Kalbimin Tek Sahibine* çaldırayım. Sonrasında ormanın ortasında dans edin. Ne dersin?"

Resmen ses bombası getirmişti ve bize şarkı seçtiriyordu. Sıla'nın ironisini anlamamış olacak ki şarkıyı arattı ve *Kalbimin Tek Sahibine* salona dolmaya başladı. "Yok ya," dedi. "Bu sanki olmaz."

Elimde olmadan güldüm. "Celal abi," dedim. "Dalga geçiyor seninle. Takma kafana. Bana kalırsa ormanın sesi, ağaçlara vuran rüzgârlar falan güzel bir atmosfer oluşturacak zaten. Hem kamp ateşi de yakacağız, sımsıcak bir an olacak. Ama eğer çok istiyorsan kaliteli bir fon müziği bulup ayarlarım ben senin için."

"Yapar mısın Çalıkuşu?"

"Yaparım, yaparım," dedim ama onun aklı yine listesindeki diğer müziklerdeydi.

Melih salonu dolduran sesten biraz da olsun kaçmak adına merdivenlere yöneldi ama nereye gittiğini anlamadım. Dakikalar sonrasında telefonum titredi ve mesaj ekrana düştü.

Melih: *Gelsene yukarıya.*

Kaşla göz arasında salondan nasıl sıvıştım, bilmiyorum. Merdivenleri birer ikişer çıktıktan sonra kapıyı çalmadan direkt içeriye daldım. Karşımda elleri gömleğinin düğmelerinde, öylece durmuş, bana bakıyordu. Zaten yukarıya çıkarken nefes nefese kalmıştım, bir de odadaki zayıf masa lambasının aydınlattığı bedenini görmek, nefesimi düzene sokmamı zorlaştırıyordu.

"Neden çağırdın beni?" diye sordum.

Çok rahat bir şekilde dolabının önünde durdu ve kapağını açıp bir şeyler seçmeye başladı. "Sıkılmışsındır diye. Acıdım kulaklarına. En azından birkaç dakika nefeslen istedim." *Bayağı nefesleniyoruz, sağ olasın.* "Geçip otursana."

Geçip tam karşısına oturdum. Dolap kapağı bedenini kapatmadığından usulca çözdüğü düğmelerin her birini içimde hissediyordum sanki. Arada bir bakışları gözlerime dokunuyor, ardından sanki bilerek yapmıyormuş gibi olağan bir şekilde soyunmaya başlıyordu. Bedeni hafif bana dönüktü ve çıplak bedenini gözler önüne serecek noktaların düğmelerini açmaya başladığı an nefesim soluk boruma baskı yapmaya başlamıştı. Pantolonunun içine soktuğu kısımları da dışarıya çıkardığında ve düğmelerini aheste aheste açmaya başladığında ise bakışlarımı çıplak teninden çekemiyordum.

"Bana yardımcı olabilir misin?" diye sordu. Bu kadar rahat olması haksızlıktı. "Beyaz kapüşonlumu bulamıyorum." Bense onu duymuyordum bile. "Alçin. Güzelim, yardım edecek misin bana?"

"Hı, ne?"

"Beyaz kapüşonlumu diyorum, bulamıyorum. Yardım eder misin bana?"

"He, tamam. Edeyim," dedim ve fırladım yataktan. Bir adım önüne geçtiğimde sıcak bedenini sırtımda hissediyordum. Zayıf lamba ışığı görüş mesafemi asla tam olarak aydınlatmıyordu ama buradan çıkıp odanın kendi lambasını da açamıyordum. Askıları teker teker kontrol etmeye başladığım anda ise bedeni sanki daha da yakındı.

"Bulabildin mi?"

"Burada yok sanırım," dedim. "Belki kirli sepetindedir. En son ne zaman giydin?"

"Hatırlamıyorum ki. Dur bir saniye," dedi ve beni hazırlıksız yakalayarak belimden kavradığı gibi sol tarafına aldı. Ardından tek hareketle üzerindeki siyah gömleği çıkardı. "Bir de ben bakayım, şunu tutar mısın?"

Parmaklarım, gömleğin pütürlü kumaşına değeceği o milisaniyelik zaman diliminde kendimi o kadar hızlı bir şekilde bedeninden geriye çekmiştim ki birbirine bastırdığı dudaklarının arasındaki kahkaha alt kattan kalan yüksek sesli şarkıyı bile bastırmıştı. "Aklımda!"

"Hay sikeyim! Çok yakındı! Siktir, siktir, siktir." İki elini de dolaba dayadı ve alnını da iki elinin arasında kalan alana yasladı. "Kazanıyordum neredeyse."

"Yazıklar olsun be. Harbiden kirli oynuyorsun. Sabah insan bedeni kullandım diye etmediğin lafı bırakmadın, şimdi ise kendi bedenini kullanarak kazanmaya çalışıyorsun. Pes."

Yanından geçip, gideceğim sırada kolumdan tutarak beni dolapla arasına aldı. "Bu oyuna kural koymadığımıza emindim. Oyunun bir kuralı yok, değil mi Kızıl Çalıkuşu?" diye fısıldadı, dudaklarıma doğru. "Kirli oynamak yasak diye bir kural koymadık, bunu hatırlamıyorum."

"Öyleyse hodri meydan, Melih Cihangir," dedim, aklımı başımdan alışını görmezlikten gelerek. Sıcacık bedeni bedenime yaslıyken bakışlarımı bakışlarına diktim ve onun üzerinde üstünlük kurmak adına parmak uçlarımda yükseldim. "Devrelerimle oynadın. Bekle beni. Ama bir noktada emin olabilirsin," dedim ve dudaklarına doğru yaklaştım.

"Ne hakkında?"

"Bu oyun diğerleri gibi uzun sürmeyecek."

"Neden?"

"Çünkü..." Dudaklarına biraz daha yaklaştım. Birbirlerine değiyorlardı. Deli gibi yanmamı, kül olmamı ya da ondan delicesine etkilenmemi kenara bıraktım. "Hım, *çünküsü* şu ki... Neyse. *Çünküsünü* o an zaten anlarsın," dedim ve onu öpmeden, kolunun altından kaçıp odadan çıktım.

Ardımda öpülmeden bırakılmış bir adamın hayal kırıklıklarının sesini işitebiliyordum.

Kirli oyun, işte şu an başlamıştı.

***

Celal abi hâlâ şarkı seçme derdindeydi ve öyle ki abimi, Cengiz abiyi falan da kafalamıştı. Hepsi şarkı seçmek için etrafına toplanmıştı. Ama olay bir zaman sonra ergenken dinledikleri şarkılara gelmiş ve bunlar yarın evlilik yolunda ilk adımı atacak adamı tamamen unutup arabesk rap dinlemeye geçiş yapmıştı.

Sıla dayanamayarak, "İnanamıyorum ya!" diye bağırdı. Salondaki ses kirliliğinden kurtulmak adına günün bulaşığını yıkamayı göze almıştık. "İsterseniz o zamanki arabesk rap şarkılarını açıp da dinleyin, tam olsun. İki sıfır sıfır altı!"

"Sıla, onlar değil de sen ergenken gizlice dinlemiş gibisin," dedim, kahkahalarımın arasından. Bir de yetmezmiş gibi birden o zamanki şarkıları mutfağın ortasında söylüyormuş gibi yapmaya başlamıştı.

"Kulaklığı takıp gizlice dinliyordum, aynen," dedi gülerek. "Bırak ya, şu içeridekilerin hepsi ağır ergendi. Şimdi böyle takıldıklarına bakma. Al işte, çalan şarkıyı dinle. Benim az evvel söylediklerimin bir tık üstü değil mi?"

"Kurtarayım mı sizi?" dedi. Kafamı çevirdiğimde Melih'in kapının girişinden içeriye girdiğini gördüm.

"Yok, abi, yok. Şimdi gidersek Celal abi *bana hiç yardımcı olmadınız*, diye on yıl konuşur. Doğacak çocuklarına dahi anlatır."

Melih hak verir gibi başını salladı. "Sen gidip otur, ben yardım ederim Alçin'e," dedi. Başımı çevirip tekrar ona baktım. Bir de baştan aşağıya süzdüm. Beyaz kapüşonlusunu bulmuştu. Kaybetmediğine emindim gerçi de neyse.

"Neyse. Biraz Belkıs'ı alıp bahçede oturayım bari," dedi ve mutfaktan çıktı.

"Köpüklü köpüklü döverim seni, Melih," dedim, bana attığı bakışları yakaladığımda. "Tabak alıp tabak ver kısmında lades yapacağını düşünüyorsan çok düşünürsün. Damarıma bastın benim. Öyle kolay tav olmam."

"Bana tav olmazsın? Büyük konuşma istersen yavrum," dedi ve yukarıdan topladığım saçlarımın açıkta bıraktığı ensemi öptü. Tenime değen sıcak nefesi ve dudakları tüylerimi resmen diken diken etmişti. "Tav ederiz."

"Temas yok!" dedim, köpüklü ellerimle omzundan iterek. "Ben sana durulayıp verene kadar benden uzak dur."

"Ölsem duramam."

"Ölüm mölüm deme, vallahi yiyeceksin tokadı he."

"İşlerin ciddiye bindiği şu halinden dahi anlaşılıyor," dedi arsız arsız. "Ama ne var, biliyor musun? İşleri bu noktaya getirmekti zaten amacım. Bundan sonraki her an bir öncekinden daha zevk verecek. Emin ol, senin için daha zevkli bir hale getiriyorum oyunu."

"Ne oyunu be? Savaş bu savaş!"

Köpüklediğim tabakları dizdim ve ardından kalan diğer bardakları da yıkayıp duruladım. En sonunda kurulaması için eline bir havlu tutuşturmak istedim ama maalesef yemedi.

Sonrasında üzeri ıslanmasın diye benim üzerimdeki mutfak önlüğünü çıkarıp verdim ve bunu yaparken bilerek bedenine yakın durdum. Eline tutuşturacağım an ise duyduğum şey, "Aklımda, yavrum," demesiydi.

Ayaklarımı yere sürte sürte, mutfaktan çıkıp gittim.

***

Saat gecenin bir buçuğuna gelmek üzereydi. Celal abinin stresi had safhadaydı. Evde içki yoktu ve onu sakinleştiremiyorduk. En sonunda abim arabanın anahtarını alıp tekel bulma umuduyla evden çıktı.

Herkes aşağıdaydı. Belkıs uyandığı için televizyondan *YouTube*'a bağlanmıştık. *Maşa ve Koca Ayı* açılmıştı. Herkes pürdikkat ekrana kilitlenmişken, zihnime dökülen o şeyi yapıp yapmamak arasındaydım. Çok kez geri döndüm ama Melih'in saniyeler önce benim sabahki planımı üzerimde kullanmasıyla bunu yapmaya karar verdim.

Belkıs'ı kucağıma verecekti ve ben ne yazık ki neredeyse onu kucaklayacaktım. Son saniyede salondakilerin üzerimdeki bakışları beni ana döndürmüştü ve Melih bunun sonrasında hepsini bir güzel fırçalamıştı.

Onlar aşağıda televizyon izlerken soluğu odasında aldım. Onu taklit etmeye bayılırdım ama bu kez damarıma basmıştı.

Alçin: *Yukarıya gelsene. Biraz acil. Yardım etmen gerekiyor.*

Melih: *?*

Alçin: *Acil diyoruz ya, gelsene!*

Melih: *Yavrum, saatler öncesinde denedim ya onu ben.*

Alçin: *Yani şuracıkta başıma bir şey gelse yukarıya çıkmayacaksın, Melih.*

Alçin: *İnanamıyorum sana. Oyun oynamıyorum. Gerçekten acil.*

Melih: *Acil olan ne?*

Hırslanıp yatağının üzerine biraz daha yerleştim. Bir mesaj daha geldi.

Melih: *Ben anladım, Çalıkuşu inadın tuttu senin.*

Melih: *Bu gece kazanmadan uyumazsın sen.*

Alçin: *Gelme. Eğer gelirsen ben çıkarırım seni dışarıya.*

Alçin: *Eve gidiyorum ben!* 🏃🏃🏃

Harbiden de gidiyordum ama triplendiğimden değildi. Aslında bayağı da haklıydı adam, ben de olsam ben de gitmezdim. Eve gidip sabah için plan yapmalıydım. Ama bir yanım diğer mesajına da hak veriyordu. Uyuyamazdım ki bu gece. Kazanmadan gözüme uyku girmezdi.

Tam kapıdan çıkacağım an kapı içeriye doğru açıldı ve Melih yanıma gelip kapıyı üzerimize kapadı. İçerisi tıpkı onun bıraktığı gibiydi. Zayıf masa lambasının sarı ışığı aydınlatıyordu etrafı.

Beni kucakladığı gibi yatakta kucağına yerleştirirken, "Söyle bakalım, neymiş bu kadar acil olan?" diye sordu.

Harbiden, Alçin, neydi acil olan?

"Saçlarım!" dedim birden. Neden dedim, bilinmez. "Karıştılar hep. Belkıs her yerimi un yaptı ya, ben eve gidip yıkadım saçlarımı ama ıslakken, taramadan çıktım evden ve buraya geldim. Taramadan da kurutunca hep birine girdi. Eğer şu an taramazsam ömür billah açamam saçlarımı," dedim.

Oysa yoktu böyle bir şey. Eve gidecek zaman mı vardı sanki?

"Hangi ara eve gittin?" diye sordu.

"Sen salonda uyukluyordun," dedim. "Belkıs kucağındaydı hatta. Birlikte uyuyordunuz. O ara."

"Bana nedense kurusıkıymış gibi geliyor bunlar."

"İnanmazsan bak saçlarıma," dedim. Çözdüm topuzumu ve o an bakışlarım bileğindeki siyah tokaya gitmişti. Önceki tokam hâlâ bileğindeydi. Saçlarım üzerime döküldüğünde bileğinde tokamın olduğu elini tuttuğum gibi saçlarımın arasına daldırdım. Saçlarım birbirine karışmak sözkonusu olunca beni asla yarı yolda bırakmazdı, sağ olsun. "Bak, gördün mü? Hep birbirine dolanmış."

"Ben ne yapacağım şimdi?"

"Tarayacaksın," dedim. "Ben üşendim vallahi. Tarar mısın?" Bir bana baktı bir saçlarıma. Ciddi miyim yoksa bu da savaşın bir stratejisi mi diye çözmeye çalışıyordu. "Taramazsan tarama ya," dedim, en sonunda rol yaparak. "Eve gider, kendim tararım."

"Tamam, tamam, dur." Kolumdan tutarak oturttu beni. Sonrasında uzanıp çekmecesinden çıkardığı tarağı aldı. Tam saçlarıma yöneleceği sırada durdurdum onu. "Ne oldu?"

"Krem yok," dedim. "Bekle, alıp geleyim. Yoksa işin içinden çıkamayız." Bir koşu gidip Sıla'nın dolabından saç kremini kaptığım gibi geldim ve eline tutuşturdum. "Al."

"Aklımda, Çalıkuşu. Dön arkanı."

Oflayarak döndüm arkamı ama elimdeki koz bu değildi, o yüzden biraz da olsa rahattım. Aslında boşu boşuna tarıyordu çünkü ciddi anlamda

yıkamam gerekiyordu. Fakat o kadar nazik ve o kadar ürkerek tarıyordu ki saçlarımı içimin gitmemesi imkânsızdı.

"Canın acırsa uyar beni," dedi.

"Acımaz, tara sen."

"Banyoda yıkayıp gel saçlarını," dedi. "Daha kolay olmaz mı?"

"Olmaz. Üst üstte yıkarsam çabuk yağlanır." Ellerimle yüzümü yellendirdim. "Çok sıcak değil mi şu an?"

"Saçların açık diye öyle geliyordur. Ama istersen camı açayım?"

"Yok, taramaya devam et sen," dedim ve sonrasında üzerimdeki ince hırkayı çıkarıp yatağın üzerine koydum. Önünde, sırtım ona dönük bir şekilde bağdaş kurmuş, oturuyordum. "Böyle daha iyi."

"Neden o kadar giyindin ki? Ev soğuk bile değil."

"Banyodan sonra üşürüm diye korktum, ondan." *Yalancı, sen de az değilsin.*

İlk yarısını neredeyse bitirmek üzereydi ve canım bir an dahi acımadı. O kadar ince işçilikle çalışıyordu ki kanım kaynıyordu resmen. Eğer şu an iki düşman olmasaydık onu öpmek isterdim.

Sonra hepsini usul usul taramaya başladı, bir süre sonra o kadar mayıştım ki parmakları arasında uyuyakalacaktım neredeyse. Ama o an beni o kadar şaşırttı ki içime sıcak bir şeyler aktı sanki.

Saçımı örüyordu.

"Melih?" dedim, şaşkınlıkla. Neden duygulandım, bilmiyorum fakat içim ısınmadı, yakmıştı gözlerimi. En son ilkokuldayken başka biri örmüştü saçlarımı. Yıllardır kimseye dokundurtmazdım saçımı, sevmezdim ama son zamanlarda hep Melih okşasın isterdim saçlarımı. Konu saç olunca -konu dış görünüş olunca- ketumdum. Fakat şu an elleri her zaman orada olmasını istediğim saçlarımdaydı ve her bir telini özenle örüyordu. "Saçlarımı mı örüyorsun?"

"Evet."

"Sen saç örmeyi nereden öğrendin?"

"Sen öğretmiştin."

"Ben mi?" Hatırlamıyordum. "Ne zaman?"

"Çok küçüktük," dedi. "Sanırım sen ilkokuldaydın, ben de ortaokulda. Annenin ellerinden kaçmıştın bir sabah vakti, ördürmek istememiştin saçlarını. Daha doğrusu o zamanlar elinde olsa sıfıra vuracaktın güzelim saçlarını. Görmüştüm seni yine o ceviz ağaçlarının birinin altında. Yine ağlıyordun, Çalıkuşu. Yemin olsun, seni ağlarken görmek kadar zor bir şey yok şu ahir hayatta."

"Neden ağlıyorsun?"

"Okula gitmek istemiyorum ama annem diyor ki okulda birinin doğum günüsü kutlanacakmış. Bana ne Furkan'ın doğum günüsü kutlanacaksa canım. Zaten Furkan'ı da hiç sevmiyorum ben, Melih. Ay, Melih abi, pardon. O bana, sen hiç yüzünü yıkamıyor musun ya, çok pis görünüyorsun, demişti. Çok üzülmüştüm, biliyor musun Melih? Şimdi de annem okula git, diyor. İstemiyorum ya, istemiyorum işte."

"Kim o Furkan? Göster bana okulda. İlk teneffüs yanına geliyorum, Alçin!"

"Ne yapacaksın ki Furkan'a?"

"Çıkışta döveceğim onu."

"Hayır, dövme. Ya da... Ya da... Tamam, döv ama azıcık döv. Alçin'in saçları çok güzel bir kere. Ben ona Kızıl Çalıkuşu, diyorum çünkü o çok güzel bir kuş. Hem Alçin her sabah yüzünü yıkıyor, dişlerini de fırçalıyor. Pis değil yani yüzü, de. Tamam mı Melih?"

"Onu sadece dövsem olmaz mı? Sonra ben onu tutarken, sen gelip söylersin bunları ona."

"O zaman onu bilerek dövdürdüğümü anlar. Öğretmenime söyler, öğretmenim annemlere söyler, annemler de benimle uzun uzun konuşan o doktor ablaya söyler. Ay, Melih, ne çok konuşuyor o abla! Bazen kendi kendime diyorum ki keşkem bu ablayı dinlemek yerine evde ağlasam çünkü o zaman daha çok rahatlarım."

"Tamam, en baştan söyle o zaman, ben ezberleyeyim her şeyi. Ya da boş ver, seninle ilgili her şey güzel zaten, pis değil. Onların hepsini söylerim. Ama ağlama, yine ne oldu?"

"Annem saçlarımı tarayacak, kesin örecek bir de. İstemiyorum örmesini, küsüm ona."

"Niye küssün?"

"Saçlarımı kesmek istiyorum ama kızıyor bana, izin vermiyor!"

"Kesme saçlarını, Alçin, lütfen."

"Şimdi sen de başlama, Melih ya. İstemiyorum işte, sevmiyorum."

"Ben... Ben öreyim mi?"

"Saçlarımı mı? Sen mi?"

"Evet."

"Sen saç örmeyi biliyor musun?"

"Öğretirsen hemen öğrenirim."

"Gerçekten mi? Bak, zaten öyle güzel olmasına gerek yok. Zaten güzel de değilim, kimse fark etmez. Tamam, öğreteyim. Görüyor musun bu üçünü? Bana da annem öğretmişti, önce şunu ortadakinin üstüne sonra bunu ortaya gelen şunun üzerine, sonra ortadakini de onunla şunun ortasına. Anladın mı?"

"Onunla şu, sağ ve sol mu?"

"Sağımı solumu bilmiyorum ki ben."

"Sağ sarımsak, sol soğan. Kalemi tuttuğun el sağ elin, dene bakalım. Evet, sağ elin o, diğeri de sol elin."

"O zaman şu dediğim sağım, bu dediğim solum. Anladın mı?"

"Anladım."

"Biliyordum zaten, çok akıllısın sen. Dışarıda hep top oynuyorsun ama hep de pekiyi alıyorsun."

Saçlarımın son tutamına geldiğinde bileğindeki diğer siyah tokayla bağladı uçlarını. İçim gidiyordu ona, haberi var mıydı acaba? O kadar sıcak hissettirmişti ki bu an, neredeyse bir savaşın ortasında olduğumuzu unutacaktım.

Onu bir kere öpsek olmaz mı?

Olmaz, öpersek ben yelkenleri suya indiririm.

"Tamam, oldu. Bak bakalım. Düzgün örebilmiş miyim?"

"Bir saniye," dedim, saçlarımdaki elini tutarak. "Şunu da çıkarayım, çok terledim, öyle bakayım."

Ben üzerimdeki kazağı başımdan çıkarırken, o da ayaklanıp, başını iki yana sallaya sallaya camı açmıştı. "Sen iyi havale geçirmedin böyle," dedi, yerine otururken. "Sabah *sıkı giyin*, dedim de sen vurmuş, öldürmüşsün, Alçin."

Haberi yoktu ki hepsini az önce üste üste giymiştim. *Üzgünüm, Melih, kirli oynamayı sen istedin.*

Aslında çok güzel örmüştü ama kendime küfrede küfrede çözdüm örgüyü. "Sanki çok bol olmuş, en baştan örsene."

"Tamam, öreyim."

"Ama öncesinde biraz daha taraman gerekiyor, birbirine girmiştir kesin yine hepsi."

Üzerimde kalan son tişörtü de çıkardığımda, altımda sadece atletim kalmıştı. Bu noktaya kadar bir şeyleri anlamlandıramasa da o noktada yine ayağa kalkmış ve camı üşümeyeyim diye kapamıştı. Yerine geçmeden hemen ise atletimi de çıkardım ve karşısında sutyenimle kaldım. O halde, Melih yatağa otururken ben de ayaklanmış ve kapıyı arkadan kilitlemiştim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Anlamaya çalışıyor ama anlayamıyordu. Önüne geçip az önceki gibi oturdum ve eline tekrar tarağı tutuşturmaya çalıştım. "Hay sikeyim," dedi, bakışları göğüslerimde gezerken. Parmakları tarağa değdi fakat öncesinde geri çekip, "Aklımda," diye ekledi.

Sanki gerçekten saçımı taratmak istiyormuş ve sanki gerçekten sıcaklamışım gibi davranmaya devam ettim. O usul usul saçlarımı tararken deli gibi çarpan kalbimi duymazlıktan gelmeye çalıştım. Umarım kendi bacağıma sıkmıyordum.

"Bir saniye..." dedim, elini tutarak. Saçlarımı bu sefer aynı sabırla örmeye başlamış ve bitirmişti. Ucuna yine tokayı bağladı. Omzumdan aşağıya doğru bırakınca örgümü, "Teli canımı yakıyor," dedim.

Senin sutyeninde tel bile yok, Alçin.

Onun bunu bildiğinden emin değilim ama.

Son derece sakin bir şekilde karşısına geçtim ve bakışlarımızı birleştirerek önünde dizlerimin üzerine oturdum. Uzanıp sutyenimin kopçasını açmaya çalıştım ama o kadar heyecanlı ve stresliydim ki beceremeyiştim.

"Sutyenimi..." dedim, sesimin titremesini göz ardı ederek. *Alçin, sanki biz şimdiden kaybettik bu savaşı, şu haline bak.* "Çıkarmama yardım eder misin?"

Cevap vermedi, sadece başını salladı. Sanki daha da kemikleşmiş ve sertleşmişti suratı. Arkamı döndüm. Sıcak parmakları tenime değdiğinde ince bir elektrik çarptı bedenimi, gözlerim istemsizce kapandı. Tek seferde, kolaylıkla açtı kopçayı.

Ona doğru döndüm ve sonrasında sutyenin, kollarımdan avuçiçime düşmesine izin verdim. Bakışlarım iç çamaşırımdan suratına dolandığında neredeyse zafer kazanmış gibi gülümseyecektim ama kendimi dizginledim. Yüzüp yüzüp kuyruğuna gelmiştim.

İşte bu şekilde kirli oynanırdı, Melih Cihangir.

Sutyenimi ona doğru uzatacaktım ama bekledim, bekledim ve bekledim. Bakışları sağ göğsümün üzerinde, diğerine nazaran daha meşgul oluyor fakat sonrasında sanki diğerine haksızlık edeceğini düşünüyormuş gibi bakışlarını ona yöneltiyordu. Sıcak işte şimdi, yine, tekrar ve tekrar basmıştı. Öncekiler bir oyundan ibaretti.

Bakışları puslanıp koyulaştığında elimdeki sutyeni kenara koyması için ona doğru uzattım. Kalbim resmen göğüs kafesimi delercesine atıyordu. Duyduğuna emindim çünkü çok yakındık.

Uzandı ve sutyenimi aldı.

Kavrayıp burnuna doğru bastırdı ve derin bir nefes çekti içine. O an neredeyse inleyecektim.

Sonrasında ise sutyeni kenara bırakıp bakışlarımızı birleştirdi.

Aklımda, demedi.

Kazanmıştım.

"Lades! Kazandım!" diye kahkahalarımın arasından bağırdım. "Lades. Oh, canıma değsin. Kazandım. Ben sana dedim, *o an anlarsın*, dedim. Bunun böyle olmasını sen istedin," dedim. "Yoksa ben ne güzel uslu uslu oyunumu oynayacaktım."

Uzanıp sutyenimi alacağım an bileğimi kavradı ve beni kendine, dudak-

larına doğru çekti. Dili bir saniye bile beklemeden, dudaklarımın arasından içeri girip keşfe çıktığında beni kendine daha çok bastırdı. O kadar hazırlıksız yakalanmıştım ki kalakaldım ellerinin arasında. Kocaman avcu sırtımdan belime kadar beni okşarken bu ani hareketlerinden hangisine odaklanacağımı şaşırmıştım. Öpüşü derinleşince ise ikimiz de aynı anda inledik.

"Melih," dedim, kontrolünü kaybettiğine emin olduğumda. "Herkes aşağıda."

Cevap vermedi ve sanki konuştuğum her an onu öpmediğim için kızar gibi birleştirdi dudaklarımızı. Ama sonrasında kendini geri çekip dudaklarıma doğru, "Bu haksızlık," diye fısıldadı. "Yine mızıktın."

"En son benim aklımı başımdan alırken haksızlık değil miydi?"

Dudakları çenemden boynuma, oradan köprücükkemiklerime ve en sonunda göğüslerime geldiğinde, bedenim kollarının arasında bir yay gibi gerildikçe gerildi. Bu kadar ileriye gitmemeliydik, bunu biliyordum ama bazen bilmek bir işe yaramıyordu. Dudaklarını tenimde daha fazla hissetmek istiyordum.

O an kendi kontrolümü de kaybedeceğime emin olmuştum. Parmaklarım saçlarının arasına dalmıştı ve onları dağıttıkça dağıtarak kavrıyordu. Onu kendime bastırdığımı, kendini bana doğru bastırdığını hissetmek kasıklarımdaki her bir hücreyi uyarıyordu sanki. Kalbim deli gibi çarptı. Ona olan aşkımın yoğunluğu, ona duyduğum bu yeni ama güçlü hislerin yoğunluğu yüreğimi hoplatıyordu. *Melih Cihangir, ah... Bu adam, bana ne yapıyordu böyle?*

"Melih," diye soludum nefes nefese. "Yakalanacağız."

"Bunu şu halde benim karşıma çıkmadan evvel düşünecektin, küçükhanım," dedi. "Hem bu bir savaş değil miydi? Kazandın. Ödülünü istemiyor musun?" diye sordu genizden gelen erkeksi sesiyle. Ah, bu sesi... Tahrik olduğunu kanıtladığı kadar tahrik de ediyordu. "Gözlerimin içine bak," diye emretti. "Ödülünü vereyim mi sana?"

Aşağıdan yükselen şarkının sesi cesaret verdi bana. Ya da ben cesaretlenmek istedim, bilemiyorum. Zihnim yine bedenimi terk etmişti. "Ödülüm ne?" diye sordum.

"Geçen gün zevk nidaları atmıştın," dedi. "Tekrarlamak isterim. Ama o kadarıyla kalmak da istemem açıkçası. Çok cesurdun." Konuştukça sıcak nefesi tenime çarpıyor ve bedenimdeki her bir noktayı harekete geçiriyordu. "İstemeyeceğin kadarını vereceğim sana, yavrum."

"Melih..."

"Cık cık cık," dedi ve birden üzerimden kalktı. Parmaklarım aralarına daldırdığım saçlarından koptuğunda hayal kırıklığıyla inledim. "Ama önce bir noktada cezanı da çekmelisin."

"Neden?" diye sordum, gülmemeye çalışarak. "Ben kazandım diye ceza mı vereceksin bana?"

"Haksız bir kazanç olduğu için ceza vereceğim sana."

"Ama sen kazansaydın da haksız bir kazanç olacaktı."

"O zaman sen de bana ceza verebilirdin," dedi ama sonrasında arsızca güldü. "Gerçi orası biraz tartışılır."

Tam ağzımı açıp cevap vereceğim sırada dolaptan çıkardığı ve bugün taktığı siyah kravatıyla yanıma yaklaştığında çenem kapanmıştı. Üzerime doğru eğilmeden hemen önce kapıyı son kez kontrol etti. Bileklerimi, tek avcunun içine hapsetmeden ve kravatla yatağın başlığına bağlamadan hemen önce ikisini de uzun uzun öpmüştü.

"Cezan bu," diye fısıldadı, dudaklarıma doğru. "Sevişirken bana dokunmaya bayılıyorsun, beni hissetmekten zevk alıyorsun ve ellerinin altında olmam hoşuna gidiyor," dedi. "İşte senin cezan bu."

Kollarım yatağın başlığına bağlı bir şekilde karşısındaydım. Utanmıştım ama bir o kadar da farklı hissettirmişti. Daha önce tatmadığıma emindim. Bakışları bedenimde dolanırken kıvranıyordum. Pantolonumun fermuarını açıp, üzerimden çıkarırken ise kafayı yemek üzereydim. Kalbim göğüs kafesimi delip geçecek gibi çarpıyordu.

"Ama benim cezam da bu," dedi. "Ben de bana dokunmana bayılıyorum, beni hissetmenden zevk alıyorum ve ellerinin altında olmak hoşuma gidiyor."

Sonrasında ise dünya karardı.

Dudakları çıplak ayak bileklerimden usul usul yukarıya tırmandı. Sıcak ve içimi dağlayan dudaklarının içimi yakan darbeleri, parmaklarının arasında kıvranmama neden oluyordu. Sıcak nefesi kasıklarıma doğru vurmadan hemen evvel oralarda dolandı, beni tüketiyordu ve bunun farkındaydı, en ufak hareketiyle eriyip gidiyordum ellerinde.

"Kasıklarının iki yanındaki çillerin..." dedi uzanıp, her birini öperek. Bedenim o kadar çok kasıldı ki dünyam tekrar ve tekrar karardı. "Senin nefret ettiğin her bir noktan için feda eder bu adam kendini."

İç çamaşırımın üzerine dokundurdu dudaklarını. Elleri tenimin üzerinde usulca yükseldi, tırmandı, göğüslerimden birini -hangisi olduğunu idrak dahi edemez haldeydim- avuçlarının arasına alıp sıktığında dudaklarımdan bir yakarış, bir teslimiyet gibi döküldü ismi.

Ardından az önce ellerinin gezindiği noktalarda gezdirdi dudaklarını, ıslak ve sıcak diliyle darbeler ata ata ilerledi. Çok kısa bir anlığına kesişince bakışlarımız, iradesinin son kırıntılarında olduğunu anlamıştım, hayır, emin olmuştum.

Dudakları sağ göğsümü ağzına aldı. Dili koyu halkanın etrafında gezdikçe, hissettiğim ince sızı omurgam boyunca bir elektrik çarpıntısı gibi yakıp geçti bedenimi. Sanki yıllardır açtı bana, onu kendimden kopardığım anda ölecekti. Bu kadar yoğun ve ölümcül zevki aynı anda hissetmek, bilinmezliğin içindeki bu duyguya nasıl tepki vermem gerektiğini zorlaştırıyordu.

Önce dudaklarının arasına alıyor, sevdikçe seviyor, sonrasında ise beni dişlerinin arasında kıvrandırıyordu. Her temasında koca bedeninin altında ona doğru yükseliyordum. Sonrasında etrafında sıcak ve ıslak dilini gezdiriyor, beni daha da bitiyordu. En sonunda sağ eliyle yataktan destek alarak yükseldi ve diğeriyle belimi kavrayarak beni dudaklarına biraz daha dayadı.

Elleri her yerdeydi. Üzerimde sadece altımdaki iç çamaşırım vardı ve koca bedeni üstümdeydi. Dişleri tekrar ve tekrar hassaslaşan göğüs uçlarımı çekiştirdiğinde dudaklarımın arasından çıkan iniltileri kontrol edemez bir haldeydim. "Melih," diye fısıldadım. "Sesimi kesemiyorum. Ellerimi bağlamak yerine keşke ağzımı bağlasaydın."

Gülüşüne güldüm. Güldükçe titreyen bedeni daha çok gülmeme neden oluyordu. Başı göğüslerimin arasına düştü. "Şerefsizim, bambaşka bir şeysin sen. Allah belamı versin ki eşin benzerin yok senin, kızım. Nasıl oluyor da her defasında bir yerlerden gafil avlayabiliyorsun beni?"

Sonrasında sıcak ve ıslak dili daha da arsızlaştı. Kendimi kontrol edemiyordum. En sonunda bir eliyle ağzımı kapadı. Dudakları göğüslerimden birine dokunduğunda ise gözbebeklerimin titrediğini hissettim. Bu nasıl bu kadar iyi hissettirebilirdi? Her defasında bir öncekinden nasıl daha iyi olabilirdi?

Uzandı, dudaklarımızı birleştirdi. Onu hissedebildiğim tek anın bu olması canımı sıksa da onu daha çok hissetmek adına, dudaklarını yarınlar yokmuşçasına öptüm. Ellerimin bağlı olması hareketlerimi sınırlandırıyordu. Birçok kez dudaklarımızı ayırıp kravattan ellerimi kurtarabilir miyim diye plan yapsam da nasıl bağladıysa gevşese bile açılmıyordu.

Yine keyifli ve aklımı başımdan alan gülümsemesine dokundu gözlerim. Karnım kelebeklendi. Aslında gülüşü, sadece bana gösterdiği, herkese sert duvar halini alan suratının ortasında benim için çiçeklenen gülüşü her şeye bedeldi. Onunla sevişmeyi seviyordum, konu o olunca sevmediğim tek bir nokta yoktu sanki fakat gülüşü, ona dair en sevdiğim gerçeklikti.

Uzanıp burnumu öptü, yanaklarımı öptü. Öperken dudaklarla sevmek mümkün müydü? Bu adam için öyleydi. Sonrasında kollarımı öpe öpe ilerledi ve bileklerime geldiğinde bedenimi yukarıya çekerek o tatlı sızıyı azalttı, tekrardan öptü bileklerimi. İrademi kaybettikçe sımsıkı sıktığım parmaklarımı öptü.

Çok güzel seviyordu beni. Onu hak edecek ne yapmıştım?

Aşağıya doğru inince ise o narin duygularının üzerine yayıldı arsızlığı. Bu halini de seviyordum, gülüşümü görünce o da güldü. Kasıklarımdaki sıcaklık ve karıncalanma hissi ise bambaşka bir konuydu. Ama en zoru gerçekten de ona dokunamamaktı. Bu ciddi anlamda bir cezaydı. Hem kazanmış hem kaybetmiştim. Onu hissetmek istiyordum. Onu öpmek istediğimde ona yalvarmak değil, çekip dudaklarıma yaklaştırmak ve içinde keşfe çıkmak istiyordum. Ona dokunmak istiyordum. Bedenine, kalın pazılarına, sert karın kaslarına, dudaklarına, saçlarına, ellerine, tenine...

Bana ne yapıyordu?

Her seferinde bambaşka bir yönümü keşfediyordum onunla sanki. Eski Alçin şu an bu durumda olmazdı, aşağıda tüm mahalle varken aşkından deli divane olduğu adamın karşısında çırılçıplak duramazdı. Eski Alçin'e bir çift lafım vardı. *Bu his çok başka...*

"Ne kadar güzel olduğuna bak," dediğinde ellerine doğru inledim, eli hangi ara kapanmıştı dudaklarıma? "Sikeyim, Alçin, her konuda nasıl bu kadar iyi olabilirsin? Bir falson yok mu senin?"

Kadınlığım resmen o kısacık zaman diliminde kalp gibi attı. Ne kadar süredir buradaydık, bizim yokluğumuzu ne zaman anlarlardı, bilmiyordum ama artık bu bile umurumda değildi. Çünkü dudakları önce dudaklarıma, ardından göğüslerimin arasına, sonrasında ise kadınlığıma kadar uzunca bir yol izlemişti. Her öpüşünde bedenim bedenine çarpıyor, bir yay gibi gerildikçe geriliyordu. En sonunda dudakları kadınlığımın üzerinde durduğunda, gözlerim yuvalarından geriye doğru düşmüştü.

Dudaklarını peş peşe bastırdı kadınlığımın üzerine. Kollarım, yatağın başlığına değiyordu. İnlememek, ses çıkarmamak için o kadar çok çaba sarf ediyordum ki tırnaklarım avuçlarımın arasında yer edinmiş olmalıydı.

En sonunda üzerimdeki tek iç çamaşırımı da çıkarıp kenara attığında dudakları çıplak tenime değdi. Orada parmaklarını hissetmek için resmen çırpınıyordum. Sanki hislerimi işitmiş gibi kalın parmaklarını kadınlığım boyunca gezdirdi. Dudaklarımdan kaçan inlemeyi bu sefer yutamamıştım.

"Sırılsıklamsın, yavrum," diye fısıldadı. O da tüm iradesini kaybetmek üzere olduğunu anlamıştı. Birbiri ardına yükselen iniltileri bunu kanıtlar nitelikteydi. "Sikeyim, resmen ıslanmışsın."

Bacaklarımın arasına yerleşti ve iki bacağımı da dizimden usulca kıvırarak kendi için yer açtı. Kendimden geçmiş bir haldeydim. Kendimi sadece ona bıraktım, onun ellerine, onun inisiyatifine, sadece ona... Koyulaşan bakışlarımı ona çevirdim. Bunun için hafifçe bedenimi kaldırmam gerekmişti

ve o an görebildiğim kendini kaybetmiş bir adamdı. Başparmağını tepemde hissettiğimde ise ben de kendimi kaybettim.

Başım yastığa düştü, bedenim kasıldı, iniltilerim yükseldi. Aşağıdan gelen şarkının sesine minnettardım.

Bir gece en fazla ne kadar kararırdı?

Bu adam bana bunu öğretmeyi kafasına koymuştu.

Sonra sıcak nefesi kadınlığıma yaklaştı ve... Bu his... Bu his insanı bitirirdi, tüketirdi, alıp götürürdü.

Sıcak ve ıslak dilini tepemde hissettiğimde aklımı yitireceğimi düşündüm. Bu yoğun duygu bambaşka bir şeydi. Parmaklarını kadınlığımda hissetmeyi çok sevmiştim ama dili, tarif edilemezdi. Ve bu sadece ilk saniyesinde hissettiğim bir duyguydu. Beni mahvedeceğine o an emin olmuştum.

Onu hissettiğim her saniye sanki her şeyi geride bırakıyordum. Neredeyim? Kimim? Kaç yaşındayım? Aşağıda kimler var? Umurumda dahi değildi. İstediğim sadece oydu.

"Melih... Sana dokunmak istiyorum!" diye kıvrandım, dudaklarına doğru.

Öyle tarifi zor hislerdi ki bunlar, daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu.

"Sadece bekliyorum," diye fısıldadı. Ona baktığımda bakışlarımız birleşti. Islak dudakları kadar tahrik edici başka bir şey yoktu. Benimle ıslanmışlardı.

"Neyi?" diye sorabildim. Türkçe konuşabildiğimi bile unutmuştum sanki.

"Bir gün yuvamda olmayı."

O an kendini benden uzaklaştırdı ama sonrasında dudaklarımızı birleştirdiğinde, "Sana dokunmamak çok zor," dedim. "Çok adisin."

Az önce dudaklarının ıslattığı, sıcak dilinin hüküm sürdüğü kadınlığıma doğru uzandı parmakları ve beni bir an dahi onsuz bırakmamaya yeminli gibi parmaklarıyla keşfe çıktı. Hızlanıyor, yavaşlıyor, sonrasında tekrardan hızlanıyordu.

"Sana dokunamadığım o yıllara sayarsın, yavrum," dedi, boynumu öperken. "Sensiz perişan bir halde olduğum o yıllara sayarsın. Beni sensiz bıraktığın o yıllara... Beni aşkından mahrum ettiğin tüm o zamana sayarsın. Ben sensizken lanet bir adamdım, Alçin, beni sen var ettin. Buna sayarsın."

Başım geriye düştü. Bazen başlığına çarptı, bazen tırnaklarım etimi deşti. Elleri, dili, dudakları, kendini kaybedişi, kendine hâkim olmak için çırpınışları ama yapamayışı, her şeyi ama her şeyi sadece banaydı. Benim içindi. O an kendimi çok özel hissettim.

"Sadece benimsin," diye fısıldadım, dudaklarına doğru. "Sadece bana aitsin, Melih Cihangir."

"Sadece benimsin," dedi, koyulaşan bakışlarıyla. "Sadece bana aitsin, Kızıl Çalıkuşu."

"Sadece sana," diye soludum. "Sadece sana aitim."

İki yanıma dökülen, örgümden fırlayan ve yüzüme yapışan saçlarımı kurtardı tenimden. O kadar sıcaktı ki boncuk boncuk terlediğime emindim. Saçlarımı sevdi, örgümü omzumdan aşağıya bıraktı. İzledi beni. İzledi beni nasıl mahvettiğini.

O ilkel dürtüydü beni kontrol eden. Parmaklarına sürtünen. Daha fazlası için çırpınan. "Melih," dedi o ilkel dürtü. "Dudaklarını istiyorum. Orada, kadınlığımda."

"Senindir."

Koptu dudaklarımız ve tekrardan yer gök yer değiştirdi. Kaç kez susturdu beni, kaç kez dudaklarımı kapamaya çalıştı, kaç kez bu halimi uzun uzun izledi, bilmiyorum. Ama bakışlarındaki o aşkı görebiliyordum. Bana olan aşkını. Bazen daha arsız bazen de daha yavaştı. Bazen usul usul sahipleniyordu her bir zerremi. Bazense o kadar sert ve hoyrattı ki yapabilseydim eğer saçlarını çekiştirmek isterdim. Fakat o ilkel dürtü bedenimi ona doğru bastırıyordu.

Tekrar bir patikanın ortasında buldum kendimi. Bedenimi dudaklarına doğru itip ıslak ve sıcak dilini tepemde, kadınlığımda boylu boyunca hissettiğimde adımlarımı hızlandırıyordum sanki. Dudaklarını yaladığını hissettiğimde ise gözbebeklerim yuvalarında ters döndü.

"Tadına bayıldım," dedi, genizden yükselen erkeksi sesiyle.

İşte o noktada artık geri dönüş yoktu.

Anlamıştım, sondaydım artık. O geceki gibi hissettirmeye başlamıştı. Sonrasında ise emin oldum. Peş peşe vurdu zevk dalgaları, duvarların ardından atladım sanki. Uçurumun dibinden serin sulara bırakmışım gibi titredi bedenim birbiri ardına. Dudaklarına doğru bastırdım kendimi. Bir sonraki, öncekinden daha sert vurdu. Ellerinden, yalvardığım dudaklarından kopmak istedikçe bırakmadı beni. Kalçalarımı kavradı ve en uca, en sona götürmeye yeminli gibi hassaslaştığım her noktadan sevdi beni.

Ne söylüyordum, ne anlatıyordum, bilemiyorum ama en sonunda uzanıp dudaklarımı eliyle kapadığında kaçıncı kez geldiğimi sayamamıştım. Dudaklarının arasından peş peşe geldim. Titredikçe itmeye, geldikçe daha fazlası için yalvarmaya başladım. Hem ellerinin arasından kurtulmak hem daha fazlası için ona yaklaşmak istiyordum.

Bu his de neyin nesiydi?

Vücudum kollarının arasında bir pelte halini aldığında son kez dudaklarına doğru titredim. Beni bıraktı. Uzanıp dudaklarımızı birleştirdi. Bana bulanan ıslak dudaklarını öptüm. "Seni seviyorum," diye fısıldadım uzaklaştığımızda. "Seni seviyorum." Bileklerimi kravatından kurtardıktan sonra her iki bileğimi de öptü. "Seni çok seviyorum," diye sızlandım bu sefer.

Alnımı öptükten sonra geri çekildi ve bakışlarımızı birleştirdi. "Seni seviyorum, Kızıl Çalıkuşu."

Üzerimi takım elbisesinin ceketiyle örtü ve masasının üzerindeki peçetelikten bir sürü peçete alıp dizlerimin dibine oturdu. Bacaklarımın arasını temizledikten sonra geçen sefer yaptığı gibi kadınlığımın üzerine bastırdı dudaklarını.

Maraton koşmuş gibi hissediyordum yine, nefes nefeseydim ve eski halime nasıl döneceğimden habersizdim. Kalbim göğüs kafesimde resmen kanat çırpıyordu. Tatlı bir yorgunluk çöktü üstüme. Uyku yine esir aldı bedenimi. Oysa acıkmıştım da. Ama ona boyun eğdim ve o gibi kokan ceketini burnuma dayayarak kendimi uykunun kollarına bıraktım.

O gece sabahlamaya karar verdiler. Bense yukarıda, Melih'in odasında bir başımaydım. Aşağıya nasıl ineceğimi bilmiyordum çünkü utanç şimdi baş gösteriyordu. Gözlerinin içine nasıl bakacağımı bilemiyordum. Söylediklerimi düşününce yanaklarım alev alıyordu. Parmaklarımın arasındaki örgümle oynuyordum ama acıkmıştım da. Birden güldüm, ladesi kazanmıştım ama neden Melih kazanmış gibi hissediyordum?

Mahalleli haklıydı. Konu lades olunca biz ikimiz asla akıllanmıyorduk ve her şey inada biniyordu. Hadi benim inadıma alışıktık da Melih'in inadını ne yapacaktık? Melih gibi biri kirli oynamayı seçmişti, bu nerede görülürdü ki?

Herkes mızıkçılık yaptığımı söylerdi. Tamam, çocukken birazcık mızıkçı olabilirdim ama sonrasında oyunu kurallarına göre oynamayı da öğrenmiştim.

Sen hâlâ mızıkçısın.

Melih de mızıkçı.

Belki sadece bir kez ama kabul et, mızıkçılık yaptığı için memnunsun.

Yanaklarım ısındı. Zihnime buradaki, şu an üzerinde uyuduğum yataktaki hallerimiz düşünce ayağa fırladım. Düşündükçe kendime gelemiyordum. Bir kapsülün içinde kalakalmıştım ve zihnim bana o anları hatırlatmak için çırpındıkça çırpınıyordu sanki.

Önce holü kontrol ettim. Sonuçta Sıla'nın odasında uyuyakaldığımı düşünüyor olmalıydılar, en azından Sıla mesaj atıp öyle demişti. Hol sakin olunca, Melih'in odasının kapısını kapatıp önce banyoya, ardından Zey-

nep ablanın odasına girdim. Onun aşağıda olduğunu bildiğimden burada uyuyan sadece ufacık bir bebek vardı. Aşağıya inmeden evvel onu öpmek istedim. Sanki öpmesem bir daha öpemeyecekmişim gibi bir his saplandı bedenime.

Kapıyı araladım, mışıl mışıl uyuyordu. Uzandım, yanına yattım ve onu uyandırmamaya özen göstererek iki kez öptüm. Önce bana doğru olan yanağını, sonrasında ise saçlarını. Kıpırdanınca kendime küfrettim ama sonrasında fısıltılarla ona ninni söylemeye başladım. Abim kadar olmasa da kendini uykunun kollarına bıraktı. Bense usulca kalktım yanından ve kapıya yönelip aşağıya indim.

Hepsi salonun bir yanına yayılmış, sohbet ediyordu. Beni ilk fark eden Melih olmuştu. Bakışlarıyla yanını işaret etti, yanaklarım yine ısınmaya başladı. Başka bir yer aradığımı görünce izin vermeyeceğini haykırır gibi baktı. Kıkırdayasım tuttu ama sonrasında dudaklarımı birbirine bastırdım. Geçip yanına oturdum.

Abim bir bana baktı bir Melih'e. Daha sonra ya sabır çekti. Melih uzanıp arkasındaki yastığı abime fırlattı. Sonra abim yastığı kavradı -çünkü az kalsın ona değil de yanında oturan ve Sıla'yla bir şey konuşan Zeynep ablaya gelecekti- ve geri attı. Öyle sert atmıştı ki Melih tutamayacak sandım. Ama o sırada o yastık da bana gelecekti, Melih aynı hırsla tuttu yastığı.

"Yavaş, it herif!" dedi abim.

"Yavaş, it herif!" dedi Melih.

"Bunların göbekbağı aynı anda kesilmiş olabilir mi?" diye sordu Cengiz abi. "Bir insan, bir insana anca bu kadar benzeyebilir, amına koyayım."

"Küfretme, Cengiz!" dedi Zeynep abla. "Ben keseceğim şimdi senin göbekbağını. Bu gece kaçıncı küfür ya. Allah Allah, nokta gibi koyuyorsun cümlenin sonuna."

Cengiz abi o an içine sindi, kaçırdı gözlerini Zeynep abladan. O kadar büyük bir kahkaha attım ki Melih'in göğsüne yaslandığım için o bile titremişti. Parmakları örgümle oynuyordu.

"Çok haklısın, Zeynep," dedi abim, sanki hayatında bir kez dahi küfretmemiş gibi. "Bu ne böyle canım, çok ayıp."

Zeynep ablanın abime öyle bir dönüşü vardı ki gülüşüm büyüdü. "Bunu sen mi söylüyorsun? Az önce dakika başı küfrettin, Kutay."

"Yok, sen yanlış duymuşsundur. Cengiz etti hepsini."

"Bir de aklımla alay et de tam olsun."

"Zeynep, tamam ya," dedi abim, ufak bir çocuk gibi. "Etmem bir daha. Ulan, anasını satayım, Cengiz küfretti ama olay yine bana patladı. *Yer yarılıp gök delinse yine Kutay'a patlar olay*, diyorum ben hep."

Onlar birbirini yerken parmakları çenemi kavradı ve bakışlarımızı birleştirdi. "Acıktın mı? Börek getireyim mi sana?"

"Acıktım aslında ama gidip ben alırım, kalkma sen," dememe kalmadan beni durdurdu ve kalkmadan evvel dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı.

"Ablalı kardeşli canıma okuyor bunlar," dedi abim. "Biri burada bana tripleniyor, biri orada kardeşimi öpüyor. Ne istiyorsunuz lan benden?"

"Sadece kabullen be Kutay abi," dedi Sıla. "Vallahi bak, manyak olursun. Ben söyleyeyim sana."

Melih mutfaktan, "Alçin!" diye seslendi. "Şeftalili meyve suyu var. Ama çay da var. Ne içeceksin?"

"Pötürtüsüz mü?"

"Pötürtüsüz."

"Pötürtü ne be?" diye sordu, Cengiz abi.

"Tamam, meyve suyu içerim o zaman," dedim. Sonra Cengiz abiye döndüm. "Cahil misin? Bilmiyor musun pötürtü ne?"

Melih bir elinde ağzına kadar börek doldurduğu tabak, diğer elinde benim pötürtüsüz şeftalili meyve suyumla salona girdi. "Şu içerken ağza gelen şeylerden bahsediyor," dedi Melih. Sonrasında elindekileri elime tutuşturdu ve yanıma geri oturdu. "Pötürtü o yani. Ne cahil insansın."

Ben patatesli böreklerden birini yerken iki elimde dolu olduğu için sigarasını söndürmüş ve meyve suyumu tutmaya başlamıştı. Arada bir bana bakıyor ve bardağı elime tutuşturuyor, sonrasında geri alıyordu.

"İyice aşk böceği oldu bunlar, kusacağım şimdi ortalığa," dedi Sıla, yüzünü buruşturarak ama ironi yaptığını biliyordum. Yüzündeki o içten tebessümü tanırdım.

"Kusmak musmak ne ya? Konuşma şöyle," dedim. "Yemek yiyorum. Midemi bulandırma. Çok acıktım zaten. En son ne zaman yemek yediğimi bile hatırlamıyorum."

"Ladese tutuşmadan hemen evvel," diye hatırlattı Sıla.

"Aa, doğru," dedi Zeynep abla. "Belli ki biri kazanmış. Yoksa bardak tabak alıp vermelerde tüm gün olduğu gibi *aklımda*, deyip dururdunuz."

Melih arsız bir şekilde bana döndü ama hızlıca kaçırdım bakışlarımı. Elindeki meyve suyuna uzandım. Az kalsın boğazımda kalıyordu da zor engel olmuştum. "Ben..." dedim öksürüklerimin arasından. "Tabii ki ben kazandım. Hep ben kazanırım."

Celal abi, Melih'e bakarak, "Mızıktı yine, değil mi?" diye sordu. "Kesin mızıkçılık yapmıştır bu Çalıkuşu."

"Hiç de bile," dedim ama Melih homurdandı. Dirseğimle karnına vur-

dum ama bana mısın demedi. "Hem siz hep *Çalıkuşu mızıkçı*, dersiniz ama bu sefer Melih de mızıktı."

"İnanmam," dedi Sıla. "Abim oyunu her zaman kuralına göre oynar."

Cengiz abi Sıla'ya, "Melih yapmaz be," diyerek katıldı. "Oğlum, bu çocuk küçükken dahi maçtaki en adil insandı. Ne hak yer ne yedirirdi. Yapmamıştır Melih."

Celal abi de onayladı. Ardından abim, "Şu an her ne kadar yakınlığınız canımı sıksa da Melih mızıkçılık yapmamıştır, sıkma hiç, Çalıkuşu," dedi sırtımdan bıçaklayarak.

Melih o kadar içten ve keyifli bir kahkaha attı ki hepsinin gözleri kocaman açıldı. "Mızıktın mı sahi?" diye hepsi bir ağızdan sordu.

"Ne oldu? Size inanamıyorum, yemin ederim. Melih kadar taş düşsün başınıza, hem böyle kocaman, tıpkı bunun gibi. Tabii adımız çıktı dokuza, inmez sekize. Koruyun siz Melih'i."

"Ne yaptı da mızıktı?" diye sordu Zeynep abla.

Buna cevap veremezdim. Melih'e döndüm, bir nevi ona pasladım soruyu. "Alçin'in kozlarını onun üzerine uyguladım," dedi ama hiç de doğru değildi. "Ama işte boynuz kulağı geçemedi. Kaybettik hanımefendiye yine."

"İyi bari, erken sonuçlanmış," dedi Zeynep abla. "Ben günler sürer diye düşünüyordum. Ama Melih'in, Alçin'in damarına bastığını düşünüyorum. Diğer türlü kısa sürmezdi bu kadar."

Damarına mı basmıştı yoksa başka bir yerine mi bilemedim, Alçin.

Yuh, terbiyesiz!

"Doğru," dedim. "Damarıma bastı."

"İlk kez mızıkçılık yapınca afalladı çünkü. Oysa biz sürekli buna maruz kalıyorduk," dedi Melih. Aslında eğleniyordu, bir de üstüne benimle uğraştığı için ekstra keyifliydi. "Baktı, bu ikili oyun savaşa doğru evriliyor. Karşısındaki de tıpkı onun gibi kirli oynamaya başlamış. Ya inat edecekti ya kaybedecekti. O da inat etti."

"İlk kirli oynayan sendin, ben uslu uslu oynuyordum oyunumu."

"Belkıs'la ladesleyecekti beni," dedi Melih. "Ulan, bebekle ladeslenir mi adam?"

Sıla ve Zeynep abla aynı anda, "Bence zekice," dedi. Uzanıp ikisinin de havadaki eline çaktım.

"Bence de," dedim. "Ama işte ona göre olmamalıymış. Neyse ne, günün sonunda kazandım mı kazandım."

"Ben de kazandım," diye kulağıma doğru fısıldadı. "Hem de öyle bir kazandım ki gerçekten kazansaydım bu kadar keyif almazdım."

Ağzımdaki börekle öylece kalakaldım. Elim kucağıma düşmüştü. Ağzımdaki böreği çekip aldı ve o sırada Zeynep abla ayaklandı. Hızlıca kendimi topladım.

"Ben bir Belkıs'a bakayım," dedi.

"Bu kaçıncı kontrolün, abla," dedi Melih. "Etrafta evi koruyan onlarca adam var. Korkma, bir daha yaşanmayacak onun gibi bir şey."

"Olsun," dedi. "Yine de içim rahat etmiyor. Gidip bakayım ben."

Zeynep abla yukarıya çıktıktan dakikalar sonra abim de yukarıya çıkmıştı. Aslında aklımda asla böyle bir şey yapmak yoktu ama üşümüştüm ve üzerime Melih'in kapüşonlularından birini almak için yukarıya çıktığımda aralık duran kapıdan konuşmalarına kulak misafiri olmuş bulundum.

İçeriyi göremiyordum, sadece konuşmaları seçebiliyordum. Aslında gitmeli ve bunu yapmamalıydım ama abimin söyledikleri beni orada tutmaya devam etti.

"Düşündün mü?" diye sordu. "Şu avukatlığım hakkında. Bak, biliyorum, hak veriyorum da sana. Kendimi kaybedeceğimi düşünüyorsun, karşıt bir görüşte dahi delireceğimi ve ortalığı ayağa kaldıracağımı düşünüyorsun ama sadece bir kez şans versen bana? Bir görsek ne yapıyorum o an? Bir görsek nasıl tepki veriyorum? Lütfen, güzel gözlüm. Bırak, kurtarayım seni o adamdan. Bırak, Belkıs'ı kurtarayım ondan. Lütfen, Zeynep."

Bir süre sessizlik oldu. Gitmek için hareketlendim ama Zeynep abla konuşmaya başlayınca olduğum yerde durdum. O an bakışlarım düştü abimin üstüne. Belkıs uyanmasın diye gece lambasının aydınlattığı odadaydılar ama belli belirsiz vuruyordu bedenine. Doğrudan Zeynep ablaya bakıyordu, Zeynep abla ise Belkıs'a...

"Karşında şu ana kadar girdiği her davayı hakkıyla alan ve akranları arasında en iyi profile sahip bir avukat var, Zeynep," dedi abim ama bunu asla övünmek için söylememişti. "Doğru, boşanma avukatı değilim. Doğru, şu ana kadar boşadığım insan sayısı bir elin parmağını geçmez ama yapabilirim. Senin için elimden gelenin, sizin için elimden gelenin en iyisini yapabilirim. O şerefsiz avukat kadar güvenmiyor musun bana, Zeynep? He, güzelim? Neyim eksik ondan? Neden görmüyorsun beni? Ne bir erkek olarak görüyorsun ne bir avukat. Hiçbir şekilde radarına giremiyorum ben senin. Uzak tutuyorsun beni kendinden ama bu adam uzaklaşamıyor işte senden. Olmuyor, Zeynep. Olmuyor."

Zeynep abla ağzını açmak istedi ama sonra tekrardan kapadı. Ve sonra derin bir nefes aldığını duyduğumda ben nefesimi tutmuştum. Vereceği cevabı deli gibi merak ediyor, abimin ve onun için en iyi kararı vereceğine inanmak istiyordum.

"Tamam," dedi en sonunda. İnanıyorum ki abimle aynı anda derin bir nefes vermiştik. "Tamam ama bir şartım var."

Abimin çocuklar gibi şen olduğunu biliyordum çünkü uzanıp onu o kadar sıkı sarmıştı ki sırıtmaktan yanaklarım acımıştı. Zeynep abla gülerek başını iki yana sallasa da sonrasında omzunu sıvazladı. Abimi bir tek *Zeynep'inin* yanında böyle görebilirdiniz. Diğer türlüsü imkânsızdı.

"Başım gözüm üstüne, sen iste yeter ki."

"Her türlü konu hakkında benimle konuşacaksın. Sinirlendiğin ya da onaylamadığın her konu hakkında. Bak, biliyorsun, Ozan'ın eli kolu uzun. Ne yapıp, edip bir şekilde sorun çıkaracaktır. Kenan Sezer..." dediği an abim ağza alınmayacak küfürler etmeye başlayınca, Zeynep abla omzuna vurup susturdu onu, sustu abim de ama içinden giydirdiğine emindim. "Amcamın adamlarıyla ortak olana kadar her seferinde Belkıs için çabaladı. Çünkü Ozan ailesinin, Belkıs'ı benden almak için elinden geleni ardına koymayacağını düşünüyordu."

"Bu yaştaki bebekler annelerinde kalırlar genelde, Zeynep. Çocuk emiyor hâlâ, babaya verilmez." *Babaya*, derken dişlerini sıkıyordu. "Belkıs bizde kalacak, sen bunu kafaya takma."

"Bak, Kutay... Sen de *genelde*, diyorsun. Genelde deyip kenara koyacağımız bir durum bu işte. Biliyorum, emen bebek annede kalır ama güvenemiyorum Ozan'a. Şimdi bir de avukatım sen olunca iyice delirir o."

"Sikime kadar yolu var şerefsizin. Delirirse delirsin. Sen takma bunları kafana. Bak, Belkıs da mışıl mışıl uyuyor. Gel, inelim aşağıya." O an Belkıs uyandı. "Hay dilimin kemiğine ya," dedi abim. Neredeyse kıkırdayacaktım. Yakalanmamak için bastırdım dudaklarımı birbirine. "Uyandırdım mı seni? Hı, güzel gözlüm, uyandın mı sen? Kurban olurum sana."

"Kutay, eğer ağlarsa bırakırım sana vallahi," dedi Zeynep abla gülerek. "Yeni uyutmuştum, bağıra çağıra küfredersen olacağı bu. Artık ninni mi söylüyorsun yoksa şarkı mı söyl-" diyecekti ki duraksadı. Yüzündeki gülüşün solduğuna emindim. O an aklına Melih'in şirketinin bahçesinde söylediğim şeylerin geldiğine emindim.

Kalbim kırıldı yine. Bin parçaya ayrıldı. Abim anlamadı tabii, Belkıs'la oynamaya başlamıştı bile. Belkıs kucağındaydı ve abimin yeni yeni çıkmaya başlayan sakallarıyla oynuyordu. Kapılarının önünden geçip gittim ama aklım yine orada, onlarlaydı.

O gece kimse evine gitmemişti. Zaten birazcık kafayı çektikleri için oturdukları yere yayılmışlardı. Ben bir ara uykumdan uyanıp hepsinin üzerini örttüm, daha sonra tekrar gidip Melih'in kollarına kıvrıldım. Sonra Nermin

teyzelerin evde olabileceği geldi aklıma, tekrar çıkmak istedim kollarının arasından ama izin vermedi. Sonra birden aklıma uyuyakaldığımız o an geldi. Ya o an girmişlerse eve? Ya görmüşlerse?

"Melih," dedim fısıltıyla. "Sence annenler görmüş müdür bizi bu halde?"

"Yok," dedi. "Sen koltukta uyumuştun onlar geldiğinde. Biz uyanıktık." Beni kollarına çekmeye çalıştı ama engel oldum. "Sabah da onlardan evvel uyanacağız zaten," dedi. "Gel buraya, yatalım birlikte."

Mantıklı geldi. Tekrar kolunun altına girdim. O kadar yatak vardı ama hepimiz koltukların üzerindeydik. "Sözde sabahlayacaktınız," dedim güleрek. "Hepsi sızmış."

"Önce abin sızdı," dedi Melih. "Ablam yukarıya, benim odaya taşıdı onu. "Şerefsiz, sünger gibi çekti resmen şişeyi. Keyfi yerindeydi ama anlamadım nedenini. Bozmak istemedim ben de."

Ben anlamıştım. Gülüşüm büyüdü. "Zeynep abla..." dedim sırıtarak. "Kabul etti abimi. Dur, öyle değil." Diğer türlüsünü anlamıştı. *Ah, keşke Melih, keşke.* "Avukatı olmasını kabul etti yani. Zeynep ablayı abim boşayacak."

O da sevinmişti. Hem de bayağı sevinmişti. "Gözü aydın, haftalardır hatta aylardır dilinde tüy bitmişti. O şerefsiz Sezer yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı. Ben Kutay'dan taraftım her zaman. Ablam dinlemedi beni, gerçi ona da hak verdiğim yerler oldu ama Kutay her açıdan doğru avukattı."

Başımla onayladım ve kendim için en rahat pozisyonu bulup yüzümü kokusunun buram buram hissedildiği boynuna gömdüm. *Burada olmayı da çok seviyordum.*

Sabah uyandık. Diğerleri, özellikle abim, biraz zor uyansa da -soğuk duş almak zorunda kalmıştı- hepimiz gelecek olan servisi beklemeye koyulmuştuk. Zeynep abla son dakikaya kadar diken üstündeydi. Ama sonrasında Belkıs'ı da birlikte götürmeye karar verdik. Lalezar ablanın rahmetli babası eskiden kamp yapmaya bayılırdı. Onun kamp çadırlarından ayarlamıştık ikisine ama yıllardır kullanılmadığından neyle sonuçlanacağını bilemiyorduk.

"Yeterince çadır vardır," dedim. "Geçen sefer kamp yaptığımızda ekstra fazla alınmıştı, eminim vardır."

"Benim çadırımda kalırlar, sıkıntı değil," dedi abim en sonunda. "Belkıs için birkaç parça daha koy, geceleri soğuk olur orman."

"Hallettim, hallettim onu," dedi Zeynep abla. "Sen iki dakika tut Belkıs'ı, ben bezleriyle biberonunu alıp geleyim."

"Biberonunu salondaki masanın üzerinde görmüştüm. Nermin teyze mamasını koymuştu içine," dedi abim.

"Tamam, hemen geliyorum."

"Biz geldik," dedi Berat.

Allah'ım... O kadar tatlı olmuşlardı ki ısıracaktım ikisini de. Ahmet halinden pek memnun değil gibiydi ve biraz hırçınlaşıyordu ama Berat otuz iki diş sırıtıyordu.

İzci olmuşlardı.

"Siz ne güzel olmuşsunuz böyle," dedim, karşılarında dizlerimin üzerine çökerken. Kravatlarını düzelttim. "Nasıl da yakışmış izci kıyafetleriniz."

"Beğendin mi Alçinciğim?" dedi Berat. "Senin için giyindim."

Melih'le aynı anda güldük. "Beğendim," dedim. "Nereden buldunuz bunları? Daha yeni haberiniz olmadı mı sizin?"

"Yeni haberimiz oldu, doğru," dedi Ahmet, üzerindekileri çekiştirirken. Huysuzluğu bana abimin küçüklüğünü hatırlatınca güldüm, aslında bu kıyafetlerin kendisine ne kadar çok yakıştığını itiraf etse mutlu olacaktı ama işte. "Ama biz Berat'la 23 Nisan'da izci olmuştuk zaten. Bunlar bizim 23 Nisan kıyafetlerimiz."

"Evet, Alçin abla. *Biz gideriz ormana, hey ormana*, diye şarkı söylemiştik hatta."

Zihnime geçmiş doldu. Belli belirsiz anılar arasında onların ikisini yine bu şekilde gördüğüm bir anı. Ellerimi birbirine çarptım. "Aa, doğru," diye şakıdım. "Üzerinden biraz zaman geçmiş ama değil mi?"

"İşte o yüzden sığamadım ya içine," dedi Ahmet. Huysuzluğunun sebebi anlaşılmıştı. "Ama Berat giyelim diye tutturunca annem de bana giydirdi."

Sonrasında Ahmet'in annesi gülerek yanımıza yaklaştı. "Alçin kızım, ben yine de Ahmet'e başka kıyafetler koydum. Ayrıca hepsinin montları falan hep içinde diğer torbanın." Birini bana, diğerini Melih'e uzattı ve ona da döndü. "Sizinle geleceğini bildiğim için gözüm arkada değil. Size emanet çocuklar," dedi.

"Gözünüz arkada kalmasın," dedi Melih.

Dün verilen karara göre Lalezar abla da sabahtan bizimle gelecekti. Celal abi ise gelmiyor gibi gösterilecek ve akşama doğru Lalezar abla aramızdan biriyle ormanı gezmek için yanımızdan uzaklaştırılınca da etraf hazırlanmaya başlanacaktı. Diğer türlü Lalezar ablanın *beni neden götürmüyorsunuz*, diyerek gönül koyacağına neredeyse hepimiz emindik. Çünkü sabah kapısının önünden servis geçince içinde kendisinin olmadığını ve ona kimsenin haber vermediğini anladığında huysuzlanacaktı. Celal abi huysuzluğunun kendisine de çatacağına emindi, o yüzden işi şansa bırakmamaya karar vermişti.

Hepimiz servise bindik. Arabayla gidecektik aslında ama yer olduğunu görünce Melih'in daha fazla masraf çıkarmasını istemedim, o da zar zor kabul etti. En arkaya oturmuştuk Melih'le birlikte. Zeynep ablayla abim oturacaktı çünkü Lalezar abla, Belkıs'ın yol boyunca ağlayacağına ve bu nedenle

eninde sonunda abimle yer değiştireceklerine emin olduğundan yerini abime vermişti.

Ahmet ve Berat yan yana en öne oturmak istedi. Ahmet'e göre burada oturunca otobüsü kendi sürüyormuş gibi oluyormuş. Berat, *saçmalama, öyle aptal şey mi olur*, diye sorunca, Ahmet suratını asıp çatılmış kaşlarla Berat'a bakmaya başlamıştı. Araya girdim de barıştırdım hemencecik.

Yolculuk başladı. Elimde telefonla sosyal medya hesaplarımda geziyordum. Azıcık *Instagram*'da gezdim. Melih'in bakışları arada telefonuma düşüyordu, anlamıyorum sanıyordu ama bayağı da bakıyordu yani. Kafamı çevirip ona baktığımda hızla maillerine geri döndü.

"Sen otobüslerdeki yaşlı nineler gibi ne bakıyorsun telefonuma?" dedim, gülmemeye çalışarak. "Eğer özellikle bakmak istediğin bir şey varsa vereyim telefonumu."

"Bakmıyorum telefonuna. Sadece gözüm kaymıştır. Öyle özellikle baktığım yok yani."

"Hadi hadi, itiraf et. Neye baktın?"

"Şu son attığın fotoğraf," dedi. Geçmiş doğum günümde çekildiğim fotoğrafı paylaşmıştım. "Çok güzel. Ben pek anlamam bu işlerden ama uygulamaya girer girmez ana ekranıma düştü fotoğrafın. Abartmıyorum, Alçin," diyerek, uzanıp yüzümü sevdi. "Dakikalar boyunca sadece ekranı seyrettim."

Yüzüm aydınlandı, suratım gevşedi, gözlerim parladı kesin. Karnımdaki hareketlenme nefesimi kesti. Böyle ani itirafları kalbime zarardı. "Sence absürt değil mi?" diye sordum, heyecanımı yutarak. "Sonuçta kaç ay geçmiş doğum günümün üzerinden. Sıla çok beğenince atmıştım ben de geçenlerde."

"Ben absürt olduğunu düşünmüyorum," dedi. Hatta demekle kalmadı, gidip fotoğrafımın altına yorum dahi bıraktı. Benim telefonuma yorumunun bildirimi düşünce suratımdaki gülümseme daha da büyüdü. Aynı şeyi yorum olarak bırakmıştı.

Belli belirsiz uzayan sakallarını severken, "Sen öyle diyorsan öyledir," dedim.

Sonrasında başım omzuna düşmüştü. Yol boyunca o şekilde maillerini cevaplamasını izledim. *Az önce adam ekranına bakıyor diye laf edene bak. Kafasını çevirmiyor bile.*

Servis, okulun önünde durdu ve kulüp arkadaşlarım birer ikişer içeriye doluştu. Ömer Faruk servise binen ilk kişiydi. Yerimden kalkıp önce onu selamladım. Sımsıkı sardı beni. "Özlettin kendini, Merida," dedi Ömer Faruk. "Okul yok diye görüşemiyoruz da üzülüyorum."

Ben de ona sarıldım. "Az kaldı, açılır okullar yakında. İstemeyeceğiniz kadar maruz kalırsınız bana artık."

"Aşk olsun, Alçin," dedi, hemen arkasındaki Ahsen. "Olur mu öyle şey? Gerçekten özlüyoruz seni. Bir ara şey yapalım, tekrardan hep birlikte Ömerlerin evinde toplanalım."

Burak arkadan, "Olur, olur!" diye bağırdı. "*Breaking Bad*'i izleriz yine."

Yüzümdeki gülüş büyüdü. Sıla da katıldı kucaklaşmamıza. Gerçi onun gözü Enes'ten kopana kadar bir hayli zaman geçmişti de neyse. Kıkırdadım, çok güzel görünüyorlardı birlikte.

"Olur," dedik, Sıla'yla aynı anda. "Toplaşırız."

Sıla ve Enes, Melih'ten ne kadar uzağa gidebilirlerse o kadar uzağa gidip, oturunca, gülmeden edemedim. Ahsen ve Ömer Faruk çaprazımızdaydı. Ufuk ise Burak'la birlikte hemen önlerine oturmadan önce bana döndü. Servise en son o binmişti.

Önce bana, ardından Melih'e bakarak, "Günaydın," dedi.

"Günaydın, nasılsın?"

"Günaydın," dedi Melih.

"İyiyim, siz?" İkimiz de aynı anda başımızla iyi olduğumuzu söyledik. Sonrasında Melih'e döndü, Melih ise başını telefondan kaldırmıştı zaten. "Çok yardımın dokundu," dedi Melih'e. "Şu ana kadar bizimle bu kadar ilgilenen tek sponsor sen olabilirsin. Neredeyse her şeyiyle bizzat sen ilgilendin. Yetimhanenin müdürü olsun, bizim gezi kulübü olsun, sana çok teşekkür ederiz."

Başımı çevirip Melih'e baktım. Oysa hiç söylememişti bile bana. Biz kendimiz ayarladık sanıyordum. Günlerdir herkes bir işin ucundan tutuyordu ama çabuk sonuçlanmıştı, meğerse bundanmış. Bir kez daha tekledi kalbim, düştü ellerine.

"Lafı olmaz," dedi Melih. "Ben yapılması gerekeni yaptım."

"Yemeklerinden servislerine, kamp çadırlarından çocukların montlarına, botlarına kadar her şeyi sen ayarladın," dediğinde o kadar güçlü bir hisle doldum ki ellerim kucağındaki ellerini aramış ve avuçlarımızı birleştirmişti. "Bizim gezi kulübü sadece aracı olmuş gibi oldu."

"Umarım içlerine sinen bir gezi olur," dedi Melih. "Diğerleri sadece fasa fiso. Günün sonunda çocukların yüzü gülüyorsa bana yeter. Sponsor olmak bu demektir. Zaten siz el kadar bir okul kulübüsünüz, bütçeniz az ama hedefleriniz ve gönülleriniz kocaman. Ben şu ana kadar böyle bir şey yapan okul kulübüne denk gelmedim. Alçin'i bu konu hakkında en başından beri takdir ettim. Şimdi de böyle bir şeyin içinde bulunduğum için çok memnunum."

Ufuk yüzünde içten bir gülümsemeyle söylediklerini başıyla onayladı ve sonrasında önüne döndü. Bense yanımdaki adama döndüm. "Teşekkür

ederim," dedim. "Tekrar ve tekrar teşekkür ederim. Her seferinde daha ne kadar kusursuz olabilirsin diye düşünüyorum ama hiçbir zaman bir sınır koyamıyorum. Sponsorumuz olmak zorunda değildin ama yaptın. Hatta diğerlerinden daha çok şey yapmışsın. Hakkın ödenmez."

"Ödenecek bir hak yok ortada, yavrum. Yapılması gereken buydu. Az önce de aynı şeyi söyledim. Siz ayrıyeten geliri olmayan, ufak bir gezi kulübüsünüz. Sponsor olunuyorsa eğer bunlar yapılmalı. Ben daha birçok kuruluşun sponsoruyum, Alçin, hepsinde uyguladığım tarife bu. Yani asıl teşekkürü ben etmeliyim, böyle biri olduğun için." Uzanıp alnımı öptüğünde parmaklarımızı daha sıkı kenetledim birbirine.

Servis yetimhanenin önündeki diğer servisle aynı anda hareket edince hemen arkamızdan gelen üç siyah aracı fark ettim. Kalbim saniyenin onda birinde o kadar hızlı çarptı ve zihnimden yüzlerce ihtimal geçti ki korkunun gözlerime yansıdığına hatta tüm bedenime sindiğine emindim.

"Şşt, sakin ol, güzelim," dedi, beni kendine çevirerek. "O öyle düşündüğün gibi bir şey değil." Uzanıp, yan tarafındaki su şişesini açıp dudaklarıma götürdü. Bu süre zarfında dudaklarından birbiri ardına dökülen küfürleri işitebiliyor fakat algılayamıyordum. "Benim adamlarım, ben istedim diye peşimizdeler. Koruma amaçlı yanı. Tamam, bak bana, derin bir nefes al. Sakin ol. Sorun yok, tamam mı? Düşündüğün gibi bir şey değil, yavrum."

İçime içtiğim su gibi soğuk bir meltem esti ama ellerimin titremesini hemen durduramadım. Sonrasında gözlerimdeki korkunun onu ne kadar üzdüğünü, ne kadar kahrettiğini gördüğümde yüzüme hızlıca bir tebessüm kondurdum. Ama modu düşmüştü artık.

"Melih, özür dilerim. Anlık gelen, yoğun bir hisli sadece. Seni üzmek istemedim."

"Özür falan yok," dedi. "Sadece... Size bunları bu şekilde yaşatıyor olmak kahrediyor beni ama lanet olsun ki elimden gelen tek şey de bu, Alçin. Sizi korumak için ne yapabilirsem onun sınırlarını zorluyorum. Sadece bu üç araba da değil," dedi. "Kamp alanında da olacaklar. Şimdiden söylüyorum sana, korkma, tamam mı? Benim adamım hepsi."

"Yanımda sen varsın," dedim. "Korkmam. Benim az önceki korkum kendim için değildi, Melih. Hepimiz bir aradayız ve bir tek tehdidin birçok soruna sebep olacağını düşünmemdendi. Yanımdasın." Ellerini sımsıkı tuttum. "Güvendeyim ben. Sen varken bana zarar gelmez, biliyorum. Bu hep böyleydi."

"Ve hep böyle olacak," diye tamamladı beni.

Sonrasında ise modu az da olsa yerine gelmişti çünkü Sıla dayanamayıp bir şekilde içine şarkılar doldurduğu diski şoföre vermişti. "Teknoloji

ne kadar ilerlerse ilerlesin, ben uzun otobüs yolculuklarına elimde diskimle giderim," dedi Sıla. "Yok telefonu bağlamakmış, yok başka bir şeymiş falan anlamıyorum. Tek ve kesin sonuç bu bence."

Ki haklıydı da. Dakikalar içinde servisin içi şarkılarla dolmuştu.

Servisin daracık alanında ne kadar eğlenilebilirse o kadar eğlendiler. Enes'in Sıla'ya olan bakışlarını yakaladığım her an bu ikileye dair içimdeki umutlar biraz daha kabarıyordu. Sıla'ya aşkla baktığına emindim artık. Sıradan bir hoşlantıdan ibaret değildi. Hatta az önce telefonunu çıkarıp Sıla'nın kahkahalarını çekmişti ve öylece bakmıştı ekrana uzun uzun.

"Ayva çiçek açmış,
Yaz mı gelecek?
Gönül bu sevdadan,
Vaz mı geçecek?"

Sıla, Ahsen'i kolundan tuttuğu gibi kaldırdığında, Ömer Faruk belinden düşen hırkasını kavrayıp kucağına koydu. Onun da Enes'ten aşağı kalır yanı yoktu. Yanıp bittiğine emindim. Ahsen şarkıyı, *"Bana ettiklerin az mı gelecek?"* diye devam ettirirken gülüşü büyümüştü. Oysa Ömer gibi sert mizaçlı görünen, her yerinde dövmeler olan birinin suratına bu denli sıcak bir gülüşü nasıl kondurabilirdin ki? Ahsen bunu başarıyordu.

"Yandım Allah, yandım, yandırma beni,
Derin uykulardan kaldırma beni,
Seviyorum diyerek kandırma beni."

Bu sefer Ahsen uzanıp, kolumdan tutarak yanına aldı beni. Bakışlarımız Sude'yle kesiştiğinde çevirdi kafasını ve camdan dışarıyı izlemeye başladı. Burak ayağa fırlayıp, yanımıza oynayarak geldiğinde Sude'yi de çağırsa da sadece omuz silkti ve Burak'ın omzuna dokunan elini düşürdü. Burak bir şeyler daha söyledi ama hiç oralı olmayınca, Sıla da Burak'ın elinden tutarak onu yanımıza çekti.

Şarkı ikinci nakarata geçince tempo daha da yükselmişti. Berat oturduğu yerde dizlerinin üzerine yükselmiş, Ahmet'le birlikte el çırparak ritim tutuyordu. Bakışlarım Melih'e dokunduğunda ise yüzündeki gülümsemeye gülümsedim. Sıcacık bakıyordu bana, sadece bana. Şarkıyı mırıldanınca yüzüne doğru gülüşü daha da büyüdü.

Allah'ım, onu seviyordum. Çok seviyordum.

"Ayaş yollarında, kervanım mı var?
Beni öldürmeye fermanın mı var?"

"Hadi abla," dedi Sıla. "Ver Belkıs'ı Kutay abinin kucağına." Zeynep ablayla Lalezar ablayı da kaldırdığında iyice iç içe geçmiştik ama o kadar eğlenceli ve sıcak bir ortamdı ki kimse kimseden gocunmuyordu bile. "Hadi,

söyle. *Ağlamaya sızlamaya dermanım mı var? Yandım Allah, yandım, yandırma beni.*"

Zeynep abla kahkahalarının arasından, "*Seviyorum diyerek kandırma beni,*" deyince abimle aynı anda güldüler yine. Abim kucağında Belkıs'ı hoplatarak oynatıyor, o da etrafındaki kalabalığa birbiri ardına sıraladığı anlamsız kelimelerle kendi şarkısını söylüyordu.

Ardından misket çalmaya başladı. Bir Ankaralı olarak Ömer Faruk'u aramıza almamak olmazdı. O kadar çok eğlendirdi ki bizi, en sonunda karnımın ağrısından yerime oturup gülmeye devam ettim. Oynayışı çok komikti, oynarken Ahsen'e sataşması çok komikti. En sonunda Ufuk'u da kaldırıp, miskete davet edince çocuk önce utana sıkıla kalktı ama sonrasında Ömer Faruk'un enerjisi mi bulaştı ona, bilmiyorum ama hepimizden çok eğlendi.

"Civciv," dedi Ahsen'e. "O hareket öyle yapılmaz. Parmaklarımı iyi izlemen lazım, günün birinde evlendiğin kişi Ankaralı olursa diye diyorum yani, erkenden öğrenmende fayda var."

"Alt tarafı parmak şıklatıyorum, Ömer. Fazla anlam yüklemiyor musun?"

"Bir rakının içilme adabı varsa bir Ankaralının da misket oynama adabı vardır. Böyle hafif eğileceksin, parmak şıklatmaların adamın aklını alacak. Göremeyecek kadar hızlı olmalı parmakların, karşındaki anlamaya mı çalışıyor, hop değiştireceksin. En çok senin eğlenmen gerekir Ankara'nın oyun havalarında. Bunlar hep altın kural, Sarı Civciv. Azıcık takıl benimle de öğreteyim hepsini." Durdu, bir süre sonra Ahsen'in gözlerinin içine baktı. "Öğreteyim mi?" diye sordu, küçük bir çocuk gibi.

"Tamam," dedi Ahsen en sonunda. "Hadi, öğret bakalım."

O kadar mutlu oldu ki gülümsemeden edemedim. "Tamam, gel bakayım buraya," dedi. "Yalnız bir yol açalım. Ufak tefek bu zaten, ezmeyelim. Aynen, şöyle alayım ben Civciv'imi. Tamamdır, devam." Ahsen'e döndü. "Şimdi parmaklarımızı şöyle yaparak başlıyoruz," dedi ve anlatmaya devam etti. Ahsen ise onu bir bilim tezinin sunumunu yapıyormuşçasına dinliyordu.

Dakikalar sonra herkes yorgun düşüp kendi yerlerine yığıldığında, servisin içi sessizlikle yıkandı. Ta ki ineceğimiz yere varana kadar.

Herkesin heyecanı gözlerinden okunuyordu. Dışarıya çıktık. Çocuklarla tanıştık, hepsinin mutluluğunu görebilmek, buna sebep oluyor olmak tarifi zor bir histi. Ayşe Huri Hoca'ya bu gibi zamanlarda çok dua ederdim, bana böyle bir imkân tanıdığı ve buna vesile olduğu için. Şimdi belki uyuyordu, belki de yine kitaplarından birini yazıyordu ama umarım kulaklarını çınlatıyorumdur.

Çocuklar öğretmenlerinin onlara öğrettiği gibi hep bir ağızdan, "Çok teşekkür ederiz, gezi kulübü ve çok teşekkür ederiz, Melih Cihangir," deyince hepimizin gözleri dolu dolu oldu.

Biz de hep bir ağızdan, "Rica ederiz," dedik. Bu halimiz de onları güldürmüştü.

Ufuk, "Şimdi..." diye başladı anlatmaya. Gezi boyunca rehberimizdi kendisi. Bayılırdı böyle şeylere. Ona sırf bir şeyler anlatmak olsun, hep gönüllü olurdu. Bu ormanla ilgili ise birçok bilinmeyen nokta öğrendiğine emindim. "Öncelikle herkes sımsıkı giyindi mi?"

Çocuklar hep bir ağızdan, sondaki *e* harfini uzatarak, "Evet!" diye bağırdı. Melih'in onlar için bağışladığı montları ve botları giymişlerdi.

"Öyleyse ilk önce sabah yürüyüşümüzü yapalım mı?" diye sorunca yine aynı şekilde cevapladılar. "Ama önce herkes şuradaki Alçin ablanızdan ve Okşan ablanızdan cephanelerini almalı. Eğer acıkırsanız o çantaların içindekileri çıkarıp, yiyip içebilirsiniz."

"Ama..." diye ekledi Ömer Faruk. "Her zaman önünüzdeki arkadaşınızı kaybetmemeye çalışın. Gözleriniz her zaman onu arasın. Mesela şu kızı görüyor musunuz? Adı Ahsen, ben hep onu takip edeceğim. Gözlerim hep onu arayacak, gerçi benim içi pek zor değil bu durum. Siz de kendiniz için en kolay kişiyi seçin ve hep onunla devam edin yola."

"Ömer vitesi taktı, uçuyor," dedi Okşan. "Biri beni, Ömer'in Ahsen'i sevdiği gibi sevse yemin ederim ki yanından ayrılmam."

"Ahsen ve Ömer Faruk'un bu durumu uzun zamandır mı var?" diye sordum. O sırada çocuklar ellerimizdeki beslenme çantalarını alıp ikişerli sıra oluyordu. O sırada bizimkiler de çadırları kurmak için hareketlenmeye başlamıştı. Normalde çocuklar için biraz soluklanma payı vermek istemiştik fakat hepsi çok heyecanlı ve istekliydi. Ufuk kıramadı hiçbirini.

"Evet," dedi. "Ömer'in her zaman gözlerinden okunuyordu zaten aşkı. Gerçi ben de pek bilemiyorum zamanını ama kulağıma çalınmıştı bir şeyler." Etrafı kolaçan ettiğinde nedense gerildim. Arkadaşlarımın dedikodusunu yapıyordum şu an ama merakıma yenik düşmemem mümkün değildi. *Ben de merak ediyorum vallahi, Alçin. Lütfen dinleyelim.*

"Ahsen'in güven problemi var," diye başladı. Bunu biliyordum, nasıl arkadaş olmaya başladıklarını anlattıkları zaman söylemişlerdi. "Eski sevgilisiyle ilgili, yani ben öyle biliyorum. Onun yüzünden kendini bu gibi durumlara kapatmış. Ömer ise onu öylece uzaktan uzaktan seviyor. Ne zaman sonuçlanır bu ikilinin durumu, bilmiyorum ama onlara da üzülmüyor değilim," diye bitirdi.

Bir Ömer Faruk'a baktım bir Ahsen'e. Gerçekten de geçmiş geçmeyince ilerleyemiyordu insan.

"Civciv!" diye seslendi Ahsen'e. "Onu kaldırma sen. Dur, ben geliyorum."

"Hallediyordum işte, Ömer. Abartma."

"Güzelim, *halledemiyorsun* mu diyorum sana ben? Tabii ki halledersin ama benimle hallet. Zorlama kendini." Elindeki çadırı aldı. "Sen hiç çadır kurdun mu hayatında?" diye sordu böbürlene böbürlene.

"Hayır," dedi Ahsen. "Sen kurdun mu?"

"Yok ya, ben de hiç kurmadım." Burak'a seslendi. "Burak! Oğlum, sen hiç çadır kurdun mu?"

"Yok, abi, ben ne anlarım çadır kurmaktan?" Ufuk'a seslendi. "Ufuk, sen hiç çadır kurdun mu kardeşim?"

Ufuk çocukları sıraya sokarken, başını kaldırıp, "Sizce neden buradayım ben?" diye sordu. "Anca konuşmayı bilirim ben, abi. Kurmadım hiç çadır madır vallahi."

"E sen neden geldin o zaman buraya?" diye sordu Ahsen, Ömer Faruk'a.

"Yardım etmek için."

"Yardımın tam olarak çadırı elimden almayı mı kapsıyor?"

"Sanırım şimdilik öyle ama ben çabuk öğrenirim. Bekle, internetten beş dakikada çadır kurma videosu izleyip hemen işin profesörü oluyorum. İzle beni."

Çocuklar beslenme çantalarını alıp, birbirleriyle konuşmaya tutuşunca Melih'in yanına gittim. Bizim çadırımızı arabadan indirmişti. Ayrıca ikimiz için de kitap getirmişti, gözümden kaçmadı. O şu an *Notre Dame'in Kamburu*'nu okuyordu, geçenlerde masasının üzerinde denk gelmiştim. Kitap sıfır değildi, bu nedenle ikinci kez okuduğunu düşünüyordum. Benim için ise *Çalıkuşu*'nu getirmişti. Feride ve Kamran'la tekrar karşılaşacağım için heyecanlıydım.

"Sen biliyor musun bari çadır kurmayı?" dedim takılarak. "Sonra biz de *YouTube*'dan beş dakikada çadır nasıl kurulur videolarına düşmeyelim."

"Alçin," dedi, *uğraşma benimle, yavrum*, der gibi. Kıkırdadım. "Ben askerliğimi Kars'ta yaptım. Kaç çadır kurup kaldırdım ben, biliyor musun sen?"

"Ay, aman, bir şeyden de eksik kalma. Dört dörtlüksün, tamam, emin olduk."

"Melih!" diye lafa atladı Zeynep abla. "Biliyorsan bari bir el at şu Ömerlere." Gülüşüne güldüm. "Helak oldu çocuk, nefessiz kalacak şimdi kumaşın arasında."

"Yok ya, iyiyim ben, Zeynep abla. Öhö öhööğ!"

"Sen biliyor musun bari?" diye sordu abime.

"Ben askerliği acemi birliğindeyken sıcak denizlerde yaptım diye bilmiyor mu oluyorum?" diye triplendi abim durduk yere. "Sonra da Erzurum'a verildim."

"Ay, ne alakası var be?" Zeynep ablanın kahkahasına karıştı Belkıs'ın kahkahası. Annesiyle birlikte abime bakıp bakıp güldü. "Sadece soru sorduk."

"Biliyorum tabii," dedi abim, böbürlenerek. "Dur, aslanım, dur," diye seslendi Ömer Faruk'a. "Hallederiz şimdi iki dakikaya."

Ufuk normalde çocukları sabah yürüyüşüne çıkaracaktı ama çocuklara eğlence çıkmıştı. Hepsi oldukları yere çökmüş ve bir çadır nasıl kurulamaz adlı skecimizi izlemeye başlamıştı. "E siz niye oturdunuz şimdi?" diye sordu Ufuk.

"Dur, dur," diye susturdu onu aralarından bir kız. Pembe montuna sarındı. "Çok komik, önce bunları izleyebiliriz, değil mi?"

"Yani tabii ki izleyebiliriz de..." dedi Ufuk. "Yürüyüş, sabah yürüyüşü olmaz, orası ayrı."

"Olsun ya," dedi bir başkası. "Bunlar daha eğlenceli."

Eğlenceli olan abimin de bir şey beceremediğiydi.

Üstüne Ömer Faruk'la bir olup daha çok bir şeyi beceremediler.

"Abi, sanki orayı oraya sokmayacaktık ya," dedi Ömer Faruk, abime.

"Sakin, aslanım, o iş bende. Halledeceğiz."

"Ama abi, sanırım orayı da oraya sokmayacaktık."

"Sende sigara var mı?"

"Var, abi de bunun şu anki olayla nasıl bir bağlantısı var? Anlamadım da ben."

"Versene bana bir tane," dedi abim.

"Emin misin abi? Hem çadır kurup hem sigara mı içeceksin?"

"Ver ver," dedi Zeynep abla. "O aynı anda on işi bir arada yapar. Çakmak var mı?"

"Var, abla."

"Ver yoksa yakmaz o, öyle kalır ağzında sigarası. Sonra neden yakmadım diye sinirlenir."

"Abi, al çakmağı, yak sigaranı istersen."

"Ben yakmamış mıyım ulan bunu? Tamam, ver."

"Geçin şuraya," dedi Melih, bir süre sonra. "Ulan, zaten dümdüz açsanız o kendiliğinden nasıl kurulması gerektiğini belli ediyor."

Hepimiz dizildik ve onu izlemeye başladık. Yetimhanenin kadın öğretmenleri, bizim kulüpteki kızlar pürdikkatti. Bunu fark ettiğimde nedense içime bir şeyler ekildi. Melih'i izlemek istiyordum çünkü tek başına çadır ku-

rarken dehşet çekici ve seksi görünüyordu ama bakışlarını sürekli diğerlerine kayıyordu çünkü onların da aynı adamı gördüklerini biliyordum.

İçine ekilen o şey kıskançlık olmasın, Alçin? Hani daha önce de hissettiğin o his?

"Bence öğret," dedim Melih'e. Onun bakışları dahil tüm bakışlar bana döndü. "Sonuçta bunca çadırı tek başına nasıl kuracaksın?"

"Öğrenmeme gerek yok," dedi abim. "Ben biliyorum zaten."

"Vallahi ben bilmiyorum," dedi Ömer Faruk. "Ben öğrenirim."

Melih çadırı kurarken abim dahil hepsi pürdikkat izledi. Ellerimi göğsümde bağlamıştım. Hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar kıskanmadım. Emindim artık. Bakışları adamın tüm bedeninde dolanıyor, eğilip kalktıkça kasılan ve gevşeyen kasları resmen görsel şölen sunuyordu. En son yanımda birtakım fısıldaşmalar duydum, kafamı çevirip onlara baktığımda susmuşlardı ama soğumadı içim.

Melih çadırı kurmayı bitirdiğinde. "Oha! Çok havalıydın, Melih abi," dedi Ahmet. Sonrasında bütün çocuklar hep bir ağızdan aynı şeyi söyleyip alkışladılar Melih'i. Hafifçe tek seferlik bir baş selamı verdi ve yanıma geçip durdu.

"Sen niye öyle bakıyordun bana?"

"Nasıl bakıyordum?"

"Bir kaşık suda boğacakmışsın gibi beni."

Yok, seni değil.

"Yok, seni değil. Ay, yok yani. Öyle değil."

"Bir şey olmuş, belli," dedi.

"Sence de çok dikkat çekmiyor musun?" diye sordum en sonunda. "Böyle ağzını yüzünü maskeyle falan mı gizlesek senin acaba?"

Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı sıktı. Bakışlarım hızlıca etrafta gezindi, az önce Melih'i kesenler şimdi de bizi kesiyorlardı. Yanaklarımın kızardığına emindim. "Seni komple gizleyebiliyorsak ben de maskeyle gezerim," dedi gülerek. Sonra ben de güldüm.

"Hayal ettim de çok komik."

"Kıskandın mı sen beni?" Fısıltısı canıma okudu. Kafamı çevirip bakışlarımızı kaçırmak istesem de yapamadım, izin vermedi.

"Sanırım," dedim ama inanmadı. "Tamam, sanırımı fazla. Kıskandım."

"İyi."

"İyi mi?"

"İyi. Hoşuma gitti."

"Pislik."

"Ben de seni, yavrum." Sonra uzanıp alnımı öptükten sonra beni kolunun altına aldı ve öylece yürümeye başladık.

Ufuk haklıydı, yürüyüş artık sabah yürüyüşü olmayacaktı. Herkesin hazırlanmasını beklcdikten sonra hep birlikte yürüyüşe gitmeye karar verdik. Uzun zamandır ortalıkta olmayan Sıla ve Enes el ele ormanın derinliklerinden gelince Melih'in parmaklarımın arasındaki elleri kaskatı kesildi. Sıla elini Enes'in parmaklarının arasından çekmek istese de Enes bırakmadı ve o şekilde yanımıza doğru yürümeye başladılar.

Kafamı kaldırıp, Melih'e bakarak, "Bir şey deme," dedim. "Sıla aklı başında bir kız, kendi için neyin iyi neyin kötü olduğunu ayırt edebilecek yaşta. Anlıyorum, sen de abim gibi deli kıskanıyorsun ama hayat bu. Günün birinde evlenip gidecek de Sıla, Melih. Böyle yavaş yavaş hazırla kendini."

"Anasını satayım, sadece bu gibi zamanlarda hak veriyorum Kutay'a," dedi. Ama sonra elimize baktı, arkasını dönüp abimin gözlerini dikmiş bize baktığını gördü. Ben elimi çekmedim, o elini çekmedi. "Enes'e de hak verdim," dedi sonra. Dayanamayıp güldüm. "Ama hâlâ kıskanıyorum, orası ayrı, Alçin."

"Biliyorum, sevgilim," dediğimde far görmüş tavşan gibi döndü bana. "Ne oldu?"

"Alışamadım. Tekrar desene."

"Neyi? Sevgilimi mi?" Başını salladı. "Tamam, sevgilim," dedim ama gülüyordum. O da güldü. Kendi bedenine çekip sardı beni.

"Sanıyorum ki herkes hazır artık," dedi Ufuk. Çocukların hepsi bir ağızdan onaylayınca biz de arkalarında ikişer ikişer sıralandık. "Herkes birbirini takip etsin. Sorusu olan bana seslenebilir, Ufuk ben."

"Tamam, Ufuk abi," dediler hep bir ağızdan.

Arkalardaydık ve bu konumda diğerlerini daha iyi bir şekilde görebiliyordum. Ahmet ve Berat çocuklarla o kadar çabuk kaynaşmıştı ki akşama maç bile yapacaklardı. Sıla ve Enes, Melih'ten olabildiğince öteye gidip en önde durmuştu. Onları pek göremiyordum ama en son Sıla başını Enes'in omzuna yaslamış, öylece ilerliyordu.

Zihnimde Okşan'ın, Ahsen'in yaralandığı geçmişi hakkında söyledikleri dönüp, dururken, onu şu an Ömer Faruk'un yanında gülerken görmek nedense içimi ısıtmıştı. Kafasındaki pembe şapkasının ucuyla oynuyordu Ömer Faruk. Ahsen ondan kaçmaya çalışsa da karşısındaki genç adam izin vermiyordu. Ufacık bedeni debelendikçe debeleniyordu ama eğlendiğini görebiliyordum. Tabii dakikalar sonrasında tur rehberimiz Ufuk tarafından yarım ağız gülümsemeyle bir güzel uyarılmışlardı. Ahsen, Ömer Faruk'a bakıp *oh olsun*, deyince aynı anda güldüler.

Dikkatimin odağı bu sefer Zeynep ablaya yöneldi. Belkıs biraz huysuzlanmaya başlamıştı ama sonrasında abim onu omuzlarına alınca gülmeye

başladı. Zeynep abla biraz diken üstündeydi bu yüzden çünkü ormanın ortasında onu eve geri götürmek zor olacaktı. İşte bu noktada her zamanki gibi abim Hızır gibi yetişmişti.

Belkıs'la abimin arasındaki o bağ çok farklıydı, herkes dillendirmese de emindi. Belki de Belkıs göremediği babalık hissini abimde tatmıştı ve ufacık kalbi ona çarpıyordu, bilemezdik.

Hepimizin sırt çantasında suları ve yemekleri vardı. Ufuk'un dediğine göre belli yerlerde mola verecektik. Az ileride çok da uzak olmayan bir dağ varmış, oraya kadar ilerleyip geri dönecekmişiz. Her şeyi böyle böyle çalışırdı Ufuk. Hiç bilmediği yerlere dahi elindeki kocaman eski tip kâğıt haritayla gelir ve öğrenirdi. Bizi hiç yarı yolda bıraktığı olmadı.

Baltalar elimizde, uzun ip belimizde, biz gideriz ormana hey ormana, demeye başlayınca bizim Berat ve Ahmet, diğer çocuklar da gülüşleri arasından devam ettirdi izci marşını.

Elimdeki turuncu bayrağı sallayarak eşlik ettim ben de. Herkesin bir grubu vardı, bizim grubun bayrağı da turuncuydu. Melih seçmişti, ona uğur getiren bir renk olduğunu söylemişti. Ufak çocuklar bir bana bir bayrağa bakıp, ağızlarını kapatarak, kıkırdayınca, elimde olmadan gülmüştüm.

Bir süre sonra, "Susadım, sen de susadın mı?" diye sordum. Başıyla onayladı. Çantamdaki suyu paylaşmamızın ardından yerine geri koyması için ona geri verdim. "İyi geldi, değil mi sana da? Sonuçta her zaman dört duvar arasındasın. Biraz nefeslenmek iyi gelir sana şimdi."

"Öyle," dedi. "İyi geldi. Zaten çocuklar da çok mutlu oldu. Onları görünce keyfim de yerine geldi. *İyi ki gelmişiz*, dedim." Elini daha sıkı tuttum. "Teşekkür ederim," dedi. Nedenini anlamadım ama sorgulatmadı.

Ömer Faruk çocuklara eşi benzeri olmayan bir izci marşı ezberletme gayreti göstermeye başladı. Çocuklar o kadar eğleniyordu ki olayın saçmalığı görülmüyordu bile. O an ona gülerken bakışlarım birden Sude'yle çakıştı. Gözlerini çeker sandım ama tam tersi, tüm yüzümde gezdirdi gözlerini. Melih'e baktı bir süre, ondan sonra çekti. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

"Bir saniye," dedim Melih'e. "Geliyorum hemen."

"Nereye? Kaybolma bir yere, Alçin."

"Geliyorum," deyip elimdeki bayrağı eline tutuşturdum ve Sude'nin grubuna doğru yaklaştım. Beni fark edince başını öte yana çevirdi, görmezlikten gelmeye çalışacaktı ama artık bu nefretini anlamalıydım. Ona bir zararım yoktu, ona hiçbir şey yapmamıştım.

Yanına geçtiğimde yanındaki eşi bir adım geriledi. Bu nedenle herkes birer kişi arkaya kaymıştı. Bakışlarım Melih'in yanına, benim az önceki yerime geçen öğretmenlerden birine kaysa da kendimi hızlıca toparlayıp Sude'ye döndüm.

"Konuşabilir miyiz?"

"Konuşacak bir şeyimiz yok," dedi, buz gibi sesiyle. Bakışlarını kaçırıyordu sürekli.

"Sude, lütfen," dedim. "Bak, anlayamıyorum ben senin bu tavırlarını. Sana bilmeden bir kötülük edip kalbini mi kırdım? Bak, eğer öyleyse söyle lütfen. Özür dilerim, ben hiç gocunmam ama nedenini öğrenmem gerekiyor. Aylardır böylesin bana karşı. Sadece bana da değil, Sıla'ya da tavırlısın. Sana bir şey mi yaptım?"

"Sen bana bir şey yapma kapasitesinde biri değilsin, Alçin," dedi, aynı buz gibi sesle. "Kendini ne sanıyorsun, anlamıyorum. Seni sevmeyebilirim, değil mi? Herkes seni sevecek diye bir şey yok. Arkadaşlarımı ağına almış olabilirsin ama ben öyle çabuk kaynaşamam kimseyle. Senin de kanın soğuk benim de. İyi anlaşamayacağımıza ilk andan emin oldum zaten. Israrın lüzumu yok."

"Israr etmiyorum ki," dedim. "Ama haklısın, sevmek zorunda değilsin. Kimse kimseyi sevmek zorunda değil. Ayrıca konu sevilmemek değil," diye ekledim hızlıca. "Sevilmemeye alışığım ben. Konu senin nefret boyutuna ulaşacağını düşündüğüm tavırların. Aylardır altında bir neden arıyorum kendimce ama yok. Bu nefretinin nedeni sadece benden hazzetmemen mi?"

Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sustu. Bakışları gezindi yüzümde, elimdeki beyaz bayrağa dokundu, daha sonra tekrar bana baktı. Saniyelik bir duygu geçişi oldu suratında ama anlayamadım. Tekrar buz kesti bakışları. "Evet, senden hazzetmiyorum çünkü arkadaşlarımı hak etmiyorsun. Hepsi kendince yaralı insanlar, zaten sorunları var. Bir de senin yüzünden..." dedi ve durdu. *Ya sabır*, der gibi çevirdi başını. "Yani evet, nedeni bu. O kadar dertleri arasında bir de seninle mi uğraşsın bu çocuklar?"

"Anlamıyorum, Sude," dedim, şok olmuş bir halde. "Benimle neden uğraşsınlar ki? Onları bir şeylere maruz bırakmıyorum ki. Ama eğer Ömer Faruk'un yanında kaldığım o üç günden, ondan aldığım borçlardan bahsediyorsan ben hepsini ödedim ona. Kimsenin bende bir şeyi kalmaz, hem rahat edemem ben. Fethiye'ye gittiğim gibi ödedim parasını. Beni kafanda nasıl şekillendirdin, bilmiyorum, Sude ama inan bana, ben de en az senin gibi bir insanım, normalim. Kimseye bir kötülüğüm yok. Üniversitede olduğum zaman boyunca tek arkadaşım Sıla'ydı, onunla da arada karşılaşırdık. Diğer

günler ders aralarında her zaman kütüphanedeydim ben. Düşündüğün gibi bir fitne fesatlıkla uğraşıp arkadaşlarının gözünü boyamak isteseydim, bunca zaman zaten yapardım. Biri gelip benimle arkadaş olmak isteyene kadar adım atamam ben çünkü zorladığımı düşünürüm karşı tarafı. Huyum bu. Ahsenler içtenlikle aralarına almak istediler beni ve Sıla'yı. Tekrar ediyorum, onlara bir kötülüğüm yok, istesem de kötülük edemem onlara ben."

"İstemeden edebilirsin," dedi. Yüzünü şaşkınlıkla izledim. Anlamlandıramadım. Buz gibi bakışları bir an dağılır gibi oldu, orada bir şeyler görür gibi oldum ama hızlıca topladı kendini. "Neyse ne, Alçin," dedi. "Bizim seninle yıldızımız barışmaz bana kalırsa. Nasılsak öyle devam edelim. Az önce çok baktım sana. Eğer ondan geldiysen buraya, kusura bakma, dalmışım. Dikkat ederim."

"Sude, sorun bu mu şu an sence?"

"Sorun yok ortada. Sevemedim seni, bu kadar."

"Ahsen'i senden koparacağımızı, diğerlerini senden uzaklaştıracağımızı mı düşünüyorsun?" diye sordum en sonunda ama o kadar komik bir şekilde ayıplar gibi baktı ki istemsizce suratımı buruşturdum.

"Alçin, onlar benim kaç yıllık arkadaşım. Senin yüzünden benden uzaklaşmazlar ya da ben senin yüzünden onlardan uzaklaşmam. O kadar önemli biri değilsin yani aralarında, kendini nimetten sayma lütfen."

Zihnime çocukluğum doluştu. Üzüldüm. Kırıldım. İstenmediğim o anlar gelince gözlerimin önüne, sanki tekrardan yaşadım her birini ama sonrasında Melih'le kesişti bakışlarım. Ardından Ahsen'le, Ömer Faruk'la, Burak'la ve Ufuk'la. Gülümsedim. Varsın, olsundu. Her zaman alışkın olduğumu söylerdim ama hâlâ acıtıyormuş demek ki.

"Peki," dedim.

"Bu arada, Ahsen'e karşı diken üstünde olmana falan gerek yok," dedi. "Yanındaki adam sadece anlık bir özgüven aşılama anıydı onun için. Ben zorlamıştım. Aklına sokmuştum o an. Ahsen öyle senin düşündüğün gibi her an her erkekten numarasını isteyen biri değil."

İşte şimdi sinirlenmiştim. Sıla bilirdi, lisedeyken çok kavga etmiştim. Hatta bir keresinde neredeyse disiplinlik oluyordum. Hem de mezuniyete iki hafta kala.

"Sude!" dedi dudaklarım öfkeyle. "Ahsen hakkında bir kez dahi bu şekilde düşünmedim ben! Tamam, beni sevmeyebilirsin, hazzetmeyebilirsin ama hakkımda bilip bilmeden peşin hüküm veremezsin. O konu çıkıp, gitmişken aklımdan, bu şekilde karşıma geçip olmadığım biri gibi lanse edemezsin beni. Lütfen dikkat et kelimelerine. Ahsen'e değer veriyorum. Arkadaşlığımız sizinkisi gibi yıllara vurmasa da bendeki yeri derinleşecek, eminim çünkü bana

bir kötülüğü olmadı. Kolladı hatta beni, sırtımı dahi okşadı o günlerde. Sen de gördün bazılarını, şimdi karşıma geçip bu şekilde konuşamazsın benimle. Bak, lütfen diyorum, yapma. Beni sevme ama bu şekilde de konuşma, bu ben değilim. Çocukluğumun geçtiği o mahallede öğrendim ben dostluğu ve emin ol, o söylediklerinin hiçbiri yok benim dostluk kitabımda."

Tekrardan bir şey söylemek istedi ama dinlemek istemedim. Arkamı döndüm ve Melih'in yanındaki öğretmenin, eski yerine geçmesini bekledim. Beni fark edince adımladı ve önceki yerine geçti. Pili bitmiş bir oyuncak beden gibi prizime yapıştırdım bedenimi. Kollarımı bedenine sardım ve yüzümü kolunun altına gömdüm. O şekilde ilerledik. Çok şey sormak istedi ama zamanının olmadığını biliyordu. Elbet soracaktı ama bekleyecekti, o hep beklerdi beni.

Öğlen yürüyüşü nihayet tamamlanmıştı. O kadar uzun sürmüştü ki çocuklar resmen yorgun düşmüştü ve hemencecik yemeklerine yumulmuşlardı. Benim keyfim hızlıca yerine geldi çünkü Sıla'nın Lalezar ablayı bizden uzaklaştırmaya çalışması, daha doğrusu uzaklaştıramaması çok komikti. Enes de yardım etmek istiyordu ama ne diyeceğini bilemiyordu ki. Lalezar ablayla karşı karşıya gelmeye korkardı insan.

Kıkırdadım.

"Neden çiçek toplayalım ki?" diye sordu Sıla'ya. "Bana ne, canım. Birazcık çadırımda kafa dinlemek istiyorum. Zaten Celal de yok ortalarda, saracak kimseyi bulamadım."

Celal abi yoktu çünkü papatyalardan taç yapmak için papatya toplamayı aklına koymuştu. Buraya geldiği gibi tüm erkekleri beraberinde götürdü.

"Tamam, o zaman şey yapalım..." dedi Sıla, bana paslayarak. "Ne yapalım, Alçin?"

"Kamp ateşi için odun toplayın lütfen," dedim. Aslında servisin altında bir sürü odun vardı. Evlilik teklifi için sıcak bir ortam oluşturması adına Celal abi ormana dahi odun getirmişti. Harbiden işini şansa bırakmıyordu ama sanki bu da biraz abartı mıydı neydi? *Ormana da odun getirmezsin yani.*

"Kamp ateşi mi yakacağız?" diye şakıdı. Şükürler olsun ki ilgisini çekmişti. "Ay, çocukluğumdan beri heves etmişimdir. Acaba *marshmallow* da pişirir miyiz Zeynep?" diye sordu, çadırlarının önünde oturan ve Belkıs'ı sallayan Zeynep ablaya bakarak.

"Pişiririz, Laleciğim, tabii pişiririz de önce birilerinin odun toplaması gerekiyor. Bizimkiler görünürde yok, ben de birazdan Belkıs'ı emzireceğim. Siz toplayıp gelin, hadi."

"Heyecanlandım yalnız. Aynı filmlerdeki gibi yapalım ama tamam mı?

Böyle ateşin etrafında yuvarlak olalım. Hem oyun oynayalım hem onlardan ısıtıp yiyelim."

"Lalezarcığım," dedi Sıla gülerek. "Vallahi yapacağız ya. Ama önce ne olur, şu odunları toplayabilir miyiz?"

Sıla ve Enes, Lalezar ablayı yanımızdan uzaklaştırdığı anda çocuklarla kararlaştırdığımız gibi hemen birleştik. Hepsine daha öncesinde bir sürü görev vermiştim ve hepsi o kadar akıllı çocuklardı ki beni asla ikiletmedi.

"Alçin abla," dedi biri. Adı Polen'di. "Ben Ahmet'le birlikte şişirsem olur mu balonları?"

Bir Ahmet'e baktım bir Polen'e. Ahmet o an kızarmaz mı? Zeynep ablayla çocukları utandırmamak için resmen içimize güldük. "Olur, kuşum, siz birlikte şişirin balonları."

"E ben ne olacağım, Alçin abla?" diye söylendi Berat. Arkadaşı gidince bir başına kalmış gibi hissettiyse tabii yavrucak.

"Sen de benimle birlikte gel, süsleri ağaçlara asmama yardım et," dedi Gamze. O da Polen'in arkadaşıydı. "Gerçi Hüseyin de bana yardım ediyor ama üç kişi olsak daha erken bitmez mi Alçin abla?"

"Biter tabii. O zaman üçünüz de süsleri asın." Berat'a döndüm, onun da Ahmet'ten aşağı kalır yanı yoktu. Bizim bu erkeklerin kalpleri ne güzeldi, saf ve temiz.

Kalabalık olduğumuzdan dolayı işler tam tıkırında ilerliyor ve hızlı gelişiyordu. Havanın kararmasına biraz daha vardı ama işimizi şansa bırakmak istemediğimizden erkenden başlamıştık. Zaten Sıla, Lalezar ablayı dolandırır da dolandırırdı. Ondan yana şüphe yoktu.

"Ahsen, bak, düşme sakın he," dedi Ömer Faruk. Ahsen iki ağaç arasına pankartı asıyordu.

Benimle Evlenir Misin Lale Bahçe'm?

Sıla'yla bu pankart üstünden iddiaya girmiştik. O, Lalezar ablanın buna bakıp güleceğini ve yıllar boyunca sürekli bu anı kıkırdayarak anlatacağını düşünüyordu. Ben ise ilk başta gülse de sonrasında duygulanıp ağlayacağını düşünüyordum hatta emindim bile buna. Lalezar abla biraz sert görünse de kalbi pamuk gibiydi, böyle durumlarda tutamazdı kendini. Bir de böyle bir günde kesin mutluluktan ağlayacaktı, emindim.

"Sen sakin olur musun iki dakika?" dedi Ahsen. "Tamam, düşmeyeceğim. Az kaldı, şurayı da bağlayayım, diğer kısma geçeceğim."

"Diğerini ben bağlayayım mı? İçim rahat etmiyor bak."

"Ömer, bu merdiven seni nasıl taşısın? Hadi ben düşsem bir şekilde tutarsınız beni, sen düşsen ben seni nasıl tutayım? Ezilirim altında!"

"Haklısın, tutamazsın beni."

Bu ikiliye bayılıyordum.

Hava giderek kararmaya başlıyordu. Herkes kendi görevlerini o kadar güzel yerine getirmişti ki sorunsuz ilerlemişti her şey. Bir de tabii çocukların Lalezar abla ve Celal abi için yaptıkları özel resimler vardı. Onları da içlerinden biri teker teker ağaçların üzerine asmıştı. Birinde mutlu bir aile vardı, diğerinde mutlu birer eş, ötekinde bacası tüten bir yuva... Gözlerim dolu dolu bakmıştım hepsine. O kadar temiz kalplilerdi ki zihinlerinden dökülen, aslında hayallerini kurdukları sıcak bir aileydi ve Lalezar ablalar için de tek temennileri buydu. Gözlerinden mutluluk akıyordu. Kendi aralarında konuşurlarken *evet*, diyeceği anı dört gözle beklediklerini duymuştum.

Celal abi etrafta resmen fır dönüyordu. Üstünü başını kaç kez düzeltti, sayamadım artık. Biz Melih'le birlikte kamp ateşini yakarken, diğerleri de çocukların ellerindeki balonları patlatmadan dallara asmaya çalışıyordu.

"Ben şarkıyı buldum bu arada," dedi Celal abi. "Çok beğendim. Eski bir şarkıydı, sizin evde de dinlemiştik. Bayağı da popülermiş zamanında, hiç bilmiyordum. Kesin benim askerliğe denk geldi patladığı zaman. Sabahtan beri dilimde dolanıp duruyor. *Celal, bu kesin bir işaret*, dedim. Hemen onu seçtim. Cengiz ben diz çöktüğüm an alttan alttan açacak şarkıyı ve *evet*, dediği an patlatacak. Lale bayılacak ya, bayılacak. Buna eminim."

"Acaba ne seçti, anasını satayım?" dedi Melih. "Yüzümüzü kara çıkarmasa bari. On saat şarkı seçtim adamla ben, kulaklarımı hissetmiyordum en son."

"Ben de çok merak ediyorum. Keşke klasik falan koysaydık arkaya, klasikten şaşmamak lazım," dedim.

"Ben öyle yaparım artık," dedi.

"Sana da zaten ekmek çıksın, hemen oradasın."

"Huyumuz kurusun."

"Melih Bey." Sesin geldiği yöne doğru aynı anda döndük. Yetimhanenin öğretmenlerinden en geç olanıydı. Ben Sude'yle konuşurken Melih'in yanında duran kadındı bu. "Acaba şu balonu takmamıza yardım eder misiniz?"

"Ben ederim," dedim, bir saniye dahi düşünmeden. Sonra Ömer Faruk'a seslendim.

"Efendim."

"Benim için merdiveni getirir misin yanında?"

"Hemen getiriyorum," dedi. Öğretmen kadın bir süre baktı bana, sonrasında kafasını çevirdi. Bense kafamı Melih'e çevirdim. Kollarını göğsünde birleştirmiş, öylece beni izliyordu.

"Kolyen..." dedim. "Hâlâ boynunda mı?"

"Her zaman, yavrum. Boynumdan çıkarmayacağımı söyledim sana. Neden sordun?"

"Tamam, çıkar şimdi. Bakma öyle, çıkar." Biliyorum, abartıyordum. Biliyorum, fazlaydı ama bakışlar da bakış değildi.

Uysal bir çocuk gibi boynundan çıkardığı kolyeyi avcuma bıraktı. Klipsini açıp alyansı aldıktan sonra siyah zinciri tekrardan boynuna astım ve uzanıp yüzükparmağına alyansı taktım. Ağzını açıp tek bir şey demedi ama başını iki yana sallayıp belli belirsiz güldüğünü gördüm, üstdudağı yukarı doğru kıvrılmıştı çünkü.

Ömer Faruk'un getirdiği merdivene çıkıp balonları astım. Hatta birkaç tane daha astım çıkmışken. Yani yardıma ihtiyaç yokmuş, bir kadın tek başına da pekâlâ yapabilirmiş bunu.

Celal abi hepimizi dizdi sıraya. Biz de ateşi yakmayı bitirdik. Çocuklar etrafına doluştu, tıpkı Lalezar ablanın hayalindeki gibi yusyuvarlak oldular. Suratlarında kocaman tebessümle etrafı izliyorlardı. Arada bir acıkıp acıkmadıklarını soruyordum. Tekliften sonra pasta keseceğimiz için hepsi dört gözle onu bekliyordu, ses etmedim. Melih'in adamlarından biri pastayı almak için gitmişti. Birazdan burada olurdu.

Celal abi elindeki papatyadan tacı bir ağacın kavuğuna koydu. O an Melih beni dürtmüştü. "Sana da yaptım," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Hı hı."

"Nereden biliyorsun ki papatyadan taç yapmayı?"

"Celal herkesi oturttu papatyaların ortasına, hepimiz eline baka baka öğrendik. *YouTube*'dan en iyisi nasıl yapılır diye onlarca video izlemiş. Çoğumuz yaptık, seninkini bizimkilerin araçlarından biriyle gönderttim. Eve döndüğümüzde veririm sana." Saçlarımda dolandı parmakları. "Bu güzelim ateş saçlarına çok yakışır, eminim."

Yüzümdeki tebessümü silemedim. "Teşekkür ederim," dedim. "Söz, takıp geleceğim yanına."

"Bekliyor olacağım."

"Her şey tamam mı?"

Celal abi, Sıla'nın mesajını aldığı an daha da heyecanlandı. Hepimiz bir ağızdan onayladık.

"Cengiz, şarkıyı unutma, şarkı önemli."

"O iş bende, abi. Tamamdır."

"Kutay, pasta tamam mı abi?"

"Tamam, sakin."

"Melih, oradan bakınca iyi görünüyor muyum kardeşim?"

"On numarasın."

"Alçin, Zeynep," dedi, ikimize dönerek. "Lale evlenir mi benimle? Bir bakın bakalım, evlenilecek adam gibi mi duruyorum?"

İkimiz de önceden anlaşmış gibi başparmağımızı yukarıya doğru kaldırdık. "Kesinlikle." Sonra biz de heyecanlandık. "Geliyor, geliyor!"

"Ömer Faruk, ışıklar! Işıkları yak," dedim ve orman kamp ateşi haricinde rengârenk ışıklarla aydınlandı. Resmen görsel şölendi.

Hepimiz mum gibi dizildik. Ellerimiz birleşti Melih'le. Ona yaslandım ve başımı omzuna dayadım. Dudaklarını saçlarımın arasına bastırdı. O kadar heyecanlıydım ki onlar için dehşet bir mutluluktu bu. Yıllardır aynı tastan yediğim can dostlarımın, abimin, ablamın mürüvvetini görüyordum. Daha iyisi var mıydı?

Lalezar abla olayın şokunu ilk başta atlatamadı. Eli kocaman açılmış dudaklarına gitti, etrafa baktı, pankartı gördü. O an Sıla'yla birbirimize baktık. İlk başta güldü Lalezar abla ama sonrasında tam da tahmin ettiğim gibi dolu dolu oldu gözleri. O an Celal abi geçti karşısına ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Lale'm..." dedi.

Cengiz abi şarkıyı yükseltti.

"Dualar eder insan, mutlu bir ömür için,
Sen varsan her yer huzur, huzurla yanar içim."

Tüm orman kahkahalarımızla yankılandı.

Lalezar abla o kadar içten bir kahkaha attı ki gözleri aktı. Celal abi anlamadı bir şey, şu an aşk sarhoşuydu. Gözü, karşısındaki kadından başka bir şey görmüyordu. Dünya durmuştu, etraftaki hiçbir şeyin anlamı yoktu.

"Güzel sevgilim, çocukluğum, gençliğim, her şeyim. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lalezar abla dolan gözleriyle başını salladı. "Ben de seni çok..." dedi. "Ben de seni çok seviyorum."

"Çok şükür, bin şükür, seni bana verene,
Yazmasın tek günümü sensiz kadere..."

Cengiz abi şarkıyı desibel desibel yükselttikçe dudaklarını birbirine daha sıkı bastırıyordu. "Ulan," dedi Melih. "Miladı dolmuştur bu şarkının be. Kadın bile söylemiyordur artık bunu, anasını satayım."

"Biliyorum, çok uğraşıyoruz birbirimizle. Biliyorum, sürekli didişiyoruz ama biz hep böyleydik be güzelim. Küçükken Kutay bizi bir evcilik oyununda, beni Zeynep'ten kıskanıp da seninle karıkoca yaptığı o andan beri benim kalbim senin. Sadece sana attı. Yirmi yedi yaşındayım, çocukluğumda da seni sevdim. Bir ergenken de bir delikanlıyken de seni sevdim. Bir koca, bir eş olarak da seveceğim. Çünkü başka bir şey bilmem ben, Lale. Benim bu koca kâinatta yapabildiğim en iyi şey seni sevmek."

Lalezar ablanın akıttığı yaşlar belki de en mutlu olduğu anın kanıtıydı. Gözlerindeki aşkı görebiliyordum. Birbirlerine içleri gidiyordu.

Onları ilk defa çok iyi anlıyordum. Kafamı çevirip Melih'e baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Daha sıkı sardı beni, daha sıkı sarıldım bedenine.

"Ayrı kaldığımız bu son an çok sert vurdu sensizlik. Belki inanmazsın bana, *sürekli barışıp ayrılıyoruz zaten*, dersin ama doğrusu bu, güzelim. Çok zordu. Sensizlik kafayı yedirdi bana. *Buncacık zaman dayanamadıysan Lale ellerinden kopup gittiğinde ne bok yiyeceksin ulan, Celal Efendi*, dedim kendi kendime."

"Bu şarkı kalbimin tek sahibine,
Ömürlük yârime, gönül eşime.
Bahar sensin bana, gülüşün cennet,
Melekler nur saçmış, aşkım, yüzüne."

Bu sefer Lalezar abla dayanamayıp güldüğünde hepimiz ona katıldık ama tatlı bir andı. Rencide edici değildi asla, ileride uzun uzun anlatılıp yâd edilecek bir anı olacaktı bu onlar için.

"Beni bir daha sensiz bırakma, Lale. Yaşayamam, devam edemem. Biliyorum, sen de edemezsin. Biz biriz, o çocukluğumuzdaki andan beri biriz. Lisede sen kendi sınıfındaki sıraya, ben kendi sınıfımdaki sırama isimlerimizi kazırken de birdik, parktaki ceviz ağaçlarına C <3 L yazarken de. İzin ver, ömür boyu yanımızda olacak olan düğün davetiyemizde de böyle yazsın, güzelim."

"Celal..."

"Dur, önce bir sorayım, güzelim. Önce bir bitireyim. Eğer kabul etmeyeceksen o zaman etme." Derin bir nefes aldı. Hepimiz nefeslerimizi tuttuk. "Lale'm, güzelim, saçlarındaki her bir bukleye gönül bağladığım, seni seviyorum."

Melih'in elini iki elimle sımsıkı tutup kalbimin üstüne bastırdım. Kimseden çıt çıkmıyordu.

"Benimle evlenir misin?"

Tek bir an dahi düşünmedi.

"Evet!"

Lalezar abla, "*Çok şükür, bin şükür, seni bana verene*," diyerek takıldı Celal abiye. Hep bir ağızdan güldük.

Çocukların şen kahkahaları ve alkışları doldurdu kulaklarımızı. Herkes birbirine sarıldı. Tebrikler hava uçuştu. Ömer Faruk açıp söndürdü ışıkları, Sıla daha net videoya almak için en iyi yeri arayıp durdu. Abim havai fişekleri, Zeynep abla konfetileri patlattı.

Melih kucağındaki Belkıs'ı omuzlarına aldı o an, bizim kız havai fişeklerden korkmazdı, bayılırdı.

Lale abla parmağına yüzük takılırken, "Seni seviyorum," dedi.

Celal abi, ağacın kavuğundaki kendi elleriyle yaptığı papatya tacını başına takarken, "Seni seviyorum," dedi.

"Bu şarkı kalbimin tek sahibine..."

"Tamam, bence bu kadar yeter, abi," dedi Cengiz abi ve şarkıyı kapadı. Yine kahkahalarımız karıştı birbirine.

Celal abi hâlâ anlamamıştı şarkının küflendiğini ama Lalezar abla uzanıp dudaklarını birleştirdiğinde anlamak için de fazla uğraşmadı açıkçası. Kapıldı gitti sevdiği kadının dudaklarına.

Şimdi tam da hayal ettiği gibi hepimiz kamp ateşinin etrafındaydık. Ufaklıklar için Melih bir tane daha yakmıştı ve hepsinin ellerine birer ikişer *marshmallow* vermişti. Onlar hemen yanımızda birbirleriyle ve öğretmenleriyle eğlenirken biz de kendi halimizdeydik yine. Gezi kulübünün diğer üyeleri için ise bir başka kamp ateşi yakmıştı. Onlar da kendi hallerindeydi. Demem o ki herkes halinden memnundu.

Marshmallow hayali kuran Lalezar abla birini ateşe tutup bekledi, bekledi, bekledi. Ama istediği gibi olmadı, tam tersi kömürleşti. "*Netflix*'de oluyor, bizde olmuyor, hep Amerika'nın oyunları bunlar," dedi.

"Kesin öyle, aşkım, katılıyorum sana."

"O zaman..." diyerek araya girdi Sıla. "Hadi, doğruluk mu yoksa cesaret mi oynayalım?"

Çoğunluk kabul etti. "En son lisedeyken oynamıştım," dedi Ahsen, belli belirsiz gülümsemesiyle. "Pek iyi anılarım yok ama oynarım. Sizinleyken eğlenceli olacağına eminim."

Nedense içim acıdı o an. Bu oyunun zihninde böyle yer edinmiş olması üzücüydü.

Sıla uzanıp, Ahsen'in elini sıkarak, "Öyle zorlamayacağız zaten," dedi. "Biz bizeyiz hem. Maksat gır gır şamata olsun."

Ve oyun başladı.

Şişeyi ilk çeviren Burak'tı. Soru soracağı kişiyi seçti şişe. Ömer Faruk'u.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Hep doğruyuz, doğrudan şaşmayız, kardeşim. Doğruluk."

"Biri var, çok güzel biri ama sende değil. Ama vurulmuşsun kıza, kardeşim. Kızın ise atlatamadığı bir geçmişi var. Senin ise aklın başından gidiyor onu gördüğünden beri. Belli etmiyorsun çünkü biliyorsun, her anlamda yaralı. Tamam mısın yoksa devam mı?"

Ninova

Tek bir an dahi tereddüt etmedi. Tek bir an dahi. "Devam," dedi. "Sonuna kadar devam."

Ahsen'in gözlerine bakmak istedi Ömer Faruk ama yapamadı, çevirdi kafasını, gülmeye çalıştı ama o da olmadı. Ufuk yetişti yardımına.

O an abim de Melih de aynı anda cevaplamıştı soruyu ama sadece ben duydum, iki yanımdaydılar. Sessizce ve kendileriyle konuşur gibiydiler.

"Devam," demişti abim.

"Devam," demişti Melih. "Sadece onun için."

"Hadi, çevir bakalım. Kime soracaksın, görelim."

Çevrildi şişe ve Ahsen'in önünde durdu.

Gerildi. Ömer Faruk'un gözlerinin içine baktığında biraz da olsa gevşedi ama tutmuştu nefesini. Bakışlarını birleştirdi, soru boyunca çekmedi.

"Aa, kader midir nedir bu?" dedi Ömer Faruk. Ahsen biraz daha rahatladı gülerken. "Söyle bakalım, Sarı Civciv, doğruluk mu cesaret mi?"

"Cesaret," dedi elleriyle oynarken. "Doğruluk demek hâlâ korkutucu."

Ömer Faruk'un o an gözlerinin içi parladı ama sonrasında tereddüt etti. Biraz olsun güç toplamak adına Burak'la Enes'e baktı. Sonrasında derin bir nefes aldı ve ayaklandı. Hepimiz merakla nereye gittiğini izledik. Bir ağacın kavuğunun önünde durdu önce, daha sonra eğildi ve oradaki papatya tacını alıp geldi.

"Eğer..." dedi, ufak bir çocuk gibi. "Eğer istersen ya da beğendiysen... Bilemiyorum. Bu tacı takar mısın?" Ahsen'in tereddüt edeceğini düşündüğü için o kısacık anda, "Ama eğer istemiyorsan zorunda değilsin," dedi. "Doğruluk diyebilirsin, Ahsen."

"Ver," dedi Ahsen. Uzanıp, elindeki tacı alarak başına taktı. Ömer Faruk'a döndü. "Oldu mu? Yakıştı mı?"

"Çok," dedi, karşısındaki kadına uzun uzun bakarak. "Çok yakıştı, Civciv."

Ahsen gülümseyerek saçlarını düzelttikten sonra şişeyi kavradı ve çevirmeye başladı. Şişe Burak'ın önünde durdu.

Ahsen gülerek, "Kesin *cesaret*, diyeceksin, eminim," dedi. "Sorayım ama yine de. Doğruluk mu cesaret mi?"

"İki yüz lira ateşlendiği takdirde *doğruluk*, derim. Beş yüz ateşlendiği takdirde ise size şeceremi dökerim. Ama beleşe anca cesaretimi seyredersiniz. Cesaret, Ahsenciğim, gönder."

"Buradaki kişilerden birine IBAN isteyip beş yüz lira ateşle bakalım," dedi.

Hiçbirimiz o kadar beklemiyorduk ki bunu, birden kahkahalar yükselmiş ve diğer kamp ateşinin etrafındakiler dönüp bizim gülüşümüze gülmüşlerdi.

Başım Melih'in omzuna düşmüştü gülerken. Kafamı kaldırıp ona baktığımda onun da güldüğünü gördüm, bizimle eğleniyor olmasına sevinmiştim.

"Siktir," dedi Burak. Resmen nevri dönmüştü. "Ulan, az önce resmen fabrika ayarlarıma döndürdün beni, kızım."

Ömer Faruk kahkahasının arasından, "Ahsen be!" diye bağırdı. "Civciv be! Asla aklıma gelmezdi, tam on ikiden vurdun."

"Hadi bakalım," dedi Ahsen. "Süren doluyor."

"Çok gerildim. Sarhoşken baba olmuşum gibi hissediyorum."

"Sarhoşken baba olmuş gibi hissetmen için daha önce sarhoşken baba olman gerekirdi, Burak," dedi Enes.

"Bana uzun ve mantıklı cümleler kurma, Enes," dedi. "Kafamı karıştırıyorsun."

Bakışları hepimizin suratında gezindi. Teker teker baktı bize. Kaç kez yuvarlağı turladı bilemiyorum. En sonunda Ömer Faruk uyarınca bakışları benimle kesişti. "Buldum!" diye bağırdı. "Alçin. Aynen, Alçin'e atıyorum."

"Hayır ya!" dedim sızlanarak. "Bana atma lütfen."

"Vay, zeki herif," dedi Ömer Faruk. "Sen var ya, şeytana pabucunu ters giydirirsin, oğlum. Konu para olsun, yeter senin için."

"Alçinciğim, hemen ateşliyorum beş yüzü."

Tekrardan, "Hayır," dememe kalmadan olayı anladığım için gülmeye başladım.

"Ne oluyor şu an?" diye sordu Lalezar abla. "Anlamadım ben."

"Bizim Alçin..." diye anlatmaya başladı Ömer Faruk. "Birilerinde borcu morcu kaldığı an delirir ya hani," deyince Lalezar abla da anladı ve gülmeye başladı. "Ondan yani. Şimdi Alçin'e attı parayı, aha da atmış, gösteriyor ekranını." Telefonuma düştü mesaj. "Alçin de böyle şeyleri sevmediği için parayı dakikalar içinde kendisine atacak."

Tam da öyle oluyordu.

Burak'ın telefonuna mesaj geldi.

"Şükürler olsun, Allah'ım. Bir an fakirleşeceğim sandım," dedi. Sonra tekrar kendini cevapladı. "Daha neler, Burakçığım."

Burak çevirmeye başladı. Ve şişe benim önümde durdu.

Burak'ın bakışları yanımdaki adama ve bana kaydı. Streslendim, Burak'ın sağı solu belli olmazdı. Şimdi *cesaret*, derdim ve abimin karşısında *Melih'i öp*, derdi. Şamata resmen.

"Söyle bakalım, Alçin. Namıdiğer Çalıkuşu," deyince hep birlikte güldük. "Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," dedim. Melih'i tabii ki öpmek isterdim ama şu ortamda, abim tam dibimdeyken değil.

"Bazı insanların hayatına bazı insanlar armağandır," dedi gülümseyerek. "Bunu bana sen söylemiştin." O an ben de gülümsedim. Fethiye'ye gitmeden evvel içinde olduğum o bunalıma şahitti Burak ve şimdi ki halime de. "Şu an hayatında bu cümleyi kanıtlar nitelikte biri var mı?"

Tereddüt etmedim, edemezdim ki. Emindim. Bana armağandı. O öğle vakti, evlerimizin arasındaki çitlerde karşılaştığımız o an armağandı bana.

Bakışlarımı Melih'in katran karası bakışlarıyla birleştirdim. "Var," dedim. Tek ve özdü. Saf ve gerçekti. Ben anlatmak istemiştim, o anlamıştı.

"Sen de benim için," diye fısıldadı, herkes önüne döndüğünde. "Sen de benim için armağansın, Kızıl Çalıkuşu." Uzanıp şakağımdan öptü.

"Ben buna maruz kalmak istemiyorum," dedi abim, mızıkçılık yapar gibi. "Bakma öyle, Zeynep, öptü kardeşimi az önce."

"Ya sabır," dedi Melih.

Gülümseyerek kızaran yanaklarımla şişeyi çevirdim. Şişe döndü, döndü ve Sude'nin önünde durdu.

O an nedense *doğruluk*, diyeceğine emin oldum. Bana pek güvenmiyordu, her halinden belliydi. *Cesaret*, deyip de kendini avuçlarımın arasına bırakmazdı.

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Doğruluk," dedi saniyesinde.

Bunu sormamalıydım ama o an nedense tutamadım kendimi. Cevabını merak ediyordum. "Aramızda hazzetmediğin kişiler arasından, birini diğerinden bir tık daha fazla benimsemek isteseydin... Yani sevmek isteseydin, bu kişi kim olurdu?"

Zaten bu sorunun cevabı Sıla'ydı. Ben de bu sorunun cevabının Sıla olduğunu biliyordum, o da bu sorunun cevabının Sıla olduğunu bildiğimi biliyordu. Bana olan o nefretinin boyutunu merak etmiştim. Gözlerimin içine bakarak bir kez daha beni yok sayacak mıydı?

Bir süre sessiz kaldı. Bizimkiler pek anlamadı soruyu ama diğerleri neyden bahsettiğimi çok iyi anlamıştı. Sıla da anladı ve kendinin söylenmemesini ister gibi baktı Sude'ye. Nedendir bilinmez, Sude hakkında bir yanım hep soru işaretleriyle doluydu. Kapalı bir kutuydu. Bu nedensizliğe kendimce bir neden aramak istiyordum.

"Sanırım sen," dedi gözlerimin içine bakarak. "Seni sevmek isterdim."

Gülümsediğimde kafasını çevirdi. Şişeye uzandı ve çevirdi. Sıla'yla göz göze geldim ve gülümsememizin benzer olduğunu gördüm. Aynı şeyi düşünüyor olmalıydık.

Şişe döndü, döndü ve Ufuk'un önünde durdu.

"Sen sormadan ben söyleyeyim," dedi. "Cesaret, Sudeciğim. Hep cesaret derim."

"En son DM'den konuştuğun kişiyi merak ediyorum," dedi gülerek. Onu gülerken belki de ilk kez görüyordum. "Hadi, hodri meydan. Hep cesaret dermişsin, göster bakalım."

Ufuk'un birden beti benzi atınca kıkırdamalar yükseldi. Telefonunu açıp açmamak arasında kalsa da en sonunda Sude'nin gazabından korkar gibi hesabını açıp DM kısmına geçti ve çoğumuz öne doğru eğilip baktık.

"Ceren Gökçe," dedi Sude.

"Oha!" diye şakıdı ve gülmeye başladı Ahsen. "Ufuk, o oyuncu değil mi?"

Ufuk utana sıkıla başıyla onayladı. "Ama öyle düşündüğünüz gibi bir şey değil. Sürekli yazıp duruyordu. Ben de sponsor bulamıyordum. Kız da çok kazanıyor, yardım ettiği kuruluşlar da var yani. Melih sponsorumuz olmadan önce o da bana yazmıştı. Konuyu oraya çekmeye çalışıyordum."

"Sonuçlandı mı bari?" diye sordu Sude.

"Sponsor Melih oldu, ben de ona kahve ısmarlayacak konuma geldim birden."

"O nasıl oluyor?" diye sordu Sude.

"Kendini kahveye mi davet ettirdi yani?" dedi Ahsen.

"Öyle de denebilir," dedi Ufuk. "Açıp okuyun isterseniz."

"Yok, ben okumam," dedi Sude. "Yeterli bu kadar." Telefonu Ufuk'a uzattı. "Yalnız gözüm kaydı, altta da oyuncu vardı."

"Yemin ederim, ona cevap vermedim ya. Onlar buluyor beni ama nereden buluyorlar, bilmiyorum."

"Kim?" diye sordu Ahsen.

"Özlem Türkan," dedi. "Şu *Netflix* dizisindeki yardımcı roldeki kız."

"Bu kadar oyuncu bağlantın var, bizimki sponsor arayışında. Oyuncu ol, Ufuk, oyuncu," dedi Ahsen.

Ufuk şişeye uzandığında telefonunu cebine çıkıştırıyordu. Çevirdiği şişe Melih'in önünde durdu. Melih, o sormadan, "Doğruluk," dedi.

"Eğer Alçin içimizden biriyle birlikte olsaydı..." dediğinde gerildim fakat Melih kaya gibi sert ve ifadesizdi. Doğrudan Ufuk'a bakıyordu. "Yine de burası için sponsor olur muydun?"

Asla düşünmedi, kalbi dilindeydi, bilirdim. "Alçin *sevgilim* olmasaydı..." dedi, *sevgilim* kelimesine vurgu yaparak. "Yine de sponsor olurdum. Konu Alçin olunca, konu onun mutluluğu olunca diğer her şey anlamını yitirir benim gözümde. İster sevgilim olsun ister beni umursamasın. Bu hep böyleydi.

Benden bir şey isterse o yapılır. Bendeki yeri her zaman aynı onun, *eğer şöyle olsaydı* diye bir şeyi olmaz bu durumun."

Sonrasında şişeye uzandı ve şişe dönüp tam Sıla'nın önünde durunca bir kahkaha yükseldi ve az önceki gerilim silindi.

"Söyle bakalım, güzelim," dedi keyifli bir şekilde. "Doğruluk mu cesaret mi? Abinle oynamayı istememeliydin bu oyunu," deyince güldüm.

"Iıı, şey... Bir saniye, düşünmem gerekiyor. Çok kritik." Yanında oturan ve şişe önünde durduğu an görmediğimizi sandığı ama aslında bayağı bayağı görülen ellerini ayırdığı Enes'e baktı. "Vallahi çok kritik." Durdu. "Tamam, cesaret."

"Çok iyi, tahmin etmiştim. Yemezdi doğruluk demeye zaten."

"Hadi, germe beni, abi," dedi. "Söyle, ne yapayım?"

"Hemen kalkıyorsun oradan. Aynen, aynen. Bakma bana öyle. Hemen buraya, yamacıma geliyorsun."

Sıla oflayarak ayaklandı ve ayaklarını yere süre süre, gelip Melih'in diğer yanına oturdu ama bakışları hâlâ Enes'in üzerindeydi. Şişeye uzanırken dahi ofluyordu. "Oflama oflama, çevir şişeyi," dedi Melih, gülmemeye çalışarak.

Sıla şişeyi çevirdi ve ikinci defa Ahsen'in önünde durduğu için tekrardan çevirmek zorunda kaldı. Bu sefer Cengiz abinin önünde durdu.

"Söyleyin, Cengiz Bey," dedi Sıla, kendini toparlayarak. Hin gülüşünü yüzüne yerleştirmişti. "Doğruluk mu cesaret mi?

"Sana güvenmiyorum, ölsem cesaret demem," deyince Sıla şeytani gülüşünü takındı. Çok fenaydı. Eda, benim kuzenimden çok onun kuzeniymiş gibi geliyordu bazen. "Doğruluk."

"Bana kızma ama tamam mı?" diye sordu öncesinde. Cengiz abi başıyla onayladı. Merak etmiştik hepimiz. Pürdikkat ona bakıyorduk. "Hâlâ mı?" diye sordu.

Sadece bir soruydu ama hepimiz anlamıştık. Bakışları daldı, sigarasına uzanmak istedi ama abisi durdurdu.

Yine geçmiş.

Yine geçmemişti.

"Hâlâ," demişti.

"Özür dilerim," dedi Sıla hemen. "Sadece senden gitsin istiyorum, Cengiz abi. Senin iyiliğin için."

"Biliyorum, kardeşim, biliyorum. Üzme kendini." Hızla topladı kendini. Şişeye uzandı.

Şişe döndü, döndü ve Celal abinin önünde durdu. "Doğruluk mu cesaret mi abi?"

"Ben de sana güvenmiyorum, ölsem cesaret demem," dedi onu taklit ederek. "Doğruluk, kardeşim."

"Abi, Allah aşkına, o şarkıyı çok aradın mı ya? Sıla sadece ironi yapmıştı!"

"Ulan, az önce Lale söyledi, yılların ilk dans şarkısıymış o. Ne bileyim? Mağarada mı yaşadım onca yıl ben? Askerde miydim? Dinledim, cümleler anlamlı geldi. Baktım, Lale'yle bana uyuyor. Tını da güzel. *Koy anasını satayım, mükemmel olur*, dedim."

"Mükemmel oldu zaten, orası ayrı," dedi Cengiz abi. "Biz bunu bir yirmi yıl anlatıp güleriz."

"Biri ağzını açıp tek kelime ederse vururum bak!" dedi takılarak. Sonra uzanıp çevirdi şişeyi. Aslında başka birine gelecekti ama bilerek Lalezar ablanın önünde durdurdu. Ses etmedik, Lalezar abla başını iki yana sallayarak güldü bu hallerine. "Soruyorum."

"Sor."

"Doğruluk mu cesaret mi?"

"Bu gibi oyunlarda asla cesaret demem," dedi. "Sen olsan bile," dediğinde kıkırdadı. "Tamam ya, şaka yapıyorum. Ama doğruluk yine de."

Derin bir nefes aldı, tıpkı evlilik teklif ettiği o an gibi. Nedense ben yine tuttum nefesimi, o an gibi. "Sana evlilik teklif ettiğimde..." diye başladı. Hepimiz pürdikkat onu dinliyorduk. "Sadece bir anlığına dahi olsa, bak sadece bir anlığına, bir milisaniyeliğine dahi olsa *hayır*, demeyi düşündün mü?"

"Hayır," dedi, bir saniye dahi düşünmeden. "Saçmalama, Celal. Ben sana âşığım. Senden başka kimi sevdim ben? Seninle olmazsa kimseyle olmaz. Çok hazırlıksız yakaladın beni ama çok mutluyum. Sen olduğun için çok mutluyum."

Öpüştüler. Ben, Sıla, Zeynep abla çocuklar gibi heyecanlanıp kıkırdadık. "Şükürler olsun," dedi Celal abi. "Oh be, yük kalktı üstümden, anasını satayım. Oh!"

"Sen ondan mı diken üstündeydin dakikalardır?"

"Tabii, kızım. Öldüm öldüm dirildim, nasıl soracağımı bilmiyordum. Sıla..." Sıla'ya döndü. "Helal kız sana, yarın hatırlat da yemek ısmarlayayım kardeşime."

"Asla unutmam, bilirsin," dedi Sıla gülerek.

Lale abla çevirdi şişeyi, Zeynep ablayı işaret etti ucu.

"E ben biliyorum bunun her şeyini," dedi. "Cesaret de bari, Zeynep."

"Tamam, cesaret."

"Kopya çekilebiliyor mu?" diye sordu ortaya. Bakışları Ahsen'le Ömer Faruk'a dokundu. Ortaya atıldım hemen.

"Çekilebiliyor. Çekilir her türlü. Evet, kesinlikle kopya çekilebilir," dedim.

"Tamam," diyerek abime baktı. "Getirsene senin tacı," dedi. Abim o ka-

dar mutlu oldu ki resmen fırladı yerinden. Resmen koşacaktı da koşmadı. Gidip getirdi. "Zeynep," dedi tacı göstererek. "Tak bakalım," dediğinde abim tekrardan fırladı.

Lalezar abla ardından, "Ne oldu? Nereye, Kutay?" diye bağırdı.

"Belkıs'a da yapmıştım," dedi, elindeki küçük taçla geri dönerken. "O da taksın."

Zeynep abla uzanıp önce kendi tacını taktı kafasına, o güzelim saçlarında o kadar güzel durmuştu ki abimin gözleri ayrılamadı sevdiği kadından. Sonrasında ise Belkıs'ın başına yerleştirdi papatyadan tacı.

"Fotoğrafınızı çekeyim mi?" diye sordu, utana sıkıla. Konu bu iki kız olunca abim bambaşka biri oluyordu.

Melih'e doğru yaslandım ki ikisini güzelce alabilsin.

Zeynep abla başıyla onayladı. "Çek bakalım," dedi. "Ama bana at, bakayım."

"Tamam, atarım, güzelim."

Abim onları daha iyi seyretmek için tam karşılarına oturduğunda Zeynep abla şişeyi çeviriyordu. Abimle Ufuk'un arasında durdu ama Ufuk diğer tarafa çevirdi ucunu.

"Zeynep benim her şeyimi bilir," dedi abim. "Ne soracaksın bana, Allah aşkına?"

"Sen de cesaret de," dedi Zeynep abla. Sonrasında, "Doğruluk mu cesaret mi Kutay?" diye sordu oyunun sorusunu.

"Emir büyük yerden," dedi abim. Güldük. "Cesaret. Vallahi merak ettim, ulan. Ne yaptıracaksın? Ama böyle çocuk çocuk işlere dahil etme beni. Cesaretin dibini görelim yani, Zeynep."

Cengiz abi, "Şimdi sen böyle yükseltirsen kızı..." demesine kalmadan...

"Şarkı söyler misin?" dedi Zeynep abla ama çok büyük bir ikilemdeydi, belliydi. Diken üstündeydi resmen.

"O da böyle atar doksana," diye tamamladı lafını Cengiz abi.

Abimin bakışları derinleşti, bakışları bir noktaya saplandı ve öylece kaldı.

"En son söylediğin o zamanı silelim," dedi Zeynep abla. "En son şarkı söylediğin an bu an olsun. Olur mu?" Gözleri dolmuştu. Abim de bin bir parçaya bölündü. Bana baktı, anladı ona söylediğimi ama bir şey diyemedi. "Senin sesini çok severdim ben küçükken," diye devam etti. "Küsme şarkılara, Kutay, lütfen."

Belki bizden başka kimse anlamıyordu ama ortamdaki o ağır duygunun altında ezildiklerine emindim. Benim kalbim dağlandı, Melih'in kalbi dağlandı, hissettim. Omzumdaki eli öylece kalakalmıştı, o an abimin şarkı söylemesini dilediğini hissetmiştim. En son sevdiği kadının düğününde şarkı söylemesi çok ağırdı, onun omuzlarından bu yükü almak istiyorduk hepimiz.

Onu anca Zeynep abla ikna edebilirdi ama...

Edemedi.

"Söyleyemem ki," dedi gülmeye çalışarak. Şakaya vurdu ama beceremiyordu. Dengesi şaşmıştı, darmadağınıktı. "Artık ses mes kalmamıştır, güzelim. Sigaraya verdik kendimizi. Yıllar geçti üzerinden, bozulmuştur ses tellerim." Bakışlarını kaçırdı. Uzanıp sigarasını yaktı. "O zaman ceza mı alacağım ben şimdi?" dedi takılarak.

Hepimiz ne diyeceğimizi bilemediğimiz için kaldık öyle. En sonunda Sıla yetişti imdadımıza. "O zaman ceza olarak Belkıs'a at olacaksın. Evet, ceza bu. Kaybeden at oluyor. Hadi bakalım."

"Seve seve," dedi abim ve uzanıp onu kucağına aldı. O an ben de ayaklandım ve Belkıs'ı beline koyup dengede tuttum. Belkıs o kadar çok güldü ki herkes kafasını çevirip bize bakmıştı. Çocuklar ellerini çırpıp, ritim tuttukça daha da büyüyordu sevinci. "Sevdin mi kızım?" diye sordu Belkıs'a. "He güzelim?" Belkıs cevap verir gibi gülünce tekrar, "E tamam o zaman, *part time* atın olurum ben senin," dedi.

"Ceza bitmiştir," dedi Sıla. "Herkes yerine."

"Öğretmen modunu açtı yine bu," dedi Melih, gülerek. Ben de gülerek yanına oturdum.

Abim şişeyi kavrayıp çevirdi. Tam karşısındaydım. Bir yanında Ufuk vardı, diğer yanında Ahsen. Bilerek usulca çevirdi şişeyi ve şişe tam önümde durup beni işaret etti.

"Aha," diye şakıdı Sıla. "*Dejavu*. Abili kardeşli karşılaşma."

"Asıl *dejavu* neymiş, izle şimdi," dedi abim. Sonra bana baktı. "Doğruluk mu cesaret mi abiciğim? Yemez şimdi cesaret demek," dedi.

"Neden, canım?" dedim. "Derim. Neden demeyeyim ki?"

"Deme, yavrum," dedi Melih, beni dürterek. "Bilerek yapıyor."

"Neyi bilerek yapıyor ya?"

"Diyemezsin sen, yeme beni şimdi," diyordu abim oradan.

"Ulan, Kutay," dedi Melih. "Kopya bir kereliğine mahsustu. Bırak kızı, it herif."

"Bir şey yaptığım yok ki Melih," dedi abim, *üstüme iyilik sağlık*, der gibi. Bana döndü. "Söyle, güzel kardeşim. Doğruluk mu cesaret mi?"

"İnadını okşuyor şu an, Alçin," dedi Melih. "Doğruluk de."

"Cesaret," dedim, bir saniye düşünmeden. "İnat ettirme, abi!"

"Oh! Müthiş. Keyiflendim," dedi. Sıla'ya döndü. "Aldım öcünü, Sıla." Bana döndü. "Gel bakayım buraya," dediği anda çaktım. Ama işte geç çakmıştım. Köşeliydi benimki, Melih haklıydı. "Yamacıma gel, güzel kardeşim."

Saat iyice geç oldu. Çocukları erkenden uyuttuk, zaten hepsi çadırda uyumak için resmen can atıyordu. Ayrıca Ufuk bugün yanlışlıkla öğlen yapılan sabah yürüyüşünü layığıyla sabah yapmak için hepsini önceden haberdar etti. Heyecanlandılar. Sıkı sıkı giyinip girdiler ama o an içlerinden biri huysuzlandı.

Polen'di.

"Lütfen saklambaç oynayabilir miyiz?" diye sordu. "Lütfen öğretmenim, lütfen."

"Çocuklar, çok karanlık ama olmaz ki böyle," dedi genç öğretmen.

Ahmet, Polen'in bir adım arkasında durup, "Oynasak ne olur ki?" diye sordu. Sonra bana baktı, Melih'e baktı. "Oynayalım mı? Polen çok oynamak istedi. Lütfen."

O hırçın Ahmet uçup gitmişti sanki. *Lütfen, dedi çocuk. Aşk, sen nelere kadirsin.* Güldüm.

"Bence biraz oynayabilirler," dedi diğer öğretmen. "Heves ettiler şimdi, kırmayalım." Sonra heyecandan zıplayan çocuklara döndü. "Ama sadece şuraya kadar," dedi, eliyle yuvarlak çizerek. "Buradan dışarı biri çıktığı an herkesi çadırlarına yollarım, bozuşuruz, çocuklar. Tamam mı? Anlaştık mı?"

Hepsi bir ağızdan, "Anlaştık!" diye bağırınca dağıldılar ve ebe seçmeye başladılar.

Melih çadıra girmişti. Etrafı ve abimi kolaçan ettim, temizdi. Soluğu içeride, yanında aldım. Ufak bir ışığı vardı, yakmıştı ve kitabını okumaya başlamıştı. O kadar güzel bir görüntüydü ki uzanıp telefonumu çıkardım ve fotoğrafını çektim.

Sonra bana getirdiği kitabı alıp kolunun altına girdim. İlk sayfayı açtım ve okumaya koyuldum. O kadar huzurluydum ki içim içime sığmıyordu.

Bu şekilde ne kadar okuduk, bilemiyorum ama çocuklar hâlâ oyun oynuyordu. O sırada bakışlarım çadırın açık kapısının hemen karşısında tek başına oturan Ahsen'e dokununca, telefonumu ayraç yaparak kitabın arasına koydum ve uzanıp Melih'i öptükten sonra Ahsen'in yanına gitmek için hareketlendim.

Geçip yanına oturdum ve sırtımı ağaca yasladım. "Neden yalnızsın?" diye sordum.

"Ömer'in tuvaleti geldi, hepsinin de gelmiş aslında da o söyleyene kadar söylememişler," dedi gülerek. "Şimdi çişlerini yapmaya gittiler. Gelirler birazdan."

"Sanki modun düşük gibi," dedim. "Doğruluk mu cesaret mi oyunundan sonra fark ettiğim kadarıyla böyle."

"Liseye gidip geldim," dedi, gülmeye çalışarak ama sesi titredi. "Ama toparladım ya, toparlamamış mıyım? Çok mu belli oluyor?"

"Sadece dikkat ettim sana," dedim. "Ondan."

Hızlıca modunu değiştirip, "Bu arada, Alçin..." dedi. "Çok sevindim birlikte olmanıza. Melih'le yani. Bak, benden yana bir soru işareti olmasın kafanda lütfen, çok üzülürüm. O zaman da söylemişti zaten kalbinde biri olduğunu. Beni o kadar gözün ortasında rencide etmemek için verdi numarasını, bu çok büyük ve ince bir davranıştı. Ama gerçekten bu kadar. Sonra seni gördüm yanında. Anladım zaten. İyi ki tamamlamışsınız birbirinizi. Çok sevindim, Merida, gerçekten."

"Teşekkür ederim," dedim, içtenliğine içtenlikle karşılık vererek. "Biliyorum, Ufuk da bahsetmişti. Senden yana bir soru işareti yok kafamda." Uzanıp omzunu sıvazladım. "Ama sen..." dedim. "Üzgünsün şu an. Belli. Eğer özel değilse bana anlatabilirsin. En azından içindekileri bırakırsan hafiflersin belki. Konuşunca hep hafifler çünkü."

Birden ayaklandı. Reddedip gideceğini sandım ama bana dönüp, "Bekle beni," dedi ve bize doğru gelen Ömer Faruklara doğru koşmaya başladı.

"Nereye?"

"Sigara almaya," dedi. "Bunu sigarasız anlatamam."

Ömer Faruk'un sigara paketini ve çakmağını alıp yanıma geldi. "Senin sigara içtiğini bilmiyordum," dedim.

"İçmiyorum zaten. Eskiden içiyordum ama bırakalı çok oldu."

"Ne kadar oldu?"

"İşte sanırım ben bıraktım, Ömer başladı. Tanıştığımız zaman. Dört buçuk yıl oluyor."

Ahsen sigarayı bırakınca Ömer Faruk mu içmeye başlamıştı?

Bir tane yaktı, bana da uzattı ama kibarca reddettim. Derin bir nefes çekti içine. "Normalde bunu bilen insan sayısı bir elin parmağını geçmez," dedi. "Ama senden yana zarar gelmez bana, hissettim."

Beni böyle bir konuma koyması suratımı çiçeklendirdi. Elimi sıkıp bıraktı. Sonrasında bir nefes daha çekti ve anlatmaya başladı.

"Benim babam, annemi hiç sevmedi, Alçin," diye başladı. O an zaten dağlandı bedenim. Çok acı dolu çıkmıştı kelimeler ağzından. "Öyle mutlu bir evde büyümedim. Babam çok otoriter ve sert bir adamdı. Diplomattı. Ben zaten tek çocuğum, o da babamın babası istedi diye, yani öyle aşk dolu bir sevişme sonucu değil. Sadece mantık evliliği anlayacağın, zaten imzalar bunun üzerine atılmış. Ama benim annem zamanla âşık olmuş babama. Babamınsa gönlü asla düşmedi anneme. Bir gün seviyor gibiydi, bir gün sevmiyor. Yalancıydı. Annem çok zekiydi benim ama konu babam olunca asla mantıklı düşünmezdi. Çok ironi dolu, değil mi? Bir mantık evliliğin var ama mantıksız bir kadınsın." Sigarasından bir duman çekti. "Ne zaman

işi düşse anneme, annemin ailesine hep kullanırdı annemin aşkını, sadece o zamanlar sever gibi yapardı. Ben inanırdım. O zamanlar beni hiç sevmemesi bile sorun olmazdı benim gözümde. Annemi seviyorsa yeterdi bana. Ama sonrasında işi biterdi ya hani annemle, buz gibi olurdu ona karşı. Esip gürlerdi, kızardı. Çekip giderdi hep. Onu uzun zaman görmezdik. Ama sonra tekrar gelirdi. Çünkü işi düşmüştü, her zaman olduğu gibi," dedi, gözlerini devirerek. "Bir gün, Alçin..." diye devam etti. "Annemi sevdiği bir dönemdi. Çünkü büyük bir iş lazımdı. Annemin ailesi babama göre daha varlıklıydı. Anımsıyorum. *Sanırım artık âşık oldu anneme, şükürler olsun, Allah'ım*, demiştim kendi kendime. Ama sonra onu bir kadınla gördüm. Ortaokuldaydım. Bir arabanın içindeydiler. Önce inanmak istemedim ama sonrasında emin oldum, babamdı."

Başka bir sigara yaktı. Bakışlarım o an ondan kopup karşıdaki ağacın kavuğuna yaslanmış, onu izleyen Ömer Faruk'a dolandı. O an sigara içmiyordu çünkü Ahsen içiyordu onun yerine.

"O kadının yüzünü hiç unutmadım, biliyor musun? Asla da unutmam. Babamın sekreteriydi. Evimize girip çıkardı sürekli, hep iş için olduğunu düşünürdüm ama değilmiş. İşler çok farklıymış, Alçin. Ortaokuldan liseye kadar ilişkileri vardı. Anneme defalarca söyledim ama annem bir mantık evliliği içinde olduklarını söyleyip durdu bana. *Benim de oluyor*, derdi ama asla inanmazdım. Annem asla aldatmadı babamı, Alçin."

Derin bir nefes çekti. Gözleri doldu. Onu durdurmak istedim, çok kötü hissettim kendimi. Yarasını deştiğim için kızdım kendime. Ama durdurdu beni.

"Bırak, üzülme. Dökülesim varmış. Sen de vesile oldun. Eğer anlatmasaydım daha kötü olurdum, iyi ki çözdün beni bu gece," dedi. Ama yine pişmandım, yine kızgındım kendime. "Annem ben liseye başlayınca kansere yakalandı," dedi. "Babamın hâlâ o kadınla ilişkisi vardı. Lise ikiye geçtiğimde ilk kez birinden hoşlanmıştım. Olcay. Daha önce hiç görmemiştim onu, o sene nakil olmuştu. İlk gördüğüm anda hoşlanmıştım, daha sonra bu hoşlanma sevgiye dönüşmüştü. Ama o beni asla o şekilde görmedi. Ama elinin altından da çekmedi beni hiç. Ne zaman başım sıkışsa gittim yanına. Çok güveniyordum ona. Her şeyi anlatmıştım. Annemi, babamı, ilişkilerimi geçmişlerini, baba kız ilişkimizi... Aklına gelebilecek her şeyi anlatmıştım."

Yaktı bir tane daha. Bu kaçıncıydı? Sayamıyordum.

"Lise üçe başladığımızda annemin durumu daha da kötüleşti. Bir iyi bir kötüydü zaten durumu. Asla net değildi. Ona sığınıyordum çünkü babam bana sığınak olmuyordu. Bir gün, hava o kadar soğuktu ki dişlerimin birbirine çarpışını hâlâ hatırlarım, Alçin. Ben babamdan para almazdım. An-

nem verirdi hep harçlığımı ama o zamanlar kendinde dahi değildi ki nasıl verecekti yemek paramı, otobüs harçlığımı? Zengin olduğumuzu düşünme, cimriydi benim babam. Kendine zengindi o. Beni annemin tarafı büyüttü hep." Duraksadı. Usul usul içti sigarasını. Ondaki son nefesi çekti içine. "O akşam yürüyerek geldim ben eve. Her yerim sırılsıklamdı ama. Kuru tek bir yerim dahi yoktu. Ayaklarım, çoraplarım, sutyenime kadar ıslanmıştım. Üşümek değildi bu, donmaktı. Gerçi o an öyle düşünüyordum. Asıl donmayı eve girince yaşamıştım. Olcay, babamın sekreteri ve babam... Yemek masasındaydılar. Yemek yiyorlardı."

"Ne? Nasıl?" Beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Algılayamadım bir anlığına. Yüzüne bakakaldım. Kendimi toparlamak, acısını harlamak istemiyordum ama mimiklerime sahip çıkmak zordu.

"Onun neden lisenin ortasında birdenbire bizim okula nakil olduğunu anlamıştım. Okuduğum lise özeldi, Alçin, çok pahalı ve prestijliydi. Herkes giremezdi çünkü giren için okumak değil, ödemek zordu. Beni annemler okutuyordu. Babam asla yanaşmamıştı. Ama annemin tüm nesli o liseden mezundu. Beni de oraya gönderdiler. Ama babam o çocuğu göndermişti o liseye. Bir başkasının çocuğunu, Alçin. Bir başkasının çocuğu benden daha özeldi babam için. İlk güven darbemi o an yemiştim," diye devam etti. "Çünkü meğerse en başından beri biliyormuş zaten beni. Annesi her şeyi anlatmış ona. Kim olduğumu, anneme ne tanısı konulduğunu, babamın beni hiç sevmediğini, asla hazzetmediğini, annemi hiç sevmediğini... Bu böyle uzayıp gider. Bunu da lisede sıradan bir doğruluk mu cesaret mi oyununda öğrenmiştim. Utanmıştı da kulağıma söylemişti, sağ olsun," dedi gözlerini devirerek. "O günden birkaç gün sonra annem öldü benim. Benim gidecek kimsem yoktu. En çok orada vurmuştu kimsesizlik. Kimseye güvenmeme. Hayatıma iki erkek girmişti: Biri babamdı, diğeri hoşlandığım çocuk. İkisi de aldattı beni. Annemi seviyor sandım. Yalanmış, aldatmış beni. Hoşlandığım çocuk beni dinliyor, ilk kez dinliyormuş gibi tepki veriyor sandım ama meğerse gülüyormuş bana içinden. Annesine laf taşıyormuş, o yüzden elinin altından ayırmıyormuş beni. Aldatmış beni o da. Aldatmak için başka bir kişiye gerek olmuyor bazen, Alçin," dedi bir süre sonra. "İnsanların duyguları da aldatılır."

"Ahsen... Ben çok üzgünüm. Keşke deşmeseydim içini."

"Bak, gerçekten iyi geldi," dedi, gülümsemeye çalışarak. "Eğer içimdekileri dökmeseydim daha kötü olurdum. *Etrafa güven problemim var*, deyince hep ikili ilişkilerimden darbe yediğimi düşünüyorlar. Bozmuyorum ben de. Öyle düşünmeye devam ederlerse irdelemezler çünkü. İnsanların avuçlarına düşünmek istediklerini ekersen büyütürler. Sen sadece özne olursun, on-

lar altını doldurdukça doldurur." Okşan'ın dedikleri düşünce aklıma, hak verdim Ahsen'e. "Ama sana güvendim ben," dedi gülümsediğinde. Bu sefer içtendi gülüşü. "Vallahi bak. O gece, senin doğum günün sanmıştım ya, sana o Merida'yı alacağım diye göbek çatlattım. Kimseye yapmam öyle kolay kolay," diye takıldı. "Değerimi bil."

"Sarılayım mı sana?" diye sordum.

"Sarıl," dedi.

Sıkıca kucakladım onu. O an bize doğru koşan Sıla'yı görüp kahkaha attım. "Hey, ben de istiyorum. Evet, kocaman bir üçlü sarılma! Evet! Oh, müthiş," dedi gülüşü arasından. Onu da sıkıca sarıp yanaklarını öptüm. Ayrılınca bize döndü. "Ne oldu size böyle? Dağılmışsınız."

"Anlattım," dedi Ahsen, Sıla'ya dönerek.

"Alçin'e güveneceğini biliyordum," dedi Sıla, gülümseyerek. "Bizim Çalıkuşu çok içlidir, çok da sıkıdır ağzı. Ondan zarar gelmez."

"Sen biliyor muydun?" diye sordum Sıla'ya ama gönül koymadım. Zaten Sıla, Ahsen'in haberi olmadan asla anlatmazdı bunu bana.

"Sen Fethiye'deyken iç dökmeli bir akşamımız olmuştu. Orada anlatmıştı bana," dedi Sıla, Ahsen'in sırtını sıvazlayarak. "Şimdi sana da anlatınca çok sevindim."

"Ömer!" diye seslendi Ahsen.

"Söyle, Civciv."

"Ben bitirdim senin paketi ama."

"Canın sağ olsun. Bir daha içme ama lütfen, söz vermiştin bana."

"Ama sözümün kapsamadığı bir andı bu," dedi. "Ondan."

"Olsun," dedi. "Artık o zaman da içme."

"Hadi, kalk o zaman sen de," deyip önce bizi, daha sonra Ömer Faruk'u kaldırdı.

"Nereye?" diye sorduk hep bir ağızdan.

"Saklambaç oynayacağız."

Ne kadar süredir çocuklarla saklambaç oynamaya başlamıştık, bilmiyorum ama birden hepimizi çepeçevre sarmışlardı. Ebe olmuştum.

"Ama ben çok kötüyüm bu oyunda, Melih!" diye seslendim ona.

"Başladın bir kere, Alçin," dedi gülerek. Çadırın önüne koyduğu sandalyesine yayılmış, nasıl ebe olamadığımı izliyordu keyifli keyifli. "Bak, çocukların hepsi saklandı. Başla aramaya."

"Sen..." dedim fısıldayarak. "Gördün mü hiç birilerini?"

"Yuh ya, hâlâ mızıkçılık yapıyorsun, Alçin," diye bağırdı Sıla. "Bari çocuklar varken yapma be."

Sesin geldiği yere doğru adımladım ve Sıla o anda kabak gibi ortaya çık-

tı. Benden önce yumduğum ağaca koşmaya çalıştı ama daha hızlandım ve ondan önce sobeledim. "Oh!" dedim Melih'e bakarak. "En azından sıfırla bitirmeyeceğim."

"Müthişsin," dedi. "Ben sana güveniyorum."

"En fazla kaç tane sobelerim sence?"

Düşündü, düşündü, ben o sırada çocuk aradım. Ömer Faruk arkamdan geçerek sobeledi. Düşündü. En sonunda, "Üç," dedi.

"Vay be, ne mütevazısın günlerdir. Allah razı olsun."

"Arkanda, arkanda," dese de o da sobelemişti.

"Arkadaşlar!" diye bağırdım. "Çok fazlasınız, teker teker çıksanıza lütfen, yani eğer yapabiliyorsanız tabii. Oyununuza çomak sokmak istemem."

Çocuklar küçüktü, ben de büyükleri sobelemeye karar verdim. En azından cüsse görülebiliyordu. Ahsen'i bulduğum gibi koşup sobeledim. Kahkahalarıyla yere çöktü. Sarı saçları dağıldı her yere.

Sonrasında Enes'i sobeleyecektim ama Sıla ona yardım ettiği için beni yendi. "Bir de bana mızıkçı diyorsunuz ya!" dedim. "Siz de mızıkçısınız."

Melih beni koruyarak, "Saymıyoruz!" diye bağırdı. "Sıla'nın yanındaki çocuk diskalifiye."

"Tamam, Melih ama o kadar da abartmayalım."

"Abartalım, abartalım. Diskalifiye."

Enes gülerek ağacın kavuğuna oturdu. Sıla da geçti yanına, abisine bakıp, başını hızla önüne eğince Enes'in gülüşü daha da büyümüştü. Uzanıp saçlarını karıştırdı. Tabii ben onları izlerken bir sürü çocuk daha sobelemişti beni.

"O zaman şöyle yapıyoruz!" diye bağırdım kalanlara. "Herkes bir ses versin ki kaç kişi kaldığınızı anlayabileyim."

"Pışık," dedi Polen. Kıkırdadım. "Sonra da bul yerimizi, değil mi? Olmaz, mızıkçılık bu. Ben hiç sevmem mızıkçı insanı."

"Ben de sevmem," dedi Ahmet.

İkisini de sobeledim.

Maalesef.

Diğerleri akıllılık edip ses etmiyor, tuzağıma düşmüyordu. Bir avuç kalmışlardı zaten. Tam birini yakalayacaktım ki kollarımın arasından geçip sobeledi. *O kadar ufak nasıl olabildi bu çocuk? Allah Allah?*

Ama o an Berat'ı gördüm. Yüzüme Eda'nın hin gülüşü yayıldı. Tam ona doğru yaklaşıyordum ki bakışları bana değil de arkamda bir noktaya odaklanmıştı. "Çok geç, kandırma beni, Berat," dedim gülerek. "*Bak, kuş var*, deyip kandırmalarınıza karnım tok artık, akıllım."

"Alçin abla," dedi, çocuğun beti benzi attı birden.

"Ya korkma, alt tarafı sobeleyeceğim seni. Hem sen de istemez misin

ben kazanayım? Hep kaybediyorum zaten saklambaçlarda. Aramızda kalsın, mızıkçılık yapmadığım için kaybediyorum he, ondan yani."

"Alçin abla," dedi, titreyen sesi. "Siyah giyen adamlar da mı bizimle oynuyordu?"

"Hayır, onlar koruma, Beratçığım. Bizi koruyorlar, hani ayı mayı çıkar diye." Fısıldayarak, "Melih abin gibi yani," dedim. "Koca ayı ya hani." Kıkırdadım. Ama o asla gülmüyordu.

"Bunlar onlardan değil," dedi Berat. "Onlar bize süsleri takmada yardım ettiler, bu adamlar simsiyah giyinmişler, Alçin abla!"

O an tüm dünya bir sessizliğe gebe kaldı sanki. Evren akmadı, dönmedi, ilerlemedi. Yerinde saydı. Karşımdaki küçük çocuğun dehşete kapılmış suratı çarptı bakışlarıma.

Sessiz bir çığlık attı.

Tek el silah atıldı.

Sessiz bir çığlık attım.

"Alçin!"

Çok şey geçti o an zihnimden. Korku bunlardan biri miydi? Kendim için değil, sevdiklerim için korkuyordum. O an çok korktum. Birbiri ardına sıkılan kurşunlar üzerimize yağmaya başladı. Çok korktum. Sevdiklerim vardı etrafta, isterlerse ölüme dahi gözü kapalı gideceğim insanlar vardı dört bir yanımda. Çok korkuyordum.

Bu gece üzerimize yağmur yağsa ne romantik olur diye düşünmüştük oysaki. Ama birbiri ardına kurşunlar yağıyordu.

Berat, diye düşündüm kendime kendime. *Berat'ı koru, Alçin.* Annelerinin Ahmet ve Berat'ı bize emanet edişinin ağırlığı altında ezildim. Uzandım ufacık bedenine, sardım kollarımı. Kapandım ve başını göğsüme yasladım.

"Berat," dedim titreyen sesimle. "İyisin, değil mi bebeğim?" *Lütfen iyi ol, lütfen. Lütfen.*

"Alçin abla!" Feryadı o kadar dağladı ki yüreğimi, onu daha çok bastırdım bedenime. "Alçin abla..."

"Bana cevap ver, sadece tek bir cevap. İyisin, değil mi?"

Çok ortadaydık, üzerimize yağan kurşunların ortasındaydık âdeta. Ve bu kurşunlar artık tek taraflı değildi.

"Ben..." dedi ağlayarak. Ağlıyordu. Hayır. "İyiyim, Alçin abla," dedi hıçkırıklarının arasından. Bana sarılmaya çalıştı ama daha çok ağlayıp bıraktı beni. "Ama sen..." Başını göğsüme gömdü. "Kan var hep üstünde."

"Alçin!"

Melih...

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki ona doğru bedenime saplanan ağrı bir

çığlık şekline büründü ve kopup gitti bedenimden. Berat düşmüştü kollarımdan o an. Uzanıp çekemedim onu. Çok kızdım o an kendime, bir çocuğu dahi koruyamıyordum.

O an bir girdap açıldı.

Acı, bir kor gibi yayıldı bedenime.

Biri çekti beni kollarına, Berat'ı bastırdığım gibi bastırdı beni göğsüne.

Melih'ti.

Yüzünde neden kan vardı? Uzanıp silmek istedim suratını ama yapamadım, uzanamadım ona.

"Güzelim, bak bana." Normalde uzaktı bana ama resmen atıldı bedeni bedenime. Beni o kadar özenle sardı ki bedeni arasında şekillendim. Sanki elastikti her bir yanım, üzerinde bir hâkimiyetim yoktu. "Alçin, bak bana, sevgilim."

"Melih..." Uzanıp yüzüne dokunmak istedim tekrar. Geri planda kopan kıyamet içimde fırtınalar kopartıyorken ona sığınmak, ona korktuğumu söylemek istedim. Ama ellerim yüzüne uzandığında parmaklarımdan oluk oluk akan kanlar dokundu gözlerime, ona uzandıkça daha da arttı sanki. Bir de sıcaktı, sımsıcaktı.

Dokunamadım yüzüne, dokunmak istemedim. Oysa nasıl da diken diken olmuştu sakalları. Melih'in sakalları sadece endişelendiğinde, deli gibi korktuğunda böyle görünürdü.

Kafasını sadece bir anlığına çevirdiğinde, "Bana araba bul!" diye gürledi. Sonra hızlıca benimle buluştu o bakmaya doyamadım katran karası gözleri. "Söyle, Çalıkuşu'm."

Ağzımı açmak istedim ama sanki kesilmişti sesim. Sırtım yanıyordu. O an abimin haykırışını duydum, silahların etrafa yaydığı o barut kokusuna karıştı sesi. O da koşarak, yanıma gelip çökmüştü. Kafamı çevirip ona bakmak istedim ama bir acı daha saplandı, kıvrandım Melih'in kollarında.

Dudaklarımdan kopan bir başka sessiz çığlıktı bu. Sanki gerçekten bağırsam daha çok korkutacaktım etraftakileri. Hepsi çocuktu daha, ufacıklardı. Benim yüzümden buradaydı hepsi, benim gezi kulübüm yüzünden. Mahallemdeki, ailemdeki insanlar... Onları buraya ben sürüklemiştim.

"Hayır, Allah'ım. Lütfen. Hayır!"

Çocukların çığlıkları mahvetti beni. Belkıs'ın ağlayışını çekip çıkardım hepsinin arasından. Uzanıp ona bakmak istedim ama yapamadım. Melih'ten yardım istemek için hareketlendim fakat o, tıpkı abim gibi etrafa bir şeyler haykırıyordu.

Hayır, feryat ediyordu.

"Alçin, iyisin. Benimlesin, güzelim. Gözlerimin içine bak, tamam mı?"

Yüzümü sevdi, hep kan oldu suratım ama ellerini hissetmek istedim sadece. Saçlarımı sevdi, hep kan oldu saçlarım. *Ateş saçlım*, derdi bana. Kan bulandı saçlarıma. Kan da ayrı renkti gerçi. Birbirlerine bulanmışlardı.

"Herkes iyi mi?" diye sordum zar zor.

"İyi, herkes iyi. Sen de iyisin, sevgilim."

Tekrar uzanmak istedim ona ama ellerimi kaldırdığım an aktı kan, karıştı bedenine. "Çok fazla kan var," dedim. O an o kadar korktum ki bakışlarım gezindi bedeninde. "Melih, bir şey mi oldu sana?"

"Hayır, hayır, güzelim. İyiyim ben. Hayır, Alçin, kapama gözlerini. Kutay! Gözleri kapanıyor! Hayır!" Beni bedenine bastırdı. Her kelimesi içime akıyordu, deli gibi sarsılıyordu bedeni. O kadar çok bağırıyordu ki etrafa, onu sarıp sarmalamak istedim. Korkmasın istedim. "İyisin," diye tekrar ediyordu sürekli. "Hatta çok iyi olacaksın, anlaştık mı?" Başımla onayladım. Uzanıp öptü beni uzun uzun.

"Melih," dedim, yorgun düşen bir sesle. Sanki benden çıkmıyordu bu sesler, bir başkasına aitti.

"Söyle, güzelim, konuş benimle." Yanaklarımı sevdi. "Kutay, iyi değil! Kutay, araba bul bana! Allah'ım yalvarırım, hayır! Alçin, bana bak! Yüzüme bak, güzelim!"

"Melih," dedim tekrar. "Yaklaşsana bana." Usulca yaklaştı. Başımı boynuna doğru yasladım, kokusunu içime çektim, yanağımla sevdim korkudan diken diken olmuş sakallarını. "Korkma, tamam mı?"

"Korkmuyorum. Hiç korkmuyorum. Bendesin, sevgilim, benimlesin." Daha sıkı sardı beni. "Abla!" diye haykırdı yine, ağlamak istedim o an. Çünkü doldu gözleri. Uzanıp silmek istedim ama yapamadım, onu kana boyamak istemedim. "Titriyor bedeni," dedi ağlamaklı sesi. "Üşüdüğünden midir?"

Tek bir an dahi düşünmeden üzerindekini çıkardı, yavaş yavaş giydirdi bana. Hissetmiş miydi? Hep hissederdi. Üşümüştüm, çok üşüyordum.

Ama üzerinde incecik bir tişört vardı şimdi. Bembeyazdı ama kanla yıkandı bana dokunduğunda. O an bir acı hissettim.

Acı vardı, bir yerlerdeydi ama o yoğun hissi *hissizlik* gibiydi.

O an zihnimden kısa ama keskin bir düşünce geçti.

Ölüyorsun.

Ölüm korkusu sarmadı bedenimi, sarar sandım. Sonuçta insanlar yaradılışlarından beridir düşünürdü ölümünü. Belki bazıları o an için yaşardı, bazıları ise ondan kaçarak. Fakat ben, nasıl öleceğimi hiç düşünmemiştim. Ölümden korkup korkmadığımı da bilmiyordum. Ama şu an bir korku vardı içimde, ölümden uzaktı, aşka yakındı.

Titreye titreye uzandım. Çok kızdım kendime ama sevdim yüzünü. Bo-

yandı kana bir kere, silmek istesem de bulandırıp durdum. "O an ki korkuya benziyor," dedim, güçsüz çıkan bir sesle. Gözkapaklarım ağırlaşıyordu. Oysa dakikalar önce etrafta dört dönüyordum, ne uykum vardı ne yorgundum. "Geç kalmışlık korkusuna, bir daha görememe korkusuna benziyor, Melih." Ellerimin altındaki yüzü dahi titriyordu, sakalları hâlâ endişe doluydu, silemiyordum. "İyi ki gelmişim sana o sabah pijamalarımla," dedim, ağlayarak. Aktı gözlerim. Engel olamadım.

"Deme böyle, yalvarırım." Gözlerimi sildi. Sıcak kanı hissettim her bir yerimde. "Allah'ım, yalvarırım beni al!" Başını kaldırmıştı göğe, ciğerleri dökülüyordu sanki dudaklarından. Beni bedenine yasladı. Ağlamam şiddetlendi, korkusu yayıldı içine.

Korkuyordu, çok korkuyordu. Melih, hiç korkmazdı ki.

"Melih," dedim. "O gün sana geldiğimde, sana aşkımı itiraf ettiğimde ne düşündüm, biliyor musun?" Beni anlıyor muydu bilmiyorum. Dudaklarımdan dökülenler zihnime mi akıyordu yoksa yeryüzüne mi ayırt etmek zordu. Evrenlerim karışmıştı sanki birbirine. "O an söylemezsem eğer bir sonraki anın çok geç olacağını... Sanırım haklıydım, Melih. O his çok büyüktü, çok yoğundu ve beni sana getirdi. İyi ki gelmişim sana, sevgilim." Hıçkırıklarım yükseldi. "Ya sana geç kalsaydım?" Bakışlarım ağırlaştı. Feryat koptu dudaklarından ardı ardına. "Kızıl Çalıkuşu'n âşık oldu sana, Melih Cihangir."

"Hayır, hayır, hayır. Allah'ım, yalvarırım. Yalvarıyorum sana, onu alma benden. Abla! Kapandı gözleri!" Etrafta sallanan başıboş bir balondu sanki zihnim. Dışarıyı duyuyor fakat tepki veremiyordu. "Arabayı getirin. Şu siktiğimin arabasını getirin!"

Beni sarıp sarmaladı. Buz gibi bedenini kollarımın arasına almak, onu parmaklarımla ısıtmak istedim. Ama yine benim yerime sarmalamıştı, yine beni düşünmüştü. Kendinden daha çok beni düşünmüştü.

"Söz ver bana," dedi, ufak bir çocuk gibi. Yine o ağacın dallarındaydık sanki. Kapanan gözkapaklarımı ayırmak istedim. Onu görmek, ona dokunmak, titreyen sesini öpmek istedim. "Yalvarırım, Çalıkuşu, söz ver bana. İyi olacağına dair söz ver yoksa dayanamam. Dayanamam, Alçin."

"Söz," demek istedim ama çıkmadı sesim. Sanki ferim yoktu, oysa az önce kaç çocuk sobelemiştim ben. Dudaklarım oynadı, becerebildiğim tek şey buydu.

"Aferin, yavrum ama böyle kuru kuruya olmaz," dedi bana takılarak. Gülmek istedim ama içli içli ağladım. Çünkü ağlamaklıydı onun sesi. Gözyaşı doluydu. Dayanamazdım ona, ağlarken görmeye dayanamazdım ki ben. "Kızıl Çalıkuşu sözü vermelisin bu adama."

Zihnim karanlık bir odanın kapısını açtı. İçine adımlamak için o kadar

istekliydi ki ellerinden kaçmak, sevdiğim adamın kollarında kalmak için direndikçe debelendikçe debelendim. Çekti beni, hapsetti karanlığına. Zihnim bulanıyordu. acı artık saf bir gerçeklikti.

Başımdaki çırpınışlara karıştı çocukların çığlıkları, etrafta tanıdığım seslerin korku dolu haykırışlarına karıştı ve içime aktı. Usulca havalanırken güvendiğim güçlü kolların arasında zihnimde dönüp dolaşan sesler bunlardı. Bir de onun sesi... *Ben en çok onun feryatlarını unutamayacaktım.*

"Bilincini kaybetti," dedi yorgun sesi. "Duymuyor beni."

Duyuyordum. Buradaydım. Ona söylemek, korkmamasını dillendirmek istedim ama ne zordu, bu ne büyük acıydı, Allah'ım...

Bir araçtaydım, yine kollarındaydım. Asla bırakmadı beni, bırakmazdı bilirdim. Başını bedenime gömdü, suratımı korka korka öptü. O an ağlamak istedim. Bu şekilde değil, sesimle ağlamak istedim.

Hâlâ sıcaksın, demişti çünkü. *Bilirim, ölüm kabul etmez seni, almaz sıcaklığını.* Yalvardı Allah'a. *Almaz, değil mi Alçin?*

O ağacın tepesindeydik. Ben ona kızıyordum çünkü *Kızıl Çalıkuşu*, demek istiyordu bana. Oysa ben nefret ederdim ama izin vermiştim. *Sadece sen*, demiştim. *Sadece sen de bana Kızıl Çalıkuşu, başkası derse döv.*

Söz mü peki, diye sormuştu, tıpkı şimdi olduğu gibi.

"Söz mü Alçin? Sensiz bırakmayacaksın beni, değil mi güzelim? Sensizliğe mahkûm etme beni, Kızıl Çalıkuşu. Yemin olsun, bir an dahi nefes almam, kafama sıkarım, Alçin. Neredeysen oraya gelirim."

Çok korktum o an. Doğru olmaması için içimdeki ağlayışlara sığındım.

Yalvardım Allah'a. *Söz*, dedim, beni duymasa da. *Söz veriyorum, Melik. Seni bırakmayacağım.*

Kızıl Çalıkuşu sözü...

Devam Edecek...

